

Giới thiệu Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thỉnh Ôn Nhu

Vì chán ghét cuộc sống chỉ có sự giết chóc mà nàng đã tự sát để thoát khỏi tổ chức sát thủ. Nhưng nàng sống lại lần nữa với chính thân phận mà mình ghét nhất. Tuy nhiên, lần này nàng muốn sống sót, muốn nắm giữ lấy vận mệnh của mình.

Triều đình cùng tổ chức cấu kết?

Nàng không thể không đi giết vị tướng quân không mang tội kia, vậy thì nàng sẽ giết cả tên Lệ vương tội ác chồng chất để tạ tội.

....

Triệu Tử Tu hẳn là Lệ vương ngoan lệ, thủ đoạn độc ác, "nghịch hần thì chết"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thỉnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trọng sinh

"Chắc!" Nhìn thấy xa xa 1 nhóm người lưng bắt mình, Bạch Hiểu Tinh trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, đến bây giờ bọn họ vẫn không chịu buông tha cho cô

A, nguyên lai cô không thể để cho họ yên tâm!

Trốn ở sau thùng xe, Bạch Hiểu Tinh cẩn thận quan sát chung quanh, bọn họ vậy mà không hề bao vây chỗ này? Xem ra họ là cảm thấy cô bị thương nên không có cách nào làm hại bọn họ!

Có vẻ, lâu rồi không làm nhiệm vụ, bọn họ đã quên bản thân cô là một người như nào rồi!

Cẩn thận dò chừng bên ngoài, xem từng động tĩnh tại nơi này, Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng cử động tay chân.

Tốt, chỉ là thể lực cạn kiệt mà thôi, cả người không có thương tích quá nghiêm trọng, xem ra sẽ không ảnh hưởng hành động của cô.

Cô cẩn thận như thế, vì đám người truy kích cô toàn bộ đều là sát thủ hạng nhất. Mà cô cũng từng là 1 người trong số họ.

Quả nhiên, tổ chức lo sợ cô bỏ đi, dù sao cô cũng biết quá nhiều rồi. Một khi rời đi, rất có khả năng họ sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy bọn họ tin rằng, chỉ có người chết mới có khả năng giữ bí mật!

Giống như trước, nàng linh hoạt hoạt động đầu ngón tay, trên người mang theo 1 ít đạn, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ giết người.

Đưa tay sờ bên hông, chỉ có nàng biết, chỗ này có 1 con dao nhỏ bén, sắc, lúc cần thiết nó chính là vũ khí giết người tốt nhất

Không phải lúc để chân chừ, Bạch Hiểu Tinh cảnh giác xem chừng bốn phía, ánh mắt càng lạnh như băng, khóe miệng nhếch lên 1 nụ cười thị huyết

Nàng ở tổ chức cũng đã làm sát thủ mười năm, vậy mà hôm nay lại bị chính tổ chức mình ám sát!

Bởi vì giết hại nhiều người, trong tổ chức phải hi sinh 1 người, mà cô, chính là người tốt nhất, 1 phần vì cô muốn rời khỏi vị trí sát thủ, 1 phần vì cô biết quá nhiều điều

Thời điểm cô biết được điều này thì đã biết là bản thân hi vọng xa vời, hiện tại xem ra, cô chắc chắn phải chết là điều không thể nghi ngờ!

Bởi vì chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật.

"Bạch Hiểu Tinh, không cần trốn nữa, thủ lĩnh có lệnh, chỉ cần cô trở về, thủ lĩnh sẽ không giết cô." Một âm thanh quen thuộc vang lên, cô tự nhiên nhận ra được, người kia, đã từng là bạn tốt của cô, mà hiện tại cũng là nàng đề nghị cô làm người chết thay cho tổ chức!

Bạch Hiểu Tinh biết, lời nói của cô ta không có câu nào là thật, cô ta muốn có biệt hiệu sát thủ của cô đã lâu, hiện tại có cơ hội trừ khử cô, cô ta nhất định sẽ tranh thủ ra tay, hiện tại lại nói những lời giả mà sa mưa, chỉ là, nếu cô nghe lời mà đi ra, giây tiếp theo chỉ sợ sẽ chết không nhắm mắt

Dùng sức lau vết máu trên mặt, Bạch Hiểu Tinh treo 1 nụ cười dữ tợn trên mặt, trong tay cầm một cái điều khiển từ xa nho nhỏ, nhìn những người đó bằng ánh mắt đùa cợt.

Không ai biết, cô đã có tính toán hết cho tương lai từ trước, hiện tại mọi chuyện xảy ra đều nằm trong tính toán của cô, nhà xưởng bỏ hoang này đã sớm

bị cô lắp đặt boom, nếu bọn họ muốn hy sinh bản thân cô, như vậy cô sẽ cho họ chôn cùng!

"Bạch Hiểu Tinh, thủ lĩnh bảo chúng tôi nói với cô, chỉ cần cô trở về, thủ lĩnh tuyệt đối sẽ không bỏ rơi cô, cô vẫn là người trong tổ chức, một sát thủ đứng trên vạn người!"

Tuy nhiên, cho dù bọn họ có nói gì thì cũng vô ích!

Lúc cô tin tưởng họ, tin những lời nói dối trá đó thì họ lại ở sau lưng hung hăng cho cô một đao, bây giờ còn vọng tưởng cô sẽ tin tưởng họ lần nữa sao?

Hiện tại, nếu cô sống không được, như vậy cô muốn bọn họ cùng chết với cô!

Bấm nút trên điều khiển từ xa, Bạch Hiểu Tinh trên mặt vô cùng sáng khoái, hôm nay cô chắc chắn phải chết, nhưng kéo theo sát thủ hạng nhất cùng chết theo, thật sự là buồn bản có lời!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, không ai nghe được tiếng cười lớn của Bạch Hiểu Tinh.

Kho hàng bỏ hoang biến mất, bụi bặm bay đầy trời, bên trong kho hàng không còn 1 ai sống sót, không ai nghĩ đến kết cục sẽ như thế này, bọn họ vốn cho rằng bắt được Bạch Hiểu Tinh sau đó sẽ được hưởng không hết vinh hoa phú quý, lại không hề nghĩ rằng, cuối cùng kết cục lại là chết không toàn thây.

Nhưng không người nào biết được rằng, sau một tiếng nổ lớn, linh hồn một người lặng yên rời khỏi thế giới này, đi một quốc gia khác, mở ra một đoạn truyền kỳ nhân sinh khác!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giả Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chạy trốn rơi xuống vách núi

Ban đêm tối đen, 1 nữ nhân tuyệt sắc chạy trốn vào rừng.

Trốn!

Nàng nhất định phải thành công trốn thoát!

"Bạch Hiểu Tinh, không cần phải chạy trốn nữa, theo chúng ta trở về chính là lối thoát hiện tại của ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể trốn khỏi sự đuổi giết của thiên ân các sao?"

"Không, ta sẽ không về, dù có chết ở chỗ này ta cũng không theo các ngươi trở về!"

Năm đó được thiên ân các các chủ thu dưỡng, nàng phi thường cảm kích, nhưng không có nghĩa là nàng nguyện ý từ đây nhờ vào giết hại người khác mà sống.

"Bạch Hiểu Tinh, không phải do ngươi quyết định! Chủ thượng ra lệnh hôm nay ngươi nhất định phải theo chúng ta trở về!"

Đối với nữ nhân không nghe lời này, vài người đã nhẫn nại đã gần đến cực điểm, dù sao chủ thượng nói là phải mang về, cũng không có nói là mang về phải hoàn chỉnh, trong khi truy bắt, bị thương cũng là chuyện bình thường.

"Không, ta tuyệt đối không quay về!"

Bạch Hiểu Tinh trong mắt chỉ có quyết tuyệt, nàng dù chết cũng sẽ không trở về cái tổ chức kia, tuyệt đối sẽ không!

Đối với Bạch Hiểu Tinh, hai người đã triệt để không có nhẫn nại, nhìn nhau, sau đó họ nhanh chóng nhắm phía Bạch Hiểu Tinh, bọn họ không tin dựa vào thực lực hai người bọn họ mà bắt không được một nữ nhân!

Hiển nhiên, Bạch Hiểu Tinh sớm đã có phòng bị, thời điểm hai người bọ họ xông qua trong nháy mắt, né tránh thật nhanh.

Nhưng né tránh được lần đầu tiên, lần thứ hai, các lần sau lại không hề dễ dàng như vậy.

Mấy ngày nay nàng chưa hề uống giọt nước nào, căn bản không thể kiên trì được quá lâu nữa, thể lực của nàng đã cạn kiệt, không có cách nào giải quyết được hai người kia.

Nhìn ra phía sau, Bạch Hiểu Tinh khẽ cắn môi, trong mắt mang theo quyết tuyệt.

Dù có chết, cũng tuyệt đối không quay về!

Bạch Hiểu Tinh thất vọng thở dài, ngay khi bọn chúng cho rằng hội có thể bắt được nàng, Bạch Hiểu Tinh mạnh mẽ nhảy về phía sau, cả người ngã xuống vách núi, khoe miệng mang theo một chút tươi cười nhàn nhạt.

Rốt cục, giải thoát rồi...

Tự do thật tốt, cho dù là dùng sinh mệnh đổi lấy một lát tự do...

.....

Đau...

Toàn thân đều ở đau...

Màn đêm mờ mịt, nhanh chóng mở mắt ra, cô nhớ rõ ràng bản thân trúng đạn ở ngực, làm thế nào mà toàn thân đều đau?

Đã bao lâu rồi không có bị thương quá nặng như vậy, tất cả đều không nhớ rõ, chỉ nhớ được ở trong tổ chức, vì sinh tồn, cô nỗ lực khiến bản thân trở nên mạnh mẽ, sau này trở thành sát thủ hạng nhất, từ ngày đó, nàng cũng chưa từng bị thương quá nặng như vậy.

Cố sức mở mắt, nàng thật muốn nhìn một chút xem là ai hao tâm tổn trí đem một người sắp chết như cô về để tra tấn!

Nhưng mà, địa điểm trước mắt này khiến nàng không thể không xem xét kĩ càng.

Đây là nơi nào...?

Xem ra hẳn là vách núi đi, nhưng sao nàng lại không nhớ rõ bản thân làm thế nào rơi xuống vách núi chứ, hơn nữa không lẽ lại có người hận nàng đến nỗi mang nàng vứt xuống núi sao?

Tiếp đến, nhanh chóng nhìn xuống quần áo trên người mới phát hiện có điều không thích hợp.

Cổ trang

Cô vậy mà lại đang mặc đồ cổ trang!

Sẽ không có ai nhầm chán đến nỗi mặc đồ cổ trang cho 1 người sắp chết như nàng đi, như vậy chỉ còn một lý do, chính là...

Hiện tại cô chính là, Tá! Thi! Hoàn! Hồn!!

Ở hiện đại nàng cũng xem không ít tiểu thuyết xuyên việt, thật không ngờ, hiện tại nàng cũng xuyên việt một phen vượt qua không gian thời gian đi tới 1 nơi xa lạ như vậy.

Giờ phút này nàng mới phát hiện trong đầu bản thân có những kí ức không thuộc về mình

Nghĩ đến trí nhớ của chủ nhân thân thể này, cô tự giễu nở nụ cười, nguyên lai các nàng có cùng tên họ, và cũng có cùng vận mệnh.

Các nàng đều tên là Bạch Hiểu Tinh, và đều bị bắt trở thành sát thủ.

Bản thân lựa chọn trốn đi, cuối cùng chết trong tay chị em tốt của mình; mà Bạch Hiểu Tinh cũng là vì trốn tránh trở thành sát thủ, cuối cùng vì tự do, không thể không từ trên vách núi nhảy xuống, cuối cùng chết.

Kết quả, bản thân lại trở thành nàng, trở thành Bạch Hiểu Tinh trong thế giới cổ đại này.

Bạch Hiểu Tinh cố sức từ trên đất đứng lên, cô và Bạch Hiểu Tinh đơn thuần này không giống nhau, làm sát thủ nhiều năm như vậy, cô biết 1 sát thủ thật sự so sánh với bất luận kẻ nào khác đều rõ ràng, nếu chúng không đạt được mục đích tuyệt đối sẽ không dừng tay.

Hiện tại, điều phải làm là rời đi, phải rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Cố gắng chống đỡ thân thể, Bạch Hiểu Tinh chậm rãi đi về hướng sâu nhất của khu rừng, đối với thời đại này cô cũng không có hiểu biết, cho nên, hiện tại chỉ có đi vào rừng là an toàn nhất, và cũng là lựa chọn tốt nhất!

Quả nhiên tất cả mọi việc đều xảy ra giống như Bạch Hiểu Tinh dự đoán, không lâu sau khi nàng ngã xuống vách núi, có hai bóng người xuất hiện tại nơi nàng đã rơi xuống, quan sát thấy có vết máu lưu lại trên mặt đất nhưng lại không thấy một bóng người, hai nam nhân sắc mặt âm trầm dị thường.

Bọn họ hiển nhiên không hề nghĩ tới sẽ xảy ra tình huống như vậy, vốn cho là Bạch Hiểu Tinh dù không chết cũng tàn phế, không nghĩ tới nàng có thể trốn thoát, điều này sao có thể được!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Bị bắt, nam nhân thần bí trong rừng

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ có người giúp nàng, bằng không, nàng làm sao còn có khí lực rời đi!"

Trong lúc đó một tên tức giận xem xét bốn phía, muốn tìm cho ra kẻ đã trợ giúp Bạch Hiểu Tinh, sau đó đem hắn băm nát vụn vụn, vốn dĩ họ có thể hoàn thành nhiệm vụ, kết quả lại làm cho rối tung!

"Không, nàng là tự mình rời đi."

Tuy rằng không biết Bạch Hiểu Tinh làm thế nào còn có thể di chuyển, nhưng là theo như dấu vết để lại xem ra quả thật chỉ có mình Bạch Hiểu Tinh.

"Điều đó không có khả năng, nàng thế nào còn có khí lực để rời đi."

Nam tử rõ ràng là không tin, vách núi cao như vậy, bọn họ cho dù là không bị thương khi xuống núi đều phải cẩn trọng, mà Bạch Hiểu Tinh là nhảy xuống, ít nhất nàng sẽ bị trọng thương, hắn không tin, Bạch Hiểu Tinh một chút ảnh hưởng đều không có.

Kỳ thực hắn đoán không sai, vào lúc ấy Bạch Hiểu Tinh kỳ thật đã chết, mà Bạch Hiểu Tinh hiện tại có thể rời đi không phải bởi vì trên người không có thương tổn, mà vì dựa vào nghị lực mạnh mẽ của bản thân, không chừng bất cứ khi nào cũng có khả năng ngã quỵ.

"Mặc kệ nàng rời đi như thế nào, nhưng ta khẳng định, nàng trốn không xa!"

Cho nên hiện tại vẫn có thể đuổi kịp.

Hiển nhiên tên còn lại cũng đồng ý, nhìn nhìn bốn phía, quyết định truy đuổi theo hướng sâu nhất của khu rừng.

Dọc theo đường đi, bọn họ cẩn trọng tìm kiếm tung tích Bạch Hiểu Tinh, thế nhưng vẫn không thấy đâu, nếu không phải bởi vì trực giác của sát thủ cho họ biết Bạch Hiểu Tinh đi theo hướng này, chỉ sợ họ đều sẽ cho rằng bản thân đuổi nhầm đường.

Ngay khi hai người muốn bỏ đi, lại thấy Bạch Hiểu Tinh ngã vào bên thân cây, hiện tại nàng thật sự không còn khí lực chạy trốn nữa.

Mà điều khiến nàng không ngờ là nàng chạy trốn như vậy mà lại bị đuổi kịp quá nhanh, hai người kia thật không đơn giản!

"Bạch Hiểu Tinh, chủ thượng nói, chỉ cần ngươi trở về, chủ thượng liền sẽ không truy cứu chuyện của ngươi!"

Tuy rằng không biết chủ thượng vì sao lại đối với nàng khoan dung như vậy, nhưng chủ thượng đối với bọn họ trời, chỉ cần là lời của chủ thượng, bọn họ đều coi là thánh chỉ!

"Ta sẽ không trở về, trở về không phải đồng nghĩa với việc tiếp tục giết người sao, cho dù chết ta cũng không làm sát thủ nữa!"

Kiếp trước nàng đã sớm mệt mỏi với việc giết người, nàng không muốn sống như vậy nữa!

"Bạch Hiểu Tinh, có trở về hay không không phải do ngươi quyết định!"

Ngay khi nam tử vừa nói xong, Bạch Hiểu Tinh chỉ cảm thấy sau gáy đau nhức, sau đó, chuyện gì xảy ra nàng đều không biết.

Xem ra là đã ngắt, hai cái nam tử liếc nhau, một người đỡ cánh tay nàng, vận khinh công nhanh chóng rời đi, tuy rằng nơi này không có kẻ thù xuất hiện, nhưng cẩn thận vẫn hơn!

Mà hai người kia không biết là bọn họ ly khai không lâu sau, một thân ảnh màu xanh xuất hiện tại nơi bọn họ vừa biến mất.

"Điện hạ, vừa rồi sao ngài không ngăn cản bọn họ, ngài biết rõ..."

"Biết cái gì?"

Thanh âm nhu hòa của nam tử vang lên, khiến đôi phương im miệng.

Đúng vậy, biết cái gì, hiện tại điện hạ cái gì đều không biết, cái gì cũng không được nói, bởi vì một khi đã biết sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

"Điện hạ!"

Xem ra sau khi điện hạ rời khỏi, hắn có chút sốt ruột, rõ ràng hiện tại rất nhiều chuyện đều đã sáng tỏ, bọn họ như vậy vì sao điện hạ vẫn có thể thờ ơ?

"Bây giờ còn không phải lúc, chẳng lẽ ngươi không biết nàng quan trọng như nào sao, không lẽ ngươi hi vọng nàng chết như vậy?"

Lời nói nam tử, khiến thiếu niên triệt để ngậm miệng.

Tuy rằng hắn cũng biết hiện tại không phải lúc, nhưng hắn vẫn không cam lòng!

"Không cần lo lắng, sẽ gặp lại, rất nhanh sẽ gặp lại, ta cam đoan."

Nam tử lại một lần nữa nhìn theo hướng Bạch Hiểu Tinh rời đi, khóe miệng câu lên một nụ cười mỉm, trong mắt mang theo một tia thâm ý mà người khác không hiểu, sẽ gặp lại, chúng ta nhất định sẽ gặp lại, lần sau, thời điểm gặp mặt ta sẽ xuất hiện trước mặt nàng, không phải chỉ đứng xa xa nhìn như vậy.

Nói xong câu đó, nam tử xoay người rời đi, mà một bên thiếu niên không hiểu, vừa rồi điện hạ nói câu đó là nói với ai, với hắn hay là nói với cô nương vừa bị mang đi?

Dùng sức lắc lắc đầu, thiếu niên không suy nghĩ nữa, hắn biết, tâm chủ tử tâm rất khó đoán, cho nên cái gì cũng không biết là tốt nhất, nếu không kết quả là bản thân sẽ gặp nguy hiểm.

Xem nhà mình điện hạ càng chạy rất xa bóng lưng, thiếu niên chạy nhanh theo đi lên, nếu một hồi điện hạ đi xa, bản thân tìm không thấy lời nói liền phiền toái, cho nên hiện tại chạy nhanh đuổi theo!

"Không cần suy nghĩ nữa, bây giờ còn không phải lúc, thời cơ tới ta sẽ đem nàng về."

"Dạ, điện hạ, thuộc hạ hiểu."

Điện hạ làm việc đều có suy tính, hôm nay là mình đã quá phận.

Xem bộ dáng thiếu niên, nam tử tự nhiên biết hắn suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không có giải thích, bởi vì hiện tại có rất nhiều việc hắn vẫn là không nắm chắc!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Muốn rời đi, giúp ta làm một việc!

Cuối cùng thời điểm Bạch Hiểu Tinh tỉnh lại, nhìn đến hoàn cảnh 'Quen thuộc' này, nàng chỉ biết, bản thân cuối cùng vẫn bị mang về Thiên Ân các.

Không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, là tra tấn, hay là trực tiếp giết chết?

"Bạch Hiểu Tinh, chủ tử muốn gặp ngươi!"

Ngay khi Bạch Hiểu Tinh còn miên man suy nghĩ, thanh âm bên ngoài làm cho nàng nhú nhú mảy, những người này nàng thật đúng là không thích!

Tuy là không thích, nhưng Bạch Hiểu Tinh vẫn theo bọn họ đi ra ngoài, 'Lần trước thoát đi' khiến Bạch Hiểu Tinh biết, nếu muốn rời khỏi nơi này, bản thân tự chạy trốn vốn không có tác dụng.

Thế giới này cùng thế giới của nàng không giống nhau.

Lúc trước trong tổ chức thân thủ nàng có lẽ là số một số hai, nhưng ở trong thế giới này, nơi nơi đều là cao thủ, nên thân thủ nàng căn bản không là gì cả.

Tuy là thân thể này có nội lực không tồi, nhưng lần trước trốn đi bị thương quá nặng, bản thân hiện tại căn bản không phải là đối thủ của những người này!

Cho nên hiện tại vì bảo trụ bản thân, nàng chỉ có thể thuận theo bọn họ!

Đi đến một căn phòng khác, thời điểm nhìn thấy người được gọi là chủ thượng, Bạch Hiểu Tinh nhú nhú mảy.

Khí thế của người này thật sự không được như những gì họ nói, nếu không phải bọn họ gọi là chủ thượng nàng thật sự cho rằng người trước mắt này là thù lĩnh.

"Thấy chủ thượng vì sao không quỳ!"

Người này đứng thẳng tắp, thiếu niên bên người hắc y nhân này có chút phẫn nộ, nàng không biết bản thân đang gặp ai sao?

"Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng!"

Nhàn nhật bốn chữ, làm người nào cũng đều run, ai chẳng biết nam tử trước mắt này trừ chủ thượng chính là người có võ công cao nhất, đắc tội với hắn...

"Ngươi!"

"Ta khuyên cáo (khuyên bảo+ cảnh cáo) ngươi tốt nhất không nên lộn xộn, bằng không, ta động tay một chút cũng không cam đoan là đầu ngươi sẽ không rớt."

Ngay khi Bạch Khanh Vũ nói xong, hắn mới phát hiện trên cổ đã bị một vòng thiên tâm ti quấn quanh, mà hắn lại không hề phát hiện nằng ra tay khi nào, nếu nằng thật sự muốn hắn chết ư là...

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cảm khái ánh mắt nhìn người của chủ thượng, trên thế giới này có lẽ có những người này thật sự sinh ra để làm sát thủ.

Nếu Bạch Hiểu Tinh biết nam tử đang nghĩ cái gì, nói không chừng sẽ cười thành tiếng.

Trời sinh sát thủ?

Trong thế giới kia cũng sẽ có người trời sinh ra để giết người đi.

Hiện tại nằng có năng lực như vậy, là vì nằng sớm hình thành thói quen giết người, bất tri bất giác đã đem thói quen này thêm vào sinh hoạt của bản thân.

Tuy rằng nằng muốn thay đổi, nhưng giết người đã sớm trở thành một phần sinh mệnh nằng!

"Nói đi, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

Theo như lần trước Bạch Hiểu Tinh trốn đi, và thái độ của nằng hôm nay, vị thiên ân các các chủ này tất nhiên biết mục đích của nằng, nhưng bản thân hắn tận tâm tận lực bồi dưỡng nằng thời gian dài như vậy, chuyện lỗ vốn như vậy hắn tuyệt đối sẽ không làm!

"Ta phải rời khỏi."

Bạch Hiểu Tinh không giải thích nguyên nhân, cũng không nói vì sao lại muốn rời khỏi nơi này, chỉ nhàn nhạt nói ra ý nghĩ của mình, về phần đồng ý hay không đồng ý còn phải xem ý của vị thiên ân các các chủ Phượng Nghiêu này đã.

"Cho ngươi rời đi cũng không phải là không được, chỉ là..."

"Điều kiện!"

Bạch Hiểu Tinh cũng là người thông minh, biết trên thế giới này không có gì là miễn phí, thiên ân các bồi dưỡng bản thân thời gian dài như vậy, tuyệt đối không có chuyện không cần hỏi báo!

"Giúp ta làm một chuyện."

"Giết người?"

"Đúng vậy giết người."

"Ai?"

"Mạc Bắc tướng quân, Lô Hán Thiên."

Hai người cứ như vậy ngươi hỏi ta trả lời, chỉ là thời điểm Bạch Hiểu Tinh nghe được Mạc Bắc tướng quân Lô Hán Thiên, không khỏi nhú nhú mày, xem ra sự tình so với nằng tưởng tượng phức tạp hơn nhiều.

"Có thể!"

Tuy rằng không muốn tiếp tục giết người, nhưng để được tự do, nằng không quan tâm tay lại nhiễm máu tươi!

Nằng cũng là sát thủ, cho nên, cho tới bây giờ cũng không cho rằng vì đạt được mục đích của mình mà giết người là sai.

Nhưng việc Bạch Hiểu Tinh đáp ứng thoải mái như vậy khiến Phượng Nghiêu có chút ngoài ý muốn, hắn vốn đã chuẩn bị sẽ bị cự tuyệt chuẩn bị, thế nhưng thật không ngờ nằng lại đáp ứng người này thật sự là Bạch Hiểu Tinh sao?

"Tốt lắm, ngươi đi xuống đi, dưỡng thương cho tốt sau đó đi chấp hành nhiệm vụ."

Nghe được lời của Phượng Nghiêu, Bạch Hiểu Tinh gật đầu, ly khai, những người ở đây đều phi thường bất mãn, nằng chỉ là hạng nữ lưu vậy mà lại với đôi chủ tử bất kính!

"Chẳng lẽ là bởi vì lần trước phải người đuổi giết nàng cho nên đối với ta ghi hận trong lòng? Nhưng thái độ của nàng hoàn toàn bình thản, cũng không có hận ý."

Cảm giác Phượng Nghiêu quả thật không sai, Bạch Hiểu Tinh đối với hắn chẳng qua chỉ là một người xa lạ mà thôi, tự nhiên không có hận ý, hơn nữa...

Cho dù là Bạch Hiểu Tinh thật sự hận ai, cũng sẽ không thể đối phương biết, bởi vì một sát thủ tuyệt đối sẽ không đá đảo kinh xà, mà Bạch Hiểu Tinh chính là sát thủ hạng nhất, điểm này lại càng tuyệt đối chân thật đáng tin!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chuẩn bị ám sát

Một cái nón trùm và một con ngựa.

Một nam tử áo xanh phi ngựa, bụi bặm bay đầy phía sau, người này chính là Bạch Hiểu Tinh, nàng tuy là nữ tử, nhưng mang trên người khí chất lãnh ngạnh, gọi nàng là nam tử cũng không có gì kì lạ.

Thời gian ba tháng, thân thể của nàng sớm cũng đã khôi phục, hơn nữa nội lực còn giống như tăng thêm hồng ít, nàng như vậy có tính là trong họa có phúc không?

Trên đường làm nhiệm vụ, Bạch Hiểu Tinh không khỏi tự giễu cười, kiếp trước là sát thủ, kiếp này cũng là sát thủ, chẳng lẽ nàng thật là trời sinh mệnh cách như thế, đời này không thể không giết người?

Bất quá như vậy cũng tốt, thói quen giết người của nàng, nếu không còn thì nàng thật là cái gì đều sẽ không có.

Hành trình hai ngày một đêm, làm cho người và ngựa đều mệt mỏi, nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng không hề nghỉ ngơi, nếu là nữ tử bình thường có lẽ đã sớm chịu không nổi, nhưng nàng vẫn như trước kiên nhẫn kiên trì.

Phía trước là Hiên Viên thành, canh phòng nghiêm ngặt.

Xem ra lúc này muốn ám sát thành công không phải chuyện dễ dàng!

Nghĩ vậy, liền giục ngựa mà đi, xếp hàng chuẩn bị vào thành.

Sau khi vào thành, Bạch Hiểu Tinh tìm một quán trà, vừa nghỉ ngơi thưởng trà, vừa thám thính tin tức, phải biết rằng, từ xưa đến nay tin tức đều có ở hai nơi, một là thanh lâu, mà nơi còn lại là quán trà!

Trà lâu rộn ràng nhộn nhạo, đại gia nói cái gì cũng có, Bạch Hiểu Tinh còn chưa vào, thấy được cách đó không xa có vài người bộ dáng chính trực, liền đi đến bàn bên cạnh bọn họ ngồi xuống.

"Nghe nói, ngày mai Lệ Vương sẽ tới Hiên Viên thành tuần tra." Một gã mặc đồ đen bỗng nhiên mở miệng nói, trong giọng nói mang theo một tia khó chịu.

"Hừ! Cái tên Lệ Vương cảm thấy không bằng vậy mà muốn tới Hiên Viên thành, bàn tay hắn cũng quá dài quá đi!" Hung hăng đặt bát trà trong tay lên bàn.

"Bạch huynh, người điên rồi sao, người cũng không nhìn xem đây là nơi nào, vạn nhất ở đây có tai mắt của Lệ Vương thì làm sao, người muốn một nhà già trẻ chôn cùng người sao!"

Bị mắng đến sắc mặt trắng bệch, hắn nhất thời hồi hận, thù đoạn của Lệ Vương bọn họ làm sao lại không biết!

Bạch Hiểu Tinh khước miệng mang theo nhàn nhạt ý cười, chính sách áp bức như vậy, không biết hoàng đế còn có thể ngồi được bao lâu, nhưng điều này không liên quan đến nàng, nàng hiện tại quan tâm là làm thế nào để ám sát thành công.

"Xem ra là hoàng đế bệ hạ cũng lo lắng tướng quân, dù sao cũng là tiền triều..."

Nói đến tiền triều, vài người thanh âm thấp xuống, bất quá một lát sau, giống như đụng đến vấn đề bức tức, mà vài người một mặt đầy căm phẫn.

"Ài, Bạch huynh, kỳ thực Lệ Vương đến đây có lẽ cũng không phải chuyện xấu gì, tuy rằng Lô tướng quân đem Hiên Viên thành thống trị gọn gàng ngăn nắp, nhưng người không được quên hắn là người thích chưng diện, như vậy thật không biết là phúc hay họa đây!"

Nghe thấy đoạn đối thoại, Bạch Hiểu Tinh khước miệng mỉm cười, thích chưng diện sao, đến trà lâu này thật không sai, là phúc hay họa? Đối người khác là phúc hay họa nàng không biết, nhưng là đối nàng mà nói tuyệt đối là phúc!

Trở lại khách sạn, nàng lấy ra một bộ nữ trang, khoe miệng mỉm cười thần bí, hiện tại nàng không sợ đẹp quá sẽ câu dẫn nam nhân, nàng chỉ sợ nam nhân không mê sắc đẹp, dù sao hiện tại dung khuôn mặt này làm vũ khí là không sai!

Kiếp trước, nàng biết lợi dụng ưu thế nữ nhân, đàn ông khi thả lỏng ở trên giường, thời điểm hắn mê luyến sắc đẹp của nàng, cũng chính là giờ chết của hắn!

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Hiểu Tinh thay nữ trang, đi phân đà của thiên ân các ở Mạc Bắc, hi vọng có thể tìm được vài nam nhân 'Cao lớn thô kệch' trợ giúp nàng tiến hành kế hoạch lần này.

Hôm đó người của thiên ân các nghe được kế hoạch của Bạch Hiểu Tinh, đều sợ ngây người, các nàng thế nào cũng không ngờ đến nữ nhân này sẽ điên cuồng dùng danh tiết bản thân mà đặt cược để ám sát.

Thế nhưng không thể không nói, chủ ý của Bạch Hiểu Tinh cũng là tốt nhất, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể tới gần Lô Hán Thiên được.

Đại gia trước kia không phải là không nghĩ tới biện pháp này, nhưng là Lô Hán Thiên là loại người nào, dù sao cũng là tiền triều đại tướng quân, võ công chắc chắn không phải bình thường, muốn dùng sắc đẹp mê hoặc hắn, nói không chừng dù đã chết cũng không giữ được danh tiết.

Cứ như vậy, tin tức bên này của Hiến Viên thành, rất nhanh liền truyền đến tổng bộ thiên ân các, biết tin Phượng Nghiêu hơi hơi nhíu nhíu mày, tuy rằng không biết nàng vì sao lại làm như vậy, nhưng là có một chút không thể không nói, Bạch Hiểu Tinh nghĩ đến biện pháp này tuyệt đối là hữu hiệu nhất.

"Chủ tử, này Bạch Hiểu Tinh trở nên có chút không giống."

Trước kia Bạch Hiểu Tinh không cần nói là sắc dụ, cho dù là ám sát thông thường đều sẽ không đi, hiện tại nàng là như thế nào?

"Đúng là không giống, không biết đây là chuyện tốt hay xấu nữa!"

Bỗng nhiên Phượng Nghiêu cảm thấy bản thân có chút hối hận, người thú vị như vậy dễ dàng buông ra tuyệt đối là không sáng suốt!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh hùng cứu mỹ nhân hay vẫn là mỹ nhân kế?

Hôm nay, thời tiết rất đẹp, Lô Hán Thiên theo thường lệ tuần tra Hiến Viên thành, không thể không nói, tuy rằng Lô Hán Thiên yêu thích sắc đẹp, cũng chỉ là một ít khiếm khuyết của hắn, về chính thể mà nói hắn vẫn là một Thành Chủ đủ tư cách, nếu không có lời nói của hắn, hiện tại Hiến Viên thành cũng không thể phồn vinh như vậy.

"Không cần... Buông ra ta, không cần... Ô ô ô..."

Đột nhiên nghe được một âm thanh nhu nhược, Lô Hán Thiên nháy mắt sững sờ một chút, vì âm thanh rất mê người, cho dù hắn là nam nhân thân kinh bách chiến cũng thất thần nhất thời.

"Tiểu nương tử không nên cự tuyệt, chúng ta nhất định sẽ hảo hảo giúp ngươi an táng gia gia, ngươi liền đi theo thiếu gia chúng ta mà hưởng thụ đi!"

Sau đó là một trận cười vang, nghe thấy đoạn đối thoại, người có đầu óc đều hiểu, cái này tuyệt đối là cường thường dân nữ mà!

Quả nhiên, khi Lô Hán Thiên đi qua, liền thấy một tuyệt mỹ thiếu nữ ôm thi thể một ông lão, mắt rung rung, bên cạnh là vài tên xấu xa đang lôi kéo nàng muốn dẫn nàng rời đi.

"Không cần, các ngươi buông ta ra, ta muốn ở cùng gia gia, ta nơi nào đều không đi, ta muốn ở cùng gia gia..."

Cảm giác được thân thể lão nhân trong ngực dần dần lạnh đi, thiếu nữ có chút hoảng thần, khóc càng thêm thương tâm.

"Gia gia, ngươi mở mắt nhìn Tinh Nhi đi, ngươi không thể bỏ lại một mình Tinh Nhi được, ô ô ô..."

Ngay khi mấy nam nhân lôi kéo thiếu nữ chuẩn bị rời đi, Lô Hán Thiên chạy đến, chắn trước mặt thiếu nữ.

"Ban ngày ban mặt, giữa thanh thiên bạch nhật, mà lại làm ra những chuyện thấp hèn như vậy!"

Thấy người đến là Lô Hán Thiên, vài người nhanh chân bỏ chạy, bọn họ cũng biết Lô Hán Thiên là Thành Chủ Hiến Viên thành, đắc tội không được!

"Cám ơn đại nhân..."

Thiếu nữ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lô Hán Thiên, trong mắt còn mang theo ảm ý nhân nhật, bởi vì gia gia qua đời, thiếu nữ vẫn mặc trang phục ma chay, thế nhưng bộ dáng này lại có cảm giác đáng thương.

Liếc mắt một cái, Lô Hán Thiên liền bị nàng mê hoặc, hẳn thật không ngờ trên đời này thật sự có người diện mạo lẫn khí chất đều có thể làm cho người ta liên tưởng hoa sen xinh đẹp mà cao thượng.

Cứ như vậy, cuối cùng Lô Hán Thiên trợ giúp thiếu nữ an táng gia gia, sau đó xem nàng cơ khổ không nơi để về liền đưa nàng Thành Chủ phủ.

Hai người sau khi rời khỏi, những kẻ gây rối nguyên bản đã rời đi lại xuất hiện trở lại. Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Online. com

"Bạch cô nương thật là giỏi tính toán, giống như mọi việc đều nằm trong dự tính của cô ấy."

Mà càng làm cho bọn họ không ngờ là khí chất trên người Bạch Hiểu Tinh, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, mọi người đều cảm thấy nàng thanh lãnh, nhưng lần này lại khiến cho người ta thấy được khí chất cao thượng trên người nàng.

"Hiện tại ta thật sự tin tưởng Bạch cô nương sẽ ám sát thành công."

Bởi vì Bạch Hiểu Tinh là thật sự có bản lĩnh.

Mà lúc này khi đã vào Thành Chủ phủ Bạch Hiểu Tinh cũng không có bất cứ hành động nào, tuy rằng Lô Hán Thiên mang nàng vào Thành Chủ phủ, nhưng nàng cũng không cho rằng hiện tại Lô Hán Thiên đã thật sự tin tưởng nàng.

Bạch Hiểu Tinh cảm giác không có sai, kỳ thực cho đến bây giờ, Lô Hán Thiên cũng không hề tin tưởng nàng, mà lại cho người đi điều tra thân thế Bạch Hiểu Tinh, ngoài dự kiến của hắn là kết quả điều tra dĩ nhiên cùng lời nói của Bạch Hiểu Tinh giống nhau.

Điều này khiến hắn bất ngờ, vốn cho rằng tất cả những thứ này chẳng qua là mỹ nhân kế người khác thiết kế hắn, chẳng lẽ thật sự là một lần ngẫu nhiên sao?

Kế tiếp, Lô Hán Thiên luôn bí mật âm thầm quan sát Bạch Hiểu Tinh, nhưng là càng quan sát càng không hiểu, bởi vì hắn phát hiện Bạch Hiểu Tinh thật sự không biết võ công, nhưng nếu là thích khách làm sao có thể không biết võ công, chẳng lẽ bản thân thật đã đoán sai sao?

Có điều Lô Hán Thiên không nhìn thấy được, Bạch Hiểu Tinh khéo miệng nâng lên một ý cười trào phúng, nàng đương nhiên biết Lô Hán Thiên sẽ không dễ dàng tin tưởng bản thân, cho nên nàng quyết định là sẽ không động thủ trong lúc này!

Hai bên cứ giằng co như vậy, biết ba ngày sau Lệ Vương sẽ tới, Bạch Hiểu Tinh khéo miệng mỉm cười, xem ra ông trời giúp nàng, vốn cho rằng Lệ Vương sẽ chưa đến ngay, không nghĩ tới lại mau như vậy, xem ra lão thiên gia cũng xem Lô Hán Thiên không vừa mắt.

Giờ phút này Lô Hán Thiên cũng không có thời gian đi quan sát Bạch Hiểu Tinh, hơn nữa thời gian dài như vậy nàng đều không làm ra việc gì, với cả nàng căn bản là không có võ công, Lô Hán Thiên không tin Bạch Hiểu Tinh ở đây là để ám sát hắn, cho nên liền yên tâm, toàn bộ tâm ý đều đặt ở trên người Lệ Vương.

Lệ Vương là hoàng tử hoàng đế bệ hạ sủng ái nhất, chỉ cần có thể được Lệ Vương chiếu cố đến lúc đó tự nhiên là một bước lên mây!

Mà Bạch Hiểu Tinh hiển nhiên liền bị hắn triệt để quăng ra sau đầu, hẳn tin tưởng một nữ nhân không biết võ công thì có thể làm gì hắn chứ, hơn nữa hẳn thật sự là thêm nhỏ dãi sắc đẹp của nàng, nghĩ đến ngày đó cũng chỉ là trùng hợp anh hùng cứu mỹ nhân.

Mà trên thực tế là anh hùng cứu mỹ nhân hay vẫn là mỹ nhân kế, chỉ sợ cũng chỉ có mình Bạch Hiểu Tinh biết.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ám sát thành công, gặp Lệ Vương

Lệ Vương đã đến, khiến Lô Hán Thiên có chút trở tay không kịp, cũng phi thường buồn bực, thiếu niên này so với mình nhỏ hơn rất nhiều, hẳn có chút không phục!

Ba ngày sau, Lệ Vương rốt cục đến, mà Lô Hán Thiên an bài chỗ ở cho Lệ Vương xong liền đi tìm Bạch Hiểu Tinh, giờ phút này hắn hóa khí đầy bụng thật sự là muốn phát tiết một chút, tìm nữ nhân là không sai.

Chỉ là hắn thật không ngờ, hắn lại đang tự đi đến chỗ chết

Ngay tại thời điểm hai người thân thiết triền miên, trong nháy mắt, một vết cắt xẹt qua yết hầu Lô Hán Thiên, máu tươi phun mạnh liệt phun ra.

"Giết thích khách!!!!"

Giờ phút này Lô Hán Thiên mới hiểu được, nguyên lai tất cả những thứ này đều là mỹ nhân kế!

Trong lúc nhất thời Thành Chủ phủ hoàn toàn loạn cả lên, thị vệ đều không ngờ đến trong phủ thành chủ sẽ xuất hiện thích khách!

Không bao lâu, thị vệ Thành Chủ phủ đã đem tiểu viện Bạch Hiểu Tinh vây quanh, hiện tại Bạch Hiểu Tinh có chạy đằng trời cũng không thoát!

Trong khi Lô Hán Thiên kinh hoàng, Lệ Vương vẫn là một bộ lạnh như băng, ánh mắt bá đạo tự phụ, bỏ ta còn ai.

Bạch Hiểu Tinh ánh mắt hung hăng nhử lại, đang muốn rời đi đột nhiên bước chân dừng lại.

Nàng biết, hiện ở trong thành nhất định triệt để canh phòng nghiêm ngặt, muốn rời khỏi cũng không dễ dàng, không, có lẽ phải nói hôm nay kết quả của nàng hẳn phải chết.

Đã biết bản thân vô luận như thế nào cũng không dễ dàng rời đi như vậy, Bạch Hiểu Tinh ngược lại bất cứ giá nào, dù sao đều là tử, như vậy nàng tuyệt đối không cho phép nhiệm vụ của bản thân thất bại!

Nghĩ vậy, thân mình mãnh mãnh bỏ cung tên mà bay đi ra ngoài, trên tay rút ra của nàng trường kiếm, mục tiêu trong đám người là Lô Hán Thiên. Nội lực của nàng thâm hậu, chiêu thức tinh tế, xuống tay ngoan lệ, một đao kết liễu.

Khác với Lô Hán Thiên đang hoảng loạn, Lệ Vương lại hết sức bình tĩnh.

Một đám hắc y nhân vây quanh, Lệ Vương ngao ngễ, con người thâm thúy liếc nhanh, mắt lạnh quan sát tình hình trước mắt, không ai phát hiện là, hẳn môi mỏng hơi hơi hơi lên, độ cong rất nhỏ, rất khó bị người phát hiện. Hắc lạnh như băng nhưng trong ánh mắt là nồng đậm tàn thương, đối với thích khách này, thân ảnh màu đen mãnh mãnh.

Thành Chủ phủ đề phòng nghiêm ngặt, nữ tử này lại có thể ở Thành Chủ phủ ám sát, hơn nữa xem bộ dáng thị vệ, nữ nhân này hẳn là ở trong này được một thời gian rồi, ý tưởng ám sát cũng quá tốt đi, hơn nữa trong lúc này không lựa chọn đào tẩu, mà lại ra sức nghênh chiến, này tuyệt đối không phải ai cũng dám làm.

Đây là quyết đoán! Đây là khí phách!

Hơn nữa...

Xem một thân bạch y, rõ ràng hẳn là một đại tiểu thư dịu dàng, thế nhưng lại ra tay tàn nhẫn, xử sự quyết đoán, khó có được, thật sự là khó có được!

Lệ Vương xem nàng ở trong đám đông giết người, ý cười khoe môi càng ngày càng đậm, trong mắt cũng càng ngày càng thương thức. Hẳn mặc dù không biết sát thủ này là ai, nhưng hẳn lại biết là người của thiên ân các, mà hôm nay thiên ân các ám sát Lô Hán Thiên, đúng là hẳn tự mình suy đoán, vốn tưởng rằng sẽ âm thầm trừ bỏ tên nghịch tướng này, không nghĩ tới bọn họ vậy mà ở trước mắt hắc giết người.

Thú vị! Thú vị!

Thiên ân các đúng là một tổ chức thú vị, Phượng Nghiêu cũng là người thú vị, mà trước mặt người này chỉ là một nữ nhân mãnh mãnh...

Càng thú vị hơn là! Không nghĩ tới thiên hạ này lại có một nữ tử quyết đoán như vậy.

Trường kiếm vung lên, hướng Lô Hán Thiên đánh tới.

Đến cùng cũng là lão tướng có kinh nghiệm, đối mặt với vô số sát thủ, Lô Hán Thiên vẫn chưa kích động cũng không lùi bước, cầm lấy trường đao bình tĩnh ứng chiến.

Mà Bạch Hiểu Tinh liền cùng Lô Hán Thiên đánh nhau, kiếm của nàng ngoan lệ, hướng điểm yếu của đối phương mà đánh, không theo nguyên tắc nào, hoàn toàn là hành vi của tử sĩ, nàng dùng tính mệnh đi hoàn thành nhiệm vụ.

Lô Hán Thiên cũng phát hiện nàng là liễu chết mà đánh, kinh ngạc về thực lực của đối phương quá cường hãn, thế nhưng cũng không có sợ hãi, bởi vì đối phương dù sao cũng là nữ nhân, cho dù là võ công cao, ở mặt thể lực cũng là chịu thiệt.

Lại không nghĩ rằng hai người đánh giáp mặt giúp nàng thực hiện được sát chiêu...

Thời điểm Lô Hán Thiên nhận ra thì chủy thủ trong tay trái Bạch Hiểu Tinh đã cắt đứt yết hầu của hắn, nguyên lai... Đây mới là...

Hào thân thủ! Hành động quyết đoán!

Nếu không phải tình huống không cho phép, Lệ Vương thật muốn phá lệ mà ủng hộ nàng.

Nhiệm vụ hoàn thành, cũng không mất nhiều thời gian, mặc dù không phải vết thương trí mạng, nhưng đối với nhiệm vụ lần này Bạch Hiểu Tinh vẫn là

tương đối vừa lòng, hiện tại điều lo lắng duy nhất là làm thế nào rời đi.

Lệ Vương nãy giờ không nói chuyện rốt cục mở kim khẩu, hần lại không hề động, môi mòng hé mở, thanh âm có từ tính vang lên.

"Đi giúp Lô tướng quân truy bắt thích khách." Nhìn đến Lô Hán Thiên chết, thanh âm của hần lại kéo dài một chút.

Đang chém giết trong đám người Bạch Hiểu Tinh đột nhiên cả kinh, Lệ Vương!?

Một ít tư liệu xẹt qua trong đầu nàng, Lệ Vương là vị nguyên minh đệ thứ hai, cực kỳ được coi trọng cùng tín cậy, vị nguyên minh đệ có nhiều trợ thủ đắc lực, được xưng là lãnh huyết, cầu kết với thế lực giang hồ trấn áp quan lại chính là người này sao.

Xem ra người hạ mệnh lệnh..., Bạch Hiểu Tinh sát ý trong mắt càng đậm, Lệ Vương mắt hứng thú nhìn nàng. Muốn bắt sống nàng? Vậy phải xem hần có năng lực này không!

Nghĩ vậy, Bạch Hiểu Tinh sát ý trong mắt càng lúc càng đậm, mũi chân điểm trên mặt đất, kiếm chuyển động mạnh mẽ, thân hình biến hóa, hướng về phía Lệ Vương, "Cầm thú, nạp mạng đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thoát đi

"Bảo hộ Vương gia!"

"Bảo hộ Vương gia! Giết thích khách!"

Là một sát thủ nàng biết nếu bị người ta bắt sống sẽ rơi vào kết cục gì, hôm nay nàng biết là không cách nào rời đi, nếu đã vậy ít nhất nàng nên cho bản thân một ít thể diện cũng không nên chết theo kiểu này, trước khi chết có thể lóe theo nhiều người cùng nàng xuống địa ngục, Bạch Hiểu Tinh cho rằng cũng đáng giá.

Người này đến cùng là ai!? Lệ Vương Triệu Từ Tu ngưng mi, chẳng lẽ không phải là sát thủ thiên ân các? Nhưng thân thủ nàng lại giống như người của thiên ân các, làm sao có thể?

Còn chưa suy nghĩ xong, kiếm khí sắc bén đã bay đến, lãnh ý trong mắt Triệu Từ Tu tức thì hiện, thân thủ vừa động, rút trường kiếm ra, đánh xuống một kiếm, hai thanh bảo kiếm chạm vào, bắn ra vô số tia lửa.

"Người là ai?"

Con người Bạch Hiểu Tinh hiện lên 1 tia thị huyết, mắt liếc nhanh xen lẫn chút sát khí. "người giết người." Nói xong, lại xuất ra chiêu trí mạng.

Triệu Từ Tu bình tĩnh ứng chiến, dùng xong chín phần công lực mới có thể cản trở đường kiếm này, "Ai phái người tới? Võ công của người là của thiên ân các, Phụng Nghiêu hạ lệnh cho người ám sát bản vương?"

Bạch Hiểu Tinh hung hăng nheo mắt lại, nàng nhớ được, thế nhân đều truyền miệng rằng Lệ Vương võ công bình thường, cho nên khi ra ngoài đều mang theo nhiều thị vệ, hiện tại xem ra, tất cả những thứ này đều không phải sự thật!

Nếu là khoảng một tháng sau, nàng tin tưởng có thể giết hần, nhưng hiện tại căn bản không có khả năng, linh hồn vào thân thể này, miễn cưỡng có thể sử dụng võ công của thân thể này, nhưng loại võ công này nàng lại không cách nào dùng nhuần nhuyễn, huống chi... Trên người miệng vết thương bị vỡ, cả người đều là máu, khắp nơi đều bị thương, bây giờ nếu kiên trì chống trả, không bị Lệ Vương giết chết, thì cũng sẽ đổ máu mà chết.

Đột nhiên, Bạch Hiểu Tinh nghĩ tới cái gì, khóe miệng mỉm cười, nháy mắt, khiến Lệ Vương hơi thất thần.

Nói chuyện một lúc nàng đã biết được, sự việc lần này cùng Lệ Vương tuyệt đối có liên quan, một khi đã như vậy, muốn sống rời khỏi nơi này không phải là vấn đề khó.

Nghĩ đến đây, Bạch Hiểu Tinh nhanh chóng xuất ra chiêu thức chế trụ đối phương. "Lệ Vương điện hạ muốn bảo hộ tánh mạng lại muốn tuần tra, chắc hẳn không hy vọng người ngoài biết được người giết tướng quân là người đi." Triệu Từ Tu hàn mầu lãnh liệt, "Người nói gì?" Cảm nhận được nữ tử giảm bớt lực, hần cũng thoáng thả lỏng.

"Ta ở trước mặt Vương gia giết tướng quân mà người lại không hề động thủ, Vương gia làm sao có thể thoát khỏi liên can. Nếu như Vương gia không quan tâm thanh danh thì thế nào lại thuê thiên ân các ám sát, tự mình động thủ không phải tốt hơn sao?"

Ngay lúc Triệu Từ Tu không để ý, Bạch Hiểu Tinh dùng sức chế trụ tay phải hần, bảo kiếm trong tay nhất thời rơi xuống, ngay lúc hần muốn phản kháng,

nàng đưa tay nắm lấy cổ áo hắn, dùng sức một cái kéo đến trước mặt bản thân, hai khuôn mặt tiến lại gần nhau, hô hấp gần như có thể nghe rõ.

"Vương gia yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, chính là muốn ngươi giúp ta thoát khỏi nơi này thôi."

"Ngươi muốn làm gì?" Hắn nhàn nhạt hỏi, trong giọng nói không có chút uy hiếp, nhưng lại làm cho người ta không rét mà run.

Bạch Hiểu Tinh mỉm cười không đáp, tay vẫn nắm cổ áo không hề buông lỏng, bảo kiếm để ở trên cổ hắn, thanh âm âm lãnh hàm chứa sự đặc ý. "Các ngươi thôi lui."

Triệu Tử Tu lập tức hiểu ý, con ngươi hiện lên lãnh ý, môi mỏng mím lại, bộ mặt xanh mét. Trong thiên hạ này người dám kiểm kẹp hắn, nàng là người đầu tiên.

Đám người đang ầm ỹ lập tức chết lặng, bọn thị vệ đều hai mắt trừng trừng nhìn chăm chăm hai người, đường đường là Lệ Vương đại nhân lại bị một nữ nhân khống chế!

"Ai dám động, ta liền muốn mạng Lệ Vương, mà các ngươi cũng không thoát được, luật lệ triều đình, người hoàng tộc bị thương, cả nhà đều bị trảm theo!" Thanh âm của nàng có chút khàn khàn, trầm thấp, không phải uyển chuyển êm tai, nhưng lại đặc biệt anh khí.

"Chuẩn bị cho ta một con ngựa, chỉ cần ta có thể an toàn rời đi, Lệ Vương liền không có việc gì!"

Xem cái dạng này, mọi người bất đắc dĩ, chỉ có thể đem chiến mã của Lệ Vương đến, phải biết rằng, con ngựa kia chỉ mình Lệ Vương mới có thể cưỡi.

Nhưng thật sự ngoài dự liệu của mọi người, hai người sau khi lên ngựa lại không bị ném xuống.

"Không cần theo, bằng không ta liền lấy đầu của hắn!" Ngựa lao đi đồng thời vang lên một giọng nữ khàn khàn.

Vốn muốn dùng xa mã truy kích, sắc mặt bọn thị vệ lập tức tái nhợt, lại cũng không ai dám đuổi theo, chỉ có thể trở mắt xem chiến mã chở nữ nhân càn rỡ đang kiểm kẹp Lệ Vương lao đi.

Đúng là bảo mã, không lâu sau, liền đã đi được vài dặm.

Dần dần thoát ra khỏi nguy hiểm, Bạch Hiểu Tinh lúc này mới cảm giác được đau đớn trên người, từng miếng vết thương nông sâu không giống nhau, miếng vết thương nhỏ đã ngưng chảy máu, nhưng vết thương lớn lại chảy máu không ngừng, máu của nàng thậm chí nhiễm đỏ thân ngựa, tuy rằng thương thế không gây nguy hiểm, nhưng nếu thời gian dài không trị liệu cũng có thể khiến nàng chết.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bắt sống

Hai người cùng duy trì trầm mặc, Triệu Tử Tu híp mắt lại, tùy ý đánh giá cái cô gái này. Hắn vạn lần không nghĩ tới Phượng Nghiêu có thể phái một nữ nhân làm nhiệm vụ lần này, hiện tại không chỉ cảm thấy nữ nhân này ý nghĩ linh hoạt, thủ pháp cao minh, cũng bội phục nghị lực của nàng, nếu như không phải ngực nàng áp vào sau lưng hắn truyền đến cảm giác mềm mại, hắn thực hoài nghi người này đến cùng có phải là nữ nhân hay không.

Rõ ràng đã bị thương thành đống người, nhưng lại có nghị lực tiếp tục đi đường?

Hắc chiến mã hí lên một tiếng, Bạch Hiểu Tinh liền kéo dây cương, không đợi Triệu Tử Tu có phản ứng, đã bị nàng hung hăng kéo xuống ngựa.

Triệu Tử Tu lạnh lùng đứng dậy. "Nữ nhân, ngươi có biết bốn vương là ai không?" Khí thế áp người, khí thế khiếp người trên người hắn là do giết người nhiều mà có.

Bạch Hiểu Tinh nhú mày, từ trên lưng ngựa nhìn xuống hắn. "Một người đáng chết như ngươi lại có thể vô pháp giết người?"

Hắn sùng sốt, đột nhiên cười ha ha, tiếng cười thật là sáng khoái, "Nữ nhân, ngươi lần đầu gặp bốn vương lại dám nói như thế."

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi sau đó hai chân kẹp lưng ngựa, chiến mã hí lên một tiếng rồi chạy như điên, thanh âm của nàng lại vang lên. "Ác giả ác báo, Lệ Vương tự giải quyết cho tốt." Trong chớp mắt liền không thấy bóng người.

Triệu Tử Tu sùng sốt, ý cười gọi lên khoe miệng, ánh mắt trên tức! Ác giả ác báo? Tốt! Nữ nhân, ngươi là người đầu tiên dám can đảm nói bốn vương như vậy!

Chỉ là, ngươi cảm thấy ngươi có thể thuận lợi rời đi sao!?

Nhìn bóng ngựa dần dần đi xa, Triệu Tử Tu lạnh lùng nhếch môi, ngựa của hắn cũng không phải bất luận kẻ nào đều có thể cưỡi, con ngựa này đã trung thành với hắn được một thời gian, cho dù trong lúc nhất thời thừa nhận nàng, nhưng chung quy hắn mới là chủ nhân của nó.

Nháy mắt, con ngựa lập tức dựng lên, mà người trên ngựa, liền cứ như vậy bị quăng xuống dưới!

"Ngươi!"

Lúc cùng Triệu Tử Tu đối chiến Bạch Hiểu Tinh đã bị nội thương không nhẹ, tới bây giờ, thương thế có nghiêm trọng hơn một chút, nàng phẫn nộ nhìn Triệu Tử Tu, thật không ngờ tên này sẽ đánh lên nàng!

"Bốn vương khi nào nói muốn thả ngươi đi? Đã có lá gan kiếm kệp bốn vương, như vậy nên chuẩn bị sẵn tâm lý trả giá cho việc này!"

Triệu Tử Tu cũng không phải là người lương thiện gì, đời này không ai dám nói hắn lương thiện, nữ nhân to gan lớn mật này đã dám kiếm kệp hắn, như vậy liền chuẩn bị nhận trừng phạt đi!

Hơn nữa cái cô gái này lại làm hắn hứng thú, hắn thế nào lại dễ dàng để nàng rời đi!

"Thuộc hạ vô năng, thỉnh Vương gia trách phạt." đồng thanh đáp.

Triệu Tử Tu chậm rãi xoay người, cả người tản ra khí thế vương giả khiến mọi người đều tái mặt.

Hắn không nói, tùy tiện đi qua xoay người lên ngựa, động tác lưu loát tiêu sái, lạnh lùng liếc thị vệ một cái, nhàn nhạt nói, "Đem nàng mang theo, hồi kinh!"

.....

"Vương gia, nữ nhân kia..."

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Triệu Tử Tu, thị vệ run run một chút, dè dặt cẩn trọng xem chủ tử, không biết kế tiếp nên nói gì.

Lúc này bọn họ thấy trong mắt chủ tử có hứng thú với nàng, nhưng bọn hắn không rõ là, vì sao giờ phút này chủ tử lại thấy chết không cứu?

"Nữ nhân này hơi thờ ơ càng ngày càng yếu, nếu tiếp tục ở lại, chỉ sợ sẽ mất mạng."

Thị vệ không rõ, chủ tử muốn đem người này trở về, nhưng bị trọng thương như vậy cũng không trị liệu cho nàng, rốt cuộc là vì sao?

"Còn mấy ngày thì hồi phủ?"

Triệu Tử Tu ngẩng đầu nhìn thị vệ liếc mắt một cái, nhàn nhạt hỏi.

"Hồi vương gia, còn ba ngày."

"Nàng có thể kiên trì trong ba ngày không?"

"Có thể, nhưng không thể cam đoan về sau sẽ không để lại di chứng."

Bởi vì Bạch Hiểu Tinh mất máu quá nhiều, lại thêm vào điều kiện chữa bệnh không có, tình huống của nàng tuy rằng tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại không biết về sau có khỏi hẳn hay không.

"Không ngại."

Xem là sủng vật để tiêu khiển cũng không tồi, không có móng vuốt sắc bén, là một chuyện tốt, ít nhất không cần lo lắng phòng bị.

Thị vệ hiểu ý tứ chủ tử nhà mình, yên lặng lui ra, cảm thấy có chút vì vị cô nương kia mà lo lắng, nàng thật sự có thể kiên trì ba ngày sao?

"Ba ngày sau hồi Vương phủ bốn vương sẽ cho người trị liệu, nhưng có thể sống hay không liền nhìn tạo hóa ngươi rồi."

Thanh âm Triệu Tử Tu nhàn nhạt, để lộ ra một tia lãnh ý, lần này sự việc ở Mạc Bắc náo đến thật lớn, nếu trên đường lại vì nàng chữa thương, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ biết lần này ám sát này cùng hắn có liên quan.

Có rất nhiều việc bình thường không là gì nhưng một khi dính tới hắn sẽ mang đến cho hắn nhiều phiền toái, cho nên, hắn tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân mà đem đến phiền toái cho bản thân.

"Kế tiếp liền xem mệnh của ngươi."

Nhìn Bạch Hiểu Tinh hôn mê, khóe miệng khó được gọi lên một độ cong, không biết cô gái này có thể làm cho hắn cảm thấy hứng thú bao lâu!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giả Lâm: Vương Gia Thỉnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Trong lúc hôn mê cả người nàng đều nóng lên, Bạch Hiểu Tinh biết bản thân phát sốt, chắc là miệng vết thương bị nhiễm trùng, trọng thương qua hai ngày một đêm vẫn chưa xử lý, không chết vì mất máu quá nhiều, mà lại chết vì miệng vết thương nhiễm trùng. Trong lúc mê man, nàng thầm mắng cái thể giới chết tiệt này.

Hiện tại Bạch Hiểu Tinh không còn khí lực, ngày đó nếu không nàng ngã từ trên lưng ngựa xuống, nàng ít nhất có thể tự xử lý miệng vết thương, ít nhất cũng sẽ không để cho mình chết vì miệng vết thương nhiễm trùng, nghĩ đến đây, trong lòng nàng lại bắt đầu hung hăng mắng Triệu Tử Tu, cái tên hỗn đản này!

Mơ mơ màng màng suy nghĩ một hồi, sau đó lại rơi vào hôn mê.

Mấy ngày kế tiếp, Bạch Hiểu Tinh cảm giác được bản thân giống như đang ở trong lò lửa, toàn thân đều nóng ran, nàng thậm chí hoài nghi bản thân có phải đang bị thiêu sống hay không, giờ khắc này, nàng vô cùng thống hận Triệu Tử Tu, nếu không phải hắn làm hại, bản thân cũng không thể thảm như vậy!

Bất quá hiện tại cũng đỡ hơn rồi, rõ ràng có người cho nàng dùng được, tuy rằng không thể đứng lên, nhưng nàng cũng có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể đang hạ từ từ, ít nhất nàng cũng không có bị sốt đến ngốc.

Vài ngày sau, Bạch Hiểu Tinh rốt cục chậm rãi tỉnh lại, miệng vết thương trên người cũng không còn đau, nhưng đầu lại như trước vẫn hơi mê man, không lẽ đây là di chứng của sốt cao.

Hai mắt chỉ mê ly trong nháy mắt, hơi hơi nhắm mắt, lại mở ra, ánh sáng chiếu vào mắt, xem ra ông trời còn không muốn để cho nàng chết, một khi đã như vậy, nàng liền hào hào mà sống.

Loay hoay đứng dậy, lại lập tức ngồi xuống, theo trí nhớ của thân thể này mà tự mình điều tức, hiện tại Bạch Hiểu Tinh rõ ràng cảm giác được nội lực vốn không còn lại bao nhiêu, khó trách thương thể lần này lại lâu lành như vậy.

"Tinh?" Thanh âm nhàn nhạt bỗng vang lên bên tai Bạch Hiểu Tinh, nàng mở mắt, nhìn đến gương mặt hắc lại làm nàng nghiêng răng.

"Làm sao có thể là ngươi!" Nàng thật không ngờ, xuất hiện trước mặt nàng lại là Triệu Tử Tu!

Vì sao hắn lại ở chỗ này!

"Nơi này là phủ của bốn vương, không là bốn vương thì là ai!" Xem sắc mặt Bạch Hiểu Tinh đã bình phục, Triệu Tử Tu không khỏi cảm thán sức sống kiên cường dẻo dai của nàng.

Thời điểm trở lại Vương phủ nàng đã sốt rất cao, bởi vì miệng vết thương không kịp thời xử lý đã nhiễm trùng, quả thực chính là thời khắc sống còn.

Vốn cho rằng Bạch Hiểu Tinh sẽ mất mạng, thế nhưng thật không ngờ nàng vậy mà có thể tỉnh lại, hơn nữa hiện tại thoát nhìn tinh thần cũng không tệ, hơn nữa nội thương tựa hồ cũng có chút hồi phục, việc này thật đúng là làm cho người ta không biết phải nói gì.

Bạch Hiểu Tinh trí nhớ lại, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, chính là cái tên hỗn đản này, nếu không phải hắn làm nàng ngã từ trên ngựa xuống đến nỗi trọng thương, nàng đã sớm tự mình đi tìm đại phu chữa thương, làm sao có thể để bản thân trở nên như vậy.

Hơn nữa cho dù nàng tạm thời không thể tìm được đại phu, nhiều năm bị thương như vậy, bản thân nàng đã sớm trở thành đại phu, tự mình xử lý vết thương một chút cũng sẽ không đến nỗi như vậy.

"Bạch Hiểu Tinh, thái độ ngươi đối với ân nhân cứu mạng như vậy sao?"

Triệu Tử Tu nghiêng răng nghiêng hỏi Bạch Hiểu Tinh, tự nhiên biết nàng suy nghĩ cái gì, nhưng là hắn nói cũng không có sai, nếu không phải hắn ra lệnh, Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối không có cách nào còn sống rồi khỏi Mạc Bắc!

"Ngươi làm sao mà biết tên của ta?"

Đã tức càng thêm tức, làm sát thủ nàng biết phải luôn giữ thái độ bình tĩnh, nàng tuyệt đối sẽ không bởi vì nhất thời tức giận mà ảnh hưởng suy nghĩ.

"Tự nhiên có người nói cho bốn vương, ngươi đã tỉnh, theo bốn vương ra đại sảnh, có người muốn gặp ngươi."

Ngay cả Triệu Tử Tu đều không ngờ người kia lại xuất hiện tại nơi này, không biết Bạch Hiểu Tinh gặp được hắn sẽ có phản ứng gì.

Dọc theo đường đi, Bạch Hiểu Tinh trầm mặc theo sau lưng Triệu Tử Tu, tuy rằng nàng không biết bản thân làm thế nào đến đây, nhưng là nghe khẩu khí

của hần hẩn là hẩn đem nằng mang về.

"Lệ Vương điện hạ, rốt cuộc là ai mà có thể khiến người tự mình hộ tống ta?"

Triệu Tử Tu làm sao có thể không biết ý nghĩ của Bạch Hiểu Tình, hẩn lời nói, rõ ràng có ý để thủ vệ ở ngoài nghe thấy.

"Đến."

Triệu Tử Tu cũng không nói là gặp ai, ngược lại nói cho nằng, hẩn đến là có mục đích, chính là để tự bản thân Bạch Hiểu Tình đến nhìn người kia là ai.

Ánh mắt quét qua đại sảnh, trong giây lát, nằng hung hăng nhử mi.

Một nam tử ngồi trên ghế quý phi trong đại sảnh, chẳng qua hôm nay hẩn không giống trước kia, một thân lười nhác, mà là ngồi thẳng lưng cả người đều có tinh thần, ánh mắt nhàn nhạt, không quá mê hoặc, ngược lại mang theo vài phần sát ý.

Hẩn chính là thiên ân các các chủ —— Phượng Nghiêu.

"Bạch Hiểu Tình, người không làm bốn tọa thất vọng, nhiệm vụ lần này thập phần viên mãn." Âm thanh Phượng Nghiêu lười nhác, nghe không ra chút cảm xúc.

"Điều kiện hoàn thành."

Vẫn là ngữ khí nhàn nhạt, giống như trên thế giới này không có chuyện gì khiến nằng mất bình tĩnh, Phượng Nghiêu cũng rất hiếu kì, nữ nhân này rốt cuộc là người như thế nào.

Vốn dĩ, nằng không phải như vậy, không lẽ lần trước trọng thương liền làm nằng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hộ vệ bên người

Hai người tranh luận, sau đó ai cũng không nói thêm nữa câu.

"Hiện tại bốn tọa thật là có chút luyến tiếc thả người đi rồi, vốn nghĩ đến người căn bản không thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, thật không ngờ lại ngoài ý muốn thành công."

Phượng Nghiêu ngạc nhiên là bình thường, Mạc Bắc là chỗ nào hẩn rất rõ, nơi đó giống như một quốc gia nghiêm mật, mà lộ hẩn thiên nơi đó lại tương đương với hoàng đế.

Hơn nữa Phượng Nghiêu không nghĩ đến nằng lại có biện pháp, hẩn còn biết, lần này trở ra nằng lại không còn hoàn bích.

"Yên tâm, cái kia lão dame kia còn chưa chiếm được tiện nghi của ta."

Ba chữ lão dame, khiến Phượng Nghiêu cùng Triệu Tử Tu hai người đồng thời co rút khóe miệng, bọn họ thế nào đều không nghĩ tới những từ thô tục như vậy lại nghe thấy từ miệng nữ nhân này.

"Làm càn, Vương gia cùng thiên ân các các chủ đều ở đây, Bạch Hiểu Tình, người vì sao không quỳ!" Một thanh âm lạnh lùng vang lên, mang theo phần nộ, hướng Bạch Hiểu Tình mà mắng.

"Quỳ? Ta Bạch Hiểu Tình lạy trời, lạy đất, lạy cha mẹ, bọn họ có gì tư cách muốn ta quỳ!"

Nằng cũng không phải là cổ nhân động một chút là quỳ xuống, muốn nằng quỳ còn không sợ họ sẽ giảm thọ sao.

"Hơn nữa thiên ân các các chủ cùng chủ tử người đều chưa lên tiếng, người là ai mà đứng đây lớn tiếng, thật không biết ai mới là chủ tử."

Thanh âm trước sau đậm bạc, hoàn toàn không hề tức giận, bỗng nhiên thấy năm ngón tay nằng mạnh mẽ nắm lại. Chỉ nghe rắc một tiếng giòn vang, nằng đã đem gậy người nọ bẻ gãy, hẩn chết ngay lập tức. Toàn bộ quá trình hẩn đều không kịp phản kháng.

Nhìn thủ hạ của mình chết như vậy, mà toàn bộ quá trình Lệ Vương mảy cũng không động một chút, giống như mọi việc đều không liên quan đến hẩn.

Bạch Hiểu Tình như trước đứng tại chỗ, không vui không giận, ánh mắt dừng lại trên người hai người đối diện, lại coi như họ không hề tồn tại, làm cho người ta không khỏi tức giận.

Lệ Vương đột nhiên vỗ tay, làm mọi người ở đây không hiểu, bao gồm Phụng Nghiêu cùng Bạch Hiểu Tinh.

"Hào thân thù, hào thân thù, không nghĩ tới thù hạ thiên ẩn các lại có thân thù tốt như thế, lúc ở Mạc Bắc thành đã khiến bốn vương mở mang tầm mắt, bây giờ lại càng khiến bốn vương kính trọng vài phần." Thanh âm có ý khích lệ, cũng là nhàn nhạt thương thức.

Đầu mày nhếch lên cao, Lệ Vương đây là đang diễn trò gì? Thường thức? Đừng nói giỡn! Nàng vẫn chưa quên là cái tên hỗn đản nào khiến bản thân ngã xuống ngựa, làm hại nàng thảm như vậy.

Phụng Nghiêu cũng mỉm cười, nhưng cũng không phải thật lòng. "Lệ Vương điện hạ chê cười."

Nhưng Lệ Vương lại đột nhiên nói, "Người vừa chết, là đệ nhất cao thủ của Lệ Vương phủ, thị vệ bên người bốn vương, hiện thời bị người thiên ẩn các hạ thủ, người nói bốn vương nên làm thế nào đây?"

"Đệ nhất cao thủ?"

Bạch Hiểu Tinh thanh âm có chút nghiến ngấm, người này mà gọi là đệ nhất cao thủ chỉ sợ là ngay cả Lệ Vương xách gươm cho nàng cũng không xứng đi, cứ như vậy nói phóng đại lên...

"Lệ Vương điện hạ nói đùa, ngày đó ta cùng với điện hạ ở Mạc Bắc giao thủ, thiên hạ đồn đại võ công điện hạ không tốt ta cũng có nghe, chính là không ngờ, đệ nhất cao thủ bên người điện hạ, vậy mà ngay cả điện hạ một phần mười công lực cũng không bằng, Bạch Hiểu Tinh thật sự là vì an toàn điện hạ lo lắng!"

Bạch Hiểu Tinh cho tới bây giờ đều không biết cái gì là khách khí, đệ nhất cao thủ, như vậy mà cũng đòi làm cao thủ, nàng đi vài vòng trở về cũng có thể giết vài người của hắn, hắn vậy mà muốn dựa vào những người này lừa nàng?

Mà Phụng Nghiêu ở một bên quan sát, xem ra Lệ Vương điện hạ là có mục đích khác, phải biết rằng, Triệu Tử Tu cũng không phải loại người giúp người không công!

Mà bên kia thị vệ sớm đã choáng váng, nữ tử không sợ chết này lại có thể nói những lời châm chọc như vậy, Vương gia bọn họ vậy mà lại không hề tỏ vẻ gì, nàng vậy mà vẫn còn có thể sống tới lúc này?

"Bốn vương như thế nào còn không phiền Bạch cô nương lo lắng, hiện tại Bạch cô nương hẳn nên lo lắng làm thế nào bồi thường tổn thất cho bốn vương, phải biết rằng, một cao thủ bồi dưỡng ra không phải là chuyện dễ!"

"Ngạ? Kia Lệ Vương điện hạ muốn như thế nào, cần ta đền mạng sao?"

Lệ Vương liếc mắt nhìn Bạch Hiểu Tinh một cái, nói ra một câu khiến mọi người đều bất ngờ.

"Không cần phiền toái như thế, chỉ cần người ở lại làm hộ vệ bên người ta là được."

Đối với Bạch Hiểu Tinh Triệu Tử Tu ngay từ đầu là đã có ý đồ, nhân tài như vậy nếu không thu về dưới trướng bản thân, nếu một ngày nào đó bị người khác có được, chắc chắn sẽ là một phiền toái, hẳn là tuyệt đối sẽ không để việc này xảy ra!

Nghe được lời nói của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh triệt để kinh ngạc, nàng nghĩ đến vô số khả năng, nhưng là thật không ngờ hắn sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Bất quá, cũng không phải là không được...

"Thời gian, ta không có khả năng làm hộ vệ cho người cả đời."

Bạch Hiểu Tinh nói rõ ràng, Triệu Tử Tu cũng không phản đối, chỉ cần có thể làm cho nàng tạm thời lưu lại liền tốt, về sau hắn sẽ làm cho nàng ngoan ngoãn ở lại bên người.

"Thời gian ba năm."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giả Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ở lại Lệ Vương phủ

Không ngoài ý muốn, cuối cùng Bạch Hiểu Tinh vẫn là lưu tại Lệ Vương phủ, không có lý do gì, tuy rằng nói là Bạch Hiểu Tinh giết "Đệ nhất cao thủ" trong phủ, nhưng là sự thật thế nào, mọi người đều biết rõ, nhưng lại không ai dám nói ra

Hoàng tử đương kim hoàng thượng sủng ái, phụ tá đắc lực của Hoàng thượng, Lệ Vương. Ai dám chống đối!?

Hơn nữa lưu lại trong ba năm này, Bạch Hiểu Tinh cũng không phải mang danh là đã giết "Đệ nhất cao thủ", lại càng để trả lại ân tình cho hắn lúc ở Hiên Viên thành.

Còn có một điểm quan trọng nữa, là hiện tại Bạch Hiểu Tinh cần một chỗ ở yên ổn.

Hiện tại nàng lưu tại Lệ Vương phủ, ít nhất trong thời gian ba năm này, nàng không cần lo lắng việc gì, có thể an tâm phát triển thể lực bản thân.

Mà hiển nhiên, Triệu Tử Tu cũng phi thường coi trọng Bạch Hiểu Tinh, nếu không, trong một buổi sáng liền quyết định muốn để Bạch Hiểu Tinh lưu lại.

Trên đường lại diễn ra một màn.

Xe ngựa to nhất giữa đội xa mã, màu đen mang khí chất nhà vương giả, không giống với xe ngựa gỗ bình thường, bánh xe đều được cải tiến, xe ngựa chạy qua lưu lại dấu ấn thật sâu, có thể thấy được xe ngựa này nặng bao nhiêu.

Khung xe được bọc vàng ròng, bên ngoài là nước sơn thượng hạng, ở trên xe ngựa hai bên được khắc mây vàng. Với giá trị của chiếc xe, nhất định phải dùng bảo mã để kéo.

Xe chạy vững vàng, bọc xe được phủ lớp thảm làm bằng lông đuôi bò, có hắc y nam tử nửa nằm ở trong xe, nhấc cánh tay lên, nhân nhả tựa đầu, nhắm mắt chợp mắt một chút, lông mi dài như nước, cùng với khí chất của hắn cực kì không hợp.

Ở kế bên hắn, là một nữ tử lạnh nhạt, vẫn ngồi yên không nhúc nhích, giống như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, kì thực lại đang suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Đi đến thế giới này đã được một thời gian, đối với nơi này không tính là hiểu biết, cũng không tính là xa lạ, nhưng nếu muốn ở chỗ này phát triển thể lực bản thân cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nghĩ đến đây ánh mắt Bạch Hiểu Tinh lại đặt xuống trên người Triệu Tử Tu, lông mày thanh tú nhìn không được nhíu lại.

Hắn, là dạng người gì, theo như lần đầu nhìn thấy, nàng chỉ biết nam nhân này đối với bản thân chắc chắn có hứng thú không ít, ban đầu hắn rõ ràng là đem nàng trở thành mối nhử, nhưng hiện tại lại thương thức bản thân, nên nàng cảm thấy sự việc có phần quỷ dị.

Người này, thật đúng là mâu thuẫn!

Về phần Phượng Nghiêu là loại người nào nàng không muốn biết nhiều, đã như vậy, về sau nàng cùng hắn lại càng không muốn gặp lại, hắn vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện là tốt nhất.

"Đang nghĩ cái gì?"

Đột nhiên có âm thanh truyền đến, khiến Bạch Hiểu Tinh sửng sốt, lập tức nhàn nhạt liếc mắt nhìn Triệu Tử Tu một cái.

"Suy nghĩ người và Phượng Nghiêu là dạng người gì."

Trả lời trắng ra như vậy lại khiến Triệu Tử Tu sửng sốt, lập tức nở nụ cười, cô gái này quả nhiên không giống với người khác, nếu là một người khác, tuyệt đối sẽ không dám trả lời hắn như vậy.

Bạch Hiểu Tinh lạnh nhạt ngồi yên một bên, lại không biết, bên kia Triệu Tử Tu luôn quan sát nàng, hắn chưa từng thấy qua một nữ nhân như vậy, kiêu ngạo, quả quyết, thậm chí so với hắn còn muốn kiêu ngạo hơn, không thể không nói, nàng như vậy càng khiến cho của hắn hứng thú.

Có lẽ thời điểm nàng nghĩ bản thân hắn là dạng người gì, hắn cũng đang nghĩ nàng rốt cuộc là dạng người gì!

Suốt một ngày đi đường, trừ bỏ lúc dùng bữa, Triệu Tử Tu cũng sẽ không động đậy, luôn luôn chống tay nửa ngồi nửa nằm, giống như không biết mệt mỏi.

Mà Bạch Hiểu Tinh...

Bạch Hiểu Tinh cũng là phi thường không khách khí "Cùng" Triệu Tử Tu dùng xong ngọc thiện, nếu người khác thấy được bộ dáng Bạch Hiểu Tinh lúc này, nói không chừng sẽ bị dọa sợ, trên thế giới ngoài Bạch Hiểu Tinh ra cũng không ai dám ở trước mặt Triệu Tử Tu kiêu ngạo như vậy.

Tuy rằng nói Bạch Hiểu Tinh là vô cùng kiêu ngạo, nhưng nàng vẫn phát hiện Triệu Tử Tu đối nàng là dung túng, nếu hắn muốn chỉ cần ra lệnh nói, bản thân chỉ sợ sẽ bị bỏ đói.

"Bạch Hiểu Tinh, người thật đúng là không khách khí."

Thời điểm hai người dùng bữa xong, Triệu Tử Tu rốt cục nhìn không được mở miệng, thực là chưa từng thấy người nào kiêu ngạo như nàng!

"Lần trước tuy rằng thân thể đã tốt lắm, thế nhưng cũng không thật sự bình phục, vì 'Bảo hộ' người, ta phải dưỡng thân thể cho thật tốt."

Quả nhiên là lý do hay, bất quá cũng không dễ nghe gì.

Trong xe ngựa dần dần yên tĩnh, thậm chí tiếng hít thở của hai người đều có thể nghe được.

Mà Bạch Hiểu Tình vẫn như trước kia là một bộ nhân nhạ, giống như không có chuyện gì có thể lay động nàng, so với lúc ban đầu đến thế giới này thì đã không còn cảm giác bất an, hiện tại nàng cũng có thời gian để sắp xếp lại các đoạn trí nhớ lung tung trong đầu mình.

Trong khoảng thời gian này nàng phát hiện khối thân thể này có điểm đáng ngờ, trí nhớ của nàng chỉ có trong khoảng ba năm gần đây, trước kia căn bản không hề nhớ được gì, nói cách khác, ba năm trước thân thể này đã từng mất trí nhớ, nhưng tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Trí nhớ hỗn loạn

Còn một điều khiến Bạch Hiểu Tình phi thường để ý, đến hiện tại, trải qua một thời gian dài như vậy trí nhớ của nàng cũng không có khôi phục, hơn nữa thời gian trước trí nhớ cũng là mơ hồ không rõ, giống như bị cái gì đó ngăn cản.

Điều này khiến cho Bạch Hiểu Tình có cảm giác, có lẽ trí nhớ hiện tại cũng không phải thật sự của nàng, mà là bị người khác gieo vào đầu!

Nghĩ tới loại khả năng này, khiến bạch hiểu tình biến sắc.

Thân thể này cũng tên là Bạch Hiểu Tình, nửa năm trước bị thiên ân các các chủ Phụng Nghiêu nhậ được, vì kinh ngạc nàng có võ công cao, phá lệ thu lưu, rồi sau đó bồi dưỡng trở thành sát thủ.

Thân thể này vốn có một chút nội lực, hơn nữa gân mạch cực kì tốt, công lực nửa năm của nàng so với mười năm công lực người của hân càng sâu hơn. Thiên tính bất quá quá mức thiện lương không đành lòng giết người, cho nên liền trốn khỏi thiên ân các, cuối cùng bỏ mình trong lúc nhảy xuống vách núi, mà chính là lúc đó nàng lại xuyên thời không đến thế giới này.

Ba năm trước đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Còn có, hiện những ký ức mơ hồ rốt cục quả là sao.

Vấn đề này giống như một quả bom hẹn giờ nằm trong đầu Bạch Hiểu Tình.

Nàng thật sự giống như trong trí nhớ, là một cô nhi không cha không mẹ sao, rõ ràng trí nhớ là như vậy, nhưng là Bạch Hiểu Tình luôn nghĩ có điều uẩn khúc.

Lệ Vương nhân nhậ nhìn nàng một cái, trong lòng đối nàng âm thầm kinh thán, đây là lần đầu tiên hân thấy một nữ tử tuyệt lệ như nàng. Rõ ràng nhìn qua chẳng qua chẳng phải là nữ nhân dịu dàng gì, thế nhưng hơi thở trên người lại làm cho người ta không rét mà run!

Nửa đêm, xe ngựa rút cục về tới Vương phủ.

Lệ Vương phủ, cửa son tường cao, thủ vệ canh phòng nghiêm mật, tản ra sát khí.

"Khởi bẩm Vương gia, đến Vương phủ." Âm thanh cung kính ngoài xe vang lên.

"Ân."

Giờ phút này xung quanh yên tĩnh không tiếng động, đèn đuốc sáng trưng, Triệu Tử Tu nhân nhậ nhìn thoáng qua, đi xuống xe ngựa, hơi hơi quay đầu, ý bảo Bạch Hiểu Tình theo hân xuống.

Vừa dứt lời, ngoài xe có người vội vàng đem màn che màu đen vén lên, ngoài xe đuốc sáng, không giống trong xe tối đen, Bạch Hiểu Tình nhú mày, trong lúc nhất thời bị ánh sáng làm chói mắt.

Lệ Vương xoay người xuống xe, hân võ công mặc dù cao cường, nhưng vẫn đập bực xe mạ vàng rỗng, nhất cử nhất động, tràn đầy tao nhã cùng thông dong.

Lệ Vương xuống xe, Bạch Hiểu Tình cũng đứng dậy chuẩn bị xuống xe, vừa mới đứng lên, chân hạ lại truyền đến cảm giác mềm nhũn, tuy rằng thân thể khôi phục rất nhiều, nhưng là hiện tại thoát nhin còn chưa bình phục hân!

Thân thể rõ ràng không khoẻ, nhưng là Bạch Hiểu Tình như trước là tao nhã thông dong tiêu sái xuống xe ngựa, hoàn toàn không cho người ta nhìn ra chút nào chật vật, cũng không để người ta cảm thấy được nàng suy yếu.

Sắp vào phủ Lệ Vương bước chân đột nhiên dừng một chút, ghé mắt nhìn nhìn phía sau người, khóe môi lạnh như băng hơi hơi giương lên, nhưng cũng không bị ai phát giác.

"Vương gia ngài đã trở lại, một đường vất vả, bữa tối đã chuẩn bị xong, không biết Vương gia khi nào dùng?"

Lão nhân mặc y phục tơ tằm màu lá cọ tuổi ước chừng năm mươi hành lễ vấn an Lệ Vương, tuy rằng lớn tuổi, nhưng hai mắt lại vô cùng sắc bén, liếc Bạch Hiểu Tinh một cái, hơi hơi nhăn mày lại.

Thiếu nữ này hẳn nhìn không thấu!

Những năm gần đây, hẳn nhìn người vô số, trên thế giới này người có thể làm cho hắn nhìn không thấu chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hiện tại vậy mà lại là một tiểu cô nương.

Mà lúc này Bạch Hiểu Tinh như trước vẻ mặt lạnh nhạt, không sợ hãi không nhìn người trước mắt, trong lòng đã xác định thân phận đối phương.

Người này hơn phân nửa là quân gia, tuy rằng thoát nhìn hình như là không có võ công, nhưng lão nhân này lại không cho nàng cảm giác như vậy, Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối không tin là hắn không có võ công.

Mà từ lúc nàng vào cửa, liền phát hiện Vương phủ này có rất nhiều người che giấu hơi thở, chắc chắn trong phủ dưỡng ám vệ, đang ẩn từ một nơi bí mật gần đó, mỗi người đều là cao thủ bậc nhất, xem ra nơi này quả nhiên là ngọa hổ tàng long, muốn xông vào ám sát cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Bạch Hiểu Tinh hơi hơi chau mày, trong lòng có phần không hiểu, người này rõ ràng cao thủ quanh người, thế nhưng còn tìm kẻ để cho mình ở lại bên người hắn ba năm, có ý gì?

"Hiện tại liền truyền lệnh." Triệu Tử Tu nói.

"Dạ." Quân gia lập tức bước nhanh đi, Bạch Hiểu Tinh tiếp tục đi theo Lệ Vương, không khỏi kinh thán.

Quả nhiên là Vương phủ, kiến trúc nguy nga khí phách, đình đài lầu các tinh xảo, ngay cả miếng ngói, từng ngọn cây cọng cỏ, viên sỏi trong hồ cũng đều là bút tích của đại sư, hoàn mỹ, khí phách!

Tiến vào phòng, đồ đạc đã được nha hoàn mang đi cất, tiếp đến là một vị ma ma lớn tuổi xếp đồ ăn.

Triệu Tử Tu ngồi ngay chính giữa, mà Bạch Hiểu Tinh cũng phi thường không khách khí ngồi bên cạnh.

Quân gia muốn nói điều gì, nhưng nhìn Triệu Tử Tu cũng không nói gì, thậm chí có chút ngẫm đồng ý liền hơi hơi nhú nhú mày, nhưng là vẫn là phân phó chuẩn bị thêm một bộ bát đĩa.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ngoài dự đoán của mọi người

Vẫn là lão ma ma lúc trước hầu hạ, cầm chiếc đĩa bạc cẩn thận bắt nhìn ý tứ Lệ Vương, nhưng cũng chỉ hơi liếc mắt một cái, liền lập tức cung kính đem đặt ở trên đĩa trước mặt Lệ Vương. Quân gia cũng đã đến, đứng ở bên cạnh Lệ Vương, nhẹ giọng báo cáo chuyện trong kinh thành những ngày hắn rời đi.

Bạch Hiểu Tinh đối với Lệ Vương không hiểu nhiều, nhìn hắn tuổi không quá ba mươi chỉ khoảng 27, 28, ở cổ đại, tuổi này dùng nói có thể thiếp, sợ là ngay cả đứa nhỏ đều có một đóng, nhưng trên bàn ăn chỉ có mình Lệ Vương, rất quái lạ.

Còn có, thông thường chủ nhân ăn cơm hạ nhân đều không làm phiền, thế nào Lệ Vương đang ăn, quân gia lại ở một bên lải nhải nói này nói kia, chẳng lẽ thời đại này cùng trung quốc cổ đại không giống nhau?

Kỳ thực Bạch Hiểu Tinh không biết là, quân gia báo cáo giống như ở hiện đại xem báo, mà Lệ Vương công việc bận rộn, mỗi ngày cũng chỉ lúc ăn cơm mới có thời gian nghe một chút tin tức.

Đương nhiên, Bạch Hiểu Tinh nghĩ đến chút chuyện, thủ hạ hắn không dừng lại, nàng cũng tuyệt đối sẽ không tự bỏ đói bản thân, hiện tại thân thể rõ ràng không tốt lắm, nếu tự ngược đãi bản thân cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Dù đang nghe tin tức Triệu Tử Tu luôn đặt chú ý lên người bên cạnh, xem nàng buông bát đĩa thì hơi nhíu mày, ăn ít như vậy, làm sao có thể khôi phục thân thể, nghĩ vậy làm hắn không tự chủ nâng nâng khóe mi.

"Ta chỉ có thể ăn như vậy, dù ngon cách mấy cũng ăn không vô."

Hình như nàng cùng Triệu Tử Tu đang nghĩ giống nhau, nhàn nhạt giải thích.

"Àn."

Nghe được lời giải thích của nàng, Triệu Tử Tu khoe môi gọi lên, độ cong làm người bên cạnh phát hiện, ma ma cùng quần gia đều sững sốt một chút, phải biết rằng, chủ tử bọn họ ngàn năm không cười, cho dù là trước mặt Hoàng thượng, cũng rất nghiêm túc.

Hiển nhiên tâm tình Lệ Vương rất tốt, tuy rằng ngay cả nàng cũng không biết nguyên nhân là gì.

Chủ tử bao nhiêu năm không có cười qua? Không nghĩ tới trên đời này lại còn có người có thể khiến chủ tử vui vẻ? Nghĩ vậy quần gia cùng ma ma kinh ngạc nhìn Bạch Hiểu Tinh một cái

Sau khi ăn xong, bọn hạ nhân hầu hạ Lệ Vương rửa mặt, mà Bạch Hiểu Tinh vẫn là không nói một tiếng yên lặng đứng ở ngoài cửa.

Bọn hạ nhân hầu hạ xong đều cung kính lui ra ngoài, cuối cùng một người trở lại đem cửa phòng cẩn thận đóng lại, chỉ chốc lát, trong phòng truyền đến hơi thở đều đều.

Hắn ngủ!? Lệ Vương ngủ!?

Bạch Hiểu Tinh đầu tiên là sững sốt, lập tức cười khẽ một tiếng, vốn đang cho rằng hắn sẽ phản phó bản thân làm chút việc, không nghĩ tới nhanh như vậy liền ngủ, làm cho cô có chút ngoài ý muốn.

Bất quá Bạch Hiểu Tinh cũng không bởi vì Triệu Tử Tu ngủ mà rời đi, nàng đáp ứng ba năm này làm hộ vệ bên người Triệu Tử Tu, thì nhất định sẽ làm được.

Nghĩ đến đây, Bạch Hiểu Tinh bay lên nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống, khoanh chân bắt đầu tu luyện, đã đáp ứng hắn thì bản thân liền sẽ hảo hảo bảo vệ.

Nửa đêm, Bạch Hiểu Tinh đột nhiên mở ra ánh mắt, thần sắc có chút nguy hiểm xem cách đó không xa, toàn thân đã dựng lên phòng bị, hình như là một khi có người tới được nói, nàng sẽ triển khai công kích.

"Là ta."

Ngay lúc Bạch Hiểu Tinh động thủ, thanh âm lão quần gia vang lên, thành công ngăn cản động tác của nàng, quần gia biết, nếu vừa rồi không nói ra thân phận bản thân, khả năng sẽ bị nàng chế trụ, thậm chí là mất mạng.

Nhìn thấy người đến là quần gia, Bạch Hiểu Tinh cũng không nói gì thêm, mà lại nhắm hai mắt lại, đã không phải là người đến thương hại hắn, vậy là ai đều không liên quan đến nàng.

Xem hơi thở Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn biến mất, quần gia bỗng nhiên có chút minh bạch Bạch Vương gia vì sao lại lựa chọn một người như vậy để ở bên người, có nàng bảo hộ tất nhiên là sẽ an toàn rất nhiều!

"Bạch cô nương, hi vọng người về sau có thể hảo hảo bảo hộ Vương gia."

"Yên tâm, ta đáp ứng hắn lưu lại ba năm, trong ba năm này, ta tự nhiên là sẽ ở lại bên người hắn, trong khoảng thời gian này, ta là tuyệt đối sẽ không để hắn bị thương trước ta."

Ý tại lời nói, trừ phi là bản thân không thể địch lại bằng không sẽ không để Triệu Tử Tu bị thương, hứa hẹn như vậy đáng coi trọng!

"Bạch cô nương đã có thể hứa hẹn như thế, ta liền có thể yên tâm."

Xem lão quần gia, Bạch Hiểu Tinh nhún vai, không biết vì sao đột nhiên nàng có loại cảm giác quái dị.

Bất quá...

Quên đi, đã đáp ứng rồi thì sẽ bảo hộ hắn thật tốt, sát thủ coi trọng nhất là chữ tín, một lời nói đáng giá ngàn vàng.

Chính là giờ phút này Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn không biết, người nàng cho rằng đã ngủ, kỳ thực lại đang giương hai mắt nhìn nóc nhà, hiển nhiên thật không ngờ hôm nay sẽ nghe được những lời này của Bạch Hiểu Tinh, trong lúc nhất thời trong lòng có một ít xúc động...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ngoài dự đoán của mọi người

Tuy là mùa hè, nhưng ban đêm vẫn có chút mát.

Ban đêm khiến Bạch Hiểu Tinh thấy thân thể có chút không khoẻ, có chút bất đắc dĩ thờ dài, chậm rãi mờ ra mắt, Bạch Hiểu Tinh liếm liếm đã đôi môi khô nứt.

Tuy rằng nói hiện tại nàng không nghỉ ngơi cũng không sao, nhưng là hiển nhiên thân thể lại vì hành vi tự ngược của nàng mà đã bắt đầu đau nhức.

Lơ đãng cúi đầu nhìn tay mình, “đây xích” trói buộc hai tay nàng. ..., khôi phục bộ dạng lạnh nhạt, nàng không phải là không có cảm tình, chẳng qua là đem toàn bộ cảm tình vui lấp, bởi vì một sát thủ mà có cảm tình chỉ có đường chết!

Theo tiếng chim hót, sau đó là đàn điều lú lú, Bạch Hiểu Tinh là trở mắt xem hoa nở trước mặt.

Tuy rằng biết rõ trong vương phủ không có nguy hiểm, nhưng Bạch Hiểu Tinh vẫn là trắng đêm không ngủ. Vì thế liền mở to mắt nhìn chằm chằm nụ hoa trước mặt nở thành một đóa hoa tươi.

Bọn nha hoàn phủ Lệ Vương mang đồ rửa mặt đến, đi ở trước là vị ma ma hôm qua.

Mà thời điểm vị ma ma nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh trên nóc nhà, trong mắt rõ ràng hiện lên một tia kinh ngạc, tuy nàng ngày hôm qua đã biết vị cô nương này là hộ vệ bên người Vương gia, lại thật không ngờ vậy mà lại ở trên nóc nhà thủ hộ một đêm.

Nghĩ đến đây, ma ma biểu cảm có chút buông lỏng, mặc kệ nói như thế nào, người thật tình đối đãi Vương, các nàng tuyệt đối không có địch ý.

Mà giờ phút này Bạch Hiểu Tinh chỉ giương mắt quét qua mọi người một chút, phát hiện không có gì nguy hiểm, liền lại gục đầu xuống, mắt nhìn mũi. Trong lòng đoán rằng ma ma này hẳn là người trong cung, hơi thở trên người cũng không phải là một ma ma quân sự có thể có.

Hắn là ở trong cung liền hầu hạ Lệ Vương đi, Bạch Hiểu Tinh nghĩ.

Vương ma ma ánh mắt uy nghiêm quét qua Bạch Hiểu Tinh, hôm qua nàng liền chú ý đến nữ tử này, nữ tử cùng Vương gia ngồi chung này, tuy rằng nàng là hộ vệ bên người Vương gia, vốn nàng cho rằng chẳng qua là vì vương gia có tâm ý, trên thực tế Lệ Vương ở ngoài thu nữ nhân, trong lòng còn thăm than chủ tử rốt cục thông suốt nhận nữ nhân, nhưng hôm nay vừa thấy, rõ ràng chính là hộ vệ bên người.

Lúc này vạt áo màu xám của Bạch Hiểu Tinh bị sương mai thấm ướt, mi mắt đen thui để lộ sự mệt mỏi, nhưng ánh mắt kia vẫn là kiên định cùng quật cường, tuy rằng là hộ vệ bên người Vương gia, nhưng thân là nữ tử, có thể làm được như vậy đã là khó có được. Chẳng qua nàng trong mắt lạnh nhạt chung quy làm cho người ta cảm thấy bất an

"Vương gia, nô tì hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu." Dem ánh mắt quay lại, vương ma ma đối với cửa phòng khép chặt nhẹ nhàng lên tiếng.

“ Vào.” thanh âm lạnh như băng từ bên trong phát ra, chuwsng tỏ người bên trong đã tỉnh.

Vương ma ma vội vàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tiến vào đầu tiên, rồi sau đó, bọn nha hoàn nâng đủ loại khay nối đuôi nhau tiến vào.

Bạch Hiểu Tinh khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng nhu nhu mi tâm, đầu có chút choáng váng, xem ra còn có chút cảm lạnh.

Khối này thân thể mặc dù có nội lực, nhưng là so với thân thể cũ của nàng, cũng kém rất nhiều, mặc dù có nội lực, thể nhưng cũng không có chú trọng tu luyện, có vẻ suy nhược rất nhiều.

Bọn nha hoàn một đám cung kính lui ra, người cuối cùng rời khỏi là vương ma ma.

"Vào đi." thanh âm lạnh như băng ở bên trong vang lên.

Bạch Hiểu Tinh biết lần này là kêu nàng, vì thế thả người theo nóc nhà nhảy xuống, chậm rãi tiêu sái vào phòng, bên trong rõ ràng ấm áp rất nhiều, mà bị gió lạnh thổi một đêm, lại chợt tiếp xúc với không khí ấm áp, cả người lại có chút đau đớn.

Vạt áo bị sương mai làm ướt nhẹp dính sát vào người, đem nàng trở nên cực kỳ mê hoặc, một bộ dáng có thể dễ dàng làm dậy lên dục vọng nam nhân, người tập võ, tứ chi thon dài so nữ tử bình thường có phần uyển chuyển hơn.

Ngay cả Lệ Vương Triệu Từ Tu cũng không khỏi mở hai mắt nhìn.

Bạch Hiểu Tinh thấy ánh mắt nóng bừng của người trước mắt đang đặt trên người nàng, nhìn không được nhíu mày, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều không thích nam nhân trần trụi dùng ánh mắt nóng hổi nhìn nàng.

" Vương phủ bốn vương, như thế nào?" Triệu Từ Tu tao nhã duỗi cánh tay dài, cầm lên khối điểm tâm tinh xảo trên bàn. Đây là bọn nha hoàn vừa vận đưa tới một đĩa điểm tâm mới ra, có màu trắng như tuyết, bên trong la hương của năm đậu, mùi thơm tỏa ra.

"Phòng bị nghiêm mật, không hề có lỗ hổng. Tốt lắm." trả lời vô cùng đơn giản, Bạch Hiểu đánh giá.

Triệu Tử Tu không nói tiếp, đem điểm tâm này chậm rì rì bỏ vào trong miệng, răng như bạch ngọc nhẹ nhàng cắn đi một khối, cho tới khi mùi hương truyền khắp bốn phía, hần mới chậm rì rì mở miệng, "Phòng bị nghiêm mật? Dùng cái gì thấy được?"

Mà Bạch Hiểu Tình cũng là không có khách khí, ngồi xuống cùng hần một chỗ dùng bữa.

"Cách Vương phủ ba thước hai bên tường đá ở cửa ra vào có dấu vết hai cao thủ ám vệ, hướng vào phía trong đi mười lăm bước tới núi giả có dấu vết một gã ám vệ."

"Hướng đông đi năm bước tới chỗ điện chim hồng tước, mái hiên bên trên có ả hai gã ám vệ, ở mỗi một tầng kiến trúc đều ả có một gã ám vệ."

"Nhất là chỗ ở Vương gia ngài, lúc này chung quanh có ba gã ám vệ võ công cao nhất, ba gã ám vệ cho dù ở thiên ả các cũng phải xếp đến thứ mười."

Đương nhiên, kỳ thực Bạch Hiểu Tình muốn nói là, nơi này phòng bị tốt như vậy, vì sao hần còn muốn nàng lưu lại bảo hộ

Bạn đang đọc truyện *Hần Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ám vệ của Triệu Tử Tu

Đương nhiên này chẳng qua là tò mò của nàng mà thôi, không cần phải hỏi.

"Này cũng chỉ là lực lượng ám vệ, đồng thời cũng là lực lượng bảo hộ Vương phủ. Trừ bỏ những người này, Vương phủ còn có ít nhất tam đội thị vệ đứng hạn tuần tra, vô luận chỗ nào vẫn là luân phiên nhau đều không có lỗ hổng."

Nói xong, Bạch Hiểu Tình lại trầm mặc, sau đó là không lên tiếng. Tiếp tục bình tĩnh ăn đồ ăn sáng của nàng.

Tuy rằng nơi này phòng bị phi thường không sai, nhưng là cùng hiện đại so sánh còn có chút chênh lệch, cho nên Bạch Hiểu Tình cũng không có quá mức kinh ngạc.

Mà Triệu Tử Tu lại kinh ngạc, đi lần đầu tiên đã có thể điều tra ra thế lực phòng ngự hần sở hữu, hơn nữa không sai sót nhiều, nữ tử này... Quả nhiên không đơn giản!

Lại tán thưởng nhìn về phía nàng, cũng âm thầm tự đắc, tìm cách đem nàng lưu lại bên người bản thân quả nhiên là chính xác. Nữ nhân thú vị như vậy nếu có thể thật tình quy thuận hần, cũng không phải chuyện xấu.

"Bất quá, Bạch Hiểu Tình, bốn vương phát hiện ngươi tới Vương phủ bốn vương thật đúng là không khách khí."

Hơi hơi nhàu mày bị Bạch Hiểu Tình dò xét, lời nói Triệu Tử Tu có tức giận.

"Tuy rằng nói ta là hộ vệ bên người Lệ Vương điện hạ, nhưng cũng chỉ có ba năm, hơn nữa ta không có ký khế ước bán mình, nghiêm cẩn nhắc đến ta chỉ là khách, không phải là nô."

Lời này Bạch Hiểu Tình là phi thường không khách khí, thế nhưng cũng là sự thật, cho nên Triệu Tử Tu không có sinh khí, ngược lại là càng hứng thú xem Bạch Hiểu Tình.

"Ngươi thật đúng là không bình thường, khắp thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có ngươi mới có can đảm dám cùng bốn vương nói như thế."

"Biết bỏ đi dục vọng mới thành được đại sự, ta nghĩ Vương gia hần là hiểu rõ."

Đúng vậy, đối với Triệu Tử Tu nàng thờ ơ, cho nên tự nhiên là không sợ.

Triệu Tử Tu nhàn nhạt xem nàng, bỗng nhiên cười, "Có hứng thú đi xem ám vệ doanh của bốn vương hay không, bốn vương muốn biết ngươi cùng ám vệ bốn vương ai giỏi hơn ai." Nói xong liền trực tiếp đi nhanh ra ngoài.

Bạch Hiểu Tình hơi hơi nhàu mày, cũng theo ra ngoài. Kỳ thực nàng cũng là có chút tò mò.

Mang theo tươi cười nhàn nhạt Lệ Vương mang theo bạch y nữ tử vừa đi, bọn nha hoàn sau cửa trên đều có biểu cảm ngạc nhiên, các nàng là lần đầu tiên nhìn đến Vương gia cười nha!

Mà ngay sau đó lại bị vương ma ma trừng mắt, vội vàng thẳng thắt lưng, khôi phục nghiêm túc.

võ trường Lệ Vương phủ.

Hậu viện Vương phủ có không hề nhỏ, mặt đất dùng muối giảm ma sát cẩn thận xử lý qua, phủ cát nhuyễn rồi sau đó là đất sét, mặt đất tuyệt không có nửa hòn đá.

Luyện võ trường bốn phía đều có giá binh khí, giá có đủ các loại binh khí, mà ở phía đông luyện võ trường là cọc gỗ cùng cạm bẫy, chắc hẳn là do chính chủ nhân nghĩ ra.

"Ám vệ, hiện thân." Triệu Tử Tu vừa dứt lời, chỗ vốn không một bóng người lập tức hiện ra mấy người, rồi sau đó dùng khinh công nhanh chóng tới trung tâm luyện võ trường——trước mặt Triệu Tử Tu, nhất tề quỳ một gối xuống."Thuộc hạ tham kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Bạch Hiểu Tinh bình tĩnh đảo mắt, có mười người, so với nàng phát hiện nhiều hơn hai người, có thể thấy được hơi thở hai người này che giấu rất kỹ, nội lực càng cao thâm, những người này thật đúng là không đơn giản, trong lúc nhất thời Bạch Hiểu Tinh cũng có chút nhiệt huyết sôi trào.

"Bình thân, nàng là hộ vệ bên người bốn vương." Triệu Tử Tu thân nhiên chỉ Bạch Hiểu Tinh, những người đằng sau khẽ nhú mày, hộ vệ bên người?

"Nhưng lại không biết võ công như thế nào, làm phiền mười người các người giúp bốn vương khảo nghiệm một chút, công phu nàng thế nào."

Hơi hơi nhú mày, Bạch Hiểu Tinh làm sao có thể không hiểu ý tứ hân, nàng thế nào đều cảm giác được ý khiêu khích trong lời của hân, rõ ràng nàng chính là tò mò mà thôi, nhưng là hiện tại lại biến thành không thể không động thủ?

Triệu Tử Tu mỉm cười. Nữ nhân, không phải chính người muốn sao, hiện tại bốn vương chẳng qua là thực hiện nguyện vọng của người thôi, không cần cảm kích!

"Đạ." Mười người chấp tay cùng kêu lên đáp.

Triệu Tử Tu thông thả bước đến một bên, mang theo ý cười quỷ dị.

"Cô nương, ngài đến quyết định đi, luận võ, so cao thấp thế nào." Trong đó một người lớn nhất mở miệng, xem ra tựa hồ là người đứng đầu.

"Các người cùng lên."

Mười người, Triệu Tử Tu cũng khiếp sợ, người sáng suốt đều có thể nhìn ra nàng có chút không khoẻ, mắt trầm xuống. Bọn họ mười người đều là đệ nhất cao thủ, nhưng lại để cho mười người cùng lên?

Phía trước mười người thấy là nữ tử, đều có chút xem thường, nhưng là Vương gia mang đến, liền không dám khinh thường, hiện thời lại thập phần phần nộ, cô gái này thật sự là can rở, vậy mà lại xem thường bọn họ.

Triệu Tử Tu mày rậm nhăn lại, lại không rõ Bạch Hiểu Tinh nói lời này là vì cái gì.

Kỳ thực bọn họ đều hiểu lầm, Bạch Hiểu Tinh làm như vậy tự nhiên là có lý do, nàng thật sự không có thể lực cùng bọn họ đơn đả độc đấu, tuy rằng thân thể tối thiểu khôi phục một ít, nhưng là còn là có chút suy yếu, mà luận phiên đánh nàng mới là sợ nhất, không bằng để mười người cùng lên, đánh cuộc sống chết.

Còn có một điểm quan trọng chính là đến thế giới này đã được một thời gian, tu vi lại cơ hồ không có tiến bộ, điều này hoàn toàn là vì không có áp lực, chỉ có trải qua sinh tử chiến nàng mới có khả năng tiến bộ

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Nữ nhân không biết sống chết!

Luyện võ trường Lệ Vương phủ, mười người đánh một người.

Mười tên nam nhân khoẻ mạnh công kích một nữ nhân đáng người mảnh khảnh, trận này nguyên bản là không cân sức, nhìn cũng biết kết quả của Bạch Hiểu Tinh sẽ chẳng tốt đẹp gì, mười tên hắc y ám vệ võ công tinh thông, dùng mười phần công lực, chặt chẽ ngăn chặn nàng.

Bất kể là ai nhìn, cũng thấy nàng tuyệt không có cơ hội chuyển bại thành thắng, điều đáng nói chính là, nàng vẫn chưa phản kháng, vì vậy kết quả trận đấu cũng chưa biết được.

Rõ ràng giờ phút này nàng hân sớm không còn khí lực, thế nhưng là như trước cố gắng chống đỡ, cả người nàng sớm đã ướt đầm mồ hôi, y phục gắt gao dính chặt trên người, tóc đen bởi vì mồ hôi mà buông xuống, dính vào gò má.

Sắc mặt rõ ràng đã tái nhợt không chút huyết sắc, nhưng ánh mắt vẫn như trước thanh cao, người khác nhìn vào liền biết nàng như trước không hề bỏ cuộc.

Leng keng, âm thanh binh khí giao chiến vền vền vang lên cũng một canh giờ, nữ nhân này thật khiến người ta thấy sợ, trong lòng cũng rửa thắm, nữ nhân này thật xứng hai chữ —— thần thánh.

Áo khoác ướt đầm cơ hồ trở nên trong suốt, có thể nhìn thấy lớp băng vải bên trong đã sớm dính, nhất là lưng, máu đỏ sẫm đã sớm nhuộm ướt quần áo màu trắng.

Giờ phút này Triệu Tử Tu mới giật mình nhớ tới, nữ nhân này trên người vẫn mang theo vết thương!

Mà làm cho người ta cảm thấy đáng sợ là, biểu cảm của nàng, mấy canh giờ đi qua, trên người miệng vết thương sớm chảy máu, nhưng là biểu cảm của nàng lại không có một chút biến hóa, vẫn là làm cho người ta kinh tâm, thật không giống như người bị thương bình thường.

"Ngừng!" Hắn cũng nhìn không được nữa, ướt đầm mồ hôi, thương thế kia dính mồ hôi vốn là đau nhức, hiện tại lại chảy nhiều máu như vậy, thậm chí miệng vết thương đều bởi vì luận võ mà nứt ra...

Triệu Tử Tu sắc mặt xanh mét, cô gái này đúng là người điên!

Khẩu lệnh vừa hạ, mười người đồng thời thu chiêu, bọn họ đều là ám vệ, cảm tình đều lạnh như băng, nhưng hiện thời đối diện với nghị lực cứng cỏi của nữ nhân này cũng có chút đồng tình.

Đã xong sao...?

"Lệ Vương điện hạ, ta còn thật sự nghĩ ngươi muốn ta chết."

Nói xong câu đó, Bạch Hiểu Tình trước mắt tối sầm lại, toàn bộ thân thể chậm rãi ngã về phía trước...

Mười tên ám vệ cả kinh, đang muốn đưa tay đón, nhưng ngay lập tức một bóng người màu đen bay đến nhanh như gió, một tay đỡ lấy thân thể nàng, là Lệ Vương Triệu Tử Tu.

"Các ngươi đi xuống."

"Dạ." Ám vệ cùng trả lời, liền biến mất trong nháy mắt, có thể thấy được khinh công hắn cao siêu cỡ nào.

Triệu Tử Tu cúi đầu, xem người trong ngực, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi tím tái, vội vàng đem nàng đặt ngồi bằng phẳng, cúi bỏ đai lưng nàng, đè nhân trung nàng xuống.

Đây là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, dùng nội lực quá độ khiến bản thân bị tẩu hỏa nhập ma, không thể hô hấp, hít thở không thông mà chết.

Một lát sau, chẳng những không có chuyển biến tốt, ngược lại sắc môi của nàng càng ngày càng thâm, Triệu Tử Tu nghĩ không tốt, vội vàng đem nàng nâng dậy, vận công, đem nội lực chậm rãi đẩy vào trong cơ thể nàng.

Vền vền qua một nén nhang, trán của hắn nổi lên một tầng mồ hôi, sắc môi của nàng mới dần dần bình thường lại, sắc mặt tái nhợt cũng có chuyển biến tốt, nhưng vẫn như trước phi thường khó coi.

Triệu Tử Tu hung hăng mắng một câu, rồi sau đó đứng dậy ôm ngang hông nàng bay nhanh về hướng đông Vương phủ, hắn đúng là thật không ngờ nữ nhân này vậy mà liều mạng như vậy, chẳng lẽ không biết hô ngừng vào thời điểm bản thân chống đỡ không được sao!?

.....

Bạch Hiểu Tình cảm thấy thân mình rất nóng, toàn bộ thân thể đều phi thường trầm trọng, này rõ ràng là thân thể cạn kiệt vô lực.

Lần đầu tiên nhiệm vụ thất bại, nàng bị thủ lĩnh nhốt trong phòng tối, một lần chính là bảy ngày, trong bảy ngày này, nàng không có lúc nào là ngưng chiến đấu, đến khi thân thể triệt để cạn kiệt mới thôi..

Khi đó chính là cảm giác như vậy, không, có lẽ lần này càng thêm khó chịu.

Bởi vì trừ bỏ kiệt sức, toàn thân còn cực kỳ đau đớn, trên người vô số vết thương nóng bừng đau nhức, loại đau đớn này, cho dù là lão nhân gia cũng khê nhủu mày.

Nhất là vết thương phía sau lưng, phảng phất như xuyên thấu vào tim vậy.

Trong miệng có cái gì vậy, dị vật? Cái gì mà khiến lưỡi nàng run lên, đang muốn phun ra, chợt nghe thấy một âm thanh lạnh như băng ngoan lệ hung hăng mệnh lệnh, "Không được phun."

Bạch Hiểu Tình thờ người, ai đang nói chuyện? Kia thanh âm có chút xa lạ, lại giống như đã từng quen biết. Mờ mắt ra, tầm mắt một mảnh mơ hồ, hoảng hốt một hồi lâu, còn miễn cưỡng nhìn đến người trước mặt, nhìn đến dung nhan người nọ, theo bản năng cả kinh, đang muốn phun liền bởi vì này kinh ngạc

lại nuốt xuống.

"Khụ khụ khụ... Khụ khụ... Khụ khụ..."

Quá lớn, làm nàng căn bản không thể nuốt hết được, lại bị mắc nghẹn ở cổ họng, đau đớn khó chịu.

Triệu Tử Tu vội một phát bắt cánh tay nàng túm lên, vòng ra phía sau nàng, hơi hơi dùng sức vỗ, thuốc trong cổ họng thuận thế mà trôi xuống, quả nhiên là một viên thuốc rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lệ Vương điện hạ, người không phải nên ôn nhu chút sao?

Đây là cái gì?

Bạch Hiểu Tinh không nói chuyện, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm thứ hoàng kim trên nổi trên mặt nước.

"Đó là nhân sâm trăm năm, cho người bổ sung nguyên khí." Triệu Tử Tu nhìn ra nghi vấn trong ánh mắt nàng, tức thì trả lời, thanh âm lạnh như băng hơn lại có thêm ít mềm mại, ít mềm mại này ngay cả chính hắn cũng không hề nhận ra.

Bạch Hiểu Tinh tỉnh ngộ, nguyên lai là nhân sâm, chắc do nàng kiệt sức, cho nên hắn cho nàng nhân sâm.

Nhưng là!

"Lệ Vương điện hạ, chẳng lẽ người không biết miếng nhân sâm lớn như vậy sẽ làm nghẹn chết người sao?"

Nghe được câu hỏi nhàn nhả của nàng, Triệu Tử Tu thật sự muốn đánh nàng một cái!

Đột nhiên Bạch Hiểu Tinh cảm giác được không đúng, nước!? Bản thân vậy mà ở trong nước ấm, nước chảy, là ôn tuyền!? Vội vàng cúi đầu xem, xem xong càng thêm sợ hãi. Nàng lúc này chính là trần như nhộng bán nằm ở trên bục đá bên trong ôn tuyền, mà Lệ Vương một thân hắc y đứng ở một bên xem nàng.

Nước ôn tuyền vô cùng tốt, đối thương thế nàng rất có lợi, chẳng qua, vì sao nam nhân này lại ở đây, hắn không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?

"Lệ Vương điện hạ, người vì sao ở trong này?" Bạch Hiểu Tinh ngữ khí rất nhạt, thế nhưng là có thể làm cho người ta nghe ra không vui.

Tuy rằng là người hiện đại, không thật để ý mấy thứ này, nhưng vẫn không thích có người xem thân thể của nàng, hơn nữa cho đến bây giờ những kẻ xem qua nàng thân thể, sớm đều đi châu Diêm vương!

"Bẩm báo chủ tử, canh đến."

Rừng cây bên trong Lệ Vương phủ, mà ôn tuyền này đúng là ở giữa sườn núi phía đông Vương phủ, bốn phía đều là rừng cây mờ mịt, này thanh âm này bắt nguồn từ chỗ sâu nhất.

Triệu Tử Tu nghe vậy, vận nội lực, biến mất sau một trận gió, lúc trở về, một tay bưng theo gà hầm được đặt trong chén sứ, hương thơm nồng đậm lan ra bốn phía, đúng là người có tay nghề cao lắm.

Bạch Hiểu Tinh nhíu mày, canh gà này là cho nàng?

Triệu Tử Tu ngồi xổm xuống, tay trái bưng bát canh, tay phải nâng đầu nàng dậy, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

"Nữ nhân, thiên hạ này người là người đầu tiên khiến bốn vương hầu hạ ăn canh." Khóe môi hơi hơi gợi lên, có thể thấy được tâm tình hắn rất tốt.

"Đa tạ Vương gia, nhưng không phải người nên quay đầu đi sao, nam nữ thụ thụ bất thân."

Bạch Hiểu Tinh ngữ khí nhàn nhạt, thậm chí là mang theo một ít lười nhác, dù sao cũng đã nhìn, hiện tại ở già mồm kêu la sẽ chỉ làm người ta cảm thấy đối trả.

"Nếu ta nói, không thì sao?"

Vừa nói, còn tận lực nhìn nhìn thân thể nữ tử trong ao, trên người tuy nói có miệng vết thương, có chút chưa lành hợp lại trông có chút dữ tợn, nhưng không chút nào tổn hại đến bộ dáng xinh đẹp của nàng, ngực nở eo nhỏ, tứ chi thon dài, cảnh đẹp trước mắt, không có nam nhân nào không vì nàng mà động dung.

Thiên hạ này nữ nhân xinh đẹp yêu cầu nhiều không đếm xuể, mà lấy địa vị cùng quyền thế của hắn, chỉ cần hắn muốn, mỹ nhân tuyệt thế có thể dâng đến tận Lệ Vương phủ.

Nhưng này Bạch Hiểu Tình cũng không giống những nữ nhân kia, trên người nàng có chứa khí chất cao quý, cao quý nàng sinh ra đã có, cùng dung mạo thanh lệ cao nhã và ý chí cứng cỏi của nàng hòa hợp nhất thể, nếu như nàng không là sát thủ, tất nhiên sẽ là một vị khuê tú.

Mà Bạch Hiểu Tình lại là nhân nhút nhủ mảy, thân thể càng thêm lặn xuống, bởi vì bọt nước, khiến thân thể của nàng có chút thấy không rõ.

Nhìn đến Bạch Hiểu Tình động, Triệu Tử Tu đột nhiên cười ha ha, tiếng cười cười mở trong suốt, dễ nghe êm tai, nếu là người bên người hắn nghe thấy sẽ sợ tới mức lập tức quỳ xuống, bởi vì không ai từng nghe thấy Lệ Vương cười như thế.

Hắn tâm tình tốt lắm, liền giống như ánh sáng của bầu trời lúc này, có thể làm cho hắn cười như thế, nữ nhân này là nười thứ nhất. Nghĩ vậy, nhìn về phía Bạch Hiểu Tình ánh mắt càng thêm nhu hòa.

"Uống nó đi." Tay phải đem đầu nàng giữ lấy, tay trái liền kê bát đến bên miệng nàng, bức bách nàng uống xong canh gà.

"Vương gia, người xác định người không phải đang giờ trò mưu sát sao."

Có chút ngáy, xụ mặt nhìn bát canh trong tay, vầng dầu bên trên cộng thêm màu đỏ hạt tiêu, người kia thật muốn vì nàng bởi bỏ thân thể, mà không phải là muốn hại chết nàng sao?

Nhìn theo ánh mắt của nàng, Triệu Tử Tu hiển nhiên cũng phát hiện, nàng không thích uống thứ béo ngậy như vậy, liền đưa cho ám vệ, lệnh bọn họ chuẩn bị một chén canh thanh đạm cho Bạch Hiểu Tình.

Lần này canh đưa đến, Triệu Tử Tu không thèm hỏi liền nhét vào trong tay nàng, trên nét mặt hơi hơi kỳ quái.

Xem biểu hiện kỳ quái của hắn, Bạch Hiểu Tình hơi hơi nhủ mảy.

"Lệ Vương điện hạ, chẳng lẽ người không thể ôn nhu một chút sao?"

Ôn nhu?

Nháy mắt, Triệu Tử Tu bị hai chữ này làm giật mình, đời này hắn thật đúng không biết cái gì là ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thịnh linh xuất hiện thích khách

"Bạch Hiểu Tình, chẳng lẽ người không biết bốn vương cho tới bây giờ đều không biết cái gì là ôn nhu sao?"

Triệu Tử Tu cho tới bây giờ đều là ác quỷ trong mắt người khác, ôn nhu? Kiếp sau đi!

"Lệ Vương điện hạ đã không biết cái gì là ôn nhu, phiền toái người xoay người rồi đi, hiện tại ta bị thương, không chịu nổi tra tấn."

Nghe xong những lời này Lệ Vương khóe miệng hung hăng co rút, bị thương? Hôm nay còn không biết là người nào đó bị thương đến vậy mà dám cũng ám vệ hắn đánh nhau.

"Hiện tại bị thương thành như vậy cũng đáng đời, nếu hôm nay có một số người không biết lượng sức cạy mạnh, bốn vương cũng không cần thiết học tập thể nào là ôn nhu."

Trong phút chốc, Bạch Hiểu Tình cũng là không nói gì, chẳng lẽ là bản thân nàng nguyện ý sao?

"Triệu Tử Tu, người tương lai tuyệt đối cưới không đến nữ nhân, bá đạo như vậy ** lại không ôn nhu, ai muốn gả cho người!"

"Cưới không được vương phi bốn vương liền đem người cưới vào cửa, đến lúc đó khiến cho người mỗi ngày đối mặt với sự bá đạo của bốn vương ** cũng không có nam nhân ôn nhu!"

Hai người ở bên ôn tuyền giống như đũa nhỏ cãi nhau, mà bên ngoài thị vệ nghe được sau chỉ cảm thấy khóe miệng hung hăng run rẩy, người ngây thơ

này thật là Vương gia bọn họ sao.

Nghe đến đó, vài người lấy tốc độ nhanh nhất ly khai, nếu như bị Vương gia đã biết bọn hã ở trong này nghe trộm, đến lúc đó bị tội vẫn là họ!

"Người! Triệu Tử Tu, ta nguyên rửa người đời này đều cưới không được vương phi!"

Nàng thế nào đều không ngờ Triệu Tử Tu lại có thể "Ác độc" như vậy!

"Nga? Bạch Hiểu Tinh, người liền như vậy muốn gả cho bốn vương?"

Giờ phút này Bạch Hiểu Tinh mới nhận ra chính mình vừa nói gì.

Nguyên rửa hã tìm không thấy vương phi!? Đó không phải là thành bản thân muốn gả cho hã sao! Trời biết nàng ghét nhất chính là nam nhân không ôn nhu!

"Ta nói sai rồi, ta phải nói là chúc phúc người tìm được vương phi ôn nhu hiền lành."

Những lời này nói ra, sắc mặt Triệu Tử Tu thật khó coi, tâm tình hã đang tốt giờ khắc này hoàn toàn bị nàng phá hủy, không nghĩ tới Bạch Hiểu Tinh sẽ nói như vậy.

Triệu Tử Tu còn muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên truyền đến cỗ sát khí, khiến hai người biến sắc, bọn họ hiển nhiên đều không ngờ sát thủ lại đến vào lúc này.

Triệu Tử Tu biểu cảm càng thêm khó coi, tựa hồ là hã không thể đem những thích khách này bằm thây vạn đoạn.

Phải biết rằng, hiện tại Bạch Hiểu Tinh đang ngâm mình ở ôn tuyền, toàn thân không một mảnh vải, liếc mắt một cái nhìn qua đều có thể thấy được, như vậy, đám thích khách đến đây chẳng phải là cái gì cũng đều sẽ nhìn thấy sao.

Mà hiện tại điều đáng chết là, Triệu Tử Tu cái gì đều không thể làm, bởi vì hã rõ ràng cảm giác được nơi này có người giám thị.

Qua nhiều năm như vậy, mấy người kia luôn luôn đều đối bản thân lo lắng, hiện tại sở dĩ đối bản thân hã không có xuống tay hoàn toàn là vì biết hã võ công không tốt, cho nên mới không làm cái gì, nếu hiện tại để bại lộ, sẽ làm toàn bộ Lệ Vương phủ lâm vào nguy hiểm.

Ngay tại thời điểm Triệu Tử Tu còn rối rắm, thích khách đã xuất hiện tại ngay trước mặt.

Nhìn thấy chỉ có một mình Triệu Tử Tu, rõ ràng không có ám vệ, đối phương liền kinh ngạc, nhưng sau đó lại hưng phấn, xem ra hôm nay là hã may mắn.

Lệ Vương điện hạ võ công không tinh thông là việc tất cả mọi người biết đến, hôm nay xem ra chính mình có thể lấy đầu Lệ Vương thủ rồi, dù sao nơi này một thị vệ hoặc ám vệ đều không có.

Chính là nữ tử kia...

Một nữ tử nho nhỏ có thể có tác dụng gì, phòng chừng cũng chỉ là thị thiếp của Lệ Vương.

Lơ đãng nhìn đến phong cảnh người dưới nước, thích khách hưng hăng nuốt một ngụm nước miếng, thị thiếp này chẳng những bộ dạng xinh đẹp, dáng người cũng rất tuyệt, xem ra một hồi hã chẳng những có thể giết Lệ Vương, còn có thể ngủ với nữ nhân của Lệ Vương.

Ngay lúc thích khách miên man suy nghĩ, Bạch Hiểu Tinh luôn luôn trầm ở trong nước bỗng nhiên từ trong nước nhảy ra, bọt nước trên người theo ánh mặt trời chiếu rọi xuống mang theo một tia trong suốt, khiến người xem không khỏi hưng hăng nuốt nước miếng.

Đẹp!

Thật sự rất đẹp!

Nhất là da thịt trắng nõn dưới bọt nước kia, thích khách đã có chút tâm viên ý mãn, hiện tại hã hoàn toàn quên nhiệm vụ bản thân là gì, hiện ở trong mắt hã chỉ có nữ tử này, thậm chí, giờ khắc này hã cảm thấy ngắm cảnh dùng mắt thôi là không đủ.

Rốt cục, hã đi về phía trước mấy bước, vươn tay, hướng Bạch Hiểu Tinh sờ soạng. Lúc sắp đụng đến nàng trong phút chốc, bỗng nhiên cảm giác được cổ đau xót, sau đó đầu liền rơi trên mặt đất.

"Ghe tởm! Quả nhiên là chết chưa hết tội!"

Liếc mắt xem thi thể không đầu trên mặt đất cái, Bạch Hiểu Tinh lại một lần nữa kích động tiến đến bên ôn tuyền, dùng sức chà xát tẩy thân thể của chính mình, tuy rằng nam tử cũng không có đụng tới nàng, nhưng là ánh mắt kia đủ làm cho nàng ghê tởm.

Mà tình cảnh đó lại triệt để làm Triệu Tử Tu rung động, hã thế nào đều thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh sẽ làm như vậy, vậy mà sẽ vì giúp bản thân bảo thủ trụ bí mật, từ trong nước nhảy ra, để cho người khác thấy được thân thể nàng.

Giờ khắc này hẳn thật sự là hối hận muốn chết, vừa rồi bản thân ra tay không phải tốt rồi sao, vì sao...

Bạn đang đọc truyện *Hần Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Người thật sự sẽ làm như vậy?

Nháy mắt, Triệu Tử Tu hối hận, hoàn toàn triệt để hối hận

Không hy vọng nàng bị nam nhân khác nhìn thấy, bị nam nhân khác chạm vào. Trong lòng nghi vấn, chỉ có thể dùng tính chiếm hữu của bản thân mà giải thích, người hẳn xem trọng, không cho phép những người khác nhúng chàm.

Nếu như vừa rồi bản thân sớm ra tay giết tên thích khách kia, nàng liền không cần từ trong nước đi ra, càng sẽ không bị người khác nhìn đến thân thể...

Xem thi thể trên đất, Bạch Hiểu Tinh thờ dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại một lần nữa ngâm mình trong nước

"Nữ nhân, sợ sao?" Giờ khắc này, Triệu Tử Tu thật là có chút nghiêng răng nghiêng lợi!

Nghe được lời nói của hắn, Bạch Hiểu Tinh sắc mặt có chút khó coi, thần sắc càng thêm biến hóa, phải biết rằng, trên cái này thế giới điều có thể làm cho nàng sợ không nhiều lắm, mà nàng cũng chẳng phải sợ nam nhân này, chỉ là cảm thấy ghê tởm mà thôi, cái tên đáng chết kia vậy mà muốn sờ bản thân, thật sự là đáng chết!

Một bên xem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt lại nhìn không được hướng trên người nàng dao động, không thể không nói, thân thể của nàng đúng là hoàn mỹ, mà nghĩ đến hành động của thích khách, sắc mặt của hắn cũng là trở nên khó coi lên.

"Sợ? Vì sao phải sợ?" Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt xem hắn, bỗng nhiên cười, trong mắt mang theo vẻ đẹp làm cho người ta si mê, "Chẳng qua là thất thân mà thôi, chẳng lẽ Vương gia quên sao, ta là sát thủ."

Nghe được câu này, khiến Triệu Tử Tu cảm thấy không hiểu, liền tính nàng là sát thủ, cùng thất thân có quan hệ gì?

"Sát thủ cho tới bây giờ đều là vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, đương nhiên, trong đó bao gồm sắc dụ." Bạch Hiểu Tinh sóng mắt chuyển động rất quyến rũ, cùng ngày thường giống như hai người.

Nhưng nàng như vậy, trong mắt Triệu Tử Tu thật sự hấp dẫn, nhưng cũng làm cho hắn phần nộ không thôi.

Hắn biết lời nói của Bạch Hiểu Tinh là thật, mỗi một nữ sát thủ đều sẽ dùng thủ đoạn sắc dụ, sát thủ vì mục tiêu có thể hy sinh hết thảy, thậm chí bao gồm thân thể của chính mình.

Triệu Tử Tu biết rõ thân thể Bạch Hiểu Tinh hiện tại vẫn còn trong sạch, nhưng là nghe được nàng nói ra lời như vậy, trong lòng cũng là cảm thấy dị thường không thoải mái!

"Hơn nữa, Vương gia quên sao, ngày đó ta là như thế nào đi ám sát lô Hán Trung."

Nhìn chằm chằm nàng nửa ngày, Triệu Tử Tu càng nhìn càng tức giận, hắn biết, hôm nay nàng nói đều là thật sự, ngày đó lô Hán Trung thật sự là từ trong phòng nàng đi ra ngoài, lúc đó đã xảy ra chuyện gì không ai biết, chỉ là nhìn thấy lô Hán Trung quần áo không chỉnh từ trong phòng nàng đi ra.

Triệu Tử Tu cũng không biết tại sao, hiện nhớ tới cảm thấy phi thường khó chịu!

Nghĩ đến đây, Triệu Tử Tu trong lòng tức giận, còn nhiều một tia kiên định, hắn tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy, càng sẽ không để cho nàng dùng thủ đoạn này đi giết người.

Đưa tay đem áo khoác bản thân cởi ra.

Nhìn về hướng Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh trong lòng phi thường khó chịu, thế nào thích khách kia chiếm tiện nghi là nàng hẳn khó chịu cái gì, hiện tại cũng muốn chiếm tiện nghi nàng sao?

Triệu Tử Tu vừa cười, hôm nay đã không biết lần thứ mấy nở nụ cười, nữ nhân này thật là thú vị. Nữ nhân trong thiên hạ, người nào không nghĩ trèo lên của giương hắn? Vậy mà lại có nữ nhân muốn tách rời khỏi hắn, thật sự là thiên cổ kỳ văn.

Chẳng lẽ bản thân ở trong lòng nàng liền là cảm thú sao, hôm nay hắn cũng không phải thật sự muốn làm như vậy đối với nàng, chẳng qua tình cảnh đó làm cho hắn cảm thấy trong lòng có chút khó chịu mà thôi, hắn tuy rằng chẳng phải người tốt gì, nhưng là đối với nàng, hắn vẫn là không thích giấu đồ bím leo!

Áo khoác được cởi ra, nhanh chóng đem nằng từ ôn tuyền bế ra, áo khoác vừa chuyển, tức thì đem thân thể trần trụi của nằng vây quanh, mũi chân chạm đất, thoáng chốc đã biến mất, hướng Vương phủ bay đi.

Bạch Hiểu Tinh luôn luôn nhăn mày, vẫn chưa buông ra, nam nhân nằng không phải quá chán ghét, nhưng là hiện tại như thế này nằng quả thật không thích, không biết từ lúc nào, nằng liền bắt đầu bài xích người khác đụng chạm, hơn nữa loại này bài xích căn bản chính là giữa nam nữ.

Cho nên hắn tự tiện ôm bản thân, khiến Bạch Hiểu Tinh cảm thấy phi thường khó chịu!

"Như thế nào?"

Tựa hồ là cảm giác được cảm xúc không đúng của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu cúi đầu, xem nằng trong mắt nồng đậm không vui!

"Ta không thích người khác chạm vào ta, cho nên Lệ Vương điện hạ người có thể buông ra ta?"

Bạch Hiểu Tinh chau chau mày, tuy rằng ôm ấp của hắn không đến mức để cho mình cảm thấy ghê tởm, thế nhưng là không tốt, không, cũng không phải không tốt, mà là không quen đi!

Đột nhiên, Triệu Tử Tu trong mắt sáng lên, nhìn Bạch Hiểu Tinh trong ánh mắt mang theo ý tứ hàm xúc không rõ.

"Nơi này có trận pháp, muốn dựa vào khinh công bay trở về, người hiện tại còn có đủ nội lực để dùng sao?"

Nháy mắt Bạch Hiểu Tinh không nói gì, đúng vậy, hiện tại nội lực của nằng không có, đừng nói bay, dù là nhảy nằng đều không có khí lực, hiện tại chỉ có thể nằm yên trong lòng Triệu Tử Tu không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đối chọi gay gắt

Sáng sớm, thời điểm gà gáy Bạch Hiểu Tinh liền mở hai mắt, hoạt động thân thể, nhưng là vẫn không tự chủ được nhíu mày, thật là, ngày hôm qua nếu không liều mạng như vậy, hiện tại cũng không làm cho bản thân khó chịu muốn chết!

Đương nhiên, hiện tại nằng cũng chỉ là suy nghĩ một chút, nếu phải một lần nữa đối mặt với tình huống kia phỏng chừng nằng vẫn làm vậy.

Bởi vì với tính cách Bạch Hiểu Tinh, nằng cho tới bây giờ sẽ không để mình thua cuộc.

"Chi nha", cửa mở ra, vang lên tiếng hít thở cùng tiếng bước chân, quả nhiên là Lệ Vương phủ, người nơi này hoàn toàn không phải tầm thường.

Ngắm lại cũng đúng, hoàng tử bị người ta cho là vô dụng Lệ Vương không phải kỳ thực mới là người lợi hại nhất không phải sao!?

"Cô nương tỉnh? Vậy thay quần áo rửa mặt, Vương gia đang chờ người, cũng không thể để người đợi lâu." Giọng nữ từ mềm nhẹ, lộ ra một tia quyến rũ, ý tứ khiêu khích!

Người như thế?

Bạch Hiểu Tinh nhíu mày, bản thân hình như là không có đắc tội qua vị cô nương này, ánh mắt khiêu khích này là có ý gì, lần đầu tiên nhìn thấy đã nghĩ ra về thị uy!?

Bạch Hiểu Tinh ngồi dậy, xem quần áo trước mắt, mặt không đổi sắc mặc vào! Từ đầu tới cuối liền không có liếc mắt nhìn nằng một cái!

"Bộ dạng không xinh đẹp, dáng người giống người gỗ, một điểm tình thú đều không có, kiêu ngạo cái gì?"

Giọng nói lại vang lên, nằng liền không rõ, Vương gia thích nằng ta ở chỗ nào, vì sao chỉ để cho mình nằng đi theo bên người Vương gia.

Kỳ thực ở Lệ Vương phủ, bất luận là nam tử hay nữ tử đều sẽ tập võ, mà Lệ Vương trong phủ mỗi một nữ tử đều hi vọng bản thân có thể hầu ở bên người Lệ Vương, thế nhưng không ai thành công.

Cho nên hiện nhìn đến Bạch Hiểu Tinh trở thành hộ vệ bên người Triệu Tử Tu, mọi người đều là ghen ghét vạn phần!

"Vương gia còn nói cái gì?"

Bạch Hiểu Tinh nhìn thẳng nữ nhân, nhóm người này gồm mười người, nữ nhân này cũng còn nhỏ, kỳ thực nếu có thể nằng là một câu đều không muốn

cùng nữ nhân ngu ngốc này nói, nhưng là hiện tại ở dưới mái hiên người ta không thể không cúi đầu.

"Đi, cách, vách tường, dùng, bữa, sáng!"

Gần từng chữ, Bạch Hiểu Tinh xoay người bước đi nhẹ nhàng nói một câu, nhưng là ngữ khí phi thường không tốt, hiển nhiên là không hề muốn gặp lại.

"Ta chỉ là hộ vệ Vương gia, ngươi không cần ghen!"

Thanh âm lạnh lạnh truyền vào tai nữ nhân phòng ngủ, cũng đồng thời truyền vào trong tai Triệu Tử Tu ở phòng khách cách vách đang chờ Bạch Hiểu Tinh ăn cơm!

"Có ý gì, trong vương phủ cư nhiên tồn tại một nữ nhân không biết thân phận?" Triệu Tử Tu nói thầm một câu, quân gia phía sau thắt lưng càng cúi xuống!

Bạch Hiểu Tinh chán hưng tinh thần đi vào, quỳ một gối xuống hành lễ vấn an, hết thấy làm người ta không thể soi mói, khiến Lệ Vương trong lòng càng thêm phần buồn bực, đây là ý tứ gì, nàng không phải là cho tới nay đều không hiểu quy củ sao.

Rõ ràng ngày hôm qua vẫn là một người thú vị như vậy, nhưng là hiện tại Bạch Hiểu Tinh lại giống như một con rối!

"Đứng lên đi!"

Triệu Tử Tu lạnh lùng nói, trong lòng rất là bất mãn.

Bạch Hiểu Tinh đứng lên, sau đó đứng ở phía bên phải Lệ Vương, hai mắt nhìn thẳng phía trước!

"Ngồi, dùng bữa!"

Ba chữ này là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, rõ ràng đối bởi vì hành vi Bạch Hiểu Tinh mà phi thường không vui.

"Điện hạ, ta chỉ là thuộc hạ của ngươi, ngồi cùng bàn như vậy thực không phải..."

Hiện tại mới biết ngồi cùng bàn mà ăn là không phải, ngày hôm qua đi chỗ nào, chẳng những là cùng bàn dùng bữa, còn đoạt chén của hắn, chẳng lẽ nữ nhân ngày hôm qua không phải là nàng!?

"Ngươi hiện tại ghê tởm ta sao?"

Triệu Tử Tu xem như đã nhìn ra, nàng chính là thành tâm, vừa rồi bản thân phái đến một nữ nhân dám khi dễ nàng, hiện tại nàng lại đến ghê tởm bản thân!

"Nguyên lai Lệ Vương điện hạ đã nhìn ra, ta đúng là ghê tởm ngươi, ngươi chẳng lẽ không biết ta vừa bị cái nữ nhân kia ghê tởm sao, ta lần đầu biết Lệ Vương điện hạ lại có ham thích dưỡng bò sữa trong phủ."

Ngắm lại nữ nhân ngu dốt kia...

Nếu quả có người nói nàng ta không phải bò sữa, nàng Bạch Hiểu Tinh người đầu tiên sẽ không bỏ qua cho hắn, người thích nàng kia phòng chừng tám chín phần đều là thiếu tình thương của mẹ.

Nghe được lời nói Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu khóe miệng hung hăng co rút, cô gái này, nàng cũng quá thẳng thắn!

Trong lúc nhất thời, không khí đại sảnh bởi vì lời nói của Bạch Hiểu Tinh, bỗng nhiên lạnh hẳn, hai người đều là lặng yên không tiếng động ăn này nọ, hoàn toàn không có ý mở miệng.

"Ăn xong rồi liền thay bốn vương làm một chuyện!"

Thời điểm ăn hơn một nửa, Triệu Tử Tu rốt cục đã mở miệng, bất quá ngữ khí là phi thường bình thản, thật giống như lời nàng cùng hắn không có quan hệ.

"Nói đi, một hồi ta giúp ngươi giải quyết."

Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt nói xong, nhưng là tay cũng không có dừng lại, một chết là thứ yếu đối chết mới đáng lo. Đối với nàng mà nói không có chuyện gì quan trọng hơn việc ăn cơm.

Xem Bạch Hiểu Tinh như vậy, Triệu Tử Tu thật là có chút dở khóc dở cười, cô gái trước mặt này thật đã xem bản thân đã không còn uy nghiêm gì nữa, nhưng là khiến Triệu Tử Tu cảm thấy phi thường quý dị là, đối với loại cảm giác này hắn lại không hề bài xích.

"Ăn no lại nói, miễn cho ngươi ăn không vô!"

Miễn cho nàng ăn không vô?

Bạch Hiểu Tinh hơi hơi nhú mày, trong lòng cũng khó mà không tò mò, trên thực tế còn có chuyện gì có thể khiến nàng ăn không vô?

Một chút bữa ăn nửa canh giờ, Lệ Vương đứng dậy rời đi, muốn thay quần áo vào triều sớm, mà lúc ra Vương phủ đối với bên người Bạch Hiểu Tinh nói!

"Nữ nhân buổi sáng nói chuyện với người, hôm nay giữa trưa trối lại chửng (hấp) sống! Bỏn vương buổi chiều trở về nghiệm thu!" Bạn đang đọc truyện tại WebTruyenOnline.com

Triệu Tử Tu khẩu khí mang theo ý khiêu khích, hẳn đã điều tra qua Bạch Hiểu Tinh, biết nàng là phi thường thiện lương, nếu không phải bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không giết người.

Mà hiện tại Triệu Tử Tu liền chờ Bạch Hiểu Tinh phản bác.

Nhưng là ngoài dự kiến Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh chính là hơi hơi nhú mày liền đáp ứng.

"Ta đã biết, chờ người trở về ta sẽ cho người nhìn thấy đáp án vừa lòng, Lệ Vương điện hạ của ta."

Thói quen sát thủ, đều có bản năng coi thường sinh mệnh, đối với sinh tử các nàng cho tới bây giờ đều sẽ không để ý.

"Tốt lắm, bỏn vương sẽ chờ tin tức tốt của người."

Tuy rằng không nhìn thấy bộ dáng chống đối của Bạch Hiểu Tinh, nhưng câu Lệ Vương điện hạ của ta rõ ràng là làm hấn hải lòng, khiến Triệu Tử Tu thời điểm rời đi khoe miệng đều hơi cong lên.

Bất quá sau khi Triệu Tử Tu rời khỏi, Bạch Hiểu Tinh hơi nhú mày, tuy rằng nói nàng không để ý việc giết người, nhưng nếu là tra tấn như vậy, nàng vẫn là thật sự có chút không hạ thủ được.

"Vương gia không thích người khác làm trái ý hấn, mà người không động thủ, nàng chỉ sợ sẽ càng thêm thâm, đồng thời, người so với nàng càng thâm hơn!"

Âm thanh nam tử khô ráp không thua gì ma âm từ địa ngục truyền đến, mang theo ý cảnh cáo, hẳn đã nhìn ra Bạch Hiểu Tinh không chuẩn bị làm theo lời Triệu Tử Tu.

"So với nàng càng thêm thâm sao? Ha ha, ta còn thực muốn thử xem!"

Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên ngẩng đầu, đáy mắt hiện lên huyết sắc, tuy rằng nói nàng không thích tìm việc, nhưng là tuyệt đối không có nghĩa là nàng sợ, nàng còn thật không sợ Triệu Tử Tu.

Muốn tay không giết Triệu Tử Tu là không có khả năng, nhưng lưỡng bại câu thương là tuyệt đối không có vấn đề, muốn cho nàng càng thêm thâm cũng không phải chuyện dễ dàng!

Nhìn bộ dạng này của Bạch Hiểu Tinh, trong mắt quân gia hiện lên kinh ngạc, vốn cho rằng chẳng qua là một tiểu cô nương vô công không tề, sự tồn tại của nàng chẳng qua là vì che giấu vài thứ, nhưng hiện tại xem ra thiếu nữ này không hề đơn giản!

Thấy quân gia có chút ngây người, Bạch Hiểu Tinh xoay người rời đi, đi giải quyết phiền toái kia, nếu Triệu Tử Tu đã nói không muốn người kia sống sót như vậy nàng liền đi giải quyết!

Vẫn là gian phòng ngủ kia, nữ nhân phô trương chỉ huy nhóm tiểu nha hoàn quét dọn sửa sang lại, mặt lộ vẻ đắc ý, Bạch Hiểu Tinh nhú mày xem, không thể không nói, cô gái này thật đúng là dễ mất bản thân, chẳng lẽ nàng như vậy liền xác định có thể lột mặt xanh Triệu Tử Tu?

Xem cái dạng này của nàng, Bạch Hiểu Tinh cái gì cũng chưa nói, chính là làm cho nàng càng đắc ý, nhưng đắc ý được một lát liền sẽ biến thành sợ hãi, lệ khí cùng oán khí trước khi chết.

"Người tới làm cái gì? Không phải người là hộ vệ bên người Vương gia sao? Không đi báo hộ Vương gia, chẳng lẽ tới bảo vệ ta hay sao? Ta mới không cần người như người đến bảo hộ!"

Nữ nhân lên mặt khiến Bạch Hiểu Tinh cảm giác bất đắc dĩ, hiện tại nàng đều bắt đầu hoài nghi cô gái này thật là người của Lệ Vương phủ sao, làm sao có thể có người không có đầu óc như vậy!

"Đi thôi, Vương gia gọi người!"

Đối với người này, Bạch Hiểu Tinh nếu như không tận mắt nhìn thấy, nàng có thể 1 vạn phần trăm xác định, nàng không phải là người Lệ Vương, người Lệ Vương phủ làm sao có thể không có đầu óc như vậy!

Nữ nhân phát ngọc một lát liền theo sau, một mặt vui mừng, chỉ là Bạch Hiểu Tinh không xoay người nhìn, cũng có thể cảm nhận được nữ nhân này đang vui vẻ, cái loại hơi thở hưng phấn này nồng đậm như vậy, chỉ tiếc cái nam nhân không biết thương hương tiếc ngọc kia không có khả năng đi yêu thương nàng.

Tại một tiểu viện hoang trong hậu viện, giữa sân dựng lên một bếp nấu vĩ đại, đúng hơn là một cái vỉ hấp lớn, nơi này chính là nơi chôn cất của nữ nhân không có mắt kia!

"Vương gia đâu? Ngươi dẫn ta tới nơi này làm cái gì? Vương gia có phải không có ở bên trong? Ngươi nhanh đi thông báo một tiếng, nói Diễm Mai đã đến!"

Nàng cũng phát giác điều khác thường, lui về phía sau một bước, cách Bạch Hiểu Tình xa ba thước! Đề phòng trùng mắt Bạch Hiểu Tình, thời điểm nhìn đến đại quân gia Vương phủ, rõ ràng nhẹ nhàng thờ ra!

Mục đích của Triệu Từ Tu, Bạch Hiểu Tình hoàn toàn không có khách khí, đưa tay nắm Diễm Mai lên, bay vọt lên, trong nháy mắt liền đem Diễm Mai bỏ vào vỉ hấp!

Nước, vừa mới bắt đầu nấu vẫn chưa nóng, cho nên độ ẩm không đủ để lấy mạng trong nháy mắt, nhưng nước ấm này cùng với nước nấu ếch giống nhau, lại đem thống khổ tăng lên tới cực hạn, chỉ có thể chậm rãi thừa nhận dày vò.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thẩm vấn làm cho người ta sợ hãi

Phía sau không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Bạch Hiểu Tình cũng không có tỏ vẻ gì, hiện tại nàng đại khái hiểu vì sao Triệu Từ Tu lại làm như vậy rồi, cho nên cũng sẽ không có ý phản đối.

Đến giữa trưa khi mặt trời lặn, trong viện lửa luôn cháy, cũng không có nhỏ đi, nóng bùng bùng mà thiêu người.

Bạch Hiểu Tình ngay tại ngoài cửa nghe được, thanh âm vốn từ kêu la thảm thiết từ từ chuyển thành thống khổ rên rỉ, cuối cùng dần dần biến mất. Không cần hỏi cũng có thể biết, nữ nhân kia đã chết, trong không khí truyền đến mùi thịt chín.

Bạch Hiểu Tình trong lòng không khỏi âm thầm tính kế, tuy rằng không biết Triệu Từ Tu vì sao trước kia không đem nữ nhân này thu thập, nhưng là nàng có một loại trực giác, tới hôm nay sẽ có trò hay!

"Việc bốn vương gia ngươi đều làm tốt?"

Ngay khi Bạch Hiểu Tình tựa vào cạnh tường miên man suy nghĩ, nam nhân lạnh yên xuất hiện trước mặt nàng như quý mị, ánh nắng chiếu vào lưng, mặt quay vào bên trong như bóng ma, làm cho người ta thấy không rõ về mặt của hắn.

"Này tự nhiên, ta đã đáp ứng rồi sao có thể không làm được?" Thấy Triệu Từ Tu đã đến, Bạch Hiểu Tình tự thể không có gì thay đổi, như trước dựa vào trên tường ánh mắt thẳng tắp đứng ở trên người Triệu Từ Tu, nghĩ đến thế gian này cũng chỉ có nàng có thể ở trước mặt Triệu Từ Tu lớn lối như vậy đi!

"Thế nào? Ngươi không cảm thấy bốn vương gia tàn nhẫn?"

Triệu Từ Tu neho mắt nhìn Bạch Hiểu Tình, hắn không tin thấy một màn như vậy mà một nữ tử có thể dễ dàng tiếp nhận, chính là đem một người sống sờ sờ hấp đến chết!

Ngạch, kỳ thực nói đến mục đích Triệu Từ Tu, rất đơn giản, vì muốn dọa Bạch Hiểu Tình, bởi vì thời điểm ăn sáng nàng đã hung hăng ghê tởm hắn!

"Hoàn hảo, bất quá chỉ là đem người sống chung đến chết mà thôi, trước kia ta cũng trải qua loại chuyện róc thịt sống như vậy, tám lạng nửa cân thôi, không có gì là tàn nhẫn."

Bạch Hiểu Tình trả lời khiến Triệu Từ Tu cảm thấy ngoài ý muốn, nói không nên lời bản thân là cao hứng hay vẫn là mất hứng, liền vẫy vẫy tay cho nàng rời đi.

"Vương gia, " một bên nam tử nhìn thái độ Bạch Hiểu Tình, đáy mắt hiện lên một tia hàn ý, thuộc hạ Vương gia như thế nào kiêu ngạo như vậy, đúng là quên ai là chủ ai là nô, "Muốn hay không..."

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Triệu Từ Tu trong mắt mang theo ý tứ khác, "Chẳng qua là móng vuốt một con mèo nhỏ thôi, sớm muộn gì cũng có một ngày bốn vương gia tự chặt đứt móng vuốt đó!"

Chiều tối, thời gian dùng bữa đã đến, đến phòng Bạch Hiểu Tình là một thiếu nữ thanh tú.

"Bạch... Bạch cô nương, Vương gia phân phó ngài đi ra ngoài dùng bữa"

Nữ tử áp a áp ứng, nhìn Bạch Hiểu Tinh với biểu tình giống như là gặp quý, làm Bạch Hiểu Tinh thâm nghĩ, nàng hình như cũng không ăn thịt người mà.

Chỉ là Bạch Hiểu Tinh không biết, hôm nay việc của Diễm Mai đã truyền khắp toàn bộ Vương phủ, hạ nhân đều biết, Diễm Mai là vì đắc tội nàng mới bị Vương gia hạ lệnh chung sống.

Cho nên, bọn họ cũng đều biết nữ nhân này tuyệt đối không thể đắc tội, tuy rằng không biết Vương gia vì sao che chở nàng như vậy, nhưng là biết được đắc tội nàng liền không có kết cục tốt đẹp.

"Ngồi xuống đi, một hồi có trò hay cho ngươi xem."

Sau hai ngày ở chung, Triệu Tử Tu phát hiện, Bạch Hiểu Tinh so với những gì hắn điều tra được hoàn toàn không giống nhau, không biết trước kia nàng là nguy trang, hay là có lý do gì làm cho tính tình nàng thay đổi.

Bạch Hiểu Tinh chau mày, trò hay, trò hay gì, nàng hiện tại thật sự có chút tò mò.

Bất quá đã Triệu Tử Tu hiện tại không chịu nói, như vậy liền đại biểu dù nàng có hỏi, hắn cũng sẽ không nói ra, dù sao một hồi cũng biết, Bạch Hiểu Tinh tất nhiên cũng không hề sốt ruột.

Một bữa cơm liền xong nhẹ nhàng như vậy, quả nhiên, sau khi xong bữa tối Triệu Tử Tu phát phát tay.

Không bao lâu sau, hai ám vệ vác một nam tử mặc đồ đen đi đến, nam tử kia trên người đầy vết thương, quần áo cũng rách nát, phi thường chật vật.

"Lê Vương điện hạ, đây là?"

"Thích khách hôm nay ám sát bản vương, võ công cũng cao, nhưng vẫn bị ám vệ bản vương bắt được."

Được rồi, Triệu Tử Tu đã nói vậy, chắc chắn là công phu chẳng ra gì mà không biết tự lượng sức mình, bất quá thích khách thì có gì hay mà nhìn?

Ngay sau đó, Triệu Tử Tu liền cho nàng biết đáp án, một thị nữ bưng canh đi đến, trên mặt canh nổi một tầng váng dầu, mà thịt trong đó giống như đã nấu thối nát, mấy khối thịt ở trên nổi lơ lửng.

"Đây là.."

Nhìn bát canh trong tay thị nữ, Bạch Hiểu Tinh hơi nhăn mày lại, không biết vì sao nàng cảm thấy canh này lại quen thuộc...

Hương vị!

Đúng! Chính là hương vị!

Trong canh này có một loại mùi hương mà Bạch Hiểu Tinh quen thuộc, quen thuộc đến mức làm cho nàng không thể không đếm xỉa đến.

Mai diễm, hôm nay trên người mai diễm nàng đã từng ngửi đến qua mùi hương này, mà nó lại bay ra từ miếng thịt.

Ngay tại thời điểm Bạch Hiểu Tinh miên man suy nghĩ, Triệu Tử Tu rốt cục đã mở miệng, lời nói vừa nói ra, lại khiến nam nhân kia triệt để sụp đổ.

"Ngươi có biết đây là cái gì không, có muốn nếm thử hương vị hay không?"

Hướng tới phía sau nhìn một cái, hai thị vệ đã đi tới, nhận canh trong tay thị nữ, chậm rãi đi tới bên người thích khách, bảo đảm một giọt cũng không rót đem canh cùng thịt toàn bộ đều đổ vào trong miệng nam tử.

Nhìn đến đây, Triệu Tử Tu vừa lòng gật đầu, sau đó mới nhàn nhạt mở miệng.

"Vị như thế nào, dùng thịt vị hôn thê của ngươi nấu chắc không tồi đi."

Một câu hỏi bình thản, lại khiến thích khách như bị sét đánh, cả người run rẩy lên, ngay sau đó, cả người quỳ rạp trên mặt đất không ngừng nôn mửa.

Diễm Mai, bọn họ vậy mà giết diễm mai!

Xem ánh mắt nam tử thù hận, Triệu Tử Tu nở nụ cười, cười đến yêu diễm như vậy, làm cho người ta không tự chủ được sợ hãi, muốn bỏ chạy.

"Ngươi biết không thịt này tươi ngon như vậy, phải biết rằng, đây là lúc nàng ta còn sống, đem đi chung sống, như vậy thịt mới tươi mới cũng không phải là người nào đều có thể hưởng thụ!"

"Triệu Tử Tu, ngươi chính là ác ma! Ác ma!"

"Đã có can đảm đến nằm vùng, như vậy liền chuẩn bị có một ngày bị vạch trần, vị công tử này ngươi kích động như vậy làm cái gì, nói đến cùng cũng là lỗi của ngươi, chính ngươi đem vị hôn thê đưa đến trong vương phủ, có thể nói là ngươi một tay hại chết nàng!"

Lời nói của Bạch Hiểu Tinh, khiến nam tử triệt để choáng váng, chẳng lẽ hần sai lầm rồi...?

Xem nam tử hoàn toàn nghếch ra, Triệu Tử Tu cười khẽ, sau sự việc này, hần hần là có thể nghỉ ngơi một thời gian!

Chỉ là chỉ được khoảng mấy ngày, nguyên nhân đơn giản là vì bỗng nhiên trong vương phủ xuất hiện thiếu nữ.

"Tử Tu ca ca, Diên Nhi đến xem người."

Người chưa tới âm thanh đã tới trước, từ thanh âm của nàng Bạch Hiểu Tinh đoán người đến là một nữ nhân hoạt bát.

Trên đầu cột thành hai búi tóc, xinh đẹp đáng yêu, mắt to trong veo như nước, đang tay ra, đôi môi đỏ sẫm chu lên, hiển nhiên là vì Triệu Tử Tu không vui mà bất mãn, thiếu nữ trên người tràn ngập sức sống, ý trung nhân như vậy chỉ sợ không ai lại không thích đi.

Nhưng là ngoài dự kiến của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu thần sắc không có biến hóa, vẫn như trước lạnh như băng, giống như người khác thiếu hần mấy chục vạn lượng vậy.

"Tử Tu ca ca, người không nhớ Diên Nhi sao?"

Nói xong, liền hướng trong lòng Triệu Tử Tu lao tới, trong mắt tràn đầy nhu tình là muốn khiến cho người ta biết Bạch Diên Nhi nàng đối với Triệu Tử Tu là nhất kiến chung tình.

"Quận chúa, thỉnh tự trọng!"

Lúc này thanh âm Triệu Tử Tu lãnh mạc, hoàn toàn khác với lúc nói chuyện với Bạch Hiểu Tinh, giờ khắc này cảm tình Triệu Tử Tu so với băng hoàn toàn không khác gì, làm người ta đóng băng.

"Tử Tu ca ca, tương lai chúng ta sẽ là vợ chồng, cho nên Diên Nhi không quan tâm..."

Trên mặt hơi hơi hồng nhuận, hiện ra một tia xấu hổ, giống như đang câu dẫn người.

"Tử Tu ca ca, người không biết sao, Hoàng hậu cô cô đã vì chúng ta hạ chỉ tứ hôn, mừng năm đầu tháng sau chính là ngày hoàng đạo, đến lúc đó chúng ta có thể thành thân."

Triệu Tử Tu khinh thường hừ lạnh, trong mắt càng nồng đậm sát ý, thiếu nữ trước mắt này thật đúng là làm cho người ta một chút đều không thích!

"Bốn vương còn không biết, hậu cung khi nào cũng có thể tham chính!"

Ở trong lòng Triệu Tử Tu, người hần ghét nhất là Hoàng hậu Bạch Yêu Nhiều.

Mẹ đẻ Triệu Tử Tu là tiền Hoàng hậu, mà hiện tại Hoàng hậu Bạch Yêu Nhiều lại là nô tỳ thiếp thân của mẹ hần, năm đó mẫu hậu mang thai hần, Bạch Yêu Nhiều tìm mọi cách câu dẫn, thời điểm mẫu thân mang thai trèo lên giường phụ hoàng, sau này lại mang long thai.

Đáng tiếc, cái thai lại là công chúa, về sau dù quần quýt phụ hoàng, nhưng lại cũng không mang thai.

Mẫu thân qua đời, phụ hoàng mê luyện thân thể của nàng, đem nàng phong làm Hoàng hậu, từ đây nàng lợi dụng mẫu thân của hần tự cho mình cái quyền can thiệp việc của hần.

"Tử Tu ca ca, làm sao người có thể nói như vậy, Hoàng hậu cô cô cũng là vì tốt cho người, người có thể lực được Bạch gia, tài năng đủ kế thừa ngôi vị hoàng đế!"

Nàng đã đánh giá sai Triệu Tử Tu, hần cho tới bây giờ đều chưa hề nghĩ tới muốn mượn lực lượng tương trợ của người khác, hần muốn, phải nhờ vào lực lượng của chính mình có được!

Tựa hồ là cảm giác được tức giận trên người Triệu Tử Tu, Bạch Diên Nhi hơi rút thân thể, lúc này, mới phát hiện Bạch Hiểu Tinh đứng ở bên người Triệu Tử Tu.

"Người là ai!"

Hoàn toàn là khẩu khí chất vấn, lần đầu tiên nhìn thấy bên người Triệu Tử Tu có nữ nhân, Bạch Diên Nhi lập tức xụ mặt, bên người Tử Tu ca ca vốn dĩ không có nữ nhân, đột nhiên xuất hiện một người rất cục là ai?

"Nàng là hộ vệ bên người bốn vương."

Người trả lời chẳng phải Bạch Hiểu Tinh, mà là Triệu Tử Tu, đối với Bạch Diên Nhi cô gái này, hần tự nhiên là không hảo cảm.

"Ta hỏi người, người có nghe thấy không!?"

Bên người Tử Tu ca ca chưa từng có nữ nhân, hiện tại xuất hiện một nữ tử, không phải đại biểu nàng ở trong lòng Tử Tu ca ca địa vị không giống người

thường?

"Bạch Diên Nhi, nơi này là Lệ Vương phủ của ta, không phải là hậu viện Bạch gia, ai cho ngươi quyền hô to gọi nhỏ!" Nhân nhạ chất vấn một tiếng so với nỗi giận còn dọa người hơn, khiến Bạch Diên Nhi không tự chủ được rụt cổ, nàng biết Từ Tu ca ca tức giận

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hoàng hậu cho mời

Khẩu khí lạnh như băng làm Bạch Diên Nhi không rét mà run.

"Từ... Từ Tu ca ca, thực xin lỗi, ta... Nhưng là, trong phủ của ngươi không thể có nữ nhân, chỉ có Diên Nhi mới là vương phi của ngươi!"

Cố lấy dũng khí nói những lời này, đôi mắt chỉ có trào phúng lạnh lùng của Triệu Từ Tu. Đây thế từ mẫu hậu vì hấn an bài sao? Đáng tiếc là hấn không muốn!

"Bạch Diên Nhi, cho ngươi vào phủ chẳng qua là bởi vì ngươi là biểu muội bốn vương, không nên có ý tưởng quá phận, bốn vương không để ý đem ngươi đuổi ra Vương phủ đâu!"

Dùng sức cắn môi dưới, Bạch Diên Nhi trong mắt rung rung, nhưng là ánh mắt hận ý dừng ở trên người Bạch Hiểu Tinh.

Chính là vì tiểu tiện nhân này xuất hiện, Từ Tu ca ca mới hung dữ với nàng như vậy, nàng nhất định phải nói cho Hoàng hậu cô cô, tiểu tiện nhân này phải chết!

"Từ Tu ca ca, ta mệt mỏi, có thể an bài chỗ ở cho ta không."

"Tốt, bốn vương sẽ an bài người mang ngươi đi nghỉ ngơi."

Nhìn thấu ý đồ của Bạch Diên Nhi, trong mắt tràn đầy lãnh ý, dăm ở trước mặt của hấn ra về, như vậy liền chuẩn bị trả giá đi.

"Từ Tu ca ca, có thể hay không để vị tỷ tỷ này đưa ta đi, ta thích nàng."

Thích nàng? Hấn là thích nàng chết đi, trong mắt hận ý rõ ràng như vậy, nàng làm sao không cảm giác được, là một sát thủ, trực giác của nàng rất mạnh, nữ nhân này rõ ràng có địch ý với nàng.

"Nàng là hộ vệ bên người bốn vương, bốn vương sẽ an bài người khác chiếu cố ngươi." Nói xong, cũng không liếc nhìn nàng một cái, xoay người rời đi.

"Bạch Hiểu Tinh, ta sẽ không tha cho ngươi, sớm muộn gì có một ngày ta khiến cho ngươi biết, cái gì là đau đớn khổ sở!"

Nhìn bóng lưng hai người cùng rời đi, Bạch Diên Nhi liền cảm thấy bản thân như là bị phản bội, rõ ràng Từ Tu ca ca là trượng phu tương lai của bản thân, hấn làm sao có thể cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ!

"Biểu tiểu thư, mời theo lão nô, lão nô mang ngài đi." Quân gia biểu hiện cung kính đến trước mặt Bạch Diên Nhi, tuy nhiên trong mắt không có một chút ý cung kính nào, ngược lại mang theo một ít trào phúng không dễ phát hiện.

Ở trong lòng quân gia, Bạch Diên Nhi căn bản là không xứng với chủ tử, hấn thậm chí cảm thấy Bạch cô nương còn tốt hơn, ít nhất có thể khiến cho Vương gia hứng thú, mà nữ nhân này sẽ chỉ làm Vương gia nhớ tới khổ sở đã qua.

Hơn nữa trải qua sự việc mấy ngày trước, suy nghĩ của hấn đối với Bạch Hiểu Tinh có không ít thay đổi, vào lúc ấy còn có thể duy trì bảo hộ Vương gia đã đủ làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Không cần, ta tự đi, phiền quân gia bá bá nói cho Từ Tu ca ca, hai ngày này Diên Nhi liền sẽ luôn cùng Từ Tu ca ca."

Bạch Diên Nhi trên mặt tươi cười có chút cứng nhắc, nhưng ngữ khí là kiên định, nàng tin tưởng bản thân nhất định sẽ là vương phi của Từ Tu ca ca, chỉ cần có Hoàng hậu cô cô giúp nàng, mong muốn của nàng nhất định sẽ sự thành sự thật!

Bạch Diên Nhi thầm nghĩ đến Hoàng hậu sẽ trợ giúp nàng, lại quên, thiên hạ này chung quy vẫn là thiên hạ của hoàng đế, mà Triệu Từ Tu lại là hoàng tử hoàng đế sủng ái nhất. Dù hoàng đế sủng ái Hoàng hậu cũng không có khả năng sẽ vì nàng mà phá hư quan hệ cùng con trai của mình.

"Không muốn hỏi ta là chuyện gì xảy ra sao?"

Bạch Diên Nhi đi rồi, Triệu Từ Tu đứng sau lưng Bạch Hiểu Tinh, cau mày hỏi, phản ứng của nàng rất bình thản, bình thản đến mức làm cho người ta

cảm thấy không vui.

"Đó là việc tư của Lệ Vương điện hạ, cùng thuộc hạ không quan hệ."

Bạch Hiểu Tinh hơi nhú mày, Triệu Tử Tu có ý gì, quan hệ của bọn họ, cần giải thích với nàng sao?

"Ta cùng Bạch Diên Nhi cũng không phải quan hệ như người tưởng tượng, ta cùng nàng không có gì."

Nhân nhật giải thích, lại khiến Bạch Hiểu Tinh có cảm giác như bị sét đánh.

Hắn cùng Bạch Diên Nhi không phải là quan hệ như nàng tưởng tượng, nàng tưởng tượng cái gì? Còn có, cho dù hắn cùng Bạch Diên Nhi không có quan hệ, thì cũng cần gì giải thích cho bản thân, cái đó và nàng không hề liên quan.

Không cần nói bên này Bạch Hiểu Tinh đang khó hiểu, Triệu Tử Tu cũng một trận ngây ngốc sững sờ, hắn không biết bản thân bị làm sao, lúc không để ý, ma xui quỷ khiến đã nói ra như vậy, chờ hắn suy nghĩ lại muốn im miệng lại, đã không còn kịp rồi.

Trong lúc nhất thời, hai người không nói gì, nhất là Bạch Hiểu Tinh hôm nay cảm thấy càng thêm quái dị, Lệ Vương làm sao, nói chuyện của hắn cho nàng, tuy chỉ là một ít khác thường, nhưng vẫn là cần thận một chút sẽ tốt hơn.

Rời khỏi Lệ Vương phủ, Bạch Diên Nhi cũng không có lập tức hỏi Bạch gia, mà tiến cung, đối với nữ nhân bên người Tử Tu ca ca, nàng cảm thấy không an tâm.

Trước kia Tử Tu ca ca tuy rằng lạnh lùng, thế nhưng cũng sẽ không khách khí với nàng như vậy, cho dù là không coi nàng là biểu muội, vẫn phải xem mặt mũi Hoàng hậu cô cô, hắn đối bản thân cũng không tính là quá kém, nhưng hôm nay hết thảy đều không giống như trước, Tử Tu ca ca ôn hòa lại trở nên lạnh như vậy.

Tất cả những thứ này đều là do tiện nhân Bạch Hiểu Tinh, dám câu dẫn nam nhân của nàng, nàng tuyệt đối muốn nàng chết không toàn thây!

"Hoàng hậu nương nương, bạch tiểu thư cầu kiến."

"Ngà? Diên Nhi đến đây?"

"Cô cô, Diên Nhi bị khi dễ."

Nghe được câu hỏi của Bạch Yêu Nhiều, Bạch Diên Nhi lập tức đi đến bên cạnh nàng, dùng ánh mắt ủy khuất nhìn nàng, cái loại biểu cảm khiến ai nhìn đều sẽ cảm thấy thương tiếc, không, mới nhìn đến biểu cảm của nàng, Bạch Yêu Nhiều trên mặt liền hiện lên sự đau lòng.

"Nói cho cô cô, là ai bắt nạt ngươi, cô cô giúp ngươi báo thù!"

"Cô cô, là Tử Tu ca ca, Tử Tu ca ca bên người mang theo một nữ nhân còn nổi giận với Diên Nhi, "

Nói xong, nàng nhẹ nhàng sờ sờ khóe mắt vốn chẳng có giọt nước mắt nào, biểu hiện phi thường ủy khuất.

"Diên Nhi biết Tử Tu ca ca tương lai sẽ là hoàng đế, bên người không có khả năng chỉ có một nữ nhân, cho nên Diên Nhi muốn cùng nữ nhân kia thân cận, thế nhưng là bị nữ nhân kia cự tuyệt, hơn nữa nàng còn hoàn toàn là bộ dáng nữ chủ nhân Vương phủ, căn bản là khinh thường Diên Nhi."

Bạch Diên Nhi nói lời này rất có học vấn, nghe qua như là Triệu Tử Tu khi dễ bản thân, ai nghe cũng đều hiểu, căn bản hắn chính là bị mê hoặc mà Bạch Hiểu Tinh chính là đầu sỏ gây nên.

"Ngoan Diên Nhi, không thương tâm, cô cô nói ngươi sẽ là vương phi Tử Tu liền nhất định sẽ!" Bạn đang đọc truyện tại Web Truyen Online. com

Mẫu thân của Triệu Tử Tu rất sớm liền bỏ mình, cho nên nàng mới là mẫu hậu Triệu Tử Tu, nàng liền không tin nàng nói, con trai của nàng lại không nghe.

Mỗi lần nhớ tới chuyện con cái, Bạch Yêu Nhiều liền nhìn không được bức mình, qua nhiều năm như vậy mà cũng chỉ sinh ra một nữ nhi, nếu là nàng có con trai của mình, nàng làm sao có thể đi dưỡng con trai người kia, mỗi lần nhìn đến Triệu Tử Tu, nàng đều sẽ hận!

Bởi vì bộ dạng Triệu Tử Tu thật sự là rất giống mẫu thân hắn, nữ tử cao nhã như hoa lan, làm cho nàng là nữ nhân cũng tự thấy xấu hổ

Bất quá...

Nghĩ tới cái gì, Bạch Yêu Nhiều khóe miệng mỉm cười, khiến con trai người kia kêu bản thân là mẫu thân, hơn nữa giúp nàng ngồi lên được vị trí Hoàng thái hậu, kỳ thực nàng ta ở cửu tuyền càng chết không nhắm mắt, không phải sao?

"Cô cô, ngài sao vậy?"

Xem thần sắc Bạch Yêu Nhiều trở nên dữ tợn, Bạch Diên Nhi theo bản năng co rụt về phía sau, ở trong lòng nàng, cô cô vĩnh viễn là người ôn nhu, khi nào thì lại đáng sợ như vậy?

"Không có việc gì, Diên Nhi yên tâm, ai đều sẽ không thể cướp đi vị trí của ngươi, liên tính mai sau làm hoàng hậu, cũng sẽ làm cho hậu cung Tử Tu không có uy hiếp đối với ngươi!"

Thu lại cảm xúc của bản thân, Bạch Yêu Nhiêu lại lần nữa dùng biểu cảm ôn nhu nhìn Bạch Diên Nhi, từ nhỏ nàng đã dạy Triệu Tử Tu về cả đời nhất thế một đôi là vì một ngày này!

Đến lúc đó Triệu Tử Tu đăng cơ làm hoàng đế, nàng sẽ là Thái hậu, lại có một Hoàng hậu là người của nàng, vậy thì so với việc nàng làm nữ đế khác nhau ở chỗ nào.

"Cô cô, Diên Nhi chỉ biết ngươi đối Diên Nhi tốt nhất."

Dù sao cũng là đứa nhỏ, một chút thân thiết khiến cho nàng quên hết tất cả, huống chi nàng ta cho tới nay vẫn là đứa cháu nàng yêu thương nhất.

"Đương nhiên, Diên Nhi, cô cô không đối ngươi tốt còn có thể đối ai tốt."

Cho nên, về sau liên ngoan ngoan làm quân cờ của cô cô, vì cô cô giành quyền lợi đi..

Bên kia, ở trong phủ Lệ Vương, Bạch Hiểu Tinh ánh mắt bình tĩnh nhìn Triệu Tử Tu, nhưng khóe miệng tươi cười rõ ràng mang theo chút nghiền ngẫm.

"Chuyện gì xảy ra."

Nhìn thấy hắc y nhân bị ném trên mặt đất, Triệu Tử Tu ánh mắt hơi híp lại, thần sắc không vui, trong vương phủ vậy mà bản thân lại bị người ta hành thích, hẳn thật đúng là cảm thấy mất mặt.

Bố trí trong phủ Lệ Vương, Triệu Tử Tu so bất luận kẻ nào đều rõ ràng, mặc kệ là bấy nổi hay bấy ngầm đều không dễ dàng phá được, không nghĩ tới bản thân lại có một ngày ở trong vương phủ bị ám sát!

"Vương gia, lão nô sẽ mau chóng đi điều tra."

"Ân". Thanh danh Lệ Vương thị huyết không người nào không biết, không người nào không hiểu, vậy mà còn có người dám gây sự với hắn, xem ra là thế lực sau lưng đủ lớn, căn bản là không sợ hắn!

"Hôm nay ngươi không cần theo."

Nhìn Bạch Hiểu Tinh như trước quỳ trên mặt đất, Triệu Tử Tu lạnh lùng một tiếng hừ nhẹ, vừa rồi kia hắc y nhân kia vô công không thấp giằng co một hồi, miệng vết thương mới khép lại của nàng chỉ sợ lại một lần nứt ra rồi.

Thân thể của nàng rất đẹp, cho nên hắn không muốn nhìn thấy vết thương xấu xí ở trên đó.

"Dạ, Lệ Vương điện hạ, thuộc hạ hiểu."

Rõ ràng là đúng lễ nghi, một câu nói bình thường, nhưng là do Bạch Hiểu Tinh nói ra, lại làm cho người ta cảm thấy phi thường kiêu ngạo, có ý khiêu khích.

Triệu Tử Tu rời đi, ngay lúc Bạch Hiểu Tinh muốn trở về, lại bị quản gia gọi lại.

"Hi vọng Bạch cô nương có thể hảo hảo bảo hộ Vương gia."

Bạch Hiểu Tinh gật đầu, lúc chuẩn bị trở về lại bị Hoàng hậu nương nương cho mời.

Nghe xong lời thị vệ truyền, quản gia không tự chủ được hừ lạnh một tiếng, xem ra Bạch Diên Nhi sau khi rời khỏi cũng không có trở về Bạch gia, mà là đi hoàng cung cáo trạng.

Bất quá cho dù là cáo trạng thì đã sao, Vương gia không thích, người khác vĩnh viễn không thể ở trước mặt, huống chi nàng vẫn là cháu của người kia, đối với Vương gia mà nói nàng vĩnh viễn chỉ có thể là địch nhân!

"Bạch cô nương, nếu không muốn đi, lão nô đưa ngài trở về, dù sao ngài hiện tại vì bảo hộ Vương gia mà 'Bản thân bị trọng thương'." Đây là thói quen người lừa ta gạt, kiểu lấy cớ này quản gia vô cùng thuần thục.

"Quản gia, không cần, nếu không đi sẽ mang đến phiền toái cho Vương gia."

Cho hắn thêm phiền toái chẳng khác nào thiếu hắn thêm nhân tình, mà nàng Bạch Hiểu Tinh đời này chán ghét nhất chính là nợ người ta nhân tình, bởi vì nhân tình nợ là khó trả nhất.

"Vậy thỉnh Bạch cô nương cẩn thận rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Ai là vương pháp ?

"Đa tạ quần gia nhắc nhở, Hiểu Tình sẽ chú ý." Đối với vị quần gia này, Bạch Hiểu Tình không có quá hảo cảm, cũng không có quá chán ghét chính là cảm thấy bình thường mà thôi, không có cảm giác đặc biệt gì.

Mới vừa đến cung điện Hoàng hậu, chợt nghe thấy thanh âm truyền đến trên đỉnh đầu, "Quý xuống!"

Vừa nghe thanh âm liền biết là vị Hoàng hậu nương nương kia, nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Bạch Hiểu Tình vẫn chưa quỳ xuống.

"Hoàng hậu nương nương, Hiểu Tình không phải người trong cung, mà là người trong giang hồ, cho nên..."

Bạch Hiểu Tình ý tứ rất rõ ràng, ta là người trong giang hồ, người một chỉ là một cung phi có tư cách gì bắt ta quỳ!?

"Người chính là hộ vệ bên người hoàng nhi?"

Xem kiểu ngạo Bạch Hiểu Tình như vậy, Hoàng hậu tuy rằng tức giận, thế nhưng cũng không nói thêm gì, bởi vì thật không có lý do gì bắt nàng quỳ xuống.

"Hoàng hậu nương nương, thuộc hạ Bạch Hiểu Tình đúng là hộ vệ bên người Lệ Vương điện hạ."

Vẫn là khẩu khí kiêu ngạo bất tuân, khiến Hoàng hậu trong mắt tức giận, nữ nhân như vậy nam nhân nào cũng đều muốn chinh phục, nếu như có thể đem nàng nắm giữ ở trong tay, như vậy không phải việc nắm giữ Triệu Tử Tu sẽ trở nên dễ dàng sao.

Xem thần sắc tức hận trong mắt Hoàng hậu, trong nháy mắt Bạch Diên Nhi cảm thấy có một loại nguy cơ không nói nên lời. Cùng Hoàng hậu ở chung lâu như vậy nàng làm sao có thể không hiểu trong mắt Hoàng hậu đang tức cái gì, đáng tức Bạch Hiểu Tình không phải là người của nàng, không thể trọng dụng!

Giờ khắc này, Bạch Diên Nhi hận ý tràn ngập toàn bộ thể xác và tinh thần, hiện tại nàng thậm chí muốn trừ bỏ Bạch Hiểu Tình, như vậy sẽ không có người cùng nàng tranh đoạt sủng ái của Hoàng hậu cô cô, cũng sẽ không có người cướp đi Tử Tu ca ca của nàng.

Tựa hồ là cảm giác được hận ý của Bạch Diên Nhi, Bạch Hiểu Tình hơi hơi ngừng đầu, đem ánh mắt dừng ở trên người Bạch Diên Nhi, từ góc độ Hoàng hậu nhìn không thấy được thần sắc khinh thường của nàng, nàng ta cho rằng như vậy là xong sao, thật sự là không đầu óc, hần cũng không phải người dễ nắm trong tay như vậy.

"Người cũng dám ta coi rẻ ta!"

Tuy rằng Hoàng hậu không nhìn thấy biểu cảm của Bạch Hiểu Tình, nhưng nghe thanh âm của Bạch Diên Nhi, dù sao biểu cảm khinh thường kia chính là đối với của nàng, nàng làm sao có thể không nhìn thấy!

Nghe xong lời nói của Bạch Diên Nhi, Hoàng hậu hơi hơi nhăn mày, đem tầm mắt đặt ở trên người Bạch Hiểu Tình, nhưng nữ nhân này như trước cung kính cúi đầu, ngay cả mặt đều không ngẩng lên, làm sao có thể nhìn thấy biểu cảm của nàng.

"Diên Nhi!"

Việc này ngay cả Hoàng hậu đều đối nàng bất mãn, cho dù là muốn hãm hại tình địch cũng phải có chút thủ đoạn, hãm hại rõ ràng như vậy chỉ làm cho nhược điểm bản thân lộ ra, chất nữ của nàng khi nào thì trở nên ngốc như vậy.

Nghe Hoàng hậu quát khê, Bạch Diên Nhi trở nên càng thêm bất mãn, hiện tại tiện nhân chẳng những đoạt đi sự chú ý của Tử Tu ca ca, lại muốn cướp đoạt sủng ái của Hoàng hậu cô cô sao? Nàng mơ tưởng!

"Cho dù coi rẻ người thì như thế nào, người nghĩ mình là cái gì!"

Hoàng hậu nàng đều không để vào mắt, huống chi là một quận chúa nhỏ nhỏ! Nàng là người giang hồ, cho nên không có quy củ là bình thường!

"Người tới! giết nàng cho ta!"

Đối với người hình thành uy hiếp với bản thân, nhất định trước tiên phải trừ bỏ, đây là Hoàng hậu cô cô dạy nàng, hiện tại nàng liền muốn thực hành thật tốt

Nhìn thấy phía sau Bạch Diên Nhi xuất hiện hai gã ám vệ, Hoàng hậu lập tức biết sự tình lần này nàng không hiểu rõ.

Bởi vì hôm nay thời điểm Bạch Hiểu Tình đến người Lệ Vương phủ đều biết, tuy rằng Tử Tu đối nàng luôn luôn tốt, nhưng bản thân chung quy cũng

không phải mẫu thân thân sinh của hắn, cho nên rất nhiều việc đều dè dặt cẩn trọng, nhất là thời điểm hiện tại mọi việc của của hắn đang suôn sẻ, rõ ràng lại càng phải thêm đề phòng.

Nhưng hôm nay chất nữ vô dụng này, sự dè dặt cẩn trọng của nàng cho tới nay toàn bộ đều uổng phí, nếu Bạch Hiểu Tinh chết ở chỗ này, cho dù là Từ Tu sẽ không nói gì, nhưng trong lòng vẫn sẽ có ngăn cách. Chất nữ này của nàng thật sự là thành sự không có bại sự có thừa!

"Hoàng hậu, thuộc hạ đắc tội."

Thời điểm Hoàng hậu cho rằng Bạch Hiểu Tinh sẽ chết, Bạch Hiểu Tinh đột nhiên nói một câu như vậy.

Lúc mọi người còn chưa hiểu ý nàng, Bạch Hiểu Tinh trên mặt đất nhảy dựng lên, rút ra chủy thủ bên hông, cùng đối phương đấu.

Không bao lâu sau, hai ám vệ tránh né không kịp bị đâm thủng yết hầu mà chết.

Nháy mắt Bạch Diên Nhi sắc mặt trắng bệch, hai ám vệ thân thủ tốt như nào nàng tự nhiên biết, nhưng làm cho nàng không ngờ là, chưa hết thời gian một chén trà liền biến thành hai thi thể, điều này làm cho nàng không làm sao tiếp nhận được!

Bất quá, giờ khắc này đối với Bạch Diên Nhi mà nói cũng không nhất định là chuyện xấu, ít nhất nàng có lý do đẩy Bạch Hiểu Tinh vào chỗ chết!

"Ngươi... Ngươi vậy mà giết ám vệ của ta, vậy mà ở trước mặt Hoàng hậu nương nương ngang nhiên giết người, người tới, đem nàng bắt lại cho ta."

Bạch Diên Nhi âm thanh có chút cao vút, che giấu không được hưng phấn, rốt cục, lần này có thể trừ bỏ nàng, chỉ cần nàng không tồn tại, mặc kệ là Từ Tu ca ca hay là Hoàng hậu cô cô đều sẽ đối tốt với chính mình giống trước kia.

"Mới vừa rồi tựa hồ là quận chúa muốn phái người giết ta đi, chẳng lẽ chỉ cho phép quận chúa giết người, thuộc hạ không được tự bảo vệ mình sao?"

Việc nàng vừa mới làm đều không có sai, muốn dùng loại lý do này giết nàng? Là quá ngây thơ rồi!

"Bản quận chúa muốn giết ngươi, ngươi nên ngoan ngoãn để bản quận chúa giết!"

Bạch Diên Nhi hiện tại làm sao có thể buông tha cơ hội tốt trừ bỏ tình địch, từng bước ép sát, nghĩ muốn trực tiếp xử tử Bạch Hiểu Tinh.

"Quận chúa nói như vậy, có phải ở trong mắt ngài vương pháp căn bản không có gì đáng nói?"

những lời này của Bạch Hiểu Tinh có tình có lý, nếu không chú ý lời nói, sẽ rơi vào cạm bẫy nàng cố ý giăng ra.

Quả nhiên nghe xong lời của nàng, Bạch Diên Nhi giận không thể nói, nàng chẳng qua chỉ là một con chó bên người Từ Tu ca ca, cũng dám cùng bản thân tranh luận.

"Bạch Hiểu Tinh, ngươi cho ngươi là ai, nói cho ngươi biết, ở trước mặt ngươi ta chính là vương pháp, ngươi chẳng qua chỉ là con chó Từ Tu ca ca dưỡng bên người, có tư cách gì hướng ta âm ỉ!"

Một câu nói, Hoàng hậu liền biết mọi việc không tốt, hôm nay lời nói của Bạch Diên Nhi nếu truyền ra ngoài chính là đại nghịch bất đạo, Bạch gia có thể bị hiềm nghi mưu phản!

"Bốn vương thế nào không biết Bạch Diên Nhi ngươi chính là vương pháp, ở trong hoàng cung còn dám nói bản thân là vương pháp, Bạch Diên Nhi ngươi thật sự là thật to gan, có phải là hiện tại Bạch gia đã không có lòng thần phục, âm mưu soán vị, thay đổi triều đại?"

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, khiến mọi người đều lạnh lùng, bọn họ thật không ngờ Lê Vương điện hạ vậy mà sẽ xuất hiện trong lúc này.

"Từ... Từ Tu ca ca."

Thấy Triệu Từ Tu bỗng nhiên xuất hiện, Bạch Diên Nhi lui về phía sau hai bước, thật giống như là chuột gặp mèo.

"Bạch Diên Nhi, cho dù nàng là con chó của bốn vương, ngươi cũng phải nhớ kỹ, nàng là chó bốn vương dưỡng, đánh chó còn phải xem mặt chủ, ngươi đây là đang đánh vào mặt bốn vương!"

Thời điểm trở lại trong phủ, Triệu Từ Tu nghe nói Bạch Hiểu Tinh bị Hoàng hậu tuyên tiến cung, sợ nàng có nguy hiểm, cho nên ở trước tiên liền chạy qua xem thử, quả nhiên không ngoài hắn dự đoán, vừa đến cung điện Hoàng hậu liền nghe Bạch Diên Nhi kêu gào.

"Không phải, Từ Tu ca ca, không phải ta khi dễ nàng, là nàng giết ám vệ của ta trước, ngươi xem, thi thể ám vệ còn ở chỗ này."

Bạch Diên Nhi cuống quýt biện giải, dưới ánh mắt Triệu Từ Tu càng ngày càng hoảng loạn, nàng không biết bản thân nên giải thích thế nào.

"Giết ám vệ của ngươi? Chết chưa hết tội!"

"Từ Tu ca ca, ngươi nói như vậy là rất bất công, nàng giết ám vệ của ta, ngươi chẳng những không trừng phạt nàng, còn nói ám vệ của ta chết chưa hết tội!"

Mà lúc này Hoàng hậu nhìn Bạch Diên Nhi, trong mắt không tự chủ thất vọng, vốn nàng thấy vì chất nữ này có chút giống nàng, tương lai cũng có thể ngồi trên hậu vị, hiện tại nàng phát hiện bản thân sai lầm rồi, nha đầu này căn bản chính là bao cỏ, đến bây giờ đều không thấy rõ tình thế.

"Tử Tu ca ca, giết người thì đền mạng đây là việc thiên kinh địa nghĩa, nàng là thuộc hạ của Tử Tu ca ca, bản quận chúa sẽ không hỏi tiếp, thỉnh Tử Tu ca ca trực tiếp ban chết cho nàng đi."

Bạch Diên Nhi nói tựa hồ như rất rộng lượng, nhưng người sáng suốt đều biết đến bây giờ nói ra thân phận bản thân, hoàn toàn chính là uy hiếp Triệu Tử Tu, làm cho hắn lo lắng vì một hạ nhân mà đắc tội một cái quận chúa là không đáng giá.

Nháy mắt, trong nội tâm Bạch Yêu Nhiều không tiếng động thờ dài, nàng thật là nhìn lầm rồi, nữ nhân ngu xuẩn như vậy làm sao có thể đánh đồng cùng bản thân lúc trước, nàng thật sự là nhìn lầm rồi! Trong lòng từng đợt bất đắc dĩ, xem ra quân cờ này là không có tác dụng gì, bất quá...

Tầm mắt dừng ở trên người Bạch Hiểu Tinh, xem nàng cũng không bởi vì Triệu Tử Tu xuất hiện mà có biểu hiện đặc thù gì, Hoàng hậu tự nhiên mình bạch, nữ nhân này trong lòng đối Triệu Tử Tu cũng không có tình, tốt rồi, không có tình nàng có thể để cho nàng ta vì bản thân làm việc!

"Hừ! Bạch Diên Nhi, ngươi cho bốn vương là đồ ngọc sao? Giết ám vệ ngươi? Ta không tin Bạch Hiểu Tinh có can đảm, ở trước mặt mẫu hậu, đem ám vệ của ngươi bắt được, giết chết. Sợ cái gọi là ám vệ chết chẳng qua là ngươi ý mạnh hiếp yếu mà thôi!"

Cùng Bạch Hiểu Tinh ở chung thời gian dài như vậy, hắn đối với nàng vẫn là có hiểu biết nhất định, tuy rằng nàng là một sát thủ, nhưng nàng lại không vô duyên vô cớ giết người, nếu là nàng động thủ, như vậy đối phương chắc hẳn có lý do phải chết, mà hai người kia, Triệu Tử Tu không cần nhìn liền có thể biết, tuyệt đối là vì muốn hạ sát nàng!

"Tử Tu ca ca, chỉ bởi vì Bạch Hiểu Tinh là hộ vệ của ngươi, cho nên liền thiên vị nàng như vậy, ta không phục!"

Nghiến răng nghiến lợi nhìn Bạch Hiểu Tinh, Bạch Diên Nhi trong mắt tràn đầy hận ý, nếu như không phải là bởi vì nàng Tử Tu ca ca làm sao có thể đối bản thân như vậy!?

"Không phục? Bốn vương nói nàng không sai, nàng chính là không sai! Sai tất nhiên là ngươi!"

Nàng Bạch Diên Nhi không phục cùng hắn có quan hệ gì đâu!

"Ta không có sai, nàng chẳng qua chỉ là một hạ nhân, ta mới là vương phi của ngươi, nàng có tư cách gì ngỗ nghịch ta!"

Bạch Diên Nhi thương tâm gào lớn, gần mười năm lưu luyến si mê đối lấy lại là bên người người yêu có nữ nhân khác, kết cục này làm cho nàng không thể thừa nhận!

"Bạch Diên Nhi, ngươi không xứng làm vương phi của ta, vĩnh viễn không xứng!"

Bạn đang đọc truyện tại WebTruyenOnline.com

Triệu Tử Tu ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng gần như sụp đổ, ngữ khí càng thêm lạnh như băng, lời nói nói ra cũng là càng không lưu tình, những câu thấu xương, đau thấu tâm can!

"Trong kinh thành, nữ tử ưu tú phẩm hạnh tốt chỗ nào cũng có, ta làm sao có thể coi trọng một nười bất tài như ngươi, dung mạo không có, lại có thừa điều ngoa bịp đồng!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Bạch Diên Nhi kịch biến, nàng thật không ngờ người nàng yêu say đắm cho tới nay, Tử Tu ca ca vậy mà sẽ nói ra những lời tàn nhẫn như vậy.

Mà trong lòng Hoàng hậu cũng sáng tỏ, Bạch Diên Nhi nước cờ này là không thể dùng nữa.

"Mẫu hậu, " thời điểm nhìn về hướng Bạch Yêu Nhiều, ánh mắt Triệu Tử Tu ôn hòa rất nhiều, "Ngài muốn thân càng thêm thân nhi thần không phản đối, nhưng là mời ngài đừng tìm cho nhi thần nữ tử như vậy, mang ra ngoài quả thực là mất mặt bốn vương!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Quá khứ của Lệ Vương

"Hon nữa tương lai bốn vương không có khả năng chỉ có một chính phi, hiện tại bên người bốn vương chẳng qua chỉ xuất hiện một nữ tử, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một hộ vệ mà thôi, liền có bộ dáng đồ phụ, như vậy bốn vương về sau cưới sủng phi, còn không phải Vương phi cũng bị nàng đem nhào đến long trời lở đất sao!? Loại nữ tử này bốn vương không cần!"

"Đù, Từ Tu, bản cung đã từng nói với ngươi, ngươi đều quên, đã thích một nữ tử liền phải toàn tâm toàn ý yêu nàng, tam thể tứ thiếp không phải là việc nam nhân tốt nên làm."

"Mẫu hậu, trong triều để cân bằng thế lực phải dựa vào hôn sự, đạo lý này ta nghĩ mẫu hậu hẳn là so với ta còn hiểu rõ hơn."

Hắn tự nhiên sẽ không cưới một nữ tử không thương, nhưng hắn cũng sẽ không theo ý Bạch Yêu Nhiêu!

"Mẫu hậu, nếu như không có việc gì ta trước mang theo hộ vệ hồi Vương phủ."

"Trở về đi."

Bạch Yêu Nhiêu một tay nhẹ nhàng ấn huyệt thái dương, tay kia thì nhẹ nhàng day day, nàng biết hiện tại Triệu Từ Tu đã rất nhượng bộ, nếu tiếp tục nháo, mọi người đều sẽ rất khó coi, hơn nữa lần này sự tình thật đúng là không phải lỗi của Triệu Từ Tu, mà là vì Bạch Diên Nhi điều ngoa tùy hứng.

"Không cho ngươi đi, ta không cho ngươi đi! Triệu Từ Tu, ta không cho ngươi không cưới ta, nếu ngươi không cưới ta, ta liền gả cho thái tử, để Bạch gia trợ giúp thái tử!"

Giờ khắc này Bạch Diên Nhi thật là điên cuồng, nàng thật không ngờ Triệu Từ Tu lại có thể nói nàng như thế.

"Hảo, tốt lắm! Ngươi đã muốn gả liền gả luôn đi!"

Rốt cục, Triệu Từ Tu dừng bước chân, mỉm cười nhìn Bạch Diên Nhi, nhưng đáy mắt lạnh ý rõ ràng, làm cho người ta nhìn thấy ghê người.

"Không, Từ Tu ca ca, ta không phải ý này, ngươi nghe ta giải thích!"

"Bạch Diên Nhi, ngươi rút về bạch phủ cho ta, ta không muốn ở trong cung nhìn thấy ngươi."

Âm thanh bén nhọn vang lên, hung hăng hét vào tai Bạch Diên Nhi, làm cho nàng toàn thân co rúm lại.

"Cô cô, ta..."

"Cút, ta không phải cô cô của ngươi, Bạch gia không có người như ngươi, ngươi không phải là muốn gả cho thái tử sao, bản cung thành toàn cho ngươi, bản cung sẽ đem chuyện này nói cho bệ hạ, thỉnh bệ hạ tứ hôn!"

Không ai biết, thái tử là tử huyệt của Bạch Yêu Nhiêu, năm đó ở Bạch Yêu Nhiêu mang thai, Triệu Từ Tu chính là mượn lực lượng thái tử trừ bỏ thai nhi trong bụng nàng.

"Không, Hoàng hậu cô cô, ta biết sai rồi, cầu ngài không cần đuổi ta!"

Bạch Diên Nhi biết, Hoàng hậu thật sự tức giận, nếu nàng thật sự gả cho thái tử nhất định sẽ bị gia tộc xoá tên.

Bởi vì tất cả mọi người biết, gia tộc đứng ở phe Lệ Vương, cho nên phản đồ nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi gia tộc, nàng không cần, tuyệt đối không cần!

Xem hai người diễn trò khôi hài, Bạch Hiểu Tinh khẽ miệng hơi hơi cong lên, lạnh lùng khinh thường, đây là tình thân? Thật là ghê tởm! Vì lợi ích bản thân cái gì đều không cần. Thật sự là rất ghê tởm!

"Bạch Hiểu Tinh, ngươi vậy mà nào tằm cung mẫu hậu, sau khi trở về liền phật ngươi."

Đang lúc Bạch Diên Nhi tức giận Bạch Yêu Nhiêu, nghe xong lời này, trong lòng thư thái rất nhiều, tuy rằng không phải là con trai thân sinh, nhưng cũng dưỡng nhiều năm như vậy, trong lòng dù sao còn có mẫu hậu là nàng.

Nhưng đứng ở bên người Triệu Từ Tu, Bạch Hiểu Tinh lại chẳng cho rằng như vậy, tuy rằng lời nói Triệu Từ Tu rõ ràng tức giận như vậy, nhưng nàng lại có thể rõ ràng cảm giác được tức giận này không phải nhắm vào nàng mà là nhắm vào người khác.

Tỷ như Bạch Diên Nhi, còn có... bên cạnh Bạch Diên Nhi là Hoàng hậu nương nương.

Hai người rời xa khỏi tầm điện Hoàng hậu, có thể nghe thấy Bạch Yêu Nhiêu thét chói tai, xem ra hôm nay Bạch Diên Nhi là chết chắc rồi, bất quá có thể oán ai, ai bảo nàng không sợ chết đụng vào huyệt sống của Bạch Yêu Nhiêu.

Biết rõ trên thế giới này Bạch Yêu Nhiêu hận nhất là thái tử Triệu Từ Hằng, vậy mà còn muốn ở trước mặt nàng uy hiếp Triệu Từ Tu như vậy, thật là tự làm tự chịu!

"Bạch Hiểu Tinh, ngươi đã phát hiện rồi."

Có lẽ là vì trải qua chuyện hôm nay, khẩu khí của Triệu Từ có chút tang thương, cái loại cảm giác này, làm cho người ta không nói nên lời.

Mà Bạch Hiểu Tinh nhìn hắn một cái, không trả lời, nàng biết hiện tại Triệu Từ Tu muốn cũng không phải là đáp án của mình, mà là muốn tâm sự, hiện tại

điều duy nhất nàng cần làm chính là nghe hắn nói.

"Không cần lo lắng, quan hệ giữa ta với Bạch Yêu Nhiều cho tới bây giờ cũng không tốt."

Tựa hồ là biết Bạch Hiểu Tình rồi rắm điều gì, thanh âm Triệu Từ Tu nhàn nhạt, lại nồng đậm mỗi một.

"Người không thích Hoàng hậu."

"Đâu chỉ là không thích, ta thậm chí là hận nàng hận muốn nàng phải chết!"

Cái loại thù hận thấu xương này khiến Bạch Hiểu Tình đứng một bên cũng cảm thấy sợ hãi.

"Không hỏi ta vì sao hận sao?"

Bình thường Triệu Từ Tu đều không thích thuộc hạ nhiều lời, bởi vì nếu không thức thời, càng biết nhiều, sẽ càng nguy hiểm, nhưng hôm nay, Bạch Hiểu Tình thức thời như vậy lại làm cho hắn cảm thấy thật sự không vui, nàng cái gì cũng không hỏi, là vì không muốn hiểu biết bản thân sao?

"Vì sao muốn hận?"

"Vì sao không hận."

Triệu Từ Tu thấp giọng cười, trong tiếng cười không thể bỏ qua hận ý, cái loại này hận khắc cốt ghi tâm này, phảng phất là lúc sinh tử mà vô tình quên mất.

"Nàng cướp đi hết thảy của ta, sinh mệnh mẫu hậu, sủng ái của phụ hoàng, muội muội chưa kịp sinh ra. Thậm chí ngay cả mạng của ta đều thiếu chút bị nàng cướp đi, người nói ta có thể nào không hận?"

"vì sao người lại để nàng sống sót?"

Nàng biết Lệ Vương là hạng người tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa thế lực hiện tại của hắn, đối phó Hoàng hậu căn bản là không có vấn đề, một khi đã như vậy, hắn vì sao còn muốn để nàng sống?

"Vì sao không để nàng sống sót, nếu nàng chết dễ dàng như vậy, ta đã từng cảm nhận hết thảy đau đớn sao lại không để nàng có cơ hội cảm nhận, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta làm cho nàng biết cái gì là luyện ngục nhân gian! Những đau đớn, khổ sở ta phải chịu, ta đều sẽ để nàng nếm thử một lần."

"Thế nào, cảm thấy ta thật tàn nhẫn?"

Hắn cho tới bây giờ cũng không phủ nhận bản thân tàn nhẫn, vì mẫu hậu báo thù cho dù là chuyện tàn nhẫn hắn đều nguyện ý làm.

"Ta cho tới bây giờ đều chưa từng nói người tàn nhẫn, không cần mỗi một lần làm việc gì đều hỏi ta như vậy, ta là sát thủ, không là dân lương thiện."

Nàng giết người so với Triệu Từ Tu tuyệt đối không thua, thủ đoạn cũng không nhân tính hơn hắn.

"Bởi vì, nếu ta là người, ta có lẽ sẽ càng thêm cực đoan, nếu là vì báo thù cho người quan trọng đối với ta, cho dù mất mạng cũng không sợ."

Chỉ là kiếp trước, tựa hồ cũng không có ai đáng để nàng báo hộ, chẳng lẽ đây gọi là vận mệnh, nàng cả đời nhất định phải là người cô đơn sao?

Trong giây lát này, Triệu Từ Tu đối Bạch Hiểu Tình tựa hồ có thêm loại cảm tình khác, ngoài việc muốn chinh phục, lại có thêm cảm giác ảm áp.

"Ta vốn cho là người là nữ nhân, hiện tại ta xem như hiểu rõ ta nhìn lầm rồi, người mặc dù có bề ngoài nữ nhân, nhưng tuyệt đối là tâm nam nhân!"

Trong giọng nói có ý chế nhạo nhàn nhạt, rõ ràng làm cho người ta cảm giác được cảm xúc của hắn đã tốt lên rất nhiều.

Hai người trở lại trong phủ, quản gia thấy Triệu Từ Tu, trên mặt như trước còn sót lại một ít cảm giác không vui, quản gia biết hôm nay ở trong cung chắc chắn đã xảy ra chuyện không vui, bằng không, tâm tình chủ tử cũng sẽ không kém như thế.

"Bạch cô nương, lão nô có chút chuyện muốn nói cùng người, có thể cho lão nô một ít thời gian?"

Xem bộ dáng quản gia nghiêm túc, Bạch Hiểu Tình gật đầu, tuy rằng kỳ thực nàng cũng không muốn ở cùng người, nhưng sống ở đây ba năm, cho nên cũng nên tiếp xúc một ít!

"Bạch cô nương, tuy rằng ta cũng không biết người vì sao ở lại bên người chủ tử, thậm chí không biết người là ai, nhưng là người hiện tại bảo hộ chủ tử, cho nên, ta hi vọng có một số việc người có thể biết."

Bạch Hiểu Tình nhìn thật sâu, ánh mắt quản gia thâm thúy làm cho người ta có chút bất an.

"Ta không biết chủ tử hôm nay nói với người bao nhiêu, cũng không biết người có nguyện ý muốn biết hay không, nhưng ta phải nói cho người nghe."

Lão quân gia bắt đầu dĩ thử dài, nhớ tới năm đó Vương gia, ai, không nói cũng thế!

"Lão nô đi theo Vương gia được mười mấy năm, cho nên sự tình của Vương gia lão nô toàn bộ đều biết hết, bao gồm việc tiên hoàng hậu qua đời, tất cả những việc này lão nô đều tận mắt thấy, cho nên Vương gia trải qua thống khổ, lão nô so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ hơn."

"Bởi vì sự việc đã xảy ra, Vương gia chán ghét nữ nhân cực độ, nhiều năm như vậy, Bạch cô nương người là người duy nhất tiếp cận được Vương gia, cho nên hi vọng Bạch cô nương hảo hảo chiều cổ Vương gia, kỳ thực Vương gia cũng là một người đáng thương."

Nghe lão quân gia nói, trong lúc nhất thời, Bạch Hiểu Tình không biết phản ứng thế nào, vốn Lê Vương cùng nàng cũng chỉ có thời gian ba năm quan hệ, mà nàng sẽ có một ngày rời đi, nhưng đối mặt với thỉnh cầu của một lão nhân gia, nàng phải cự tuyệt thế nào đây.

"Bạch cô nương, có lẽ có chút không hiểu được. Nhưng lời lão nô hết thảy đều là thật sự, lão nô không cầu gì khác, chỉ hy vọng Bạch cô nương có thể đối Vương gia tốt một chút."

Xem một lão nhân gia ở trước mặt bản thân ni non, Bạch Hiểu Tình không có trả lời, bởi vì đối với nàng mà nói, hứa hẹn là rất quan trọng, một khi hứa hẹn, như vậy, đại biểu sau này liền không thể đổi ý, cho nên nàng không thể hứa hẹn. Chỉ có thể xoay người rời đi.

Chính lúc nàng rời đi, cũng không nhìn thấy nước mắt trên mặt quân gia trong nháy mắt biến mất, cùng lúc đó ám vệ bỗng nhiên xuất hiện.

"Quân gia, ngài thật là càng ngày càng gian trá. Lừa Bạch cô nương như vậy, ngài sẽ không sợ nàng biết sẽ tìm ngài tính sổ, phải biết rằng Bạch cô nương võ công cũng không hề thấp." Thanh âm ám vệ có chút vui sướng khi người gặp họa.

"Hừ, đừng nói tâm tư chủ tử người nhìn không ra, nếu là trước đây có người tới gần chủ tử như vậy, sớm đã chết, hôm nay lúc biết được Bạch cô nương bị tuyên vào cung, lập tức liền tiến cung."

Sự tình hôm nay thậm chí đều ngoài dự kiến của hắn, lúc này đây hắn mới biết được, Bạch cô nương đối với chủ tử là trọng yếu cỡ nào.

Cuối cùng, hai người cùng thử dài, hi vọng chủ tử sớm ngày có thể hiểu rõ cảm tình bản thân, cũng hi vọng Bạch cô nương có thể sớm ngày hiểu rõ tâm chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Một lát ấm áp

Sau khi trở lại phòng, tâm tình Bạch Hiểu Tình có chút phức tạp, trong lúc đó Bạch Hiểu Tình đã cảm thấy là lạ.

Kỳ thực lần đầu Bạch Hiểu Tình nhìn thấy Triệu Tử Tu, nàng có thể cảm giác được Triệu Tử Tu là một người tàn nhẫn, nhưng nàng từ trước tới giờ đều không có cảm giác chán ghét hắn, bởi vì hắn lãnh huyết cùng tàn nhẫn đều có nguyên nhân của bản thân.

Chỉ là thật không ngờ biết là nguyên nhân như vậy mà Bạch Hiểu Tình tâm tình lại có chút kỳ lạ.

"Bạch cô nương, chủ tử cho mời cô đến phòng khách bên ngoài dùng bữa."

Đi vào là ám vệ bên người Triệu Tử Tu, hôm nay bởi vì sự tình Bạch Diên Nhi, sau khi Triệu Tử Tu hồi phủ, đã đem toàn bộ nha hoàn đuổi khỏi Vương phủ, có thể nói, hiện tại ở trong vương phủ nữ nhân chỉ có một mình Bạch Hiểu Tình.

"Ta đã biết."

Đi vào phòng khách, nam tử một bộ y phục xanh như nước khiến Bạch Hiểu Tình hơi sững sốt, sau đó ngồi vào chốc cách Triệu Tử Tu không xa, hơi nhíu mày nhìn hắn.

"Điện hạ hôm nay là sao đây, không ai vây quanh, sao hôm nay lại biến thành mĩ nam?"

Bạch Hiểu Tình trong giọng nói có chút chế nhạo khiến quân gia cùng ám vệ đều cứng đờ, trong lòng không khỏi thầm mừng Bạch Hiểu Tình đúng là không bị mất nên không biết sợ!

"Ân, nữ nhân rất phiền toái, còn thật chướng mắt."

nghe lời nói của Triệu Tử Tu, quân gia đã lau mồ hôi, hắn rất muốn nói, Vương gia, ngài hạ lưu tình, ngồi đối diện ngài chính một nữ tử nha!

"Ta đây có phải là nên cắt đi không, khỏi làm Lê Vương điện hạ chướng mắt?"

Bạch Hiểu Tinh tùy ý nói, nhưng người chung quanh nghe được đều thấy không ổn, đây là xảy ra chuyện gì, thế nào bỗng chốc hai người liền trở thành giương cung bạt kiếm?

"Không cần, cho tới bây giờ ta cũng chưa coi ngươi là nữ nhân, trên đời này có thể có nữ nhân kiêu ngạo như ngươi sao."

"Đúng vậy, ta kiêu ngạo, cảm tạ điện hạ ca ngợi."

Trong nháy mắt, không khí liền hòa dịu xuống, khiến mọi người bỗng nhiên cảm thấy có chút trở tay không kịp, Bạch cô nương cùng Vương gia khi nào có quan hệ tốt như vậy, bọn họ có phải không phải bỏ lỡ cái gì không?

"Hôm nay có bị thương không?"

Tuy rằng hôm nay hấn tiến cung không nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh bị thương, nhưng dù sao ám vệ là Hoàng thượng ban cho Bạch Diên Nhi, công phu sẽ không yếu đi.

"Không có việc gì, những người đó còn không phải đối thủ của ta."

Hai kiếp làm người, kỹ năng giết người của nàng những người đó không thể so được, muốn tổn hại đến nàng chúng còn không có tài cán đó.

"Ân."

Bạch Hiểu Tinh đáp ngắn gọn như vậy, khiến Triệu Tử Tu căn bản cũng không biết phản ứng thế nào, chỉ có thể trầm mặc.

Kỳ thực hiện tại tâm tình Bạch Hiểu Tinh có chút phức tạp, nhìn Triệu Tử Tu trung một bộ mặt lạnh, nàng không muốn nghĩ đến, hấn đã từng trải qua sự tình gì.

Bất quá cũng là, trời sinh ra là người tàn nhẫn, khẳng định là bị hiện thực bức bách, mới có thể trở nên lãnh huyết như vậy.

Nguyên nhân như thế, hiện tại Bạch Hiểu Tinh đối với hấn lại sinh ra một ít thương hại, mà chính nàng đều cảm thấy có chút kỳ lạ. Nhưng là, cái loại cảm giác này không phải chán ghét.

Cầm lấy bát canh trong tay hấn, vì hấn múc một chén canh, đặt ở trước mặt hấn, tuy rằng Bạch Hiểu Tinh không nói gì, nhưng không khí giữa hai người bỗng chốc liền hòa dịu đi, mà ở ngoài cửa quán gia vụng trộm xem, trong lòng thầm giờ ngón tay cái lên, xem ra kế hoạch của hấn thật thành công.

Mà nhìn đến động tác của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu trên mặt cũng nhàn nhạt tươi cười, cảm giác có người quan tâm tựa hồ... Cũng không tệ!

Hai người liền như vậy yên tĩnh ăn, ánh mắt Bạch Hiểu Tinh thường dừng ở trên người Triệu Tử Tu, mà Triệu Tử Tu là hào phóng cho nàng xem, dù sao bị xem nhiều thêm vài lần cũng không có tổn thất gì.

"Lệ Vương điện hạ, ngươi đến cùng là dạng người gì?"

"Cùng ta ở chung một thời gian ngươi tự nhiên sẽ biết."

Triệu Tử Tu không cho nàng một đáp án xác thực, hấn muốn để chính nàng phát hiện hấn là dạng người gì, hấn muốn nàng tự mình hiểu hấn, mà không phải là thông qua người khác hoặc từ trong miệng bản thân mà biết.

Muốn hiểu biết một người vẫn là bản thân tự quan sát, dù sao người khác nói dù đều không bằng bản thân tự cảm thụ, chỉ có tự mình cảm thụ mới chân chính hiểu được một người.

Không biết vì sao, Triệu Tử Tu chính là hi vọng Bạch Hiểu Tinh có thể hiểu rõ bản thân, thật sự hiểu mà không phải là thông qua người khác để biết sự tình của hấn.

Nhìn bộ dạng Triệu Tử Tu, trong lòng Bạch Hiểu Tinh thầm bổ sung một câu, tuy rằng hấn làm cho người ta đoán không ra, nhưng cũng có thể khẳng định một chút, hấn tuyệt đối là một người ác!

Bữa tối liền như vậy vừa ấm áp vừa cứng ngắc.

Sau bữa tối, Bạch Hiểu Tinh về phòng của mình nghỉ ngơi, mà quán gia lại đi tới phòng Triệu Tử Tu, quả nhiên không ngoài hấn sở liệu, Triệu Tử Tu quả nhiên ở trong phòng chờ hấn.

"Nói đi, ngươi nói với Bạch Hiểu Tinh cái gì."

Nhìn thương hại trong mắt nữ nhân kia làm cho hấn cảm thấy không quen, hấn cho tới bây giờ đều không cần người khác thương hại, nhiều năm như vậy đều một mình, sợ cái gì chứ.

"Vương gia, lão nô cũng không nói gì thêm, chính là cùng Bạch cô nương nói quá khứ của ngài."

Đương nhiên, nếu chỉ là lời nói sẽ không có hiệu quả tốt như vậy, hấn còn làm một ít việc, chẳng qua chính là không muốn nói ra.

"Ta hiện tại cảm thấy rất không đúng, người chắc chắn đã nói gì đó, mới có thể làm cho nàng dùng ánh mắt thương hại nhìn ta, phải biết rằng nữ nhân kia tuyệt đối là người không có lương tâm."

"Vương gia, kỳ thực ngài luôn luôn đều không chú ý, Bạch cô nương kỳ thực một người thiện lương, chỉ cần..."

Chỉ cần cái gì, quân gia cũng không có nói tiếp, nhưng hai người đều hiểu trong lòng, bất quá việc này, Triệu Tử Tu là có chút dờ khóc dờ cười, tuy rằng hắn hiểu quân gia vì sao làm như vậy, nhưng có một số việc cũng là cưỡng cầu không được.

"Vương gia, ngài yên tâm, kỳ thực lão nô một chữ đều không có nhiều lời, chính là đem việc ngài trải qua mấy năm nay nói ra..."

"Sau đó lão giả khóc, tranh thủ sự đồng tình của bạch tiểu thư mà thôi."

Bỗng nhiên lên tiếng, trong nháy mắt nhìn quân gia nghiêng răng nghiêng lợi, người kia làm sao có thể làm hắn mất mặt như vậy.

"Hy sinh của người thật đúng là to lớn."

Hắn thật không nghĩ tới quân gia luôn luôn nghiêm túc lại có thể nghĩ ra chiêu, bất quá khiến hắn bất ngờ là Bạch Hiểu Tình, vậy mà lại là một người thiện tâm?

"Vương gia, xin thứ cho lão nô nhiều lời, kỳ thực lão nô cảm thấy bạch tiểu thư thật thích hợp làm nữ chủ nhân Vương phủ, mong rằng ngài cân nhắc..."

"Ta nói rồi, Vương phủ không có nữ chủ nhân, điểm ấy tuyệt đối sẽ không thay đổi! Lời này về sau ta không muốn nghe nữa, nếu lại để ta nghe được dù là các người ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình."

Việc đã xảy ra hắn tuyệt đối sẽ không quên, cho nên, hắn sẽ không cưới nữ nhân nào, Lệ Vương phủ tuyệt đối sẽ không có nữ chủ nhân! Mà cuộc đời của hắn cũng không cần nữ nhân!

Hai người liếc nhau, xem ra chuyện kia đã tổn thương chủ tử rất nhiều, đến hiện tại chủ tử vẫn như trước không quên được.

Biết bọn họ sẽ lo lắng, nhưng là Triệu Tử Tu như trước không giải thích gì, vẫy tay kêu bọn hắn lui xuống, có lẽ không phải hắn không muốn giải thích, mà là không biết giải thích như nào đi.

Thấy vậy, hai người hành lễ rồi đi, khi họ đã đi xa khỏi phòng Triệu Tử Tu, quân gia mới mở miệng.

"Ám nhất, người nói phải làm sao bây giờ, thời gian dài như vậy, vết thương chủ tử nhận hoàn toàn không có khép lại, chẳng lẽ chủ tử thật sự muốn cô độc sống quãng đời còn lại?"

Chủ tử đời này rất khổ, vốn cho rằng thật vất vả mới có thể tìm được một người cùng hắn, kết quả hắn vẫn không chịu thừa nhận.

Phải biết rằng hiện tại thanh danh chủ tử mà lại khiến một nữ tử có thể bình thân ở cùng hắn như vậy căn bản là không có khả năng, vậy mà bây giờ có một người, còn...

"Có lẽ chờ chủ tử suy nghĩ cẩn thận ngày nào đó sẽ nhận ra, hiện tại chúng ta hắn là lo lắng làm thế nào lưu Bạch cô nương lại, nếu có một ngày Bạch cô nương rời đi, chúng ta ai cũng không thể cam đoan chủ tử còn có thể tiếp nhận một nữ tử khác không."

Ám nhất liền lắc đầu, trong mắt hiện lên thần sắc đau lòng, chủ tử bọn họ thật làm cho người ta đau lòng, sự tình đều đã qua lâu như vậy, vì sao chủ tử không thử buông tha!?

Chỉ mong chủ tử có thể sớm tỉnh ngộ, bằng không chờ thời điểm Bạch cô nương lập gia đình mới tỉnh ngộ, đến lúc đó chịu thiệt cũng chỉ có bản thân.

Mà lúc này Bạch Hiểu Tình ở trong phòng của mình, nằm ở trên giường cũng lăn qua lộn lại ngủ không được, trong đầu lặp đi lặp lại những lời của quân gia, nàng thật sự không ngờ, Triệu Tử Tu lại có quá khứ như vậy.

Chẳng lẽ mỗi một người tàn bạo lãnh khốc phía sau đều có một đoạn chuyện xưa chưa xốt không muốn ai biết sao?

"Triệu Tử Tu, người cuối cùng là cái dạng người gì, thật là làm cho ta khó hiểu."

Hai kiếp làm người, nàng là lần đầu tiên gặp người mâu thuẫn như hắn, vốn nàng sẽ có một ngày rời đi, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ ở lại đây mãi mãi, nàng đáp ứng Triệu Tử Tu ở lại trong ba năm mà thôi. Nhưng là, lòng của nàng lại bởi vì hôm nay mà có ràng buộc.

"Có nên rời khỏi đây không?"

Bản thân hoàn toàn không khống chế được cảm xúc, nên hay không đây, nếu làm không đúng người chịu tổn thương cuối cùng sẽ là nàng.

Phải biết rằng, tuy rằng Bạch Hiểu Tình cho tới bây giờ chưa từng yêu, nhưng nàng vẫn biết, cảm động cũng thương tiếc, nàng cũng không muốn yêu một người không có cảm tình.

"Quên đi, nếu hấn có thể vì người quan trọng với mình báo thù mà không màng tới bản thân ít nhất cũng không làm người ta chán ghét"

Vốn Bạch Hiểu Tình nghĩ muốn rời đi, nàng không biết là, lúc này buông tha, làm cho bản thân cuối cùng tiền mất tật mang, mất nhiều hơn được!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đích nữ tướng gia

Mà lúc này, trong phòng Triệu Tử Tu lại xuất hiện một người.

"Chủ thượng, ảnh nhị trở về, lấy được tin tức quan trọng!"

Cảm giác được ảnh nhị trở về, ảnh nhất lập tức đi tới Tu trước cửa phòng Triệu Tử, dù sao trước đó vài ngày chủ tử phái ảnh nhị đi ra ngoài điều tra Bạch cô nương, hiện tại trở về, chắc là có tin tức.

"Cho hấn vào."

Triệu Tử Tu đã chuẩn bị nghỉ ngơi nghe nói ảnh nhị trở về, do dự một chút, vẫn là quyết định gặp hấn, dù sao hấn cũng có chút tò mò thân phận của Bạch Hiểu Tình.

Theo như lần đầu tiên gặp mặt, trên người Bạch Hiểu Tình có khí chất cao quý khiến cho Triệu Tử Tu cảm thấy nàng phi thường bất phàm, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, cho nên hấn mới hiếu kì nàng là dạng người gì.

Nhưng là một thời gian rất dài, Triệu Tử Tu điều tra không được, cho nên cơ bản liền muốn buông tay, hiện tại đã có tin tức hấn tất nhiên muốn biết.

"Chủ tử, thuộc hạ đã tra được tin tức, Bạch cô nương nguyên lai là nữ nhi Bạch gia."

Một câu nữ nhi Bạch gia khiến Triệu Tử Tu không tự chủ được nhú mày, khó có được một nữ nhân hấn xem thuận mắt, kết quả lại cùng Bạch gia có quan hệ, chẳng lẽ cuộc đời hấn không thể thoát được Bạch sao?

"Chủ tử, không phải là Bạch gia Bạch thừa tướng, mà là Bạch gia Bạch tướng quân."

Ảnh nhị tự nhiên biết chủ tử đang nghĩ cái gì, hơn nữa hấn cũng nghe ảnh nhất nói chủ tử đối Bạch cô nương đặc biệt, giờ phút này tất nhiên không thể khiến chủ tử hiểu lầm.

"Bạch tướng quân?"

Đối với Bạch tướng quân Triệu Tử Tu là phi thường có ấn tượng, tuy rằng từ xưa đến nay văn thần võ tướng đều bất hòa, nhưng là Bạch tướng quân biểu hiện cực kỳ rõ ràng.

Cho dù là ở trong triều đình, nếu Bạch thừa tướng nói ra cái gì không chính xác, liền sẽ bị Bạch tướng quân hung hăng châm chọc một phen, hai người tuy rằng cùng họ Bạch, thể nhưng giống như nước với lửa.

"Nguyên lai là nữ nhi Bạch tướng quân..."

Nghĩ đến Bạch Hiểu Tình là nữ nhi Bạch tướng quân, Triệu Tử Tu đối với nàng lại nhiều thêm một phần hảo cảm, khó trách có tính tình kia, thật là cùng Bạch tướng quân một bộ dáng giống nhau, kiệt ngạo bất tuân, rất kiêu ngạo!

"Chủ tử, chuyện này muốn xử lý như thế nào?"

Hiện tại Bạch cô nương là hộ vệ bên người chủ tử, hơn nữa hiện tại chủ tử đối Bạch cô nương như vậy đặc biệt như vậy, bọn họ tự nhiên không hy vọng Bạch cô nương rời đi, nhưng hiện tại người Bạch gia tìm nữ nhi đã muốn điên rồi, nói ra tựa hồ cũng không tốt.

"Đi chỗ Bạch tướng quân nói một tiếng đi, dù sao Bạch tướng quân tìm nữ nhi cũng rất lâu rồi."

Này trong hơn nửa năm, Bạch tướng quân tìm nữ nhi thế nào, hấn cũng thấy được, đã từng muốn hỗ trợ, nhưng vì thế lực bản thân thật sự không thể bại lộ, cho nên chỉ có thể từ bỏ.

Bất quá hiện tại đã biết Bạch Hiểu Tình ở đâu, tự nhiên là không thể đem nàng giấu được.

"Dạ, thuộc hạ hiểu được."

Nói xong, ảnh nhị cũng lui ra ngoài, bởi vì hắn biết chủ tử không thích nhất chính là người khác quấy rầy, hôm nay hắn sợ dĩ có thể xuất hiện lúc này hoàn toàn là vì sự tình quan trọng.

"Uy, ảnh nhị, chủ tử có ý gì?"

Nhìn thấy ảnh nhị đi ra, ảnh nhất chạy nhanh đến nghênh đón, muốn thám thính một chút tin tức, bọn họ rất để ý chủ tử, khó được chủ tử tìm được một người để đối tốt, bọn họ làm sao có thể không quan tâm!

"Đây..."

Ảnh nhị có chút do dự, hắn cũng biết ảnh nhất là quan tâm chủ tử, chỉ là đáp án thật sự làm cho bọn họ đều thật thất vọng!

Xem bộ dạng ảnh nhị, ảnh nhất cũng biết đáp án thế nào, tuy rằng hết thảy đều ở trong dự kiến bọn họ, nhưng cũng thật thất vọng, thật vất vả mới có một người có thể hầu ở bên người chủ tử, vì sao chủ tử luôn cự tuyệt?

"Việc này vẫn do chủ tử định đoạt a, chúng ta làm thuộc hạ không cần lắm miệng."

Tuy rằng tiếc nuối, nhưng là đã là quyết định của chủ tử, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp nhận thôi. Ai, bọn họ thật tâm hi vọng chủ tử có thể hạnh phúc!

Vài người đồng thời lắc đầu, liền nhận mệnh làm việc!

Sáng sớm hôm sau, ảnh nhị đi tống quân phủ, đem Tình tin tức Bạch Hiểu nói cho phụ tử bạch tướng quân.

Tin vui lành lành xuất hiện khiến phụ tử Bạch gia khiếp sợ đến, bọn họ thế nào đều không ngờ mất gần nửa năm, nữ nhi bỗng nhiên xuất hiện, vui sướng trong nháy mắt làm cho bọn họ có chút không chịu nổi.

"Phụ thân, hiện tại chúng ta đi đón tiểu muội về nhà đi!"

Biết được Bạch Hiểu Tình bình an vô sự, người một nhà cuối cùng là yên tâm, thế nhưng là bởi vì biết được tiểu muội ở trong tay Triệu Tử Tu, Bạch Mộc Trình có chút lo lắng, tuy rằng nói ở trong triều hoàng tử khiến Bạch gia bọn họ tương đối không chán ghét là Triệu Tử Tu, thế nhưng không có nghĩa là không biết Triệu Tử Tu có danh thị huyết.

"Bây giờ còn chưa được, đưa tin cho lục hoàng tử, Tình Nhi không có việc gì, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi, sớm muộn gì cũng sẽ gặp."

Bạch tướng quân bắn khoắn, hắn là trung quân, hiện tại bề hạ thân thể còn khỏe mạnh, hơn nữa thời gian này cũng không có chiến sự, cho nên, hiện tại Bạch gia nếu có thể, tốt nhất không cần dựa vào hoàng tử nào.

"Phụ thân!"

Bạch Hiểu Tình có thể nói là bảo bối của Bạch gia, Bạch gia một nữ nhi, ở trong lòng người Bạch gia tất nhiên là cực cưng quý giá, trong thời gian nàng mất tích nửa năm, đại gia lo lắng không yên, hiện tại rốt cục đã biết tin tức của muội muội, vì sao còn không đón nàng về nhà?

Kỳ thực Bạch Nhật Kiệt suy nghĩ cả ngày, nhưng vì hiện tại hắn cùng Bạch thừa tướng bất hòa, cho nên đối với phương nhất định đang chờ nắm nhước điểm bản thân!

Nhìn vẻ mặt của phụ thân, nháy mắt Bạch Mộc Trình cũng hiểu vì sao, cuối cùng cũng thở dài một tiếng, hiện tại tuy rằng hắn muốn đưa muội muội về nhà, thế nhưng không thể hãm hại muội muội bất nghĩa a!

Thấy con trai hiểu ý bản thân, Bạch Nhật Kiệt cũng là một trận thở dài, hiện tại hắn làm sao lại không muốn gặp nữ nhi?

"Phụ thân, người nói lục hoàng tử làm sao tìm được muội muội, chúng ta đều dùng thời gian dài như vậy đều không có tìm được."

"Tiểu Trình, nhớ kỹ, mặc kệ là như nào đều không thể xem nhẹ một hoàng tử, phải biết rằng có thể ở hoàng cung sinh tồn, tuyệt đối không phải là người tốt gì!"

Nghe được lời nói của phụ thân, bạch mộc trình cũng gật đầu, trên thực tế hắn cũng chưa bao giờ xem nhẹ Triệu Tử Tu, liền không từ mà biệt, danh hiệu thị huyết của hắn đều sẽ làm cho người ta cho rằng hắn luôn khi dễ người.

Hiện tại cần đề phòng vẫn là thái tử cùng Thành vương, đến bây giờ Triệu Tử Tu vẫn chưa cần quá để ý!

"Phụ thân, chúng ta khi nào thì đủ khả năng đem tiểu muội trở về, ta thật sự phi thường nhớ nàng."

Nửa năm qua, đối với người Bạch gia mà nói là vô cùng lâu, trong nhà không còn vui vẻ, toàn bộ Bạch gia đều là không khí trầm lắng, làm cho người ta cảm thấy nặng nề.

"Thuận theo tự nhiên đi, hiện tại Lệ Vương điện hạ không có đem Tình Nhi đuổi về, tự nhiên hắn có dụng ý, phỏng chừng bây giờ còn không phải lúc."

Kỳ thực Bạch Nhật Kiệt thậm chí là nghĩ, có phải Tình Nhi muốn ở lại bên người Triệu Tử Tu, nếu đúng vậy, hắn cảm thấy Bạch gia đứng về phía Triệu

Từ Tu cũng không sai, ít nhất nữ nhi có thể có một chỗ để dựa vào.

Nghe được Bạch Nhật Kiệt nói, Bách Mộc Trình cũng là từng đợt bất đắc dĩ, ai, tìm được tiểu muội nha, nhưng hiện tại lại không thể đi xem nàng, thật sự là thương tâm!

Mà lúc này, ở bên Lê Vương phủ, hoàn toàn là một cảnh tượng, từ khi biết được ảnh nhị đến tướng quân phủ đem sự tình nói cho người Bạch gia, ảnh nhất luôn lo lắng người Bạch gia sẽ đem Bạch Hiểu Tinh về nhà.

Bọn họ hoàn toàn không có lý do cự tuyệt, bởi vì Bạch Hiểu Tinh là người Bạch gia, hiện tại người ta tới đón người, bọn họ có thể cự tuyệt sao.

Nhưng là Triệu Từ Tu cũng hoàn toàn không lo lắng, giống như chuyện này hoàn toàn không liên quan đến hắn vậy.

Kỳ thực Triệu Từ Tu biết, Bạch Hiểu Tinh đã đáp ứng hắn ở lại bên người của hắn ba năm, trong khoảng thời gian này ở chung, Triệu Từ Tu rất rõ ràng Bạch Hiểu Tinh chỉ cần hứa hẹn liền tuyệt đối sẽ không đổi ý, hiện tại nàng đáp ứng rồi, tự nhiên sẽ không đổi ý.

"Ảnh nhị, sự tình bên kia thế nào, người Bạch gia có nói gì thêm không, có nói khi nào tới đón Bạch cô nương?"

Được rồi, cuối cùng là vấn đề chỉ có mình ảnh nhất quan tâm, thật lâu không nhìn thấy chủ tử vui vẻ như vậy, chẳng lẽ chủ tử trên mặt tươi cười, hiện tại nếu Bạch cô nương rời đi, chủ tử có phải không lại hội trở về như trước kia trầm lặng!?

"Không biết, người Bạch gia không nói gì cả, giống như mọi chuyện đều không liên quan, cũng lại giống như thật sự kích động, ta cũng không biết nó sao nữa, dù sao người Bạch gia không có nói muốn đưa Bạch cô nương về nhà."

Kỳ thực thời điểm ở Bạch gia, ảnh nhị cũng thật lo lắng, vạn nhất Bạch gia muốn đem Bạch cô nương về nhà thì làm sao bây giờ, bọn họ cũng phi thường lo lắng!

Bất quá cuối cùng Bạch gia cũng không nói gì cả, khiến ảnh nhị hơi chút buông lỏng.

"Chỉ cần không có nói đem Bạch cô nương trở về là tốt rồi, như vậy, còn có thể khiến Bạch cô nương bồi chủ tử thêm một thời gian, vạn nhất bồi dưỡng ra cảm tình gì, Bạch cô nương nguyện ý vĩnh viễn lưu lại thì tốt rồi."

Giao dịch giữa Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Từ Tu trong lúc đó mọi người đều biết, chính là thời gian ba năm, vạn nhất trong thời gian ba năm này chủ tử có thói quen để Bạch cô nương bồi bên người, mà ba năm sau Bạch cô nương phải rời khỏi thì làm sao bây giờ?

Trong nháy mắt, vài người đều nghĩ tới này khả năng này không khỏi có chút lo lắng, vạn nhất lo lắng của bọn họ trở thành hiện thực, không phải thành thống khổ của chủ tử sao?

Ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, hiện tại ảnh nhất và những người khác đều đã sớm thấy rõ ràng Triệu Từ Tu đối Bạch Hiểu Tinh là đặc biệt, nhưng vì trong lòng hắn luôn tồn tại tổn thương, cho nên không thấy tâm mình.

Nếu quả có một ngày chủ tử thông suốt, mà Bạch cô nương lại rời đi, đến lúc đó đối với chủ tử mà nói, tổn thương khả năng càng nhiều, lúc đó, ai... Chỉ sợ thật là thiên hạ đại loạn!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thành linh diễn ra yến hội

Sáng sớm hôm nay, khi Bạch Hiểu Tinh nghĩ cũng giống như mọi ngày, một tin tức thành linh xuất hiện triệt để làm cho nàng ngầy ngẫn cả người.

Cung yến? Còn phải dẫn bằng hữu đến cùng?

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy huyết thái dương giật giật, nàng sao lại không biết cung yến còn phải dẫn bằng hữu theo cùng, hắn nghĩ đây là tiệc rượu ở hiện đại sao!?

Hơn nữa, cho dù là tiệc rượu hiện đại cũng không nhất định phải cùng bạn tham gia!

"Bạch cô nương, lão nô cũng không biết, lão nô cũng là từ thánh chỉ của Vương gia mới biết được tin tức này, bất quá lão nô ít nhiều vẫn có thể đoán được."

Chuyện ngày đó Bạch Diên Nhi náo động như vậy, có thể nói là tình trạng không thể cứu vãn được nữa, hiện tại Hoàng hậu muốn nhân cơ hội tìm một quân cờ khác đi.

"Ta là hộ vệ bên người Vương gia, tự nhiên sẽ đi, thế nhưng chỉ là đứng ở bên người Vương gia."

"Chẳng lẽ Bạch cô nương liền nhẫn tâm để Vương gia đi cầu người Bạch gia, Bạch cô nương hẳn là biết, ở quốc gia này trừ bỏ Bạch gia chỉ sợ không có ai dám làm "bằng hữu" Vương gia, không chỉ là vì thanh danh Vương gia ở ngoài, còn là vì Hoàng hậu cũng là người Bạch gia."

Quản gia nói cực kì thương tâm, trong mắt hơi ươn ướt, nhiều năm như vậy Vương gia bọn họ chịu khổ sở trừ bỏ bọn họ bồi bên người, người ngoài không ai biết.

Vốn quản gia chẳng qua là muốn nói cho đáng thương một chút, tranh thủ đồng tình thôi, chỉ là thật không ngờ lời vừa nói ra biểu tình cũng là chân thật.

"Bạch cô nương, người cũng biết, Hoàng hậu cùng Bạch gia căn bản chính là địch nhân của Vương gia, ngài có thể nhẫn tâm nhìn Vương gia hạ kiêu ngạo của bản thân đi cầu xin địch nhân sao?"

Trong nháy mắt Bạch Hiểu Tinh trầm mặc, đúng vậy, nàng không đành lòng, nhất là khi biết mấy chuyện này, sau đó liền càng không đành lòng, nàng làm sao có thể nhìn nam nhân kia chịu khổ như vậy, một lần nữa bởi vì nàng cự tuyệt mà không thể không hạ tôn nghiêm của bản thân, đi thỉnh cầu kẻ thù.

"Cho nên, lão nô hi vọng Bạch cô nương có thể giúp Vương gia lần này." Quản gia nói cực kì khẩn thiết, hoàn toàn là thái độ chân thành.

"Ta đã biết, ta sẽ đi."

Cuối cùng, Bạch Hiểu Tinh vẫn là mềm lòng, đối với nam nhân kia, nàng thật sự là không đành lòng để cho hắn bị người khác làm nhục. Hơn nữa thân là hộ vệ của hắn, trừ bỏ phải bảo vệ an toàn, còn phải thủ hộ tôn nghiêm của hắn, không phải sao?

"Vậy lão nô thay Vương gia cảm ơn Bạch cô nương."

Chiếm được đáp án bản thân muốn, quản gia mặt mày là ý cười, trong mắt có chút đắc ý, khiến Bạch Hiểu Tinh cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn không quá mức để ý.

"Đồng ý?"

Quản gia từ trong phòng đi ra, ám nhất có chút ngoài ý muốn, Bạch cô nương khi nào thì dễ nói chuyện như vậy, tuy rằng ngày hôm qua thái độ nàng đối với chủ tử là có một chút biến hóa, nhưng là mới một ngày liền đáp ứng đi tham gia cung yến, có phải hay không có chút kỳ quái?

"Tính là đồng ý."

Cái gì gọi là tính là đồng ý, là chưa có cự tuyệt, mà lại bị vị quản gia đại nhân này cho là đã đồng ý.

"Bạch tiểu thư thật đúng là đáng thương."

Ám nhất hoàn toàn lắc đầu, trong giọng nói là đồng tình, hiển nhiên bị lão hồ li này tính kế, bạch tiểu thư thật đúng không phải số khổ bình thường mà!

"Ta cũng vậy vì chủ tử thôi."

"Các người đang nói cái gì?"

Ngay khi hai người còn nghị luận, bỗng nhiên xuất hiện một thanh âm làm cho bọn họ ngậm miệng, cho dù là bọn họ ngu đần cũng biết thanh âm này là chủ tử bọn họ

"Chủ tử, chúng ta đang thảo luận về cung yến."

Tuy rằng biết chủ tử không hy vọng bọn họ nhúng tay, nhưng là bọn họ tuyệt đối không cho phép chủ tử mất mặt, Bạch gia nghĩ cái gì bọn họ tự nhiên là biết, chính vì biết, cho nên mới càng thêm phần nộ, bọn họ đem Lệ Vương phủ xem thành chỗ nào, hậu viện nhà mình sao!?

"Sự tình lần này các người không cần phải xen vào, ta tuyệt đối sẽ không đi cầu Bạch gia."

"Chủ tử, chúng ta biết ngài sẽ không thỏa hiệp, chúng ta cũng không có làm theo ý Bạch gia, ngài đã quên sao, trong phủ còn có Bạch cô nương, Bạch cô nương có thể đi cùng ngài."

Bạch Hiểu Tinh sao? Nghĩ đến nàng, trong mắt Triệu Từ Tu mang theo ý cười, nếu nàng đi theo cũng không sai, chỉ tiếc, nàng tuyệt đối không có khả năng cùng bản thân cùng tham gia cung yến.

"Chủ tử, mấy chuyện này ngài không cần lo lắng, giao cho ta thì tốt rồi."

Nói đến cùng, Bạch Hiểu Tinh cho dù kiêu ngạo thế nào, thoát nhìn như vô tình, nhưng chỉ bằng việc nàng chịu ở lại bên người Triệu Từ Tu, như vậy đã nói lên nàng đối Triệu Từ Tu vẫn là có lòng trắc ẩn.

Đối với lời nói quản gia nhà mình, Triệu Từ Tu cũng hi vọng, tuy rằng nói vốn muốn tự mình đi tham gia cung yến, bất quá dựa theo chủ ý của quản gia, mang theo Bạch Hiểu Tinh tựa hồ cũng không sai.

Cung yến định ba ngày sau, lúc này người trong phủ bạch thừa tướng sốt ruột vạn phần, bọn họ đều đang chờ Triệu Từ Tu tới cửa cầu bọn họ, để bọn họ đem Bạch Diên Nhi giao cho hắn, cùng nhau tham dự cung yến.

Hiển nhiên hiện tại bọn họ còn không biết nữ nhi nhà mình đã chọc giận Hoàng hậu nương nương, còn mơ mộng nữ nhi thành phượng hoàng.

Mà lúc này Bạch Diên Nhi, cũng hồn nhiên cho rằng, sự việc kia rất nhanh sẽ qua đi, mặc kệ là Từ Tu ca ca hay là Hoàng hậu cô cô, chỉ cần qua một thời gian, đem việc này quên đi, tự nhiên liền không có chuyện gì, cho nên, việc này nàng cũng không có nói cho người trong nhà.

Chính là, nàng đem mọi chuyện hết thảy đều nghĩ đơn giản, sự tình hôm nay không chỉ là tức giận đơn giản như vậy, hiện tại ở trong mắt Bạch Yêu Nhiêu, Bạch Diên Nhi đã hoàn toàn là một người bỏ đi, cho dù không có chuyện của Triệu Từ Tu, chỉ bằng câu nói nàng sẽ gả cho thái tử làm phi cũng đủ làm cho nàng lâm vào vạn kiếp bất phục!

Bởi vì Bạch Diên Nhi cũng không biết chuyện năm đó, năm đó nghe nói trong bụng Bạch Hoàng hậu là nhi tử, mà sau đó, bạch Hoàng hậu bởi vì thương tổn đến thân thể, cho nên hoàn toàn không thể thụ thai.

Nói cách khác, việc làm lần đó của thái tử, chẳng những hại đến con trai của nàng, còn suýt nữa triệt để hủy hoại giấc mộng Thái hậu của nàng, nàng làm sao có thể đối với thái tử không hận thấu xương.

Mà Bạch Diên Nhi lại là chất nữ của nàng, vậy mà trước mặt nàng nói muốn gả cho thái tử, không phải là đánh vào mặt nàng sao!

"Phụ thân, làm sao có thể, cung yến sắp đến rồi, vì sao Từ Tu ca ca còn chưa đến đón ta?"

Đã mặc trang phục và trang điểm tốt, Bạch Diên Nhi liền chờ Triệu Từ Tu đến đón nàng, sau đó cùng nhau tiến cung, hưởng thụ hâm mộ của mọi người, nhưng hiện tại nàng đã đợi thật lâu, thế nào người còn chưa đến?

"Diên Nhi ngoan, Lệ Vương không bao lâu nữa sẽ đến, phụ thân lần này chẳng những muốn khiến Lệ Vương tự mình tới đón ngươi, còn muốn hắn xác định ngày sẽ cưới ngươi!"

Bạch Diên Nhi là đứa nhỏ thông minh lanh lợi nhất của hắn, được Hoàng hậu nương nương yêu thích, cho nên Bạch Diên Nhi nhất định sẽ trở thành Lệ Vương phi, trở thành hoàng hậu.

Chỉ tiếc, hiện thực so với tưởng tượng thật tàn nhẫn, bọn họ ở chỗ này chờ đợi, Lệ Vương phủ đã vì "bằng hữu" của Vương gia mà chọn trang phục cùng trang điểm.

"Quân gia, đây là ý gì?"

Nhìn trên giường trải ra một đám đồ đồ thảm, Bạch Hiểu Tinh hơi nhíu mày, váy cũng màu đỏ, đều là màu nàng cực kì chán ghét, hiện tại hai thứ này cùng ở đây, làm nàng càng thêm chán ghét!

"Bạch cô nương, lão nô biết ngươi không thích trang điểm như vậy, nhưng ngươi một thân quần áo mộc mạc tiến cung, nhất định sẽ bị những nữ nhân kia đánh giá, đến lúc đó Vương gia chẳng phải là càng mất mặt?"

Đột nhiên có cảm giác muốn phui tay mặc kệ, nàng nếu sớm biết rằng sự đồng tình sẽ gây ra hậu quả này, nàng tuyệt đối sẽ không đi quản chuyện của Triệu Từ Tu, giữ thể diện cho hắn liền thế nào, giống hiện tại như vậy là tự ngược đãi bản thân.

Thấy Bạch Hiểu Tinh không kháng cự, quân gia lập tức biết, nàng là im lặng thỏa hiệp, chỉ cần thỏa hiệp thì tốt rồi, hiện tại hắn chỉ sợ nàng sống chết không chịu thỏa hiệp.

"Các ngươi vài người giúp Bạch cô nương thay quần áo!"

Xem Bạch Hiểu Tinh lặng yên không tiếng động, lão quân gia phân phó một tiếng liền chạy nhanh rời đi, sợ trong lúc này Bạch Hiểu Tinh hối hận, thay đổi chủ ý.

"Đồng ý?"

Xem quân gia chạy trời chết, ám nhất trong mắt mang theo vui sướng khi người gặp họa, hắn không có quên lúc Bạch cô nương nhìn thấy quần áo đồ thảm kia, trong mắt rõ ràng là chán ghét.

"Không biết, dù sao là không phản đối."

Thật không dễ dàng, quân gia bỗng nhiên cảm thấy cái này so với đánh trận còn mệt hơn.

Rốt cục, sau nửa canh giờ, Bạch Hiểu Tinh không tình nguyện từ trong phòng đi ra.

Một thân quần áo đồ thảm, nàng xinh đẹp khác thường, làm cho người ta không tự chủ được động tâm, tuy rằng diện mạo chỉ xem như thanh tú mà thôi, nhưng là khí chất cao quý trên người khiến người khác không thể bỏ qua, ánh mắt chán thật, làm người ta không thể dời tầm mắt.

Ở ngoài cửa Triệu Tử Tu chờ đợi nhìn Bạch Hiểu Tình chậm rãi đi ra, trong nháy mắt, cũng sững người.

Hắn đã từng nghĩ tới vô số bộ dáng của nàng, thế nhưng là chưa từng đoán được là nàng quá mê người, tuy rằng bộ dạng cũng không xem như tuyệt sắc, nhưng loại khí chất này thiên kim tiểu thư ở kinh thành đều không thể có được.

"Bạch Hiểu Tình?" Nhìn nữ tử kiều mị trước mắt này, hắn căn bản không thể tưởng tượng đây là cái người hộ vệ thường ngày của hắn

"Lệ Vương điện hạ, bất quá chỉ là chút ít công phu liền không nhận ra ta?"

Hơi nhú mày, khoe miệng mỉm cười cực kì kiều ngạo, trong nháy mắt, nữ tử cao quý kia lập tức trở lại thành nữ nhân cao ngạo luôn luôn đứng ở bên người hắn làm cho hắn nghiêng răng nghiêng lợi, nháy mắt thay đổi làm cho người ta cảm thấy có chút không tiếp nhận được.

"Chúng ta đi thôi."

Nhìn Bạch Hiểu Tình như vậy, đối với tiệc tối hôm nay, Triệu Tử Tu hơi chờ mong, quả nhiên, mọi việc trở nên thú vị rất nhiều!

Mà bên kia, ở Bạch gia, Bạch Diên Nhi chính đang chờ đợi Tử Tu ca ca của nàng đến đón nàng tham gia cung yến, lại không biết chờ đợi của nàng chỉ là vô vọng, đợi đến khi nàng hiểu tất cả, đã quá muộn, nàng đã hoàn toàn triệt để trở thành kẻ vô dụng, cuối cùng ngay cả cơ hội xoay người đều không có.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nguy cơ tứ phía nơi cung yến

"Lão... Lão gia không tốt!"

Ngay tại thời điểm Bạch Diên Nhi ở Bạch gia cùng đợi Triệu Tử Tu đến đón, Bạch gia đều thật sự không ngờ, mọi việc vậy mà vượt khỏi tầm kiểm soát, lại không thể ngăn cản...

"Việc gì lại hô to như vậy, có người đến tiểu thư sao còn hỏi!"

Xem một mặt Bạch Diên Nhi hạnh phúc mỉm cười, Bạch phụ trên mặt mang theo tươi cười từ ái, tuy rằng hắn đều không hy vọng Diên Nhi đứa nhỏ đơn thuần này cùng Triệu Tử Tu tàn bạo thị huyết ở cùng nhau, nhưng nhìn trong tương lai hậu vị cùng hạnh phúc nữ nhi, hắn miễn cưỡng đồng ý.

"Lão gia, thật sự có đại sự xảy ra, vừa rồi trong cung có người nói, đã nhìn Lệ Vương tiến cung, hơn nữa còn mang theo một nữ tử diện mạo không tầm thường, kinh diễm không ít."

Một câu nói, đem hạnh phúc Bạch Diên Nhi hoàn toàn triệt để hủy diệt, nàng vốn cho rằng Tử Tu ca ca đến đón nàng, sẽ nói với nàng mấy ngày trước đây đều là hắn sai, sẽ đến cầu xin bản thân tha thứ, sẽ đến hứa hẹn cưới bản thân...

Nhưng vì sao hết thảy đều biến thành như vậy, chẳng lẽ ngày ấy Tử Tu ca ca nói không phải là nói dối, mà là thật sự không cần mình nữa?

Không! Không có khả năng! Không cần tự dọa bản thân, cho dù là Tử Tu ca ca không muốn, Hoàng hậu cô cô cũng sẽ khiến Tử Tu ca ca cưới nàng

"Cha... Phụ thân, vì sao lại như vậy, ta mới là vị hôn thê của Tử Tu ca ca không phải sao, vì sao Tử Tu ca ca lại mang theo người khác tham gia cung yến?" Bạch Diên Nhi dùng sức lắc lắc đầu, nàng không thể tiếp nhận đáp án như vậy!

"Diên Nhi, cùng phụ thân tiến cung, hôm nay phụ thân muốn nhìn Hoàng hậu cô cô của ngươi là có ý gì!"

Tuy rằng Bạch Yêu Nhiêu là người Bạch gia, nhưng nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, xem ra hiện tại nàng là muốn tuyển người tốt hơn, hiện đang muốn đem Bạch gia một cước đá văng? Nằm mơ!

Bạch phụ mù quáng liền cho rằng là Bạch Yêu Nhiêu có lỗi với Bạch gia, lại chưa bao giờ nghĩ tới, tất cả những thứ này đều là nữ nhi bọn hắn Bạch Diên Nhi gây ra chuyện, đợi đến khi hắn hoàn toàn hiểu được, Bạch Yêu Nhiêu cùng Bạch gia đã sinh ra khoảng cách rất sâu, hối hận đều không còn kịp rồi!

Lúc này, một mặt khác, Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tình cũng đã đến hoàng cung, địa điểm cung yến lần này dĩ nhiên là ở cung điện Hoàng hậu, hơn nữa hoàng đế cũng không có xuất hiện, xem ra quyết định cử hành cung yến chính là Hoàng hậu nương nương.

Bất quá cũng bởi vậy có thể nhìn đến sủng ái của hoàng đế, mặc dù là nàng cử hành cung yến, hoàng đế cũng hạ chỉ muốn các hoàng tử cùng đại thần nữ tử tới tham gia.

"Lệ Vương đến ——"

Tiểu thái giám la một tiếng, đại điện náo nhiệt bỗng nhiên liền yên tĩnh, mọi người giống như đều bị điểm á huyết, toàn bộ im lặng ngồi ở vị trí bản thân một cử động nhỏ cũng không dám.

Lệ Vương điện hạ uy danh đều nghe nói qua, vạn nhất bản thân làm ra hành động không nên, có lời nói chọc tới vị Lệ Vương điện hạ này, hẳn tuyệt đối sẽ không quản người thân phận gì.

Đến lúc đó mạng nhỏ khó giữ, thật mất nhiều hơn được.

"Hoàng nhi, người đã đến rồi." Bạch Yêu Nhiều cười nhìn Triệu Tử Tu, trong mắt tràn đầy từ ái, "Mẫu hậu cho rằng hôm nay người không rảnh tới đây."

"Mẫu hậu, là nhi thần đến chậm." Lôi kéo Bạch Hiểu Tinh hướng Bạch Yêu Nhiều hành lễ một cái, sau đó mới chậm rãi giải thích nói, "Hôm nay phụ hoàng giao việc, nhi thần xử lý tốt sau đó liền chạy đến hoàng cung, lại không nghĩ rằng vẫn đến chậm, mong rằng mẫu hậu tha tội."

"Hoàng nhi ngốc, mẫu hậu làm sao có thể trách cứ người, chính là muốn người đến nhanh hơn thôi."

Bạch Yêu Nhiều cười, nhưng ý cười cũng không thật lòng, tuy rằng người khác nhìn không ra, nhưng Bạch Hiểu Tinh là nhìn ra rất nhanh

Tình cảnh này trong mắt mọi người, hoàn toàn là một bộ dạng mẫu tử từ từ hiểu, làm cho người ta rất hâm mộ, nhưng chỉ có Triệu Tử Tu cùng Bạch Yêu Nhiều trong lòng hiểu rõ, tất cả những thứ này chẳng qua là đang diễn trò mà thôi.

Bạch Yêu Nhiều trong lòng không có lúc nào là không hy vọng đem Triệu Tử Tu triệt để nắm trong tay mình, chỉ có như vậy, nàng mới trở thành Thái hậu, trở thành nữ đế sau màn của một quốc gia.

Mà Triệu Tử Tu trong lòng suy nghĩ lại là làm thế nào vì mẫu thân thân sinh, vì thân muội muội báo thù!

"Tử Tu cảm ơn mẫu hậu tha thứ."

Nói xong, lôi kéo Bạch Hiểu Tinh lại một lần nữa hướng Hoàng hậu thi lễ, hai người đi tới vị trí của bản thân.

"Hừ, đối trá!"

Bạch Hiểu Tinh có chút khinh thường hừ lạnh, nàng không ngu ngốc, tự nhiên biết hai người kia nói chuyện cũng không thật tâm, đã không phải thật tâm, tự nhiên chính là dối trá!

"Hoàng nhi, vị bên cạnh người là..."

Tuy rằng Bạch Yêu Nhiều đã gặp Bạch Hiểu Tinh một lần, nhưng là vì hiện tại cùng lúc đó khí chất không giống nhau, làm cho nàng căn bản không nhận ra Bạch Hiểu Tinh, còn tưởng rằng Triệu Tử Tu từ nơi nào tìm đến một danh môn thiên kim.

Phải biết rằng, Bạch Hiểu Tinh dung mạo cực kì xuất chúng, hơn nữa trên người này hơi thờ hiên hậu hơn rất nhiều, vừa thấy liền tuyệt đối là danh môn thiên kim.

"Mẫu hậu, nàng là hộ vệ của nhi thần ngài gặp qua."

Triệu Tử Tu thanh âm nhàn nhạt nhắc nhở Bạch Yêu Nhiều về thân phận của Bạch Hiểu Tinh, khoe miệng còn nhàn nhạt cười.

Hộ vệ, Bạch Yêu Nhiều không khỏi nhú mày, nguyên lai là nữ nhân kiều ngạo kia sao, thật không ngờ thay đổi một thân quần áo, liền trở nên quý khí mười phần, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy không thể làm gì

Triệu Tử Tu thanh âm vừa dứt, ở ngoài điện, tiểu thái giám liền cao giọng thông truyền, "Bạch thừa tướng đến, vũ diên quận chúa đến!"

Lúc này Bạch Diên Nhi, đã hoàn toàn ngốc đứng ở cửa, nàng nghĩ tới ngàn vạn loại khả năng, đoán rằng hôm nay nữ tử bên người Triệu Tử Tu là danh môn thiên kim, duy nhất không ngờ đó là Bạch Hiểu Tinh.

Bởi vì ở trong mắt Bạch Diên Nhi, Bạch Hiểu Tinh căn bản không xứng là đối thủ nàng, nàng chẳng qua chỉ là con chó của Tử Tu ca ca mà thôi, nhưng là con chó này hôm nay lại đoạt đi vị trí bản thân!

Không thể không nói, ánh mắt Bạch Diên Nhi mạnh hơn Bạch Yêu Nhiều, lúc Bạch Diên Nhi xuất hiện nàng cũng không có phát hiện phía sau nàng là Bạch Khanh Vũ.

Nhìn Bạch Diên Nhi cùng bạch phụ đi vào, Bạch Yêu Nhiều trong mắt thâm hận, hiện tại nàng thật sự muốn gọi người đến đem Bạch Diên Nhi cái người ăn cây táo rào cây sung này đuổi ra ngoài!

"Thái tử điện hạ, Thành vương điện hạ đến!"

Ngay lúc Bạch phụ muốn nói gì, lại một tiếng thông truyền, làm cho hắn ngậm miệng, tuy rằng trong lòng đối với Bạch Yêu Nhiều có một ít phần nộ, nhưng cũng là việc trong nhà, hiện tại thái tử cùng thành vương đã đến, tự nhiên không thể bởi vì chút chuyện râu ria mà khiến ngoại nhân chê cười.

"Tứ Hạng, Tứ Việt, các người đến đây."

Bạch Yêu Nhiêu như trước là hiền lương thực đức mỉm cười, nhìn thái tử Triệu Tứ Hạng cùng Thành vương Triệu Tứ Việt trào phúng không thôi, bọn họ cũng đều biết, ở trong lòng Bạch Yêu Nhiêu, Triệu Tứ Hạng chính là tử địch của nàng, đối trá như vậy làm cho bọn họ khinh thường!

"Hoàng hậu nương nương, là ta đến chậm, mong rằng Hoàng hậu nương nương tha tội." Triệu Tứ Hạng cười tủm tỉm nhìn Bạch Yêu Nhiêu, nhưng trong mắt cũng là hàn ý lạnh thấu xương.

Đối với nữ nhân này hẳn là thật tâm hận, nguyên bản mẫu phi hẳn chẳng qua chỉ là một phi tử bình thường trong hậu cung mà thôi.

Bởi vì hoàng đế lúc còn là thái tử, mẫu phi Triệu Tứ Hạng là sủng phi, vốn hẳn không có cơ hội trở thành thái tử, nhưng vì tiên hoàng hậu mãi không có thai, cho nên hẳn mới thành thái tử.

Mà này nữ nhân nhần tâm này, vậy mà làm phụ hoàng trực xuất thái tử vị của hẳn, ám hại mẫu phi cùng người khác thông dâm, vì bảo trụ bản thân, mẫu phi lựa chọn bị đánh đến chết để chứng minh trong sạch của nàng.

Ngồi một bên Triệu Tứ Tu tuy rằng trên mặt mỉm cười, nhưng đáy mắt cũng tràn đầy hàn ý, trên thế giới này người oán hận Bạch Yêu Nhiêu cũng không chỉ có Triệu Tứ Hạng, hẳn Triệu Tứ Tu cũng hận, chẳng qua hẳn tuyệt đối sẽ không tự mình động thủ!

Nhiều năm ẩn nhẫn như vậy, không ai biết hẳn có bao nhiêu hận Bạch Yêu Nhiêu, cho nên có chuyện gì xảy ra, cũng không ai hoài nghi đến hẳn, ngay cả kẻ chết thay hẳn đều sẽ không nghĩ đến.

Năm đó Bạch Yêu Nhiêu sanh non, không thể mang thai.

"Tốt lắm, thời gian đã không còn sớm, bệ hạ đã đợi thật lâu, hiện tại đi Ngự hoa viên đi."

Bạch Yêu Nhiêu cao quý cười, mang mọi người hướng Ngự hoa viên đi đến, thời điểm đi ngang qua Bạch Hiểu Tinh, thật sâu nhìn nàng một cái, trong mắt là thần sắc vừa lòng, nha đầu kia so ra không yêu mị động lòng người như Diên Nhi, nhưng là quý khí cùng kiêu ngạo lại càng thêm hấp dẫn ánh mắt của nam nhân.

Ở trong cung nhiều năm như vậy, thủ đoạn của nàng không phải người bình thường có thể tưởng tượng, một tiểu nha đầu tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của nàng, chỉ cần bản thân điều tra xong, đến lúc đó nàng tự nhiên có biện pháp khiến tiểu nha đầu này ngoan ngoãn nghe lời.

Không nói những cái khác, nhiều năm như vậy, ngay cả Triệu Tứ Tu không phải đều ngoan ngoãn nghe lời nàng sao!

Chính là, đến bây giờ, Bạch Yêu Nhiêu đều đánh giá sai Bạch Hiểu Tinh, nàng cho tới bây giờ cũng không phải mặc người muốn làm gì thì làm, tuy rằng đại đa số thời gian bởi vì nhàm chán nàng có lẽ sẽ đi làm một ít chuyện vô bổ, nhưng một khi có người chạm đến điểm mấu chốt của nàng, nàng đã có thể không đối phó lại sao.

Phải biết rằng, dù sao cũng là sát thủ đã hai kiếp, làm sao có thể để người khác tính toán?

Bạch Hiểu Tinh ở thế giới này có lẽ được Phurong Nghiêu một tay bồi dưỡng, nhưng ở kiếp trước nàng cũng không phải như vậy.

Vào lúc huấn luyện có bao nhiêu tàn khốc, chỉ sợ chỉ có Bạch Hiểu Tinh từng trải qua mới biết được, đứa nhỏ năm tuổi vì có thể sống sót, mỗi ngày đối mặt, chỉ có vô tận chém giết.

Vì đồ ăn, vì sinh tồn, mấy đứa nhỏ đều hoàn toàn đem bản thân trở thành cỗ máy giết người.

Thông thường mỗi lần huấn luyện đều sẽ chọn lựa một trăm đứa nhỏ đi thụ huấn, mà lúc đi ra chỉ thừa lại năm người, nhưng lúc Bạch Hiểu Tinh thụ huấn, một trăm đứa nhỏ kia, duy nhất chỉ có Bạch Hiểu Tinh còn sống đi ra.

Mà lúc đó huấn luyện viên theo dõi là người như thế nào cũng không dám nói, bởi vì nàng sợ, nàng sợ bản thân một khi nói ra, kết cục so với mấy đứa nhỏ kia là giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bạch Diên Nhi khiêu khích

"Chúng ta chờ xem kịch vui đi."

Hôm nay Triệu Tứ Tu tiến cung hoàn toàn dự liệu rằng thái tử Triệu Tứ Hạng sẽ không bỏ qua thời cơ này để tìm cơ hội, mà hẳn hôm nay lại là phối hợp diễn, hoàn toàn tới để xem náo nhiệt.

Năm đó thái tử hân Hoàng hậu sâu bao nhiêu, Triệu Tử Tu biết rõ nhất, bởi vì hân cũng hận bà ta giống như Triệu Tử Hằng!

Đến Ngự hoa viên liền nhìn thấy hoàng đế bệ hạ thân mang long bào, thời điểm mọi người sắp sửa hành lễ, hoàng đế nhẹ nhàng cười, ngăn mọi người lại.

"Không cần đa lễ, hôm nay kêu các người vào cung, chẳng qua là vì muốn toàn gia tụ hợp, đừng vì trăm mà chậm trễ của các người thương nhạc."

Xem không khí như trước có chút cứng nhắc, hoàng đế bất đắc dĩ thở dài một hơi, chẳng lẽ sự xuất hiện của hân thật sự khiến mọi người ở đây khẩn trương như vậy sao.

"Đừng khẩn trương, như vậy đi, hôm nay khó có thể thấy các tiểu bối cũng có mặt ở đây, nếu ai biểu diễn tiết mục nào làm trăm vui, trăm liền cho một nguyện vọng."

Lời này vừa nói ra, từ phía ô lên, hoàng đế ban nguyện vọng, chẳng phải là thánh chỉ sao, chỉ cần yêu cầu không quá phận, đều sẽ thực hiện, hôm nay hoàng đế cũng rất cao hứng, không ngờ sẽ hứa hẹn như vậy.

"Hoàng đế bá bá vậy để Diên Nhi đến thả con tép, bắt con tôm, biểu diễn tiết mục thứ nhất đi."

Nghe hoàng đế nói, Bạch Diên Nhi trong mắt hiện lên một chút ánh sáng, chỉ cần được lòng hoàng đế bá bá, bất luận nguyện vọng gì đều có thể thực hiện, tỷ như, gả cho Tử Tu ca ca.

Tuy rằng rất nhiều người nói Tử Tu ca ca không xứng với nàng, ngay cả phụ thân đều cho rằng như vậy, nhưng nàng đều không thêm để ý, bởi vì nàng là thật tâm thích Tử Tu ca ca.

Hơn nữa nếu gả cho người quá mức vĩ đại, về sau bản thân còn phải nhường nhịn chung phu: chuyện này nàng mới không cần, liền vì Tử Tu ca ca thanh danh không tốt, người khác không đồng ý gả, cho nên bản thân gả cho Tử Tu ca ca, hân nhất định sẽ rất thương yêu nàng!

Nhìn bộ dáng xấu hổ của Bạch Diên Nhi, Triệu Thiên Dương cực kì vừa lòng, đối với tiểu nha đầu này, hân ghé vào lỗ tai Hoàng hậu nói không ít lời tốt.

Hơn nữa nàng là nữ nhi được Bạch gia sủng ái, trở thành vương phi Tử Tu, cũng tương đương với việc đem Bạch gia kéo về phía Tử Tu, đây là một chuyện tốt.

"Ha ha, hảo, vậy để hoàng đế bá bá xem xem vũ đạo Diên Nhi của chúng ta có bao nhiêu tuyệt mỹ"

"Hoàng đế bá bá, xin chờ, để Diên Nhi chuẩn bị một chút."

Bạch Diên Nhi nhẹ nhàng cười, sau đó ánh mắt tự tin dừng ở trên người Triệu Tử Tu, loại ánh mắt này mang theo một loại tình cảm thật sâu, hân nhất định sẽ là trượng phu của nàng!

Xem ánh mắt của nàng, Triệu Tử Tu trong mắt thật sâu khinh thường, muốn gả hân? Nàng không xứng!

Nữ nhân đối trả lại ghê tởm này, nếu hân cưới nàng, chỉ sợ bản thân hàng đêm sẽ không được yên giấc!

"Lê Vương điện hạ, Bạch Diên Nhi thật sự thích người nha."

Bạch Hiểu Tinh thấy Bạch Diên Nhi dùng ánh mắt khiêu khích nhìn nàng, cái này mắc mớ gì đến nàng chứ, nàng chẳng qua chỉ là người qua đường thôi, cũng chỉ là thân phận băng hữu Triệu Tử Tu mà thôi.

"Nàng xem trọng chẳng qua là quyền lợi của ta mà thôi, nếu như ta hiện tại không phải Lê Vương, phỏng chừng nàng đều sẽ không liếc mắt nhìn ta một cái."

Không thể không nói, tới một mức độ nào đó, Triệu Tử Tu vẫn hiểu rõ Bạch Diên Nhi, không sai, nếu không phải bởi vì Triệu Tử Tu là Lê Vương, nàng căn bản là sẽ không liếc hân một cái.

Nói đến cùng, Bạch Diên Nhi là thật yêu Triệu Tử Tu, nhưng điều kiện tiên quyết là thân phận Lê Vương của hân.

"Hoàng đế bá bá, tất cả đã chuẩn bị xong, hiện tại chỉ còn thiếu một thứ..." Nói tới đây, Bạch Diên Nhi sắc mặt mang theo một tia thẹn thùng.

"Nga? Còn thiếu cái gì, ta giúp người chuẩn bị."

"Hôm nay, Diên Nhi muốn khiêu vũ, tự nhiên, cần một bàn tay nam tử, " nói xong, sắc mặt đỏ bừng nhìn Triệu Tử Tu ngồi ở một bên, "Tử Tu ca ca, Diên Nhi có thể mượn bàn tay của người dùng một chút không?"

Cầm tay khiêu vũ, mọi người đang ngồi đều biết được, loại vũ đạo Vũ Nhược này của nữ tử, cả đời chỉ có thể cùng hai người múa, thứ nhất là phụ thân, người còn lại là phu quân, xem ra hôm nay Bạch Diên Nhi là lựa chọn Triệu Tử Tu thành vị hôn phu rồi, thực là chuyện tốt gì cũng đều dừng ở trên người của hân.

Vốn tất cả mọi người nghĩ Triệu Tử Tu vui vẻ nhận, không nghĩ tới hân chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua, ngữ khí có chút tiếc nuối nói.

"Tay nữ tử, người ngoài sao có thể đụng chạm, bốn vương tuyệt đối không thể bởi vì một điều nhảy mà làm hỏng danh tiết quận chúa."

"Từ Từ ca ca, Diên Nhi... Diên Nhi không để ý."

"Nhưng là bốn vương để ý." Lạnh lùng nâng mắt, khóe miệng trào phúng, "thân thể bốn vương, trừ bỏ vương phi bốn vương, nữ nhân khác đều không thể đụng vào."

Lời vừa nói ra, thật là có khí phách a, cự tuyệt rõ ràng, hoàn toàn không lưu một chút đường sống.

"Đúng là có chút không thích hợp, vẫn là Bạch ái khanh thích hợp nhất!"

Xem con trai cự tuyệt như vậy, Triệu Thiên Dương cũng không nói gì, nhưng trong lòng vẫn là có một chút tiếc hận, dù sao kia cũng là con dâu nàng lựa.

Hoàng đế đều nói như vậy, Bạch phụ cùng Bạch Diên Nhi còn có thể nói cái gì, chỉ có thể yên lặng tiếp nhận hiện thực.

Tiếng nhạc nổi lên, Bạch Diên Nhi nắm tay Bạch phụ nhẹ nhàng múa, kỹ thuật nhảy khác người, đá chân, hạ thất lưng, nhất cử nhất động ôn nhu, làm cho người ta không tự chủ được tập trung năng, muốn ngừng mà không được.

Xem ánh mắt mọi người si mê, Bạch Diên Nhi đắc ý cười, sau đó nhìn Triệu Từ Từ, nàng muốn từ trên người của hắn nhìn bộ dáng si mê như vậy.

Chỉ tiếc, làm nàng thất vọng, Triệu Từ Từ ánh mắt cho tới bây giờ đều không có dừng ở thân thể của nàng, một chút lưu luyến đều không có, ánh mắt bình thản làm cho người ta nhìn không được toàn thân đều lạnh.

Nhìn đến ánh mắt của hắn, Bạch Diên Nhi hoàn toàn sửng sốt, thân mình không tự chủ được run run một chút, suýt là hư vũ

Chỉ thấy thân thể của nàng quơ quơ, suýt nữa thả bàn tay Bạch phụ ra. nỗ lực hồi lâu, vẫn không có cách nào đem thân thể của mình cân bằng lại.

Kết quả, rơi vào đường cùng, Bạch Diên Nhi vội vàng kết thúc vũ đạo, sau đó một mặt e lệ nhìn Triệu Từ Từ, rồi sau đó, giống như thanh âm thanh thúy giống như hoàng anh vang lên.

"Nghe nói Bạch cô nương bên người Từ Từ ca ca đa tài đa nghệ, văn võ song toàn, hôm nay trong ngự hoa viên, có thể cũng thỉnh Bạch tỷ tỷ dâng vũ, làm chúng ta mở mang tầm mắt, không biết Bạch tỷ tỷ có nguyện ý không?"

Bạch Diên Nhi nói lời này đem Bạch Hiểu Tinh nâng đến vị trí rất cao, sau đó, lại làm cho nàng không thể không đáp lại, nhưng nàng biết Bạch Hiểu Tinh chẳng qua chỉ là một cái hộ vệ, chỉ biết võ công mà thôi, một hồi nhất định sẽ thật xấu mặt, như vậy, Từ Từ ca ca rồi sẽ biết nàng mới là tốt nhất

Chỉ tiếc, nàng đã đánh giá sai thực lực Bạch Hiểu Tinh, Bạch Hiểu Tinh thật là văn võ song toàn, bởi vì ở hiện đại, vì giết người bọn họ việc gì cũng phải làm, cho dù là cời sạch quần áo múa khỏa thân đều có thể, vũ đạo đối bọn họ mà nói căn bản chính là nhập môn bất buộc.

Tiếp theo, chính là nàng đánh giá sai phản ứng của Triệu Từ Từ, vốn nàng cho rằng Triệu Từ Từ sẽ chẳng quan tâm, cũng sẽ không mở miệng trong lúc này.

"Bốn vương mang người đến, là để cho một cái quận chúa chỉ huy sao, người của bốn vương không phải vũ nữ, không cần phải ở trước mặt mọi người hiển vũ!"

Trong nháy mắt, Triệu Từ Từ nói khiến Bạch Diên Nhi thay đổi sắc mặt, cái gì là người của hắn không phải vũ nữ, không cần phải ở trước mặt mọi người hiển vũ, chẳng lẽ cho rằng bản thân nàng chính là vũ nữ sao!?

"Vậy mà quận chúa không có hảo tâm, muốn nhìn ta xấu mặt, ta đây liền xấu mặt một lần, nếu có thể khiến quận chúa cười coi như là không uổng phí!"

Bạch Diên Nhi căn bản là chưa hề nghĩ tới Bạch Hiểu Tinh sẽ ứng chiến, ở trong lòng nàng Bạch Hiểu Tinh chẳng qua chỉ là nữ tử lỗ mãng biết võ công.

Nhưng hiện tại Bạch Hiểu Tinh thật sự ứng chiến, hơn nữa chẳng những là ứng chiến, thái độ vẫn kiêu ngạo như vậy, thật không coi ai ra gì!

"Đã quận chúa khiêu chiến, Bạch Hiểu Tinh có thể nào lùi bước."

"Nga?" Bạch Diên Nhi cất lực khiến bản thân tỉnh táo lại, nhàn nhạt nhìn Bạch Hiểu Tinh, "Không biết Bạch cô nương muốn khiêu vũ như thế nào, chẳng lẽ..."

"Yên tâm, quận chúa, Hiểu Tinh sẽ không cầm tay khiêu vũ," Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng cười, trong giọng nói mang theo khinh thường, "Ta không cần thiết dùng cái loại vũ đạo này để lấy lòng nam nhân, hơn nữa, ha ha, động tác như vậy, ta thật không dám làm, thật ngại ngùng nha."

Lời nói của Bạch Hiểu Tinh rõ ràng ám chỉ là Bạch Diên Nhi dùng thân thể không biết xấu hổ câu dẫn nam nhân, như một tiểu dâm nữ.

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói, Triệu Từ Từ khóe miệng cong lên, không nghĩ tới nha đầu này thật đúng là đủ lợi hại, trước kia là hắn nhìn nhầm, nàng chỗ nào giống như móng vuốt của tiểu mèo hoang, rõ ràng là móng hổ mà.

Mà bên kia, Bạch Yêu Nhiều sắc mặt cũng trở nên dị thường khó coi, không ai biết, người dạy Bạch Diên Nhi cầm tay múa là nàng, càng không ai biết Hoàng hậu một quốc gia vậy mà sẽ nhảy loại vũ đạo này.

Cầm tay khiêu vũ tuy đẹp, thế nhưng các nữ tử đại gia tộc căn bản là không muốn học, tuy rằng đẹp, tuy rằng mê người, tuy rằng khiến nam nhân thấy được sẽ muốn ngừng mà không được, nhưng nói đến cùng vẫn là vũ đạo dùng để câu dẫn người, cho nên, tiểu thư khuê các là khinh thường học.

Giờ khắc này, Bạch Yêu Nhiều càng thêm ghi hận Bạch Diên Nhi.

"Không biết Bạch cô nương sắp sửa múa vũ đạo gì?" Bạch Diên Nhi trong giọng nói như trước miệt thị, nàng liền không tin, này Bạch Hiểu Tình chẳng lẽ thật sẽ khiêu vũ?

Nếu nàng thật sự khiêu vũ, làm sao có thể là hộ vệ của Từ Tu ca ca, hiện tại nàng khẳng định chính là cố làm ra vẻ, một hồi nàng sẽ chờ xem Bạch Hiểu Tình xấu mặt!

"Nói cho quận chúa cũng không ngại." Nhìn Bạch Diên Nhi, Bạch Hiểu Tình trên mặt tươi cười, "Vũ đạo ta muốn múa tên là phượng múa cửu thiên!"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Phượng múa cửu thiên

Phượng múa cửu thiên? tất cả mọi người ở đây ngây ngẩn cả người, điệu múa này mọi người đều quen thuộc. Hơn nữa vũ đạo này cũng là rất nổi danh!

Bạch Hiểu Tình không biết bản thân làm sao mà biết tên này, cũng không biết bản thân vì sao lại nhảy điệu nhảy này, nhưng chính nàng biết, bản thân làm được, hơn nữa còn am hiểu, quan trọng nhất là, ở thời đại này không có gì có thể vượt qua được phượng múa cửu thiên.

Đã hôm nay Bạch Diên Nhi tìm mọi cách khiêu khích, bản thân nếu không thành toàn nàng không phải thật có lỗi sao!

Phải biết rằng, tính cách Bạch Hiểu Tình cho tới bây giờ đều là người hại ta một phần, ta trả lại người ba phần, người châm ta một kim, ta cho người người đầy lỗ kim, có ân tất báo, có cừ oán tất sẽ trả!

“Trời ơi, là phượng múa cửu thiên, lại có người muốn nhảy phượng múa cửu thiên, điệu nhảy này thật lâu đã không ai có thể nhảy được. Hôm nay chúng ta thật là có phúc, không nghĩ tới sau khi xem điệu múa của quận chúa, còn có thể xem phượng múa cửu thiên.”

Mọi người nghị luận ồn ào, trong mắt đều mang theo hưng phấn, liền ngay cả hoàng đế đều không ngoại lệ, bởi vì lần trước khi người có thể múa được phượng múa cửu thiên vũ qua đời, Triệu Thiên Dương cũng không được xem qua nữa.

"Bạch cô nương cũng không nên nói mạnh miệng a, phải biết rằng, phượng múa này cũng không phải người nào đều có thể múa, người có thể múa được sao, còn không bằng cùng bản quận chúa múa giống nhau, cầm tay khiêu vũ đi."

Bạch Diên Nhi tuy rằng không tin Bạch Hiểu Tình có thể múa phượng múa cửu thiên, nhưng nàng vẫn không muốn mạo hiểm, vạn nhất nàng nhảy được thì làm sao bây giờ, cho dù không thuần thục, bản thân cũng sẽ không phải là đối thủ của nàng!

"Nếu là Tình Nhi muốn cầm tay khiêu vũ, bốn vương nguyên giúp người."

Câu nói nhàn nhạt thành công khiến biểu cảm của Bạch Diên Nhi triệt để vụn vỡ, vừa rồi nàng muốn múa Từ Tu ca ca liền không do dự cự tuyệt, hiện tại Bạch Hiểu Tình múa, Từ Tu ca ca vậy mà chủ động giúp đỡ!

"Từ Tu ca ca, người đây là ý gì, mới vừa rồi người không phải nói trừ vương phi của người ra, bất luận kẻ nào đều không thể đụng chạm thân thể của người sao, vì sao nàng Bạch Hiểu Tình muốn khiêu vũ người liền giúp nàng, ta cầu người đều không được, Từ Tu ca ca, người như vậy thật sự là rất bất công."

Nàng tuyệt đối không cho phép Bạch Hiểu Tình có thể trở thành vương phi Triệu Từ Tu, bởi vì Bạch Hiểu Tình căn bản chỉ là con chó của Triệu Từ Tu thôi, thân phận đều không có, làm sao có thể trở thành vương phi của hắn!?

"Bốn vương nói qua chỉ có vương phi của ta mới có thể đụng chạm, nàng Bạch Hiểu Tình có khả năng cũng có tư cách trở thành vương phi bốn vương, nhưng là người Bạch Diên Nhi lại vĩnh viễn không thể trở thành phi của ta, không cần nói là phi, cho dù là thị thiếp đều không có khả năng, người Bạch Diên Nhi không có tư cách vào cửa Lệ Vương phủ!"

Mắt nhìn Bạch Diên Nhi rõ ràng khinh thường, khinh thường kia thật sự chân thật mà đã thương người, thật giống như là nhìn thấy những thứ dơ bẩn.

Một bên Bạch Hiểu Tình nhìn Triệu Từ Tu mặt lạnh, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi, hắn thật nhận thức bản thân là vương phi sao?

"Lê Vương diện hạ, yên tâm, phượng múa cửu thiên ta tuyệt đối có thể nhảy. Hơn nữa ta thật đúng là không dám cầm tay khiêu vũ, dù sao khoe khoang sắc đẹp như vậy ta không sánh được với quân chúa đầu, nhìn quần áo này đi, chắc chắn chắc, thật đúng là lộ liễu."

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói xong, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Bạch Diên Nhi, nhìn thoáng qua sau đó âm thầm gật đầu, quả nhiên là lộ liễu, một tầng lụa mỏng xanh, bên trong cái yếm bóng thoáng đều có thể thấy được.

Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tinh càng nói càng không có chừng mực, Triệu Thiên Dương muốn ngăn lại, lại bị Bạch Yêu Nhiều lời kéo ống tay áo, sau đó lắc đầu, ý bảo chuyện này bọn họ không cần nhúng tay.

Bởi vì hiện tại Bạch Yêu Nhiều đã triệt để buông tha Bạch gia, vốn nàng đang chờ Bạch gia đến xin lỗi, kết quả thời gian dài như vậy, một chút thành ý đều không có, hiện tại nàng đối Bạch gia đã triệt để thất vọng rồi.

Bọn họ không phải là muốn bỏ bản thân đứng về phía thái tử sao, như vậy nàng sẽ thành toàn cho bọn họ!

"Tử Tu ca ca, ta hiện tại mới biết được người là vô cùng tàn nhẫn, bất quá người yên tâm, ta nhất định sẽ trở thành vương phi của người, còn có thể là vương phi duy nhất."

Cái này là Bạch Diên Nhi cho tới nay chấp nhất, kiếp này nhất định sẽ thực hiện được. Hơn nữa cho dù là nàng không chiếm được, cũng tuyệt đối không để cho người khác có được, nếu Tử Tu ca ca lựa chọn Bạch Hiểu Tinh, như vậy ngày mai chính là ngày chết của Bạch Hiểu Tinh!

Lúc này, Triệu Thiên Dương cùng Bạch phụ đều nhủ mảy, bọn họ thật không ngờ Bạch Diên Nhi lớn lối như vậy, vậy mà tại hoàng cung nói ra như thế! Đối với Bạch Diên Nhi, Triệu Thiên Dương có chút không vui, sau đó đem tâm mất đặt ở trên người Bạch Hiểu Tinh.

Trầm tĩnh như nước, thanh nhã như cúc, Triệu Thiên Dương vừa lòng gật gật đầu, quả nhiên vẫn là con trai nhà mình tinh mắt, nữ tử như vậy không phải cứ cầu mà có, một khi gặp gỡ liền nhất định phải giữ ở trong tay.

"Được rồi, Diên Nhi, ngồi xuống, hiện tại hẳn nên để Bạch nha đầu biểu diễn."

Triệu Thiên Dương cũng đã mở miệng, chẳng qua rõ ràng có chút thiên về giúp Bạch Hiểu Tinh. Hơn nữa một tiếng Bạch nha đầu bỗng chốc đã đem khoảng cách kéo gần lại, khiến Bạch Diên Nhi có dự cảm bất an.

Bởi vì hoàng đế bá bá cho tới bây giờ đều kêu bản thân là Diên Nhi, không có vô cùng thân thiết kêu nàng một tiếng nha đầu như vậy.

Lại liếc mắt một cái nhìn thiếu nữ phía dưới, Triệu Thiên Dương càng thêm vừa lòng, thiếu nữ này thật thích hợp với con trai của hắn, hơn nữa tên cũng rất tốt, Bạch Hiểu Tinh tên rất thanh lịch, làm cho người ta cảm thấy đây là một tiểu thư khuê các.

"Bệ hạ, ngài nhìn cái gì a, nghiêm túc như vậy, nô tì cũng xem với có được không?"

Thanh âm Bạch Yêu Nhiều có chút kiêu mị vang lên bên tai Triệu Thiên Dương, trong mắt lại bắn ra hàn quang, này Bạch Hiểu Tinh lá gan không nhỏ, vậy mà ngay cả bệ hạ đều câu dẫn.

"Ta đang nhìn Bạch Hiểu Tinh nha đầu kia, tính tình lạnh nhạt không sai, nếu ở lại bên người Tử Tu, hẳn có thể trợ giúp Tử Tu, hơn nữa vừa rồi Diên Nhi nói nàng vẫn vô song toàn, vậy rất tốt."

Ngay khi Bạch Yêu Nhiều sắp sửa phát sát khí, Triệu Thiên Dương nói một câu nói làm cho nàng lập tức bình tĩnh, có chút than thở bản thân đa tâm, Triệu Thiên Dương chính là hồ đồ cũng sẽ không thể đi chiếm đoạt con dâu.

"Đúng vậy, bệ hạ, nô tì cũng rất hài lòng Bạch Hiểu Tinh này."

Có thể trở thành kiểm chế công cụ Triệu Tử Tu, Bạch Yêu Nhiều làm sao có thể không vừa lòng đây, tuy rằng nói hiện tại Bạch Hiểu Tinh không bị nàng khống chế, nhưng nàng tin tưởng, sớm muộn gì cũng có một ngày, mặc kệ là Bạch Hiểu Tinh hay là Triệu Tử Tu, đều sẽ trở thành quân cờ trong tay nàng!

Hiện tại Bạch Yêu Nhiều còn không biết, thiếu nữ làm cho nàng vừa lòng này, tương lai sẽ mang đến cho nàng bao nhiêu kinh hãi.

Vào lúc ấy, Bạch Yêu Nhiều mới hiểu được, Bạch Hiểu Tinh cho tới bây giờ đều không phải là quân cờ của mình, mà nàng là của chính nàng, mà thời điểm phát hiện hết thảy đều quá muộn!

Ngay tại khi hai người nói chuyện với nhau, tiếng nhạc đã vang lên, một thân hồng y Bạch Hiểu Tinh ở giữa ngự hoa viên, nhẹ nhàng múa, kỹ thuật nhảy cao nhã quý phái, cực kì mê người.

Tuy rằng so với cầm tay khiêu vũ mê hoặc không bằng, nhưng khí thế này vũ đạo kia không thể sánh bằng được, giờ khắc này Bạch Hiểu Tinh giống như là hóa phượng hoàng tái sinh, ngạo nghễ cao quý, đứng ở đỉnh thế giới nhìn vạn vật.

Thua!

Trong nháy mắt, Bạch Diên Nhi trong lòng chỉ có hai chữ, nàng biết bản thân thua, triệt để thua, nàng thật không ngờ trên đời này thật sự có người múa được phượng múa cửu thiên.

Phượng múa cửu thiên là vũ đạo vương giả, một khắc Bạch Hiểu Tinh múa phượng múa cửu thiên kia, Bạch Diên Nhi chỉ biết bản thân thua, hơn nữa là thua hoàn toàn triệt để, mặt mũi một điểm cũng không còn.

Lúc này đây hành vi của nàng chẳng những không làm Bạch Hiểu Tinh mất mặt, ngược lại làm cho nàng náo động càng thêm đắc ý, điều này nàng làm sao có thể cam tâm!

"Hào! Hào! Hai người múa đều tốt! vũ đạo của các ngươi đều làm trầm rất hài lòng, mỗi người đều có thể yêu cầu nguyện vọng với trẫm."

Triệu Thiên Dương vui tươi hơn hờ nhìn hai người, hiển nhiên đối với màn biểu diễn đều phi thường vừa lòng, dù sao hiện tại hai cái nha đầu này, mới có mấy tuổi, đã có thành tựu như vậy cũng đã rất tốt rồi.

Tuy rằng hai người đều tốt lắm, nhưng ánh mắt của hắn vẫn dừng ở trên người Bạch Hiểu Tinh, dù sao ai tốt hơn người có mắt đều thấy

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi càng thêm vừa lòng, nha đầu này có thể ở lại bên người Tử Tu có lẽ là một chuyện tốt a, hơn nữa nha đầu kia tính tình cũng thật hấp dẫn người khác, phỏng chừng cũng chỉ có nàng mới có thể khiến Tử Tu động tâm thôi.

Quan trọng nhất, Triệu Thiên Dương nhìn thấy Bạch Diên Nhi trước mặt mọi người cầm tay khiêu vũ, trong lòng thật không vui.

Tuy rằng nói nữ tử đứng đắn cũng không phải là không thể học vũ đạo này, nhưng là ở trước mặt mọi người khoe khoang dụ hoặc, nếu như không phải bởi vì phụ thân của Bạch Diên Nhi là Bạch thừa tướng, nàng vĩnh viễn không có khả năng gả vào hoàng gia!

"Bạch nha đầu, nói đi ngươi có nguyện vọng gì?"

Triệu Thiên Dương đầu tiên đem tầm mắt dừng ở trên người Bạch Hiểu Tinh, đem hứa hẹn đầu tiên cho nàng, chính một câu nói này có thể thấy được Triệu Thiên Dương đối Bạch Hiểu Tinh thiên vị.

Tử Tu không có giới thiệu thân phận của Bạch Hiểu Tinh, tuy rằng hắn cảm thấy Bạch Hiểu Tinh tên này rất quen thuộc, nhưng bộ dạng lại rất xa lạ, nghĩ đến thân phận không cao lắm, nhưng hắn chính là thích nha đầu này, muốn cho nàng cơ hội ở lại bên người Tử Tu, liền xem nàng có biết tận dụng cơ hội hay không thôi.

Tuy rằng hiện tại trong lòng Triệu Thiên Dương Bạch Diên Nhi là chính phi, nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng tốt, ở lại bên người Tử Tu làm sủng phi, hoặc là bình phi đều có thể.

Nhìn hoàng đế liếc mắt một cái, Bạch Hiểu Tinh vậy mà quý một gói xuống, nghiêm cẩn nhìn Triệu Thiên Dương, "Hồi bệ hạ, Hiểu Tinh chính là hộ vệ của Vương gia, cũng không cầu gì, nếu là bệ hạ cho phép, Hiểu Tinh hi vọng có thể đem nguyện vọng này cho Vương gia."

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh ngạc, hứa hẹn đã bị nàng dễ dàng cho người khác như vậy? Hơn nữa là không chút do dự

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Khoảng cách đột nhiên phát sinh

Bạch Hiểu Tinh vừa nói ra, không cần nói người khác, ngay cả Triệu Tử Tu đều ngây người, hắn thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh sẽ nói như vậy.

Chỉ là nghĩ lại hắn liền hiểu mục đích của Bạch Hiểu Tinh, đem nguyện vọng này cho bản thân, như vậy không vượt ngoài một mục đích, tương lai một ngày nào đó, thời điểm lật đổ Hoàng hậu, có lẽ sẽ dùng đến đi.

"Bạch nha đầu, ngươi không hỏi hận?" Triệu Thiên Dương nghiêm cẩn nhìn Bạch Hiểu Tinh, trong mắt xem kỹ, hắn thật không ngờ nha đầu này sẽ nói như vậy.

Xem ra này nha đầu đối Tử Tu thật sự rất tốt, nếu là người bình thường, có một cái hứa hẹn như vậy, trước hết nghĩ đến tất nhiên sẽ là bản thân, nhưng nha đầu này lại đem nguyện vọng của chính mình cho Tử Tu.

"Hồi bệ hạ, Bạch Hiểu Tinh không hỏi hận!"

"Ha ha, Tốt! Ngươi đã không hỏi hận, trẫm liền thỏa mãn yêu cầu của ngươi, đem nguyện vọng này cho Tử Tu!"

Bọn họ luôn luôn dè dặt cẩn trọng đối phó Triệu Tử Tu, luôn luôn chống lại hắn, không nghĩ tới cân bằng cho tới hôm nay vậy mà bị một hộ vệ đánh vỡ.

Tuy rằng nguyện vọng này thoạt nhìn cũng không tính là gì, nhưng là y theo phụ hoàng đối Triệu Tử Tu thiên vị, chỉ sợ hắn muốn ngôi vị hoàng đế, phụ hoàng cũng sẽ cho hắn đi.

Hai người tầm mắt đều dừng ở Bạch Hiểu Tình trên người, thuộc hạ tài hoa lại chân thành bọn họ thế nào lại không gặp được, thật sự là, thật sự là tức chết bọn họ! Ông trời bất công, ông trời bất công a!

Hơn nữa quan trọng nhất là, nàng đẹp như vậy, nữ tử như vậy tuyệt đối không có khả năng làm thuộc hạ cả đời, bọn họ biết sớm muộn gì cũng có một ngày nàng trở thành phi của Triệu Tử Tu.

Đến lúc đó cô gái này không phải càng thêm toàn tâm toàn ý trợ giúp hắn sao!?

"Vậy hoàng nhi ngươi có nguyện vọng gì." Từ ái nhìn Triệu Tử Tu, trong mắt tràn đầy thương tiếc, trong số các hoàng tử, con trai hắn thích nhất vẫn là Triệu Tử Tu.

"Phụ hoàng, nhi thần không có nguyện vọng gì, nguyện vọng duy nhất chính là phụ hoàng mẫu hậu có thể trường mệnh trăm tuổi."

Rất tốt lấy lùi làm tiến!

Thái tử cùng Thành vương liếc nhau, lập tức hiểu mục đích của Triệu Tử Tu, thật sự là thông minh! Hắn nói như vậy, phụ hoàng tất nhiên sẽ quyết định cho phép Triệu Tử Tu đem nguyện vọng này lưu lại!

Quả nhiên không ngoài bọn họ sở liệu! Triệu Tử Tu nói xong, Triệu Thiên Dương cười ha ha, trong mắt nồng đậm thỏa mãn, ba đứa con trai, cũng chỉ có Tử Tu quan tâm bản thân hắn.

"Tử Tu, trăm biết ngươi hiểu thuận, nhưng là trăm đáp ứng bạch nha đầu đem nguyện vọng cho ngươi tất nhiên sẽ cho ngươi, hiện tại nếu không nghĩ được nguyện vọng gì, trăm liền giúp ngươi lưu đến khi ngươi nghĩ ra mới thôi!"

Trong nháy mắt, thái tử cùng Thành vương càng thêm hâm mộ ghen ghét, vì sao chuyện tốt đều là của hắn, bọn họ không phục! Chính là... Không phục thì như thế nào, ai bảo hắn có Hoàng hậu mẫu hậu, còn có một hộ vệ chân thành, nhưng bọn hắn không cam lòng!

Xử lý tốt nguyện vọng Bạch Hiểu Tình, Triệu Thiên Dương đem tầm mắt đặt ở trên người Bạch Diên Nhi, "Diên Nhi còn ngươi, ngươi có nguyện vọng gì?"

Bạch Diên Nhi nhìn Triệu Tử Tu, từng đợt rồi rầm, nàng cũng muốn giống Bạch Hiểu Tình đem nguyện vọng này giao cho Triệu Tử Tu, như vậy Triệu Tử Tu đối với bản thân hắn là sẽ có hảo cảm.

Nhưng nàng lại lo lắng, vạn nhất cho dù như vậy hắn vẫn không có hảo cảm, nàng phải làm sao bây giờ, cắn cắn môi, rốt cục, Bạch Diên Nhi hạ quyết tâm, Tử Tu ca ca ngay từ đầu sẽ không thích nàng, nàng cũng muốn gả cho Tử Tu ca ca.

Bởi vì nàng tin tưởng, chỉ có bản thân mới có tư cách ở bên người của hắn!

"Hoàng đế bá bá, nguyện vọng của Diên Nhi là muốn Tử Tu ca ca cưới ta, làm cho ta trở thành nữ chủ nhân duy nhất trong Lệ Vương phủ!"

Hoàng hậu cô cô nói qua, tương lai Tử Tu ca ca sẽ là hoàng đế, như vậy chỉ có hiện tại độc chiếm toàn bộ tâm của Tử Tu ca ca, tương lai nàng sẽ trở thành nữ chủ nhân duy nhất trong hậu cung, cho nên, nàng muốn hoàng đế bá bá hạ chỉ, không được cho Tử Tu ca ca cưới sủng phi, nạp thiếp thất!

Triệu Thiên Dương nghe xong Bạch Diên Nhi, trầm mặc, biết Bạch gia khẩu vị không nhỏ, nhưng là vì Bạch Yêu Nhiều yêu thích, cho nên hắn cho tới bây giờ đều là mở một mắt nhắm một mắt dung túng, không nghĩ tới bởi vì dung túng vậy mà khiến dạ dày bọn họ càng lúc càng lớn.

Vương phi duy nhất!? Tử Tu tương lai sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế của hắn, vương phi duy nhất liền sẽ biến thành Hoàng hậu duy nhất. Hừ! Muốn nắm giữ triều đình sao?!

Bạch phụ nghe xong lời nói của Bạch Diên Nhi, mồ hôi lạnh đều rơi xuống dưới, rốt cục hắn có chút hiểu vì sao đã nhiều ngày Bạch Yêu Nhiều luôn đối Bạch gia có chút hờ hững, hắn cũng không nghĩ tới nữ nhi vậy mà lớn mật như vậy! Xem ra mấy ngày nay nữ nhi nhất định là làm cái gì chọc tới Bạch Yêu Nhiều rồi.

"Im miệng, Diên Nhi, là ai đem ngươi giáo thành đồ phụ như vậy?"

Lớn tiếng quát lớn, Bạch thừa tướng bạch lập tức quỳ trên mặt đất, hắn biết, cơ hội chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ lời, như vậy Bạch phủ từ trên xuống dưới bảy trăm miệng ăn, chỉ sợ cũng chỉ có đường chết!

"Bệ hạ xin thứ tội, tiểu nữ nhất định là bị ai xúi giục mới có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy, kính xin bệ hạ tha thứ, tiểu nữ không cầu có thể trở thành chính phi Lệ Vương điện hạ, chỉ cần là tiểu nữ nhỏ nhoi ở Lệ Vương phủ liền đã vừa lòng."

Bạch Thanh Vân lời nói này đủ khiêm tốn, cơ hồ đã đem Bạch Diên Nhi chìm xuống đi, nhưng là hắn không có biện pháp khác, phải biết rằng, Triệu Tử Tu là con trai hoàng đế bệ hạ sùng ái nhất, muốn trở thành vương phi duy nhất quả thực chính là nằm mơ!

"Tốt lắm, truyền khẩu dụ trăm..."

"Phụ hoàng, xin chờ, nghe nhi thần nói một câu." Triệu Tử Tu nhìn Triệu Thiên Dương, trong mắt lóe ra thần sắc cẩn thận, "Nhi thần sẽ không cưới Bạch Diên Nhi!"

Triệu Tử Tu trong mắt tràn đầy hèn mọn cùng khinh thường, ánh mắt kia thật sâu đậm bị thương Bạch Diên Nhi, nàng không biết bản thân làm sai cái gì vì sao lại nhận đối đãi như vậy, nàng, không cam lòng!

"Nữ nhi lão thần chỗ nào không tốt, vậy mà Lệ Vương điện hạ lặp đi lặp lại nhiều lần cự tuyệt!"

Nghe ngữ khí Triệu Tử Tu chắc chắn Bạch Thanh Vân cũng giận theo chất vấn hấn, hấn liền không biết nữ nhi nơi nào không tốt, vậy mà bị người ta ghét bỏ đến nước này!

"Nàng làm qua chuyện gì, làm phiền Bạch Thừa Tướng chính ngài hỏi nữ nhi của ngài đi." Triệu Tử Tu ngữ khí khinh thường khiến Bạch Thanh Vân quay đầu nhìn nữ nhi.

"Diên Nhi, nói cho phụ thân, người làm ra sự tình gì chọc Lệ Vương điện hạ ghét bỏ người như vậy!"

"Không... Không có, phụ thân, nhất định là Bạch Hiểu Tình, nhất định là nàng ở trước mặt Tử Tu ca ca bố trí ta, đúng, nhất định là như vậy."

Bạch Diên Nhi biết giờ phút này cái gì đều không thể nói, nói ra nhất định sẽ bị phụ thân mắng, hơn nữa hiện tại Hoàng hậu cô cô tức giận còn chưa có tiêu, nói không chừng nàng sẽ trực tiếp bị trục xuất khỏi gia tộc.

"Bạch Diên Nhi, người thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, người đã thành tâm muốn chết, bốn vương thành toàn người!"

Khinh thường hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dừng ở trên người Bạch Diên Nhi trở nên càng thêm lạnh như băng, cái loại rét lạnh này, giống như thấm vào chỗ sâu nhất của linh hồn, làm cho người ta không rét mà run.

"Bạch thừa tướng, bốn vương chán ghét nhất đó là bị người khác uy hiếp, mà nữ nhi bảo bối của ngài chẳng những mệnh lệnh ám vệ mưu toan giết chết hộ vệ của ta, sát hại không thành, nàng còn chưa từ bỏ ý định, vậy mà còn dùng thân phận quận chúa cao quý đến bức ta, ban chết cho hộ vệ."

"Cuối cùng càng là vì nàng ghen tị ta vì Hiểu Tình không chịu cưới, liền muốn gả cho thái tử hoàng huynh để uy hiếp ta, Bạch thừa tướng nếu là người, nữ nhân như vậy người sẽ cưới sao?"

Chỉ một thoáng, thái tử sững sờ, Bạch Thanh Vân ngạc nhiên, mà Bạch Yêu Nhiều là một mặt xanh mét.

Lúc này, Bạch Thanh Vân rốt cục hiểu mấy ngày này vì sao Bạch Yêu Nhiều đối Bạch gia xa cách, vốn hấn còn tưởng rằng nguyên nhân là vì nữ nhi ghen tị.

Hấn còn suy nghĩ làm thế nào để hòa dịu quan hệ giữa Bạch Yêu Nhiều cùng Bạch gia, nhưng hiện tại xem ra, hoàn toàn không cần phải nói, bởi vì chỉ cần Bạch Diên Nhi còn ở Bạch gia, Bạch Yêu Nhiều liền vĩnh viễn không có khả năng trợ giúp Bạch gia!

Hấn nữ nhi ngu xuẩn này vậy mà dùng việc gả cho thái tử đến uy hiếp Hoàng hậu, uy hiếp Lệ Vương, này không phải là buộc bọn họ cùng bạch phủ đoạn tuyệt quan hệ sao!

"Nghe chớ!"

Lần này Bạch Thanh Vân thật sự nóng nảy, loại chuyện này, xử lý không tốt liền có thể sẽ khiến cho Bạch gia mất đi người che chở, đến lúc đó hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

"Phụ thân?"

Cảm giác được trên mặt đau đớn kịch liệt, Bạch Diên Nhi dùng ánh mắt không thể tin nhìn bạch thanh vân, nàng thế nào đều không ngờ phụ thân thương nàng tận xương lại đánh nàng.

"Ta không phải là phụ thân người, ta không có loại nghịch nữ như người, cánh đã đủ dài, đủ cứng rắn, dám can đảm uy hiếp hoàng tộc phải không?"

Vô cùng đau đớn, thật là vô cùng đau đớn a!

Hấn vốn cho rằng nữ nhi là đứa nhỏ thông minh, làm thế nào lại xảy ra việc này!

Đã nói những lời này thời điểm nàng về nhà vì sao không tự nói với mình, nếu là nói cho hấn biết, hấn trước tiên đến hoàng cung chịu đòn nhận tội, có lẽ còn có thể vấn hồi chút gì đó, nhưng là hiện tại, Hoàng hậu chỉ sợ đã hận Bạch gia, là nghịch nữ này hại Bạch gia a!

"Thần giáo dưỡng ra loại nghịch nữ này thấy thẹn với bề họ!"

Chính là...

Hiện tại đã quá muộn!

"Phụ thân, phụ thân đừng như vậy, là lỗi của nữ nhi, đều là lỗi của nữ nhi."

Nhìn bộ dạng bạch thanh vân, Bạch Diên Nhi chỉ biết nàng làm sai rồi, là sai rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến phụ thân không tiếc dùng tôn nghiêm bản thân đi vãn hồi.

"Ta... Ta không có loại nữ nhi như ngươi, đừng gọi ta phụ thân, từ hôm nay trở đi ngươi không còn là người Bạch gia nữa!!!"

Tuy rằng đau lòng, nhưng hiện tại muốn cứu Bạch gia cũng chỉ có biện pháp này, bỏ lại Bạch Diên Nhi tự chuốc họa vào thân, ôm lấy Bạch gia!

Bạch thanh vân là một phụ thân, nhưng hãn cang là một gia chủ của gia tộc, hãn tuyệt đối sẽ không cho phép bởi vì một người mà hủy diệt cả gia tộc.

Đã là Bạch Diên Nhi làm ra chuyện này, như vậy để cho chính nàng gánh vác hậu quả đi!

Nghe được lời nói của bạch thanh vân, Bạch Diên Nhi triệt để ngốc, ngồi sững trên đất, hoàn toàn không biết phản ứng như nào, điều duy nhất nàng biết chính là phụ thân không cần nàng nữa, nàng không còn là nữ nhi của phụ thân...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đem nàng đưa cho ta được không

Tất cả mọi người thật không ngờ, trận cung yến này vậy mà cuối cùng kết thúc như vậy, thật sự là làm cho người ta thôn thức không thôi, Bạch gia, nhà mẹ đẻ Hoàng hậu, Bạch gia gia chủ vậy mà dập đầu đến chảy máu, còn đem nữ nhi bản thân âu yếm nhất trực xuất khỏi gia tộc...

Người tham gia cung yến dần dần rời đi, không ít người đều đối với Bạch Diên Nhi chỉ trích, có tiếc hận, có nói xúng đáng, tóm lại là không có một người chia tay giúp đỡ.

Cuối cùng chỉ còn lại có năm người ở tại chỗ này, Triệu Tử Tu ngồi tại chỗ thản nhiên phẩm trà, Bạch Hiểu Tinh đứng phía sau, mà đối diện là thái tử cùng thành vương, ở giữa bốn người là bãi đất trống, ngồi ở giữa là Bạch Diên Nhi đã bị đuổi ra khỏi gia tộc

"Lục hoàng đệ thật sự là không thương hương tiếc ngọc, nếu như là ta, mỹ nhân như vậy đã sớm thu vào phủ hảo hảo thương tiếc một phen, hiện thời như vậy thật là đáng tiếc."

"Nếu Tam Hoàng huynh thích, tự mang về thành Vương phủ đi, tuy rằng không có tư cách làm phi, nhưng là làm thiếp thất cũng được, dù sao Tam Hoàng huynh có tiếng thích mỹ nhân, ta nghĩ Bạch Diên Nhi hẳn là thật thích hợp với Tam Hoàng huynh."

"Điện mạo vẫn là không sai, chỉ tiếc không có đầu óc, nếu là Bạch cô nương trí tuệ sau lưng lục hoàng đệ, ta nhất định sẽ không khách khí thu vào phủ hảo hảo thương tiếc." Nói xong, ánh mắt dâm tà ở trên người Bạch Hiểu Tinh lưu luyến.

Thái tử xem kịch vui cùng nhìn Bạch Hiểu Tinh, cùng đối đối phương thẹn quá thành giận, chỉ cần Bạch Hiểu Tinh động thủ trước, như vậy bọn họ còn có tư cách áp nàng.

"Bạch cô nương, không nghĩ tới ngươi dĩ nhiên là không biết liêm sỉ, bị một cái nam tử dùng ánh mắt nhìn rõ ràng như vậy đều không biết trốn tránh sao?"

Nghe hai người một lời một câu, rõ ràng liền là muốn chọc giận Bạch Hiểu Tinh động thủ, hai người kia mục đích gì.

"Một Vương gia dùng ánh mắt dâm tà nhìn một nữ tử thì là biết liêm sỉ, ta như vậy bị xem như là không biết liêm sỉ? Chẳng lẽ ở trong mắt thái tử điện hạ, chỉ có giết người phóng hỏa mới là người tốt?"

Cùng nàng ngoạn tâm kế? Nói đùa! Sát thủ huấn luyện là đủ loại cái gì đều có, tâm kế là cái cơ bản nhất, bằng vào hai ba câu nói liền muốn mình không không chế được? Vậy bọn họ cũng quá khinh thường Bạch Hiểu Tinh nàng!

Trong nháy mắt, thật khiến thái tử cùng thành vương nghẹn lời, nghe Bạch Hiểu Tinh nói, bọn họ đã có thể cảm giác được Bạch Hiểu Tinh đã biết ý đồ của bọn họ, nếu nói tiếp, không khỏi mất mặt.

"Lục hoàng đệ, ngươi còn không có nói tiểu mỹ nhân này xử lý như thế nào đây, chẳng lẽ đem nàng như vậy ném ở hoàng cung sao?"

"Tam Hoàng huynh nói đùa, nàng cùng ta có quan hệ gì, cho dù là cần an trí cũng không cần thiết phải đi làm."

Xem đối phương không mắc câu, thái tử cùng thành vương trong lòng có chút sốt ruột, chỉ có đem Bạch Diên Nhi tới Lệ Vương phủ, tương lai bọn họ mới có cơ hội tách hẳn cùng Bạch Hiểu Tinh ra, đến lúc đó có thể đem Bạch Hiểu Tinh đoạt lấy!

Hiện tại Bạch Diên Nhi đã là đồ bỏ đi của Hoàng hậu, nhưng đối với bọn họ mà nói còn có tác dụng không nhỏ.

Phải biết rằng Bạch Diên Nhi kia tính tình ác liệt, làm sao có thể cho phép bên người Triệu Tử Tu có nữ nhân khác, chỉ cần Bạch Diên Nhi có thể vào Lệ

Vương phủ, bọn họ có thể nghĩ đủ biện pháp, khiến Bạch Diên Nhi trèo lên giường Triệu Tử Tu, sau đó khiến cho hắn không thu nhận Bạch Diên Nhi không được!

"Lục hoàng đệ, nói như thế nào nàng đã từng là vị hôn thê của người..."

"Ồ một khắc nàng nói muốn gả cho thái tử, nàng cùng ta liền vô can hệ,, bốn vương ngại bản!"

Một câu nói này, triệt để khiến thái tử ngậm miệng, không có cách nào phản bác.

Trong lòng nữ nhân có người khác, ngại bản, lời này nói ra thực sự có học vấn, kết quả đem nàng ta nói thành tâm không sạch sẽ, ô uế, hay là nói trong lòng nàng chứa kẻ bản thủ, cũng chỉ có hắn biết.

Thái tử cùng thành vương nhìn nhau, ở trong mắt đối phương đều thấy được một tia bất đắc dĩ, cuối cùng, thái tử cảm thấy có một số việc vẫn là không nói tốt hơn.

Cười cười, nhìn Triệu Tử Tu, ta thật đã hỏi một chuyện không hay, "Lục hoàng đệ, chúng ta vẫn là huynh đệ tốt"

"Tốt hay không tốt, bốn vương tưởng thái tử hoàng huynh người so bốn vương rõ ràng hơn rất nhiều, loại vấn đề này không cần hỏi lại."

Khí! Tuy rằng quan hệ bọn họ luôn luôn bất hòa, nhưng là chưa bao giờ giống như hôm nay, nói ra bên ngoài.

"Một khi đã như vậy, bản cung không hỏi, bản cung chỉ là muốn cùng lục hoàng đệ thảo luận này nọ, không biết lục hoàng đệ có thể bỏ ra những thứ yêu thích?"

Thái tử nói không chút để ý, giống như đang nói đến một việc nhỏ không quan trọng, bọn họ rất coi trọng mặt mũi của nhau, bình thường dù hỏi hay không cũng đều trực tiếp đáp ứng, hiện tại thái tử liền đang chờ Triệu Tử Tu đáp ứng, một khi hắn đáp, liền sẽ không cho hắn có cơ hội đổi ý.

Chỉ tiếc là, Triệu Tử Tu hiển nhiên không phải là người dễ xúc động, nhìn thái tử mỉm cười, nhàn nhạt hỏi một câu, "Thái tử hoàng huynh coi trọng cái gì của bốn vương, thỉnh nói thẳng, nếu bốn vương có thể bỏ thứ yêu thích đó, đương nhiên sẽ không tiếc rẻ."

Lúc này, thái tử sắc mặt tự nhiên không tốt lắm, bọn họ cũng không phải ngu ngốc, cự tuyệt rõ ràng như vậy nghe sao lại không hiểu?

"Đã, như thế bản cung liền không khách khí, lục hoàng đệ, bản cung muốn Bạch Hiểu Tinh, có thể đem nàng tặng bản cung?" nhàn nhạt hỏi, nhưng biểu cảm là làm cho người ta không vui.

"Thật có lỗi, thái tử hoàng huynh, Bạch Hiểu Tinh là người, chẳng phải vật, cho nên xin thứ cho bốn vương không thể tặng cho!" Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, bọn họ đem mục tiêu đặt ở trên người Bạch Hiểu Tinh, nhưng hắn làm sao có thể để cho bọn họ đạt được mục đích!

"Hoàng đệ đây là luyến tiếc?"

"Thái tử hoàng huynh nói đúng, bốn vương đúng là luyến tiếc!"

"Hoàng đệ như vậy, không khỏi sẽ làm tổn thương tình cảm huynh đệ giữa chúng ta." Lúc này ngữ khí của thái tử mang theo uy hiếp, đối với Bạch Hiểu Tinh, tình thế của hắn sẽ gặp nguy hiểm, cho nên hắn tuyệt đối không cho phép có gì ngoài ý muốn.

"Thì ra là thế, nguyên lai thái tử hoàng huynh dùng tình cảm huynh đệ để đoạt người? Bốn vương thật đúng là thụ giáo!" Khinh thường một tiếng hừ lạnh, phẩy tay áo bỏ đi, "Bạch Hiểu Tinh, chúng ta đi."

"Triệu Tử Tu, người đi có thể, Bạch Hiểu Tinh phải lưu lại, bằng không hôm nay bản cung tuyệt không khách khí!"

Chẳng qua, đây là tình hình lúc trước, hôm nay bởi vì có thêm Bạch Hiểu Tinh, hết thảy mọi việc đều trở nên bất đồng. Thời điểm thái tử sắp đụng tới Triệu Tử Tu, bàn tay trắng nõn nhỏ bé ngăn cản hắn.

"Bạch Hiểu Tinh, người đây là dĩ hạ phạm thượng!" Rốt cục thấy Bạch Hiểu Tinh động thủ, hiện tại hắn hoàn toàn có lý do đem Bạch Hiểu Tinh bắt lại, dù sao tội tập kích thái tử không thể tha.

"Dĩ hạ phạm thượng? Nơi nào, ta nhìn thấy chính là thích khách mưu toan ám sát điện hạ nhà ta, chẳng lẽ ở trong lòng thái tử điện hạ thích khách cũng có thể xưng là thượng? Vẫn là nói, thái tử điện hạ muốn đem sự tình nháo đến bệ hạ đi, ta nghĩ thị vệ đại ca nơi này nhất định sẽ đem sự tình vừa rồi từ đầu chí cuối bẩm báo cho bệ hạ."

Một câu nói, khiến thái tử cùng thành vương thành công thay đổi sắc mặt.

"Bạch cô nương, người hiểu lầm, bản cung làm sao có thể làm ra sự tình như vậy. Bất quá, là muốn cùng Bạch cô nương nói một câu, bản cung thật thường thức Bạch cô nương, nếu một ngày kia Bạch cô nương muốn đổi chủ tử, bản cung nghĩ bản thân hẳn là có thể."

Thần bí cười cười, nhìn Triệu Tử Tu khinh thường, "Người vũ lực như vậy, Bạch cô nương ở bên người hắn chính là nhân tài không được trọng dụng, bản cung liền muốn giúp Bạch cô nương thôi."

Xem ánh mắt khinh thường của thái tử, Bạch Hiểu Tình bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, như vậy là vũ lực? Triệu Tử Tu chẳng qua là giấu võ công mà thôi.

"Bạch cô nương, bản cung nói mỗi một câu nói đều là thành tâm thực lòng, mong rằng Bạch cô nương suy nghĩ. Nếu có chuyện gì khó xử nói cho bản cung, bản cung sẽ vì Bạch cô nương giải quyết." Dứt lời, còn dùng ánh mắt ám chỉ liếc Triệu Tử Tu một cái, không cần nói cũng biết.

Ở trong mắt thái tử, Bạch Hiểu Tình sở dĩ đi theo Triệu Tử Tu, không phải là do nhược điểm của nàng nằm trong tay Triệu Tử Tu sao, bằng không, với thân phận thái tử của hắn làm sao nàng không động tâm?

Chính là thái tử nhìn lầm rồi, kỳ thực Bạch Hiểu Tình cho tới bây giờ đều không quan tâm quyền thế, nàng để ý là tự do.

Mà nàng ở lại bên người Triệu Tử Tu cũng không phải bởi vì bị hắn nắm nhược điểm hay do được ủy thác, nàng chẳng qua là dùng ba năm của bản thân đổi lấy một chỗ an thân tạm thời thôi.

Nghe thái tử nói xong Triệu Tử Tu hung hăng nắm tay lại, xoay người rồi đi, không ai nhìn thấy tới tăm trong mắt hắn, tựa như phẫn nộ, lại tựa như nói không nên lời.

Mà thái tử lại là cười nhìn bóng lưng Triệu Tử Tu rồi đi, tươi cười tràn đầy ác ý.

"Thái tử hoàng huynh, người nói Bạch Hiểu Tình sẽ đến tìm người nương tựa sao?" Xem bóng lưng hai người rồi đi, không biết vì sao, thành vương luôn cảm thấy sự tình sẽ không như bọn hắn tưởng tượng.

"Hừ, trừ bỏ Bạch Diên Nhi, còn có thể có ai ngu ngốc lựa chọn ở cùng một tên tàn bạo." Thái tử ác độc cười, tuy rằng bản thân chưa từng có thanh danh bại hoại như Triệu Tử Tu, nhưng cũng làm không ít chuyện.

Tuy rằng thái tử cảm giác không sai, nhưng bản thân lại luôn có loại cảm giác nói không nên lời, thành vương thấy sự tình sẽ không thuận lợi vậy, ít nhất trước mặt là Bạch Hiểu Tình hẳn là sẽ không dễ dàng.

Mặt khác một bên, Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tình đã chạy về Vương phủ, chỉ là, làm cho người ta ngoài ý muốn là, Triệu Tử Tu cảm xúc tựa hồ tựa hồ không hề vui sướng như lúc rồi đi, mà là có chút tối tăm.

"Bạch cô nương, Vương gia làm sao vậy?"

Nhìn Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tình bước vào cửa, mọi người đi lên, ào ào hỏi bọn họ Vương gia vì sao bỗng nhiên trở nên dị thường như vậy, chính Bạch Hiểu Tình cũng không rõ ràng, giống như sau khi cùng thái tử và thành vương đối thoại hắn liền bắt đầu tức giận.

Trở lại trong phòng Triệu Tử Tu bỗng nhiên cảm thấy nghẹn khuất, không thể nói rõ là vì sao, nhưng thời điểm Triệu Tử Hằng tên hỗn đản này dám hướng hắn muốn Bạch Hiểu Tình, hắn liền cảm thấy phi thường khó chịu, cái loại cảm giác này giống như vật trân quý bị người ta rình lấy mất, phi thường khó chịu!

Hơn nữa để cho hắn khó chịu là, cuối cùng lúc Triệu Tử Hằng nói với Bạch Hiểu Tình những lời kia, Bạch Hiểu Tình vậy mà không có cự tuyệt.

Chẳng lẽ... Nàng luôn muốn rời khỏi hắn sao?

Không biết vì sao, nghĩ tới loại khả năng này, Triệu Tử Tu cảm thấy ngực rất bí bách, khó chịu muốn mắng chửi người.

"Người đâu, đem Bạch Hiểu Tình mang đến cho bản vương!" Khó chịu đều vì nàng mà ra, như vậy nàng nên tự nhận hậu quả đi!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bị cưỡng bức ?

Xem dáng vẻ Triệu Tử Tu phẫn nộ, quân gia có chút buồn bực, hôm nay chủ tử làm sao vậy, tuy rằng đồn đãi nói chủ tử hi nộ vô thường, nhưng thời điểm có thể nhìn thấy chủ tử nổi giận rất hiếm.

Bình thường, chủ tử đều là lạnh lùng thoáng nhìn, sau đó người phạm sai lầm chỉ biết bản thân tiêu rồi, hôm nay chủ tử thoát nhìn là thật sự nổi trận lôi đình.

Giọng Triệu Tử Tu vừa mới vang lên, quân gia phồng phồng là vì Bạch cô nương này làm ra chuyện gì chọc tới chủ tử, trong lòng không khỏi thờ dài, hi vọng chủ tử có thể lý trí, đừng đem Bạch cô nương giết.

Mà lúc này Bạch Hiểu Tình đã chuẩn bị nghi ngại, nghe được Triệu Tử Tu gọi nàng, trong mắt thoáng nghi hoặc, bất quá vẫn lập tức đi qua.

Bởi vì là phòng cách vách, cho nên, dù lúc này Bạch Hiểu Tinh đã chuẩn bị ngủ, thay quần áo đi qua cũng không mất thời gian.

Bất quá Bạch Hiểu Tinh phi thường buồn bực, hai người mới tách ra, hiện tại đã kêu bản thân đi qua là có ý gì, chẳng lẽ vừa rồi có cái gì nói chưa rõ sao?

Không lâu sau Bạch Hiểu Tinh liền đẩy cửa đi vào, nhìn thấy chính là bộ mặt âm trầm của Triệu Tử Tu, nàng có chút buồn bực, hôm nay Triệu Tử Tu làm sao vậy, đang không lại tức giận đến vậy.

Bạch Hiểu Tinh tinh tế hỏi tưởng một chút chuyện cung yến hôm nay, hình như là không có cái gì khiến Triệu Tử Tu tức giận, trừ bỏ cuối cùng cùng Triệu Tử Hằng nói mấy câu, có chút tức, còn lại đều là không có vấn đề gì.

"Lệ Vương điện hạ của ta, người có chuyện gì quan trọng sao, phải biết rằng, đã hơn nửa đêm rồi, không có chuyện quan trọng ta phải đi về ngủ."

Xem mảnh nhỏ đầy đất, Bạch Hiểu Tinh chắc chắn lấy làm kỳ lạ, nguyên lai Triệu Tử Tu luôn âm trầm lúc giận dữ cũng đập phá này nọ.

"Người chuẩn bị đi theo Triệu Tử Hằng?" thanh âm âm trầm, có chút rầu rĩ, nhìn Bạch Hiểu Tinh có chút phức tạp.

Lời nói chất vấn của hắn, làm Bạch Hiểu Tinh ngây ngẩn cả người khi nào thì nàng tỏ vẻ muốn đi theo bên thái tử?

Nhưng nàng ngây người trong giây lát này lại bị Triệu Tử Tu cho là cam chịu, nhất thời lửa giận bốc lên.

"Bạch Hiểu Tinh, cho dù là ta thật sự tàn nhẫn người cũng phải ở lại bên người của ta, người cho là trêu chọc ta sau đó người còn có thể đi sao?" Dùng sức giữ chặt cổ tay nàng, đem nàng ném tới trên giường, cúi người áp xuống thân thể của nàng.

"Uy, Triệu Tử Tu, người hôm nay phát điên cái gì, nói cái gì ta nghe không hiểu, cái gì đi theo Triệu Tử Hằng, ta hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy hắn được chưa?"

Bạch Hiểu Tinh thanh âm rất là nghi hoặc, hôm nay người hắn là như thế nào, lúc này lúc khác, làm cho nàng hoàn toàn theo không kịp tiết tấu của hắn.

Hơn nữa đối với Triệu Tử Hằng loại người âm trầm này, Bạch Hiểu Tinh xưa nay liền không có hảo cảm, nàng vì sao muốn đi theo bên hắn, Triệu Tử Tu đầu óc mỗi một ngày đều tự suy nghĩ rồi tự thù dết ra cái gì rồi?

"Đúng, bốn vương là nổi điên, hơn nữa là bị người làm cho điên!"

Đáng chết, vì sao không có sớm một chút phát hiện cảm tình bản thân, nếu sớm một chút phát hiện, hắn căn bản là sẽ không để cho nàng cùng Triệu Tử Hằng gặp mặt.

Không, không phải là không phát hiện, là hắn luôn tự phủ định, luôn luôn cự tuyệt, bởi vì hắn không muốn lại gặp thêm một "Lam Ngọc Nhi" thứ hai, cho nên luôn kháng cự, nhưng kết quả kháng cự, lại là triệt để mất đi nàng sao?

Cứ như vậy, bởi vì Bạch Hiểu Tinh không có cự tuyệt, làm Triệu Tử Tu không tự chủ cho rằng, Bạch Hiểu Tinh thật lựa chọn Triệu Tử Hằng làm chủ tử.

Nụ hôn dừng ở trên môi của nàng, không có một tia thương tiếc, chính là vô tận đoạt lấy cùng phần nộ, đã không muốn, như vậy không cần cho hắn hi vọng, nếu cho hắn hi vọng, vậy đừng trách hắn không chịu buông tay!

Nàng là người duy nhất nhiều năm như vậy cho hắn ấm áp, tuy rằng không thích người khác thương hại, nhưng không có nghĩa là hắn không cần ấm áp.

Hiện tại rốt cục có một người cho bản thân cảm thấy ấm áp, vậy mà lại muốn rời khỏi, điều này làm cho hắn không thể tiếp nhận!

Bạch Hiểu Tinh phần nộ nhìn hắn, dùng ánh mắt bảo hắn dừng tay, lại bị bàn tay to của hắn che đi.

Ánh mắt tràn đầy phần nộ kia hắn không muốn nhìn thấy!

Mà một loạt hành động của Triệu Tử Tu khiến Bạch Hiểu Tinh càng thêm giừu cợt, hiện tại nàng không biết Triệu Tử Tu đang giận cái gì, cũng không biết bản thân làm sai cái gì, chuyện xảy ra hiện tại làm cảm giác của nàng trở nên phức tạp!

Từ từ hôn xuống thân thể của nàng để lại từng dấu xanh tím, giờ khắc này Triệu Tử Tu thể hiện sự tàn bạo của hắn vô cùng nhuần nhuyễn.

Hôn mát, khẽ cắn, không bao lâu, trên người Bạch Hiểu Tinh đã đầy vết xanh tím.

Khóe miệng lạnh lùng gợi lên một độ cong trào phúng, giờ khắc này, thương hại Bạch Hiểu Tinh đối với Triệu Tử Tu, toàn bộ bởi vì hắn hành động của hắn mà biến mất.

Đi đến một thế giới lạ lẫm, như trước vẫn là thân phận sát thủ, Bạch Hiểu Tinh luôn không tin tưởng, cũng có chút không hiểu bất an, nhưng trong khoảng thời gian này, ở lại Lệ Vương phủ mới có một chút biến chuyển tốt.

Tuy rằng nơi này cũng không xem là nhà nàng, nhưng ít nhất trong ba năm thời gian, nơi này có thể tính là chóc an thân của nàng, ở trong này không cần thiết mỗi ngày phải đi giết người, không cần lúc nào tay cũng nhiễm máu tươi.

Chỉ là, lúc nàng rốt cục quyết định buông lỏng tâm tư, chậm rãi thích ứng, tiếp nhận cuộc sống hiện tại, nàng lại bị rơi vào cục diện như vậy.

Nàng tuy rằng là người hiện đại, tuy rằng là sát thủ, để hoàn thành nhiệm vụ thậm chí có thể dùng sắc dụ, thế nhưng cũng sẽ không dễ dàng thất thân, vừa vì kỹ thuật ám sát của nàng cao siêu, thứ hai cũng bởi vì nàng giữ mình trong sạch, nàng không muốn vì những người đó không có tư cách có được thân thể của nàng.

Nhưng đến hiện tại, thân thể nàng quý trọng, vậy mà bị Triệu Tử Tu áp dưới thân tùy ý khinh bạc, thậm chí ngay cả một chút năng lực phản kháng đều không có, lần đầu tiên, nàng có chút hận bản thân vô lực.

Cho tới nay, nàng đều cảm thấy vô công bản thân, kỹ thuật ám sát của nàng ở thế giới này tuy rằng không thể nói có thể hoành hành ngang dọc, nhưng tự bảo vệ mình coi như cũng đủ, nhưng hiện tại xem ra, thật sự vẫn là không đủ.

"Bạch Hiểu Tinh?"

Phát hiện điều khác thường, Triệu Tử Tu thân thể cứng đờ, nhìn người dưới thân cười đến trào phúng, Triệu Tử Tu nháy mắt tâm đều cảm thấy lạnh, hắn không biết đối mặt với nàng nên nói cái gì, làm chút gì đó khiến không khí giữa hai người hòa dịu một chút.

Ở chung một thời gian dài như vậy, hắn đã nhìn thấy nhiều nét mặt của Bạch Hiểu Tinh, có lạnh lùng, có ôn nhu, có kiêu ngạo, có tùy ý, cô đơn nhưng chưa từng thấy vẻ mặt trào phúng này, nàng như vậy làm Triệu Tử Tu cảm thấy xa lạ, cũng cảm thấy rất khủng bố.

Loại cảm giác sắp mất đi một người, giống như chỉ cần bản thân nhất thời nói tay, thiên hạ dưới thân sẽ triệt để biến mất không thấy, giống như đã triệt để bị nàng bỏ qua.

Mồm thở phì phò, Triệu Tử Tu muốn cùng nàng xin lỗi, muốn nói xin lỗi...

Muốn nói, hắn chỉ là sợ nàng rời đi, muốn nói hắn chính là hi vọng nàng có thể lưu lại bồi ở bên người hắn, muốn...

Chỉ là...

Chuyện hôm nay, hắn không hối hận!

Nếu đây là thủ đoạn duy nhất khiến nàng lưu lại, cho dù là nàng hận bản thân, hắn cũng muốn nàng lưu lại!

Sinh mệnh hắn đã mất đi nhiều thứ rồi, không có một chút ấm áp, nếu có thể đem một phần ấm áp này lưu lại, làm của riêng, cho dù là hận, cho dù là mỗi ngày muốn hắn đối mặt với việc nàng ám sát, Triệu Tử Tu cũng là cam tâm tình nguyện!

"Triệu Tử Tu, ngươi xác định ngươi vẫn muốn tiếp tục đi xuống sao?"

Thanh âm thanh lãnh, làm Triệu Tử Tu tâm đều lạnh đi, vì sao giờ phút này nàng vẫn lạnh lùng như vậy, nếu là nữ tử thông thường, không phải hắn là khóc lớn sao, liền tính nàng không khóc, phần nộ cũng tốt, tức giận một chút cũng tốt!

Nàng lạnh lùng như vậy, khiến hắn không biết phải nói gì. Không biết an ủi thế nào, không biết khuyên nàng như nào.

Tuy rằng nói, giữa bọn họ vẫn chưa tiến hành đến bước cuối cùng, nhưng hiện tại thật sự cũng không khác biệt lắm, nếu tình hình trong phòng bị người khác biết, hiện tại trong sạch của Bạch Hiểu Tinh quả thật là triệt để bị hủy ở trong tay hắn.

Thời điểm ánh mắt Triệu Tử Tu nhìn tới Bạch Hiểu Tinh, trong lòng hắn bỗng nhiên lạnh đi, bởi vì hôm nay Bạch Hiểu Tinh thật sự rất bình tĩnh.

Bình tĩnh đến nỗi giống như sự tình vừa rồi đối nàng một chút ít ảnh hưởng đều không có, không có hận, không có phần nộ, thậm chí... Ngay cả một tia ấm áp có sẵn trong mắt nàng, đều biến mất không thấy...

"Bạch Hiểu Tinh, không cho ngươi nhìn ta như vậy, " Triệu Tử Tu hoảng thần, ở bên tai Bạch Hiểu Tinh gầm nhẹ, "Mặc kệ là ngươi phần nộ cũng được, hận ta cũng được, nhưng là không cho ngươi dùng loại ánh mắt này nhìn ta!"

"Hận? Ta vì sao phải hận, chẳng qua là bởi vì một cái ước định mà ở chung ba năm thôi. Ta nói rồi, thân thể ta không thêm để ý, đối với một sát thủ mà nói, vì hoàn thành nhiệm vụ, sắc dụ thất thân cũng không phải là chuyện lớn."

Ngữ khí trào phúng làm Triệu Tử Tu rớt cuộc hiểu, sự tình hôm nay hắn thật sự là mười phần sai, là chính bản thân hắn tạo ra khoảng cách không thể cứu vãn này.

Vốn cho rằng có được thân thể của nàng, là có thể đem nàng giữ ở bên người, nhưng hiện tại xem ra là đẩy nàng xa hơn, thậm chí, bản thân rốt cuộc chạm không tới.

Bạch Hiểu Tinh nói xong câu đó, nàng liền triệt để yên tĩnh, mặc kệ Triệu Tử Tu nói cái gì nàng đều trầm mặc, giống như vừa rồi đều không có gì xảy ra.

Nhưng là Triệu Tử Tu biết, Bạch Hiểu Tinh thay đổi, hoàn toàn thay đổi, thời điểm nàng đối mặt với hắn, còn có thể mang theo một chút cảm xúc, mặc kệ là kiêu ngạo cũng tốt, hay thương hại cũng thế, luôn có thể làm cho hắn cảm giác được cảm xúc của nàng, nhưng giờ khắc này, hắn vậy mà hoàn toàn

không cảm giác được nằng nghĩ gì.

Hiện tại Bạch Hiểu Tình tựa như một oa nhi, tâm đầu là không, mặc kệ Triệu Tử Tu đụng chạm thế nào, đều không cảm giác được suy nghĩ của nàng.

"Bạch Hiểu Tình, ta sẽ cưới ngươi, ta đối với ngươi sẽ phụ trách, ta tuyệt đối sẽ không đối với ngươi bội tình bạc nghĩa." Hắn liền thề, hiện tại hắn chỉ có thể hứa hẹn như vậy, hi vọng có thể đem nàng giữ lại bên người.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Triệu Tử Tu đau khổ

"Vương gia, không cần lo lắng, ta chưa từng muốn trở thành phi của Vương gia, ta chỉ là hộ vệ của ngài, là thuộc hạ mà thôi, hơn nữa ta đã ước định, trong thời gian ba năm này ta nhất định sẽ ở lại bên cạnh ngươi."

Nhân nhật nói một câu, triệt để kéo ra khoảng cách giữa hai người, liên tính bọn họ cơ hồ có làm qua chuyện thân mật nhất, nhưng sự việc phát sinh, tâm bọn họ trong lúc đó, đã bị ngăn cách bởi một đạo phòng hộ thật dày.

Đúng vậy, ba năm này sẽ ở lại bên người của hắn, nhưng Triệu Tử Tu cũng biết, những lời này của Bạch Hiểu Tình cũng đại biểu, ở lại bên người hắn ba năm, ba năm vừa đến, tất nhiên sẽ rời đi!

"Bạch Hiểu Tình, ngươi cứ phải cự tuyệt ta mới được sao?"

Giờ khắc này, Triệu Tử Tu phát hiện bản thân càng thêm thống khổ, khoảng cách giữa hai người cũng đã khiến hắn đủ thống khổ, hiện tại đã đến mà đến gần nhau trong gang tấc mà lại càng xa cách hơn.

"Vương gia, nếu ngài nếu không có việc gì, thuộc hạ về phòng trước."

Trong giọng nói không có một tia dao động, trừ bỏ thân thể nàng run nhè nhẹ, căn bản làm cho người ta không cảm giác được nàng mới trải qua quá việc gì.

Hiện tại Bạch Hiểu Tình không có khiếu nại, bình thần kính cẩn nghe theo giống như là một nô tài, dùng hành động để ngăn cách tâm hai người.

Thất bại! Trừ bỏ thất bại, càng hối hận hơn.

Bởi vì hắn cảm giác được, thái độ của Bạch Hiểu Tình trở nên xa cách rất nhiều, cái này không tốt...

Nhưng Triệu Tử Tu lại không nói gì cả, chỉ dùng sức đem Bạch Hiểu Tình ôm vào trong ngực, không chịu để cho nàng rời đi, thật giống như một đứa nhỏ bất lực, làm cho người ta đau lòng.

Trong bóng đêm, đáy mắt Bạch Hiểu Tình hiện lên bất đắc dĩ, nàng phải đối mặt với người này thế nào mới tốt đây, có lẽ, kéo ra khoảng cách giữ hai người là lựa chọn tốt nhất...

Quả nhiên, dự cảm của Triệu Tử Tu là chính xác, ngày thứ hai bắt đầu, Bạch Hiểu Tình liền tránh né hắn, vốn là hộ vệ luôn theo bên người hắn, cũng biến thành ám vệ, tuy rằng có thể cảm giác được nàng tồn tại, nhưng lại nhìn không thấy nàng, loại cảm giác này thật đúng là đáng chết, khó chịu!

Mấy ngày qua, lão quân gia cũng phát hiện giữa hai người dị thường, nguyên bản Bạch cô nương là theo phía sau Vương gia, nhưng hiện tại đều không biết trốn ở nơi nào, mà thời điểm dùng bữa, Bạch cô nương cũng chỉ xuất hiện một lát, dùng tốc độ nhanh nhất ăn xong liền vào phòng biến mất không thấy, cái loại cảm giác này giống như là hai người đang giận dỗi.

"Vương gia, ngài cùng Bạch cô nương lúc đó là như thế nào?" Rốt cục hạ nhân đều chịu không nổi trong phủ mấy ngày này áp suất luôn thấp vậy, lão quân gia rốt cục chịu không nổi phải hỏi hai người là chuyện gì xảy ra.

Đáp lại hắn là Triệu Tử Tu trầm mặc, hắn không biết trả lời thế nào.

"Ta bắt buộc nàng, nàng không phải tự nguyện. Ta vốn là muốn..."

Một câu nói, làm quân gia á khẩu không trả lời được, sáng sớm ngày đó hai người ôm nhau mà ngủ, khiến quân gia vui vẻ thật lâu, hắn cho rằng chủ tử cùng Bạch cô nương rốt cục tu thành chính quả, rốt cục cũng người mang lại âm áp cho chủ tử, có thể ở cùng hắn. Tuy nhiên giờ khắc này, biết rõ chân tướng, trong lòng lại cảm thấy nặng trĩu.

Hiện tại chủ tử tổn thương Bạch cô nương, tương lai bọn họ có lẽ là đầy bụi gai thôi, lúc này, trong lòng hắn có chút oán trách chủ tử, chủ tử bình thường cũng là một người đáng tin, hiện tại sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Ban đêm, Triệu Tử Tu ngủ không được, một người đi lên nóc nhà hóng gió, hi vọng tâm tình có thể bình tĩnh một chút, cảm giác được Bạch Hiểu Tinh tránh né, trong lòng hấn vô cùng ghen ghét, vì sao hấn đã nói sẽ phụ trách, mà nàng còn tránh hấn như rắn rết.

Thời điểm lên đến nóc nhà, ngoài ý muốn thấy được một người khác, hiện tại Triệu Tử Tu rất muốn đi qua, đem nàng ôm vào lòng, nói xin lỗi với nàng.

Kỷ thực sự tình ngày đó, đã qua lâu như vậy, Bạch Hiểu Tinh tức giận trong lòng đã chậm rãi tiêu tan. Nhưng là bi thương ở đáy lòng nàng vẫn không thể biến mất được.

Triệu Tử Tu ở một bên gần như tham lam nhìn nàng, chỉ có thể quý trọng khoảng thời gian ngắn ngủi ở chung này.

Đáng tiếc là, ngay khi trong lòng Triệu Tử Tu vừa mới dâng lên một chút thỏa mãn, Bạch Hiểu Tinh phi thân xuống nóc nhà, để lại cho hấn một bóng lưng tiêu sái, không nói gì rồi đi.

Giờ khắc này, Triệu Tử Tu rốt cuộc nhìn không nổi nữa, đuổi theo nàng, lại bị nàng nhốt ngoài cửa.

Hấn không dám gõ cửa, sợ hiện tại nhất cử nhất động đều sẽ làm nàng càng thêm chán ghét, nhưng cứ như vậy, hấn si ngốc ở ngoài cửa canh giữ một đêm đều không thấy nàng mở cửa.

Cười khổ, nàng chán ghét bản thân đều đã đạt đến trình độ này sao? Chán ghét đến mức chỉ cần đứng chung một chỗ nàng đều chịu không được sao?

Về sau mỗi buổi tối, Triệu Tử Tu đều sẽ đến ngồi một hồi, bởi vì mỗi ngày Bạch Hiểu Tinh đều sẽ đi lên, hấn liền như vậy có một chút thời gian để nhìn thấy nàng. Thời điểm khác, cho dù biết nàng ở bên người, lại như trước nhìn không thấy nàng.

Mà mỗi ngày ban đêm Bạch Hiểu Tinh trở về phòng ngủ, Triệu Tử Tu đều sẽ canh giữ ở cửa phòng, đợi đến trời sắp sáng mới rời đi.

Dần dần, thời gian dài trôi qua, ngăn cách giữa hai người, giống như trở nên nhỏ đi rất nhiều, Bạch Hiểu Tinh ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện ở bên người Triệu Tử Tu, bất quá thời gian đều rất ngắn.

Mặc kệ nói như thế nào, ân oán của Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tinh trong lúc đó xem như giải quyết hơn phân nửa, tuy rằng, hiện tại Bạch Hiểu Tinh đã phong bế tâm của bản thân, không cho phép người nào tồn tại trong lòng nàng, tuy nhiên việc này đối với Triệu Tử Tu mà nói là tin tốt, hấn liền không cần lo lắng nàng sẽ bị người khác cướp đi.

Hơn nữa để cho Triệu Tử Tu cao hứng là, mấy ngày nay hấn phát hiện cửa phòng Bạch Hiểu Tinh đã không còn luôn đóng, tựa hồ là ngầm đồng ý hấn lúc tối vụng trộm xem nàng vài lần.

Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của Bạch Hiểu Tinh. Về phần Triệu Tử Tu...

Hấn mỗi ngày buổi sáng đều lặng lẽ vào cửa sau, điểm huyết ngủ Bạch Hiểu Tinh, sau đó hai người ôm nhau mà ngủ, thẳng đến sắc trời sáng, Triệu Tử Tu mới vụng trộm rời đi.

Chính là, Triệu Tử Tu bên này vấn đề mới giải quyết hơn phân nửa, thái tử cùng Thành vương bên kia đã có chút thiếu kiên nhẫn.

Bọn họ luôn chờ Bạch Hiểu Tinh đến cầu tình, nhưng đợi hồi lâu cũng không có tin tức, việc này làm cho bọn họ phiền chán không thôi.

Rõ ràng hết thảy đều ở trong kế hoạch của bọn họ, không phải sao, vì sao đến bây giờ Bạch Hiểu Tinh còn chậm chạp không tới, rõ ràng ngày đó hấn truyền mật âm nói với Triệu Tử Tu, 'Đừng tưởng rằng nàng vĩnh viễn là người của người, sớm muộn gì cũng có một ngày nàng sẽ đến bên ta, cùng Ngọc Nhi ngày đó giống nhau'.

Hấn tin tưởng vững chắc những lời này sẽ khiến cảm xúc của Triệu Tử Tu không khống chế được, Bạch Hiểu Tinh nhất định sẽ chịu không nổi mà rời khỏi Lệ Vương phủ, cho dù là không lý khai, cũng có tám tầng ngăn cách.

Nhưng trên thực tế là mấy ngày nay thám tử hồi báo, Bạch Hiểu Tinh căn bản là không có dấu hiệu rời khỏi Lệ Vương phủ!

Điều này sao có thể, chẳng lẽ Triệu Tử Tu tính tình tàn bạo là giả, bất quá cho dù là như thế nào, Lam Ngọc Nhi cũng là điểm cảm của hấn, không có khả năng sau khi hấn nghe thấy đều không có phản ứng gì!

"Thái tử hoàng huynh, nếu không được liền buông tha thôi, không cần vì một nữ nhân mà đem sự tình làm kinh động phụ hoàng, sẽ bị phụ hoàng trách phạt. Trên đời này cũng không phải chỉ có mình nàng là nữ nhân!"

Thành vương Triệu Tử Việt luôn luôn không hiểu, Triệu Tử Hằng vì sao lại đối Bạch Hiểu Tinh đề bụng như vậy, chẳng qua là một nữ nhân thôi, tuy rằng rất đẹp, nhưng là trên đời này mỹ nhân nhiều lắm, vì sao hấn cứ phải quan tâm đến nàng?

"Ta biết, nhưng là ta không bỏ xuống được, hơn nữa trên thế giới này đích xác là không chỉ có một nữ nhân, nhưng Bạch Hiểu Tinh lại chỉ có một."

Triệu Tử Hằng cũng không biết bản thân bị cái gì, có lẽ là vì càng không chiếm được lại càng muốn có cho được, nhưng đáp án này cũng không phải thập phần chuẩn xác, hấn luôn cảm thấy trong lòng ẩn một điều gì đó mà hấn không muốn thừa nhận.

Nghe thấy đáp án, thành vương cái gì cũng không nói, bởi vì hắn biết, lúc này thái tử thật sự có phần hơi nghiêm cần.

Bởi vì thời điểm cướp Ngọc Nhi bên người Triệu Tử Tu, hoàng huynh cũng không nóng lòng như vậy, hơn nữa đoạt được cũng chỉ đùa bốn vài ngày liền đem nàng ném ở một bên chẳng quan tâm.

Nhưng hiện tại đối với Bạch Hiểu Tình không giống nhau, nàng giống như chiếm toàn bộ tâm thần của hắn, điều này phải làm sao đây.

"Quên đi, không nghĩ nữa. Tử Việt, theo ta ra ngoài đi dạo."

Thanh âm Thái tử mang theo một tia mỉa mai, hắn biết sự tình lần này là hắn chấp nhất, kỳ thực rõ ràng hắn không cần để ý Bạch Hiểu Tình như vậy, chẳng qua chỉ là một nữ nhân, có thể lật trời hay sao?

Mẫu phi qua đời sớm, phụ hoàng cũng không thương yêu hắn, cho nên tâm hắn dị thường lãnh ngạnh, nhưng là nhìn thấy Bạch Hiểu Tình đem hứa hẹn của hoàng đế nâng cao đầu như nữ vương không chút do dự đưa cho Triệu Tử Tu, một khắc kia hắn là hâm mộ, cũng là ghen tị, thậm chí, trong lòng còn mang theo chút hận ý.

Vì sao một người âm áp như vậy không phải là của hắn...

"Hoàng huynh, chúng ta đi thôi." Xem Triệu Tử Hằng ngây người, Triệu Tử Việt đã mặc xong quần áo đẩy hắn một phen, sau đó đi trước ra ngoài.

"Thôi, có lẽ thật sự không phải là của ta, vẫn là nên buông tha."

Ngay lúc hắn nảy sinh ra ý niệm buông tha cho nàng, xa xa hai bóng người đi tới làm cho hắn triệt để thất thần, dĩ nhiên là Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tình!

Xem hai người chậm rãi đi tới, Triệu Tử Hằng khoe miệng gọi lên mỉm cười. Ngay lúc hắn quyết định buông tha, Bạch Hiểu Tình vậy mà lại một lần nữa xuất hiện trước mặt của hắn.

Giờ khắc này, Triệu Tử Hằng không biết bản thân cùng Bạch Hiểu Tình là có duyên phận hay không, nhưng hắn có một chút xác định, cuộc đời này hắn Triệu Tử Hằng sẽ cùng Bạch Hiểu Tình dây dưa cả đời.

Ánh mặt trời người người đều muốn, âm áp người người đều khát cầu, Bạch Hiểu Tình là một người âm áp như vậy, dựa vào cái gì Triệu Tử Tu một người độc chiếm!

Ánh mắt có chút khiêu khích dừng ở trên người Triệu Tử Tu, lúc này đây Triệu Tử Hằng quang minh chính đại tuyên chiến, Bạch Hiểu Tình hắn nhất định phải có, hắn Triệu Tử Tu tự đưa cũng tốt, không cho cũng được, chỉ cần hắn coi trọng, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn nào, hắn cũng muốn cướp tới tay!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lựa chọn

Đứng một bên, Bạch Hiểu Tình thần sắc không rõ nhìn hai người, nàng biết hai người kia lập trường không giống nhau, thế nhưng không đến mức giống như bây giờ ở trên đường cái gây gổ đi.

Ngạch, tuy rằng nói tranh cãi âm ỉ là có điểm quá đáng, nhưng là châm chọc khiêu khích vẫn đúng đi, bọn họ hai người một bên là thái tử, một bên là Vương gia, chẳng lẽ đều không có kị thân phận của mình sao?

"Hoàng huynh, hiện tại chúng ta là ở ngoài cung, như vậy có chút hơi quá đáng."

Xem bộ dáng Triệu Tử Hằng, Triệu Tử Việt chỉ biết, hôm nay hắn cùng Triệu Tử Tu tuyệt đối là muốn gây hấn.

Ghé mắt nhìn Bạch Hiểu Tình một cái, thật là rất đẹp, cũng rất có khí chất, nhưng Triệu Tử Việt không rõ, mỹ nhân khác so với nàng chỗ nào cũng có, có khí chất cũng không ít, nhưng thái tử hoàng huynh vì sao cứ phải đối với nàng cố chấp.

"Không biết lục hoàng đệ có thời gian hay không, huynh đệ chúng ta đã lâu không thấy, không bằng đi uống chén trà, ôn chuyện cũ?"

Tuy rằng Triệu Tử Hằng trong giọng nói đầy thương lượng, nhưng về mặt của hắn là nói cho Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tình, hôm nay bọn họ không thể không đi.

Hơn nữa hành vi của Triệu Tử Hằng cũng minh xác nói cho Triệu Tử Tu, hiện tại hắn đối Bạch Hiểu Tình là nhất định chiếm cho được, mặc kệ Triệu Tử Tu đều không ngăn được quyết tâm của hắn.

Thấy uy hiếp của Triệu Tử Hằng, Triệu Tử Tu lạnh lùng cười, hồi đáp, "Nếu thái tử hoàng huynh đã có hảo ý, như vậy bốn vương liền cung kính không bằng tuân mệnh, Bạch Hiểu Tinh, chúng ta hảo hảo bồi thái tử 'ôn chuyện cũ!'"

"Lục hoàng đệ thỉnh, Bạch cô nương xin mời!" Triệu Tử Hằng hướng tới một bên trà lâu vừa chia tay, làm một tư thế thỉnh, liền dẫn đầu đi vào trà lâu.

Cho tới nay, Triệu Tử Hằng đều không cho rằng Triệu Tử Tu là đối thủ, tuy rằng nói hắn nhận hết sủng ái của phụ hoàng, nhưng là vì tư chất không tốt, hơn nữa tàn nhẫn thị sát, chẳng phải một người thích hợp làm hoàng đế nhân.

Ở trong lòng Triệu Tử Hằng, Triệu Tử Tu căn bản không phải là uy hiếp.

Nhưng hiện tại bởi vì Bạch Hiểu Tinh xuất hiện, cho tới nay cục diện bế tắc đã bị đánh vỡ như vậy, Triệu Tử Tu tựa hồ rất nghe lời Bạch Hiểu Tinh

"Chường quây, một bình 'yên vân', đưa đến phòng riêng của bản cung." Bởi vì là khách quen, cho nên Triệu Tử Hằng ở có một phòng riêng ở đây, vì tránh không muốn cùng người khác ngồi chung.

"Dạ, tiểu nhân đã biết."

Theo Triệu Tử Hằng đi tới phòng của hắn, Bạch Hiểu Tinh đánh giá hết thấy, cuối cùng vừa lòng gật đầu, nơi này hoàn cảnh thật sự rất tốt.

Một cái bàn vuông vài chén trà, ngoài cửa sổ là cảnh đẹp, trên tường họa mai, lan, trúc, cúc, trong phòng hương cũng nhân nhát, như có như không, tất cả những thứ này đều thật thích hợp cho phẩm trà.

Kiếp trước Bạch Hiểu Tinh tuy rằng là sát thủ, thế nhưng cũng là người rất thích trà, thích nhất chính là, thời điểm không có chuyện gì thường thức một ấm trà, không cần quá thơm, chỉ cần thơm nhân nhát, tẩy đi mọi mệt mỏi cùng áy náy trong lòng nàng.

Rất nhiều người cho rằng sát thủ đều là lãnh khốc vô tình, nhưng có ai từng nghĩ tới, cái gọi là lãnh huyết vô tình đều là vì do bị buộc phải giết người mà có, nếu có thể, ai lại nguyện ý tự làm tay mình nhiễm máu?

"Bạch cô nương thích nơi này?."

Xem Bạch Hiểu Tinh có chút thất thần, Triệu Tử Hằng nhẹ giọng hỏi, thậm chí trong thanh âm đều mang theo ôn nhu chính hắn cũng không nhận thấy được.

Bạch Hiểu Tinh vẫn chưa trả lời vấn đề của Triệu Tử Hằng, mà là nhân nhát nói một câu, "Hiểu Tinh đến là vì Vương gia, Hiểu Tinh thích hay không cũng không quan trọng."

Câu nói đầu tiên đem lập trường bản thân nói rõ, Bạch Hiểu Tinh là rõ ràng cự tuyệt lời mời chào của Triệu Tử Hằng, mặc kệ nói như thế nào, hiện tại nàng đã lựa chọn lưu lại bên người Triệu Tử Tu, liền không muốn giúp trợ Triệu Tử Hằng.

Hơn nữa hiện tại Triệu Tử Tu cũng quả thật khiến nàng có chút đau đầu, không biết nên đối mặt thế nào nữa.

Bạch Hiểu Tinh biết Triệu Tử Tu chấp nhất, mỗi ngày buổi tối đều chờ ở cửa, vốn nàng không nghĩ đi quản hắn, nhưng nhìn hắn càng ngày càng tiêu tụy, vẫn là động lòng trắc ẩn, để cửa phòng mở, cho hắn xem liếc mắt một cái rồi trở về nghỉ ngơi.

Nhưng nàng tựa hồ là xem nhẹ trình độ da mặt dày của Triệu Tử Tu, nàng để cửa mở, hắn liền trực tiếp ở lại phòng bản thân mà ngủ, hai ngày đầu nàng bị điểm ngu huyết thật không biết, sau này cũng là dần dần biết được, mà hiện tại...

Tựa hồ là biết bản thân biết hắn mỗi đêm ngủ ở trong phòng, Triệu Tử Tu thậm chí ngay cả huyết ngủ của nàng cũng không điểm.

Nghe được câu trả lời, Triệu Tử Tu có chút ít yên tâm, xem ra trong khoảng thời gian này đứng ở ngoài cửa phòng không uống phí, ít nhất hiện tại Bạch Hiểu Tinh đã không còn cự tuyệt hắn. Mà Triệu Tử Hằng lại thay đổi sắc mặt, thậm chí trong thần sắc đều mang theo hận ý rõ ràng đến nỗi khiến người ta không thể bỏ qua.

"Bạch cô nương, ngày ấy chuyện bản cung nói, hôm nay có thể hay không có thể cho bản cung một câu trả lời thuyết phục?"

Không cam lòng!

Tuy rằng thái độ của Bạch Hiểu Tinh đã rõ ràng, hắn vẫn không tin, bản thân trực tiếp hỏi, nàng còn có thể cự tuyệt.

"Thái tử, bốn vương còn ở nơi này, người liền muốn cướp người của bốn vương, chẳng lẽ thái tử cho bốn vương là người chết sao!?"

Xem ra Triệu Tử Tu thật phần nộ rồi, Bạch Hiểu Tinh đã rõ ràng cự tuyệt, Triệu Tử Hằng hắn còn không rõ sao!?

"Lục hoàng đệ, ánh mặt trời là của mọi người, không ai có thể độc chiếm!"

Một người ám áp như vậy, ở cái nơi âm lãnh như hoàng cung mọi người đều không muốn mất đi, dù sao trên thế giới này người có thể cho bọn họ ám áp thật sự không nhiều lắm!

"Kìa cũng vậy, những lời này, chẳng lẽ là quà đáp lễ thái tử hoàng huynh cho bốn vương."

Xem khuôn mặt của Triệu Tử Hằng, Triệu Tử Tu lửa giận là càng thêm lớn, hắn không rõ, bản thân đến cùng là đắc tội hắn lúc nào, vì sao chỉ cần là của chính mình hắn đều muốn cướp đi

Kỳ thực Triệu Tử Tu không biết là, Triệu Tử Hằng là ghen tị, bởi vì thân phận địa vị mẫu phi, phụ hoàng không sủng ái, khiến Triệu Tử Hằng đối Triệu Tử Tu có một loại oán hận nói không nên lời, hận không thể đưa hắn băm thây vạn đoạn!

"Chuyện này cần phải hỏi ý kiến Bạch cô nương một chút đi, dù sao đây là việc của Bạch cô nương."

Một câu nói đơn giản vô cùng, làm Triệu Tử Tu không thể phản bác, nhưng hắn lại không muốn Bạch Hiểu Tinh trả lời, dù sao trước đó vài ngày hắn làm chuyện như vậy vẫn khiến nàng trong lòng có chút khúc mắc, hắn có chút sợ Bạch Hiểu Tinh một mạch theo Triệu Tử Hằng rời đi.

"Thái tử điện hạ, Hiểu Tinh chẳng qua là hộ vệ mà thôi, làm gì phải chấp nhất như thế, hơn nữa kẻ còn bán mình của ta còn ở trong tay Lệ Vương điện hạ, cho nên kỳ vọng của thái tử điện hạ chỉ sợ là không thể thực hiện."

Đối với nam nhân giao hoạt âm ngoan này, Bạch Hiểu Tinh cho tới bây giờ đều không có hảo cảm gì.

Tuy rằng nói kẻ ước bán mình này nợ thật đúng là không có, nhưng vì thoát khỏi Triệu Tử Hằng dây dưa, nàng cũng không phải để ý làm ra một cái kẻ ước giả.

Trong nháy mắt, lời nói của Bạch Hiểu Tinh khiến Triệu Tử Hằng thay đổi sắc mặt, hắn thế nào đều thật không ngờ cô gái này cuối cùng vẫn chọn ở lại bên người Triệu Tử Tu, ở lại bên cạnh nam nhân tàn bạo kia, điều này sao có thể!

"Thái tử hoàng huynh đã có đáp án, vậy bốn vương cùng Bạch Hiểu Tinh đi trước."

Khỏe miệng mang theo tươi cười vừa lòng, mặc kệ cuối cùng là vì cái gì, nhưng Bạch Hiểu Tinh vẫn là lựa chọn cùng bản thân không có rời đi, đối với Triệu Tử Tu mà nói như vậy là đủ rồi.

"Hừ! Các ngươi cho rằng nơi này là chỗ nào, các ngươi nói đến là đến, nói đi là đi sao?"

Rốt cục, Triệu Tử Việt cũng phần nộ, hắn không rõ, Triệu Tử Tu có chỗ nào tốt, mà khiến nữ nhân kia không nhìn tới thái tử hoàng huynh, lại toàn tâm toàn ý đi theo bên người của hắn.

"Vốn cho rằng Thái tử điện hạ cùng Thành vương điện hạ là thật tâm mời chúng ta đến uống trà, cũng không nghĩ đến lại là một hồi Hồng Môn Yến, hôm nay lời này của thành vương điện hạ, nếu nháo đến kinh thành mọi người đều biết, không biết sẽ có hậu quả gì?"

Ngữ khí của Bạch Hiểu Tinh tuy rằng nhàn nhạt, nhưng mỗi một chữ, mỗi một câu nói ra, đều có vẻ kiêu ngạo.

Xem Bạch Hiểu Tinh như vậy, Triệu Tử Tu hơi yên tâm, hoàn hảo, nàng vẫn là Bạch Hiểu Tinh, cũng không bởi vì sự tình ngày đó mà thay đổi tính tình.

Mà Triệu Tử Việt lại là triệt để thay đổi sắc mặt, hắn nói như thế nào cũng là một Vương gia, làm sao có thể để một hộ vệ nhỏ nhỏ chỉ vào mũi mũi.

Hướng tới phía sau liếc một cái, Triệu Tử Việt nhìn hai người, trong mắt toàn là ngoan độc.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Xảy ra chuyện lớn

Thấy Triệu Tử Việt thủ thế, Bạch Hiểu Tinh lập tức có loại cảm giác nguy hiểm, trước tiên, nàng đứng ở trước mặt Triệu Tử Tu, tuy rằng nàng biết Triệu Tử Tu võ công không kém, thậm chí cao hơn nàng rất nhiều, nhưng trước mặt người khác hắn chưa từng biểu hiện ra võ công của bản thân, hắn đã cố ý giấu diếm, như vậy nàng hiện tại nên đứng ở phía trước của hắn.

"Không biết thành vương điện hạ là ý gì, chẳng lẽ thái tử điện hạ cùng thành vương điện hạ không phải là thành tâm mời ta cùng Vương gia tới nơi này ẩm trà, mà là muốn âm thầm trừ bỏ chúng ta sao?"

Bạch Hiểu Tinh thanh âm càng thêm châm chọc, tuy rằng nàng đã đoán được khả năng sẽ xảy ra chuyện này, nhưng hiện tại xem ra, tình huống so với ban đầu dự đoán nghiêm trọng hơn rất nhiều!

"Nghĩ đến thời điểm chúng ta vừa mới vào quán trà, có không ít người thấy được, nếu như chúng ta thật sự chết ở chỗ này, chỉ sợ hai vị cũng đào thoát không được."

Hù dọa ai không sợ! Đừng tưởng rằng chỉ có Triệu Tử Việt hấn có thể, dù sao trong hoàng thành lớn nhất cũng không phải Triệu Tử Việt, mà là hoàng đế, Triệu Thiên Dương!

"Bạch Hiểu Tình, ngươi đây là uy hiếp bốn vương?"

Triệu Tử Việt thật không ngờ, Bạch Hiểu Tình trong lúc này lại có thể nói ra lời này, trong nháy mắt, hấn hình như là hiểu vì sao Triệu Tử Hằng lại chấp nhất nữ tử này, đích xác, nàng rất có giá trị, nữ tử trí tuệ như vậy cho Triệu Tử Tu quả thực chính là tức chết!

Nhưng loại thông minh này nếu ở trong tay địch nhân, như vậy chính là một phiền phức lớn, cho nên, nếu thái tử hoàng huynh không thể thành công thu phục nàng, như vậy Bạch Hiểu Tình nhất định phải trừ bỏ!

"Uy hiếp thật sự là không dám, ta chẳng qua là đang nhắc nhở Thành vương một chút mà thôi, đến lúc đó, thái tử điện hạ nếu bị phế thái tử vị, vậy coi như là tổn thất rất lớn."

Giờ khắc này lời nói của Bạch Hiểu Tình triệt để trở thành uy hiếp trần trụi, mặc kệ thế nào những người này đối bản thân động sát tâm, như vậy không cần phải nương tay, dứt khoát đem sự tình nói ra bên ngoài.

"Ngông cuồng! Bạch Hiểu Tình, ngươi nhớ cho kỹ, sự tình hôm nay bốn vương nhất định sẽ nói lại với phụ hoàng, bốn vương muốn nhìn xem là ai cho ngươi lá gan lớn như vậy!"

Triệu Tử Việt hừ lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục kêu thị vệ, bởi vì hấn biết, cho dù là thị vệ đem nơi này vây quanh, hấn cũng không thể làm gì hai người kia, nếu hôm nay chỉ có Triệu Tử Tu, bọn họ sẽ không đến mức đau đầu như vậy, nhưng vì có Bạch Hiểu Tình mới thành ra thế này, cho nên, Bạch Hiểu Tình là không thể lưu lại.

"Hào, ta tùy thời chờ đợi thánh thượng triệu kiến, vừa vặn tiến cung còn có thể đem việc hôm nay thành vương điện hạ ý đồ mưu sát thân huynh đệ hảo hảo bẩm báo bệ hạ."

"Ngươi!"

Nháy mắt, thành vương á khẩu, hấn không biết bản thân nên nói cái gì, rõ ràng bản thân hấn đang chiếm thế thượng phong, vì sao càng nói càng trở nên bó tay bó chân, giống như người làm sai là hấn

Nhưng hiện tại Bạch Hiểu Tình nói không có sai, phái binh vây ở nơi này, nếu Triệu Tử Tu xảy ra chuyện gì, không phải là hấn cũng sẽ biến thành có ý đồ mưu sát huynh đệ.

"Cuồng vọng! Quả nhiên là cuồng vọng đến cực điểm!"

Giờ khắc này Triệu Tử Việt thật bị tức đến sắp bốc khói, hấn thế nào đều không ngờ mấy ngày trước đây ở trong cung vẫn một mực cung kính, mới mấy ngày liền trở nên cuồng vọng như vậy. Là vì Triệu Tử Tu hứa hẹn nàng cái gì sao?

Triệu Tử Hằng cũng vĩnh viễn không biết, đây mới là bản tính của Bạch Hiểu Tình, thời điểm ở hoàng cung, nàng là vì không muốn rước lấy phiền toái mới khuất phục nịnh hót, nhưng trên thực tế Bạch Hiểu Tình chính là một người kiêu ngạo cuồng ngạo đến cực điểm.

Lúc này Triệu Tử Hằng tâm đã rối loạn, hấn luôn cho rằng Bạch Hiểu Tình là một người có cá tính, nhưng thật không ngờ là, hiện tại bỏ đi tầng nguy trang, liền sắc sỡ lộ mặt như vậy.

Nói nàng kiêu ngạo cũng tốt, nói nàng cuồng vọng cũng thế, không biết vì sao, nhìn Bạch Hiểu Tình, hấn cảm thấy nàng nên như thế này, nên kiêu ngạo, như vậy sẽ trở nên vô cùng nổi bật.

Có một chút khẳng định là, nếu một ngày không trừ khử Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình liền sẽ không thuộc về bản thân.

Nghĩ đến đây, Triệu Tử Hằng không chần chờ, rút ra trường kiếm bên hông liền hướng Triệu Tử Tu đâm tới, hấn biết võ công của Triệu Tử Tu không bằng hấn, muốn giết Triệu Tử Tu chính là dễ như trở bàn tay!

Sau đó chỉ cần tìm một kẻ chết thay, nói Triệu Tử Tu là bị ám sát, Bạch Hiểu Tình nhất định không thoát được, đến lúc đó chỉ cần bản thân vì Bạch Hiểu Tình cầu tình, nàng nhất định sẽ đối với hấn lòng sinh hảo cảm, đến lúc đó thu phục nàng liền đơn giản hơn!

Tuy rằng hết thảy nghĩ đến đều hoàn hảo, nhưng Triệu Tử Hằng lại đánh giá sai năng lực phản ứng Bạch Hiểu Tình. Hấn quên, hiện tại Bạch Hiểu Tình là hộ vệ bên người Triệu Tử Tu, làm sao có thể để Triệu Tử Tu ở trước mặt nàng bị thương!?

Ở Triệu Tử Hằng ra tay trong nháy mắt, Bạch Hiểu Tình cũng đã phản ứng lại, chắn trước mặt Triệu Tử Tu, trong tay có thêm chủy thủ, không chút do dự đánh trả, liền ngăn một kiếm Triệu Tử Hằng đâm tới, động tác lưu loát, không chút nào dây dưa.

"Vì sao?"

Triệu Tử Hằng có chút không thể tin được, chẳng lẽ nàng hiện tại vì Triệu Tử Tu cái gì đều không để ý, thậm chí ngay cả mệnh mình đều không cần? Triệu Tử Tu đáng để nàng trả giá như vậy?

"Thái tử điện hạ, lần trước Hiểu Tinh đã nói qua, Hiểu Tinh là hộ vệ của Lệ Vương điện hạ, cho nên những ai mưu toan thương hại hắn đều là địch nhân của ta, nếu thái tử điện hạ không nghĩ cùng Hiểu Tinh xung đột, tốt nhất không nên đánh chủ ý lên người Lệ Vương điện hạ!"

"Người tới! Đem Bạch Hiểu Tinh bắt lại cho ta!"

Không chiếm được hắn không để ý hủy diệt! Một địch nhân thông minh, chỉ biết mang đến cho bản thân vô tận kiếp nạn, cho nên, biết đã vô pháp thu về dưới trướng, như vậy dứt khoát liền hủy diệt thôi!

"Thái tử là ý gì?"

Đem bọn họ vây quanh, Triệu Tử Tu trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm.

"Hừ! Ý gì? Lục hoàng đệ, hộ vệ của người mưu toan ám sát bản cung, người cho là chuyện này tính là đơn giản sao? Đem Bạch Hiểu Tinh bắt lại cho ta, dụng hình!"

Giương mắt nhìn lướt qua thị vệ chung quanh, ngữ khí Triệu Tử Hằng rất là kiên định.

Ghen tị, điên cuồng ghen tị, trong lúc này, hắn là một thái tử ở trong mắt Bạch Hiểu Tinh vậy mà chẳng là cái thứ gì, mà Triệu Tử Tu lại được nàng xem trọng hắn làm sao có thể không ghen tị!

"Dụng hình?"

Triệu Tử Tu neho mắt lại, trong mắt mang theo khinh thường cùng trào phúng, mà trên người cũng rõ ràng là sát ý, người của hắn, ai muốn dụng hình đều có thể dụng hình sao!?

"Thái tử hoàng huynh là muốn vận dụng hình phạt riêng sao? Người nói, chuyện này nếu bị phụ hoàng biết, phụ hoàng sẽ nghĩ sao, đừng nói hiện tại Bạch Hiểu Tinh căn bản không có ám sát thái tử hoàng huynh, cho dù là thật sự ám sát, cũng không tới phiên người thái tử điện hạ tới hành hình, đó là việc của Hình bộ."

"Hừ, bản thái tử giết một người mưu toan ám sát bản thái, còn cần kinh động phụ hoàng sao?"

Triệu Tử Hằng nói khinh thường, hắn liệu định chuyện này Triệu Thiên Dương sẽ không quản, chẳng qua là sinh mệnh một hạ nhân mà thôi.

Nhưng hắn tựa hồ quên một vấn đề, hạ nhân cũng là hạ nhân của Triệu Tử Tu, nếu chọc giận hắn, tuyệt đối không có cái gì tốt!

Hơn nữa căn cứ thái độ Triệu Tử Tu phán đoán, Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối không phải người đơn giản như vậy, nếu là hạ nhân, Triệu Tử Tu làm sao có thể luyến tiếc đem Bạch Hiểu Tinh đưa cho hắn.

"Đem người mang đi!"

Nhìn hai thị vệ bao quanh, Bạch Hiểu Tinh muốn phản kích, nhưng một khắc lại buông xuống phòng bị, thúc thủ chịu trói, bởi vì nàng biết, trong lúc này ra tay, là khiến bản thân thêm phiền toái, cũng là khiến Triệu Tử Tu thêm phiền toái!

Cuối cùng, Triệu Tử Hằng đắc ý đảo dạt nhìn Triệu Tử Tu ly khai, hắn nói qua, chỉ cần là người hắn coi trọng, không có một ai thoát khỏi lòng bàn tay hắn cho dù là Bạch Hiểu Tinh đều không ngoại lệ, hiện tại không phải là như thế sao, Bạch Hiểu Tinh lúc đó chẳng phải ngoan ngoãn nằm trong tay chính mình sao?

"Ám nhất, chuẩn bị xe ngựa, bốn vương muốn tức khắc tiến cung diện thánh!"

Tuy rằng Triệu Tử Tu cực độ chán ghét tiến cung, nhưng hôm nay vì có thể đem Bạch Hiểu Tinh an toàn mang về, hắn bất cứ giá nào đều sẽ tiến cung một lần, hơn nữa, hắn cũng thật sự không muốn để Triệu Tử Hằng quá mức đắc ý, có vài thứ có thể đoạt, nhưng là có vài thứ tuyệt đối không thể cho!

"Triệu Tử Hằng, lúc này người đừng quá cao hứng, một hồi bốn vương sẽ cho người biết cái gì là tất cả đều thua, người của bốn vương cũng không phải là dễ bắt nạt!"

Nhìn Triệu Tử Hằng ly khai, Triệu Tử Tu trong mắt hận ý, lúc trước là Ngọc Nhi, hiện tại là Bạch Hiểu Tinh, bất quá, lúc này đây hắn tuyệt đối sẽ không để Triệu Tử Hằng đạt được.

Lại nhắc đến Triệu Tử Hằng cũng không hay biết, hôm nay nếu Triệu Tử Hằng coi trọng là người khác ngoài Bạch Hiểu Tinh, như vậy Triệu Tử Tu có lẽ sẽ để Triệu Tử Hằng mang đi, dù sao cũng là một cái hạ nhân thôi.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh thì không được, ở trong lòng Triệu Tử Tu, hiện tại đã mơ hồ thừa nhận Bạch Hiểu Tinh là nữ chủ nhân Lệ Vương phủ, hắn đã tiếp nhận Bạch Hiểu Tinh từng chút đi vào lòng mình.

Cho nên, hạ nhân có thể nhường, nhưng là nữ nhân chính mình tuyệt đối không thể nhường cho người khác, tuy rằng ngày đó cũng không làm đến cuối cùng, nhưng ở trong lòng Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh cũng đã là nữ nhân của hắn.

"Chủ tử, xe ngựa đã chuẩn bị tốt."

Ngoài cửa hạ nhân cung kính nhìn Triệu Tử Tu, kỳ thực trong lúc này hắn là phi thường muốn khuyên can chủ nhân, lúc này cùng thái tử chống chọi thật sự là không sáng suốt, nhưng nhìn bộ dáng chủ tử hiện tại, muốn khuyên cũng không biết mở miệng thế nào.

Xe ngựa bên ngoài chờ, Triệu Tử Tu khoe miệng mỉm cười, Triệu Tử Hằng, sự tình hôm nay ngại chuẩn bị tiếp ứng đi.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Nháo đến bên Hoàng thượng

"Không cần lo lắng, sự tình lần này nháo đến phụ hoàng có lẽ chẳng phải chuyện xấu, để phụ hoàng biết Triệu Tử Hằng đối với bốn vương luôn không hề từ bỏ ý định sát hại."

Những năm gần đây, Triệu Tử Hằng luôn âm thầm ám sát Triệu Tử Tu, tuy rằng hắn biết là do Triệu Tử Hằng làm, thế nhưng cho tới bây giờ đều không có được chứng cứ, mà lần này, bởi vì Triệu Tử Hằng thất thường, làm cho hắn có cơ hội thu được chứng cứ.

Trọng yếu nhất là, hắn muốn khiến Triệu Tử Hằng biết, trên đời này, những gì hắn muốn đều là của hắn, nhất là Bạch Hiểu Tinh!

“Dạ, chủ tử, thuộc hạ hiểu."

Nghe Triệu Tử Tu nói, hạ nhận gật đầu, tuy rằng không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn hiểu được mục đích của Triệu Tử Tu là gì, chuyện này chủ tử có lợi là được rồi.

Chỉ là có một chút cảm thấy kỳ lạ, sự tình lần này tuy rằng chủ tử giải thích như vậy, nhưng trên thực tế, vẫn cảm giác được, chủ tử làm như vậy, hoàn toàn còn là vì Bạch Hiểu Tinh.

Triệu Tử Tu ngồi trên xe ngựa, khoe miệng mỉm cười, xe ngựa của hắn là phụ hoàng ngự ban, cho dù đến hoàng cung, hắn cũng không cần thiết xuống xe.

Cho nên, hắn tuyệt đối đến trước Triệu Tử Hằng một bước gặp phụ hoàng, đến lúc đó hắn muốn nhìn xem Triệu Tử Hằng làm thế nào cướp Bạch Hiểu Tinh đi.

Trước kia cho tới bây giờ đều không quan tâm đến Triệu Tử Hằng, hiện tại xem ra hắn xem thường bản thân đã trở thành thói quen, chỉ tiếc là, thói quen này là sai lầm, như vậy sẽ chỉ mang đến cho Triệu Tử Hằng thêm bất lợi.

Cho tới nay, hắn đều ần ần, thậm chí không tiếc phá hư thanh danh bản thân chỉ để tự bảo vệ mình, hiện tại hắn không muốn nhịn nữa, ngay cả nữ nhân của mình đều bảo hộ không tốt, hắn uẩn lâm được gì.

Xe ngựa một đường chạy như điên, mà lúc này Triệu Tử Hằng tuy rằng cũng mang theo Bạch Hiểu Tinh chậm rãi chạy tới hoàng cung, nhưng hắn thật không ngờ Triệu Tử Tu lại sốt ruột như vậy.

Triệu Tử Hằng tuy rằng biết Triệu Tử Tu sẽ đi hoàng cung, thế nhưng thật không ngờ vì Bạch Hiểu Tinh mà hắn lại dùng đến xe ngựa ngự ban, ra roi thúc ngựa chạy đến hoàng cung, bởi vì hắn nhất thời sơ sẩy mà mất đi thời cơ

"Chủ tử, đã đến hoàng cung."

Xe chạy vào hoàng cung một lúc, ánh nhất hơi dừng xe lại, nơi này đã là giới hạn, bên trong, mặc kệ là ai cũng không thể cho xe chạy vào, cho nên chủ tử chỉ có thể đi bộ vào.

"Chủ tử, ngài thật sự muốn vào sao, hiện tại cùng thái tử..."

"Im miệng!"

Triệu Tử Tu vẫn chưa mở miệng, một bên ảnh vệ vừa nói, chính là không biết quy củ, mà trên thực tế người này cũng chỉ là ảnh vệ bình thường, rốt cuộc ảnh nhất tự mình đi ra.

Ảnh nhất thật không ngờ bản thân lại huấn luyện ra thủ hạ không hiểu quy củ như vậy, chẳng lẽ không biết đạo lý quyết định của chủ tử vĩnh viễn là đáng tin sao!?

"Ảnh nhất, ngại mang theo hắn về trước đi."

Nói xong, Triệu Tử Tu dùng khinh công hướng ngự thư phòng bay đến, có thể thấy được hắn có bao nhiêu nóng vội.

Giờ khắc này, không riêng gì ánh nhất, ngay cả tiểu ảnh vệ vừa mới mở miệng đều đã hiểu, Bạch Hiểu Tinh đối với chủ tử mà nói là rất quan trọng.

Dùng khinh công bay đến ngự thư phòng, Triệu Tử Tu chậm rãi dừng bước chân, vận công đem sắc mặt của chính mình trở nên ửng đỏ, sau đó ngự trang thờ phỉ phò chạy hướng ngự thư phòng.

"Ai, này không phải là Lệ Vương điện hạ sao, điện hạ việc gì khiến cho người gấp gáp như vậy, vậy mà một đường chạy tới đây."

Bọn họ vô cùng hiểu Lệ Vương điện hạ, tuy rằng là thủ đoạn làm việc độc ác, nhưng là người rất trầm ổn, như bộ dáng thờ hờn hờn này thật rất khó nhìn thấy.

"Cao công công, phiền ngài thông báo phụ hoàng một tiếng, nói Tử Tu có chuyện quan trọng muốn gặp phụ hoàng, thỉnh phụ hoàng chấp thuận."

Mặc kệ nói như thế nào. Cho dù là Triệu Tử Tu được sủng ái, nhưng có một số việc ở ngoài mặt cũng có trở ngại, bằng không, để cho người khác cho rằng hắn được sủng mà kiêu, sẽ mang đến phiền toái cho hắn.

Hơn nữa sự tình hôm nay, Triệu Tử Tu nhất định phải đem thân phận kẻ yếu của bản thân diễn đến vô cùng nhuần nhuyễn, bằng không, dù phụ hoàng có tâm thiên vị đều sẽ làm sự tình trở nên phức tạp.

"Được, được, chúng ta sẽ đi thông truyền ngay."

Tuy rằng Triệu Tử Tu là nhờ Cao công công thông báo một tiếng, nhưng hắn cũng biết bệ hạ có bao nhiêu sủng ái lục hoàng tử, cho nên thông truyền căn bản chính là dư thừa.

"Làm phiền Cao công công."

Tuy rằng Cao công công là hoạn quan, thế nhưng là tâm phúc của Triệu Thiên Dương, cho nên đối với hắn, lời nói Triệu Tử Tu luôn mang kính ý, tuy rằng không nhiều lắm, thế nhưng cũng đủ khiến Cao công công cao hứng.

Dù sao Triệu Tử Tu là hoàng tử Hoàng thượng sủng ái nhất, hơn nữa người kia tính tình lãnh khốc, đối với người khác, cho dù là hậu cung tần phi hay Hoàng hậu đều là một bộ lạnh lùng, đối với bản thân lại có điểm kính ý, đã khiến Cao công công thụ sủng nhược kinh.

"Không phiền toái, không phiền toái, lục hoàng tử chờ, lão nô sẽ đi thông báo Hoàng thượng ngay."

Cao công công nhanh đáp lễ, sau đó chạy nhanh vào ngự thư phòng, hướng hoàng đế thông báo Lệ Vương cầu kiến, Cao công công cũng biết, Lệ Vương điện hạ luôn luôn không thích tiến cung, hôm nay tiến cung, sợ là có chuyện quan trọng cần thương lượng đi!

May mắn giờ phút này Triệu Tử Hằng không ở đây, bằng không, thật là có khả năng sẽ bị tức chết, phải biết rằng, mỗi lần Triệu Tử Hằng đến đây Cao công công đều là xa cách, chưa từng tích cực như vậy.

Bởi vì Triệu Tử Hằng biết Cao công công là tâm phúc trước mặt hoàng đế, cho nên vì để hoàng đế đối hắn thương thức, đối với Cao công công ít nhiều sẽ có một ít lấy lòng.

Nhưng Cao công công là loại người nào, ở bên người hoàng đế nhiều năm như vậy, sớm tu luyện thành tinh, đối với mục đích những người này, hắn cũng rất hiểu!

Không bao lâu Cao công công từ ngự thư phòng đi ra, hướng Triệu Tử Tu cười, "Lục hoàng tử, bệ hạ ở trong ngự thư phòng chờ ngài, ngài vào nhanh đi thôi, đừng để cho bệ hạ chờ lâu."

"Cám ơn Cao công công." Hướng Cao công công mỉm cười, Triệu Tử Tu chậm rãi tiêu sái vào ngự thư phòng.

"Tử Tu, tiểu cao tử vừa mới nói người tìm thăm có việc, là việc gì khiến cho người khó có khi tiến cung gặp thăm."

Đối với hoàng cung, Triệu Tử Tu có bao nhiêu chán ghét, Triệu Thiên Dương so bất luận kẻ nào đều rõ ràng, mẫu thân thân sinh của hắn cùng thân muội muội là vì đắc tội người trong cái hoàng cung này mà chết, còn có vị hôn thê của hắn, ai...

"Phụ hoàng, sự tình hôm nay đều là lỗi của Tử Tu, xin ngài tha thứ Bạch Hiểu Tinh."

Triệu Tử Tu cũng không nói gì thêm, mà vừa thấy đến Triệu Thiên Dương liền bắt đầu nhận sai, như thế khiến Triệu Thiên Dương có chút không nghĩ tới.

"Bạch Hiểu Tinh? Hôm nay Bạch Hiểu Tinh làm ra việc gì?"

Tính tình con trai hắn thế nào không biết, đem sai lầm của người khác nhận về trên người, tuyệt đối là không có khả năng, như vậy liền chỉ có thể giải thích, là Bạch Hiểu Tinh vì bảo hộ hắn mà làm ra chuyện gì.

"Phụ hoàng, tất cả những thứ này cũng không phải do Bạch Hiểu Tinh, là nhi thần vô dụng, nếu nhi thần vô công cao hơn, Bạch Hiểu Tinh liền sẽ không vì nhi thần đắc tội thái tử."

Triệu Tử Tu nói lời này là phi thường mật mờ, 'Nếu võ công cao hơn, liền sẽ không bởi vì nhi thần mà đắc tội thái tử', xem ra sự tình hôm nay thật đúng là phức tạp a!

Nghe nói Triệu Tử Tu xong, Triệu Thiên Dương nhủ mảy, có một số việc hình như so với hần tướng tượng không đơn giản như vậy, hoàng nhi vậy mà đều dùng đến từ đắc tội này.

"Nói cụ thể mọi việc từ từ cho trẫm, chỉ có hiểu rõ sự tình trẫm mới có thể giúp ngươi."

Tuy rằng hần là hoàng đế, hần cũng tương đối sùng ái Tử Tu, nhưng nếu quá mức thiên vị, sẽ chỉ làm đứa nhỏ khác thương tâm. Mặc dù là như vậy, trong lòng Triệu Thiên Dương cũng đã nhận định lần này người sai nhất định là Triệu Tử Hằng.

"Phụ hoàng, việc này..."

"Bệ hạ, thái tử điện hạ cầu kiến."

Cao công công chậm rãi vào ngự thư phòng, xem thần sắc có vài phần không muốn, thế nhưng là không thể không đến thông truyền, dù sao cũng là thái tử điện hạ hần chỉ là một hoạn quan nhỏ không thể đắc tội.

"Truyền!"

Sự tình hôm nay đã đề cập đến Tử Tu, Tử Hằng còn có Bạch Hiểu Tinh, giờ phút này vẫn là đề cho bọn họ giáp mặt giảng co sẽ tốt hơn, như vậy cũng có thể giúp cho hần hiểu rõ lần này là xảy ra chuyện gì!

"Dạ, Hoàng thượng."

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Triệu Tử Hằng vừa tiến vào liền hướng đến Triệu Thiên Dương quỳ xuống, vẫn chưa chú ý tới Triệu Tử Tu ở một bên, bất quá sau đó Bạch Hiểu Tinh cũng là thấy được, nàng thật không ngờ tốc độ Triệu Tử Tu vậy mà còn nhanh hơn Triệu Tử Hằng vài phần.

Bạch Hiểu Tinh khỏe miệng gọi lên một độ cong, xem ra hôm nay Triệu Tử Hằng nhất định chết ở trong này, thanh danh Triệu Tử Tu chỉ có thị huyết tàn nhẫn, nhưng hần chân chính đáng sợ nhất chính là suy nghĩ thông minh, Triệu Tử Hằng không nên xem nhẹ hần, xem ra sự tình hôm nay là không thể không làm rõ!

"Đứng lên đi, cùng trẫm nói, hôm nay là như thế nào, vậy mà cùng Tử Tu nháo lên, chẳng lẽ không biết đạo lý huynh đệ là tương thân tương ái sao?"

Triệu Thiên Dương thanh âm tuy rằng rất ôn hòa, thế nhưng mang theo một tia nghiêm khắc, cho tới bây giờ Triệu Thiên Dương đều là rất coi trọng quan hệ giữa con trai hần, tuy rằng hần đối Tử Tu có chút thiên vị, thế nhưng cũng không quá phận, sẽ không đến mức đứa nhỏ khác đều chịu không nổi.

Nhưng sự tình hôm nay có chút hơi quá, tuy rằng chuyện gì hần cũng không biết, nhưng có thể khẳng định một chút, sự tình hôm nay tuy rằng Bạch Hiểu Tinh cũng liên lụy trong đó, nhưng tuyệt đối không phải nàng sai.

Nghĩ đến đây, Triệu Thiên Dương hơi nheo mắt lại, xem ra chính mình đã xem thường đứa con lớn nhất này rồi, huynh đệ tình thâm, chỉ sợ chẳng qua là tượng trưng đi.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này hần cũng nghe nói thái tử đối Bạch Hiểu Tinh luôn mời chào, thế nhưng không có quá mức để ý, dù sao y coi như là cho Bạch Hiểu Tinh một lần khảo nghiệm, khảo nghiệm lòng trung thành của nàng.

Nhưng hiện thời xem ra, Triệu Tử Hằng rõ ràng là vì mời chào không thành, muốn hạ sát người!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Âm mưu bại lộ

"Phụ hoàng nói đùa, nhi thần làm sao có thể cùng hoàng đệ nháo lên."

Triệu Tử Hằng cười, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa, làm cho người ta nhìn rất mộc mạc chất phác, thế nào đều không thể tin người này vừa lấy kiếm ám sát Triệu Tử Tu.

"Hôm nay nhi thần đến chẳng qua là bởi vì Bạch Hiểu Tinh ám sát nhi thần, mà nàng là người của lục hoàng đệ, cho nên hi vọng phụ hoàng có thể công chính xử lý."

"Bất quá bởi vì nhi thần cũng không có bị thương, cho nên hi vọng phụ hoàng có thể đem Bạch Hiểu Tình giao cho nhi thần xử lý, không cần đưa đến Hình bộ, không biết có thể hay không?"

Triệu Tử Hằng câu nào cũng đều vì Bạch Hiểu Tình cầu tình, nhưng Triệu Tử Tu lại biết, mục đích của hắn bất quá là muốn đem Bạch Hiểu Tình mang tới phủ thái tử của hắn thôi, đến lúc đó Bạch Hiểu Tình thế nào sẽ do hắn định đoạt?

"Ám sát?"

Nhìn Bạch Hiểu Tình cung kính quỳ trên mặt đất, Triệu Thiên Dương trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, tuy rằng Bạch Hiểu Tình không giải thích, nhưng căn cứ vào ấn tượng Bạch Hiểu Tình đối với hắn, thật sự là không nghĩ đến nàng sẽ ám sát hắn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Đúng vậy, phụ hoàng, Bạch Hiểu Tình công nhiên ám sát nhi thần, hi vọng phụ hoàng có thể vì nhi thần làm chủ."

Tựa hồ là nhìn ra Triệu Thiên Dương nghi ngờ, Triệu Tử Hằng ngụy trang cực kì uy khuất, bởi vì hắn biết chỉ có như vậy mới khiến phụ hoàng động lòng trắc ẩn, đem Bạch Hiểu Tình giao cho hắn, chỉ cần đến phủ thái tử, hắn không tin bản thân không thu phục được nữ nhân hung hãn này!

"Vậy Bạch Hiểu Tình vì sao ám sát ngươi, phải có lý do đi."

Mặc kệ thế nào, Triệu Thiên Dương đều cảm thấy sự tình lần này thật sự là có chút kỳ quái, nếu vô duyên vô cớ, Bạch Hiểu Tình cũng sẽ không đối Triệu Tử Hằng động thủ, nhưng hiện tại đã động thủ, như vậy chẳng phải đã nói lên là có chuyện gì phát sinh?

"Nhi thần cũng không biết, bởi vì từ lúc bắt được Bạch Hiểu Tình nhi thần trực tiếp đã đem nàng tới đây, cũng không có thẩm vấn."

Hắn tất nhiên biết, nhưng lý do kia cũng không thể nói ra, nói ra hắn sẽ lâm vào hoàn cảnh bất lợi.

"Thái tử không biết, nhưng bản vương lại biết! Lúc đó thái tử hoàng huynh quyết tuyệt muốn đâm Tử Tu một kiếm, thế nào mới một hồi như vậy liền quên, trí nhớ thái tử cũng quá kém đi."

Điểm ấy Triệu Tử Hằng biết, Triệu Tử Tu cũng là biết, Triệu Tử Hằng không chịu nói ra sự thật, như vậy hiện tại để cho hắn đem sự thật nói ra cũng tốt.

"Lục hoàng đệ đang nói cái gì, bản cung không rõ, rõ ràng là Bạch Hiểu Tình ám sát bản cung, vì sao biến thành bản cung thương hại ngươi?"

Triệu Tử Hằng mặt biểu cảm dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng cũng là thâm hận, thâm hận bản thân đến chậm một bước, sự tình hôm nay xem ra là không thể không làm rõ.

"Bạch Hiểu Tình, ngươi liệu có cái gì muốn nói, nói cho trẫm vì sao phải ám sát thái tử."

"Hồi bẩm hạ, Hiểu Tình chưa bao giờ ám sát thái tử, Hiểu Tình chẳng qua là chặn một âm mưu toan thương hại điện hạ, Hiểu Tình là hộ vệ điện hạ, cho nên những ai mưu toan thương hại điện hạ đều là địch nhân của ta."

Lúc này, Bạch Hiểu Tình ngẩng đầu, một mặt kiên quyết nhìn Triệu Thiên Dương, trong mắt tràn đầy bất khuất cùng quật cường, nhưng chính một phần quật cường này, làm cho người ta thấy nàng sẽ cảm thấy càng thêm đau lòng.

"Hiểu Tình mặc kệ đối phương là loại người nào, cho dù trở lại thời điểm đó, Hiểu Tình vẫn sẽ làm như vậy!"

Trong nháy mắt, Bạch Hiểu Tình biểu cảm xúc động nhìn Triệu Thiên Dương, bỗng nhiên hắn có chút hâm mộ Tử Tu, lại có được nha đầu tốt như vậy đi theo bên người của hắn.

Hơn nữa hiện tại nghe ba người giảng chuyện, Triệu Thiên Dương cũng có chút tin tưởng lời nói của Bạch Hiểu Tình, dù sao nếu quả có người muốn giết hại Tử Tu, thân là hộ vệ bên người sẽ không quản đối phương là thân phận gì.

"Phụ hoàng, ngài phải tin tưởng nhi thần, nhi thần làm sao có thể làm ra chuyện thương hại lục hoàng đệ." Tuy rằng trong lòng Triệu Tử Hằng có chút bất an, nhưng hắn tin tưởng so với lời nói của Bạch Hiểu Tình, lời nói của hắn sẽ càng khiến hoàng đế tin tưởng.

Nhưng hiện thực lại làm tất cả mọi người có chút ngoài ý muốn, Triệu Thiên Dương cũng không có trả lời vấn đề của Triệu Tử Hằng, nhưng không phải là hắn không muốn nói, mà vì hiện tại hắn cũng không có gì căn cứ, lúc đó cũng không có người nào khác, cho nên, cũng không có ai chứng minh việc này.

Hiện tại bên nào cũng cho là mình đúng, điều này làm cho Triệu Thiên Dương có chút không tốt.

"Ảnh vệ, xuất hiện đi, cùng phụ hoàng nói chuyện xảy ra lúc đó."

Ngay thời điểm Triệu Tử Tu nói xong, một thân ảnh màu đen xuất hiện trước mặt mọi người.

Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt vừa thấy, nhất thời cảm thấy không tốt, bọn họ thật không ngờ Triệu Thiên Dương vậy mà sẽ phái ảnh vệ bản thân bảo hộ Triệu Tử Tu, làm cho sự tình hôm nay của bọn họ trực tiếp bại lộ.

Kỳ thực hai người không biết là, người này chẳng phải Triệu Thiên Dương phái đến bên người Triệu Tử Tu, mà là trực tiếp cho Triệu Tử Tu, bất quá bởi vì nguyên chủ của ảnh vệ là Triệu Thiên Dương, cho nên hắn sẽ không nói dối Triệu Thiên Dương.

Cho nên, lời nói của ám vệ, Triệu Thiên Dương là sẽ tin tưởng.

"Ám vệ, người đem sự việc lúc đó hết thảy từ đầu chí cuối nói cho trẫm, bởi vì sự tình hôm nay liên quan đến ba hoàng nhi, cho nên, trẫm dù sao cũng muốn biết bọn họ ai trong sạch."

"Dạ bệ hạ, thuộc hạ minh bạch."

Ám vệ cung kính quỳ gối trước mặt Triệu Thiên Dương, đem sự việc phát sinh hôm nay, từ đầu chí cuối hướng Triệu Thiên Dương hồi báo.

"Hôm nay Bạch cô nương cùng Lệ Vương điện hạ, trên đường ngẫu nhiên gặp thái tử điện hạ, bị thái tử điện hạ mời đi quán trà ẩm trà, lúc này cũng không có vấn đề gì xảy ra."

Nghe được ám vệ trả lời, Triệu Tử Hằng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra ám vệ sẽ không đem sự tình hôm nay nói hết ra. Hắn chỉ biết, hắn là thái tử, tương lai là hoàng đế, một ám vệ nho nhỏ làm sao dám đắc tội bản thân.

Nhưng hắn thật không ngờ là, kế tiếp, vậy mà trở thành ác mộng của bản thân, nếu hắn biết lời nói kế tiếp của ám vệ, hắn tuyệt đối sẽ ngăn lại ngay từ đầu.

"Nhưng sau khi tiến vào quán trà, sự tình còn có biến hóa, thái tử điện hạ lần nữa mời chào Bạch cô nương, thế nhưng bị Bạch cô nương cự tuyệt."

Nói tới đây, ám vệ nhìn Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt một cái, trong mắt rõ ràng khinh thường, nhưng đối với Bạch Hiểu Tinh ánh mắt lại mang theo một tia ôn hòa, mặc kệ nói như thế nào, một lòng vì chủ nhân, luôn dễ dàng được bọn họ tán thành.

"Sau đó, thành vương điện hạ vậy mà tìm đến thị vệ, ý đồ vậy khôn hai người, mà hành vi của thái tử càng thêm quá khích, thậm chí muốn đương trường đánh chết Lệ Vương điện hạ, cuối cùng bị Bạch cô nương chặn phía trước, thế nhưng lại bị thái tử điện hạ lấy tội danh ám sát bắt lấy, chuẩn bị mang về phủ nghiêm hình bức cung."

"Tốt, tốt lắm, thật sự là rất tốt!"

Giờ khắc này, Triệu Thiên Dương thật sự thất vọng rồi, ở trong lòng hắn, Triệu Tử Hằng luôn là một hảo nhi tử, hảo thái tử, hảo huynh đệ.

Không nghĩ tới, hôm nay để cho hắn thấy rõ bộ mặt thật của Triệu Tử Hằng, vậy mà bởi vì mời chào không được hộ vệ của đệ đệ, liền đối đệ đệ xuống tay, chẳng lẽ hắn không biết đó là thân nhân của hắn sao?

Chẳng lẽ ở trong lòng hắn huynh đệ so với một cái hộ vệ còn không bằng, vì để có được một cái hộ vệ, ngay cả mạng của thân đệ đệ đều có thể dễ dàng lấy đi!?

"Phụ hoàng, Tử Hằng làm hết thảy đều là theo như lời phụ hoàng dạy, hôm nay vì sao phụ hoàng có thể đối Tử Hằng thất vọng!?"

Triệu Tử Hằng rõ ràng thấy được thất vọng trong mắt Triệu Thiên Dương, hắn không rõ vì sao phụ hoàng đối hắn thất vọng, rõ ràng bản thân hết thảy đều là làm theo kỳ vọng của phụ hoàng.

"Trẫm dạy? Tốt lắm! Vậy người nói cho trẫm, trẫm khi nào dạy người đối huynh đệ ra tay!?"

Triệu Tử Hằng tức giận, Triệu Thiên Dương càng thêm tức giận, ở trong lòng hắn tuy rằng thiên vị Triệu Tử Tu, nhưng mỗi một đứa trẻ đều quan trọng như nhau, hắn lại thật không ngờ Triệu Tử Hằng hiện tại trở thành như vậy.

"Phụ hoàng nói qua, vì đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn, phụ hoàng còn nói để thành đại sự giả không cần câu nệ tiểu tiết, hiện tại nhi thần không phải là chiếu theo lời phụ hoàng mà làm sao?"

Đúng vậy, vì cái kia vị trí, hắn cái gì đều có thể làm, chỉ có có thể trở thành nhân thượng nhân, hắn tài năng đủ có tốt nhất cuộc sống, mẫu thân không lâu này đây vì nội thân phận địa vị mới có thể từ như vậy thâm sao?

"Trẫm dạy người, là để người đối với ngoại nhân, không có dạy người đối với huynh đệ, đây là tay chân của người, sao người có thể làm như vậy!"

Lần đầu tiên, Triệu Thiên Dương nổi giận, tức giận, hắn thật không ngờ đứa nhỏ của bản thân vậy mà sẽ biến thành cái dạng này, hắn dạy con trai của mình đạo làm vua, cuối cùng lại ra kết quả như vậy?

"Có phải hay không có một ngày trẫm chặn đường của người, gây trở ngại người, người cũng sẽ đem trẫm trừ bỏ, có phải hay không phải!?"

"Phụ hoàng, ngài thế nào lại nói như vậy, ngài là thân nhân của nhi thần, nhi thần làm sao có thể như vậy đối với ngài?"

Ở trong lòng Triệu Tử Hằng, Triệu Thiên Dương là hắn thân nhân duy nhất trên đời này, hắn làm sao có thể làm ra sự tình như vậy, cho dù là đối phó mọi người khắp thiên hạ, hắn cũng không làm thương hại Triệu Thiên Dương!

"Thân nhân, Tử Tu không phải là thân nhân của người sao? Người đều muốn giết hắn, người còn có chuyện gì làm không được!"

Ở trong lòng Triệu Thiên Dương, bọn họ đều là đứa nhỏ của hắn, bởi vì mẫu thân thân sinh của Tử Tu là nữ nhân hắn yêu nhất, cho nên, hắn đối Tử Tu có một chút thiên vị, nhưng ở trong lòng hắn đứa nhỏ đều quan trọng

Trong nháy mắt, Triệu Tử Hằng trầm mặc, kỳ thực hắn rất muốn nói, Triệu Tử Tu chẳng phải huynh đệ của hắn, huynh đệ hắn chỉ có Triệu Tử Việt, trừ bỏ Tử Việt, người nào cũng đều là địch nhân, đều là chướng ngại vật cản bước hắn.

Nhưng hắn biết, lời này nếu nói ra, phụ hoàng sẽ càng thêm phần nộ, thậm chí sẽ trực tiếp tước đoạt thái tử vị của hắn.

"Phụ hoàng.. Nhi thần biết sai rồi."

Cuối cùng, Triệu Tử Hằng vẫn là lùi một bước, bởi vì hắn biết, hiện tại trong lòng phụ hoàng tất nhiên là cực kỳ thất vọng bản thân, nếu bản thân vẫn cường ngạnh, tất nhiên sẽ khiến Triệu Tử Tu đắc lợi, chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra, tuy rằng hôm nay hắn thua, nhưng lần sau hắn chưa hẳn sẽ thua!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hoàng đế tức giận

Nếu là ngày xưa, Triệu Tử Hằng cam đoan sẽ làm Triệu Thiên Dương cao hứng, nhưng hôm nay, giờ phút này, hắn làm thế nào có thể tin tưởng lời nói của Triệu Tử Hằng!?

Lời trong lòng Triệu Tử Hằng tuy rằng chưa nói ra, nhưng Triệu Thiên Dương hẳn cảm làm sao có thể không biết, kỳ thực hắn căn bản không xem Triệu Tử Tu là huynh đệ.

Thất vọng, vô cùng thất vọng!

Triệu Thiên Dương thế nào đều không ngờ, đứa con lớn nhất, người thừa kế trong lòng hắn vậy mà lại là người như vậy, hiện tại hắn đã biết bộ mặt thật, Triệu Thiên Dương làm thế nào yên tâm đem quốc gia giao cho Triệu Tử Hằng.

Nếu hắn làm như vậy, chỉ sợ trừ bỏ Tử Việt, nam nữ hoàng gia không một người nào giữ được tính mệnh, không, có lẽ Tử Việt cũng sẽ không ngoại lệ.

"Ngươi trước đi xuống đi, để trẫm yên tĩnh một chút."

Đối với đứa con trai này, Triệu Thiên Dương là thất vọng xuyên thấu, cho nên hiện tại hắn cũng không muốn nhìn thấy Triệu Tử Hằng, bởi vì nhìn đến hắn Triệu Thiên Dương đều sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

"Nhi thần cáo lui."

Biết hiện tại Triệu Thiên Dương không có khả năng người giận nhanh như vậy, bản thân hiện tại ở trong này chỉ có làm Triệu Thiên Dương thêm buồn phiền, cho nên, hiện tại rồi đi có lẽ là một chuyện tốt.

"Đề Bạch Hiểu Tình lại, không phải là người của ngươi, tốt nhất không cần mang đi."

Hơi hơi mờ mắt ra, xem Triệu Tử Hằng chuẩn bị mang theo Bạch Hiểu Tình rồi đi, Triệu Thiên Dương trong mắt thất vọng càng thêm rõ ràng, hắn thế nào đều không ngờ, đã đến lúc này, Triệu Tử Hằng vậy mà vẫn chưa từ bỏ ý định muốn mang Bạch Hiểu Tình rồi đi

Chẳng lẽ hắn không biết có một số người không phải của mình thì nhất định không thể có được sao, Bạch Hiểu Tình đối Tử Tu duy hộ chi sợ cũng không phải vì năng lực hộ vệ của Tử Tu.

Trong đó tuyệt đối có nội hàm, nhưng Triệu Thiên Dương cũng không muốn biết, vì hắn có thể xác định Bạch Hiểu Tình đối Tử Tu cũng không có ác ý, mà Tử Tu đối Bạch Hiểu Tình cũng rất đặc biệt, qua nhiều năm như vậy, năng lực nữ tử đầu tiên khiến hắn có sắc mặt tốt.

"Dạ, phụ hoàng!"

Xem bóng lưng Triệu Tử Hằng có chút cô đơn, Triệu Thiên Dương đồng thời phần nộ, có chút đau lòng, mặc kệ nói như thế nào, Triệu Tử Hằng cũng là nhi tử của mình.

Nếu không phải sự tình lần này hắn hơi quá đáng, hắn thậm chí đã nghĩ muốn mở một mắt nhắm một mắt, dù sao đều là con trai của mình, tuy rằng hắn hi vọng Bạch Hiểu Tình có thể ở lại bên người Triệu Tử Tu, nhưng nếu năng lực thật sự có thể phụ tá Triệu Tử Hằng, cũng không phải chuyện xấu.

Nhưng sự tình như thế này, Triệu Tử Hằng vậy mà vì có được Bạch Hiểu Tình mà muốn giết huynh đệ, cuối cùng sát hại không thành, vậy mà còn hãm hại Bạch Hiểu Tình ám sát thái tử, người tâm kế như vậy làm cho người ta không khỏi không rét mà run, giờ khắc này, ngay cả Triệu Thiên Dương đều

đôi Triệu Tử Hằng sinh ra phòng bị.

" Sự tình hôm nay, đa tạ phụ hoàng "

Triệu Tử Tu là thật tâm cảm kích, bởi vì hắn biết, hôm nay nếu không có Triệu Thiên Dương trợ giúp, Bạch Hiểu Tinh nhất định sẽ thật sự bị mang đi.

Không chiếm được liên hỷ diệt, luôn là thói quen của Triệu Tử Hằng.

"Không cần nhiều lời, hoàng nhi mang Bạch Hiểu Tinh trở về đi, hôm nay nàng hẳn là cũng nhận đến không ít kinh hách đi."

Tuy rằng nói Bạch Hiểu Tinh là hộ vệ, có võ công, nhưng bản thân nàng vẫn là một nữ tử, gặp mặt loại chuyện này, sẽ chỉ làm cho nàng lo lắng cùng khủng hoảng.

Cuối cùng, có thể nói năng rõ ràng như vậy, đã đủ khiến Triệu Thiên Dương nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Dạ, phụ hoàng, Tử Tu về trước, phụ hoàng cũng phải bảo trọng thân thể, không cần bởi vì thái tử hoàng huynh mà tổn hại thân thể." Xem biểu cảm Triệu Tử Tu quan tâm, Triệu Thiên Dương trong ánh mắt nhàn nhạt ảm áp.

So với Triệu Tử Hằng, Triệu Tử Tu đứa nhỏ này thật làm cho người ta vừa lòng, "Đi thôi, không cần vì phụ hoàng lo lắng."

Sau khi Triệu Tử Tu rời khỏi, Triệu Thiên Dương sắc mặt lạnh xuống, trong thần sắc thậm chí mang theo một tia tối tăm, càng mang theo phần nộ.

Cùng là con hắn, hắn đồng dạng yêu thương, tuy có chút bất công, thế nhưng tuyệt đối không có khả năng làm bọn hắn thất vọng, nhưng không nghĩ tới, Triệu Tử Hằng vậy mà sẽ như vậy.

Sẽ vì một thị vệ mà không tiếc tay tàn sát huynh đệ.

Hắn lý giải, ở hoàng cung âm u này, gặp được Bạch Hiểu Tinh ảm áp như vậy, là ai đều sẽ muốn chiếm trụ, nhưng vì lý do này mà tàn sát người thân là không đúng!

"Ám vệ, người luôn luôn đi theo Tử Tu, người là ám vệ của hắn, ta cũng không muốn hỏi nhiều, đã hôm nay Tử Tu cho người nói, như vậy liền đem hết thấy toàn bộ những gì người biết nói ra đi."

Bởi vì đem Ám vệ giao cho Triệu Tử Tu, ở trong mắt Triệu Thiên Dương, hắn chính là người của Triệu Tử Tu, nếu bản thân hỏi nhiều vậy cùng giám thị không có gì khác nhau, cho nên cho tới nay, Triệu Thiên Dương không có hỏi gì cả.

Bất quá hôm nay Triệu Tử Tu để hắn xuất hiện, như vậy hắn nên hỏi một chút, trong lòng cũng có chút bất an, không biết mấy năm nay Tử Tu đến cùng đã nếm qua khổ cực gì.

Do dự mãi, ám vệ vẫn quyết định đem chuyện đã xảy ra nhiều năm Triệu Tử Tu toàn bộ nói ra. Đương nhiên, vẫn đem việc Triệu Tử Tu biết võ công cùng việc làm thế nào quen Bạch Hiểu Tinh che giấu, bởi vì hắn nhớ được, hiện tại ai mới là chủ tử của mình.

Mà hắn sở dĩ nói những lời này, hắn biết chủ tử hắn là hi vọng bộ hạ có thể biết.

Triệu Thiên Dương đã biết con trai bản thân thương yêu nhất nhiều năm như vậy chịu khổ, hắn thật dị thường phần nộ, hắn vốn cho rằng sự tình hôm nay chẳng qua là lần đầu tiên, thật không ngờ đã không chỉ một lần!

Triệu Thiên Dương không phải là ngu ngốc, đã có thể ngồi lên vị trí hoàng đế, đầu của hắn tự nhiên không phải thông minh bình thường, ám vệ nói, cho dù là không có chứng cứ, hắn cũng có thể biết là do Triệu Tử Việt cùng Triệu Tử Hằng làm.

"Thời điểm ở bên người Tử Tu chú ý Tử Hằng một chút, nếu hắn có hành động gì không lý trí, lập tức trở về nói với ta, nếu hắn làm ra việc gì không tốt, như vậy thái tử vị này của hắn không cần tiếp tục làm nữa!"

"Dạ, bệ hạ, thuộc hạ hiểu."

Xem biểu cảm phần nộ của Triệu Thiên Dương, hắn cung kính hành lễ sau đó rời khỏi hoàng cung về tới Lệ Vương phủ, hắn tin tưởng bản thân hôm nay nói ra những lời này, đối với bộ hạ mà nói nhất định là ảnh hưởng không nhỏ, như vậy, thái tử liền phải cẩn thận!

Mà từ khi rời đi hoàng cung, Triệu Tử Hằng trở lại trong phủ, cũng không có biểu hiện sa sút, mà là hùng hùng hổ hổ tìm mười vũ cơ sạch sẽ, mang bọn họ tới Lệ Vương phủ.

Vũ cơ tuy rằng không có xinh đẹp bằng Bạch Hiểu Tinh, cũng không có võ công, nhưng là thắng ở việc hầu hạ nam nhân, chỉ cần được bọn họ hầu hạ qua một lần, tự nhiên sẽ nhớ mãi không quên.

Mà mục đích của Triệu Tử Hằng cũng phi thường đơn giản, hắn muốn Bạch Hiểu Tinh, nếu cứng rắn không được, như vậy hắn không để ý dùng chút thủ đoạn.

Trên xe vũ cơ biết được bản thân bị đưa đến Lệ Vương phủ, toàn bộ đều trắng mặt, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Nhưng là bọn hán không có biện pháp, bởi vì đây là thái tử điện hạ mệnh lệnh, cho dù các nàng không muốn đi, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết, bởi vì thái tử điện hạ không thích quân cờ không nghe lời.

"Các tỷ tỷ, chúng ta làm sao bây giờ, thái tử vậy mà đem chúng ta đưa cho Lệ Vương, chẳng lẽ thái tử điện hạ không biết..."

"Câm miệng! Đây là chủ tử quyết định, chúng ta xen vào là không còn đường sống!"

Các nàng sao lại không biết lần này đi Lệ Vương phủ nhất định là dữ nhiều lành ít, nhưng có biện pháp gì, các nàng có thể không đi sao? Nếu là nói ra, chỉ sợ các nàng ngay cả phủ thái tử đều không về được

Tuy rằng người người đều nói thái tử điện hạ khiêm tốn ôn nhu, nhưng chỉ có các nàng chân chính tiếp xúc mới biết được, thái tử điện hạ trên thực tế là vô tình cỡ nào.

"Nhưng là, tỷ tỷ..."

"Ngươi câm miệng cho ta!"

Hiện tại các nàng cái gì đều không thể nói, nếu nhiều lời, khả năng chiếc này xe ngựa này sẽ "Xuất hiện việc ngoài ý muốn", đến lúc đó cho dù là không còn người sống thì như thế nào, dù sao các nàng chỉ là một đám vũ cơ mệnh tiện mà thôi.

"tỷ tỷ, ta hiểu rồi."

Đúng vậy, trong lúc này các nàng cho dù không suy nghĩ cũng hiểu, các nàng có thể thế nào, chỉ có thể nhận mệnh, hiện tại các nàng chỉ có thể hy vọng vị Lệ Vương điện hạ này là người thương hương tiếc ngọc.

"Tỷ tỷ, ngươi có biết Lệ Vương điện hạ là dạng người gì không?"

Tuy rằng nàng đã vô số lần nghe nói qua uy danh Lệ Vương điện hạ, nhưng hiện tại cũng hi vọng đó chỉ là lời đồn, chỉ có như vậy mới có dũng khí đi vào Lệ Vương phủ.

Nhưng không có một người trả lời vấn đề này, tất cả mọi người đều cười khổ.

Nửa canh giờ sau, hai chiếc xe ngựa, một trước một sau tới Lệ Vương phủ.

Triệu Tử Hằng đi ra xe ngựa, nhìn đại môn Lệ Vương phủ, khóe miệng gọi lên mỉm cười, hán tin tưởng, chỉ cần Triệu Tử Tu thích sắc đẹp, tuyệt đối sẽ chọn vũ cơ bản thân mang đến, dù sao các nàng mỗi một người dung mạo đều không thua Bạch Hiểu Tĩnh.

Tiêu sái tử trên xe theo thái tử điện hạ đi xuống, thiếu nữ cảm thấy tâm bản thân đều nhanh nhẹn, vì sao nam tử tao nhã ôn hòa như vậy lại không thích bản thân.

Hơn nữa chỉ cần không thích liền quên đi, hiện tại vậy mà còn đem các nàng đưa vào hồ lửa.

"Xuống xe, sau đó đuổi theo thái tử điện hạ."

Xem ánh mắt thiếu nữ si mê, thị vệ đi theo thái tử trong mắt hiện lên một tia khinh thường, khó trách thái tử điện hạ căn bản không thích những vũ cơ này.

Nguyên lai bởi vì bọn họ căn bản nhận thức không rõ thân phận của bản thân, không tự mình hiểu lấy, thân phận vũ cơ như các nàng làm sao có thể xứng với thái tử điện hạ.

Nghe thị vệ nói xong, mười thiếu nữ toàn bộ cúi đầu, đi theo bước chân thái tử, bước chân các nàng có chút trầm trọng, từ đây liền đi vào địa ngục, các nàng làm sao có thể không trầm trọng, có lẽ một hồi các nàng sẽ mất mạng, Lệ Vương kia nổi danh thị huyết người nào không nghe nói qua.

"Không biết thái tử hoàng huynh hôm nay đến quý phủ của ta lại muốn gây nên chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Thái tử sai lầm

Nghe được một thanh âm xa lạ, vài thiếu nữ không khỏi chủ động ngẩng đầu lên, thời điểm các nàng gặp được Triệu Tử Tu, bọn họ vừa mới có ý tưởng chạy trốn toàn bộ đều thay đổi, thậm chí trong lòng cảm thấy có chút may mắn vì có thể đi đến Lệ Vương phủ.

Các nàng luôn cho rằng Triệu Tử Tu sẽ có một vẻ mặt ăn thịt người, nhìn qua sẽ làm cho người ta cảm thấy hung ác, thật không ngờ dĩ nhiên lại là một thiếu niên tuấn tú như vậy

Nếu là người lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Tử Tu, tuyệt đối sẽ không cho hắn là băng lãnh, thị huyết, tàn bạo, bởi vì Triệu Tử Tu trông không giống như thiếu niên lạnh lùng.

Thời điểm Bạch Hiểu Tinh thấy được đối diện có vài nữ tử háo sắc liền nhú mày, cấp Triệu Tử Tu cùng Triệu Tử Hằng rót một chén trà, sau đó lại từ từ đi tới phía sau Triệu Tử Tu, không nói một lời.

Giống như nữ nhân đối diện căn bản là không tồn tại, làm cho người ta không biết được cảm xúc của nàng.

Thấy đến một màn như vậy, Triệu Tử Hằng gắt gao nhú mày, vì sao hết thảy đều không giống với với hắn tưởng tượng, giờ phút này Bạch Hiểu Tinh dù không tranh cãi cũng phải phi thường không thoải mái đi, vì sao...

Hiện tại Triệu Tử Hằng là quên, Bạch Hiểu Tinh chẳng qua chỉ là hộ vệ Triệu Tử Tu, không phải là vương phi đối với việc này tự nhiên là không có biểu hiện gì.

"Lục hoàng đế, hôm nay mục đích bản cung đến, chắc người cũng biết, cho nên bản cung cũng không giải thích nhiều, chính là muốn nói cho lục hoàng đế, bản cung mang đến mỗi một vũ cơ đều trải qua dày dẽ, muốn bao nhiêu mị có bấy nhiêu, hơn nữa cam đoan là tâm thân xử nữ."

Triệu Tử Hằng trong giọng nói mang theo mê hoặc rõ ràng, hắn tin tưởng, chỉ cần là người có đầu óc nhất định sẽ đáp ứng trao đổi này, dù sao dùng một đôi mươi, thế nào đều được lợi.

Nhưng vì quá cấp thiết, do đó không chú ý tới khinh thường trong mắt Triệu Tử Tu, ai cũng không phải ngu ngốc, nếu thật sự hết thảy đều tốt như là Triệu Tử Hằng nói, vì sao Triệu Tử Hằng còn muốn trao đổi?

"Chỉ cần lục hoàng đế giao Bạch Hiểu Tinh cho ta, mười vị mỹ nhân này chính là của lục hoàng đế."

"Thái tử hoàng huynh chỉ sợ là rất khinh thường bốn vương, mỹ nhân thấp kém như vậy bốn vương tất nhiên là chướng mắt."

Xem nữ tử đối diện, Triệu Tử Tu trên mặt thật sâu khinh thường, không cần nói cùng Bạch Hiểu Tinh so sánh, cho dù là so với Lam Ngọc Nhi, những nữ nhân này còn không sánh bằng.

"Được, người đã chướng mắt, bản cung cũng không nói nhiều, bản cung chỉ cần Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu người đến cùng muốn cái gì, chỉ cần bản cung có thể thỏa mãn bản cung đều sẽ cho người."

Hiện tại Triệu Tử Hằng không biết phải làm như thế nào, giống như là mê muội, trong mắt chỉ có Bạch Hiểu Tinh, nữ nhân khác đều không lọt nổi mắt xanh của hắn!

Đối với Bạch Hiểu Tinh cảm tình của hắn là gì, chính hắn cũng không biết, nhưng là hắn biết, hắn hiện tại hắn giống như bị ma ám, chính là một lòng muốn có được nàng!

"nữ nhân của bốn vương, đương nhiên sẽ không tặng cho bất luận kẻ nào, hay là thái tử hoàng huynh muốn thay bốn vương dưỡng đứa nhỏ!?"

Nghe được lời nói của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh không khỏi giờ mi lên, đây là ý gì, cái gì là thay hắn dưỡng đứa nhỏ? Hai người trong lúc đó đã xảy ra sự tình gì sao?

"Các người!"

Trong nháy mắt, Triệu Tử Hằng thế nào đều thật không ngờ sẽ nhận được một đáp án như vậy, trong lòng khó chịu cực kỳ, trong lòng hắn cũng không hiểu, hắn chẳng qua là muốn đem Bạch Hiểu Tinh về làm thú hạ, vì sao trong lòng lại không thoải mái?

"Thái tử hoàng huynh đã biết, như vậy xin mời rời đi đi, Bạch Hiểu Tinh sẽ không là người của người, vĩnh viễn sẽ không, nếu có một ngày thái tử hoàng huynh muốn cùng bốn vương cướp Bạch Hiểu Tinh, thì đó chính là ngày bốn vương cùng thái tử hoàng huynh đối địch, thái tử nhất định phải tin tưởng, bốn vương nói được làm được."

"Hừ!" Thái tử phẩy tay áo bỏ đi, hắn thế nào thật không ngờ người hắn coi trọng Bạch Hiểu Tinh vậy mà lại trở thành người của người khác, tuy rằng không biết bởi vì sao, nhưng trong lòng hắn cảm thấy bản thân nuốt không trôi cục tức này!

"Thái tử điện hạ xin dừng bước! Thái tử mang đến cái gì, thỉnh mang về. Không cần để lại Lệ Vương trong phủ, chướng mắt!"

Ngay khi Triệu Tử Hằng muốn đi ra ngoài, thanh âm Bạch Hiểu Tinh vang lên, Triệu Tử Hằng quay đầu nhìn nàng nhú mày đứng ở nơi đó, trong mắt hình như là có cảm xúc gì đó, nhưng bộ dáng lại như không có gì cả.

"Bản thái tử tặng người, không có thói quen thu hồi!"

Xem Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Hằng cảm thấy trong lòng phi thường không thoải mái, hiện tại hắn không thoải mái, như vậy hôm nay hắn liền muốn có người cùng hắn không thoải mái!

Triệu Tử Tu khoe miệng mang theo một tia thị huyết, hần không chuyển mắt nhìn người chung quanh, trong mắt chỉ có sát ý lạnh thấu xương, ý đồ của Triệu Tử Hằng hần làm sao có thể không biết, không phải muốn bản thân không thư thái sao!

"Thái tử không thu hồi cũng không có việc gì. Người tới, đem các nàng đưa vào quân doanh, nói với bọn họ là quân kỹ bốn vương đưa đi khao thưởng tam quân, mặc kệ đùa bốn thế nào đều có thể, Sinh! Tử! Không! Quan! Trọng!"

Ngay thời điểm bọn họ còn không kịp tạ ơn, Triệu Tử Tu nói một câu triệt đề đem các nàng đánh vào địa ngục, Triệu Tử Hằng là đang tìm việc, như vậy hần phụng bồi, liền nhìn đùa một hồi là ai chơi không nổi!

Giọng nói rơi xuống, mấy người đã ngã liệt xuống đất, giờ phút này bọn họ mới nhớ tới, mỹ nam diện mạo tuấn tú này, kỳ thực có uy danh thị huyết...

Nghe được lời nói của Triệu Tử Tu, Triệu Tử Hằng thật sự là sinh khí vô cùng, hôm nay thật là tiền mất tật mang, vốn hần muốn dùng những người này đến đối Bạch Hiểu Tinh, không nghĩ tới, Bạch Hiểu Tinh không đối được, còn làm cho hần biết được hai người có vợ chồng chi thực, cuối cùng còn đem mười vũ cơ bản thân tí mĩ bồi dường đều đáp mang qua.

"Lục hoàng đệ, bản cung liền không quấy rầy, đi trước một bước."

Hiện tại Triệu Tử Hằng là không thể không rời đi, nếu hiện tại không ly khai, hần không biết bản thân một hồi có phải hay không sẽ muốn giết Triệu Tử Tu.

Hôm nay vừa mới bị phụ hoàng khiển trách, giờ lại nháo đến người nói không chừng phụ hoàng sẽ lấy lại thái tử vị, vậy coi như là mất nhiều hơn được!

Giờ phút này Triệu Tử Hằng trong lòng thề, sự tình hôm nay tuyệt đối không qua dễ như vậy, mặc kệ là Bạch Hiểu Tinh hay là chuyện vũ cơ hôm nay cũng vậy, sớm muộn gì cũng sẽ khiến Triệu Tử Tu trả giá!

"Thái tử hoàng huynh đi thông thả, bốn vương liền không tiễn!"

Hiện tại đã xé rách mặt nhau, như vậy liền không cần nguy trang nữa, hơn nữa chỉ cần hần còn mơ tưởng Bạch Hiểu Tinh, bọn họ vĩnh viễn không có khả năng trở thành bằng hữu!

Trở lại phủ thái tử Triệu Tử Hằng thật là sắp phát điên rồi, hần biết Bạch Hiểu Tinh là hộ vệ của Triệu Tử Tu, cho nên hai người tiếp xúc nhất định không phải ít.

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh luôn luôn ở bên người Triệu Tử Tu, nhưng vì Bạch Hiểu Tinh quá mức bình tĩnh, thái độ đối với Triệu Tử Tu cũng là ôn hoà, cho nên hần cho tới bây giờ đều chưa hề nghĩ tới kỳ thực Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Tử Tu đã xảy ra chuyện gì, cho nên, thời điểm Triệu Tử Tu nói như vậy, Triệu Tử Hằng mới có chút chịu không nổi.

"Thái tử hoàng huynh ngươi làm sao vậy, giống như là có cừ oán với ai vậy, ngươi có biết hay không bộ dạng này của ngươi thật dọa người a."

"Hừ, vốn ta cho rằng Bạch Hiểu Tinh là không giống người khác, không nghĩ tới nàng vẫn trèo lên giường Triệu Tử Tu, xem ra ta thật là nhìn lầm nàng."

Càng nói, Triệu Tử Hằng càng cảm thấy tức giận, loại tức giận này cảm giác giống như bị cái gì chích nướng làm cho hần cảm thấy vạn phần khó chịu.

"Nguyên lai hoàng huynh ngươi là để ý chuyện này a, bất quá chẳng lẽ ngươi không có nghe đến lời đồn sao?"

"Lời đồn gì, nói mau!"

Giờ phút này Triệu Tử Hằng mới biết được, giống như có ẩn tình gì hần không biết.

"Thái tử hoàng huynh, kỳ thực sự tình về Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Tử Tu ta đã sớm nghe nói, bởi vì ở phủ Lệ Vương ta tai mắt nên có ít đầu mối."

"Kỳ thực thái tử hoàng huynh, ngươi có biết là, chuyện lúc đó chẳng phải Bạch Hiểu Tinh tự nguyện, hình như là bị Triệu Tử Tu bắt buộc, hơn nữa hai người trong lúc đó giống như cũng không có phát triển đến bước cuối cùng, tuy rằng bị nhìn thân thể, thể nhưng cũng không xảy ra chuyện gì."

Lời này vừa nói ra, Triệu Tử Hằng đầu óc đông một tiếng, trống rỗng, hần thật không ngờ sự thật là như vậy, nếu là, nếu là hần biết trước, vừa rồi hần đối Bạch Hiểu Tinh biểu hiện một ít đồng tình, một ít thương hại, có phải Bạch Hiểu Tinh sẽ chọn đi theo mình không?

Nhưng kết quả lại là cái gì, hần vậy mà dùng ánh mắt khinh thường xem nàng, chính hần đều biết ánh mắt đó là đã thương người cỡ nào.

Xem bộ dáng Triệu Tử Hằng, Triệu Tử Việt một phát bắt được suy nghĩ của hần, trong mắt đều là không ủng hộ, bản thân hoàng huynh khi nào thì trở nên nóng vội như vậy, thật sự là không hề giống hần!

"Thái tử hoàng huynh, ngươi hiện tại đi có ích lợi gì, cho dù là ngươi hối hận cũng đã chậm, chậm! Ngươi biết sao? Ngươi hiện tại đi nói với Bạch Hiểu Tinh những lời này, sẽ chỉ làm nàng cảm thấy ngươi dối trá."

Lời nói của Triệu Tử Việt, khiến cho Triệu Tử Hằng kiềm chế lại, đúng vậy, hiện tại đi sẽ chỉ làm Bạch Hiểu Tinh cảm thấy hần dối trá, vì sao hần không sớm chút biết tin tức này, nếu sớm một chút biết, có phải hay không hết thảy mọi việc đều tốt?

"Thái tử hoàng huynh, ta luôn luôn không hiểu, vì sao người đối Bạch Hiểu Tình quan tâm như vậy, nàng bắt quả chỉ là thông minh, bộ dạng coi như cũng đẹp, trừ điều này ra còn có cái gì, làm sao người ái mộ nàng như vậy?"

Ái mộ nàng!?

Bốn chữ này giống như một đạo lôi, hung hăng bổ trúng Triệu Tử Hằng, làm cho hắn toàn thân đều cứng lại, thân thể không tự chủ run run.

Giờ khắc này, hắn rốt cục biết bản thân thời gian này vì sao khác lạ như vậy, vì sao hôm nay biết được Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tình trong lúc đó có vợ chồng chỉ thực lại tức giận như vậy.

Kỳ thực nguyên nhân rất đơn giản, nguyên lai vì hắn bất tri bất giác đã thích Bạch Hiểu Tình, chính là tiếc nuối, chỉ là bản thân đều không phát hiện thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hít thở không thông, biểu tình lãnh đạm

Mà lúc này, bên kia, trong sảnh chỉ còn lại Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tình, xem Bạch Hiểu Tình đứng ở bên mình không nói một lời, Triệu Tử Tu càng lo lắng hơn.

Hắn vốn là không nghĩ sẽ nói những lời này, chính là, bất tri bất giác liền nói ra, kết quả, hắn là xúc phạm tới nàng đi.

Giờ phút này bản thân còn nói những việc không xảy ra này, nàng, có phải hay không càng thêm chán ghét bản thân, nhưng Triệu Tử Tu lúc đó không có cách nào khống chế bản thân, bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được Triệu Tử Hằng đối Bạch Hiểu Tình không phải đơn thuần chỉ muốn nàng làm thủ hạ.

Mà đã biến thành đang thương thức một nữ nhân, ánh mắt chính là của một nam nhân gặp được nữ nhân mình thích, hơn nữa là trần trụi thương thức!

Mặc kệ thế nào nàng vẫn là một nữ nhân, không thể nghi ngờ Bạch Hiểu Tình là rất thành công, nàng luôn thành công hấp dẫn người khác.

Nhưng là chuyện này đối với Triệu Tử Tu mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì, bởi vì Bạch Hiểu Tình càng xuất chúng, tương lai nam nhân xuất hiện bên người nàng sẽ càng nhiều.

"Lệ Vương điện hạ, không cần quá mức để ý, việc quá khứ đã qua đi, ta hiện tại đều không thêm để ý."

Bạch Hiểu Tình tuy rằng nói chuyện cường điệu như trước, ngả ngón mà kiêu ngạo, nhưng Triệu Tử Tu lại rõ ràng cảm giác được, đằng sau vẻ kiêu ngạo đó là lạnh lùng.

Xem Bạch Hiểu Tình như vậy, chính là đánh chết Triệu Tử Tu cũng không tin lời của nàng, nếu thật không thêm để ý, Bạch Hiểu Tình sẽ không cả ngày đối đãi bản thân hắn lạnh lùng như vậy.

Đúng vậy, chính là lạnh lùng, tuy rằng trong khoảng thời gian này Bạch Hiểu Tình thoát nhìn là không có gì biến hóa, nhưng Triệu Tử Tu cũng hiểu được, tâm tình nàng triệt để biến hóa.

Sau đêm hôm đó, nàng đối bản thân thật giống như là đối với một chủ, ngay cả ảm áp lúc trước đều biến mất không thấy, hắn có thể xác định, thời gian ba năm hết, Bạch Hiểu Tình tuyệt đối sẽ thống khoái biến mất không thấy.

Kỳ thực giờ khắc này, Triệu Tử Tu càng thêm hi vọng Bạch Hiểu Tình có thể ồn ào, thậm chí là mắng hắn vài câu, đánh hắn vài cái đều được, còn hơn là bộ dạng hiện tại này, mặc kệ hắn nói cái gì, nàng đều là đạm mạc, cho tới bây giờ đều không cho phép bản thân tồn tại trong lòng của nàng, làm cho hắn cảm thấy vô cùng thất bại.

"Điện hạ, thời gian không còn sớm, nếu không có chuyện gì ta đi về trước nghỉ ngơi."

Xem mặt trời dần dần ngã về tây, Bạch Hiểu Tình biết hiện tại nên trở về nghỉ ngơi, tuy rằng nàng không thật sự lên giường ngủ, nhưng ít nhất có thể tránh mặt hắn, để cho mình yên tĩnh một chút.

Sự việc ngày đó tuy rằng cuối cùng Triệu Tử Tu ngừng lại, nhưng lý do này không thể khiến nàng tha thứ cho hắn được, tổn thương chính là tổn thương, lý do gì đều không có ý nghĩa!

Cho nên hiện tại Bạch Hiểu Tình phi thường không thích ở cùng Triệu Tử Tu, theo đêm hôm đó, đối với Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình là tránh được sẽ tránh, nếu không thể tránh liền sẽ không nhìn, coi hắn như không khí.

Thời điểm hắn cần đến nàng, nàng tự nhiên sẽ xuất hiện, dù sao trừ phi tình huống cấp thiết, thời điểm khác Bạch Hiểu Tình chính là như phong cảnh, làm

cho quan hệ hai người bọn họ biến thành quý dị như bây giờ

"Ân, đi xuống đi."

Triệu Tử Tu biết nếu bản thân ngăn cản cũng sẽ không có tác dụng gì, ngược lại sẽ làm nàng càng thêm chán ghét bản thân, như vậy còn không bằng ngay từ đầu liền cho phép nàng muốn làm gì thì làm, ít nhất đối với hắn lạnh lùng, còn hơn làm cho nàng chán ghét.

Tuy rằng nàng như vậy làm cho hắn cảm thấy vạn phần thống khổ, nhưng ít nhất trong lúc này có thể khiến Bạch Hiểu Tinh cảm thấy vui vẻ, hắn có như thế nào đều không quan trọng.

Trở lại phòng, Bạch Hiểu Tinh phân phó người chuẩn bị nước tắm, bị cái tên thái tử điện hạ dụng phải làm cho nàng cảm thấy phi thường ghê tởm.

Kỳ thực đừng nói bị thái tử dụng phải, cho dù là không bị hắn dụng tới, ánh mắt hắn nhìn mình đều sẽ khiến Bạch Hiểu Tinh cảm thấy ghê tởm, rõ ràng bản thân ăn mặc chỉnh tề, nhưng ánh mắt hắn giống như nàng hoàn toàn trần như nhộng, ghê tởm!

"Bạch cô nương, nước tắm đã chuẩn bị tốt."

Bên ngoài truyền đến là thanh âm của quản gia, thời gian này chủ tử cùng Bạch cô nương sự tình trong lúc đó hắn biết rõ nhất! Hiện tại Bạch cô nương rõ ràng là phi thường không muốn gặp chủ tử, mấy ngày hôm trước không khí ám áp giữa hai người kia đột nhiên biến mất.

Hắn thật không ngờ chủ tử sẽ lỗ mãng như vậy, vậy mà nghĩ tới biện pháp bắt buộc nàng, hắn thực chỉ tiếc rèn sắt không thành!

Tuy rằng là chưa thành công, nhưng trong lòng Bạch cô nương khẳng định là phi thường không thoải mái.

Không thể không nói, cũng may chưa thành công, hiện tại chủ tử vẫn còn cơ hội, lỡ mà nếu thành công, vậy chủ tử đời này cùng Bạch cô nương chính là triệt để không có khả năng!

"Phiền toái quản gia."

Bạch Hiểu Tinh hơi hơi mở cửa, để vài người bưng thùng nước đến, sau đó những hạ nhân rời khỏi chỉ còn lại quản gia cùng nàng.

Nhìn khuôn mặt Bạch Hiểu Tinh không biểu cảm, trong lòng hắn thở dài một tiếng bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn là mở miệng nói tuy rằng biết làm như vậy đối Bạch cô nương có chút không công bằng, nhưng hắn không quan tâm bản thân ích kỷ, hắn chỉ hi vọng chủ tử có thể hạnh phúc.

"Bạch cô nương, ta thay chủ tử xin lỗi ngài, tuy rằng không biết quá khứ của ngài, nhưng ta ít nhiều có thể cảm giác được ngài là cô nương trong sạch, hiện tại vậy mà bị chủ tử đối xử như vậy..."

"Quản gia, sự tình trôi qua, ta cũng không để ý."

Trôi qua liền trôi qua, rõ ràng Bạch Hiểu Tinh không muốn nhắc lại mấy chuyện này, xem ra đối với sự tình đêm hôm đó nàng vẫn thật để ý a!

Bất quá nói đi phải nói lại, cô nương bị bắt buộc như vậy trong lòng đều sẽ không thoải mái, hiện tại Bạch cô nương không có triệt để rời đi cũng tính là rất tốt rồi, loại chuyện này có nữ tử nào không để ý a.

Roi vào đường cùng, lão quản gia chỉ có thể rời đi, tuy rằng còn muốn nói cái gì đó nhưng hắn cũng biết, nếu nói thêm, chỉ sẽ càng làm cho nàng thêm chán ghét.

Hắn là muốn thay chủ tử tự nói vài câu, nhưng quản gia hiện tại phát hiện, không riêng gì chủ tử, cho dù là hắn nàng cũng không muốn gặp, chuyện này thật đúng không phải nghiêm trọng bình thường.

Chậm rãi, đem bản thân đặt mình ngâm trong nước ấm, Bạch Hiểu Tinh biểu cảm có chút thả lỏng, trong đầu không tự chủ được nhớ tới lời lão quản gia nói, đêm hôm đó...

Đêm hôm đó sự tình nàng làm sao có thể quên, làm sao có thể không để ý, không để ý nàng cầu xin, không nghe nàng giải thích, hắn liền như vậy có ý vạch quần áo của nàng.

Tuy rằng nói, cuối cùng hắn cũng dừng lại, thế nhưng không có nghĩa là nàng có thể tha thứ cho hành vi của hắn, càng làm cho nàng tức giận là, đến hiện tại nàng đều không biết bản thân đêm hôm đó đã làm ra cái gì, vậy mà hắn lại đối xử với nàng như vậy.

Nàng chỉ nhớ rõ ngày đó hắn cùng thái tử nói cái gì, nhưng Bạch Hiểu Tinh không rõ, nàng cùng thái tử cho tới bây giờ đều là không cùng gặp mặt, Triệu Tử Tu nói vậy là có ý gì, hoài nghi bản thân cùng thái tử nhận thức?

Vẫn là hoài nghi bản thân kỳ thực là mật thám của thái tử? Nếu đã hoài nghi, vì sao còn phải đem nàng giữ ở bên người, lúc trước không cần để nàng ở lại đi!

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy càng nghĩ càng tức giận, nàng là vô tội, vậy mà bị đối đãi như vậy, phỏng chừng là ai đều cũng sẽ tức giận đi!

Tắm rửa xong, nàng phân phó hạ nhân thu thập, sau đó một mình bay lên nóc nhà, ngắm sao.

Hiện tại mỗi ngày Bạch Hiểu Tình chỉ có trong lúc này mới có thể bình tĩnh trở lại, nhất là lúc gió lạnh thổi ít nhiều có thể khiến cho mình tỉnh táo lại.

Vốn là trong thời gian ngắn bởi vì thái độ nhượng bộ của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình đã tiêu giận không ít, nhưng là vì sự tình hôm nay, Bạch Hiểu Tình cảm thấy con tức lại một lần nữa nổi lên, nếu có thể, nàng thật đúng là muốn không để ý hứa hẹn, chạy nhanh rời khỏi nơi này!

"Thực xin lỗi."

Nhiều ngày sau ngay tại lúc hai người vô sự ngồi ở trên nóc nhà, Triệu Tử Tu lần đầu tiên mở miệng, điều khiến Bạch Hiểu Tình ngoài ý muốn là, hán mở miệng câu đầu tiên dĩ nhiên là hướng bản thân xin lỗi, trong khoảng thời gian này Triệu Tử Tu xin lỗi cũng có chút nhiều, động một chút là đối với nàng xin lỗi..

"Sự tình ngày đó thật xin lỗi, bởi vì mất đi lý trí, cho nên thương hại người, thực xin lỗi."

Khinh thường hừ lạnh một tiếng, Bạch Hiểu Tình trong lòng không cho là đúng, nếu xin lỗi hữu dụng, trên đời này còn cần cảnh sát sao.

Nếu xin lỗi hữu dụng, tội phạm giết người sẽ không cần bị chém đầu, một câu thực xin lỗi đã có thể khiến người chết sống lại, càng bớt việc để làm.

Đương nhiên, những lời này Bạch Hiểu Tình tuyệt đối sẽ không nói ra, hôm nay nàng cũng thật sự không có thời gian cũng không có tâm tình đi ứng phó Triệu Tử Tu.

"Người không cần xin lỗi, ta cho tới bây giờ đều không trách người, hơn nữa trôi qua liền trôi qua, không cần thiết đề cập nữa."

Bởi vì nếu không nhắc đến, tâm tình Bạch Hiểu Tình còn có thể tốt một chút, sẽ không tức giận, mấy ngày hôm trước tâm tình của bản thân cũng bắt đầu chậm rãi bình phục rồi?

"Là vì không thêm đề ý, cho nên mới không trách cứ đi."

Triệu Tử Tu cười khổ, đây là nguyên nhân duy nhất hắn có thể nghĩ đến, nếu không phải như thế, nàng làm sao có thể không trách cứ đâu, cho dù tức giận cũng sẽ có trách cứ đi.

Nhưng là hiện tại Bạch Hiểu Tình vậy mà cười nói không trách cứ, chỉ sợ đồ ngốc cũng có thể hiểu trong lời của nàng là có ý gì.

"Người nếu cho rằng như vậy, thì xem như là đúng đi."

Bạch Hiểu Tình tàn nhẫn, bởi vì nàng biết nói gì mới có thể đã thương người, nhìn xem không phải đây là ví dụ tốt nhất sao, biết rõ hiện tại Triệu Tử Tu để ý nàng, cho nên nói ra lời như vậy, sẽ chỉ làm Triệu Tử Tu thống khổ.

Nghe Bạch Hiểu Tình nói trắng ra như vậy, Triệu Tử Tu chỉ có thể cười khổ, bản thân hiện tại có phải hay không chính là tự làm vậy không thể sống, nếu lúc đó hắn không quá xúc động, có phải hết thảy mọi việc đều sẽ không đến nông nổi như bây giờ không thể vấn hồi?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chuyện cũ thống khổ

"Bạch Hiểu Tình, về chuyện xưa của ta, ta nghĩ muốn tự mình nói cho người, ta hi vọng người nghe xong sẽ không hận ta nữa."

thanh âm Triệu Tử Tu mang theo một tia vội vàng, hiện tại đối với Bạch Hiểu Tình, Triệu Tử Tu là thật không biết hắn phải làm thế nào mới tốt.

Hiện tại việc hắn có thể làm chính là đem mọi việc của bản thân nói cho nàng, sau đó để chính nàng quyết định dùng thái độ gì đối mặt với hắn.

"Lê Vương điện hạ, việc của ngài, thuộc hạ đã nghe quá nhiều, cho nên vẫn là dừng lại ở đây đi, nếu biết thêm nữa, đối với người, đối với ta cũng không tốt. Hơn nữa ta cũng không có hứng thú."

Nhàn nhạt cự tuyệt, Bạch Hiểu Tình đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng trong lúc này, Triệu Tử Tu lại bắt được tay nàng, trong mắt mang theo cầu xin.

"Bạch Hiểu Tình, lần này ta hi vọng người có thể lắng nghe, sau đó hãy quyết định có hận hay không."

Lúc này đây Triệu Tử Tu thật sự là đập nỗi chìm thuyền, hắn đem mọi thứ của bản thân hoàn toàn mở ra trước mặt nàng, hắn biết, hiện tại hắn là hoàn toàn thật lòng, cùng đợi biểu hiện của Bạch Hiểu Tình.

Nếu nàng nguyện ý tiếp nhận bản thân, như vậy kết cục chính là hoan hỉ, nếu nàng không đồng ý, chỉ sợ hắn cũng không có cách nào có thể yêu người

khác, bởi vì toàn bộ tâm lực hắn đã hao tổn hết trên người nàng

"Lệ Vương điện hạ, ngài đây là ép buộc, làm khó người khác."

Ngược lại không phải là Bạch Hiểu Tình keo kiệt, đối với sự tình ngày đó canh cánh trong lòng, nàng vừa mới nguôi giận một chút hẳn liền đến chọc giận nàng, vì bản thân, vẫn là không nghe.

Xem Bạch Hiểu Tình cười nhạt, Triệu Tử Tu trong lòng vô cùng đè nén, nhưng hắn lại không có biện pháp khác, bởi vì hết thảy đều là hắn sai.

Nếu lúc trước hắn không xúc động như vậy, hết thảy mọi việc đều sẽ không đến nông nổi này, hắn cũng sẽ không phải tha thiết mong ngóng nàng tha thứ.

"Cầu người, chỉ một lúc thôi, chỉ cần nghe xong lời ta nói là được rồi, Bạch Hiểu Tình, ta không bắt buộc người nhất định phải tha thứ cho ta." Nhưng ít nhất hi vọng nàng có thể nghe một chút nỗi khổ của hắn.

"Được rồi, người nói, ta nghe."

Hình như biết bản thân nếu không nghe, hôm nay sẽ không cách nào trở về nghỉ ngơi, Bạch Hiểu Tình cuối cùng thỏa hiệp, ngồi ở bên Triệu Tử Tu đợi hắn kể cái gọi là chuyện xưa.

"Kỳ thực, mẫu hậu ta thời điểm còn tại thế, có chuẩn bị cho ta một vị hôn thê, nàng là đích nữ Lam gia, tên là Lam Ngọc Nhi, rất ôn nhu, rất đáng yêu, ta nhớ được mẫu hậu đã từng nói với ta, nàng cả đời tiếc nuối lớn nhất là gả cho phụ hoàng, bởi vì mẫu hậu luôn luôn khát vọng cả đời nhất thể một đôi, nhưng cuối cùng bắt buộc dĩ lại tiền cung làm hậu."

"Vào lúc ấy mẫu thân liền nói với ta, một khi quyết định cưới một nữ tử, liền phải toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng, dù ban đầu chẳng phải yêu, cũng phải nỗ lực đối tốt với nàng, sau đó từ từ yêu nàng, chỉ có như vậy, cuối cùng hai người mới hạnh phúc." Ngữ khí Triệu Tử Tu có chút phiêu dung tựa hồ là vô cùng hoài niệm.

Bạch Hiểu Tình chau chau mày không nói gì, nhưng trong mắt vẫn là kinh ngạc, nàng nghe nói tiên hoàng hậu cùng hoàng đế thập phần ân ái, nhưng thật không ngờ hiện tại nghe Triệu Tử Tu nói, ở trong mắt tiên hoàng hậu cuộc hôn nhân này dĩ nhiên là một loại tiếc nuối.

Hơn nữa càng làm cho Bạch Hiểu Tình ngoài ý muốn là, tiên hoàng hậu vậy mà muốn Triệu Tử Tu cả đời nhất thể một đôi, tiên hoàng hậu này thật đúng là một người có cá tính.

"biết được mẫu hậu vì ta an bày vị hôn thê, ta liền luôn nỗ lực chỉ đối với nàng tốt, quản trị tâm bản thân, trừ bỏ nàng bất luận kẻ nào cũng không động tâm. Tất cả những thứ này ta đều làm được, nhưng mà, cuối cùng, người làm không được chính là nàng, cuối cùng nàng lại bởi vì quyền thế rời khỏi ta." Nói đến đây, Triệu Tử Tu thanh âm có chút đau lòng, nhưng càng nhiều hơn chính là thoải mái nhẹ lòng.

"Là vì thái tử sao? Còn có, kỳ thực người cho tới nay đều không có yêu nàng?"

Bạch Hiểu Tình ngữ khí hơi cao một chút, hơi nhíu mày hỏi, ngữ khí rõ ràng là thờ dãi nhẹ nhõm mà ngay cả nàng đều không phát giác. Trực giác nói cho nàng, kỳ thực Triệu Tử Tu một điểm đều không thích Lam Ngọc Nhi

"Đúng, là vì thái tử, hắn hứa cho Ngọc Nhi vị trí thái tử phi, cho nên Ngọc Nhi tưởng thật, ngày đó nàng khóc cầu ta thành toàn, nàng nói người nàng yêu là thái tử, mà ta, ở trong lòng nàng luôn chỉ là ca ca."

"Nhưng không nghĩ tới sau khi chiếm được thân thể ngọc nhi, Triệu Tử Hằng đã không cưới ngọc nhi, cuối cùng vậy mà trước mặt người Lam gia, đem ngọc nhi quăng cho mấy tên thủ hạ tùy ý đùa bỡn."

Triệu Tử Tu trả lời Bạch Hiểu Tình, về phần sau như thế nào, hắn cũng không có trả lời, bởi vì hắn không muốn để cho Bạch Hiểu Tình cho rằng bản thân là một người vô tình.

Không sai, hắn cho tới bây giờ đều không thích Lam Ngọc Nhi, tuy rằng mẫu hậu nói Lam Ngọc Nhi sẽ là thê tử của hắn, nhưng ở trong lòng hắn lam ngọc nhi vĩnh viễn là một muội muội, không có cách nào biến thành thê tử.

Cho nên, thời điểm biết được lam ngọc nhi thích thái tử hắn cảm thấy bị thương đồng thời cũng như được giải thoát, mà hắn sợ dĩ chưa từng qua thích nữ tử, là vì vào lúc ấy hắn cảm thấy nữ nhân đều là người dối trá tham quyền thế!

Nghe Triệu Tử Tu nói xong, Bạch Hiểu Tình cũng không nói gì thêm, chỉ là nhàn nhạt thờ dãi một hơi, chuẩn bị rời đi.

Hiện tại nàng cảm thấy Triệu Tử Tu thật giảo hoạt, đem tất cả những thứ này nói cho nàng, nàng làm thế nào tức giận hắn được, làm thế nào không tha thứ!

"Chờ một chút, ta nói một câu cuối cùng, ngày đó ta sợ dĩ không khống chế được, là vì thời điểm rời đi Triệu Tử Hằng đối với ta nói một câu, 'Chỉ cần là ta coi trọng, liền không có gì không thể chiếm được, giống như Lam Ngọc Nhi trước đây.'" Nói xong, Triệu Tử Tu buông lỏng cổ tay Bạch Hiểu Tình ra, ngồi trở lại nóc nhà.

Lần này, Triệu Tử Tu không có ngăn trở, mà là để nàng rời đi, Bạch Hiểu Tình không có phát hiện thời điểm nàng rời đi, Triệu Tử Tu khóe miệng khẽ mỉm cười, chân thật mà ấm áp...

Trở lại trong phòng, Bạch Hiểu Tinh đều ngủ không được, trong đầu đều là những lời nói của Triệu Tử Tu, về chuyện xưa của hắn, Lam Ngọc Nhi còn có Triệu Tử Hằng, giờ khắc này, Bạch Hiểu Tinh rất mâu thuẫn.

Nàng biết ngày đó Triệu Tử Tu nhớ tới Lam Ngọc Nhi phản bội, cho nên mới phẫn nộ như vậy, nhưng bản thân là vô tội, vì sao lại thanh toán mọi thứ tức giận lên người nàng.

Nhưng nàng lại không thể không tha thứ cho hắn, bởi vì hắn dù sao cũng là người bị hại, hơn nữa bị tổn thương sâu như vậy, tâm hồn làm sao có thể không có một chút ảnh hưởng nào.

Giờ khắc này, Bạch Hiểu Tinh mâu thuẫn cực kỳ, nàng hoàn toàn không biết bản thân nên dùng bộ dáng nào để đối mặt với Triệu Tử Tu.

Mà Bạch Hiểu Tinh không biết là, lúc sau khi nàng rời khỏi nóc nhà, có một thân ảnh ngồi ở bên cạnh Triệu Tử Tu, tràn đầy sầu muộn nhìn hắn.

Trở lại, ta còn tưởng rằng người đời này sẽ không yêu bất luận kẻ nào, bất quá hiện tại lại đem bí mật đều nói cho nữ nhân kia, xem ra người đã triệt để luân hãm a."

"Vốn ta cho rằng thật đáng sợ, sự tình mẫu hậu đã từng trải qua, lại thêm vào Lam Ngọc Nhi, ta đã cho là sẽ không yêu bất luận kẻ nào. Nhưng hiện tại ta phát hiện, nếu người kia là nàng, cũng không dễ dàng phản bội ta như vậy."

Ít nhất hiện tại tâm của hắn không có bài xích, thậm chí còn có chút vui vẻ chịu đựng. Bất quá phòng chừng trên đời này người có thể làm cho hắn có loại này cảm thụ này cũng chỉ có Bạch Hiểu Tinh, bất quá xem ra con đường truy thê của hắn còn rất dài đi, không biết bao giờ mới có thể ôm mỹ nhân về nhà!

"Đúng rồi, Mạc Phong đừng đại tướng quân, làm sao người lại đến Lệ Vương phủ nhỏ nhỏ này của ta, lúc trước không phải nói, dù có chết cũng sẽ không tới nơi này sao, hiện tại thế nào thay đổi chủ ý?"

"Giống như người vì tình khôn khổ a, cho nên hiện tại tới tìm hảo bằng hữu đồng bệnh tương liên cùng đi uống rượu." Tuy rằng Mạc Phong nói rất tùy ý, nhưng Triệu Tử Tu lại có thể cảm thấy những lời này của hắn là nghiêm túc, chẳng lẽ hắn thật sự cũng là vì tình mà khổ sở sao?

Mạc Phong là hảo huynh đệ của Triệu Tử Tu, cũng là thư đồng lúc nhỏ với hắn, hắn là con trai trấn quốc đại tướng quân, cho nên võ công vô cùng tốt, lúc nhỏ đều là hắn ở bên bảo hộ bản thân.

Bất quá nghe được vì tình khôn khổ cũng khiến Triệu Tử Tu nâng mi, bạn tốt của hắn một người tùy ý thế nào, hắn biết rõ nhất, cho nên hiện tại nghe được hắn nói bản thân vì tình mà khổ, Triệu Tử Tu cảm thấy thật kinh sợ.

"Người biểu cảm kinh sợ như vậy là có ý gì, chẳng lẽ ta không thể vì tình mà khổ sao?"

Kỳ thực Mạc Phong cũng chưa hề nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày này, bản thân chính là trong lúc không để ý đem tâm đặt trong tay một tiểu nha đầu, hiện muốn thu hồi đều không còn kịp rồi, chỉ có thể nhận mệnh.

"Không phải là không thể được, chính là cảm thấy thật kinh sợ, người như người, lại có một ngày vì tình mà khổ, ta thật cho là ta đã nghe lầm."

Bất quá không thể không nói, bọn họ hai người thật đúng là hảo huynh đệ, đều cùng lúc vì tình khôn khổ, bất quá cũng tốt, mượn rượu giải, coi như là có bạn.

"Đừng vô nghĩa, ta muốn uống rượu, người muốn cùng đi hay không?"

"Hảo, đã là huynh đệ, đương nhiên phải đi." Lúc này Triệu Tử Tu bỏ đi thần sắc thần bí cùng tàn bạo, hoàn toàn biến thành một thiếu niên.

"Đúng rồi, uống rượu không gọi đệ muội, cẩn thận buổi tối về nhà cho người ngủ thư phòng a."

Mạc Phong là vui sướng khi người gặp họa, dù sao hiện tại nương tử tương lai đã không để ý hắn, nếu bây giờ có người cùng hắn cãi nhau, hắn sẽ cảm thấy cao hứng.

"Ta ngược lại thật hi vọng nàng có thể mắng ta vài câu, còn tốt hơn hiện tại không thèm nhìn đến."

Cười khổ, hiện tại Triệu Tử Tu là hi vọng Bạch Hiểu Tinh có thể cùng bản thân tức giận, nhưng hiển nhiên đối phương căn bản là không quan tâm, hắn cùng nàng đều không có quan hệ gì.

"Tốt lắm, đừng lo, người không đi kêu đệ muội, ta đi kêu." Mạc Phong nhảy xuống dưới, tùy tiện phải đá cửa phòng Bạch Hiểu Tinh, hoàn toàn không xem đối phương nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Nhất túy giải ngàn sầu

Cho nên, nháy mắt hần bị báo ứng, ngay thời điểm hần tùy tiện đi vào phòng, một chùy thủ lạnh như băng đặt tại yết hầu của hần.

Trong không khí truyền đến hơi thở lạnh lùng, trong nháy mắt, Mạc Phong thậm chí cảm thấy trong cái phòng này từng trận gió lạnh, không chừng một hồi sẽ xảy ra chuyện.

Mà lúc này Bạch Hiểu Tinh liền kiểm kẹp hần, chỉ cần tay nàng hơi chút động đậy, trên cổ Mạc Phong liền sẽ phun máu ra

"Ngươi là ai?"

Thanh âm u lãnh sau lưng Mạc Phong vang lên, sợ tới mức hần run run, đáng chết, đệ muội này của hần là quý sao, làm sao có thể khùng bố như vậy, ngay cả một đại nam nhân như hần đụng tới cảnh tượng này cũng không tự chủ được toàn thân rét run a.

Nơi này thật là nơi của người ở sao, vì sao không có nhân khí một chút vậy, tuy rằng biết rõ bản thân phía sau có người, nhưng khiến Mạc Phong sững sờ là không cảm giác được hơi thở đối phương, điều này cũng rất dọa người thôi!

"Ta, ta là bạn của Tử Tu, ta không phải là địch nhân a, ngươi có thể hay không đem đao trong tay buông xuống, như vậy sẽ xảy ra tai nạn chết người." Nghe được Mạc Phong nói, Bạch Hiểu Tinh chậm rãi thu hồi chùy thủ.

Một gương mặt xinh đẹp lại lạnh như băng, thông thường dưới tình huống này, mọi người nhìn đến nữ tử này đều sẽ cảm giác không thể phản kháng, sẽ cảm thấy tự biết xấu hổ, nhìn đến nàng khí chất thanh lãnh cao quý, có lẽ liền muốn tiếp cận nàng.

Mỹ nhân như vậy, khó trách Triệu Tử Tu lạnh lùng vô tâm đều triệt để luân hãm, nếu hần không có người trong lòng, chỉ sợ cũng sẽ bị nàng hấp dẫn đi!

"Có việc gì thế?"

Nhìn đến người bỗng nhiên xuất hiện, nhất là hơn nửa đêm không chút khách khí trực tiếp đập cửa vào, Bạch Hiểu Tinh tự nhiên là không có hảo cảm, nhưng vì cùng Triệu Tử Tu quen biết, cũng không có đem hần một cước đá ra ngoài.

"Này, ta muốn cùng Tử Tu đi uống rượu, ngươi muốn cùng đi hay không?"

Đã đến đây, vẫn là hỏi một câu đi, tuy rằng hiện tại ngay cả Mạc Phong đều cảm thấy nàng không có khả năng đi, dù sao trên người nàng hơi thở lạnh như băng hần không có cảm giác sai.

"Được, chờ ta thay quần áo."

Chau mày, nhìn Mạc Phong, cuối cùng Bạch Hiểu Tinh vẫn đáp ứng, đã rất lâu không có uống rượu, khó có được một lần uống rượu cũng không sai, không biết rượu cổ đại cùng hiện đại giống hay không.

"Nga."

Nghe được Bạch Hiểu Tinh trả lời, Mạc Phong ngờ ngác đi ra ngoài, giống như không có phản ứng ddi ra, đợi đến đi ra ngoài mới phản ứng lại Bạch Hiểu Tinh nói cái gì.

"Nàng đồng ý?" Thấy thế này ngay cả Triệu Tử Tu cũng ngoài ý muốn, nàng làm sao có thể thoải mái đáp ứng cùng bản thân đi uống rượu đâu, hần là dùng mọi cách thuyết phục mới đúng đi.

Nhún nhún vai, tỏ vẻ bản thân cũng không biết là chuyện gì xảy ra, kỳ thực vốn hần cũng thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh đáp ứng, nhưng nàng chính là đáp ứng rồi, là vì sao, Mạc Phong cũng không rõ ràng.

"Đừng hỏi ta, ta cũng không biết, này là việc nhà ngươi, cùng ta không có quan hệ. Muốn hỏi chính ngươi đến hỏi đệ muội đi."

Ngay tại thời điểm hai người cãi nhau, Bạch Hiểu Tinh trong phòng đi ra, trên người nàng mặc là nhất kiện y bào màu trắng, khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn được hóa trang, mang theo dáng vẻ thư sinh, nhìn thế nào đều là một thiếu niên tuấn lãng.

"Đã chuẩn bị tốt chúng ta đi uống rượu thôi." Nói xong, Mạc Phong đi trước làm gương treo tường ra ngoài.

Triệu Tử Tu nhìn đến nơi đây liền cảm thấy bất đắc dĩ, Vương phủ của hần không phải là không có cửa chính, vì sao mỗi một lần hần đến đều sẽ treo tường vào, hần thật sự là không hiểu nổi!

"Chúng ta cũng đi thôi." Xem Triệu Tử Tu đứng góc sững sờ bên trong, Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, đuổi theo Mạc Phong, thật lâu không có uống rượu, hôm nay không say không về!

Cuối cùng, kết quả chính là, ba người chen chúc trong một quán rượu nho nhỏ, mỗi người mang theo một vò rượu, hưng trí uống.

"Uy, nguoi, một cái nha đầu, tửu lượng thế nào lại cao như vậy!"

Tuy nói rằng ban đầu là ba người cùng uống rượu, nhưng Mạc Phong nhưng không đem Bạch Hiểu Tình tính vào, hẳn cho rằng, Bạch Hiểu Tình chỉ có thể uống vài chén, không nghĩ tới dĩ nhiên giống như bọn họ, tửu lượng cũng thật là không bình thường.

"Ha ha, rượu có thể quên sầu!"

Bạch Hiểu Tình không để ý đến Mạc Phong, mà lại cầm lấy một vò rượu trên bàn mở giấy dán ra, không chút khách khí uống ừng ực. Kịp trước thời điểm sau khi nàng giết người luôn thích uống rượu, chỉ có như vậy mới khiến bản quên đi việc hai tay đã sớm nhiễm huyết tính.

"Người tuổi còn nhỏ có ưu sầu gì, cho dù là có ưu sầu, cũng là ta mới đứng a."

Mạc Phong cười to, học bộ dáng Bạch Hiểu Tình, nhắc một vò rượu, không chút khách khí uống ừng ực, tuy rằng không có động tác tiêu sái cùng xuất trần như Bạch Hiểu Tình, nhưng cái loại tục tũn không kềm chế này cũng hấp dẫn ánh mắt người khác.

"Các người hai người đều không chú ý hình tượng một chút sao?"

Xem hai người uống rượu đến nổi một chút hình tượng đều không có, Triệu Tử Tu một trận cười khò, thật sự là không biết hai vị này sau khi uống rượu lại giống như tiểu hài tử.

"Không cần người quan tâm, đã uống rượu liền muốn uống cho thống khoái, người hẹp hòi như vậy còn uống làm cái gì a, mặc kệ người! Bạch Hiểu Tình chúng ta tiếp tục."

Mạc Phong đối với Triệu Tử Tu chậm rãi mà uống cho tới bây giờ đều là khinh thường, khó được hiện tại có một người khẩu vị giống hắn, cho nên hắn tự nhiên đem Triệu Tử Tu ném qua một bên.

"Mạc đại ca, làm sao có thể dễ dàng buông tha hắn như vậy, hắn đã ra đây bồi chúng ta uống rượu, tự nhiên liền bắt hắn cùng uống."

Chỉ thấy Bạch Hiểu Tình trong tay mang theo vò rượu, lao đảo đi tới bên người Triệu Tử Tu, tay kia thì ngăn bờ vai của hắn lại, đưa vò rượu đề sát vào bên miệng hắn.

"Lê Vương điện hạ, người uống hay không uống?" Bạch Hiểu Tình kia trong giọng nói có ý người không uống ta liền ép người phải uống.

Đối với Bạch Hiểu Tình như vậy, Triệu Tử Tu thấy rất buồn cười, nhưng vẫn là đem vò rượu đến miệng uống, tùy ý nàng muốn làm gì thì làm

Nháy mắt, chung quanh một mảnh yên tĩnh, Mạc Phong trừng lớn mắt xem Triệu Tử Tu, hẳn hoài nghi người này có phải hay không bị người khác tráo đổi, vậy mà lại ngoan ngoãn uống rượu, phải biết rằng, trước kia hắn cơ hồ đều phá miệng cũng chưa từng thành công làm cho hắn phối hợp như vậy, chẳng lẽ hắn thật phải để người khác quản mới được?

"Như vậy mới ngoan, thực ngoan, ta thích." Nắm cầm Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình ngay tại môi của hắn cắn một ngụm, nếu là lúc trước nàng căn bản là không thể hành động như vậy, xem ra hôm nay nàng thật uống đến nổi thần chí có chút không rõ.

Lúc này Mạc Phong đã triệt để thạch hóa, Triệu Tử Tu sau sự việc kia hoàn toàn không gần nữ sắc, hẳn so bất luận kẻ nào đều rõ ràng, hôm nay hắn vậy mà nhìn thấy Triệu Tử Tu bị một nữ nhân phi lễ, kết quả vậy mà nàng đều không sao, thế giới này có phải hay không có chút kinh sợ?

Hắn không nghĩ tới là, kế tiếp sẽ làm hắn cảm thấy càng thêm kinh sợ, bởi vì sững sốt một chút, Triệu Tử Tu lại liếm môi, sau đó nhàn nhạt nói một câu, "Này thường cho coi như không sai, chỉ là thiếu một chút."

Thiếu?

Nghe được Triệu Tử Tu nói, Bạch Hiểu Tình hơi nhíu mày, cả người ngồi ở trong lòng Triệu Tử Tu, cho hắn một cái hôn cực kỳ nóng bỏng.

Giờ phút này hóa thạch trên người Mạc Phong truyền đến thanh âm vỡ vụn, từng cơn gió nhẹ thổi qua, chỉ thấy Mạc Phong một bị hoá đá, biến mất không thấy...

Hắn thế nào đều thật không ngờ quan hệ hai người kia dĩ nhiên lại đến mức này, vừa mới bắt đầu nhìn thấy bộ dáng Triệu Tử Tu rõ ràng là một bộ người trong lòng không thương, thế nào hiện tại Bạch Hiểu Tình liền như vậy mời chào?

Mạc Phong không biết là, hiện tại Bạch Hiểu Tình như này, hoàn toàn là vì... uống quá chén!

"Khụ khụ. Đúng rồi, Bạch nha đầu, vừa rồi người còn chưa nói người muốn quên ưu sầu gì."

Thời điểm này, đối với hai người kia liền muốn hoàn toàn triệt để không nhìn, bởi vì dùng trí thông minh của hắn phân tích nửa ngày cũng không có phân tích được chuyện gì xảy ra, duy nhất kết luận là trạng thái hiện tại của bọn họ thật sự là rất không bình thường, nếu là thật sự nghiêm túc, nhất định sẽ cũng sẽ bị cho là không bình thường.

"Mạc đại ca, người thật đáng yêu."

Ưu tư muốn quên tự nhiên là không thể nói ra, hiện tại nàng cùng Triệu Tử Tu sự tình trong lúc đó càng ít người biết càng tốt, hơn nữa...

"Ha ha, vẫn là lần đầu tiên có người nói ta đáng yêu." Mạc Phong cười lớn.

"Sáng nay có rượu sáng nay túy, " nhẹ nhàng quơ quơ vò rượu trong tay, khoe miệng mỉm cười lạnh nhạt, "Hôm nay hữu duyên có thể cùng uống rượu, như vậy hôm nay chúng ta không say không về."

Nói xong, giờ lên vò rượu uống ừng ực, rượu theo cảm chảy xuống dưới, làm ướt vạt áo trước, thể nhưng không có một tia chật vật, ngược lại càng thêm một phần chân thật.

"Hảo, chúng ta hôm nay không say không về, nhiều năm như vậy đều không có thống thống khoái khoái uống qua một lần, lần này có các người cùng ta, chúng ta đêm nay chính là không say không về!"

Cười lớn, Mạc Phong cũng nhắc tới một vò rượu học bộ dáng Bạch Hiểu Tình uống ừng ực, trên mặt của hắn mang theo ý cười khó có được, chói mắt làm cho người ta có chút không cách nào nhìn thẳng. Có lẽ chỉ có như vậy hắn mới tạm thời quên đi thống khổ trong lòng!

"Hai người đều thành ra cái dạng này, ta tự nhiên cũng là liều mình bồi theo."

Mà giờ phút này, Triệu Tử Tu một bên luôn dùng chén nhỏ cũng bị hai người cảm nhiễm, nhắc vò rượu uống ừng ực. Nhiều năm như vậy, bởi vì bên người luôn có nguy hiểm, cho nên Triệu Tử Tu cho tới bây giờ đều không có phóng túng bản thân, khó được một lần, vẫn là uống cho thật thống khoái đi!

Một vò rượu liền như vậy bị uống hết, ba người ngẩng đầu, nhìn nhau cười, không hẹn mà cùng cầm vò rượu trong tay hướng xa xa ném xuống, phát ra tiếng loảng xoảng giòn vang, nhìn đến cảnh tượng này, ba người cười đến bừa bãi.

Tình cảnh hôm nay này, rất nhiều năm sau bọn họ vẫn như cũ nhớ mãi không quên...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Say rượu loạn tính

Uống rượu quá chén, Bạch Hiểu Tình đã mơ mơ màng màng, giờ phút này một đôi bàn tay to ấm áp, đem nàng ôm lấy, mang về Vương phủ.

Xem thiên hạ nhu thuận trong lòng mình, Triệu Tử Tu trên mặt tươi cười, có lẽ chỉ có trong lúc này Bạch Hiểu Tình mới để hắn tiếp cận như vậy.

Triệu Tử Tu bỗng nhiên cảm thấy bản thân có chút bất đắc dĩ, vì sao hắn lại yêu một nữ nhân vô tâm như vậy.

"Vương gia, Bạch cô nương đây là...?"

Trở lại Vương phủ thời điểm quân gia cảm giác được Bạch Hiểu Tình khác hẳn với bình thường, thêm vào hai người đều một thân toàn mùi rượu, không khó đoán được xảy ra việc gì, chẳng lẽ chủ tử là chuẩn bị khiến Bạch cô nương quá chén sau đó...?

"Không có gì, chẳng qua là uống hơi nhiều mà thôi."

Kỳ thực Triệu Tử Tu nói như vậy đã rất khách khí rồi, một hồi hắn đem Bạch Hiểu Tình đưa về phòng, hắn sẽ biết, Bạch Hiểu Tình uống nhiều tuyệt đối không phải là một chút chuyện nhỏ.

Xem bộ dáng chủ tử hắn là không giống như sẽ đem Bạch cô nương chuốc say, chỉ cần không phải như thế là tốt rồi...

Đem Bạch Hiểu Tình về phòng của nàng, Triệu Tử Tu liền chuẩn bị rời đi, nếu như là bình thường, Bạch Hiểu Tình thuận theo hắn như vậy tuyệt đối hẳn sẽ luyến tiếc rời đi, nhưng hôm nay không giống với ngày thường, hắn cũng uống rượu, hắn vẫn rất sợ sẽ phát hỏa làm ra việc không nên.

Hắn sợ, nhưng lại có một số người không biết sợ.

"Mỹ nhân, người chuẩn bị đi đâu?"

Ngay tại lúc Triệu Tử Tu chưa kịp phản ứng, một cái tay nhỏ bé nắm lấy cổ tay hắn, đưa hắn ném lên giường, sau đó lúc hắn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một thân thể nhàn nhạt mùi rượu liền áp ở trên người của hắn.

Mỹ nhân? Là gọi hắn sao?

Xem người gần trong gang tấc cười, Triệu Tử Tu cảm thấy đầu óc bản thân cơ hồ trống rỗng, thẳng đến cảm giác được trên môi có một chút mềm mại,

Triệu Tử Tu mới phản ứng lại là chuyện gì đang xảy ra.

"Bạch Hiểu Tình..."

Lúc này hắn cũng muốn hỏi hôm nay nàng bị làm sao vậy, nhưng cũng không mở miệng được, bởi vì lưỡi của nàng đã đưa vào trong miệng của hắn, đè lên lưỡi của hắn.

"Àn... Ta muốn ngươi..."

Ngay tại sau khi môi Bạch Hiểu Tình rời khỏi, Triệu Tử Tu rút cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo, ở lý trí của hắn chưa hoàn toàn sụp òa, Bạch Hiểu Tình đã dừng động tác của nàng.

Chỉ là kế tiếp lời nàng nói ra, là thật khiến Triệu Tử Tu giống như cả người bị điểm huyết, muốn động cũng không động được, nữ nhân say rượu này có biết bản thân đang nói cái gì hay không, nàng có biết câu ta muốn ngươi là có ý gì không?

Hiển nhiên, Bạch Hiểu Tình đối với những lời này hoàn toàn không hiểu sai, bởi vì hiện tại nàng đang cởi quần áo trên người ra, chỉ thấy nhất kiện lại nhất kiện quần áo theo thân thể của nàng rơi xuống, thời điểm trên người nàng chỉ còn lại có một cái yếm, Triệu Tử Tu đưa tay ngăn cản lại, hắn biết bản thân nhẫn nại đã đến cực hạn, nàng ở trước mặt hắn cởi quần áo, hắn tuyệt đối không chế không được bản thân!

"Bạch Hiểu Tình, nói với ta, ta là ai?"

Nếu hiện tại Bạch Hiểu Tình cái gì đều không biết, hắn tình nguyện không cần, bởi vì vào ngày mai trời sáng đối mặt với hắn tuyệt đối sẽ là tai vạ lớn, hiện tại việc hắn trải qua không chịu nổi rồi.

Nghe được Triệu Tử Tu nói, Bạch Hiểu Tình ngây ngẩn cả người, nghiêng đầu nhìn hắn, hình như là suy xét vấn đề hắn hỏi.

Thời gian trôi qua một chút, ngay lúc Triệu Tử Tu cho rằng nàng căn bản nhận không ra bản thân là ai, chuẩn bị đi tắm nước lạnh, Bạch Hiểu Tình bỗng nhiên liền nói một câu, "Ngô.... Ngươi là, Triệu Tử Tu..."

Còn nhận được hắn là ai vậy?

Như thế khiến Triệu Tử Tu có chút ngoài ý muốn, vốn cho rằng Bạch Hiểu Tình đã say rượu mơ mơ màng màng, cái gì đều không biết, nhưng hiện tại xem ra ít nhiều còn có chút thanh tỉnh.

"Ta ghét người dám phản kháng!"

Hơi hơi chu miệng lên, Bạch Hiểu Tình vẻ mặt dị thường đáng yêu, nhưng động tác của nàng một điểm đều không đáng yêu, chỉ thấy nàng không chút khách khí đem Triệu Tử Tu lột sạch, khụ khụ, đương nhiên điều này cũng là do mỗi nam nhân nào đó tận lực phối hợp.

Bằng không chỉ bằng Bạch Hiểu Tình đang say rượu, muốn đem Triệu Tử Tu lột sạch đúng là có chút khó khăn.

Đương nhiên, chẳng phải chỉ cần lột hết là xong, Bạch Hiểu Tình còn thuận tay lấy đến một cái đai lưng, trực tiếp trói hai tay Triệu Tử Tu lại, này rõ ràng là muốn thương ngoạn khúc dạo đầu nha!

"Triệu Tử Tu, ta muốn SM ngươi!"

Ngay khi Triệu Tử Tu còn không hiểu được lời của nàng là có ý gì, Bạch Hiểu Tình cả người đã ghé vào trên người hắn, bởi vì hai người hiện đều trần như nhộng, cho nên Triệu Tử Tu có thể rõ ràng cảm giác được thân thể của nàng ở trên người bản thân cọ xát.

"Bạch Hiểu Tình, ngươi buông tay cho ta!"

Hiện tại Triệu Tử Tu cảm thấy bản thân thật là sắp điên rồi, vốn cho rằng nàng chẳng qua là muốn chơi đùa thôi, nhưng hiện tại xem ra không đơn giản như vậy, nếu như vậy, hắn sẽ nhịn không được mà thật sự nghiêm túc.

"Buông tay?"

Bạch Hiểu Tình nghe thấy buồn cười, nhẹ nhàng nở nụ cười, mà hành động càng chậm rãi, đi tới hạ thân Triệu Tử Tu, sau đó nhẹ nhàng nắm giữ...

Trong nháy mắt, Triệu Tử Tu đổ hít một ngụm khí lạnh, hắn chưa bao giờ biết cái cô gái này có thể ác liệt như vậy, thời điểm nàng thanh tỉnh còn không có gì, hiện tại uống say sau hoàn toàn biến thành một yêu nữ, bất tri bất giác liền mê hoặc người khác.

"Có muốn hay không... Muốn ta, àn?"

Thanh âm mang theo vài phần lười nhác mỉa mai hoặc người, làm lý trí Triệu Tử Tu liền sụp đổ, hắn biết bản thân bây giờ hắn là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đi.

Nhưng chỉ cần là nam nhân vào thời điểm này đều sẽ nhịn không được!

“Muốn...”

Triệu Tử Tu thành thật tựa hồ như lấy lòng Bạch Hiểu Tình, nàng cười khê, hôn lên môi Triệu Tử Tu, lúc này đây, hắn không hề nén dục vọng bản thân nữa, đã hôm nay là Bạch Hiểu Tình đốt lửa, như vậy nàng liền dùng bản thân đi dập lửa đi!

Môi của nàng, chậm rãi chạy ở trên người của hắn, lưu lại một dấu hôn, giống như là muốn ở trên người Triệu Tử Tu hạ ấn ký của nàng.

"Ân..."

Nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, Triệu Tử Tu cảm thấy bản thân hít thở không thông, bị ám áp bao lấy, giờ phút này hắn mới phát hiện Bạch Hiểu Tình đang làm cái gì.

Đột nhiên hắn nở nụ cười, tươi cười mang theo một loại không nói nên lời, mê hoặc cùng xinh đẹp.

"Tình Nhi, hôm nay là ta bị người hủy trong sạch, người dù không muốn phụ trách cũng không thể."

Hắn không biết lời nói hiện tại Bạch Hiểu Tình có nghe thấy hay không, nhưng hôm nay hắn thật sự bị cưỡng bức, khụ khụ, tuy rằng trong đó cũng là do hắn dung túng, nhưng hắn bị mất trong sạch cũng là sự thật, nàng chính là nữ nhân của chính mình.

Nhẹ nhàng xoay hai tay, đai lưng cột hai tay hắn liền bung ra, Triệu Tử Tu xem nữ tử trên người, đáy mắt là một mảnh ôn nhu.

Mà hai người cứ như vậy trắng đêm triền miên không nghỉ...

Cho nên ngày thứ hai tỉnh lại, sự tình liền trở nên phức tạp rất nhiều...

Thời điểm Bạch Hiểu Tình trong lúc mơ ngủ tỉnh lại, liền phát hiện nàng cả người trống trơn nằm ở trên giường, trên người ngay cả một kiện quần áo đều không có.

Được rồi, không có quần áo coi như ngày hôm qua uống rượu làm quần áo ướt đi, hắn chính là giúp bản thân cởi quần áo, cũng không có giúp bản thân mặc vào.

Nhưng trên người nàng một thân đầy dấu vết ái muội, đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nàng tự làm bản thân như vậy? Còn có tối quan trọng nhất là, vì sao sáng sớm lúc thức dậy, thân thể của nàng cùng Triệu Tử Tu nằm bên cạnh đều chưa mặc quần áo!!

Hơn nữa tối qua là, nàng vậy mà còn ghé vào trên người hắn, mà hắn vậy mà còn... Còn... Còn tại trong cơ thể của nàng!?

"Tình?"

Có lẽ bởi vì lãnh khí trên người Bạch Hiểu Tình quá mức mãnh liệt, cho nên, làm Triệu Tử Tu còn ngủ say bên cạnh đánh thức, hắn xem Bạch Hiểu Tình trừng mắt nhìn bản thân mỉm cười, đem nàng ôm ở trong lòng.

Bạch Hiểu Tình nhìn thấy chính là ý cười thỏa mãn nơi khóe miệng hắn, thế nào đều cảm thấy phi thường chóng mặt, nàng làm sao lại cảm thấy hiện tại Triệu Tử Tu là đang rất đắc ý?

"Triệu Tử Tu, người không phải hắn là nên cho ta một lời giải thích rốt cuộc là chuyện gì xảy ra sao?"

Vì sao ngày hôm qua bọn họ cùng uống rượu, hôm nay buổi sáng vừa mở mắt liền biến thành bọn họ đang ở trên giường?

"Ngày hôm qua ta bị người cưỡng bức. Ngày hôm qua người chẳng những say rượu cưỡng bức ta, thậm chí còn trói ta lại, nói cái gì muốn ngoạn cái gì muốn sm."

Nói xong còn vươn hai tay ra, để Bạch Hiểu Tình xem dấu vết bị trói trên cổ tay hắn, theo động tác của hắn, chân trên người hắn trượt xuống, giờ phút này Bạch Hiểu Tình mới phát hiện trên người của hắn mới là chân chính mới đáng sợ, dấu hôn vết cào, cơ hồ che kín toàn bộ trước ngực, nếu Bạch Hiểu Tình không có sai, sau lưng sẽ càng thêm thảm thiết.

Mà làm cho nàng mất mặt nhất là, nàng có thể một vạn phần trăm khẳng định, dấu vết này tuyệt đối là nàng lưu lại, nhất là nói với Triệu Tử Tu câu Sm kia.

Hiện tại Bạch Hiểu Tình thật muốn một quyền đánh chết bản thân, nàng điên rồi sao, vậy mà muốn SM nam nhân này!

Triệu Tử Tu nói tuyệt đa số đều là thật, ngày hôm qua hắn mang Bạch Hiểu Tình uống đến cơ hồ bất tỉnh nhân sự về tới phòng, chính là đến phòng nàng liền xảy ra phiên toái này.

Say đến bất tỉnh nhân sự Bạch Hiểu Tình bỗng nhiên liền nháo lên, vậy mà đưa hắn đặt trên giường cưỡng hôn, hắn cho tới bây giờ đều thật không ngờ Bạch Hiểu Tình lại to gan như vậy.

Không chỉ là cưỡng hôn, còn ở trên người hắn sờ loạn, vốn cũng đã uống có chút say, làm sao chịu nổi nàng trêu chọc, chỉ kém chút muốn từ hình nàng ngay tại chỗ.

Bất quá, xem Bạch Hiểu Tinh không ngừng hôn bản thân, một cổ tức giận liền sinh ra, có phải chỉ cần uống say, cho dù đối phương không phải là mình nàng cũng sẽ làm như vậy, có lẽ nói, hiện tại nàng căn bản cũng không biết là bản thân đang hôn ai?

Cho nên, phần nộ bên trong Triệu Tử Tu khiến hắn quyết định, nàng hôm nay cưỡng hôn bản thân, như vậy bản thân liền ngoan ngoãn phối hợp, dù sao hôm nay là nàng cưỡng bức hắn, đến lúc đó, xem nàng làm thế nào bởi vì sự tình mấy ngày hôm trước mà tức giận hắn.

Cho nên, kết quả chính là nằm yên ở dưới, Triệu Tử Tu bị say không biết phương hướng bị Bạch Hiểu Tinh không chút nào ôn nhu ăn sạch sành sanh.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chiến hỏa lan tràn

Bất quá cuối cùng cũng tốt, bởi vì cuối cùng Bạch Hiểu Tinh đã kêu ra tên của hắn, bằng không, hôm nay Bạch Hiểu Tinh tuyệt đường nghĩ rời giường.

Xem bộ dáng đáng thương của Triệu Tử Tu, nàng đều biết là do hắn giả bộ, nhưng những dấu hồng ngân ở cổ tay hắn hắn có thể lên án Bạch Hiểu Tinh "Hung ác", nhưng cũng bởi vì vậy mà Bạch Hiểu Tinh mới càng thêm tức giận, lấy võ công của hắn bản thân làm sao có thể chế trụ hắn!?

"Người gốc sao, chẳng lẽ người không biết giả vờ?"

Bạch Hiểu Tinh dám khẳng định, nếu người này muốn giả vờ, bản thân tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của hắn, nếu bản thân thật tiện nghi chiếm của hắn, như vậy nhất định là hắn ngầm đồng ý!

"Tất nhiên không, lỡ làm người bị thương thì sao?" Tuy rằng lúc đó Triệu Tử Tu thật không nghĩ giả vờ, cũng là bởi vì sợ lúc ấy, Bạch Hiểu Tinh không có chừng mực, sẽ làm bị thương đến nàng.

Một câu nói, làm Bạch Hiểu Tinh đang tức giận vẫn cảm thấy cảm động, mặc kệ nói như thế nào, hắn quan tâm nàng vẫn cảm nhận được.

Bất quá xem Bạch Hiểu Tinh chuẩn bị mặc quần áo rồi đi, Triệu Tử Tu đen mặt, hắn hiện tại xem như xem hiểu rõ cô gái này vô tình cỡ nào, không có lương tâm cỡ nào.

"Bạch Hiểu Tinh, người là muốn ăn xong không phụ trách sao?"

Triệu Tử Tu ngữ khí rõ ràng uy hiếp, hắn không rõ, bản thân là nơi nào không tốt, vậy mà bị người ta ghét bỏ đến như vậy.

"Lần trước lúc đó người chẳng phải không có phụ trách sao, mọi người đều là người trưởng thành rồi, việc này cũng bình thường, đừng nói người trước kia chưa từng có nữ nhân khác."

Điểm ấy Bạch Hiểu Tinh đánh chết cũng không tin, tại thời đại này cho phép tam thê tứ thiếp, Triệu Tử Tu đường đường là một Vương gia, nàng liền không tin hắn chưa từng có nữ nhân.

"Ta chưa từng có nữ nhân, cho tới bây giờ đều chưa từng có! Người là nữ nhân đầu tiên của ta, cũng sẽ là duy nhất! Hơn nữa lần trước ta cũng muốn phụ trách, chỉ là người không muốn."

Triệu Tử Tu luôn luôn giữ mình trong sạch, Bạch Hiểu Tinh chất vấn làm cho hắn cảm thấy giống như bị vũ nhục, hơn nữa nói đến sự tình lần trước, Triệu Tử Tu vẫn là ủy khuất đẩy mình, ai nói hắn không phụ trách, rõ ràng là Bạch Hiểu Tinh không cần hắn phụ trách!

Duy nhất?

Bạch Hiểu Tinh cười nhạt, không cần nói ở thời đại này, cho dù là ở hiện đại cũng không có nam nhân nào có duy nhất một nữ nhân, nam nhân a, là ăn trong chén nhìn trong nồi.

Bọn tỷ muội của nàng không phải là chưa từng yêu, nhưng đều bị tổn thương thấu tâm, cho nên nói, nam nhân nếu có thể dựa vào, heo mẹ đều có thể lên cây!

Bạch Hiểu Tinh không có trả lời, chính là nhàn nhạt nhìn hắn, chuẩn bị đứng dậy, đối với lời nói của Triệu Tử Tu, nàng không có nói là không tin, nhưng cũng không có nói là tin tưởng.

Đối với bộ dạng này của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu là không có một chút biện pháp, thật sự là một bước sai, thì tất cả mọi bước đều sai, ngày đó bản thân suýt nữa bắt buộc nàng chẳng lẽ ở trong lòng nàng hắn liền là một nam nhân lỗi mắng?

"Ngô... Triệu Tử Tu người hỗn đản!"

Trạng thái hiện tại hai người, thân thể Triệu Tử Tu có chút biến hóa Bạch Hiểu Tình đều có thể cảm giác được, huống chi là loại kịch liệt biến hóa này.

"Đừng nhúc nhích, chẳng lẽ ngươi không biết buổi sáng là thời điểm nam nhân tương đối không khống chế được sao!"

Ngày hôm qua hai người trải nghiệm một đêm Bạch Hiểu Tình liền như vậy đi ngủ, hần liền như vậy luôn luôn ở trong thân thể của nàng, vốn sáng sớm là thời điểm nam nhân tương đối dễ kích động, hơn nữa nàng luôn luôn lộn xộn, nếu Triệu Tử Tu không có chút phản ứng gì thì hẳn thật đúng không phải nam nhân.

"Hồn đản, ngươi đi ra ngoài cho ta!"

Tuy rằng không biết ngày hôm qua là chuyện gì xảy ra, nhưng hư thân là thật, mà tâm thần này thừa hoan rất ít nên dị thường mất cảm, làm sao chịu được kích thích mãnh liệt như vậy.

"Ta không cần, ngày hôm qua là ngươi cưỡng bạo ta, hiện tại ngươi còn muốn hủy diệt chứng cứ sao?"

Tốt lắm, nữ trên nam dưới, hiện tại hai người còn trong trạng thái như vậy, nếu ở trong mắt người bên ngoài, tuyệt đối là Bạch Hiểu Tình cưỡng bạo Triệu Tử Tu.

Bất quá hai người đều biết, nếu không phải Triệu Tử Tu nguyện ý, bằng vào võ công của hần, Bạch Hiểu Tình làm sao có thể dễ dàng "Đắc thủ" như vậy.

Nghe được Triệu Tử Tu nói "Cưỡng bạo", biểu cảm Bạch Hiểu Tình có chút vặn vẹo, tuy rằng không biết ngày hôm qua có phải thật là bản thân chủ động hay không, nhưng hiện tại nhìn tư thế này, khiến Bạch Hiểu Tình cảm thấy có chút kỳ lạ, bất quá nam nhân dưới thân nói bị cưỡng bạo, làm Bạch Hiểu Tình cảm thấy nghiêng rằng nghiêng lợi.

"Triệu Tử Tu, nếu ngươi không nghĩ lại bị 'Cưỡng bạo' một lần nữa liền ngoan ngoãn câm miệng cho ta!"

Xem Bạch Hiểu Tình nghiêng rằng nghiêng lợi, Triệu Tử Tu bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến ngật nghẻo.

"Muốn 'Cưỡng bạo' ta một lần ngươi không có cơ hội, bây giờ nên ngoan ngoãn ở dưới thân ta, để cho ta yêu thương đi."

Thời điểm Bạch Hiểu Tình còn không rõ Triệu Tử Tu có ý gì, vị trí hai người đã thay đổi, Bạch Hiểu Tình cả người đều bị Triệu Tử Tu áp ở dưới thân.

Ở Bạch Hiểu Tình còn không kịp phản ứng lại chuyện gì xảy ra, Triệu Tử Tu dùng lực chen vào thân thể của nàng, xem khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ ửng.

"A... Triệu Tử Tu, ngươi... Ngươi hồn đản!"

Nàng thể nào đều chưa hề nghĩ tới Triệu Tử Tu sẽ làm việc này, hiện tại thật đúng là cá nằm trên thớt mà.

"Ngày hôm qua thời điểm ngươi như vậy đối với ta chưa từng nói ngươi hồn đản, cho nên hiện tại ngươi nên ngoan ngoãn đi."

Hiện tại Triệu Tử Tu đã không muốn nhấn nại nữa, ngày hôm qua lúc đêm qua tầng chăn bên trong, Triệu Tử Tu chỉ biết nàng giống hần hai người từ trước đến nay chưa từng trải qua việc này.

Lúc khác cũng không nói, hiện tại Triệu Tử Tu căn bản là không có cách nào thừa nhận việc Bạch Hiểu Tình lạnh lùng, nhất là sau khi trải qua sự tình ngày hôm qua.

"Ngày hôm qua... Ân, là ta... Là ta uống say..."

Bạch Hiểu Tình không cam lòng, phi thường không cam lòng, ngày hôm qua uống chút rượu sự tình thể nào biến thành như hiện tại, rõ ràng trước kia bản thân cũng thường xuyên uống rượu a, ngày hôm qua, ngày hôm qua thật sự là sai lầm!

"Có phải uống say hay không, không liên quan đến ta, nhưng ngày hôm qua nàng đã là nữ nhân của ta, điểm ấy tuyệt đối sẽ không thay đổi, Tình Nhi, là nàng trêu chọc ta, không có đạo lý nàng nói buông tay trước!"

Triệu Tử Tu bá đạo, nhất vấn đề tình yêu, Triệu Tử Tu đời này chỉ yêu duy nhất Bạch Hiểu Tình, hần sau khi chiếm được sẽ không buông tay!

"Triệu Tử Tu, ngươi không thể bắt buộc ta, a..."

Tấn công dồn dập, khiến Bạch Hiểu Tình ngay cả lời muốn nói đều không thể nói ra, biến thành những tiếng rên rỉ, hiện tại lời cự tuyệt, Triệu Tử Tu một câu đều không muốn nghe, hần vẫn là câu nói kia, đã trêu chọc hần, hần liền muốn nàng cùng hần trầm luân!

"Tình Nhi, nàng là của ta, cũng sẽ chỉ là của ta, mà ta cũng vậy là của nàng, cũng chỉ là của một mình nàng!"

Đây là trước lúc Bạch Hiểu Tình ngất đi, Triệu Tử Tu ở bên tai nàng kiên định thề.

Xem thiên hạ trong lòng đã ngất đi, Triệu Tử Tu khước miệng rót cục vẫn mang theo một tia mỉm cười, đây là lựa chọn của hần, mặc kệ nói như thế nào

hắn vĩnh viễn sẽ không hối hận.

Đợi đến tương lai một ngày nào đó nàng rời khỏi bản thân, hắn tình nguyện dùng thủ đoạn, đem nàng vĩnh viễn nằm trong tay hắn.

"Chủ tử, Bạch cô nương nàng..."

Thanh âm vù rồi vang lên, tuy rằng không rõ chuyện gì, nhưng quân gia đều đoán được bên trong xảy ra sự tình gì, cho nên hắn có chút lo lắng, sự tình lần trước Bạch cô nương lâu như vậy đều không thêm quan tâm chủ tử, như vậy lần này...

"Không cần lo lắng, sinh khí vài ngày thì tốt rồi."

Hơn nữa nếu tức giận bắt quá hắn liền không để ý nàng phản kháng làm lại một lần nữa mà thôi, bất quá dù sao hôm qua là nàng khởi đầu, hiện tại nàng không thể giận đối thời gian dài được.

Mà lúc này ở trong phòng Bạch Hiểu Tinh đã tỉnh lại.

Kỳ thực nàng cũng không có ngắt đi quá lâu, dù sao nàng là sát thủ, thể lực không kém như vậy, nhưng hiện tại nàng là xấu hổ và giận dữ muốn chết a, vậy mà bị người ta làm đến hôn mê, thật sự là rất dọa người!

Bất quá càng thêm dọa người là, Bạch Hiểu Tinh đã nhớ lại sự tình ngày hôm qua, ngày hôm qua thật là bản thân đối Triệu Tử Tu động thủ động cước, càng thêm là bản thân cường bức hắn, nàng thật không có mặt mũi gặp người.

"Bạch cô nương, chủ tử phân phó chuẩn bị nước ấm cho ngài, chủ tử nói ngài trước tắm rửa một cái, sẽ thoải mái một chút."

Lời này của quân gia nghe thế nào đều làm cho người ta cảm thấy thật ái muội, hiện tại Bạch Hiểu Tinh thật là không muốn sống, quá mất mặt!

"Đi ra ngoài!"

Nghe thanh âm Bạch Hiểu Tinh có chút bị phẫn, quân gia cười một tiếng chậm rãi đi ra ngoài, khoe miệng mang theo tươi cười thỏa mãn, xem ra trong vương phủ này thật sẽ có một nữ chủ, xem ra sau này chủ tử không còn cô đơn một mình nữa!

Tuy hai người bởi vì sự tình này mà quan hệ hòa dịu đi rất nhiều, nhưng Bạch Hiểu Tinh càng không cho Triệu Tử Tu hoà nhã, buổi tối muốn đến phòng Bạch Hiểu Tinh ngủ, liền bị nàng một cước đá xuống giường, cuối cùng chỉ có thể mang bộ mặt xám xịt về phòng.

Bất quá, mặc dù là như vậy, Triệu Tử Tu vẫn cảm thấy phi thường vừa lòng, dù sao một người có sức sống nhân, so với một nàng hoàn toàn coi thường chính mình là tốt hơn nhiều.

"Chủ tử, tâm tình của ngài tốt lắm."

Nhìn Bạch Hiểu Tinh trong phòng đi ra, ngoài dự kiến của quân gia, thoát nhìn tâm tình của hắn là phi thường không sai, hoàn toàn không có bộ dáng uể oải.

"Coi như là đúng đi."

Tuy rằng bị Bạch Hiểu Tinh đá ra ngoài, nhưng dù sao không phải là đối với hắn không có phản ứng gì cả.

Bất quá đừng tưởng rằng đem hắn đuổi ra ngoài là xong, hiện tại Triệu Tử Tu đã chuẩn bị rất tốt, việc hắn nhận định tuyệt đối không có khả năng không thành công, dù sao hắn đã quyết định sẽ cùng Bạch Hiểu Tinh làm tiếp một lần, như vậy tuyệt đối sẽ không cho nàng cơ hội đào tẩu!

Xem bộ dạng này của Triệu Tử Tu này, quân gia coi như là yên tâm, hai chủ tử đã giằng co thời gian lâu như vậy, hiện tại nên tu thành chính quả thôi.

Nhất là chủ tử, cô đơn nhiều năm như vậy, hiện tại cuối cùng có một người có thể bồi ở bên hắn thân trăm năm, như vậy là tốt rồi

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Triệu Tử Tu buồn rầu

Nhưng không thể không nói, tướng tượng thì rất đẹp, hiện thực lại tràn đầy thương tâm

Từ ngày đó, Triệu Tử Tu vô số lần trèo lên giường nàng nhưng không có một lần thành công, mỗi lần đều bị Bạch Hiểu Tinh đá xuống giường, hiện tại hắn thật là giận mà không dám nói gì, nếu nói nhiều sẽ không biết có kết cục gì!

Cho nên, hôm nay, Triệu Tử Tu một người ở đình hóng mát uống rượu giải sầu, tuy rằng nói là uống một đêm, nhưng trên thực tế cũng không có uống bao nhiêu, cho nên muốn say để đi tìm Bạch Hiểu Tinh làm xấu vẫn là không được.

"Như thế nào, ban ngày ban mặt lại ở trong này uống rượu, cũng không đi bồi độ muối, khó trách nàng mặc kệ người."

Không biết Mạc Phong xuất hiện lúc nào, ngồi ở bên Triệu Tử Tu nói mát, mấy ngày nay cũng không xuất hiện ở Lệ Vương phủ, nhưng trong mắt Triệu Tử Tu đã nói cho hắn biết quan hệ giữa hai người

"Ta ngược lại cũng rất muốn ở cùng nàng, bất quá ta luôn bị nàng trực tiếp đuổi đi."

Triệu Tử Tu cười khổ a, hắn hiện tại đã mấy ngày bị đá xuống giường, phỏng chừng hiện tại nếu đi vào tìm Bạch Hiểu Tinh, kết cục vẫn là sẽ phi thường thể thảm

"Không thể nào, các người quan hệ hiện tại sốt sắng như vậy? Ngày đó các người phát sinh quan hệ không phải sao. Có phải người lại làm cái gì không thể tha thứ?"

Mạc Phong trong giọng rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa, tuy rằng biết Triệu Tử Tu đã không chỉ là một lần bị đá xuống giường, nhưng tới bây giờ không phải vẫn như vậy chứ.

"Ngày đó nàng uống say, bằng không làm sao có thể cho ta sắc mặt tốt."

Vốn hai người trong lúc đó quan hệ cũng có chút căng thẳng, trải qua một hồi say rượu loạn tính, giống như càng thêm khăn trương.

Tất nhiên khiến Triệu Tử Tu buồn bực, tuy rằng hiện tại Bạch Hiểu Tinh không lại tiếp tục lạnh lùng, nhưng cũng hoàn toàn không cho hắn sắc mặt tốt, hắn thực phi thường ghen khuất a!

"Uy, người có phải là nam nhân hay không, một việc nhỏ như thế liền biến thành cái dạng này, nam nhân nên quyết đoán, đi thu phục nàng!"

Mạc Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành, trước kia Triệu Tử Tu không phải là rất thủ đoạn sao, hiện tại thế nào trở nên mềm yếu như vậy? Giờ phút này nên trực tiếp lên giường thu phục nàng đi!

"Mạc Phong, chờ người đem nữ nhân của người thu phục rồi hãy đến nói ta, ít nhất hiện tại ta còn có biện pháp đem Bạch Hiểu Tinh ở lại bên người của ta, nhưng nữ nhân của người là chuẩn bị lập gia đình."

Ngày đó Mạc Phong nói một câu vì tình khốn khổ, Triệu Tử Tu liền tỉnh táo tinh thần, hắn muốn biết rốt cuộc là nữ tử thế nào mới có thể khiến nam nhân này động tâm

Cho nên hắn hơi chút lưu tâm, cuối cùng biết được tin tức này, không biết Mạc Phong vì sao nguyện ý cùng người trong lòng náo ầm ĩ, hiện tại đều phải đi luận võ chọn rể.

Những lời này rơi xuống, Mạc Phong sắc mặt lập tức khó coi có chút nghiêng rằng, lần trước cãi nhau nàng nói trở về phải lập gia đình, vốn chẳng qua cho rằng nàng nói là nói dối, không nghĩ tới nàng vậy mà làm thật, dựa vào cái gì! người là của hắn, còn muốn gả cho người khác, nàng cho là hắn chết rồi sao!?

Hơn nữa, vậy mà nói rõ, chỉ hoan nghênh vô lâm nhân sĩ, ý không phải là trừ hắn ra sao, thật giận, thật sự là rất đáng giận!

"Triệu Tử Tu, người hiện tại là vui sướng khi người gặp họa!"

Hắn tuyệt đối là vui sướng khi người gặp họa, bản thân chẳng qua là chế nhạo hắn vài câu, hắn liền đến đã kích bản thân như vậy, bọn họ thật là hảo huynh đệ sao? Hắn không biết hiện tại nữ nhân cứng rắn kia thật sự là người mình yêu sao!?

"Người nói không sai, ta đúng là vui sướng khi người gặp họa, chẳng lẽ những lời người vừa mới nói với ta không phải là vui sướng khi người gặp họa sao?"

Triệu Tử Tu đương nhiên vui sướng khi người gặp họa, vừa mới hắn không phải cười nhạo bản thân sao, hiện tại thế nào lại nghiêng rằng nghiêng lợi như vậy!

Trầm mặc, Mạc Phong cũng trầm mặc, nói thật ra, hắn vừa rồi thật sự đúng là như vậy, Triệu Tử Tu là loại người nào, đường đường Lệ Vương điện hạ, thủ đoạn vô số, hiện tại vậy mà bị một nữ nhân làm cho nhún nhường, còn là giận mà không dám nói gì, hắn làm sao có thể không vui sướng

Hơn nữa để cho Mạc Phong vui sướng hơn là Bạch Hiểu Tinh thật sự không quan tâm Triệu Tử Tu, mà không phải dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, mà Triệu Tử Tu tựa hồ cũng là động chân tình, xem hai người kia, hắn liền cảm thấy phi thường thích thú.

"Tốt lắm, chúng ta hai người ai cũng đừng nói ai, đều không ai tốt hơn ai cả."

Dù sao 'Nương tử' bọn họ đều ở không nhìn bọn họ a, Mạc Phong là người tùy tiện, vốn hắn cho rằng bản tương lai thân sẽ tiếp nhận hôn sự của gia tộc, cưới một nữ nhân bản thân không thích cũng không chán ghét làm vợ, sau đó liền bình bình đạm đạm qua cả đời. Chính là không nghĩ tới sẽ có một nữ nhân làm cho hắn thật sự động tâm.

Về phần Triệu Tử Tu, hẳn chàng chưa hề nghĩ tới hẳn ta sẽ có một nữ nhân, sự việc của Lam Ngọc Nhi qua đi, hẳn theo bản năng bài xích nữ nhân, cho tới bây giờ đều chưa hề nghĩ tới sẽ có một nữ nhân xuất hiện trong sinh mệnh của hẳn.

Hiện tại đều tốt, hai người đều có người trong lòng, nhưng bị kịch là, các nàng tựa hồ đều không để ý đến bọn họ, trên đời này còn có người so với bọn hẳn bị kịch hơn sao!?

Hiện tại hẳn so với Triệu Tử Tu tốt hơn một chút, dù sao tiểu nữ nhân kia ít nhất trong lòng vẫn có bản thân, nhưng Triệu Tử Tu, phỏng chừng đường truy thê của hẳn còn rất dài nha.

"Quên đi, Tử Tu, người chậm rãi uống đi, ta cũng nên đi tìm nữ nhân đáng chết kia, có ta rồi vậy mà còn muốn gả cho nam nhân khác, thật là không muốn sống mà."

Mạc Phong ngữ khí mang theo tức giận nhưng cũng có nhu tình, xem ra đối với hẳn mà nói, địa vị nữ tử kia thật đúng là không thấp. Nghĩ đến qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn là nữ tử duy nhất có thể khiến Mạc Phong động tình, hiện tại xem ra là chính xác.

"Vậy chúc người thành công, ta cũng nên lo lắng cho vấn đề của bản thân làm thế nào giải quyết."

Triệu Tử Tu cứ như vậy một mình buồn buồn uống rượu, nghĩ xem làm thế nào giải quyết vấn đề của bản thân cùng Bạch Hiểu Tinh, nhưng mặc kệ nghĩ như thế nào đều là làm cho hẳn đau đầu, chủ yếu là mặc kệ hẳn làm cái gì, Bạch Hiểu Tinh đều bài xích a!

Bất tri bất giác Triệu Tử Tu liền uống có chút nhiều, ghé vào trên bàn đá ngủ.

Rốt cục, Bạch Hiểu Tinh luôn ở chỗ tối thờ dài một hơi, nhịn không được đi ra, đem cánh tay Triệu Tử Tu khoát lên trên vai, ôm thắt lưng của hẳn chậm rãi hướng phòng hẳn đi đến.

Tuy rằng nói hiện tại thời tiết không quá lạnh, nhưng ở trong này ngồi ngốc cả buổi sáng, cho dù thân mình làm bằng sắt cũng sẽ nhiễm phong hàn.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh không có phát hiện là, lúc nàng kéo Triệu Tử Tu, khoe miệng của hẳn kéo ra ý cười nhàn nhạt...

Thời điểm sáng sớm tinh lại, Bạch Hiểu Tinh nằm ở trên giường Triệu Tử Tu, bất quá lần này hoàn hảo, trên người quần áo chỉnh tề, hiển nhiên không có xảy ra chuyện gì, bất quá nàng thế nào nằm ở trên giường của hẳn?

Ngày hôm qua Triệu Tử Tu trở về giống như là một đứa trẻ, không ngừng hồ nháo, nàng nói thế nào đều không nghe, thật vất vả hẳn mới ngủ, Bạch Hiểu Tinh cũng là mệt quá.

Cuối cùng bởi vì hẳn gắt gao cầm lấy tay không tha, bất đắc dĩ ghé vào bên giường của hẳn ngủ, chẳng lẽ là nửa đêm hẳn tỉnh lại đem bản thân ôm lên giường? Hình như đây là giải thích hợp lý nhất.

Nhìn Triệu Tử Tu ôm bản thân, khoe miệng mỉm cười, Bạch Hiểu Tinh hiện tại có chút không biết nên dùng tâm tình gì đối mặt với hẳn, dù sao ngày đó là nàng...

Nhưng để cho nàng tiếp nhận hẳn, tựa hồ cũng không có khả năng, dù sao nàng không nghĩ để bản thân cùng hoàng thất có quan hệ quá mật thiết, dù sao nàng chỉ là một người bình thường, cũng không thích ở trong loại địa phương này.

"Chủ tử, Cao công công trong cung đến đây, hình như là bệ hạ có ý chỉ, ngài ra ngoài gặp một chút đi."

Nghe quần gia bên ngoài nói, Triệu Tử Tu luôn ngủ say, chậm rãi mở ra mắt, nhàn nhạt liếc cửa một cái, sau đó chậm rãi đáp lại.

"Đã biết, bốn vương lập tức đi ra."

Bởi vì nha hoàn trong phủ toàn bộ đều bị Triệu Tử Tu đuổi ra ngoài, hiện tại nếu kêu hạ nhân tiến vào giúp Triệu Tử Tu thay quần áo, phỏng chừng không đến nửa ngày, trong vương phủ đều sẽ biết đêm qua Bạch Hiểu Tinh ngủ ở trong phòng Vương gia anh minh thần võ của bọn họ.

Tuy rằng nói, hiện tại trong phủ cơ hồ không ai không biết Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Tử Tu có quan hệ, nhưng nàng vẫn là lừa mình dối người không chịu thừa nhận, hình như chỉ cần nàng không thừa nhận, bọn họ trong lúc đó giống như đều không có quan hệ gì.

Mà Triệu Tử Tu cũng liền dung túng nàng như vậy, chỉ cần hiện tại Bạch Hiểu Tinh không nói muốn rời đi, cơ bản mặc kệ là việc gì, Triệu Tử Tu đều lựa chọn dung túng nàng.

Cho nên, trong lúc này, rơi vào đường cùng, Bạch Hiểu Tinh vì hẳn lấy quần áo đến thay hẳn mặc quần áo.

Trong lúc nhất thời, Triệu Tử Tu trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời, nếu bọn họ luôn luôn đều có thể như này thì tốt rồi, hiện tại Bạch Hiểu Tinh thật sự giống như là tiểu thê tử giúp đỡ trợ phụ.

Loại ám áp này là phi thường hiếm thấy, cho nên Triệu Tử Tu rất quý trọng.

Chi tiếc, cũng rất ngắn ngủi, rốt cục, giúp Triệu Tử Tu thay xong quần áo, Bạch Hiểu Tinh đứng ở phía sau của hẳn, giống như là một thuộc hạ, kéo ra

khoảng cách giữa hai người.

Triệu Tử Tu trong lòng không khỏi thở dài, giữa hai người bọn họ cái gì không nên phát sinh đều xảy ra rồi, thế nào còn có thể đem quan hệ giữa hai người kéo xa như vậy, thật không biết Bạch Hiểu Tinh suy nghĩ cái gì

Roi vào đường cùng, Triệu Tử Tu liền đẩy cửa đi ra ngoài, quần gia thấy hai người đi ra, ánh mắt sáng lên, thế nhưng cũng không nói gì thêm, giống như tất cả việc này đều bình thường, khiến cho Bạch Hiểu Tinh cảm thấy đặc biệt quý dị.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt quần gia có thâm ý, rõ ràng nàng cùng Triệu Tử Tu không có cái gì, vì sao nhìn ánh mắt quần gia, nàng lại cảm thấy bản thân cùng Triệu Tử Tu trong lúc đó là có cái gì không thể cho người khác biết, cái loại cảm giác này thật khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Vào cung điện thánh

"Điện hạ, bệ hạ nói có chuyện gấp triệu ngài cùng Bạch Hiểu Tinh cô nương tiến cung."

Nhìn thấy Triệu Tử Tu, Cao công công chạy nhanh đến cung kính hành lễ, nếu là hoàng tử khác hẳn không thèm để ý, nhưng vị điện hạ này là người bệ hạ sủng ái nhất, ai cũng không dám đắc tội.

"Cao công công, phụ hoàng có nói gì thêm không, vì sao muốn Bạch Hiểu Tinh cùng đi theo?"

Thông thường phụ hoàng giao việc cho hắn đều là chuyện tương đối nguy hiểm, thế nào lần này lại muốn Bạch Hiểu Tinh liên lụy trong đó thật không nghĩ ra là việc gì, làm Triệu Tử Tu không khỏi nhíu mày.

"Hồi điện hạ, lão nô không biết, một hồi tiến cung mời ngài tự mình hỏi bệ hạ đi."

Cao công công lần này thật không biết, kỳ thực chính hắn cũng có chút buồn bực, vì sao lần này ngay cả Bạch cô nương bệ hạ cũng triệu tiến cung, Bạch cô nương này hẳn là không có thân phận gì.

"Cao công công, chúng ta hiện tại xuất phát đi, đừng làm cho phụ hoàng sốt ruột chờ."

Triệu Tử Tu cũng giống Cao công công cái gì đều không biết, cho nên vào thời điểm này muốn biết là chuyện gì xảy ra, chỉ có một cách chính là trực tiếp đến hỏi phụ hoàng.

"Tốt lắm, Lệ Vương điện hạ chúng ta đi thôi."

"Nàng không lo lắng sao?"

Xem sắc mặt Bạch Hiểu Tinh không biểu cảm, Triệu Tử Tu có chút buồn bực, phụ hoàng gọi nàng cùng hắn vào cung, nàng vậy mà một chút biểu hiện đều không có.

"Ta là hộ vệ của ngài, cùng ngài tiến cung không phải theo lý thường sao."

Bạch Hiểu Tinh đáp tùy ý, nhưng lại khiến Triệu Tử Tu giận không thể phát tiết, trong lòng nàng chẳng lẽ hai người vĩnh viễn chỉ có quan hệ này?

Hộ vệ, lại là hộ vệ, ở trong lòng nàng cũng chỉ cho mình là hộ vệ của hắn sao? Hắn cho rằng trong khoảng thời gian này thái độ của hắn đã đủ rõ ràng, vì sao đối với ám chỉ của hắn nàng vẫn không chịu hiểu, luôn tự cho mình là hộ vệ của hắn.

Hơn nữa hiện tại hai người bọn họ quan hệ người trong đó thật vẫn chỉ là chủ tử cùng hộ vệ đơn giản như vậy sao, vẫn tưởng nàng sẽ nói muốn gặp phụ hoàng để thỉnh chỉ tứ hôn thừa nhận quan hệ của hai người!?

"Lệ Vương điện hạ, ta nói sai cái gì sao?"

Nhìn Triệu Tử Tu bỗng nhiên tức giận, Bạch Hiểu Tinh chau mày, trong mắt mang theo ý khiêu khích rõ ràng, ý định muốn trực tiếp chọc tức Triệu Tử Tu.

"Không có!" Nói xong, Triệu Tử Tu dựa vào bên xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, hiện tại hắn một câu đều không muốn nói cùng nàng, hắn sợ sẽ làm bản thân tức chết! Nữ nhân đáng chết, biết rõ hắn đề ý nhất cái gì, còn bày ra bộ dạng này!

Không bao lâu sau, rốt cục đến hoàng cung, xuống xe ngựa, một hàng ba người hướng ngự thư phòng đi đến.

"Bệ hạ, Lệ Vương điện hạ cùng Bạch cô nương tới rồi." Cao công công đi vào thông truyền một tiếng, không bao lâu, liền dẫn hai người đi vào.

Nhìn biểu cảm của hoàng đế bệ hạ, Cao công công chỉ biết bệ hạ có chuyện gì muốn nói, giờ phút này lui lại mấy bước, đi ra khỏi ngự thư phòng.

"Các người đến đây, lần này là có chuyện quan trọng cho hai người các người đi làm. Hoàng nhi vất vả người rồi."

Những hai người, Triệu Thiên Dương trên mặt mỉm cười từ ái, hắn là thật tâm yêu thương đứa con trai này, bởi vì hắn là huyết mạch bản thân cùng nữ nhân hắn yêu nhất lưu lại.

"Có thể vì phụ hoàng phân ưu, nhi thần không vất vả." Triệu Tử Tu nói cực kì thành khẩn, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào thật là không ai biết.

Mà Triệu Thiên Dương nhìn con trai của mình biểu cảm thành khẩn, trong lòng cũng là ấm áp, trên đời này cũng chỉ có đứa con này đối với hắn thành tâm như vậy.

Những đứa nhỏ khác làm mọi việc đều vì địa vị bản thân chúng, Triệu Tử Tu là người duy nhất thật tình quan tâm chính mình, nếu là Triệu Tử Tu muốn, hiện tại thái tử căn bản không có khả năng là Triệu Tử Hằng.

"Hoàng nhi, mấy năm nay ủy khuất người, sự việc của mẫu hậu người, về sau phụ hoàng nhất định sẽ cho người công đạo, chỉ là bây giờ còn không phải lúc, hiện tại thế lực Bạch gia quá lớn, nếu trẫm vội vàng hành động sẽ đã thảo kinh xà."

Kỳ thực Triệu Thiên Dương làm sao không hận, nhiều năm như vậy, bản thân tuy rằng giống như sùng ái Bạch Yêu Nhiêu, nhưng ai biết được hắn thật tình hay không, hắn thật hận không thể đem năng rút gân lột da, chính năng ta, đã hủy đi tình cảm chân thành duy nhất của hắn!

Mọi người đều cho rằng hắn cực kỳ sùng ái Bạch Yêu Nhiêu, nhưng không có ai biết, kỳ thực mỗi lần sùng hạnh Bạch Yêu Nhiêu, từ nội tâm hắn đều ghê tởm cùng oán hận.

Chính là nữ nhân kia, năng cướp đi sinh mệnh trong lòng hắn, nhưng hiện tại vì thế lực Bạch gia hắn lại không thể làm cái gì, bằng không, toàn bộ Tấn Thiên quốc sẽ có một hồi rung chuyển.

"Phụ hoàng, nhi thần hiểu, cho nên nhi thần đã nhẫn nhịn, nhi thần cũng không có làm gì cả."

Hiện tại thế lực Triệu Tử Tu cũng không nhỏ, hắn sợ dĩ không hề động đến Bạch gia là vì muốn quan sát, nắm thời cơ tốt nhất, hắn muốn không phải là đánh vài người, mà là muốn đem Bạch gia một lưới bắt hết.

"Được, hoàng nhi biết là tốt rồi, chúng ta tuyệt đối không thể để Uyển nhi uống mạng, ta muốn dùng ba trăm bảy mươi hai tánh mạng Bạch gia đến tế điện vong hồn Uyển nhi."

Một bên Bạch Hiểu Tình nghe được vẫn là cảm động không thôi, năm đó thời điểm tiên hoàng hậu ra đi, mọi người đều cho rằng hoàng đế cũng không có thương tâm nhiều, nhưng hiện tại xem ra, hoàng đế đối tiên hoàng hậu thật không phải là thâm tình bình thường a.

Từ xưa đến nay đế vương đều bạc tình, những lời này nói không có sai, tuy rằng giờ khắc này hắn đối mẫu thân của Triệu Tử Tu, Thượng Quan Uyển là có tình, nhưng đối với Bạch gia mà nói quả thật là vô tình.

Ba trăm bảy mươi hai miệng ăn, không phải là một con số nhỏ, giờ khắc này, Triệu Thiên Dương quyết định muốn giết bọn họ, thì nhất định bọn họ một người đều trốn không thoát.

Hơn nữa điều này cũng không thể hoàn toàn trách Triệu Thiên Dương vô tình, nếu chuyện năm đó không phải do Bạch gia quá đáng, hiện tại Triệu Thiên Dương cũng sẽ không làm như vậy.

Vào lúc ấy Bạch Yêu Nhiêu đã là hoàng quý phi, so Hoàng hậu kém một chút mà thôi, nhưng vì hậu vị, toàn bộ Bạch gia liên thủ hại chết nữ nhân hắn yêu nhất cùng đứa nhỏ còn chưa sinh ra.

Ngay vào lúc ấy, vận mệnh Bạch gia đã bị quyết định, không ai có thể sống.

Triệu Tử Tu cùng Triệu Thiên Dương hai người này nói đề tài tàn nhẫn như vậy, mà Bạch Hiểu Tình, chính là thuận theo đứng ở một bên, không nói gì cả.

"Ha ha, Bạch nha đầu có phải dọa đến người hay không?"

Thấy Bạch Hiểu Tình luôn luôn lặng yên không lên tiếng, Triệu Thiên Dương trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, hôm nay hắn gọi Bạch Hiểu Tình đến là muốn xem xem thái độ của nàng, nếu nàng không thể chân thành ở lại bên người Tử Tu, như vậy...

"Hồi bệ hạ, sự tình của Lệ Vương điện hạ, thuộc hạ cũng là có nghe qua, đã là người quan trọng của bản thân, thủ đoạn như vậy không tính là tàn nhẫn."

Nghe được Bạch Hiểu Tình nói, Triệu Thiên Dương có chút giật mình, có nghe qua, xem bộ dáng của nàng cũng không phải là cố tình đi điều tra, hắn là biết qua Tử Tu đi, xem ra lần này con trai thật là động tâm.

Đem ánh mắt chuyển tới trên người Triệu Tử Tu, quả nhiên nhìn thấy hắn gật đầu, xem ra hắn thật là thật sự động tâm a, nghĩ đến đây, Triệu Thiên Dương vừa lòng gật đầu.

Tĩnh tĩnh Từ Tu hẳn biết, chỉ cần là hẳn muốn, liền không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, hiện tại xem ra, Bạch Hiểu Tĩnh tuyệt đối là người một nhà, như vậy, Triệu Thiên Dương cũng sẽ không lo lắng.

"Phụ hoàng, hôm nay ngài triệu chúng ta vào trong cung hẳn là có việc quan trọng đi."

Theo những gì Triệu Từ Tu biết về Triệu Thiên Dương, hẳn biết, phụ hoàng nếu không có việc gì quan trọng tuyệt đối sẽ không triệu hẳn tiến cung, nhất định là chuyện gì rất trọng yếu.

Bởi vì trong cung tuy rằng nói hoàng đế là lớn nhất, nhưng vẫn nên cẩn thận không để truyền đến trong tai các cung phi, nhiều năm như vậy phụ hoàng vì bảo hộ hẳn rất ít triệu hẳn tiến cung, thông thường chỉ khi có chuyện trọng yếu.

Hơn nữa hôm nay Triệu Thiên Dương không chỉ triệu Triệu Từ Tu tiến cung, còn Bạch Hiểu Tĩnh cũng kêu tiến cung, như vậy vấn đề lần này tuyệt đối không đơn giản, tuyệt đối là có chuyện phi thường quan trọng.

Nhìn con trai của mình, Triệu Thiên Dương trong lòng hiện lên một tia vui mừng, đứa nhỏ này rốt cục trưởng thành, có thể một mình đảm đương một bên, qua vài năm, không cần thời gian quá lâu, hẳn có thể đem những kẻ trong triều kia xử lý hết.

Đến lúc đó, bản thân liền đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Từ Tu, bản thân cũng có thể không thẹn đi gặp Uyển nhi, thật tốt quá, thật là thật tốt quá a...

"Nếu không có việc gì, phụ hoàng không thể triệu người tiến cung? Phụ hoàng không thể vì muốn gặp người sao?"

Trong mắt Triệu Thiên Dương mang theo thần sắc từ ái, đứa con trai này, rõ ràng tuổi vẫn còn nhỏ, lại thành thực như vậy, nếu hiện tại Uyển nhi còn sống, Từ Tu có phải cũng vẫn chỉ giống như một đứa trẻ?

"Phụ hoàng sẽ không, bởi vì phụ hoàng không hy vọng nhi thần lâm vào nguy hiểm, cho nên sẽ không dễ dàng biểu hiện thân mật với nhi thần."

Hoàng cung chỗ này rất nguy hiểm, lúc nào cũng đều có khả năng chết, cho dù là hoàng tử đều giống nhau.

Hiện tại Bạch Yêu Nhiều đối Triệu Từ Tu tốt như vậy cũng bởi vì tự nhận là có thể đem Triệu Từ Tu nắm ở trong tay, mặt khác là vì Triệu Thiên Dương thiên vị Triệu Từ Tu, nhưng đối với những hoàng tử khác vẫn là không có ghét bỏ.

Nếu thật là một mặt chỉ thiên vị Triệu Từ Tu, chỉ sợ Bạch Yêu Nhiều cũng sẽ đem Triệu Từ Tu trừ bỏ, bởi vì đến bây giờ ngay cả Bạch Yêu Nhiều đều không có trăm phần trăm tin tưởng có thể khống chế hoàn toàn Triệu Từ Tu.

"Ha ha, không hổ là hoàng nhi, ngay cả phụ hoàng đang nghĩ cái gì đều biết rõ."

Một bên Bạch Hiểu Tĩnh nghe Triệu Thiên Dương nói, hơi nhíu mày, những lời này chỉ có Triệu Từ Tu nói mới khiến hoàng đế cao hứng, nếu là người khác, phỏng chừng sẽ bị đòi mạng.

Phải biết rằng người tự đoán thánh ý tám chín mươi phần đều không có kết quả tốt, bởi vì hoàng đế chán ghét nhất chính là người hồ đoán lung tung ý của hắn.

Không thể không nói, Triệu Thiên Dương đối với Triệu Từ Tu thật sự đã không phải sủng ái bình thường, lời nói như vậy còn tràn đầy cao hứng, những người khác phỏng chừng là tuyệt đối không được đãi ngộ như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Tiền triều bí bảo

"Từ Tu, người hẳn là đã nghe nói qua tiền triều bí bảo đi."

Triệu Thiên Dương nghiêm cẩn nhìn Triệu Từ Tu, ngữ khí có chút trầm trọng. Có vài thứ tuy rằng cũng không muốn hẳn biết, nhưng có một số việc không phải hẳn muốn thế nào đều như thế ấy, tuy rằng không muốn để cho con trai hẳn bị cuốn vào việc này, nhưng hiện tại hẳn không có lựa chọn khác.

Kỳ thực nhắc đến, ngôi vị hoàng đế của Triệu Thiên Dương cũng chẳng sạch sẽ gì, không, có lẽ phải nói là nhiễm đầy máu tươi, lúc trước Triệu Thiên Dương cũng chẳng phải thái tử, mà là một Vương gia nhân hạ, đối với hắn mà nói, ngôi vị hoàng đế căn bản không hề hấp dẫn hắn.

Hắn không có tâm hùng chí tráng, cũng không muốn làm hoàng đế, chỉ muốn có một cuộc sống đơn giản, sau đó cưới một nữ nhân mình yêu làm vương phi, hai người cả đời nhất thế một đôi.

Tuy rằng lúc đó hẳn đã có một sườn phi, nhưng nữ nhân kia hẳn cũng không thích, chẳng qua là do phụ hoàng ban cho hắn, không thể không thu!

Nhưng hết thảy đều bởi vì một nữ nhân mà thay đổi, chính là mẫu thân của Triệu Tử Tu, Thượng Quan Uyên, là người hấn cả đời yêu nhất, cũng là người hấn có lỗi nhất.

Thượng Quan Uyên là nữ nhi của thừa tướng, trong một lần cung yến hai người tình cờ gặp gỡ, hơn nữa còn nhất kiến chung tình, sau này hai người yêu mến nhau, cũng đều đã đàm hôn luận gả, thậm chí, trong bụng Thượng Quan Uyên đều đã có cốt nhục của Triệu Thiên Dương.

Vào lúc ấy bọn họ đều cho rằng sẽ vĩnh viễn hạnh phúc, tuy rằng lúc đó Triệu Thiên Dương là một Vương gia nhàn hạ, cũng không có thể lực gì, nhưng Thượng Quan Uyên lại không thêm để ý, bởi vì nàng muốn chính là một trượng phu yêu thương nàng.

Tuy nhiên, hiện thực lại rất tàn khốc, thời điểm hai người sắp sửa được ở cùng nhau, hoàng đế hạ thánh chỉ phá hủy nguyện vọng của bọn họ. Tả tướng chỉ nữ Thượng Quan Uyên sau khi cập kê, vào cung làm hậu.

Bởi vì vào lúc ấy tả tướng chính trực, không lập bang kết phái, thế nhưng lại có thể lực không nhỏ, muốn ngồi yên ổn trên ngôi vị hoàng đế, cũng chỉ có cách cưới nữ nhi tả tướng Thượng Quan Uyên.

Khi đó hoàng đế, cũng chính là đại ca của Triệu Thiên Dương đã ba mươi chín tuổi, ngay cả con lớn nhất của hấn so với Thượng Quan Uyên còn lớn hơn, chênh lệch tuổi lớn như vậy, hai người làm sao có thể có hạnh phúc.

Nhưng ý chỉ hoàng đế không thể trái nghịch, muốn có được Thượng Quan Uyên biện pháp duy nhất chính là thay đổi triều đại, hấn Triệu Thiên Dương bán thân đi làm hoàng đế, như vậy Thượng Quan Uyên tự nhiên là Hoàng hậu của hấn.

Tuy rằng làm như vậy là đại nghịch bất đạo, nhưng đây quả thật là biện pháp duy nhất, bởi vì Triệu Thiên Dương có thể mất đi hết thảy, nhưng không thể mất đi nữ nhân hấn yêu nhất.

Đồng thời, Triệu Thiên Dương cũng có chút hối hận, bởi vì lúc trước hấn vốn dĩ mới là thái tử, tài hoa của hấn khiến phụ hoàng liền phong hấn làm thái tử mặc dù hấn không phải là trưởng tử, nhưng cuối cùng là do hấn buông tha ngôi vị hoàng đế.

Nếu lúc trước bán thân kế thừa ngôi vị hoàng đế, hiện tại có thể cùng thượng quan uyên ở cùng nhau.

Cuối cùng, trận chiến tranh giành ngôi vị này người thắng là Triệu Thiên Dương, nhưng hấn cùng Thượng Quan Uyên lại không vui vẻ gì, bởi vì ích kỷ của bọn họ liên lụy đến vô số người vô tội, hơn nữa trận chiến tranh này khiến cho quốc khố hư không, cho nên Triệu Thiên Dương bắt buộc đi phải cưới một một phi tử khác.

Tuy rằng thượng quan uyên không nói, nhưng nàng tất nhiên thương tâm, Triệu Thiên Dương làm sao có thể không biết, nhưng hấn không có biện pháp nào khác, rốt cục sau khi cưới Bạch Yêu Nhiêu, Thượng Quan Uyên ngã bệnh, cuối cùng thái y đều bó tay, chỉ có thể trông nhìn nàng rời khỏi nhân thế.

"Tiền triều bí bảo nhi thần có nghe nói qua, nhưng lại không biết chính xác là cái gì."

Đối với tiền triều bí bảo, Triệu Tử Tu có nghe nói qua một chút, nhưng cũng chỉ là nghe nói qua, cũng không biết rõ ràng.

“Về việc tiền triều bí bảo, phụ hoàng biết một ít.” Triệu Thiên Dương ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói, "Không, không phải chỉ là biết một ít, phải nói phụ hoàng đều biết hết, chỉ là không có chìa khóa mở bí bảo ra. Cho nên cho dù biết bí bảo ở đâu cũng không làm gì được."

Nhớ tới tiền triều bí bảo, Triệu Thiên Dương nhìn không được thờ dài, bởi vì nếu lúc đó thật sự lấy được bí bảo, có lẽ hấn không cần thiết cưới một nữ nhân khác, như vậy Uyên nhi cũng sẽ không bởi vì vậy mà chết.

"Phụ hoàng, trong cung có nhiều người rất giỏi tay nghề, lại không có ai có thể mở được sao." Triệu Tử Tu hơi nhíu mày, trong mắt mang theo một tia không hiểu, "Hơn nữa cho dù là không có chìa khóa cũng có thể trực tiếp phá cửa mà vào, không phải sao?"

Bất đắc dĩ lắc đầu, việc Triệu Tử Tu nghĩ tới, Triệu Thiên Dương làm sao lại chưa nghĩ tới, chính là, nếu có thể dễ dàng mở ra như vậy, còn gọi là bí bảo sao?

"Trừ bỏ 'Chìa khóa' ra, bất luận kẻ nào cũng không mở bí bảo ra được, bởi vì chìa khóa của bí bảo là người, muốn bí bảo mở ra cần phải tìm được người gọi là 'Bảo nhân' chìa khóa là dùng chính máu người đó mà mở, bằng không bất luận kẻ nào nếu cố mở ra, đều sẽ đem bí bảo triệt để hủy diệt."

"Như vậy ý phụ hoàng là..."

Lúc này Triệu Tử Tu đã đại khái hiểu ý Triệu Thiên Dương, phụ hoàng hi vọng hấn đi tìm chìa khóa tiền triều bí bảo, muốn hấn làm thế nào trong biển người mò mẫm đi tìm người đó?

Hơn nữa xem ý phụ hoàng, cái gọi là chìa khóa này căn bản là không có manh mối gì, nói vậy, để tìm ra đúng là thật sự rất khó khăn!

"Mấy ngày trước đây, thám tử trăm hồi báo, tìm được vài người gọi là 'Bảo nhân', hiện tại con đi xác nhận một chút."

Tuy rằng hiện tại bí bảo đối với hấn mà nói đã không phải là quá quan trọng, nhưng đối với thứ này mà nói, vẫn rất hữu dụng, hơn nữa về chuyện bí bảo hấn không muốn giao cho bất luận kẻ nào xử lý.

Triệu Thiên Dương có loại dự cảm, nếu có một ngày Triệu Tử Hằng kế thừa ngôi vị hoàng đế, tuyệt đối sẽ đối với huynh đệ cuối cùng giết tận, cho nên vì an toàn của Tử Tu, bị bảo chính là vì Tử Tu mà chuẩn bị.

"Phụ hoàng, ngài không cần lo lắng, nhi thần sẽ đem mọi việc giải quyết tốt."

Ý tứ của Triệu Thiên Dương, Triệu Tử Tu ít nhiều vẫn có thể hiểu, tuy rằng không biết vì sao mọi việc lại trở nên phức tạp như vậy, nhưng có thể khẳng định, phụ hoàng là vì quan tâm hắn.

"Vây là tốt rồi, chính ngươi cũng cẩn thận một chút, hiện tại ngươi cũng không an toàn." Nhiều ngày nay hành động của Triệu Tử Hằng, Triệu Thiên Dương cũng thấy được, nhưng có một số việc chỉ cần không bày ra bên ngoài, hắn cũng không nghĩ sẽ động thủ.

"Bệ hạ xin yên tâm, ta sẽ đi theo bảo hộ Lệ Vương điện hạ."

Bạch Hiểu Tinh liền nói, nàng hiện tại cuối cùng cũng hiểu vì sao Triệu Thiên Dương nhất định phải triệu nàng vào cung, ý tứ của hắn là muốn xem thái độ của nàng, nếu vẫn mập mờ không rõ, chắc hắn sẽ mang đến họa sát thân.

Vừa lòng gật đầu, Triệu Thiên Dương vẫy tay để hai người rời đi.

Sau khi rời khỏi, Triệu Tử Tu đối với lời nói của Bạch Hiểu Tinh cực kì bất mãn, "Việc lần này nàng không cần thiết nhúng tay vào."

Đây là việc hoàng gia, chỉ cần Bạch Hiểu Tinh không đáp ứng, Triệu Thiên Dương cũng sẽ không thể nói gì, cùng lắm thì cuối cùng hắn nghĩ biện pháp đi thuyết phục Triệu Thiên Dương thôi.

"Vô dụng, bệ hạ đã kêu ta vào cung, nói lên vô luận như thế nào hắn đều sẽ đem ta kéo vào, dù ta không tự nguyện vẫn sẽ bị ép buộc." Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, "so với việc bị bắt tham dự còn bị hoài nghi, không bằng ngay từ đầu ta liền tỏ thái độ, ít nhất sẽ không mang đến nhiều phiền toái."

Tuy rằng biết Bạch Hiểu Tinh nói đều đúng, nhưng hắn vẫn là không hy vọng sự việc lần này Bạch Hiểu Tinh bị cuốn vào, bởi vì đây là tiền triều bí bảo, Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt tuyệt đối sẽ không đứng nhìn.

Cho dù là không trực tiếp động thủ cũng sẽ cho hắn thêm vô số phiền toái, giờ phút này nếu Bạch Hiểu Tinh đi theo bên người hắn, nàng cũng sẽ gặp nguy hiểm!

"Là ta đem nàng tiến cung, ta tự nhiên có biện pháp giải quyết chuyện này tốt đẹp."

Đối với Bạch Hiểu Tinh không tín nhiệm, Triệu Tử Tu phi thường bất mãn, không cần nói phụ hoàng thiên vị hắn, cho dù là không thiên vị, Triệu Tử Tu vẫn như cũ có bản lĩnh khiến phụ hoàng đáp ứng không làm liên lụy đến Bạch Hiểu Tinh.

"Đối mặt với nguy hiểm ở chỗ tối, thì không phải chỗ sáng tương đối dễ né tránh hơn, không phải sao?"

Cùng Triệu Tử Tu nghĩ không giống nhau, Bạch Hiểu Tinh cũng hiểu biết người hoàng gia, cho dù Triệu Thiên Dương đồng ý không truy cứu, nhưng là thật sự không truy cứu sao?

So với bị hoàng đế hoài nghi, còn không bằng cùng Triệu Tử Hằng và Triệu Tử Việt đối mặt, cho dù bọn họ có thể lực gì, nhưng so với thể lực của hoàng đế vẫn kém hơn đi.

Hiển nhiên Triệu Tử Tu cũng hiểu ý của Bạch Hiểu Tinh, cũng không nói cái gì nữa.

"Làm sao nàng biết mấy thứ này?"

Không phải nói trong cuộc sống của sát thủ tiếp xúc nhiều nhất chỉ có giết chóc sao, như vậy nàng hiện tại hiểu biết như vậy là sao, đối với sự tình của hoàng thất am hiểu như vậy.

Bạch Hiểu Tinh cười cười, cũng không có trả lời, nàng làm sao có thể biết mấy thứ này, người hiện đại lực đực nội bộ so với nơi này nghiêm trọng hơn nhiều, hắn không thích vài thứ, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không.

"Kỳ thực nàng không cần thiết lo lắng mấy chuyện kia, chỉ cần có ta ở đây, nàng sẽ không có gì nguy hiểm"

Nếu ngay cả nữ nhân mình yêu còn không bảo hộ được, như vậy hắn còn coi là nam nhân sao, có tư cách gì để cho nàng ở lại bản thân bên người.

"Cho tới bây giờ ta cũng không phải là chim hoàng yến cần người bảo hộ."

Điểm ấy Triệu Tử Tu hắn là biết, hai tay của nàng đã sớm nhiễm đầy máu tươi, giết người so với Triệu Tử Tu không có ít hơn, hắn sẽ không cho rằng bản thân là tiểu nữ nhân cái gì đều không hiểu đi.

Xem bộ dáng Bạch Hiểu Tinh nhũ mào, Triệu Tử Tu bật cười, đúng vậy, hắn làm sao có thể dùng ánh mắt xem tiểu thư khuê các để xem nàng.

Nàng luôn luôn mạnh mẽ, nhất định có thể cùng hắn đối mặt mọi thứ, mà không cần ai ôm vào trong ngực cẩn thận che chở. Có lẽ liền bởi vì như vậy, mà hắn trước mặt nàng mới bộc lộ hết thảy, nếu nàng cũng là dạng nữ nhân mềm yếu nhu nhược, chỉ sợ bản thân cũng sẽ xem thường.

Chương 50: Oan gia vui mừng

Trong khi hai người đang đàm luận về Bạch Hiểu Tinh vì sao đáp ứng vấn đề, thì lúc này trong ngự thư phòng, Triệu Thiên Dương cũng nghĩ về Bạch Hiểu Tinh, thời gian dài như vậy, hẳn đều không có thăm dò Bạch Hiểu Tinh đối với Từ Tu là thái độ gì.

"Tiểu cao tử, người nói Bạch Hiểu Tinh đối Từ Tu rốt cuộc là như thế nào, hiện tại trầm thật là có chút lo lắng."

Con trai của mình như thế nào, Triệu Thiên Dương hiểu rõ, nhưng Bạch Hiểu Tinh hẳn cũng không rõ, nhìn như có tình, nhưng lại giống như vô tình.

"Bệ hạ, mặc kệ nói như thế nào, hiện tại Bạch cô nương có thể khiến điện hạ thay đổi nhiều như vậy, mặc kệ nàng yêu hay không yêu điện hạ, chỉ cần có thể luôn luôn hầu ở bên người điện hạ là đủ rồi không phải sao, chúng ta làm gì phải để ý nhiều như vậy."

Trước kia điện hạ có bao nhiêu sao lạnh lùng, hẳn rất rõ ràng, nhưng hiện tại bởi vì có sự tồn tại của Bạch Hiểu Tinh, ít nhiều có thể cảm giác được trên người điện hạ có chút nhân khí.

"Người nói cũng đúng, chỉ là ta sợ hoàng nhi sẽ lại bị tổn thương, hoàng nhi tuy rằng kiên cường nhưng cũng không chịu nổi thương tổn lần nữa."

Năm đó sự tình Lam Ngọc Nhi hẳn đều biết, nhưng có một số việc hẳn lại không thể nhúng tay, dù sao đó là chuyện tình cảm, cho dù hẳn miễn cưỡng Lam Ngọc Nhi ở lại bên người Từ Tu, Từ Tu cũng sẽ không thể hạnh phúc.

"Bệ hạ yên tâm. Ông trời sẽ không đối xử với điện hạ tàn nhẫn như vậy." Tuy rằng hẳn cũng không phải cái gì đều tin tưởng thiên mệnh, nhưng giờ khắc này cũng chỉ có nói như vậy mới khiến bệ hạ yên tâm thôi.

"Đúng vậy, chỉ có thể hi vọng như vậy..."

Quên đi, dù sao mặc kệ thế nào, ít nhất có có thể khẳng định, Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối sẽ không giống Lam Ngọc Nhi phản bội Từ Tu, điểm này là đủ rồi!

Bên kia, Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Từ Tu chuẩn bị xuất hành

"Không cần mang nhiều như vậy, nếu như muốn cái gì, trên đường mua là được rồi. Hiện tại thời gian không còn sớm, ngày mai trời vừa sáng liền xuất phát, cho nên sớm một chút nghỉ ngơi đi."

Tùy ý nhìn sắc trời, hôm nay ở trong cung lâu như vậy, trời đã tối rồi, nếu hiện tại không nghỉ ngơi, liền không có cách nào sáng mai lên đường, đến lúc đó, không biết Triệu Từ Hằng sẽ dùng thủ đoạn gì nữa.

Nghe Triệu Từ Tu nói xong, Bạch Hiểu Tinh gật đầu, đã không có gì muốn thu thập, nàng tự nhiên liền muốn trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ là người kia giữ chặt tay của nàng là có ý gì?

"Ta phải đi về ngủ." Ánh mắt dừng ở tay của hắn, ánh mắt Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt, thế nhưng rõ ràng là cảnh cáo, trong mắt nàng rõ ràng nói, ta muốn nghỉ ngơi, nhanh buông móng vuốt của ngươi ra, bằng không tự gánh lấy hậu quả!

Nhưng lần này Triệu Từ Tu cũng hoàn toàn không thêm nhìn, dùng sức lôi kéo, đem nàng kéo vào trong lòng, vung tay lên tắt đèn, ôm Bạch Hiểu Tinh lên giường nằm xuống, quả nhiên nên kiên định giữ nàng trong lòng

"Lê Vương điện hạ, người ôm ta ngủ như vậy, người không sợ ta buổi tối thừa dịp người ngủ giết người?"

Bạch Hiểu Tinh là rất hận, võ công không bằng hắn, chỉ có thể như vậy bị hắn khi dễ, thật sự là tức chết nàng! Nếu hiện tại võ công của nàng cao hơn hắn, nàng nhất định sẽ hành hung tên hỗn đản này.

"Nàng sẽ không! Nàng sẽ không dễ dàng giết người, bởi vì nàng chán ghét máu tanh."

Chẳng qua là ôm một cái, cũng không có chạm đến điểm mấu chốt của Bạch Hiểu Tinh, cho dù là nàng khó chịu cũng sẽ chỉ cho hắn vài cái đánh, căn bản sẽ không ngoan tuyệt đến mức muốn mạng của hắn, hơn nữa hiện tại Triệu Từ Tu cũng không tin nàng có thể hạ quyết tâm giết hắn.

Tuy rằng không cảm thấy thật rõ ràng, nhưng Triệu Từ Tu cũng cảm giác được, từ ngày say rượu sau đó, Bạch Hiểu Tinh giống như đối với hắn có một chút áy náy không rõ ràng, cho nên, hắn tự nhiên là muốn hảo hảo lợi dụng một chút.

Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên cảm thấy, bị người khác hiểu thấu cũng không phải không tốt, tựa như hiện tại, bị Triệu Từ Tu hiểu rõ như vậy, hẳn biết không

chạm đến điểm cuối của nàng, nàng sẽ không thật sự động thủ.

Cho nên hiện tại hắn cũng chỉ hơi chút chiếm tiện nghi, cũng không thật sự làm chuyện nàng không thể chấp nhận, để cho nàng muốn tìm lý do để động thủ.

"Vô công của nàng không bằng ta, muốn giãy dụa cũng có chút khó, hay là nàng muốn bị điểm huyết đạo, ta thấy nàng vẫn nên ngoan ngoãn ngủ đi. Đừng nói là kỳ thực nàng không muốn ngủ, mà là muốn lại 'Cường bạo' ta một lần nữa?"

Triệu Tử Tu nhàn nhạt nói một câu, lập tức khiến Bạch Hiểu Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, bị điểm trụ huyết đạo, qua ngày mai sẽ khó chịu muốn chết!?

Còn cái gì mà lại "Cường bạo" hắn một lần, đáng chết! Quá nhiên là uống rượu tự hại mình mà!

Xem Triệu Tử Tu đắc ý, hung hăng ở trên cổ hắn cắn một ngụm, nhắm mắt lại ngủ! Mắt không thấy tâm không phiền!

Bạch Hiểu Tinh tức giận cũng không sao, cuối cùng, Triệu Tử Tu vẫn là ánh mắt ôn nhu, thời gian dài như vậy xem ra nàng rốt cục có chút quen với hắn, không uống công hắn vài ngày nay giờ trò vô lại a.

Không, có lẽ không phải là do gần đây hắn chơi xấu, mà là sau ngày đó, vì hắn không giãy dụa bị nàng "Chà đạp" một đêm, quan hệ giữa bọn họ liền trở nên tốt hơn rất nhiều.

Nhớ tới đêm hôm đó, Triệu Tử Tu lại có điểm rục rịch, dù sao chỉ có thể xem mà không thể ăn, mỹ nhân nằm trong lòng mà vẫn không thể làm gì thật là có chút khó chịu.

Tuy rằng bản thân chịu đựng rất khó chịu, nhưng hắn có thể xác định, nếu hiện tại bản thân thật làm gì, hắn tuyệt đối sẽ bị Bạch Hiểu Tinh đá xuống giường, hoàn toàn cũng không có một điểm thủ hạ lưu tình. Thậm chí là càng nghiêm trọng, đến lúc đó khó chịu vẫn sẽ là bản thân đi.

"Tình nhi, nàng chừng nào mới nhìn thấy tâm của ta a, khi nào thì mới nguyện ý tiếp nhận ta." Điểm huyết ngủ Bạch Hiểu Tinh, xác định nàng sẽ không nghe được cái gì, Triệu Tử Tu lần đầu tiên ở cửa nàng trước mặt bộc lộ tâm tình.

Nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, hai người liền như vậy nặng nề ngủ.

Thời điểm tỉnh lại trời đã hơi sáng, đẩy đẩy người bên cạnh, nếu không xuất phát, nói không chừng Triệu Tử Hăng thật sự sẽ tìm đến mang đến phiền toái.

"Lệ Vương điện hạ, chúng ta nên xuất phát thôi."

Cảm giác được cánh tay bên hông ôm bản thân càng ngày càng chặt, Bạch Hiểu Tinh nhăn mày, đã tỉnh vì sao không đứng dậy? Chẳng lẽ đường đường là Lệ Vương điện hạ cũng có thói quen ngủ nướng?

"Bảo ta Tử Tu."

Mỗi lần nghe Bạch Hiểu Tinh kêu bản thân là Lệ Vương điện hạ, Triệu Tử Tu liền cảm thấy phi thường không thoải mái, luôn cảm thấy cách nàng xưng hô kéo ra khoảng cách rất lớn, loại cảm giác này làm cho người ta cảm thấy phi thường khó chịu!

"Ngài là Vương gia. Mà ta chỉ là hộ vệ của ngài. Xưng hô như ngài vừa nói có phải có chút không ổn hay không?"

Bạch Hiểu Tinh hơi nhíu mày, nhắc nhở thân phận của hắn, đồng thời cũng nhắc nhở hắn khoảng cách của hai người, hiện tại bọn họ cũng không có quan hệ thân mật như vậy.

"Không được bảo ta là Lệ Vương điện hạ, cũng không cho kêu ngài."

Phàm là cách xưng hô có thể kéo ra khoảng cách của hai người hắn đều không thích, giống như hắn không muốn ở trước mặt của nàng tự xưng bổn vương, nàng là nữ nhân của hắn, không phải là hạ nhân!

Hắn không thích hai người có khoảng cách xa như vậy, trong lòng hắn thật sự có nàng, làm sao có thể chịu được nàng đối với bản thân lãnh đạm như vậy lần nữa!

"Triệu Tử Tu, sáng tinh mơ ngươi nổi điên cái gì!"

Đáng chết, hai tay bên hông vậy mà càng thêm dùng sức, đều muốn đem thắt lưng của nàng cắt đứt!

Nam nhân đáng chết này thật sự không phải là muốn giết nàng chứ, thế nhưng dùng sức nhiều như vậy, nếu đổi thành nữ tử nhu nhược khác sẽ trực tiếp bị hắn ôm chết!

"Ta nói, bảo ta Tử Tu. Ta tự nhiên buông nàng ra."

Nháy mắt, Bạch Hiểu Tinh mặt đen xuống, đây là có ý tứ gì, vì sao mấy ngày nay càng ngày càng không bình thường, người này thật sự là Lệ vương ngoan lệ, tàn nhẫn thị huyết sao!?

"Lê Vương điện hạ, ta nói ngươi không cần thiết vì sự tình lúc trước để ý, mọi người đều là người trưởng thành..."

Bạch Hiểu Tinh ý đồ thuyết phục Triệu Tử Tu, dù sao chuyện này bình thường đều là nữ nhân chịu thiệt, nàng đều không để ý, Triệu Tử Tu còn để ý làm gì.

Lại nói lúc trước thời điểm bản thân bị hấn xem hết nàng đều không có muốn hấn phụ trách, hiện tại một đại nam nhân vậy mà muốn nàng phụ trách, có phải có chút kỳ quái không?

"Nàng cường bức ta, ta làm sao lại không thêm để ý, nàng nói nàng không cần ta phụ trách, nhưng là ta không có nói không muốn nàng phụ trách. Đừng quên, là nàng hủy trong sạch của ta."

Mở mắt, Triệu Tử Tu nhìn chăm chăm vào nàng, không cho phép nàng lùi bước, hấn biết Bạch Hiểu Tinh, một khi nàng lùi bước trở về, mọi việc hấn làm trong khoảng thời gian này toàn bộ đều uổng phí, cho nên tuyệt đối không thể!

Hủy trong sạch của hấn!?

Nháy mắt, Bạch Hiểu Tinh xúc động muốn chửi thề, Triệu Tử Tu hấn vẫn là nam nhân sao, vậy mà muốn một nữ nhân phụ trách!? Còn có nam nhân đáng chết này vậy mà nói nàng hủy trong sạch của hấn!?

"Buông ta ra!"

Híp mắt, Bạch Hiểu Tinh trong thanh âm mang theo một tia uy hiếp. Rất có một bộ người không buông tay ta liền trực tiếp chém chết của ngươi ý tứ hàm xúc, nhưng là hiện tại rõ ràng là đã dọa không được Triệu Tử Tu.

"Nàng kêu ta một tiếng Tử Tu ta liền buông ra."

Về vấn đề xưng hô, Triệu Tử Tu vẫn rất chấp nhất, hơn nữa là phi thường bất mãn, Bạch Hiểu Tinh gọi hấn Lê Vương điện hạ, kêu Triệu Tử Hằng là thái tử điện hạ, căn bản là không có gì khác biệt!

Mà lúc này ngoài cửa phòng ám nhất cùng lão quản gia vụng trộm cười, bọn họ lần đầu tiên biết chủ tử cũng có thể vô lại như vậy, thật là làm khó Bạch cô nương, bắt quả hiện tại bọn họ cũng rất vui khi việc thành a.

Phần nộ trừng mắt Triệu Tử Tu, thấy hấn hoàn toàn không có ý buông tay, Bạch Hiểu Tinh bực mình, cuối cùng rơi vào đường cùng, chỉ phải mở miệng, "Tử... Tử Tu."

Tuy rằng là bức bách, nhưng có thể nghe được đối phương kêu tên của bản thân, Triệu Tử Tu vẫn rất hài lòng, cuối cùng buông tay ra.

Hơn nữa nghe được người trong lòng kêu tên của hấn, Triệu Tử Tu trong lòng có cảm giác ấm áp, cảm giác này nói là nói không nên lời, làm cho người ta cảm thấy phi thường thoải mái.

Bạch Hiểu Tinh thờ phỉ phò trực tiếp xông ra ngoài, nếu không mau trốn ra bên ngoài, chỉ sợ sẽ có chuyện xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Kế hoạch của bọn họ

Buổi sáng, Bạch Hiểu Tinh không nói với Triệu Tử Tu một câu, lên xe ngựa vẫn là xem hấn không tồn tại, xem ra chuyện hồi sáng thật đã chọc tức nàng.

Tuy biết chuyện hồi sáng Bạch Hiểu Tinh nhất định sẽ tức giận, nhưng Triệu Tử Tu là không làm không được, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể kéo khoảng cách giữa hai người gần lại.

Hiện tại hấn đã chịu Bạch Hiểu Tinh vắng vẻ đủ rồi, cho dù Bạch Hiểu Tinh tức giận, ít nhất cũng có thể tặng một ít nhân khí, không phải duy trì không khí trầm lắng.

"Trạm thứ nhất chúng ta đi Phượng thành."

Biết bản thân nếu như không nói gì, Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối sẽ không nói chuyện trước với mình, cho nên, Triệu Tử Tu mở miệng trước phá vỡ không khí nặng nề này.

Nhưng dù như thế nào, Bạch Hiểu Tinh cũng không quan tâm, hừ hừ! Đi phượng thành cùng nàng có quan hệ gì, không để ý hấn chính là không để ý hấn. Nam nhân đáng chết, vậy mà lại uy hiếp nàng!

Kỳ thực chính Bạch Hiểu Tinh đều không phát hiện, hiện tại hành vi của nàng cực kỳ giống tiểu hài tử đang dối. Đối với Triệu Tử Tu nàng đã không còn bài xích.

"Kỳ thực kế hoạch vốn không phải đi Phượng thành, bất quá đi Phượng thành chúng ta có thể xem náo nhiệt của Mạc Phong."

Hắn biết nói như vậy, Bạch Hiểu Tinh nhất định sẽ cảm thấy hứng thú. Tuy rằng khó chịu là nàng cảm thấy hứng thú vì một nam nhân khác, nhưng nàng có phản ứng một chút đều tốt hơn là im lặng.

“Xem náo nhiệt cái gì?”

Mạc Phong ngày đó đột nhiên rời đi, làm cho nàng chưa kịp nói từ biệt, hiện tại có thể nhìn thấy hắn cũng tốt.

"Nữ nhân của hắn hiện tại luận võ kén rể, mà hắn lại không dám đi tham gia, bởi vì hắn biết, nếu hắn tự mình đi, nữ nhân kia nhất định sẽ chạy đi rất nhanh, cho nên, ngày hôm qua hắn viết thư tìm chúng ta cầu cứu."

Xác thực nói, hắn cầu cứu là Bạch Hiểu Tinh, nếu Triệu Tử Tu lên sân khấu tỷ thí, nàng phải gả cho Triệu Tử Tu, vậy Mạc Phong sẽ thành tội nhân thiên cổ, cho nên hắn muốn Bạch Hiểu Tinh nữ phần nam trang giúp hắn tỷ thí!

"Cứu thế nào? Đem nữ nhân kia bắt lại sao?"

Còn có thể làm sao bây giờ, đây là biện pháp đơn giản nhất, nhưng đây chính là phạm pháp, là cưỡng bạo dân nữ đi, cái này thật có chút không dễ làm a!

Bạch Hiểu Tinh trả lời làm Triệu Tử Tu trong nháy mắt xấu hổ, nàng làm sao lại có thể nghĩ ra biện pháp buru hân như vậy. Nhưng kỳ thực như vậy cũng rất tốt, sẽ đơn giản hơn nhiều, bất quá...

Triệu Tử Tu ghé vào bên tai Bạch Hiểu Tinh, cảm giác được nàng theo bản năng trốn tránh, ánh mắt hắn liền ám chỉ, sau đó ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói.

Một lát sau, Bạch Hiểu Tinh khoe miệng gọi lên ý cười tà ác, tốt lắm, chủ ý này rất tốt, lại có thể đem tà ác ẩn sâu trong nội tâm nàng dẫn ra.

"Nhưng ý cuối cùng, ta không đồng ý!"

Bất quá nàng nghe được cuối cùng hơi hơi nhú nhú mày, vì sao nàng muốn cùng hắn trang vợ chồng a! Vạn nhất đáng chết nam nhân nghiêm cần muốn làm sao bây giờ?

"Nếu không làm như vậy, nàng ta vì cùng Mạc Phong đối đòi gả cho ta, thì làm sao bây giờ, lúc đó không phải là kế hoạch phản tác dụng sao?"

Tuy rằng đây thật là chủ ý của Mạc Phong, thế nhưng hắn cũng phải vì hắn suy nghĩ, hắn làm sao có thể để cơ hội tốt như này vụt mất. Kỳ thực hắn là muốn nhân cơ hội này cưới nàng, bất quá việc này vốn dĩ là không có khả năng.

"Chẳng lẽ nàng không muốn giúp Mạc Phong sao?"

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh không thừa nhận, nhưng hắn có thể cảm giác được, ấn tượng của nàng đối với Mạc Phong tuy rằng chỉ coi như huynh trưởng, nhưng cũng làm cho hắn khó chịu, cho nên, lần này nhất định phải nhân cơ hội chiếm một ít tiện nghi.

"Được rồi..."

Bạch Hiểu Tinh miễn cưỡng đáp ứng một tiếng, vì sao nàng lại muốn cùng người kia giả làm vợ chồng, nàng phi thường bất mãn! Kỳ thực dù tức giận, Bạch Hiểu Tinh vẫn có một chút đắc ý, bất quá điểm ấy chỉ sợ ngay cả chính nàng đều không biết.

Xem Bạch Hiểu Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, Triệu Tử Tu ở trên môi nàng hôn một cái, ý định muốn cưỡng bạo nàng a.

Quả nhiên, vừa hôn xong, cơn tức của Bạch Hiểu Tinh rõ ràng càng tăng lên, hận không thể bóp chết Triệu Tử Tu, kết quả hai người liền ở trong xe ngựa nháo lên.

Một người trốn một người truy, hai người huyền thuyên âm ỉ, thậm chí ngay cả xa phu nghe được động tĩnh trong xe, không khỏi cười mỉm, chủ tử bọn họ bao lâu rồi không có sung sướng như vậy, xem ra Bạch cô nương quả nhiên không phải một người bình thường.

Rất cực, đến phượng thành, xe ngựa dừng ở trước mặt Mạc Phong, nhìn thấy xe ngựa, Mạc Phong chạy nhanh đến đón, hiện tại hắn phải nhờ vào hai vị cứu tinh này, đến vừa vặn, ngày mai là luận võ chọn rể, nếu bọn họ tới chậm, hắn thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt.

Hiện tại Mạc Phong có chút kích động, cho nên cũng không phát hiện cái gì khác thường, chỉ là lúc hắn nhìn đến hai người kia, lại thấy cảnh tượng đáng sợ đến ngây người.

Chỉ thấy Triệu Tử Tu cả người nằm trong xe ngựa, hai tay giống như bị trời lại, mà Bạch Hiểu Tinh lại là vẻ mặt giận dữ cười ở trên thân thể hắn, đôi tay kia nhỏ bé trắng nõn nắm cổ áo hắn, không biết là muốn mở vạt áo hắn ra hay muốn khép lại, dù sao toàn bộ chỉ có thể dùng một từ “LOẠN” để hình dung.

"Nương tử, nàng không cần nhiệt tình như vậy, nàng xem nàng đều dọa đến đại ca."

Triệu Tử Tu thốt ra lời này, Mạc Phong lập tức sẽ biết hắn đã đưa kế hoạch nói ra, cho nên, hiện tại phản ứng của Bạch Hiểu Tinh Mạc Phong có thể hiểu.

"Ai là nương tử của ngươi, lại nói bậy ta rút đầu lưỡi của ngươi!"

Thật sự là tức chết nàng rồi, dọc đường đi không biết môi nàng đã bị Triệu Tử Tu chiếm bao nhiêu tiện nghi, mà võ công bản thân lại không bằng hắn, cuối cùng nếu không phải hắn nhường bản thân, phỏng chừng nàng căn bản là không bắt được hắn.

"Nương tử, nàng bỏ được sao? Nếu rút đầu lưỡi vì phu, về sau vì phu làm thế nào hôn nàng a."

Nhìn người đang cười trên người hắn, Triệu Tử Tu cười ôn nhu lưu luyến, hình như nếu nàng thật sự rút đầu lưỡi của hắn, hắn đều cam tâm tình nguyện.

Bạch Hiểu Tinh thật là sắp tức chết rồi, nàng trước kia thế nào không biết Triệu Tử Tu lại không biết xấu hổ như vậy!?

Đột nhiên, Bạch Hiểu Tinh nở nụ cười, đây là giận quá hóa cười, tuy rằng nói tui cười kia không xem là dữ tợn, nhưng cũng rất dọa đến Mạc Phong ở bên ngoài, bởi vì biểu cảm kia thật sự rất vận vẹo.

Ngay khi Triệu Tử Tu còn không hiểu Bạch Hiểu Tinh muốn làm gì, môi của nàng đã dán lên môi của hắn, xúc cảm làm cho hắn nhìn không được đem lưỡi của bản thân tham lam tiến vào trong miệng của nàng.

Đau!

Nháy mắt đau đớn khiến Triệu Tử Tu hiểu được mục đích của Bạch Hiểu Tinh là cái gì, nhưng hắn lại không hề bỏ cuộc, mà tiếp tục cùng nàng dây dưa.

Bạch Hiểu Tinh nháy mắt cương cứng thân thể, mở mắt, chuẩn bị đẩy hắn ra, lại sững sờ nhìn thẳng vào mắt hắn đang sáng khoáy, bởi vì theo ánh mắt của hắn Bạch Hiểu Tinh thấy được ôn nhu cùng bao dung.

Chính trong giây lát này nàng phân thân để cho Triệu Tử Tu muốn làm gì thì làm, thời điểm Bạch Hiểu Tinh lấy lại tinh thần, đã sớm bị hôn đến thờ hồn hên, thậm chí là khí lực tát hắn một cái đều không có.

"Lê Vương điện hạ, nhớ kỹ, ta nói được thì làm được, nếu lại có lần sau, ta liền muốn mạng của ngươi."

Bởi vì không có khí lực, Bạch Hiểu Tinh cả người ghé vào trên người Triệu Tử Tu, trong thanh âm còn mang theo thờ dốt, tuy là uy hiếp, nhưng khi nàng nói ra lại hàm xúc ý tứ tán tỉnh.

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói, Triệu Tử Tu tự lấy dây thừng trói hai tay, trong khoảnh khắc không còn chống đỡ, chỉ thấy hắn giữ chặt tay Bạch Hiểu Tinh, đưa vào trong y phục của hắn, đặt ở vị trí trái tim, trên mặt mang theo ý cười ôn nhu.

"Nương tử, chính là nơi này, chỉ cần nàng hạ thủ, mạng vì phu liền giao cho nàng."

Cảm giác được độ ẩm dưới tay, Bạch Hiểu Tinh dùng sức muốn rút tay ra, nhưng Triệu Tử Tu lại không chịu buông ra, khó được tiếp xúc như vậy, hắn làm sao có thể buông tha.

Mà lúc này, một bên Mạc Phong thật sự choáng váng, mấy tháng trước nếu có người nói Triệu Tử Tu có thể nói năng ngọt xớt như vậy, hắn nhất định sẽ rút đầu lưỡi người kia, nhưng bây giờ rõ ràng sự thật a.

Nhưng là hiện tại, hắn thậm chí muốn tự móc hai mắt của mình, hắn làm sao có thể nhìn đến một màn không biết xấu hổ như vậy, ăn đậu hủ người khác mà có thể ăn công khai như vậy, Triệu Tử Tu khi nào thì không biết xấu hổ như vậy.

"Khụ khụ, ta nói, các ngươi hai người biểu diễn xong chưa, tuy rằng ở đây ít người, nhưng cũng là ở trên đường cái, có chuyện gì vào trong rồi giải quyết."

Quả nhiên, nghe Mạc Phong nói xong, Bạch Hiểu Tinh bình tĩnh lại nhảy xuống xe ngựa, trước khi đi còn thanh thanh đạm đạm liếc Mạc Phong một cái, nhưng cái liếc mắt kia khiến Mạc Phong toàn thân lạnh cả người, chẳng lẽ hắn vừa rồi làm sai cái gì sao?

Xem Bạch Hiểu Tinh mặt lạnh nhạt, Mạc Phong lắp bắp kinh hãi, nàng rốt cuộc là dạng người gì, giống như người vừa mới nổi giận kia không phải là nàng vậy, lại có thể hoàn mỹ che dấu cảm xúc như vậy.

"Mạc Phong, ngươi không biết xem chuyện xấu của người khác kết quả sẽ rất thảm sao."

Khó có khi Bạch Hiểu Tinh cùng bản thân thân cận như vậy, lại vì tên gia hỏa này phá hư, hắn thật sự rất muốn bóp chết Mạc Phong, nàng chủ động hôn hắn, cơ hồ là việc không thể tưởng tượng, cho dù vừa rồi là phát tiết, nhưng cũng là nàng chủ động hôn hắn, cơ hội tốt như vậy là rất khó có được!

"Ngày mai sau khi đại hội luận võ chấm dứt, ngươi có thể quang minh chính đại hướng mọi người tuyên bố nàng là nữ nhân của ngươi, còn chưa đủ sao?"

Triệu Tử Tu đang nghĩ cái gì hắn thế nào không biết, bất quá, trên thế giới người có thể làm cho hắn nghiêm túc, tựa hồ cũng chỉ có nàng.

Nhớ tới lúc trước sau khi Lam Ngọc Nhi rời khỏi, Triệu Tử Tu lãnh huyết vô tình, cùng nam nhân phong tao trước mắt đang cười trước mặt này giống như là hai người khác nhau, thật sự làm cho người ta không biết nói gì.

"Lần này bỏ qua cho ngươi, nếu có lần sau, ta không để ý khiến cho ngươi không thể động phòng hoa chúc cùng nương tử."

Vì kế hoạch ngày mai, đêm nay Triệu Tử Tu không có đi nháo Bạch Hiểu Tình, cho nên, đêm đó coi như là rất tốt đi. Đương nhiên, chỉ là suy nghĩ của một người thôi, mà người còn lại...

Ai, tốt nhất không nên nhắc đến!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Luận võ chọn rể

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Hiểu Tình thay một thân bạch y, trong tay thậm chí cầm theo một chiếc quạt xếp, vốn dĩ gương mặt đã là tuyệt mỹ, trải qua một phen tân trang, thay đổi thành thần thái khác, mặc kệ nói như thế nào, Bạch Hiểu Tình đều có dáng vẻ như một công tử phong nhã nhanh nhẹn, nhìn như nào đều không đáng vẻ một nữ tử.

"Không sai, thật không sai, chính là như vậy, nhìn thế nào cũng đoán không được ngươi là nữ tử!"

Nói xong, Mạc Phong muốn khoát tay lên vai Bạch Hiểu Tình, nghiêng nhiên một bộ là huynh đệ tốt, nhưng lại bị ánh mắt Tu lạnh lùng của Triệu Tử Tu ngăn lại, hần biết, hiện tại nếu đắc tội Triệu Tử Tu một hồi nương tử khả năng sẽ không có, cho nên, hần nhẫn!

Nhưng là!

Chẳng lẽ Triệu Tử Tu không biết hần cho tới bây giờ đều không coi Bạch Hiểu Tình là nữ tử bình thường mà đối đãi sao, cho dù nàng là nữ tử, đối với hần cũng chỉ là muối muối mà thôi, nam nhân này có cần keo kiệt như vậy không?

Thấy Mạc Phong thu tay, Triệu Tử Tu đưa cánh tay khoát lên vai nàng, khiến Mạc Phong không khỏi hung hăng thăm rủa một phen.

Đi tới luận võ đài, Bạch Hiểu Tình nhìn người chung quanh, không khỏi thở dài, xem ra lần này mọi việc thật đúng không phải rắc rối bình thường, vậy mà lại nhiều người như vậy, sớm biết vậy nàng sẽ không đáp ứng, trận này xong xuôi, phỏng chừng sẽ mệt chết a!

Một nữ tử đang đứng ở trung tâm, vẻ mặt tuyệt mỹ mang theo ý cười giảo hoạt, làm cho nàng khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm xinh đẹp linh động, thật sự rất hấp dẫn tầm mắt mọi người.

"Hôm nay tiểu nữ Mộc Thanh Thanh luận võ chọn rể, chỉ cần là người thắng, tiểu nữ liền nhất định sẽ gả cho hần làm vợ!"

Dứt lời thối lui đến sân sau, quan sát những người đến tham gia, trong mắt hơi thất vọng, hần, còn vẫn không có đến...

"Tiểu thư, người sao cứ muốn cùng cô gia đấu như vậy, rõ ràng là người hiểu lầm cô gia, thế nào còn muốn nháo tổ chức luận võ chọn rể, hơn nữa cô gia đều đến nhìn tiểu thư, không phải sao?"

Một bên tiểu nha đầu thật sự là vội muốn chết, thời điểm nàng hiểu lầm cô gia cùng nữ nhân khác cấu kết, đúng là nàng khuyên tiểu thư tổ chức luận võ chọn rể, nhưng hiện tại đã biết đó là quỷ kế người khác, làm thế nào tiểu thư vẫn là giữ ý định như cũ a.

"Kỳ thực, ta chỉ hi vọng hần xuất hiện, sau đó đến xin ta, nhưng hần không có tới, Thúy nhi, ngươi nói ngày hôm qua ta đem hần đuổi đi, nên hần đi tìm cô nương kia rồi, ngươi nói hần có phải thật sự đi rồi, có phải không cần ta nữa không..."

Mộc Thanh Thanh càng nghĩ càng ủy khuất, nàng vốn chỉ là muốn Mạc Phong tới la hét, nháo với nàng, không biết lại thành ra như vậy, chẳng lẽ thương yêu chỉ dễ dàng nói ra như vậy thôi.

"Tiểu thư tốt của ta, làm sao ngươi có thể nói như vậy, việc này cô gia vốn là bị người ủy khuất, người còn ở đây sinh khí với cô gia, vạn nhất cô gia tưởng thật vậy phải làm sao bây giờ."

Một bên nha hoàn cũng phi thường bất đắc dĩ, tiểu thư của nàng, nơi nào cũng đều tốt, chỉ là thật sự rất hiểu thắng, nhưng giữa nam nữ sao có thể lấy cứng đối cứng a.

Cứng đối cứng chỉ có thể mang đến tổn thương cho cả hai, nàng phải làm thế nào cho phải đây!

"Tại hạ Vô Thanh, huynh trưởng ngưỡng mộ tiểu thư đã lâu, nhưng lại bất hạnh không biết võ công, chẳng biết có thể để tại hạ thay huynh trưởng tỷ thí hay không?"

Bạch Hiểu Tinh đứng trước mặt Mộc Thanh Thanh, trong mắt mang theo ý cười, xem ra thật sự rất không yên lòng a, ngay cả nàng đều không nhận ra.

Kỳ thực "Bạch Hiểu Tinh" cùng Mộc Thanh Thanh có quen biết, thậm chí có thể nói là bằng hữu, "Bạch Hiểu Tinh" một lần chấp hành nhiệm vụ, thuận tay cứu Mộc Thanh Thanh, kết quả vì báo ân cứu mạng, Mộc Thanh Thanh muốn cùng "Bạch Hiểu Tinh" trở thành bằng hữu, liền bởi vì vậy, hai người thật sự trở thành bằng hữu.

"Tùy ý đi."

Mộc Thanh Thanh cũng không có ngăn đầu, kỳ thực đối với nàng mà nói chỉ cần không phải Mạc Phong bất luận kẻ nào đều không khác gì nhau, dù sao hắn đã không cần mình nữa, như vậy bản thân gã cho ai có gì khác nhau chứ?

Hiện tại Mộc Thanh Thanh trong lòng tràn đầy hối hận, nghĩ đến về sau sẽ gả cho một nam nhân bản thân không thích, trong lòng liền rất khổ sở, nhưng hiện tại muốn hủy bỏ buổi luận võ chọn rể này cũng không có khả năng, trong lúc nhất thời thật sự là đâm lao phải theo lao.

Mộc Thanh Thanh nói xong, một dáng người buro hắn đi lên võ đài, một mặt miệt thị nhìn Bạch Hiểu Tinh.

"Loại tiểu bạch kiểm như ngươi vẫn là chạy nhanh về nhà đi thôi, chỉ có ta mới xứng với tiểu nương tử xinh đẹp này. Nhìn bộ dáng của nàng yếu đuối, nói không chừng đi được hai bước đã chết ở trên võ đài."

Dứt lời một mặt cười dâm dăng, "Tiểu nương tử, ngươi yên tâm, một hồi vương nhị ta nhất định sẽ đã bại tiểu bạch kiểm này, đến lúc đó chúng ta bãi đường thành thân, động phòng hoa chúc, ta nhất định khiến tiểu nương tử dục tiên dục tử."

Lời này nói xong, dưới đài Mạc Phong đã nhìn không được, người hấn yêu làm sao có thể để cho người ta vũ nhục như vậy. Thế nhưng là bị Triệu Từ Tu một bên ngăn cản, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Yên tâm, có Tinh Nhi ở đó, Tinh Nhi sẽ làm cho hấn sống không được." Triệu Từ Tu biết Mộc Thanh Thanh là bạn của Bạch Hiểu Tinh, thậm chí có thể tính là thân thiết, nàng làm sao có thể hạ thủ lưu tình đây.

Quả nhiên thời điểm tên đại hấn vừa nói xong câu đó, Bạch Hiểu Tinh đã tiến lên, quạt xé trong tay thêm vài phần nội lực cường đại hướng tới cổ họng của hấn dâm thúng, trong nháy mắt, võ đài đang tranh cãi âm ỉ yên tĩnh hẳn xuống, thậm chí một quả tú hoa rơi xuống đất đều có thể nghe thấy âm thanh.

Tỉ tách ——

Thanh âm máu tươi rơi xuống đất, không dám tin thiếu niên trước mắt bị kêu là tiểu bạch kiểm, không nghĩ tới lại...

"Người miệng không sạch sẽ, chết chưa hết tội!" Trong giọng nói mang theo khinh thường rõ ràng.

Nháy mắt, toàn bộ mọi người đều ngưng trệ, không ai dám nói thêm một câu, bởi vì bọn họ cảm thấy, giờ phút này ai dám nói chuyện, phỏng chừng sẽ trở thành vương nhị thứ hai.

"Chắc chắn chắc, nguyên lai ngươi kêu là vương nhị, tên này quả nhiên không tốt, nhất định cả đời chỉ lang thang làm người qua đường, chết như vậy cũng là chết có ý nghĩa, tránh cho bản thân hấn đi dọa người, ngay cả tên hay đều không có, còn có tư cách gì sống trên đời."

Bạch Hiểu Tinh một mặt biểu cảm tiếc hận, lời nàng nói ra nói tuyệt đối không hề tốt đẹp gì, nhưng lại không ai dám phản bác nàng, dù sao người ta thực lực khủng bố như vậy, nếu dám phản bác, phỏng chừng cũng sẽ có chung số mệnh với hấn.

Tiểu nha đầu đứng ở bên người Mộc Thanh Thanh một mặt ngốc, sững sờ nhìn cảnh tượng này, kỳ thực thời điểm tên kia vũ nhục Mộc Thanh Thanh, nàng liền muốn ra tay giết người, không nghĩ tới tiểu công tử này ra tay còn nhanh hơn so với nàng.

Hào thân thù, tâm tư ngoan độc, bất quá nàng thích! Tuy rằng so với cô gia còn kém, nhưng ở trong lòng nàng cũng đánh giá hấn không thấp.

Chỉ thấy Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, xong trận này, cao giọng hỏi, "Còn có ai muốn cưới Mộc cô nương không, nếu có tại hạ tùy thời phụng bồi, đương nhiên tại hạ sẽ cẩn thận, sẽ không lại tiếp tục lấy mạng người, dù sao vừa rồi chỉ là nhất thời 'Thất thủ'. Chỉ cần không nói năng lỗ mãng giống vừa rồi, tại hạ tất nhiên sẽ không lại thất thủ."

Bạch Hiểu Tinh nói tới đây, ai còn dám lên sân khấu a, chỉ thất thủ một cái liền lấy đi một mạng người, nếu một hồi còn tiếp tục thất thủ, có phải mệnh bọn họ cũng mất ở đây không?

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh nói sẽ không lại thất thủ, nhưng không ai dám đảm bảo trăm phần trăm, nói là nói vậy, nhưng nếu như nàng không làm đúng như vậy, ai còn có biện pháp gì, người cũng đã chết, chẳng lẽ có tài cán sống lại vì bản thân đòi công đạo sao?

Nhìn những người dưới đài nửa ngày đều không ai phản ứng gì, Bạch Hiểu Tinh hơi chột nhịu mảy, tất cả những việc này đều trong dự kiến của nàng, bản thân vừa mới giải quyết một đối thủ, liền không tin còn có người muốn tới chịu chết.

"Đại ca, đã không ai dám lên đài, ngươi còn chưa lên nhận tân nương tử của ngươi sao?"

Tuy rằng những lời này khiến rất nhiều người bất mãn, một cái nam nhân không có võ công dựa vào cái gì tham gia luận võ chọn rể, còn ôm mỹ nhân về

a, nhưng bọn hán cũng không dám nói, dù sao đệ đệ nhà hán võ công hơn người nha.

"Ta không phải không muốn lên, tất nhiên ta rất sốt ruột nhưng lại sợ sẽ dọa đại tẩu ngươi bỏ chạy."

Thanh âm quen thuộc khiến Mộc Thanh Thanh mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nàng cho rằng hán căn bản sẽ xuất hiện không liền như vậy xuất hiện trước mặt của nàng, làm cho nàng một chút tâm lý đều không có chuẩn bị.

Nguyên lai hán vẫn đến đây sao, vốn cho rằng hán giận mình, sẽ không xuất hiện, thật không ngờ hôm nay vậy mà vẫn đến đây, như vậy nàng cũng đã cảm thấy phi thường vừa lòng.

"Cô... Cô gia, thế nào là ngươi, trong nhà ngươi không phải là con trai độc nhất sao, làm sao có thể có huynh đệ?"

Một bên tiểu nha đầu cũng bất khả tư nghị nhìn Mạc Phong, bọn họ đều cho rằng Mạc Phong không sẽ xuất hiện. Bất quá hiện tại xuất hiện, nhưng thế nào cô gia lại có thêm một cái huynh đệ?

"Nếu ta không dùng biện pháp này, Thanh Thanh sẽ nhìn đến ta sao?"

Nói tới đây, Mạc Phong cũng phi thường bất đắc dĩ, nha đầu này nơi nào cũng đều tốt, nhưng lại quá quật cường, việc nàng đã nhận định, dù thế nào đều sẽ không thay đổi, cho nên hán mới phải ra hạ sách này.

"Ai, ai nói ta muốn gả cho ngươi, ta muốn gả là..."

Thời điểm nàng quay đầu đưa ngón tay hướng Bạch Hiểu Tinh, lại một lần kinh sợ, hôm nay làm sao có thể nhìn thấy nhiều người không thể tưởng tượng như vậy.

Hôm nay vậy mà ngay cả bằng hữu bí mật của nàng đã lâu rồi chưa thấy đều xuất hiện tại nơi này, hôm nay rốt cuộc là ngày gì a, bất quá, mặc kệ là ngày gì, Mộc Thanh Thanh trong lòng đều thật cao hứng, dù sao nàng là thật rất nhớ Bạch Hiểu Tinh.

"Thanh Thanh, lâu rồi không thấy."

Đáp lại Mộc Thanh Thanh là tươi cười vạn phần ôn nhu khiến Triệu Tử Tu ghen tị. Bạch Hiểu Tinh tuy rằng thích cười, nhưng mỗi lần đều không phải là phô trương tươi cười đến ôn nhu như vậy, Triệu Tử Tu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, hán có thể không ghen tị sao?

"Bạch... Bạch Hiểu Tinh, là ngươi?"

Nàng thế nào đều thật không ngờ, hôm nay người trợ giúp Mạc Phong lại là bằng hữu của mình, Bạch Hiểu Tinh. Này, thật là khiến nàng không thể nói gì mà!

"Thế nào, không thể là ta sao?"

Hơi nhũ mảy, trong mắt như trước mang theo ý cười nhân nhật, tuy rằng nàng là bằng hữu của "Bạch Hiểu Tinh", nhưng là nàng cũng thích, tuy rằng không ôn nhu còn có điểm ngang bướng, nhưng lại thẳng thắn đáng yêu, làm cho người ta không thể không thích.

ngày thứ hai, Bạch Hiểu Tinh thay một thân bạch y, trong tay thậm chí cầm theo một chiếc quạt xếp, vốn dĩ gương mặt đã là tuyệt mỹ, trải qua một phen tân trang, thay đổi thành thần thái khác, mặc kệ nói như thế nào, Bạch Hiểu Tinh đều có dáng vẻ như một công tử phong nhã nhanh nhẹn, nhìn như nào đều không đáng vẻ một nữ tử.

"Không sai, thật không sai, chính là như vậy, nhìn thế nào cũng đoán không được ngươi là nữ tử!"

Nói xong, Mạc Phong muốn khoát tay lên vai Bạch Hiểu Tinh, nghiêng nhiên một bộ là huynh đệ tốt, nhưng lại bị ánh mắt Tu lạnh lùng của Triệu Tử Tu ngăn lại, hán biết, hiện tại nếu đắc tội Triệu Tử Tu một hồi nương tử khả năng sẽ không có, cho nên, hán nhẫn!

Nhưng là!

Chẳng lẽ Triệu Tử Tu không biết hán cho tới bây giờ đều không coi Bạch Hiểu Tinh là nữ tử bình thường mà đối đãi sao, cho dù nàng là nữ tử, đối với hán cũng chỉ là muội muội mà thôi, nam nhân này có cần keo kiệt như vậy không?

Thấy Mạc Phong thu tay, Triệu Tử Tu đưa cánh tay khoát lên vai nàng, khiến Mạc Phong không khỏi hung hăng thầm rửa một phen.

Đi tới luận võ đài, Bạch Hiểu Tinh nhìn người chung quanh, không khỏi thở dài, xem ra lần này mọi việc thật đúng không phải rắc rối bình thường, vậy mà lại nhiều người như vậy, sớm biết vậy nàng sẽ không đáp ứng, trận này xong xuôi, phỏng chừng sẽ mệt chết a!

Một nữ tử đang đứng ở trung tâm, vẻ mặt tuyệt mỹ mang theo ý cười giảo hoạt, làm cho nàng khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm xinh đẹp linh động, thật sự rất hấp dẫn tầm mắt mọi người.

"Hôm nay tiểu nữ Mộc Thanh Thanh luận võ chọn rể, chỉ cần là người thắng, tiểu nữ liền nhất định sẽ gả cho hán làm vợ!"

Dứt lời thối lui đến sân sau, quan sát những người đến tham gia, trong mắt hơi thất vọng, hán, còn vẫn không có đến...

"Tiểu thư, người sao cứ muốn cùng cô gia đấu như vậy, rõ ràng là người hiểu lầm cô gia, thế nào còn muốn nháo tổ chức luận võ chọn rể, hơn nữa cô gia đều đến nhìn tiểu thư, không phải sao?"

Một bên tiểu nha đầu thật sự là vội muốn chết, thời điểm nàng hiểu lầm cô gia cùng nữ nhân khác cấu kết, đúng là nàng khuyên tiểu thư tổ chức luận võ chọn rể, nhưng hiện tại đã biết đó là quỷ kế người khác, làm thế nào tiểu thư vẫn là giữ ý định như cũ a.

"Kỳ thực, ta chỉ hi vọng hấn xuất hiện, sau đó đến xin ta, nhưng hấn không có tới, Thủy nhi, người nói ngày hôm qua ta đem hấn đuổi đi, nên hấn đi tìm cô nương kia rồi, người nói hấn có phải thật sự đi rồi, có phải không cần ta nữa không..."

Mộc Thanh Thanh càng nghĩ càng ủy khuất, nàng vốn chỉ là muốn Mạc Phong tới la hét, nháo với nàng, không biết lại thành ra như vậy, chẳng lẽ thương yêu chỉ dễ dàng nói ra như vậy thôi.

"Tiểu thư tốt của ta, làm sao người có thể nói như vậy, việc này cô gia vốn là bị người ủy khuất, người còn ở đây sinh khí với cô gia, vạn nhất cô gia tưởng thật vậy phải làm sao bây giờ."

Một bên nha hoàn cũng phi thường bất đắc dĩ, tiểu thư của nàng, nơi nào cũng đều tốt, chỉ là thật sự rất hiểu thẳng, nhưng giữa nam nữ sao có thể lấy cứng đối cứng a.

Cứng đối cứng chỉ có thể mang đến tổn thương cho cả hai, nàng phải làm thế nào cho phải đây!

"Tại hạ Vô Thanh, huynh trưởng ngưỡng mộ tiểu thư đã lâu, nhưng lại bất hạnh không biết võ công, chẳng biết có thể để tại hạ thay huynh trưởng tỷ thí hâu không?"

Bạch Hiểu Tình đứng trước mặt Mộc Thanh Thanh, trong mắt mang theo ý cười, xem ra thật sự rất không yên lòng a, ngay cả nàng đều không nhận ra.

Kỳ thực "Bạch Hiểu Tình" cùng Mộc Thanh Thanh có quen biết, thậm chí có thể nói là bằng hữu, "Bạch Hiểu Tình" một lần chấp hành nhiệm vụ, thuận tay cứu Mộc Thanh Thanh, kết quả vì báo ân cứu mạng, Mộc Thanh Thanh muốn cùng "Bạch Hiểu Tình" trở thành bằng hữu, liền bởi vì vậy, hai người thật sự trở thành bằng hữu.

"Tùy ý đi."

Mộc Thanh Thanh cũng không có ngăn đầu, kỳ thực đối với nàng mà nói chỉ cần không phải Mạc Phong bất luận kẻ nào đều không khác gì nhau, dù sao hấn đã không cần mình nữa, như vậy bản thân gả cho ai có gì khác nhau chứ?

Hiện tại Mộc Thanh Thanh trong lòng tràn đầy hối hận, nghĩ đến về sau sẽ gả cho một nam nhân bản thân không thích, trong lòng liền rất khổ sở, nhưng hiện tại muốn hủy bỏ buổi luận võ chọn rể này cũng không có khả năng, trong lúc nhất thời thật sự là đâm lao phải theo lao.

Mộc Thanh Thanh nói xong, một dáng người buro hấn đi lên võ đài, một mặt miệt thị nhìn Bạch Hiểu Tình.

"Loại tiểu bạch kiểm như người vẫn là chạy nhanh về nhà đi thôi, chỉ có ta mới xứng với tiểu nương tử xinh đẹp này. Nhìn bộ dáng của nàng yếu đuối, nói không chừng đi được hai bước đã chết ở trên võ đài."

Dứt lời một mặt cười thâm độc. "Tiểu nương tử, người yên tâm, một hồi vương nhị ta nhất định sẽ đã bại tiểu bạch kiểm này, đến lúc đó chúng ta bãi đường thành thân, động phòng hoa chúc, ta nhất định khiến tiểu nương tử dục tiên dục tử."

Lời này nói xong, dưới đài Mạc Phong đã nhìn không được, người hấn yêu làm sao có thể để cho người ta vũ nhục như vậy. Thế nhưng là bị Triệu Từ Tu một bên ngăn cản, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Yên tâm, có Tình Nhi ở đó, Tình Nhi sẽ làm cho hấn sống không được." Triệu Từ Tu biết Mộc Thanh Thanh là bạn của Bạch Hiểu Tình, thậm chí có thể tính là thân thiết, nàng làm sao có thể hạ thủ lưu tình đây.

Quả nhiên thời điểm tên đại hấn vừa nói xong câu đó, Bạch Hiểu Tình đã tiến lên, quạt xép trong tay thêm vài phần nội lực cường đại hướng tới cổ họng của hấn đâm thủng, trong nháy mắt, võ đài đang tranh cãi âm ỉ yên tĩnh hẳn xuống, thậm chí một quả tú hoa rơi xuống đất đều có thể nghe thấy âm thanh.

Tí tách ——

Thanh âm máu tươi rơi xuống đất, không dám tin thiếu niên trước mắt bị kêu là tiểu bạch kiểm, không nghĩ tới lại...

"Người miệng không sạch sẽ, chết chưa hết tội!" Trong giọng nói mang theo khinh thường rõ ràng.

Nháy mắt, toàn bộ mọi người đều ngưng trệ, không ai dám nói thêm một câu, bởi vì bọn họ cảm thấy, giờ phút này ai dám nói chuyện, phòng chừng sẽ trở thành vương nhị thứ hai.

"Chắc chắn chắc, nguyên lai người kêu là vương nhị, tên này quả nhiên không tốt, nhất định cả đời chỉ lang thang làm người qua đường, chết như vậy cũng là chết có ý nghĩa, tránh cho bản thân hấn đi dọa người, ngay cả tên hay đều không có, còn có tư cách gì sống trên đời."

Bạch Hiểu Tình một mặt biểu cảm tiếc hận, lời nàng nói ra nói tuyệt đối không hề tốt đẹp gì, nhưng lại không ai dám phản bác nàng, dù sao người ta thực

lực khủng bố như vậy, nếu dám phản bác, phỏng chừng cũng sẽ có chung số mệnh với hắn.

Tiểu nha đầu đứng ở bên người Mộc Thanh Thanh một mặt ngốc, sững sờ nhìn cảnh tượng này, kỳ thực thời điểm tên kia vũ nhục Mộc Thanh Thanh, nàng liền muốn ra tay giết người, không nghĩ tới tiểu công tử này ra tay còn nhanh hơn so với nàng.

Hảo thân thủ, tâm tư ngoan độc, bất quá nàng thích! Tuy rằng so với cô gia còn kém, nhưng ở trong lòng nàng cũng đánh giá hắn không thấp.

Chỉ thấy Bạch Hiểu Tình mỉm cười, xong trận này, cao giọng hỏi, "Còn có ai muốn cưới Mộc cô nương không, nếu có tại hạ tùy thời phụng bồi, đương nhiên tại hạ sẽ cẩn thận, sẽ không lại tiếp tục lấy mạng người, dù sao vừa rồi chỉ là nhất thời 'Thất thủ'. Chỉ cần không nói năng lỗ mãng giống vừa rồi, tại hạ tất nhiên sẽ không lại thất thủ."

Bạch Hiểu Tình nói tới đây, ai còn dám lên sân khấu a, chỉ thất thủ một cái liền lấy đi một mạng người, nếu một hồi còn tiếp tục thất thủ, có phải mệnh bọn họ cũng mất ở đây không?

Tuy rằng Bạch Hiểu Tình nói sẽ không lại thất thủ, nhưng không ai dám đảm bảo trăm phần trăm, nói là nói vậy, nhưng nếu như nàng không làm đúng như vậy, ai còn có biện pháp gì, người cũng đã chết, chẳng lẽ có tài cán sống lại vì bản thân đòi công đạo sao?

Nhìn những người dưới đài nửa ngày đều không ai phản ứng gì, Bạch Hiểu Tình hơi chột nhiu mày, tất cả những việc này đều trong dự kiến của nàng, bản thân vừa mới giải quyết một đối thủ, liền không tin còn có người muốn tới chịu chết.

"Đại ca, đã không ai dám lên đài, ngươi còn chưa lên nhận tân nương tử của ngươi sao?"

Tuy rằng những lời này khiến rất nhiều người bất mãn, một cái nam nhân không có võ công dựa vào cái gì tham gia luận võ chọn rể, còn ôm mỹ nhân về a, nhưng bọn họ cũng không dám nói, dù sao đệ đệ nhà hắn võ công hơn người nhà.

"Ta không phải không muốn lên, tất nhiên ta rất sốt ruột nhưng lại sợ sẽ dọa đại tẩu ngươi bỏ chạy."

Thanh âm quen thuộc khiến Mộc Thanh Thanh mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nàng cho rằng hắn căn bản sẽ xuất hiện không liền như vậy xuất hiện trước mặt của nàng, làm cho nàng một chút tâm lý đều không có chuẩn bị.

Nguyên lai hắn vẫn đến đây sao, vốn cho rằng hắn giận mình, sẽ không xuất hiện, thật không ngờ hôm nay vậy mà vẫn đến đây, như vậy nàng cũng đã cảm thấy phi thường vừa lòng.

"Cô... Cô gia, thế nào là ngươi, trong nhà ngươi không phải là con trai độc nhất sao, làm sao có thể có huynh đệ?"

Một bên tiểu nha đầu cũng bất khả tư nghị nhìn Mạc Phong, bọn họ đều cho rằng Mạc Phong không sẽ xuất hiện. Bất quá hiện tại xuất hiện, nhưng thế nào cô gia lại có thêm một cái huynh đệ?

"Nếu ta không dùng biện pháp này, Thanh Thanh sẽ nhìn đến ta sao?"

Nói tới đây, Mạc Phong cũng phi thường bất đắc dĩ, nha đầu này nơi nào cũng đều tốt, nhưng lại quá quật cường, việc nàng đã nhận định, dù thế nào đều sẽ không thay đổi, cho nên hắn mới phải ra hạ sách này.

"Ai, ai nói ta muốn gả cho ngươi, ta muốn gả là..."

Thời điểm nàng quay đầu đưa ngón tay hướng Bạch Hiểu Tình, lại một lần kinh sợ, hôm nay làm sao có thể nhìn thấy nhiều người không thể tưởng tượng như vậy.

Hôm nay vậy mà ngay cả bằng hữu bí mật của nàng đã lâu rồi chưa thấy đều xuất hiện tại nơi này, hôm nay rốt cuộc là ngày gì a, bất quá, mặc kệ là ngày gì, Mộc Thanh Thanh trong lòng đều thật cao hứng, dù sao nàng là thật rất nhớ Bạch Hiểu Tình.

"Thanh Thanh, lâu rồi không thấy."

Đáp lại Mộc Thanh Thanh là tươi cười vạn phần ôn nhu khiến Triệu Tử Tu ghen tị. Bạch Hiểu Tình tuy rằng thích cười, nhưng mỗi lần đều không phải là phô trương tươi cười đến ôn nhu như vậy, Triệu Tử Tu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, hắn có thể không ghen tị sao?

"Bạch... Bạch Hiểu Tình, là ngươi?"

Nàng thế nào đều thật không ngờ, hôm nay người trợ giúp Mạc Phong lại là bằng hữu của mình, Bạch Hiểu Tình. Nay, thật là khiến nàng không thể nói gì mà!

"Thế nào, không thể là ta sao?"

Hơi nhiu mày, trong mắt như trước mang theo ý cười nhàn nhạt, tuy rằng nàng là bằng hữu của "Bạch Hiểu Tình", nhưng là nàng cũng thích, tuy rằng không ôn nhu còn có điểm ngang bướng, nhưng lại thẳng thắn đáng yêu, làm cho người ta không thể không thích.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Bọn họ không thích hợp

"Không phải là không thể, chỉ là ta thật không ngờ mà thôi."

Mộc Thanh Thanh nhanh chóng lắc đầu, trong khoảng thời gian này nàng rất nhớ Bạch Hiểu Tinh, nhưng lại không biết Bạch Hiểu Tinh ở nơi nào, hơn nữa bị tên hỗn đản Mạc Phong này cuốn lấy, cho nên cũng không cơ hội gặp người bạn tốt này, bất quá bản thân thật là nhớ nàng muốn chết.

"Nương tử, ta mới là phu quân của nàng, nàng có thể hay không đừng nhìn 'Nam nhân' khác nữa, nàng như vậy sẽ làm ta ghen nha."

Tuy rằng nói Mạc Phong thật sự không đến mức bởi vì Mộc Thanh Thanh cùng Bạch Hiểu Tinh nói nhiều mấy câu mà ghen, nhưng hấn vẫn hi vọng nữ nhân của hấn tầm mắt đặt trên người hấn nhiều một chút

"Hừ, ai là nương tử của ngươi, ta mới không muốn gả cho ngươi! Phải gả ta cũng phải gả..."

Nhìn nhìn chung quanh, bàn tay nhỏ bé của Mộc Thanh Thanh chỉ về phía Triệu Tử Tu đang đứng bên người Bạch Hiểu Tinh, "Ta muốn gả cho hấn, nhìn xem bộ dạng người ta so với ngươi hơn bao nhiêu, thoát nhìn so ngươi có tiền hơn, gả cho hấn tuyệt đối so với gả cho ngươi tốt hơn nhiều."

"Này chỉ sợ có chút khó, Tử Tu có chủ rồi."

Ánh mắt phiêu hướng về phía Bạch Hiểu Tinh, ý bảo Mộc Thanh Thanh, cái gọi là "Chủ" chính là bạn tốt Bạch Hiểu Tinh của nàng.

"Đúng vậy a, nương tử, người khác muốn gả cho phu quân nàng, nàng ngay cả một chút phản ứng đều không có sao?" Triệu Tử Tu nhân cơ hội đem Bạch Hiểu Tinh ôm vào trong ngực, chiếm tiện nghi triệt để a.

"Kia vừa khéo a, một hồi ta liền đem hưu thư cho ngươi, đỡ cho ngươi phải cả ngày quần quít lấy ta!"

Hung hăng cắn răng mới không có tránh đi ôm ấp của Triệu Tử Tu, nàng quay đầu hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, nếu có thể thoát khỏi Triệu Tử Tu, đừng nói một phong hưu thư, dù một trăm một ngàn cái nàng đều có thể viết!

"Nương tử, nàng thật vô tình a, nàng rõ ràng đều đem vi phu..."

"Triệu Tử Tu, nếu ngươi còn dám nhiều lời, hôm nay ta liền phế đi ngươi!" Dùng sức che miệng Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói, hiện tại nàng thật hoài nghi người trước mắt này có phải không phải bị người ta đánh tráo hay không.

Nhìn Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tinh nháo, Mộc Thanh Thanh cũng cười, trong mắt mang theo một tia hâm mộ, nàng thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh vậy mà tìm được hạnh phúc trước nàng, tướng công của nàng thương nàng như vậy, hiện tại nàng hẳn thật rất hạnh phúc đi.

May mắn Bạch Hiểu Tinh không có thuật đọc tâm, nếu Bạch Hiểu Tinh hiện tại có thuật đọc tâm, nhất định sẽ chịu không nổi muốn tự sát, nàng hạnh phúc? Gặp được tên hỗn đản Triệu Tử Tu này làm sao có thể hạnh phúc, chỉ có thể vô cùng ghen ghét!

"Nương tử, nàng yên tâm chúng ta cũng sẽ giống như bọn họ hạnh phúc."

"Ai là nương tử của ngươi, bần tiểu thư nếu hạnh phúc cũng muốn cùng người khác hạnh phúc, cùng ngươi có quan hệ gì." Nói xong, xoay người rời đi, ngay cả một ánh mắt đều không có cho Mạc Phong.

"Mạc đại ca, ngươi quả nhiên là giống như chúng ta 'Hạnh phúc' a!"

Bạch Hiểu Tinh trong giọng nói rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa, nàng không ngu ngốc, xem biểu hiện của Mộc Thanh Thanh, nàng chỉ biết trong lòng Mộc Thanh Thanh nhất định là có Mạc Phong, cho nên, cho dù Thanh Thanh nói phải gả cho Triệu Tử Tu cũng sẽ không thể thật sự gả cho hấn, cho nên nói, kế hoạch hôm nay người triệt để bị tính kẻ là nàng!

"Cái kia, hắc hắc, tự nhiên, tự nhiên." Mạc Phong muốn pha trò, nhưng nhìn thần sắc lạnh như băng trong mắt của Bạch Hiểu Tinh, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân lạnh run, thốt ra một câu, "Bạch Hiểu Tinh, một hồi ngươi không nên nói với Thanh Thanh cái gì, nếu không, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Ngươi có buông tha ta hay không, ta không biết, nhưng ta sẽ không dễ dàng buông tha cho ngươi, hôm nay ngươi tính kế ta, ta nhất định sẽ đòi lại, Mạc đại ca, Thanh Thanh tính khí không tốt, ngươi tự cầu phúc đi."

Nói xong, Bạch Hiểu Tinh xoay người rời đi, phát ống tay áo mà đi, đi một cách tiêu sái, để lại Mạc Phong uất nghẹn.

"Triệu Tử Tu, quân nữ nhân của ngươi cho tốt!" Mạc Phong trong mắt tràn ngập lửa giận, mặc kệ nói như thế nào, hiện tại Bạch Hiểu Tinh trên danh nghĩa là nương tử của Triệu Tử Tu.

"Người cho rằng ta có thể quản được nàng sao, nếu người có thể quản được Mộc Thanh Thanh, ta liền có thể..."

Nói tới đây, Triệu Tử Tu hơi ngừng lại, trong giọng nói tựa hồ mang theo một tia xấu hổ, "Liền tính người có thể quản được Mộc Thanh Thanh, ta cũng không nhất định có thể quản được Bạch Hiểu Tinh, dù sao cũng không giống nhau." Tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận Bạch Hiểu Tinh không thương hắn là sự thật.

Trong nháy mắt, Mạc Phong cũng không biết nên nói cái gì cho phải, dù sao vừa rồi là hắn lỡ lời.

"Quên đi, không nói nữa, chúng ta hiện tại tốt nhất nên đuổi theo, bằng không một hồi nương tử của người thật sự sẽ chạy."

Nghe Triệu Tử Tu nói, sắc mặt Mạc Phong đen thui, chạy nhanh đuổi theo, hắn cũng không muốn kế hoạch của mình thành công sau đó sẽ đem đến chuyện xấu.

Đợi đến khi hai người đuổi kịp, Mộc Thanh Thanh đang cùng Bạch Hiểu Tinh nói nói cười cười, làm hai người nam nhân đằng sau hâm mộ muốn chết, bọn họ cho tới bây giờ đều chưa từng có được loại đãi ngộ này, bọn họ có thể không ghen tị sao.

"Nương tử, thật bất công, nàng đối với vi phu đều không có tốt như vậy, nàng đây là cố ý khiến vi phu ghen tị sao."

Triệu Tử Tu nói lời trong lòng, thời điểm ở bên hắn, cho tới bây giờ hắn đều không có nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh cười đến vui vẻ như vậy, hôm nay nàng đối một người khác cười như vậy, Triệu Tử Tu làm sao có thể không ghen tị!

"Ai là nương tử người, người cũng không nên nói lung tung, Bạch Hiểu Tinh đều nói với ta, tất cả vốn là kế hoạch của các người, Bạch Hiểu Tinh mới không có gả cho người!"

Lúc biết tất cả những thứ này kỳ thực đều là kế hoạch của bọn hắn, Mộc Thanh Thanh cảm động rất nhiều nhưng cũng có chút phẫn nộ, vậy mà tính kế nàng, hừ!

"Nương tử, " Mạc Phong bên cạnh đắc ý liếc Triệu Tử Tu một cái, sau đó cộ đến bên người Mộc Thanh Thanh, cười theo, "Thanh Thanh, nàng nói, chúng ta khi nào thì thành thân đây, bằng không đưa nhỏ sinh hạ ra thì phải làm sao, cũng không thể để đưa nhỏ không có phụ thân."

"Đưa nhỏ muốn phụ thân, tùy tiện có thể đủ tìm được vô số phụ thân thông minh, ít nhất sẽ không gây ngốc bị tướng công cầu kết cùng nữ nhân khác thiết kế, Thanh Thanh, người nên lo lắng một chút, nam nhân ngốc như vậy, sẽ kéo chỉ số thông minh của đưa nhỏ thấp xuống."

Bạch Hiểu Tinh nói thật không khách khí, muốn tính kế nàng? Như vậy liền chuẩn bị tốt tâm lý bị nàng trả thù đi!

Nháy mắt hai nam nhân sắc mặt đều đen, bọn họ thế nào không biết 'Nương tử' bọn họ khó chơi như vậy?

Triệu Tử Tu đen mặt nhìn Bạch Hiểu Tinh, bỗng nhiên cười, không để ý nàng giãy dụa, đem nàng khiêng trên vai, hướng phòng cách đó không xa đi đến, vừa đi còn vừa nói, ngữ khí dị thường thoải mái.

"Nương tử, nàng yên tâm, vi phu rất thông minh, sẽ không giống Mạc Phong ngu ngốc kia, cho nên đưa nhỏ chúng ta sau này cũng tuyệt đối sẽ thông minh tuyệt đỉnh, ta nghĩ nàng khi có đưa nhỏ sẽ không đi quan tâm việc người khác nữa."

"Triệu Tử Tu, tên hỗn đản này, mau buông ta xuống, ai muốn sinh đưa nhỏ cho người." Nghe Triệu Tử Tu nói xong, Bạch Hiểu Tinh mặt đã hồng lên, may mắn nơi này không có người khác, bằng không nàng thật sự không có mặt mũi gặp người!

"Mạc Phong, Triệu Tử Tu kia thật là Lệ Vương sao?"

Nhìn bóng lưng hai người càng ngày càng xa, Mộc Thanh Thanh trong mắt hiện lên một tia lo lắng, tuy rằng nàng hiện tại có thể nhìn ra Triệu Tử Tu nghiêm túc, nhưng phản nghiêm túc này có thể duy trì bao lâu, hắn có thể yêu Bạch Hiểu Tinh được bao lâu.

Nàng hiểu biết Bạch Hiểu Tinh, tình yêu Bạch Hiểu Tinh muốn một đế vương không thể cho, liền tính độc sủng lục cung thì sao, nếu không phải cả đời nhất thế một đôi, nàng tin tưởng, Bạch Hiểu Tinh sẽ không muốn.

Mà Triệu Tử Tu lại là hoàng tử đương kim thánh thượng sủng ái nhất, tuy rằng hiện tại có thái tử, nhưng nàng có thể khẳng định, tương lai thời điểm hoàng đế thoái vị, ngôi vị hoàng đế nhất định sẽ là của Triệu Tử Tu, đến lúc đó Bạch Hiểu Tinh làm sao bây giờ?

"Thanh Thanh, đó là việc của bọn họ, người không cần lo lắng, chính bọn họ sẽ xử lý tốt." Mạc Phong khuyên giải, tuy rằng hắn biết Mộc Thanh Thanh lo lắng cái gì, nhưng hắn lại không thể giúp đỡ Mộc Thanh Thanh.

"Nếu Bạch Hiểu Tinh bị tổn thương thì làm sao bây giờ?"

"Nếu nàng thật sự bị tổn thương, thì chính là mệnh của nàng, ai cũng không thể thay đổi."

"Ai nói không thể thay đổi, chỉ cần ta đi khuyên bảo Bạch Hiểu Tinh rời đi, như vậy nàng sẽ không chịu tổn thương, trên thế giới này không phải chỉ có Triệu Tử Tu là nam nhân, ta tin tưởng, Bạch Hiểu Tinh sẽ tìm được một nam nhân tốt hơn yêu nàng."

"Mộc Thanh Thanh, Tử Tu là huynh đệ của ta, ta không cho nàng đối với hắn như vậy!" Ở trong lòng hắn, Triệu Tử Tu là bằng hữu quan trọng nhất, tuyệt đối không thể để cho người khác thương hại hắn.

"Mạc Phong, vậy ngươi dựa vào cái gì để hắn tổn thương Bạch Hiểu Tình, với ta mà nói, Bạch Hiểu Tình là hảo tỷ muội, Triệu Tử Tu đối với ngươi có bao nhiêu quan trọng, Bạch Hiểu Tình đối ta liền có bấy nhiêu quan trọng."

Những lời này Mộc Thanh Thanh cơ hồ là gào lên, nói xong thở dài trong mắt mang theo một tia bất đắc dĩ, chuẩn bị trở về phòng.

"Thanh Thanh, chúng ta không cần thảo luận vấn đề giữa bọn họ được không, hiện tại chúng ta thật vất vả mới có thể ở cùng nhau, không cần bởi vì người khác mà không thoải mái."

Xem biểu cảm Mộc Thanh Thanh bất đắc dĩ, Mạc Phong là có chút sợ, hắn thật sự sợ Mộc Thanh Thanh sẽ nói là không muốn ở cùng hắn, như vậy hắn sẽ chịu không nổi.

Nhưng thật là sợ cái gì cái đó sẽ đến, Mộc Thanh Thanh dùng biểu cảm mệt mỏi nhìn Mạc Phong.

"Phong, vốn ta nghĩ ngươi sẽ không giống như vậy, nguyên lai ở trong lòng ngươi nữ nhân cũng không có gì quan trọng, vì sao nam nhân các ngươi thì đều tốt, còn nữ nhân chúng ta bị tổn thương cũng là xứng đáng, bị các ngươi thương tổn, vứt bỏ đều được."

"Thanh Thanh, ta không có ý này, ta chỉ muốn nói trước kia Tử Tu chịu quá nhiều khổ sở, hiện tại hắn có thể cùng với Bạch Hiểu Tình, thật vất vả mới tìm được một chút hạnh phúc như vậy, nàng không thể ngay cả hạnh phúc duy nhất của hắn đều cướp đi."

Hiện tại Mạc Phong có chút hối hận, hắn biết vừa rồi nói, đối với một nữ nhân thật ra là rất tàn khốc, hơn nữa lại là bằng hữu thân thiết của nàng, nói như vậy càng làm cho người ta không tiếp thụ được.

"Mạc Phong, ta nghĩ muốn yên tĩnh một chút, yên tĩnh suy nghĩ lại quan hệ của chúng ta, là vẫn tiếp tục hay là nên kết thúc, ta muốn cẩn thận suy xét một chút." Đột nhiên, Mộc Thanh Thanh cảm thấy bản thân rất mệt, vì sao nàng lại yêu nam nhân này.

Cuối cùng, Mạc Phong chỉ có thể nhìn Mộc Thanh Thanh trở về phòng, mà hắn là bị bỏ ở ngoài cửa...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tuyệt sẽ không buông tay

Lúc này bên kia không khí so với bên này tương đối tốt hơn nhiều.

Tuy rằng vừa rồi thoát nhìn Bạch Hiểu Tình là phi thường khó chịu, thế nhưng cũng không có tức giận nhiều, có thể là một đoạn thời gian ở chung, nàng đã quen với tồn tại của Triệu Tử Tu, cho nên hiện tại đối hắn tuy rằng không tin cũng có chút bài xích, thế nhưng sẽ không thật sự tức giận.

Triệu Tử Tu đem Bạch Hiểu Tình ôm vào phòng sau đó cũng không có làm cái gì, chỉ đem nàng đặt lên giường, sau đó cởi áo khoác, cũng trèo lên giường, đem nàng ôm vào trong ngực chuẩn bị ngủ.

"Triệu Tử Tu, bên ngoài vẫn là ban ngày, ngươi muốn ngủ cái gì?"

Bạch Hiểu Tình chỉ cảm thấy rất bất đắc dĩ, hiện tại đã qua buổi trưa, ngủ trưa hiện tại tựa hồ hơi trễ đi. Hơn nữa cho dù là chớp mắt một chút, có cần cởi áo nàng không?

"Đêm qua không có nàng, cho nên ta ngủ không ngon, hiện tại ta muốn ngủ bù."

Đã quen có Bạch Hiểu Tình bên người, đêm qua một mình Triệu Tử Tu ngủ thật sự không ngon, hơn nữa lo lắng Bạch Hiểu Tình sẽ một mình chạy trốn, càng thêm ngủ không được.

"Tương lai ngươi cưới vợ cũng muốn ta ở cạnh ngươi cùng ngủ sao, chẳng lẽ ngươi không sợ thê tử ngươi ghen ư?"

Bạch Hiểu Tình nhàn nhạt hỏi, trong giọng nói hàm xúc ý đùa. Nàng cũng không cho rằng Triệu Tử Tu thật bởi vì nàng mà ngủ không ngon.

"Tình Nhi, ta nói rồi ta muốn cưới nàng, nàng sẽ là thê tử duy nhất của ta, vì sao nàng cho tới bây giờ đều không tin hứa hẹn của ta."

Triệu Tử Tu thật buồn rầu, hắn không rõ, vì sao lời nói chính mình, Bạch Hiểu Tình lại không chịu tin tưởng. Chẳng lẽ danh dự bản thân thấp như vậy sao, tuy rằng thanh danh hắn không tốt, nhưng hình như cũng không có lạt lọng đi!?

Bạch Hiểu Tình không có trả lời, bởi vì nàng không có cách nào tin tưởng, bởi vì thân phận của Triệu Tử Tu nàng liền không có cách nào tin tưởng vào

tình yêu duy nhất này, hẳn nhất định sẽ là đế vương, nàng thế nào lại đi tin tưởng một đế vương sẽ chỉ có mình nàng là thê tử?

Xem Bạch Hiểu Tinh như trước không có trả lời, Triệu Từ Tu hơi nhắm mắt lại, một hồi một đêm, hẳn muốn nghỉ ngơi thật tốt, mặc kệ Bạch Hiểu Tinh có tin hay không, hiện tại đều không quan trọng.

Hắn tin tưởng đợi đến khi hắn vì nàng làm được điều đó, Bạch Hiểu Tinh tự nhiên sẽ tin tưởng, đợi đến khi hắn đăng cơ, hẳn nguyện ý vì nàng huỷ bỏ hậu cung, bởi vì trên thế giới này nàng là nữ nhân duy nhất có thể lọt vào mắt của hắn.

Bạch Hiểu Tinh mở ra nhìn Triệu Từ Tu, trong mắt khó hiểu, nàng không rõ, bản thân rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn nam nhân này, lại có thể làm cho hắn cho nàng một hứa hẹn không thực tế như vậy.

Hơn nữa...

Quan trọng nhất là, nàng thật sự có thể ở lại thời đại này cả đời sao?

Kỳ thực ở trong lòng Bạch Hiểu Tinh nàng cũng có một phần bất an, bởi vì nàng không phải người thuộc về thế giới này, có lẽ sau khi tỉnh ngủ, sẽ phát hiện bản thân trở về hiện đại.

Nếu thật sự ở đây nàng động chân tình, như vậy nàng thật sự sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục!

"Triệu Từ Tu, chúng ta không thích hợp, sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi sẽ hiểu." Cuối cùng, Bạch Hiểu Tinh cũng nhắm mắt lại chậm rãi ngủ, tựa hồ bị hắn ôm ấp đã thành thói quen, giờ phút này cảm giác được ôm ấp ấm áp kia làm cho nàng bất tri bất giác liền ngủ.

Cho nên, Bạch Hiểu Tinh không biết, lúc nàng ngủ say không lâu, người đang ngủ kia chậm rãi mở mắt, trong mắt mang theo một tia sợ hãi cùng kiên định.

"Tinh Nhi, dù tất cả người trên đời đều nói chúng ta không thích hợp, nàng cũng sẽ là thê tử của ta, ta tuyệt đối sẽ không cho phép nàng rời đi! Ta vĩnh viễn sẽ không buông tay, mà nàng, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ rời đi!"

Thời điểm Triệu Từ Tu còn rối rắm quan hệ của bản thân cùng Bạch Hiểu Tinh, động tĩnh nhẹ nhàng ngoài cửa làm Triệu Từ Tu chú ý, từ từ đi ra ngoài, nhìn thấy là Mộc Thanh Thanh.

"Ta muốn nói mấy câu với ngươi, có thể hay không cho ta một chút thời gian."

Mộc Thanh Thanh nghiêm túc nhìn hắn, thần sắc trong mắt không cho cự tuyệt. Tuy rằng nàng cũng biết Triệu Từ Tu không chọc được, nhưng vì tỷ muội của nàng, nàng Mộc Thanh Thanh bất cứ giá nào cũng phải làm!

Gật đầu, sau đó đuổi theo bước chân Mộc Thanh Thanh, tuy rằng không biết nàng tìm hắn có chuyện gì, nhưng hắn là cùng Bạch Hiểu Tinh có liên quan đi, rốt cục đến đình hóng mát, Mộc Thanh Thanh dừng bước, xem trong đình trà bánh đã chuẩn bị tốt, hiển nhiên nàng là có chuẩn bị mà đến.

"Triệu công tử, không, có lẽ ta nên gọi ngươi là Lệ Vương điện hạ."

Mở miệng Mộc Thanh Thanh đã nói một câu như vậy, hiển nhiên là đã biết thân phận của hắn, trực giác nói cho hắn biết, chuyện kế tiếp đối phương nói, tuyệt đối sẽ làm hắn không thoải mái, quả nhiên, kế tiếp điều Mộc Thanh Thanh nói, thật khiến Triệu Từ Tu thay đổi sắc mặt.

"Lệ Vương điện hạ, ta hi vọng ngài về sau sẽ không dây dưa với Hiểu Tinh nữa, nàng không thích hợp với ngài."

Ở trong lòng Mộc Thanh Thanh, Bạch Hiểu Tinh vẫn là nữ hài tử, tuy rằng võ công cao, thế nhưng rất thiện lương, người như vậy không thích hợp sống trong cung, nàng nhất định sẽ bị nữ nhân như hổ sói trong cung hại chết!

Hơn nữa Mộc Thanh Thanh có thể khẳng định, Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối sẽ không thích cùng người khác chia sẻ phu quân!

"Việc của bốn vương còn không tới phiên người khác nhiều lời xen vào!"

Không thích hợp, lại là không thích hợp, chẳng lẽ bởi vì bản thân là Vương gia, cho nên hắn liền không thể yêu người khác sao!? Chẳng lẽ bởi vì một câu không thích hợp liền muốn hắn buông tay hạnh phúc của mình sao!

"Lệ Vương điện hạ, nếu ngươi thật là vì tốt cho Hiểu Tinh, ngài nên buông tay, dù sao nàng không thích hợp ở sinh tồn trong cung, ngài hẳn tâm làm cho nàng cùng nữ nhân khác đấu đến người chết ta sống sao?"

Mộc Thanh Thanh ngữ khí phi thường khẩn thiết, nàng hiện tại có thể cảm nhận được cảm tình của Triệu Từ Tu đối Bạch Hiểu Tinh, nhưng phần cảm tình này thật sự có thể lâu dài sao? Hẳn thật sự có thể để cho Bạch Hiểu Tinh trở thành nữ nhân duy nhất cả đời sao?

Nàng cùng Bạch Hiểu Tinh là cùng một loại người, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lạnh, nếu không thể có được toàn bộ, như vậy các nàng tình nguyện một chút đều không cần!

"Sẽ không, cho dù có một ngày bốn vương chiếm được ngôi vị hoàng đế, nàng Bạch Hiểu Tinh cũng sẽ là toàn bộ hậu cung của bốn vương!" Nói xong, Triệu Từ Tu phẩy tay áo bỏ đi, trên đời này người hắn nhận định là Bạch Hiểu Tinh, cũng chỉ nhận định duy nhất Bạch Hiểu Tinh.

"Thanh Thanh, như vậy nàng hẳn nên yên tâm thôi, ta có thể cảm giác được, Từ Tu là nghiêm túc." Đầu chi là nghiêm túc, ngay cả nếu muốn mạng bản thân hẳn đều sẽ không tiếc.

"Yên tâm? Ta muốn thế nào yên tâm, cho dù là cảm tình của Triệu Từ Tu đối với Bạch Hiểu Tình là thật, nhưng một khi hắn trở thành đế vương, hôn sự trong gia tộc hẳn là không thể thiếu, đến lúc đó hắn còn có thể vì Bạch Hiểu Tình hủy bỏ hậu cung sao?"

Chỉ là Mộc Thanh Thanh không biết, đối với Triệu Từ Tu mà nói, mỗi một câu hắn nói đều là lời thề của hắn, hắn nếu đã nói sẽ vì Bạch Hiểu Tình hủy bỏ hậu cung, nếu có một ngày hắn thật sự lên ngôi hoàng đế hẳn nhất định sẽ làm được.

"Nương tử, đủ rồi, sự tình của bọn họ nàng cũng đừng lo lắng nữa, ta tin tưởng hắn nhất định sẽ có hạnh phúc riêng của mình, cho dù nàng nghĩ nhiều cũng không làm được gì, không bằng ngắm lại chúng ta khi nào thì thành thân đi."

"Ai muốn gả cho người!"

Liếc trắng Mạc Phong một cái, nam nhân ngu ngốc này bị tính kế còn không biết cùng nàng giải thích, mà lại ngây ngốc để cho mình bị hiểu lầm, nam nhân như này nàng mới không cần gả!

"Đương nhiên là nàng gả cho ta, chẳng lẽ nàng quên hôm nay ta là người thắng luận võ chọn rể sao."

Mạc Phong nói phi thường đắc ý, tuy rằng không phải là chính hắn tham gia luận võ chọn rể, nhưng là Bạch Hiểu Tình thay hắn đánh thắng, kia coi như là thành tích của hắn.

Hừ hừ! Nương tử tuyệt đối trốn không thoát!

"Người thắng là Bạch Hiểu Tình, nếu muốn ta gả cũng hẳn là gả cho Bạch Hiểu Tình, " nói tới đây, Mộc Thanh Thanh chuyển ngữ điệu, mỉm cười nhìn Mạc Phong, "Kỳ thực muốn ta gả cho người cũng không phải cái gì việc khó, chỉ cần Lệ Vương điện hạ cùng Bạch Hiểu Tình thành thân, chờ khi ta nhìn thấy Bạch Hiểu Tình hạnh phúc tự nhiên ta sẽ gả cho người."

Một câu nói, làm Mạc Phong tâm đều khó chịu, dựa vào cái gì hôn sự của hắn lại cùng cái tên Triệu Từ Tu có liên quan a!

"Nếu người không đồng ý, ta cũng không bắt buộc người, ta gả cho người khác cũng giống nhau, chỉ cần đối phương nguyện ý thay ta đường đưa nhỏ là có thể."

Uy hiếp, đây là trần trụi uy hiếp, Mộc Thanh Thanh chẳng những gả cho người khác, còn muốn cho đứa nhỏ nhận người khác làm cha, điều này làm cho hắn làm sao có thể chịu được!?

"Ta đồng ý, ta sẽ khiến Bạch Hiểu Tình thành thân, bất quá nàng cũng phải lui một bước, chỉ cần hai người bọn họ thành thân, nàng liền phải chọn một ngày xuất giá, chúng ta cùng nhau thành thân."

Vợ tới tay hắn sẽ không để cho nàng chạy thoát!

"Có thể, nhưng là người trước cho ta một phong hưu thư, nếu quả thật Bạch Hiểu Tình phải chịu thương hại, phong hưu thư kia liền có hiệu lực, người thấy thế nào?"

Ngẩng đầu, Mộc Thanh Thanh nghiêm cẩn nhìn Mạc Phong, đây là nhượng bộ cuối cùng của nàng, nếu còn không được, nàng sẽ không gả, cùng lắm thì chưa cưới sinh con thôi, chỉ cần người trong nhà không quan tâm, liền không có quan hệ gì.

"Nàng! Được, ta đáp ứng nàng!"

Dù sao chỉ cần thành thân, có một số việc sẽ không do Mộc Thanh Thanh định đoạt, thành nương tử của hắn sau còn muốn chạy? Đúng là nằm mơ!

"Một khi đã như vậy, vậy ta thật muốn nhìn người có thủ đoạn gì khiến Bạch Hiểu Tình đáp ứng gả cho Triệu Từ Tu."

Mộc Thanh Thanh trong giọng nói vui sướng khi người gặp, bởi vì theo vừa rồi nói chuyện phiếm, Mộc Thanh Thanh rõ ràng cảm giác được Bạch Hiểu Tình cũng không thích Triệu Từ Tu, tuy rằng không biết vì sao, thế nhưng có thể cảm giác được trong giọng nói của nàng mang theo xa cách cùng bài xích.

Vừa rồi làm bộ như là vợ chồng, Bạch Hiểu Tình còn có khả năng đáp ứng, nhưng thật sự bá đường thành thân, chưa hẳn dễ dàng như vậy.

"Nàng không cần quan nhiều như vậy, Bạch Hiểu Tình nhất định sẽ đồng ý!" Hắn tin tưởng Bạch Hiểu Tình tuyệt đối sẽ không thể thấy chết không cứu.

Bất quá, lần này Mạc Phong đánh giá quá cao địa vị bản thân ở trong lòng Bạch Hiểu Tình rồi, hiển nhiên, chỉ bằng mặt mũi của hắn, muốn khiến Bạch Hiểu Tình thành thân, vẫn là không đủ!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hôn lễ bốn người

Mạc Phong ở bên này đấm vách tường, Bạch Hiểu Tinh nói sẽ không chịu làm.

"Vì sao không được, Bạch nha đầu, ngươi coi như giúp ta một lần nữa không được sao? Thanh Thanh nói, chỉ cần ngươi cùng Từ Tu thành thân nàng mới bằng lòng gả cho ta."

Mạc Phong thật sự sốt ruột, nguyên bản hắn cho rằng lần này mọi việc rất đơn giản, nhưng hiện tại xem ra nếu thật đơn giản như vậy Thanh Thanh sẽ không thống khoái đáp ứng, hắn thật không nghĩ tới Bạch Hiểu Tinh sẽ không đáp ứng.

"Việc này ta không giúp được, nguy trang vợ chồng đã là cực hạn của ta, chân chính báai đường thành thân ta không làm được."

Ở trong lòng Bạch Hiểu Tinh kết hôn là chuyện rất thần thánh, nàng làm sao có thể bởi vì một lý do vui đùa mà gả cho một người.

Tuy rằng nói nàng biết trong lòng Mộc Thanh Thanh quả thật là có Mạc Phong, nhưng nàng không thể hy sinh bản thân, vì hạnh phúc của Mộc Thanh Thanh tùy tiện gả cho một người.

"Cũng không phải thật sự thành thân, chỉ là giả vờ mà thôi, chủ yếu vẫn là ta cùng Thanh Thanh."

Mạc Phong không hiểu, rõ ràng Bạch Hiểu Tinh cái gì đều không thêm đề ý, vì sao thời điểm mấu chốt này lại đề ý như vậy, hơn nữa Triệu Từ Tu không tốt sao, hiện tại nói thật ngay cả hắn đều có điểm hâm mộ Bạch Hiểu Tinh, Triệu Từ Tu cũng chưa từng cho hắn sắc mặt tốt như vậy!

"Ngươi có thể cam đoan chúng ta chỉ là làm bộ thôi sao, vạn nhất có người tưởng thật, ngươi muốn xử lý như thế nào."

Bạch Hiểu Tinh ngẩng đầu nhìn Mạc Phong, chấp nhất muốn một đáp án, tình cảm của Triệu Từ Tu nàng không phải là không cảm giác được, cũng vì cảm giác được nàng mới càng không dám làm như vậy.

"Này..."

Kỳ thực lần này thành thân, có một phần nguyên nhân là Mạc Phong vì Triệu Từ Tu tính toán, trong khoảng thời gian này biểu hiện của Triệu Từ Tu khiến Mạc Phong hiểu, hắn là động chân tình, hiện tại việc duy nhất Mạc Phong có thể giúp hắn chính là lần thành thân này, thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh thế nhưng lại bài xích, thật không biết Triệu Từ Tu đã làm ra việc gì, mà bị người ta bài xích triệt để như vậy.

"Mạc Phong, ngươi đi ra ngoài, ta cùng Hiểu Tinh nói chuyện một chút."

Triệu Từ Tu biết, sự tình lần này nếu hắn không nói rõ với Bạch Hiểu Tinh hôn lễ của bốn người tuyệt đối đừng mơ diễn ra.

Hắn thật sự muốn giúp Mạc Phong, nhưng trong đó quan trọng hơn là, hắn muốn cùng Bạch Hiểu Tinh thành thân, hi vọng nàng có thể trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của hắn.

Xem bộ dáng Triệu Từ Tu kiên quyết, Mạc Phong biết chính mình nói gì đều không hữu dụng, việc này vẫn nên để chính bọn họ giải quyết đi, việc hắn cần phải làm là chuẩn bị tốt lễ thành thân.

"Tinh Nhi, nàng thật sự chán ghét ta như vậy sao?"

Hắn biết việc bản thân đã từng làm sẽ làm nàng không vui, thế nhưng cũng không đến nỗi làm cho nàng chán ghét như vậy đi, thật không biết vì sao nàng bài xích hắn như vậy.

"Không tính là chán ghét."

Đây thật sự là suy nghĩ trong lòng Bạch Hiểu Tinh, dù không có sự tình đêm hôm đó, Bạch Hiểu Tinh hắn vẫn không chán ghét hắn, tuy rằng nói thủ đoạn của nàng có chút hung tàn, nhưng là vì thủ hộ bản thân, cho nên nàng vẫn có thể tự lý giải.

"Vậy vì sao không chịu cùng ta thành thân, chẳng lẽ nàng không cảm nhận được chân tình của ta?"

Triệu Từ Tu cảm thấy bản thân đã thể hiện rất rõ ràng, vì nàng, hắn nỗ lực thay đổi bản thân, hắn không tin bản thân làm hết thấy mọi chuyện mà Bạch Hiểu Tinh một điểm đều nhìn không thấy.

"Ta chỉ nói là không chán ghét, nhưng cũng không có nghĩa là thích."

Kỳ thực hết thấy mọi việc đều là vì trong lòng Bạch Hiểu Tinh có khúc mắc, nàng không thể động tình, cũng không dám động tình, bởi vì nàng sợ một lúc nào đó bản thân sẽ về lại thế giới kia, mà cái thế giới kia lại không có Triệu Từ Tu.

"Nàng không thể cho ta một cơ hội sao, lần này, chúng ta thành thân, ta thì, ta sẽ không làm ra việc thương hại đến nàng."

Triệu Tử Tu thành khẩn nhìn nàng, yêu cầu của hắn không cao, chỉ cần một cơ hội mà thôi, một lần thương hại nàng khiến cho hắn suốt nửa mắt đi nàng, hiện tại hắn làm sao còn dám đi thương hại nàng lần nữa.

"Cho dù là vì giúp Mạc Phong cũng được, nàng hẳn cũng biết Mộc Thanh Thanh thật sự thích Mạc Phong đi."

Những lời này của Triệu Tử Tu đã nói đến suy nghĩ trong lòng Bạch Hiểu Tinh, nàng có thể cảm giác được Mộc Thanh Thanh có bao nhiêu thích Mạc Phong, nhưng vì hạnh phúc của nàng vậy mà lại đưa ra loại yêu cầu này. Nàng làm sao có thể không cảm động, làm sao có thể bởi vì nguyên nhân của mình mà làm chậm trễ nhân duyên của nàng.

"Được rồi." Vì Mộc Thanh Thanh, Bạch Hiểu Tinh quyết định ủy khuất bản thân một lần.

Nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh đồng ý, Triệu Tử Tu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, mặc kệ lần này thành thân Bạch Hiểu Tinh có nghĩ là thật hay không, nhưng Triệu Tử Tu hẳn lại tin là thật.

Chẳng những nghĩ là thật, còn dùng thái độ phi thường nghiêm túc cho lần thành thân này. Đơn giản là hắn thật sự muốn cùng Bạch Hiểu Tinh sống chung cả đời.

"Thế nào, thuyết phục được không?" Mạc Phong thật lo lắng, hắn chỉ sợ Triệu Tử Tu nói không được.

"Đi chuẩn bị hôn lễ đi. Chúng ta bốn người cùng thành hôn."

Vỗ vỗ bả vai Mạc Phong, Triệu Tử Tu trong thần sắc mang theo một tia thoải mái, khóe miệng cũng mang theo ý cười mỉm, Bạch Hiểu Tinh, chỉ cần chúng ta thành thân, nàng cũng chỉ có thể là thê tử của ta.

Nghe được Triệu Tử Tu trả lời, Mạc Phong cũng cười, hiện tại rốt cục có thể cưới nữ nhân kia về nhà, lại không cần lo lắng nàng sẽ bị người khác mê hoặc.

Nửa ngày sau, hôn lễ hết thấy đều đã bố trí thỏa đáng, khiến mọi người đều kinh ngạc tốc độ của Mạc Phong.

Hôn lễ rất đơn giản, bái thiên địa, bái cao đường, phu thê giao bái sau đó là động phòng, không có mở tiệc chiêu đãi thân hữu tân khách, đây thật sự là hôn lễ của bốn người bọn họ.

Tuy rằng là hôn lễ bốn người cùng tổ chức, nhưng đối với Mạc Phong cùng Triệu Tử Tu mà nói thế này đã đủ vừa lòng, bởi vì có thể cùng người trong lòng ở cùng nhau, đối với bọn họ mà nói là đã đủ rồi!

Nhìn Bạch Hiểu Tinh ngồi ở trên giường, Triệu Tử Tu trên mặt mỉm cười, hắn mở khăn voan của nàng, lộ ra gương mặt đẹp đến động tâm động phách, giờ khắc này, Triệu Tử Tu vạn phần may mắn vì người thấy được một mặt này của nàng là bản thân, nếu là người khác, Triệu Tử Tu chỉ sợ sẽ muốn giết người.

Cầm lấy hai chén rượu trên bàn đi tới trước mặt Bạch Hiểu Tinh, đem một ly đưa cho Bạch Hiểu Tinh.

"Rượu hợp cần... Chúng ta cũng cần uống sao?"

Chưa từng xem lễ thành thân này là thật, tự nhiên đối với rượu hợp cần có chút bài xích, không phải chỉ có thời điểm thành thân chân chính mới có thể uống sao, bọn hắn thành thân chẳng qua là vì giúp Mạc Phong cùng Mộc Thanh Thanh mà thôi, thế nào cũng cần rượu hợp cần.

"Đã thành hôn, đương nhiên phải làm cho xong."

Lý do như vậy làm Bạch Hiểu Tinh thật không có cách nào cự tuyệt, hơn nữa làm cho nàng vô pháp cự tuyệt còn có nghiêm túc trong mắt hắn.

Cuối cùng không lay chuyển được Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh vẫn là uống xong rượu hợp cần, sau đó hai người liền như vậy ôm nhau mà ngủ, Triệu Tử Tu khóe miệng luôn luôn mỉm cười nhàn nhạt.

"Tinh Nhi, mặc kệ nàng hiện tại thừa nhận hay không thừa nhận, nàng vẫn là nương tử của ta."

Triệu Tử Tu ngữ khí có chút đắc ý, nhưng trong mắt cũng là ôn nhu thật sâu, mặc kệ nói như thế nào, hiện tại Bạch Hiểu Tinh là tự nguyện hay không, đều đã là thê tử của hắn, như vậy hắn tuyệt đối không cho phép nàng đổi ý!

Nghe được Triệu Tử Tu nói, Bạch Hiểu Tinh thân mình cứng lại, hắn lời này là có ý gì, không phải nói chỉ là trợ giúp Mạc Phong cùng Mộc Thanh Thanh thôi sao.

Tựa hồ là biết Bạch Hiểu Tinh đang nghĩ cái gì, biết nàng là đang tức giận, nhưng hắn lại không quan tâm, chỉ cần có thể để tên của nàng gắn với dòng họ của hắn, như vậy đủ rồi.

"Triệu Tử Tu, ngươi đùa giỡn ta?"

Hiện tại Bạch Hiểu Tình rất cuộc cũng hiểu, nguyên lai hết thấy mọi chuyện đều là nam nhân này tính kế!

"Tình Nhi, đây là bình bát yếm trá, nàng hẳn cũng hiểu tâm của ta, cho nên, ta đang nghĩ cái gì, nàng không phải rất rõ sao!"

Ngay từ đầu Triệu Tử Tu cũng không có che giấu mục đích của chính mình, hẳn muốn cưới Bạch Hiểu Tình, ngay từ đầu hẳn đã nói rõ ràng, chẳng qua là vì sự tình của Mộc Thanh Thanh làm cho nàng không thể không giả.

Nói là hẳn tính kế cũng được, nói hẳn vô lại cũng thế, chỉ cần có thể cùng nàng cả đời, cho dù vô lại với hẳn mà nói cũng không có gì khác biệt.

"Từ Tu, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?"

Có lẽ biết hiện tại bản thân nói cái gì cũng không thay đổi được sự thật, Bạch Hiểu Tình chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật là đã trở thành thê tử của Triệu Tử Tu, kỳ thực, giả cho hẳn cũng không khó chấp nhận như vậy.

"Hắn là Thanh thành, lần trước có người tra được Thanh thành có bảo nhân xuất hiện, hiện tại chúng ta đi xem thế nào."

Tuy rằng hẳn không nghĩ bốn ba như vậy, nhưng dù sao cũng là phụ hoàng giao đãi, hơn nữa hiện trong kinh thành còn có mấy ánh mắt gắt gao nhìn chăm hẳn, nếu bản thân làm không tốt, tự nhiên sẽ có người đến gây sự với hẳn.

"Cũng tốt, sớm một chút tìm được bảo nhân cũng có thể sớm một chút hồi kinh. Không biết hiện tại thái tử điện hạ ở trong kinh thành lại đang làm cái gì."

Bạch Hiểu Tình thuận miệng nói, lại khiến cho Triệu Tử Tu nòng đậm bất mãn, vì sao Bạch Hiểu Tình trong lúc này lại nhớ tới Triệu Tử Hằng, chẳng lẽ...

“Nàng rất nhớ hẳn?”

Triệu Tử Tu khẩu khí có chút không tốt, sắc mặt càng thêm khó coi, bất quá Bạch Hiểu Tình lại không có phát hiện, mà là đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Trong lòng còn có chút ai oán, làm sao nàng lại đem bản thân giả đi đơn giản như vậy chứ?

Ở thời điểm Triệu Tử Tu sắp chịu không nổi tức giận, Bạch Hiểu Tình nhân nhật trả lời một câu làm cho khí tức của hẳn đều biến mất, "Nghĩ làm thế nào để rút da hồ ly của hẳn."

"Vậy cũng không được nghĩ đến hẳn, hẳn xuất hiện chỉ làm ô nhiễm tư tưởng của nàng."

Tuy rằng Triệu Tử Tu nói như vậy, nhưng trên thực tế trong lòng hẳn đã sớm tức muốn chết, tuy rằng Bạch Hiểu Tình kỳ thực là chán ghét nam nhân kia, nhưng cho dù là nghĩ như vậy, cũng sẽ khiến Triệu Tử Tu cảm thấy khó chịu!

"Việc này cũng không sai."

Triệu Tử Hằng cái loại bại hoại này, hoàn toàn chính là căn bã của xã hội. Hiện tại nàng nhớ tới Triệu Tử Hằng bất quá là vì lo lắng hẳn ở nửa đường tìm cách giết bọn họ mà thôi.

Nhưng người như Triệu Tử Hằng, có chuyện gì là không làm được, cho nên nàng cũng không cho rằng Triệu Tử Hằng sẽ nhân từ nương tay nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Hái hoa tặc kỳ quái

Về hôn lễ lần này cuối cùng kết quả là...

Dù sao mặc kệ hôn lễ lần này ở trong lòng Bạch Hiểu Tình là như thế nào, nhưng là ở trong lòng Triệu Tử Tu lần này bọn họ đã chân chính thành thân.

Bất quá ngoài dự liệu của mọi người, tân hôn thứ hai, Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tình đã bước lên đường đi Thanh thành.

Mà "Sáng sớm" Mộc Thanh Thanh sau khi biết tin tức này, liền đem Mạc Phong vắng vẻ mấy ngày, nếu không phải Mạc Phong tên hỗn đản này tham hoan quá mức, nàng vẫn có cơ hội đưa tiễn Bạch Hiểu Tình.

Có lẽ vì thành thân, quan hệ giữa Bạch Hiểu Tình cùng Triệu Tử Tu tựa hồ là hòa hợp rất nhiều, cũng không giương cung bạt kiếm nữa.

Bởi vì đã quen ở chung, dọc đường đi Bạch Hiểu Tình cũng không có đối Triệu Tử Tu bài xích nhiều, thậm chí đôi khi quá mệt còn dựa vào trên bờ vai Triệu Tử Tu, thậm chí sau khi tỉnh lại thấy bản thân nằm trong lòng Triệu Tử Tu nàng cũng không tỏ vẻ gì.

Xem đó là việc nhỏ, khiến cho Triệu Tử Tu vui vẻ thật lâu, dù sao hiện tại nàng đã bắt đầu có thói quen tiếp xúc với hẳn, cái này tốt, vốn Triệu Tử Tu còn

đang lo lắng Bạch Hiểu Tinh thế nào cũng không chịu tiếp cận bản thân.

Bởi vì Phượng thành cách Thanh thành có chút xa, cho nên dĩ nhiên là có chút tốn thời gian, đã qua nửa tháng, vẫn còn cách Thanh thành một đoạn.

Mà lúc này nhìn Bạch Hiểu Tinh có chút mệt mỏi, Triệu Tử Tu có chút đau lòng, vốn thành thân ngày thứ hai liền chạy đi hán đã do dự, bây giờ nàng còn mệt như vậy...

Được rồi, Triệu Tử Tu tuyệt đối không thừa nhận thành thân ngày thứ hai liền rời đi là vì không muốn để cho Mộc Thanh Thanh quần quít lấy nương tử nhà mình!

"Thế nào, có mệt hay không? Một mệt liền ngủ một lúc đi." Trong khoảng thời gian này, Bạch Hiểu Tinh cho dù là nghỉ ngơi cũng chỉ tựa vào trên bờ vai hán ngủ một chút mà thôi.

Phân phó xa phu lái xe vững vàng một chút, Triệu Tử Tu ở trong xe trải lên đệm giường da lông, hơn nữa không biết từ nơi nào có được giường chăn, cời áo khoác cùng giày, cứ như vậy chuẩn bị ở trong xe ngựa đi ngủ.

Nhìn đến nơi đây khoe miệng Bạch Hiểu Tinh hơi run rẩy, nàng thật không biết bản thân nên nói cái gì nữa, hẳn là cảm thán Triệu Tử Tu tất cả đều chuẩn bị đầy đủ hết, hay là chất vấn hán đang làm gì.

Bạch Hiểu Tinh cứ như vậy ngồi ở chỗ kia, Triệu Tử Tu bắt đầu đi lặc đầu, giúp nàng cời áo khoác cùng giày, sau đó đem nàng ôm ở trong lòng.

Nháy mắt, hán không tự chủ được phát ra một tiếng thở dài, thật lâu rồi không có ôm Bạch Hiểu Tinh, quả nhiên đem nàng ôm vào trong ngực mới làm cho hán thỏa mãn. Nghĩ đến đây khoe miệng Triệu Tử Tu mang theo một ý cười hạnh phúc.

Mà Bạch Hiểu Tinh cũng bởi vì ám áp quen thuộc mà thả lỏng phòng bị, bên ngoài đã là cuối mùa thu, thời tiết đã có chút chuyển lạnh, mà bên trong xe, lại ấm áp như xuân...

Rất cực, mấy ngày sau cũng tới Thanh thành. Mà ngày hôm đó Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tinh ở xe ngựa đã ngủ được một hồi. Cho nên thời điểm xe ngựa tới Thanh thành, khi lão quản gia chuẩn bị kêu hai vị chủ tử xuống xe lại bị một màn trước mắt làm cho chấn kinh.

Hai người ôm nhau mà ngủ, mười ngón đan vào nhau, Bạch Hiểu Tinh dịu ngoan rúc vào trong lòng của Triệu Tử Tu, mà Triệu Tử Tu tay còn lại thì đặt ở bên hông Bạch Hiểu Tinh, giống như một khi có cái gì nguy hiểm, có thể lập tức đem nàng kéo vào trong lòng, bảo hộ nàng.

Nhìn đến đây, lão quản gia lặc đầu, xem ra hôm nay không thể đi khách sạn nghỉ ngơi, chạy nhanh đi đặt mua một trang viên, vì hai người chuẩn bị tốt chỗ ở.

Rất lâu sau, Triệu Tử Tu chậm rãi tỉnh lại, mà Bạch Hiểu Tinh vẫn như trước ở trong lòng hán ngủ mơ, xem người trong lòng ngủ, Triệu Tử Tu bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật hạnh phúc.

Mặc kệ trong lòng nàng có hay không có bản thân, nhưng nhìn bộ dạng này của nàng hán cũng đã rất thỏa mãn, nhìn tay trái hai người cùng nắm, Triệu Tử Tu mỉm cười, ở mu bàn tay của nàng hôn xuống.

Bên tai truyền đến thanh âm lão quản gia, Triệu Tử Tu đem Bạch Hiểu Tinh đang ngủ dùng chân ôm lấy, phi thân đi vào trong phòng nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này thật sự là vất vả nàng.

Trở lại trong phòng Triệu Tử Tu không còn buồn ngủ, mà là ngồi ngắm dung nhan Bạch Hiểu Tinh ngủ, ngón tay lần lượt chạy dọc theo mặt của nàng, cảm thụ được độ ấm của nàng.

Không biết qua bao lâu, Bạch Hiểu Tinh chậm rãi mở mắt tỉnh lại, hơi hơi chớp mắt, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy có người đi lại, Bạch Hiểu Tinh trong mắt như trước nhọt nhạt mê mang, trong mắt có một ít nước..

"Tinh?" Một giọng nam khiến Bạch Hiểu Tinh phục hồi tinh thần lại, nhưng lại vẫn có chút mơ hồ gật đầu, lại lặc đầu, xem bộ dáng rõ ràng là còn muốn ngủ một lúc nữa.

Nhìn bộ dáng Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu tự nhiên lại một lần nữa đem nàng ôm ở trong lòng, để cho nàng tiếp tục ngủ, mùa thu, thời tiết tự nhiên là có chút lạnh, hai người ôm nhau mà ngủ ấm áp mới tốt, có thể ngủ yên a.

Ở trong lòng Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh tựa hồ có chút bất mãn cọ cọ, sau đó mờ ánh mắt mờ lung ra, đưa tay, dọc theo vạt áo hán đi vào bên trong, xúc cảm ấm áp tròn bóng khiến Bạch Hiểu Tinh vừa lòng cọ cọ, sau đó an tâm ngủ.

Nhưng nàng thì có thể an tâm ngủ, còn Triệu Tử Tu thì lại khổ, chẳng lẽ nàng không biết hán đối với nàng từ trước tới giờ đều không thể tự chủ, sẽ dễ dàng phát hỏa sao?

Cho nên, Triệu Tử Tu cứ như vậy vừa đau khổ vừa vui vẻ trải qua một buổi tối nóng bức.

Trời chuyển sắc, Bạch Hiểu Tinh rốt cực chậm rãi mở mắt.

"Tinh?"

"Ân..." Đưa tay dụi mắt, Bạch Hiểu Tinh rốt cục tỉnh táo lại, "Nơi này là chỗ nào?" Nàng nhớ được vừa rồi bọn họ vẫn là ở trong xe ngựa, nhưng hiện tại giống như đã về phòng, khi nào thì vào đây, nàng thế nào đều không biết?

"Đây là trang viên quân gia mua, chúng ta khả năng sẽ ở chỗ này một thời gian, cho nên muốn có một nơi để nghỉ ngơi." Nhìn Bạch Hiểu Tinh còn có bộ dáng chút mơ mơ màng màng không rõ, Triệu Tử Tu có chút do dự hỏi, "Hiện tại chúng ta đã ở Thanh thành, muốn hay không ra ngoài đi dạo?"

"Ân, muốn..." Còn chưa triệt để tỉnh táo lại, thanh âm Bạch Hiểu Tinh mềm yếu nhu nhược, nhất là tiếng muốn kia, làm cho người ta không tự chủ được ngây ngẩn.

"Vậy người thay quần áo chúng ta ra ngoài đi dạo."

Triệu Tử Tu cơ hồ là chạy trời chết, kỳ thực hắn cũng không biết bản thân không có tiền đồ như vậy, nhưng thật không có biện pháp nào, nếu hắn không đi ra, một hồi hắn thật sự sợ không chế không được bản thân, làm ra chuyện cảm thú.

Xem Triệu Tử Tu rời đi, Bạch Hiểu Tinh tựa hồ có chút thanh tỉnh, nhớ tới bộ dáng chạy trời chết của hắn, Bạch Hiểu Tinh khóe miệng không tự chủ được mang theo ý cười nhàn nhạt.

Mà nhớ tới hết thảy mọi chuyện vừa rồi, Bạch Hiểu Tinh cũng không khỏi đỏ mặt, Triệu Tử Tu vạt áo mở rộng, mà nàng liền cứ như vậy dán tại lồng ngực trần trụi của hắn.

Nhưng làm cho nàng ngượng ngùng nhất là, bộ dáng vừa rồi của Triệu Tử Tu giống như là bị nàng lấy hết, bởi vì nàng rõ ràng nhớ được, một bàn tay của chính mình xuyên qua áo của hắn, ôm lấy hắn.

Bạch Hiểu Tinh không khỏi tối đen, nàng khi nào thì trở nên sắc như vậy, vậy mà bị nam sắc mê hoặc, không phải, chắc chắn không phải như vậy a!

Hôm nay Bạch Hiểu Tinh mặc là một thân y phục màu tím, lại thêm khí chất cao quý, thời điểm Triệu Tử Tu đem ánh mắt dừng lại trên mặt Bạch Hiểu Tinh, hắn không tự chủ được nhú mày.

Tuy rằng nói, mỗi một người nam nhân đều hi vọng nữ nhân bản thân xinh đẹp, nhưng hiện tại Triệu Tử Tu là có chút hi vọng Bạch Hiểu Tinh có thể bình thường một chút, nói vậy, liền sẽ không có nhiều người nhìn coi nàng, nàng là thê tử của hắn, nhiều nam nhân đặt chú ý xấu lên người nàng, hắn làm sao có thể cao hứng được.

Hai người chậm rãi ở trên đường tản bộ, không biết bao lâu, hai người đều thoáng có một chút mỏi mệt, liền tìm một quán trà ngồi xuống.

"Uy, các người biết không, ba tháng này cái tên hái hoa đào lại xuất hiện một lần nữa, không biết lần này sẽ lại có mấy cô nương bị câu hồn đây."

Vừa ngồi xuống liền nghe được có người nghị luận, người đang nói chuyện trong giọng mang theo một tia khinh thường, vậy mà bị hái hoa tặc câu hồn, đây là chuyện rất mất mặt a.

"Người biết cái gì, " người kia vừa nói xong, thiếu nữ bên cạnh liền mở miệng, "Kia cũng không phải là hái hoa tặc gì, mà là một công tử tác phong nhanh nhẹn, chẳng qua là bị người ta làm bẩn thanh danh mà thôi, chỉ có các người ngu muội mới tin tưởng "

"Chỉ là, vị công tử kia chẳng qua là đang tìm biểu muội thất lạc nhiều năm mà thôi, các người những người này là thích thổi gió vào thêm!"

Không ít cô nương đều bảo vệ cái vị hái hoa tặc kia, như thế khiến Bạch Hiểu Tinh có chút kỳ quái, tên hái hoa tặc đó sao lại có thể khiến nhiều nữ tử bảo hộ như vậy?

"Cái tên hái hoa tặc kia thật là ý tứ, tìm biểu muội không tìm ban ngày, cố tình ban đêm xông vào khuê phòng, thật không biết hắn nghĩ như thế nào, " có chút bật cười lắc đầu, Bạch Hiểu Tinh kỳ lạ mỉm cười, "Nếu có cơ hội, ta còn thực muốn diện kiến cái tên hái hoa tặc kỳ lạ kia."

Nhìn như tùy ý nói một câu, nhưng lại khiến Triệu Tử Tu nhất thời đen mặt, nàng vậy mà tò mò một tên hái hoa tặc, điều này làm sao hắn chấp nhận được! Chẳng lẽ một tên hái hoa tặc so với hắn đẹp mắt hơn!?

"Chúng ta trở về đi, thời gian đã không còn sớm. Đi lâu như vậy nàng cùng hắn là mệt mỏi rồi."

Kỳ thực sắc trời cũng không có tối lắm, nhưng là vì tránh cho Bạch Hiểu Tinh nghe nhiều tin tức về cái tên hái hoa tặc kia, đối hắn không có hứng thú nữa, cho nên vẫn nên nhanh chóng mang nàng rời đi là tốt nhất.

Ai biết một hồi những người này lại nói cái gì, sẽ khiến cho Bạch Hiểu Tinh hứng thú, tuy rằng nói hắn không nghĩ nàng sẽ bị cái tên hái hoa tặc kia mê hoặc, nhưng nàng đối với nam nhân khác có hứng thú, điểm ấy sẽ khiến Triệu Tử Tu cảm thấy khó chịu, phi thường khó chịu!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Triệu Tử Tu khó chịu

Hai người từ trong quán trà đi ra, cũng không có trực tiếp hỏi phủ, mà là tiếp tục ở bên ngoài ngắm cảnh, phải biết rằng, cảnh sắc Thanh thành là rất nổi tiếng.

Lần này đến Thanh thành đối với Triệu Tử Tu mà nói nguyên nhân chính cũng không phải là tìm 'Bảo nhân', là lấy việc công làm việc tư, mang theo Bạch Hiểu Tinh đến ngắm phong cảnh.

"Thích nơi này sao?"

Xem ánh mắt Bạch Hiểu Tinh luôn luôn thanh lãnh, đáy mắt đều nhiễm lo lắng nhàn nhạt, lần này đến Thanh thành khiến Triệu Tử Tu cảm thấy cực kỳ vừa lòng, ít nhất có thể nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh thật tình tươi cười, điều này làm cho hắn rất hài lòng.

Ai, tiểu nữ nhân trong ngực này thật là rất khó trị, thời gian dài như vậy, rốt cục có thể cho hắn một chút sắc mặt tốt, Triệu Tử Tu làm sao có thể chưa thỏa mãn đây?

"Thật thích, thật lâu đều chưa thấy cảnh sắc đẹp như vậy."

Kiếp trước ở hiện đại, bởi vì không khí ô nhiễm, trong thành thị sớm đã không có gì đặc sắc, nơi nơi đều là bê tông cốt thép, cho dù là có mấy cái cây cũng đều bị che khuất, đều không có gì đặc sắc.

Nào giống như ở cổ đại khắp nơi đều xanh tốt, làm cho người ta liếc mắt một cái đã thấy vui vẻ thoải mái. Hơn nữa này màu xanh đều là từng đám đám lớn, từ xa mà nhìn đều sẽ cảm thấy phi thường thoải mái.

Xem khoe miệng Bạch Hiểu Tinh khẽ mỉm cười, Triệu Tử Tu quyết định về sau nhất định sẽ mang theo Bạch Hiểu Tinh đi khắp tứ xuyên, xem phong cảnh mỹ lệ.

Thật lâu thật lâu sau, Triệu Tử Tu vì đạt thành tâm nguyện này, hắn thậm chí buông bỏ rất nhiều, nhưng ngay cả như vậy hắn cũng chưa bao giờ hối hận, bởi vì có nữ tử bên cạnh này làm bạn, cuộc đời này là đủ.

Không, có lẽ phải nói, sau khi buông tha hết thảy, Triệu Tử Tu mới hiểu được, nữ tử này nhất định là toàn bộ sinh mệnh hắn, vì nàng cái gì cũng đều đáng giá.

Thời điểm hỏi phủ hai người đi dạo đã mệt mỏi, trời đã hơi hơi tối đen, Triệu Tử Tu thật giống như là sợ đánh mất Bạch Hiểu Tinh, gắt gao nắm tay nàng, mà Bạch Hiểu Tinh tựa hồ cũng có thói quen tiếp xúc, cũng không có giây dựa bỏ ra.

"Chủ tử, Bạch cô nương, hai người đã trở lại, bữa tối đã chuẩn bị tốt, muốn dùng bữa ở đâu ạ?"

Nhìn chủ tử chậm rãi tiêu sái đi vào, lão quản gia vui mừng trong mắt càng ngày càng đậm, hiện tại chủ tử sáng sủa rất nhiều. Hơn nữa quan sát trong khoảng thời gian này, Bạch cô nương hình như là có chút tiếp nhận chủ tử, đây là chuyện tốt, tuyệt đối là chuyện tốt a!

"Đưa đến phòng ta đi."

Trong khoảng thời gian này Triệu Tử Tu đã có thói quen cùng Bạch Hiểu Tinh một mình ở chung, nếu là ra phòng khách dùng bữa nhất định sẽ có hạ nhân chờ đợi, căn bản sẽ ảnh hưởng đến bọn họ a.

"Dạ chủ tử, lão nô hiểu rồi."

Nghe được Triệu Tử Tu trả lời, quản gia vô cùng cao hứng đi chuẩn bị bữa tối, để chủ tử cùng Bạch cô nương hảo hảo bồi dưỡng tình cảm cũng là chuyện tốt a!

Trở lại phòng về, Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tinh ngồi ở bên cạnh bàn bắt đầu dùng bữa, thỉnh thoảng, Triệu Tử Tu đem đồ ăn đưa đến bên miệng nàng, tựa hồ là do ban đêm ở chung, đối với một ít động tác nhỏ của Triệu Tử Tu nàng đã không còn bài xích. Mà là thống khoái há mồm ăn luôn.

Hiển nhiên Triệu Tử Tu đối với động tác của Bạch Hiểu Tinh là cực kỳ vừa lòng, vì thế, hai người cứ như vậy, một người đút một người ăn, hai người cùng nhau như một khúc nhạc bất diệt.

"Ngươi không ăn sao?"

Triệu Tử Tu luôn đút cho bản thân ăn, Bạch Hiểu Tinh chưa thấy hắn ăn, mệt mỏi một ngày, nàng cảm thấy đói bụng, không có đạo lý hắn một chút cũng không đói đi.

Triệu Tử Tu không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn nàng, tiếp tục đút, ở trong lòng hắn, Bạch Hiểu Tinh so với chính mình đều quan trọng hơn.

Mà nhìn Triệu Tử Tu như vậy, trong lòng Bạch Hiểu Tinh cảm thấy có chút băn khoăn, thời điểm hắn lại một lần nữa đút nàng, vậy mà ma xui quỷ khiến đem đồ ăn ngậm vào miệng, rồi lại đưa về phía bên miệng hắn.

Nhìn thấy Bạch Hiểu Tình như vậy, Triệu Tử Tu trong nháy mắt sững sờ, nhưng cũng chỉ một khắc lại nhanh chóng dán lên môi của nàng, chẳng những lấy đi đồ ăn bên miệng nàng, mà còn hung hăng hôn nàng...

Cuối cùng, bữa tối hai người uy lấn nhau cũng đã xong, mà Bạch Hiểu Tình cảm thấy xấu hổ không thôi, thật không biết bản thân lúc đó như thế nào, vậy mà...

Bữa tối dùng xong, hai người đi ra hoa viên nhìn, chẳng qua ngoài dự kiến của bọn họ, nơi này đã không còn đẹp như ngày xưa, sớm đã bị phá nát không chịu nổi.

"Thật là đáng tiếc." Bạch Hiểu Tình cho rằng có thể ở trong hoa viên nhìn cảnh sắc, ngắm trăng, nhưng nhìn đến kẻ hoạch đã bị phá hủy.

"Không quan hệ, trước khi rời đi ta sẽ phái người tu sửa này nọ, phân phó người quản lý cho tốt, đợi đến sang năm chúng ta đến nơi này, sẽ không như thế này nữa." Triệu Tử Tu ngữ khí mang theo một tia trấn an.

"Được!"

Nghe Triệu Tử Tu nói xong, Bạch Hiểu Tình rất vui vẻ, chỉ là bọn hắn hai người đều không ngờ, giờ này năm sau, ước định hôm nay đều không trở thành sự thật.

"Tốt lắm, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi." Nhìn thấy tâm tình Bạch Hiểu Tình tốt lên rất nhiều, Triệu Tử Tu mang theo nàng trở về nghỉ ngơi.

Nửa đêm, hai người bị một động tĩnh nhẹ đánh thức, hai người trao đổi ánh mắt một chút, đại khái đoán được người tới là ai, ai lại xuất hiện ở đây vào giờ này.

Triệu Tử Tu trong lòng thầm hận a! Cái kia hái hoa tặc đáng chết vậy mà dám tìm tới cửa!

Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tình đều đang chờ động tác của đối phương, chỉ thấy người nọ động tác nhẹ nhàng tiêu sái tiến đến phòng bọn họ cũng không khiến cho thủ vệ bên ngoài chú ý, hơn nữa hắn cũng không có bị đồ đạc trong phòng thu hút, mà là thẳng tắp đi bên giường, đưa tay hướng về phía sườn ngoài của Bạch Hiểu Tình.

Đột nhiên một bàn tay to cầm lấy cổ tay hắn, lực đạo cơ hồ có thể bóp nát xương cổ tay hắn, giờ phút này, nam tử mới phát hiện, kỳ thực bọn họ không có ngủ, chính là giả bộ ngủ.

"Hiện tại ngươi có thể nói rõ ý đồ của ngươi rồi đó, hái hoa tặc công tử."

Bạch Hiểu Tình linh hoạt cười, trong thanh âm cũng mang theo vài phần hiền lành, nhưng chính thanh âm này triệt để khiến Triệu Tử Tu đen mặt, hắn cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua thanh âm ôn nhu như vậy của Bạch Hiểu Tình, dựa vào cái gì hái hoa tặc này lại được đãi ngộ cao như vậy, hắn phi thường bất mãn!

Chỉ là hai người cũng không để ý cảm xúc của Triệu Tử Tu, không, phải nói ngay cả hắn nàng cũng không thèm nhìn, hái hoa tặc kia dùng sức nhìn chăm chăm mặt của Bạch Hiểu Tình, trong mắt hiện lên một tia thất vọng, không là nàng...

Tuy rằng nữ tử này diện mạo cũng phi thường xinh đẹp, nhưng hắn có thể khẳng định thiếu nữ này tuyệt đối không phải là người bản thân muốn tìm!

Thất vọng! Phi thường thất vọng! Hiện tại cảm giác duy nhất của nam tử chính là thất vọng, cho tới nay hắn luôn luôn tại tìm kiếm biểu muội thất lạc, vốn bên ngoài nghe được một thiếu nữ họ Bạch xuất hiện, hắn nghĩ thiếu nữ này chính là người bản thân muốn tìm.

Nhưng hiện tại xem ra là không phải, bởi vì cô có bộ dạng rất đẹp, đẹp đến có chút không chân thật, mà cô nương này tuy rằng cũng rất đẹp, thế nhưng vẫn thiếu vài phần ý nhị, hơn nữa cùng cô cô cũng không hề giống, cho nên người này nhất định không phải con của cô cô.

"Thật có lỗi với cô nương, vốn cho rằng cô nương liền là biểu muội của tại hạ, nhưng hiện tại xem ra tại hạ lại nhận sai người, ban đêm xông vào khuê các, mong rằng cô nương thứ lỗi."

Nam tử nói có đạo lý rõ ràng, xa cách mà lễ phép, hoàn toàn không có đáng về lưu manh của hái hoa tặc.

"Công tử xin mời, nửa đêm, công tử xuất hiện tại nơi này tựa hồ không ổn, hơn nữa công tử không biết là phiền nhiễu nhân giấc ngủ người khác là tội ác tày trời sao?"

Bạch Hiểu Tình ngữ khí vẫn nhàn nhạt, nhưng đều có thể nghe ra trong giọng nói nàng không vui, tuy rằng Bạch Hiểu Tình ban ngày nói cảm thấy hứng thú với tên hái hoa tặc kia, nhưng thời điểm nghỉ ngơi bị người khác quấy rầy làm nàng rất khó chịu.

Mà Bạch Hiểu Tình cũng là khiến nam tử có chút ngây người, vốn cho rằng bản thân hôm nay sẽ bị cuốn lấy, không nghĩ tới...

Bất quáغمغم lại nam tử bên người nàng, tuy rằng không đồng ý thừa nhận, nhưng tựa hồ thật sự so với hắn muốn vĩ đại hơn, khó trách nàng đối với bản thân có thể lãnh đạm như vậy.

Sờ sờ mũi của mình, nam tử lặng yên không một tiếng động bay ra ngoài, né tránh các trạm gácغمغم trong viện, sau đó tiêu sái rời đi.

Nhưng không biết vì sao, thân ảnh thiếu nữ có chút lười nhác kia gất gao ở trong đầu của hắn, làm cho hắn cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

"Vì sao không để ta giết hắn, loại hái hoa tặc này giết hắn, chính là vì dân trừ hại."

Cái tên đáng chết kia, thời điểm rời đi còn nhìn Bạch Hiểu Tinh liếc mắt một cái, dường như tưởng rằng hắn cái gì đều không biết, tầm mắt dừng ở thân thể của nàng rõ ràng như vậy, hắn sao có thể không biết, đáng chết!

Thời điểm Triệu Tử Tu nói vì dân trừ hại, Bạch Hiểu Tinh đã nghĩ muốn cười, nghiêm túc mà nói, kỳ thực Triệu Tử Tu hung tàn, ở trong lòng mọi người hắn chính là tai họa lớn nhất đi!

"Hắn chẳng qua là muốn tìm biểu muội mà thôi, cũng không phải chuyện lớn gì, tội không đáng chết, ngủ!"

Nói xong không hề để ý tới Triệu Tử Tu, trực tiếp ở trong lòng hắn ngủ, trong khoảng thời gian này sớm chiều ở chung, Bạch Hiểu Tinh sớm đã quen sự tồn tại của Triệu Tử Tu, tuy rằng không có cách nào đối với hắn mở lòng, nhưng ít nhất sẽ không bài xích.

Hơn nữa nàng tựa hồ cũng bắt đầu thích loại này da thịt tiếp xúc này, ai, không thể không nói da Triệu Tử Tu thật đúng không phải là tốt bình thường, vạn nhất về sau ôm đến nghiện, luyện tiếu ly khai thì làm sao bây giờ?

Mà lúc này nỡ nhàn nằm trong lòng, Triệu Tử Tu cũng không rảnh đi để ý cái tên hái hoa tặc kia nữa, mà ôm Bạch Hiểu Tinh cùng nhau ngủ.

Tuy rằng nói trong lòng hắn đối với tên hái hoa tặc bỗng nhiên xuất hiện, vẫn là có chút không thoải mái cùng không vui, nhưng hắn đã đi, nên cũng không cần phải truy cứu.

Hơn nữa hiện tại muốn hắn vì một tên hái hoa tặc mà bỏ ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, kia quả thực chính là nằm mơ a!

Ân, hắn quyết định, chỉ cần tên hái hoa tặc kia không xuất hiện trước mặt hắn, hắn sẽ không quan tâm nữa.

Mà điều hắn không muốn thừa nhận là, sở dĩ bản thân nguyện ý buông tha cho tên hái hoa tặc nguyên nhân chủ yếu là vì Bạch Hiểu Tinh đối với hắn ta không có một chút hứng thú, hơn nữa tựa hồ là có chút chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bảo nhân như thế

Sáng sớm, Bạch Hiểu Tinh chậm rãi mở mắt, nhìn ngoài cửa sổ trời sáng, trong mắt mang theo ý cười, hôm nay thời tiết tốt nha, nếu quả có thời gian, nàng muốn tiếp tục đi ngắm phong cảnh.

"Đang nghĩ cái gì."

Triệu Tử Tu phía sau ôm trụ thắt lưng của nàng, nhẹ giọng hỏi trong giọng nói khó nén ôn nhu, chỉ là Bạch Hiểu Tinh tựa hồ đã quen ôn nhu của hắn, trở nên có chút... Thờ ơ.

"Không có gì, chỉ cảm thấy hôm nay thời tiết tốt lắm, có thể ra ngoài ngắm phong cảnh."

Bạch Hiểu Tinh lần đầu tiên cảm thấy, kỳ thực xuyên không tới cổ đại có lẽ cũng không tệ, ít nhất có thể thoát khỏi kiếp sống sát thủ, tuy rằng không thật sự tự do, nhưng cuộc sống cũng không tràn đầy máu tanh.

"Tốt lắm, một hồi ta và nàng cùng đi."

Triệu Tử Tu ôn nhuận cười, rõ ràng không phải là không thích hợp với vẻ mặt của hắn, cũng không làm cho người ta cảm thấy đột ngột. Nhẹ nhàng ở trên gáy của nàng hôn xuống một cái, tựa hồ như vậy hắn còn chưa vừa lòng, dụng lực hôn một chút, để lại ấn ký đỏ sậm mới vừa lòng gật đầu.

"Nhưng một hồi ngươi không phải là muốn đi nhìn 'Bảo nhân' kia sao?"

Thấy hắn mon mon trốn chỗ bị hôn, Bạch Hiểu Tinh hung hăng trừng mắt nhìn liếc hắn một cái, trong mắt hàm xúc ý uy hiếp, người này thật thích chiếm tiện nghi của nàng!

Tuy rằng hôm qua thám tử hồi báo cực kì kín đáo, nhưng bởi vì Bạch Hiểu Tinh là hộ vệ của Triệu Tử Tu, cho nên họ tới bây giờ đều đối với nàng không bố trí phòng vệ, bởi vậy, Bạch Hiểu Tinh tự nhiên là biết về việc 'Bảo nhân'.

"Một hồi ta phái người đi xem là được, cũng không chắc chắn đó là 'Bảo nhân', chẳng qua là tuổi tác ăn khớp mà thôi, cũng không phải hoàn toàn đúng."

Trong lúc nhất thời thật khiến Bạch Hiểu Tinh cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nàng thật sự là không biết hai người bọn họ rốt cuộc là đang làm gì, là tới tìm 'Bảo nhân' mở ra tiền triều bí bảo, hay là đến du sơn ngoạn thủy.

Nếu bọn hắn cứ như vậy du sơn ngoạn thủy bị hoàng đế bệ hạ biết, hậu quả phỏng chừng sẽ rất nghiêm trọng. Hơn nữa phỏng chừng trong kinh thành hai vị kia cũng sẽ không bỏ qua nhược điểm lần này đi.

"Tốt lắm, nếu đã quyết định đi tìm 'Bảo nhân', chúng ta liền đi xem đi."

Bạch Hiểu Tinh khó khăn lắm kéo Triệu Từ Tu chạy đi, lần này nàng khó được gặp bát quái một lần, thật muốn biết 'Bảo nhân' kia rốt cuộc là bộ dáng gì.

Chẳng qua thời điểm nhìn thấy người kia, Bạch Hiểu Tinh có một chút thất vọng, thật sự là thất vọng, thật không ngờ đối phương thế nhưng chỉ là một người bình thường, vốn nghe nói 'Bảo nhân' là tiền triều thái tử phi, sao lại chỉ là một người bình thường thế này.

Không, nói là bình thường cũng không đúng, bởi vì thiếu nữ này dung mạo cực kì xuất sắc, quần áo cũng thật hoa lệ, làm cho người ta vừa thấy liền biết là tiểu thư nhà giàu.

Chỉ là không biết vì sao, trên người nàng lại không có một chút hơi thở cao quý nào, cảm thấy cũng chỉ bình thường, căn bản là không có phong thái của một thái tử phi, thậm chí là không có cảm giác là người hoàng thất.

"Nhìn cái gì vậy, nói cho các người biết, lại nhìn bốn tiểu thư, bốn tiểu thư liền đem mắt các người đào ra, không biết sao, bốn tiểu thư là 'Bảo nhân' bệ hạ tìm kiếm, tương lai sẽ gả cho hoàng tử, còn không lo hầu hạ bốn tiểu thư cho tốt vào."

Thanh âm nữ tử cao vút, mang theo vài phần kiêu căng, một bộ cao cao tại thượng, nhưng trong mắt rõ ràng là tham lam.

"Từ Tu, đây là 'Bảo nhân' người nói? Nhưng ta thế nào đều cảm thấy có chút không giống a."

Bạch Hiểu Tinh nhăn mày, đây gọi là "Bảo nhân" sao, cho dù là người hồ lộng cũng còn đáng tin, nhưng đây là chuyện gì xảy ra?

Này đâu chỉ là không giống, rốt cuộc là ai tìm ra, lại nói người như thế là 'Bảo nhân', căn bản chính là vũ nhục chỉ số thông minh của người khác!

"Tinh Nhi, hôm nay ta mang nàng lên núi ngắm phong cảnh, loại nữ nhân này không có gì đẹp mắt."

Hiển nhiên, nhìn đến cô gái này, Triệu Từ Tu cũng phi thường khinh thường, nữ nhân như vậy nếu là "Bảo nhân", như vậy phỏng chừng tiền triều bí bảo cũng không có cái gì tốt.

"Chủ tử, mật thám còn tra được một việc."

"Người nói thẳng đi." Triệu Từ Tu gật đầu, ý bảo hắn nói tiếp.

"Hồi chủ tử, thám tử phát hiện thiếu nữ kia nói dối bọn họ, nàng sinh thân là mừng bảy tháng ba, không phải mừng bảy tháng bảy, cùng 'Bảo nhân' căn bản là không giống nhau, mong người trách phạt."

Nghe thế, Triệu Từ Tu có chút tức giận, hắn thế nào đều thật không ngờ, trên đời này lại có người giả mạo 'Bảo nhân', bọn họ thật sự không biết 'Bảo nhân' phải như nào sao.

Tốt, tốt lắm. Bọn họ đã có lá gan trêu đùa hắn, như vậy liền chuẩn bị đón nhận lửa giận của hắn đi.

"Chủ tử, ngài hôm nay chuẩn bị thẩm vấn những người đó sao?"

Nhìn bộ dáng Triệu Từ Tu, đối phương chỉ biết hắn tức giận, cho nên đã chuẩn bị tốt để hắn thẩm vấn, trong lòng có chút thương hại cái người gọi là "Bảo nhân" kia, trêu chọc ai không chọc, lại trêu chọc vị Lệ Vương điện hạ này, ai, đây là tự làm vậy không thể sống!

"Không cần, chờ ta trở lại rồi nói."

Ra ngoài như dự kiến, Triệu Từ Tu cũng không có trực tiếp thẩm vấn, mà là rời đi, trong lúc nhất thời làm cho đối phương có chút không biết nói gì.

"Cười cái gì?" Xem thiếu nữ trong ngực khoe miệng mỉm cười, sắc mặt Triệu Từ Tu cũng hòa dịu rất nhiều, hắn không biết nàng cười cái gì, chỉ biết là nhìn nàng tươi cười, tâm tình của hắn tốt hơn rất nhiều.

"Vốn ta nghĩ đến người sẽ xông lên trực tiếp thẩm vấn nàng, không nghĩ tới người vậy mà trước theo ta đi ngắm phong cảnh."

Chỉ là Triệu Từ Tu không nghĩ vậy, nghe được câu nói của Bạch Hiểu Tinh, hơi thu lại thần sắc, sau đó mới chịu đựng nói, "Trên thế giới này cho dù có chuyện gì, nàng Bạch Hiểu Tinh vĩnh viễn xếp thứ nhất."

Tuyên ngôn ngọt ngào như vậy nhất thời khiến Bạch Hiểu Tinh không biết phản ứng như thế nào, đối với Triệu Từ Tu, có lẽ ban đầu là chán ghét, chán ghét hắn hung tàn, sau này là oán hận, oán hận hắn ý đồ đoạt trong sạch bản thân, sau có lẽ là thương hại, bởi vì đã biết thân thể của hắn, đã biết thống khổ của hắn.

Chính là đôi mắt ôn nhu của hắn, Bạch Hiểu Tinh ngược lại không biết nên phản ứng như thế nào.

Xem Bạch Hiểu Tinh như trước không trả lời, nội tâm Triệu Tử Tu cười khổ, nhưng trên mặt biểu cảm không có biến hóa, như trước ôn nhu mỉm cười, đem Bạch Hiểu Tinh ôm lên lưng ngựa, sau đó bản thân ngồi ở sau nàng, đem nàng cả người đều ôm ở trong lòng.

"Tử Tu, vĩnh viễn có bao nhiêu dài?"

Bạch Hiểu Tinh thanh âm có chút thờ dài, vĩnh viễn, nhưng vĩnh viễn có thể có bao nhiêu dài, ai đều không biết, có lẽ, cái gọi là vĩnh viễn chính là yêu đến lúc không còn thương...

"Đối với người khác vĩnh viễn có bao nhiêu dài ta không biết, nhưng đối với Triệu Tử Tu ta mà nói, chính là ở một khắc nhận thức nàng, mãi cho đến khi sinh mệnh của ta kết thúc."

Đối với Triệu Tử Tu mà nói, vĩnh viễn của hắn là khi hắn còn sống, chỉ cần hắn còn sống, như vậy đối với hắn mà nói, Bạch Hiểu Tinh vĩnh viễn chiếm vị trí thứ nhất trong lòng hắn!

Nghe được hắn trả lời, Bạch Hiểu Tinh cười cười, không có lên tiếng, nhưng thân mình ở trong lòng hắn cũng mềm nhũn xuống, không có cảm giác kháng cự.

Con ngựa chạy nhanh, bởi vì nhanh nên làm gió nổi lên, làm rối loạn tóc hai người, rồi rầm quần quanh nhau cùng một chỗ, giống như kết tóc...

Không biết bao lâu, hai người lên tới trên núi, xuống ngựa, mới phát hiện tóc hai người vì bị thổi bay nên kết lại một chỗ, không thể gỡ được, khiến Bạch Hiểu Tinh có chút xấu hổ.

Nhìn Bạch Hiểu Tinh đáng yêu như vậy, Triệu Tử Tu cười khẽ, đưa đoạn tóc kia cắt đứt, sau đó thừa dịp nàng không chú ý cắt vào trong ngực, thời điểm bọn họ thành thân còn thiếu bước kết tóc, hiện thời đã kết, có phải đã đủ chứng minh bọn họ là vợ chồng chân chính?

"Đang nghĩ cái gì?"

Xem Triệu Tử Tu nửa ngày không hề động, Bạch Hiểu Tinh có chút tò mò, người này mỗi ngày không phải thích nhất là ở bên tai của nàng lái nhai sao, hôm nay thế nào lại yên tĩnh như vậy, làm cho nàng có chút không quen.

Đưa tay hướng dưới núi chỉ, Bạch Hiểu Tinh theo nàng ngón tay hắn nhìn tới, mới phát hiện, dưới chân là một mảng biển mây, đám mây trắng noãn dưới ánh mặt trời phủ một tầng kim quang, đẹp đến nỗi làm cho người ta si mê không thôi.

"Thích không?"

"Thích!"

Đẹp quá, chỉ có thể nói là rất đẹp!

Thời điểm ở hiện đại không thể nhìn thấy biển mây xinh đẹp như vậy, là vì ô nhiễm, cho dù là ở núi cao nhìn xuống, cũng khó có thể nhìn đến đám mây.

Một mảng biển mây gắn kết giống như thế này, cơ hồ là không có khả năng nhìn thấy.

"Nàng thích là tốt rồi." Triệu Tử Tu đem Bạch Hiểu Tinh ôm vào trong ngực, thưởng thức phong cảnh nơi này, hai người liền như vậy im lặng ngồi.

"Đã thưởng thức cảnh đẹp xong rồi, như vậy chúng ta liền đi về, hảo hảo cùng 'Bảo nhân' cô nương trao đổi cảm tình."

Nhìn bộ dáng Bạch Hiểu Tinh vui vẻ, không vui trong lòng Triệu Tử Tu cũng giảm bớt rất nhiều, thế nhưng không có nghĩa là hắn có thể đối với sự tình của "Bảo nhân" triệt để không quan tâm, dù sao hắn xưa nay không thích bị người khác đùa giỡn!

"Tử Tu, người hắn là không để ý ta đứng bên cạnh quan sát đi."

Tuy rằng nàng biết "Bảo nhân" kia thật sự là không đáng để đồng tình, nhưng một sinh mệnh cứ như vậy biến mất, có phải hay không có chút tàn nhẫn?

"Tự nhiên sẽ không để ý."

Đối với Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu cho tới bây giờ đều không kiêng dè, dù nàng thấy được bản thân tàn nhẫn sẽ ghét bỏ, nhưng hắn vẫn hi vọng nàng có thể nhìn thấy toàn bộ con người hắn.

Cảm giác được bản thân hiện tại càng hăm càng sâu, Triệu Tử Tu thấy hắn không có cách nào thoát ra được, đương nhiên, có lẽ một phần nguyên nhân là do hắn không muốn thoát ra.

Theo lần đầu tiên gặp nàng đã tác động đến tâm của hắn, vào lúc ấy, hắn không có phát giác biến hóa tâm tình của bản thân, nếu không hắn tựa hồ đã theo đuổi tiếp cận nàng...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giả Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Bảo nhân? Người cũng xứng!

"Tốt lắm, chúng ta trở về đi xem thử."

Bạch Hiểu Tình nhìn Triệu Tử Tu, trên mặt cũng nở nụ cười, hiện tại, nàng tựa hồ cũng không bài xích nam nhân này, ít nhất nhau thời điểm ở cùng, cũng không cảm thấy không thoải mái.

"Được, chúng ta hiện tại trở về."

Hai người cưỡi ngựa, tuần mã màu đen chạy như bay, tốc độ này, so với lúc này hoàn toàn không thể so sánh nổi, xem ra, lúc bọn họ lên núi, sở dĩ hấn duy trì tốc độ kia là vì để cho nàng thưởng thức phong cảnh trên núi đi.

"Không hổ là tia chớp"

Tia chớp là tên con ngựa này, là do tốc độ chạy của nó, thật không là hổ là tia chớp, tuy rằng tốc độ lúc này không tính là chậm, nhưng tốc độ hiện tại, càng làm cho nàng cảm thấy hưng phấn hơn.

Không biết qua bao lâu, bọn họ đi tới một gian phòng nhỏ hoang tàn, ở góc tường trong phòng nhỏ là một vài người ngồi xồm run run. Người cảm đầu nhìn thấy Triệu Tử Tu tiến vào, lập tức đứng dậy hành lễ.

"Lệ Vương điện hạ, chúng ta đã đem những người liên quan đưa đến nơi này, mời ngài thăm vấn."

Thời điểm nghe tới bốn chữ Lệ Vương điện hạ, người đang ngồi xồm trong góc, thiếu nữ toàn thân cao thấp đầu đều run rẩy, bỗng nhiên lo lắng, đứng thẳng thân mình nhìn Triệu Tử Tu.

"Người chính là Lệ Vương sao, thuộc hạ người dám ngông cuồng như vậy bắt cóc bốn tiểu thư, chẳng lẽ bọn họ không biết bốn tiểu thư chính là 'Bảo nhân' bệ hạ đang tìm sao, Lệ Vương mau giết bọn họ, cứu bốn tiểu thư ra, bốn tiểu thư sẽ cho người một cơ hội cưới bốn tiểu thư."

Nghe cái người gọi là bảo nhân nói, Triệu Tử Tu nở nụ cười, chỉ là có chút lãnh tuyệt, làm cho người ta có cảm giác không rét mà run.

"Bốn vương đối với kẻ quê mùa như người không có hứng thú."

Người như vậy, Triệu Tử Tu gặp nhiều rồi, ở trước mặt của hắn kêu gào, quả thực chính là tự tìm chết!

"Lớn mật! Người cũng biết, bốn tiểu thư là 'Bảo nhân', bệ hạ luôn tìm bốn tiểu thư, nếu bốn tiểu thư xảy ra chuyện gì người nhất định sẽ chịu không nổi!"

Thiếu nữ này tuy rằng ngu dốt, nhưng đối với một số chuyện, tỷ như uy hiếp hù dọa người vẫn biết. Chỉ là mấy thứ này ở trước mặt Triệu Tử Tu căn bản là không dùng được.

Triệu Tử Tu lạnh lùng bĩ môi, sau đó chậm rãi nói, ngữ khí lạnh lẽo, làm cho người ta không tự chủ được sợ hãi.

"'Bảo nhân'? Người cũng xứng!"

"Tất nhiên... Ta là 'Bảo nhân' chân chính!"

Phụ thân nói, chỉ có nàng là bảo nhân, cũng chỉ có nàng mới đủ khả năng trở thành bảo nhân, cho nên nàng một điểm cũng không sợ!

"Thật sự?" Triệu Tử Tu khinh thường cười lạnh, "Ta có thể nói cho người biết, người so với ba trăm người khác chỉ có duy nhất ngày sinh thần là trùng khớp với 'Bảo nhân', những người khác ít nhất còn có đến hai ba cái, hơn nữa sinh thần của người là thật hay giả cũng không biết."

"Không có khả năng, ta chính là 'Bảo nhân'!"

Không sai, phụ thân nói qua, chỉ cần nàng một mực khẳng định bản thân là 'Bảo nhân', sẽ không người nào có thể phủ nhận, bởi vì không có chứng cứ gì.

"Người đã nói người chính là 'Bảo nhân', như vậy chứng cứ đâu? Thành cô nương đưa ra chứng cứ để chứng minh bản thân là 'Bảo nhân' đi, bằng không một hồi chờ ta thật sự dụng hình sẽ rất khó coi."

Bạch Hiểu Tình nhìn thiếu nữ này, trên mặt mang theo tươi cười nhàn nhạt, nàng không rõ, "Bảo nhân" có thể dễ dàng giả mạo sao, chẳng lẽ các nàng không biết tội khi quân phạm thượng là sẽ rơi đầu sao?

"Ta... Ta không cần thiết phải đưa ra chứng cứ, ta có thể cảm giác được bản thân chính là bảo nhân!"

Hiện tại thiếu nữ thật là đâm lao phải theo lao, không có biện pháp khác, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, nếu bị người khác biết nàng không phải "Bảo nhân", hậu quả sẽ...

"Cảm giác? Trên đời này người có thể cảm giác tốt về mình nhiều lắm!"

Đối với lời nói của thiếu nữ, Bạch Hiểu Tinh rất muốn cười, cảm giác sao, phản ứng cũng thật nhanh đi, nếu cảm giác hữu dụng như vậy, như vậy trên đời này còn cần chứng cứ sao?

"Tiện nhân này, người..."

"Và miệng cho bốn vương!"

Động đến Bạch Hiểu Tinh cũng giống như nghịch ý Triệu Tử Tu, nói không được, chạm vào cũng không được, một khi đụng phải, như vậy kết quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Các người không thể đánh ta, ta là 'Bảo nhân', ta là bảo... A ——"

Một tiếng thét chói tai, sau đó chính là thanh âm bàn tay tát xuống, một chút lại một chút, vang dội thanh thúy, có thể nghe ra người xuống tay tuyệt đối không hề thủ hạ lưu tình.

Nếu hôm nay thiếu nữ này nói cái khác, khả năng Triệu Tử Tu cũng chỉ tùy ý trừng phạt một chút liền xong, nhưng nàng lại chạm đến điểm quan trọng của Triệu Tử Tu.

"Nàng ta không chịu nói, các người nói cũng được, nàng, rốt cuộc có phải 'Bảo nhân' không?"

Nhìn vài người ngồi xổm trong góc tường run run, Triệu Tử Tu lạnh giọng hỏi. Hắn muốn nhìn xem những người này lá gan có bao nhiêu lớn!

"Hồi... Hồi vương gia, tiểu nữ thật sự là mừng bảy tháng bảy sinh ra, thật là bảo nhân a."

Lí lão gia từ toàn thân run run, nhưng vẫn như trước một mực chắc chắn thiếu nữ chính là bảo nhân. Bởi vì ở trong lòng hắn, chỉ cần nữ nhi thành "Bảo nhân", như vậy toàn gia hắn sẽ được hưởng vinh hoa phú quý!

"Được, tốt lắm! Các người thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vậy bốn vương thành toàn cho người!" Triệu Tử Tu trong tay cầm một tờ giấy, ném tới trước mặt bọn họ.

"Lí Nguyệt Nhi, nguyên danh Lí Chiêu đệ, nữ danh Vương tài, mười bốn năm trước mừng bảy tháng ba sinh ra, năm tháng trước biết được bệ hạ đang tìm kiếm 'Bảo nhân', liền tính toán, bịa đặt sinh thân của Lí Chiêu đệ hơn nửa cái danh Lí Chiêu Đệ thành Lí Nguyệt Nhi. Ta nói không sai chứ."

Trong nháy mắt, tất cả mọi người choáng váng, bọn họ thế nào đều không ngờ, đối phương lại thần thông quảng đại như vậy đem toàn bộ tin tức đều tra được, trong khoảnh khắc, bọn họ thật không biết làm gì.

"Vương gia, Vương gia, chúng ta tất cả đều sai rồi, cầu Vương gia tha mạng!"

Vốn bọn họ chính là tham lam, không nghĩ tới hiện tại tham lam không thành, ngược lại đem tánh mạng bản thân đi vào nguy hiểm. Có lẽ đối với bọn họ mà nói tiền tài rất quan trọng, nhưng sinh mạng vẫn quan trọng hơn a!

"Hiện tại mới nhớ tới cầu xin tha thứ, chậm rồi! Hơn nửa nữ nhi của người mắng nữ nhân của bốn vương, cũng đã đủ để không thể thứ! Muốn cho bốn vương cơ hội cưới nàng? Hừ! Bốn vương thấy nàng là cảm thấy bẩn!"

Ánh mắt Triệu Tử Tu phần nộ, cũng có chút sát ý, thật giống như không đem những người này bằm thây vạn đoạn liền không thoải mái.

"Ám nhát!"

"Có thuộc hạ."

Thanh âm Triệu Tử Tu rơi xuống, không hề có cảm tình, thanh âm tựa hồ sâu thăm thẳm, làm cho người ta không thể cảm giác được.

Triệu Tử Tu ánh mắt dừng ở trên người bọn họ giống như là đang nhìn người chết, "Lăng trì xử tử!"

Nghe Triệu Tử Tu phán quyết, Bạch Hiểu Tinh hơi nhú mày, đi ra khỏi căn phòng cũ nát, tuy rằng nói này những người này nhất định không thể sống, nhưng là lăng trì xử tử...

Nhìn thấy vậy, Triệu Tử Tu hơi nhú mày, đi theo ra ngoài, "Tinh Nhi, nàng tức giận?"

Trong thanh âm mang theo một tia dè dặt cẩn trọng lấy lòng, căn bản không hề giống với cái người vừa mới ra lệnh kia, không biết vì sao, Bạch Hiểu Tinh luôn có loại cảm giác không thực tế.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tình Nhi, vừa rồi nàng ta gọi nàng là tiện nhân, ta không thích!" Bạch Hiểu Tinh là trần bảo hấn nâng trong tay sợ rớt, bị người ta gọi là tiện nhân, hấn thể nào chịu được!

"Ta không để ý, chẳng qua là một cái xưng hô mà thôi." Cho dù là vũ nhục đối với nàng mà nói cũng không có quan hệ gì, thân là một sát thủ, tâm trí nàng đã sớm được tôi luyện để không đi để ý vài thứ kia.

Không cần nói là xưng hô như vậy, cho dù là khó nghe hơn nàng cũng không thèm để ý, bởi vì không có gì quan trọng, chẳng qua là một cái xưng hô mà thôi, không hề đáng ngại

Cho dù bị kêu như vậy, thì thế nào, cũng không mất đi miếng thịt nào.

"Nhưng là ta để ý, chỉ cần ta còn sống, ta liền không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục nàng!" Triệu Từ Tu kiên quyết nói.

Trong nháy mắt, Bạch Hiểu Tinh cũng thật cảm động, nhưng trong lòng càng bất đắc dĩ, thanh danh của hấn vốn không được tốt lắm, hiện tại bởi vì bản thân, chỉ sợ sẽ càng kém đi!

Lúc này đây, Triệu Từ Tu không nói cái gì, hấn biết, hiện tại bản thân nói cái gì cũng sẽ không có kết quả, Bạch Hiểu Tinh là dạng người gì, Triệu Từ Tu biết, hiện tại nói nhiều, chỉ sợ làm nàng thêm chán ghét.

Dọc theo đường đi, hai người không nói chuyện, thời điểm trở lại trong phủ, Bạch Hiểu Tinh cũng là tùy ý để Triệu Từ Tu giúp nàng cởi áo khoác ôm lên giường nghỉ ngơi. Tuy rằng đây lòng còn rất nhiều chuyện, thế nhưng chống không lại thân thể mỏi mệt, cuối cùng vẫn là nặng nề ngủ.

Xem dung nhan tuyệt mỹ của nàng, Triệu Từ Tu biểu cảm càng thêm nhu hòa, cuối cùng ở trên trán nàng hôn xuống sau đó đem cả người nàng ôm vào trong lòng, gắt gao không chịu buông.

Sợ hãi của nàng không ai có thể hiểu được, có lẽ ngay từ đầu, hấn cùng Bạch Hiểu Tinh đã không phải là người cùng một thế giới, là hấn mạnh mẽ khiến hai người ở cùng nhau, khả năng ở trong lòng Bạch Hiểu Tinh, ngay từ đầu là hận Triệu Từ Tu.

Bất quá ngay cả như vậy, hấn cũng sẽ không buông tay, chỉ cần đã đi vào trong lòng hấn, cho dù là bất nhót, hấn cũng muốn vĩnh viễn giữ nàng bên cạnh! Liền tính nàng sẽ hận hấn, hấn cũng muốn lưu nàng lại!

Thời gian kế tiếp, cuộc sống trở nên đơn điệu hơn rất nhiều, bởi vì việc ở Thanh thành toàn bộ đã được giải quyết, cho nên Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Từ Tu, cả ngày chính là nhằm chán thưởng thức phong cảnh, sau đó trở về nghỉ ngơi.

Rất nhiều lúc Bạch Hiểu Tinh nhìn không được suy nghĩ, đây là bộ dạng thật của Triệu Từ Tu sao, giống như bản thân rất hiểu hấn? Nhưng cuối cùng lại vẫn như trước không thể hiểu hết...

Tựa hồ cảm giác được Bạch Hiểu Tinh có gì đó không đúng, lần này Triệu Từ Tu dè dặt cẩn trọng, có lẽ phải nói nam nữ đang yêu đều ngu ngốc đi, rất nhiều chuyện rõ ràng chỉ cần nói rõ là tốt rồi, hai người lại có tình muốn suy nghĩ miên man, sẽ chỉ làm bản thân thêm phiền não thôi.

Chỉ là hiện tại, hai người kia đều cố chấp cái gì cũng không nói, cho nên trong lòng họ đều phi thường không thoải mái, thật là tự làm bày không thể sống a!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giả Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lại ám sát!

Vốn Triệu Từ Tu muốn ở Thanh thành thêm vài ngày, nhưng thời gian không cho phép, tuy rằng nói là phụ hoàng cho phép hấn ra ngoài, nhưng nếu quá lâu không hồi kinh, sẽ khiến Triệu Từ Hằng chui vào chỗ trống đến lúc đó tổn thất sẽ là hấn.

Hơn nữa hiện tại phỏng chừng trong kinh thành những người đó đang mưu tính làm thế nào để ám sát hấn, hấn ở bên ngoài thời gian càng dài sẽ càng nguy hiểm, đương nhiên, hấn lo lắng không phải là mình, mà là Bạch Hiểu Tinh, nếu quả thật có người ám sát, bị ra tay nhất định sẽ là nàng.

"Tình Nhi, ngày mai chúng ta phải rời khỏi, có nơi nào đặc biệt muốn đi không?"

Nhiều ngày nay ở Thanh thành bọn họ đều đi dạo, cho nên Bạch Hiểu Tinh nếu muốn đi chỗ nào chính nàng hấn là đã biết, ngày mai phải rời khỏi, cho nên Triệu Từ Tu còn muốn mang nàng ra ngoài đi dạo.

"Nếu ta nói ta muốn tự đi dạo thì sao?"

Tuy rằng nàng không chán ghét cảm giác Triệu Tử Tu theo bên người, nhưng là nếu có thể có một chút không gian riêng cũng tốt, bất quá chuyện này nàng không hi vọng nhiều.

"Từ bỏ cái này."

Tuy rằng hiện tại Bạch Hiểu Tinh vẫn ở bên người hắn, nhưng ngộ lỡ thời điểm hắn không để ý, ai biết nàng có một mạch 'Rời nhà trốn đi' hay không, như vậy rất nguy hiểm!

Hiện tại để nàng tự đi rất mạo hiểm, trên đời này người có thể làm cho hắn để ý không nhiều lắm, chỉ có Bạch Hiểu Tinh là làm hắn phi thường để ý

Triệu Tử Tu không đồng ý, Bạch Hiểu Tinh cũng không nói gì thêm, chỉ là tùy ý đi dạo, dù sao ngày mai đều phải rời khỏi, hôm nay liền muốn tùy ý ở trong thành nhìn xem, cũng không có mục đích gì đặc biệt.

Xem bộ dạng Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu biết nàng mất hứng, nhưng hắn cũng không có cách nào, trên thế giới này hắn cái gì đều dám cược, cái gì đều có thể thua, bao gồm tính mạng bản thân, nhưng duy nhất nàng, hắn không dám cược, cũng không muốn thua.

"Tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Hôm nay đã không thể tự ra ngoài, như vậy liền xem một chút kế tiếp đi nơi nào, thuận tiện nàng còn chuẩn bị một chút, dù sao này dọc đường đi bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

"Tiếp theo là Bình thành."

Triệu Tử Tu nhủ mảy, nếu có thể, hắn không muốn mang Bạch Hiểu Tinh vào trong đó, tuy rằng nói hiện tại Thành vương đang ở kinh thành, nhưng dù sao Bình thành là đất phong của hắn, tự nhiên không hề thiếu người của hắn, mà Thành vương cùng Thái tử là thân huynh đệ cùng mẫu thân.

Nói đến Bình thành, Bạch Hiểu Tinh cũng hơi nhủ mảy, nàng biết Bình thành, là có tiếng chiến loạn, nhất là Thành vương cho tới bây giờ cũng không thêm quân đất phong của mình, nơi đó nghiêm nhiên có các loại hỗn loạn tụ tập, mơ hồ cảm thấy lần này Triệu Tử Tu vào đó hẳn là sẽ rất phiền toái.

Hơn nữa đã là đất phong của Thành vương, Bạch Hiểu Tinh tin tưởng, Triệu Tử Việt tuyệt đối đã bố trí thiên la địa võng chờ bọn họ chui đầu vô lưới!

"Vì sao lại muốn đi tới đó, chỉ cần đem người bên trong trực tiếp dẫn ra ngoài là được rồi."

Nàng lại không có thể lực bằng hắn, không có cách nào từ trong Bình thành mang một người đem ra. Nếu có thể không vào thành, nguy hiểm tự nhiên giảm đi rất nhiều.

"Lần này thật không có cách nào, nơi đó là đất phong của Triệu Tử Việt, hắn sáng sớm liền phái người ở đó chờ ta, thậm chí ta có thể đoán được tin tức 'Bảo nhân' xuất hiện tám chín phần đều là giả, nhưng vì phụ hoàng cực kỳ coi trọng chuyện này, cho nên cho dù ta biết đây là cạm bẫy cũng sẽ phải đi vào."

Đây là địa phương của Triệu Tử Việt, hắn biết rõ hết thảy mọi chuyện đều là âm mưu nhưng không thể không cam tâm tình nguyện đi vào. Nhưng đơn giản như vậy liền muốn mạng Triệu Tử Tu hắn, cũng hoàn toàn không có khả năng!

"Chẳng qua là một ít thủ đoạn nhỏ mà thôi, có cái gì, đôi khi mưu kế trước mặt cũng chỉ là trò vật vãn mà thôi."

Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt cười, trong mắt mang theo một tia lãnh ý, hiện tại Triệu Tử Tu có thể lực gì, nàng đã sớm biết rõ, bởi vì việc này, Triệu Tử Tu từ đầu đến cuối đều không giấu diếm bản thân.

Đạo lý này Triệu Tử Tu tự nhiên hiểu, nhưng bây giờ còn không phải lúc. Nếu hiện tại đem thể lực của hắn ra ngoài, ở thời điểm tranh đoạt sẽ mất đi rất nhiều ưu thế, đó là tuyệt đối không thể, trận chiến tranh đoạt, chỉ có thể thắng lợi không thể thất bại.

Hơn nữa bây giờ còn có Bạch Hiểu Tinh, một khi bọn họ đã biết thể lực bản thân, như vậy sẽ biết hắn có bao nhiêu để ý Bạch Hiểu Tinh, nhất định sẽ lợi dụng nhược điểm này, đến lúc đó nàng thật sự sẽ gặp nguy hiểm

Lần này, hiện tại Triệu Tử Tu chuẩn bị so với lần trước đầy đủ hơn rất nhiều, xe ngựa thoải mái hơn, tất cả những thứ này làm cho người ta khó có thể tiếp nhận rồi.

Ngay lúc thần sắc hai người nhàn nhã, Bạch Hiểu Tinh híp mắt lại, trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm, ngay khi Triệu Tử Tu động, Bạch Hiểu Tinh đã chạy ra khỏi xe ngựa, chúi thủ trong tay hung hăng đâm vào tim người nọ.

Triệu Tử Tu sững sờ, trong mắt bất đắc dĩ, trong khoảng thời gian này ở bên người Bạch Hiểu Tinh, hắn tựa hồ đã thả lỏng đề phòng, giờ phút này nàng rõ ràng phát hiện thích khách trước hắn.

"Không nghĩ tới người Bạch Hiểu Tinh có một ngày lại thành tay sai của triều đình, thật sự làm cho người ta ngoài ý muốn a!"

Đối phương hiển nhiên biết Bạch Hiểu Tinh là người phương nào, cho nên trong giọng nói rõ ràng hàm xúc ý châm chọc! Nhưng trong mắt mang theo kiêng kỵ, xem ra mục đích của đối phương chính là kích thích Bạch Hiểu Tinh.

"Ta là người thế nào còn không tới phiên một người ngoài như ngươi nói!"

Bạch Hiểu Tinh nói chắc như đinh đóng cột, lời này ở trong tai Triệu Tử Tu càng làm cho hắn thêm bất đắc dĩ, vì sao ở trong lòng nàng, nàng vĩnh viễn là hộ vệ của chính mình?

"Vậy ngươi liền cùng chết với hắn đi!"

Tuy rằng biết công phu Bạch Hiểu Tinh, nhưng bọn hắn đồng dạng cũng biết Bạch Hiểu Tinh thiện lương, thông thường dưới tình huống này nàng sẽ không đối người khác hạ thủ, như vậy bọn họ tự nhiên sẽ có cơ hội!

Chỉ tiếc, lần này có một số việc bọn họ vẫn nghĩ sai rồi, bởi vì hiện tại Bạch Hiểu Tinh đã thay đổi linh hồn, Bạch Hiểu Tinh trước kia là sẽ không dễ dàng giết người.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh hiện tại, vì có thể sống sót, đối với nàng mà nói giết người cũng không phải không thể, không, có lẽ không phải là không thể tiếp nhận, mà là đã trở thành thói quen.

Hiện tại Bạch Hiểu Tinh sát khí trên người cùng thần sắc giống nhau, hoàn toàn không có một chút gánh nặng tâm lý.

Thời điểm một người chết dưới tay Bạch Hiểu Tinh, bọn họ rốt cục đã biết, người trước mắt đã không còn là nữ nhân lòng dạ mềm yếu như trước nữa.

"Đại gia mau bỏ đi!" Tên cầm đầu nhìn Bạch Hiểu Tinh không lưu tình chém giết, hắn liền hiểu, lần này ám sát thất bại.

Bọn họ đều không có một là đối thủ của Bạch Hiểu Tinh, nàng là sát thủ thiên ân các, người nơi đó đều không dễ đối phó.

Mà có thể thành công khiến thiên ân các xoá tên, một là người chết, mà một loại khác chính là phải hoàn thành nhiệm vụ bất khả thi, hiện tại Bạch Hiểu Tinh còn ở nơi này, như vậy nói lên nàng đã hoàn thành nhiệm vụ không ai có khả năng hoàn thành!

"Hiện còn muốn chạy? Các ngươi xem bốn vương là loại người nào, muốn ám sát thì đến ám sát, muốn rời đi là có thể rời đi? Ám vệ, trừ bỏ đầu lĩnh toàn bộ giết!"

Thời điểm mọi người chuẩn bị rút lui, trong xe ngựa truyền đến thanh âm của Triệu Tử Tu, cái loại thanh âm lạnh như băng này khiến tất cả mọi người toàn thân lạnh run,

"..."

Bạch Hiểu Tinh há miệng thở dốc, tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng ngay sau đó, hết thảy đều biến thành một nụ cười lạnh, vì những người này căn bản không đáng giá để nàng cầu tình!

Bởi vì nàng biết họ đến đây vì muốn mạng Triệu Tử Tu, bọn họ đã tới giết hắn, nàng vì sao còn muốn thay những người này cầu tình, căn bản là không có khả năng!

Giết người không thành sẽ bị giết lại, đạo lý này, làm sát thủ hắn đều minh bạch.

"Hôm nay thế nào không tức giận, ta giết không ít người đi."

Xem bộ dáng Bạch Hiểu Tinh, vừa rồi hắn là muốn khuyên can hắn đi, nhưng không biết vì sao cuối cùng vẫn không có nói ra miệng, bất quá như vậy cũng tốt, bởi vì cho dù là mở miệng, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho những người này.

"Sát thủ là nghề như thế này, đã quyết định đi ám sát đối phương, như vậy nhất định phải làm tốt nhiệm vụ, mà nhiệm vụ thất bại, chỉ biết có một loại kết quả, là chết, ta nghĩ bọn họ đã sớm nghĩ tới sẽ có kết cục này, cho nên hoàn toàn không có gì để cầu tình."

"Bạch Hiểu Tinh, ngươi không phải cho mình là có lòng thương xót người sao, khi nào thì trở nên máu lạnh như vậy."

Đối phương hung hăng cười nhạo Bạch Hiểu Tinh, hắn không rõ, một người làm sao có thể có nhiều biến hóa như vậy! Chẳng những động thủ giết người, mà làm cho người ta không thể tiếp nhận là, nàng hoàn toàn không có ý ngăn cản Triệu Tử Tu giết bọn hắn.

"Muốn thương xót người cũng phải còn sống, các ngươi đều muốn giết ta, ta không đối với các ngươi hạ thủ, nhưng là các ngươi lợi dụng sự nhân từ của ta, muốn triệt để trừ bỏ ta cùng Tử Tu, một khi đã như vậy, ta vì sao còn phải hạ thủ lưu tình."

Nhớ được ngày đầu tiên nàng xuyên không tới đây, những người kia đối với bản thân dụng hình, nhiệm vụ của nàng thất bại là vì lòng dạ mềm yếu, một khi đã như vậy, tuy rằng nàng không thể làm sát thủ vô tội, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người thương hại mình!

Hơn nữa quan trọng nhất là, nàng chính mình là sát thủ, cùng Bạch Hiểu Tinh mà hắn nói không giống nhau, nàng đều có thể giết người!

Ngay khi nam tử muốn tự sát, một bàn tay trắng nõn nắm lấy cằm của hắn, không phí sức đã đem cằm của hắn mở ra, ngón tay thon dài tham nhập vào trong miệng của hắn, lấy đi răng nanh chứa độc dược. Lập tức sau gáy đau xót, sau đó trước mặt bỗng tối sầm cái gì đều không biết.

Mà một bên ám vệ, xem Bạch Hiểu Tinh động tác lưu loát, nhất thời trong lòng dâng lên vô hạn bội phục, nếu là bọn hắn, nói không chừng đã để cho

người này tự sát thành công.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Vô tình của nàng

Tựa hồ là biết những người này đang nghĩ cái gì, Bạch Hiểu Tinh đem người đang giữ trong tay tùy ý ném qua bên ám vệ, sau đó đưa tay điểm điểm gò má trên mặt.

"Nơi này, cũng có một viên độc được trí mạng, vì phòng ngừa bản thân thời điểm bị bắt sẽ nhận lấy thống khổ sẽ tiết lộ bí mật, sát thủ đều có quy tắc của bản thân, cho nên, không phải chỉ có tử sĩ mới có thể giấu độc trong răng."

Nói xong, Bạch Hiểu Tinh trở lại trên xe ngựa, chỉ là, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Triệu Tử Tu áp ở dưới thân, nhìn khuôn mặt hắn có chút phẫn nộ, Bạch Hiểu Tinh không hiểu, nàng đã làm chuyện gì khiến cho hắn tức giận?

"Lấy ra."

Triệu Tử Tu đưa tay đuổi đến bên miệng Bạch Hiểu Tinh nghiêm cẩn nhìn nàng, nhưng phản nghiêm cẩn này lại thêm vào tức giận. Bạch Hiểu Tinh có chút không rõ, hắn là muốn thế nào?

Bạch Hiểu Tinh không có phản ứng gì, chỉ ngơ ngác nhìn Triệu Tử Tu.

"Ta nói độc được, nhỏ ra!"

Bất mãn nhìn Bạch Hiểu Tinh, cho tới nay hắn căn bản chưa hề nghĩ tới trên người Bạch Hiểu Tinh sẽ mang theo độc được, vì bồi dưỡng tử sĩ phòng ngừa bọn họ tiết lộ bí mật mới dùng thủ đoạn này, chẳng lẽ hiện tại ngay cả sát thủ cũng đều như vậy sao?

Nghĩ đến chuyện đã từng xảy ra, lại liên tưởng đến trong miệng Bạch Hiểu Tinh có độc được, hắn có chút may mắn, hoàn hảo nàng cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới sử dụng độc được, bằng không...

"Vẫn là nên giữ lại, dù sao không ai biết tương lai sẽ gặp phải chuyện gì. Bởi vì chúng ta đều không biết, tương lai sẽ đối mặt với cái gì, nếu có một ngày ta rơi vào tay địch muốn vũ nhục ta, độc được này có thể giúp ta có cái chết thống khoái."

Bạch Hiểu Tinh cười khẽ, trong mắt tràn đầy nghiêm túc, bởi vì tỷ muội trong tổ chức đã từng bị bắt đi, trải qua việc gì nàng đều biết rất rõ, nên nàng tuyệt đối không cho phép việc như vậy phát sinh ở trên người bản thân.

"Ta sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện như vậy, chỉ cần ta còn sống, ta tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào chạm vào nàng."

Ý tứ của Bạch Hiểu Tinh Triệu Tử Tu biết, nhưng điều đó là tuyệt đối không có khả năng xảy ra, bởi vì nữ nhân của hắn, mặc kệ là ai đánh chủ ý hắn đều sẽ không bỏ qua!

Bạch Hiểu Tinh không trả lời, dù sao tương lai không phải tự mình có thể định đoạt, có lẽ tương lai một ngày nào đó nàng sẽ thật sự cần dùng tới, bởi vì nàng tuyệt sẽ không cho phép người khác tùy tiện chạm vào nàng.

Xem bộ dáng của nàng, Triệu Tử Tu cuối cùng vẫn là buông tha, bởi vì hắn biết kiên trì ép Bạch Hiểu Tinh sẽ không được cái gì, hiện tại dù hắn nói cái gì cũng không thay đổi được quyết định của nàng.

"Tử Tu, một lát ta muốn tự mình xử lý người kia."

Có một số việc Triệu Tử Tu xử lý không bằng để nàng tự động thủ sẽ tốt hơn, bởi vì nàng cũng là sát thủ, đối phương sợ cái gì nàng đều biết rõ.

"Được."

Chỉ cần nàng thích là tốt rồi, hơn nữa, để Bạch Hiểu Tinh có thể trở nên tàn nhẫn một chút, sẽ có thể làm cho nàng có thêm năng lực sinh tồn trên thế giới này.

Triệu Tử Tu phân phó thuộc hạ tìm một ngôi miếu đồ nát, đoàn người tiến vào trong, bên trong tro bụi rất dày, hơn nữa trong ngôi miếu đồ nát tượng phật cũng bị tổn hại nghiêm trọng, có thể thấy được, nơi này đã rất lâu không có người đến.

"Đem hắn ném đi."

Nhìn hắc y nhân trong tay ám vệ, Bạch Hiểu Tinh khò miệng mỉm cười, thật lâu, thật lâu chưa từng thử qua cảm giác thả lỏng người khác, ở thời đại này

thăm vấn so với hiện đại thật sự là kém quá xa, căn bản làm cho người ta cảm thấy một chút khiêu chiến đều không có.

Bạch Hiểu Tinh khéo môi nhếch lên nụ cười thị huyết, trong ánh mắt cũng tràn đầy tàn nhẫn, làm cho nội tâm người ta phát ra cảm giác sợ hãi.

"Ngô —— "

Bởi vì cảm bị bề gãy, hiện tại nam tử căn bản nói không ra lời, chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Hiểu Tinh, chỉ là Bạch Hiểu Tinh không chút để ý.

Trước kia thời điểm tổ chức xử trí phản đồ, ánh mắt ngoan lệ nàng đều gặp qua, chẳng qua chỉ là hai mắt nhìn mà thôi, có cái gì đáng sợ. Hơn nữa ánh mắt như vậy cùng ánh mắt bản thân từng gặp qua kém quá xa!

Nhưng là Triệu Tử Tu không có bình tĩnh như vậy, xem hắn dùng ánh mắt hung ác nhìn Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu cười lạnh một tiếng, "Ngay cả mắt cũng không muốn, vậy đào ra sẽ tốt hơn!"

"Đợi chút, " ngay khi ám vệ muốn tiến lên khoét mắt hắc y nhân xuống, Bạch Hiểu Tinh lên tiếng ngăn lại, "Nếu khoét mắt xuống, hắn làm sao có thể nhìn thấy bản thân thăm đến thể nào."

Người chết cũng không sợ, đáng sợ là xem bản thân từng bước từng bước đi tới tử vong, nàng muốn người này trơ mắt mà nhìn bản thân đi đến cái chết, lại vô lực ngăn cản!

Nhìn Triệu Tử Tu gật đầu, ám vệ dừng tay, ánh mắt dừng ở trên người Bạch Hiểu Tinh, không biết nàng muốn làm gì.

Mà nam tử nằm trên mặt đất hơi nhắm mắt, một bộ dù người làm gì hắn cũng tuyệt đối sẽ không khai, nhưng hắn lại không biết, kỳ thực Bạch Hiểu Tinh căn bản là không nghĩ sẽ hỏi hắn.

"Yên tâm, ta sẽ không hỏi người bất cứ cái gì, ta vốn cũng không trông đợi người sẽ tự khai, bề cảm của người, lấy đi độc dược, chẳng qua là sợ một hồi người chịu không nổi sẽ tự sát, như vậy lạc thú của ta sẽ biến mất."

Trên mặt Bạch Hiểu Tinh như trước tươi cười, chỉ là nàng như vậy cũng làm cho người ta có cảm giác khủng hoảng, giống như từ bi của nàng đều biến mất trong nháy mắt.

Rõ ràng vẫn là vẫn là nàng, chẳng qua là một câu nói thôi, nhưng người trước mắt giống như thay đổi thành một người khác, toàn thân cao thấp mang theo hàn khí, ăn mòn nhân tâm.

"Ô ô —— "

Dùng sức lắc đầu ánh mắt nam tử rõ ràng cầu xin, mắt của hắn dừng ở trên người Triệu Tử Tu, hiện tại hắn không cần cầu bọn họ thả hắn, bởi vì hắn biết điều này căn bản là không có khả năng, hiện tại hi vọng duy nhất là những người này có thể cho hắn một cái chết thống khoái không cần tra tấn.

Đáng tiếc là, hắn cầu sai người rồi. Triệu Tử Tu đối với Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối là nói gì nghe nấy, chỉ cần Bạch Hiểu Tinh nói không cho hắn chết, như vậy chỉ cần Triệu Tử Tu ở đây, hắn tuyệt đối không chết được!

"Không cần cầu, hôm nay người cầu bất luận kẻ nào cũng đều không hữu dụng, cũng không cần nghĩ lấy tin tức để đổi lấy cái chết thống khoái, ta nói cho người biết, cho dù người không nói ta cũng có thể đoán được, hôm nay người sai các người đến giết ta nếu không phải thái tử thì chính là Thành vương, bằng không sẽ không thể lựa chọn được sát thủ hạng nhất như các người."

Bạch Hiểu Tinh tàn nhẫn cười, cuối cùng nói ra một câu khiến nam tử triệt để mất hi vọng, "Kỳ thực các người căn bản là đi tìm chết, mặc kệ là Thái tử hay Thành vương, bọn họ cũng đều biết ta ở bên người Tử Tu, các người chẳng qua là vì để dò xét thực lực của ta mà thôi."

Nhàn nhạt nói một câu làm nam tử lâm vào tuyệt vọng, nguyên lai bọn họ cho rằng chuyện này chỉ đơn giản thôi, không nghĩ tới lại là như vậy, đối phương biết sự tồn tại của Bạch Hiểu Tinh, như vậy nói đúng là bọn họ căn bản không muốn hắn còn sống trở về, thì ra là thế a!

"Hiện tại đã biết, nhưng đã quá muộn, nhớ kỹ kiếp sau làm người nên có nhãn lực một chút."

Bạch Hiểu Tinh nói lời này cực kì sắc bén, từng câu chữ câu đều khiến hắn biết, bọn họ là bị lợi dụng, Triệu Tử Tu có chút không rõ, hăm hại Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt như vậy có ích lợi gì.

Chỉ là lúc này hắn nghe được bên ngoài truyền đến động tĩnh rất nhỏ, hắn rốt cục hiểu mục đích của nàng, thật không ngờ bên ngoài vẫn còn có người khác, hiển nhiên là cá lọt lưới.

Xem ra Bạch Hiểu Tinh chính là nói cho hắn nghe, không biết tổ chức sát thủ sau khi biết, hai người kia sẽ có kết cục gì, có phải từ nay về sau sẽ khó mà an giấc hay không?

"Ha ha, rốt cục đi rồi, quả nhiên là thiếu kiên nhẫn " Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng cười, xem vẻ mặt nam tử phía dưới đang kinh ngạc.

"Thế nào, cho là ta không biết các người bên ngoài có người tiếp ứng sao, không thể không nói, hắn là người có nhãn lực, biết tiến vào cũng không thể nào cứu được người, cho nên hắn nghe lên tin tức để về báo lại với tổ chức, coi như là lập công lớn, bắt quá, lại không biết là tin tức sai."

Trong lúc đó, nam tử mới hiểu vừa rồi nàng nói không phải cho hắn nghe, mà là nói cho người bên ngoài nghe, nguyên lai Bạch Hiểu Tinh ngay từ đầu đã biết đến sự tồn tại của hắn rồi.

"Ha ha, không nên gấp gáp, hiện tại ta liền xử lý ngươi, ngươi không phải muốn giết ta sao, hiện tại ta liền cho ngươi nếm thử tư vị sống không bằng chết." Nói xong, Bạch Hiểu Tinh đi về phía trước hai bước, lại bị Triệu Tử Tu kéo lại.

"Người như thế không đáng giá làm ô uế tay nàng." Vốn dĩ hi vọng Bạch Hiểu Tinh có thể tàn nhẫn một chút, nhưng nhìn thấy nàng muốn giết người, Triệu Tử Tu phát hiện không tha cho hắn ta cuối cùng lại biến thành bản thân nàng, hắn không muốn đôi tay nàng lại nhiễm máu tươi.

"Yên tâm, Tử Tu, ta gãy vỡ người cho tới bây giờ đều không thấy máu."

Liếc mắt nhìn nam tử một cái, Bạch Hiểu Tinh không chút khách khí cho một quyền vào mặt, nháy mắt, toàn bộ răng của nam tử đều bị đánh rớt.

Xem bộ dáng Bạch Hiểu Tinh kiên trì, rất cục, Triệu Tử Tu vẫn thỏa hiệp, tuy rằng không biết nam tử này nơi nào chọc tới Bạch Hiểu Tinh, nhưng hắn vẫn thấy thân thể nàng nặng nề đậm khó chịu, nàng đã muốn phát tiết, như vậy liền tùy ý nàng.

Mọi người thấy được một màn như vậy cũng không khỏi hít một hơi, bọn họ thế nào đều không ngờ thiếu nữ thoát nhìn ôn nhu lại đáng sợ như vậy!

"Như vậy, ta không cần lo lắng ngươi cắn lưỡi tự sát, nhưng một hồi đem cảm của ngươi dỡ xuống, sẽ không nghe được ngươi kêu la thảm thiết, như vậy không phải tra tấn sẽ thiếu rất nhiều lạc thú sao?"

Nam tử nhìn Bạch Hiểu Tinh, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi, đây thật sự là Bạch Hiểu Tinh sao, làm sao có thể đáng sợ như vậy, không phải nói nàng là một người tử bi ngu xuẩn sao?

"Ta nghĩ ngươi đã chuẩn bị tốt để hưởng thụ rồi, không cần lo lắng, ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi chết dễ dàng như vậy, nếu ngươi dễ dàng chết, ta không phải là chơi không vui sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thủ đoạn tàn nhẫn

Liếc mắt nhìn nam tử một cái, Bạch Hiểu Tinh không khách khí một quyền đánh vào trên cằm nam tử, cằm nguyên bản đã bị dỡ xuống liền trở về chỗ cũ, nhưng quá trình này lại phi thường thống khổ.

Bạch Hiểu Tinh từ trong lòng lấy ra một cái bình trắng, chậm rãi nghiêng, bột phấn mịn bên trong theo góc nghiêng, chậm rãi trượt xuống, rơi trên quần áo, trên da, tinh tế ở trên người nam tử từng tầng bột rải rác.

Bột phấn rơi ở trên người nam tử một lát kia, liền nghe thấy hắn phát ra một tiếng kêu cực kỳ bi thảm, nhưng nàng lại giống như không nghe thấy, vẫn như trước rải bột phấn.

Mà những người khác đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nam tử kia, cái loại âm thanh này rất dọa người, không ai nghĩ đến một nam nhân lại có thể phát ra thanh âm kinh khủng như vậy, rốt cuộc là phải chịu thống khổ thế nào chứ.

"Ngươi có biết độc ta dùng tên là gì không? Gọi là tương tư, tương tư tận xương, đau tận xương, loại cảm giác này ta muốn ngươi từ từ hưởng thụ, độc này khó chế, cho nên, ngươi có cơ hội cả đời hưởng thụ không nhiều lắm đâu."

Nhìn người đang quỳ rạp trên mặt đất, Bạch Hiểu Tinh ánh mắt khó nén được thống khoái, trong nháy mắt nàng giống như đã về tới hiện đại, thảm trạng của nam tử khơi dậy phản bạo ngược trong lòng nàng.

Tương tư này không phải nàng mới sáng chế, mà là ở hiện đại, nàng đã tiêu phí không ít thời gian mới nghiên cứu chế tạo ra một lọ tương tư như vậy.

"Giết... Giết... Ta..."

Nam tử gian nan nói, hiện tại hắn cái gì cũng không muốn, chỉ cầu chết. Hắn trước kia thế nào lại cho rằng Bạch Hiểu Tinh tử bi, nàng căn bản chính là ác ma, từ đầu đến cuối là một ác ma!

"Muốn chết, hiện tại đã muộn. Bất quá, ngươi yên tâm, sau đó ngươi nhất định sẽ chết, chỉ là cho ngươi hưởng thụ thật tốt một lần thôi."

Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng cười, nhưng lại mang theo hàn quang lạnh lùng, khóe miệng gợi lên độ cong lãnh liệt làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

"Tương tư sẽ chỉ làm ngươi đau năm canh giờ, sau đó, sẽ từng chút hòa tan vào xương cốt trong cơ thể, sau đó là nội tạng cuối cùng mới là máu, da,

ngươi cũng có đủ thời gian để xem bản thân từng chút một thối rửa, rồi từ vong..."

Nghe được Bạch Hiểu Tinh nói, nam tử trong mắt tràn đầy sợ hãi, năm giờ đau đớn hẳn không sợ, nhưng để cho hẳn tính táo nhìn bản thân từ vong hẳn làm không được, vì sao nàng có thể tàn nhẫn như vậy, vì sao!

"Bởi vì ngươi muốn giết ta, " Bạch Hiểu Tinh thanh âm nhàn nhạt, "Các ngươi tới giết Từ Tu, là bởi vì các ngươi thu tiền, không có gì đáng trách, nhưng là, các ngươi vẫn còn muốn giết ta."

"Là... Là ngươi... Bản thân... Lao tới!"

Nam tử dùng ánh mắt thù hận nhìn Bạch Hiểu Tinh, đúng vậy, là nàng lao tới, bọn họ mới có thể động thủ, hiện tại làm sao có thể biến thành lỗi của hắn. Nếu nàng không động thủ, bọn họ làm sao có thể động thủ giết nàng!

"Đúng vậy, là ta lao ra, bởi vì ta là hộ vệ bên người Từ Tu, bảo hộ hắn không phải là trách nhiệm của ta sao?" Bạch Hiểu Tinh nói thật vô lương tâm, "Cho nên, ta chỉ có thể nói các ngươi sai lầm rồi, thời điểm nhận nhiệm vụ này đã quyết định của vận mệnh các ngươi, cho nên nói, đời sau đầu thai nhớ mang theo mắt, để biết người nào có thể chọc, người nào không thể chọc!"

Bạch Hiểu Tinh nói cực kì kiêu ngạo, nhưng không ai dám phản bác nàng, bởi vì nàng quả thật có tư cách kiêu ngạo, có lẽ võ công của nàng không phải tốt nhất, nhưng là một sát thủ, không thể nghi ngờ nàng rất thành công.

Nếu lúc xuyên đến đây nàng không bị thương, cho dù là Triệu Từ Tu đều không có khả năng sở hữu nàng. Chỉ vì Bạch Hiểu Tinh không thích làm sát thủ kẻ vô tội, hơn nữa chỉ làm nhiệm vụ một lần sau đó Bạch Hiểu Tinh đã không phải sát thủ nữa.

Mà hiện tại nhiều người biết Bạch Hiểu Tinh là sát thủ nguyên nhân hoàn toàn là do thiên án các công bố tin tức, mỗi lần sát thủ của thiên án các bị xóa tên đều sẽ tuyên bố tin tức ra ngoài, mà lần này người bị xóa tên vừa đúng là Bạch Hiểu Tinh.

"Chúng ta rời đi thôi, còn lại để cho chính hắn từ từ hưởng thụ sẽ tốt hơn."

Lạnh lùng gọi lên khoe miệng, đối với người như thế, Bạch Hiểu Tinh không có gì đồng tình, giết người không thành, đã đánh mất mục tiêu ám sát, như vậy liền chuẩn bị tốt tâm lý bị giết, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bất luận kẻ nào nên chuẩn bị tâm lý này, bởi vì giết người không nhất định sẽ thành công!

"Giết..... Ta..."

Hiện tại nam tử khẩn cầu chẳng qua là theo bản năng mà thôi, đáng tiếc, nơi này tuyệt đối không có người muốn hoàn thành tâm nguyện của hắn. Đã tới giết người, như vậy liền chuẩn bị thừa nhận kết quả nếu thất bại!

Xem xe ngựa càng lúc càng xa, nam tử trong ánh mắt rốt cục tuyệt vọng, cuối cùng bọn họ vẫn là rời đi, đem hắn quăng ở trong này, tùy ý hắn một người thừa nhận loại đau đớn thấu xương này, chậm rãi dần dần tới gần cái chết...

"Vốn dĩ ta nghĩ nàng rất thiện lương, không nghĩ tới cũng rất có thủ đoạn a."

Triệu Từ Tu ngoài ý muốn nhìn nàng, hắn luôn luôn cho rằng Bạch Hiểu Tinh là người không bị dồn đến vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không giết người, cho dù là giết người cũng sẽ trực tiếp cho đối phương một cái chết thống khoái, không nghĩ tới trước kia là hắn nhìn nhầm.

Bất quá như vậy tốt lắm, ít nhất có thể làm cho người ta sợ hãi, trong lòng người khác sẽ không phải là quá tốt, ít nhất không ai có can đảm động thủ với nàng.

"Bất luận kẻ nào cũng đều có một mặt ngoan lệ, chỉ là khi nào thì biểu hiện ra ngoài thôi, nếu như không chạm đến điểm máu chốt của ta, ta tự nhiên sẽ là người lương thiện." Nhưng nếu chạm đến điểm máu chốt của nàng, nàng so với bất luận kẻ nào đều tàn nhẫn!

Đối với Bạch Hiểu Tinh, Triệu Từ Tu từ chối cho ý kiến, mặc kệ nói như thế nào, chỉ cần Bạch Hiểu Tinh không quá thiện lương là tốt rồi, ở đây bên trong rất loạn muốn tự bảo vệ mình, trước hết phải làm cho mình thành tâm ngoan thủ lạt, nếu nhân từ nương tay, lòng dạ mềm yếu, cuối sẽ hại đến tánh mạng của bản thân.

"Chúng ta khi nào thì có thể đến Bình thành?"

Hiện tại Bạch Hiểu Tinh muốn bắt đầu chuẩn bị, bởi vì nàng có dự cảm, lần này đi Bình thành tuyệt đối không sẽ bình an, thậm chí khả năng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Trực giác của Bạch Hiểu Tinh luôn chuẩn xác, thậm chí có rất nhiều thứ, chính trực giác đã cứu mạng nàng, cho nên, đối với trực giác nàng luôn tin là thật.

"Hắn là ba ngày sau."

Không biết Triệu Từ Tu ở Vinh thành chuẩn bị cái gì đón tiếp bọn họ, hiện tại Triệu Từ Tu cũng đã bố trí rất tốt, mặc kệ Triệu Từ Tu dùng thủ đoạn gì, muốn mạng của hắn đều có chút khó khăn!

"Tốt lắm, ba ngày này nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, đến lúc đó hẳn là có một trận đánh ác liệt!"

Hỏi nhấm hai mắt lại, Bạch Hiểu Tinh bắt đầu suy tư về khả năng sẽ có nguy hiểm, mặc kệ thế nào, nhiệm vụ hàng đầu của nàng đều là bảo vệ tốt Triệu Tử Tu.

"Lo lắng cho ta?"

Triệu Tử Tu thanh âm mang theo ý cười nhàn nhạt, mặc kệ nói như thế nào, hiện tại Bạch Hiểu Tinh rốt cục bắt đầu biết quan tâm hắn, đây là chuyện tốt.

"Hừ! Ta vì sao muốn quan tâm ngươi, ta là lo cho an toàn của bản thân."

Bởi vì hiện tại nàng là hộ vệ của Triệu Tử Tu, nói dễ nghe là hộ vệ, nói khó nghe là lá chắn bằng thịt người, cho nên, hẳn nguy hiểm càng ít, như vậy đối với bản thân càng tốt, bản thân cũng sẽ không có nguy hiểm.

Triệu Tử Tu cười cười không nói gì, mặc kệ nàng đến cùng có phải quan tâm hắn hay không, ở trong lòng hắn Bạch Hiểu Tinh chính là đang quan tâm hắn, bởi vì hành vi của nàng làm cho hắn giải thích là nàng quan tâm hắn.

Đối với ý cười của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh trong lúc này cũng không muốn giải thích, bởi vì nàng biết, cho dù bản thân giải thích, giờ phút này hắn cũng không nghe, còn không bằng cứ như vậy, nếu là hắn nghĩ nàng cam chịu, vậy cam chịu cũng tốt.

"Tinh Nhi, nàng thật sự là cái người không có lương tâm."

Hiện tại hắn đem cả trái tim đặt ở trước mặt nàng, nàng đều tỏ vẻ không thấy, chuyện gì cũng đều nhàn nhạt như vậy, rốt cuộc muốn hắn làm thế nào mới đáp lại tâm của hắn đây.

"Lương tâm là cái gì vậy?"

Ai nhìn thấy sát thủ có lương tâm, nếu sát thủ có lương tâm, đã sớm bị áy náy đè chết rồi, giống như Bạch Hiểu Tinh thời đại này đã từng, không phải vì có lương tâm, cho nên mới mất mạng sao?

Nháy mắt, Triệu Tử Tu không nói gì, hắn chỉ biết bản thân không nên cùng nha đầu không lương tâm này nói tiếp, nếu nàng có lương tâm, bản thân hắn làm nhiều chuyện như vậy không có khả năng một chút cảm động đều không có, nhưng nàng không đơn giản là không cảm động, hiện tại hoàn toàn là không thèm nhìn đến cảm tình của bản thân!

Nhưng cho dù là vậy, Triệu Tử Tu cũng không có cách nào không thích nàng, đôi khi hắn cũng không rõ, bản thân làm sao lại thích một người như vậy, thậm chí từng muốn buông tha.

Nhưng mỗi lần ý niệm này hiện lên, ngay sau đó đều bị hắn hung hăng đánh tan đi, bởi vì tâm động chính là tâm động, hoàn toàn không phải chuyện hắn có thể không chế.

"Bình thành sắp đến, bản thân cẩn thận một chút."

Hiện tại nàng không muốn nhiều lời, bảo hộ hắn nàng tự nhiên sẽ làm được, kỳ thực tin tưởng lấy võ công của Triệu Tử Tu căn bản là không có gì nguy hiểm, nhưng nàng đã là hộ vệ bên người của hắn, như vậy cao ngạo của nàng tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào ở trước mặt nàng thương hại hắn!

Nghĩ đến cuối cùng, Bạch Hiểu Tinh cắn môi, vẫn là nói ra câu nói từ đáy lòng.

"Mặc kệ lúc nào thì ta đều sẽ ở cạnh ngươi, cho nên không cần lo lắng ta sẽ rời đi."

Tuy rằng biết tự bản thân nói ra Triệu Tử Tu nhất định sẽ đắc ý vạn phần, nhưng nàng vẫn là nhịn không được nói ra, bởi vì nàng có thể cảm giác được trong khoảng thời gian này Triệu Tử Tu bất an.

Tuy rằng nói hắn bất an cùng bản thân hoàn toàn không có quan hệ, nhưng Bạch Hiểu Tinh không hy vọng hắn lo âu bất an như vậy.

Nghe được Bạch Hiểu Tinh gần như hứa hẹn, Triệu Tử Tu trên mặt hiện lên một tia vui sướng, ý tứ của nàng là nói nàng đã tiếp nhận cảm tình của bản thân sao?

Chỉ là vui sướng này đã bị âm thanh tranh cãi ầm ĩ bên ngoài đánh vỡ, nháy mắt, Triệu Tử Tu sắc mặt liền trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Đứa nhỏ của hấn?

Ngay khi xe ngựa của Triệu Tử Tu tiến vào Bình thành, một thiếu nữ mang thai đột nhiên bỏ nhào về phía xe ngựa bọn họ, nói cái gì cũng không chịu rời đi, còn nói Triệu Tử Tu đối với nàng bội tình bạc nghĩa, cùng nàng đều có đứa nhỏ, vậy mà vẫn cùng nữ nhân khác lêu lổng, khóc la kêu gào kinh thiên động địa, đáng tiếc, dù khóc tới đâu căn bản cũng chỉ là sét đánh mà trời không đổ mưa, một chút chú ý đều không có.

Mà ở trong xe ngựa Bạch Hiểu Tinh nhú mắt nhìn Triệu Tử Tu, hấn có đứa nhỏ, chuyện khi nào mà nàng lại không biết? Phải biết rằng nàng cũng đi theo bên người Triệu Tử Tu được một đoạn thời gian.

"Không có khả năng là hài tử của ta, người có thể trở thành mẫu thân hài tử của ta, sẽ chỉ có mình nàng."

Triệu Tử Tu chỉ cần nhận định một người, là tuyệt đối sẽ không cùng người khác dây dưa, cho nên, hấn tuyệt đối sẽ không cùng nữ nhân khác có quan hệ. Trên cái thế giới này có thể để cho hấn nhớ thương, chỉ có mình Bạch Hiểu Tinh.

"Ta cũng không nói gì, Vương gia, ngài làm gì vội vã giải thích như vậy, chẳng lẽ là chột dạ?"

Xem đáng về Triệu Tử Tu khản trương, Bạch Hiểu Tinh liền cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ ở trong lòng hấn bản thân quan trọng như vậy?

"Không phải chột dạ, mà là không muốn để cho nàng hiểu lầm, người ta muốn chỉ có nàng!"

Ngay từ đầu cũng chỉ có Bạch Hiểu Tinh, hơn nữa hiện tại, hay tương lai cũng sẽ chỉ có một mình Bạch Hiểu Tinh, người khác ở trong mắt hấn chính là mây bay!

"Điện hạ, ngài không thể đối với ta như vậy, hiện tại ta có hài tử của ngài, ngài lại muốn vứt bỏ ta, ta sống thế nào a!"

Thanh âm ngoài xe ngựa khiến sắc mặt Triệu Tử Tu càng ngày càng khó coi, hấn thế nào đều không ngờ Triệu Tử Việt lại dùng thủ đoạn hạ tiện như vậy!

"Ha ha, tốt, tốt lắm, người nói đứa nhỏ là của bốn vương, có chứng cứ gì?"

Hiện tại Triệu Tử Tu thật sự tức giận, thật tốt vì hiện tại Bạch Hiểu Tinh không có hiểu lầm, nếu là hiểu lầm, hấn tuyệt đối sẽ làm cho người cả Bình thành gánh vác hậu quả.

"Vương gia, ngài đã quên sao, tháng trước ngày mười lăm, ngài ở nơi này đối với tiểu nữ tử nói, muốn vì tiểu nữ tử thủ thân cả đời, vì sao hiện tại liền quên, ngài muốn tiểu nữ tử sống thế nào."

Nói xong lại khóc lên, người chung quanh nhìn, đều đối với Triệu Tử Tu bên trong xe ngựa chỉ trỏ, bọn họ thật không ngờ, Vương gia trong kinh thành đến lại là một người cảm thụ, lấy đi trong sạch của nữ nhân, vậy mà vẫn không muốn thừa nhận, thật là đáng xấu hổ.

"Cô nương, người đối với chuyện trong kinh thành thật là không hiểu rõ rồi." Triệu Tử Tu thanh âm nhàn nhạt, thế nhưng là rõ ràng trào phúng, "Hoàng cung ở thời điểm trọng đại đều sẽ cử hành cung yến, vương tôn quý tộc đều sẽ tham gia cung yến, mà mười lăm tháng trước vừa khéo là tết Trung thu, xin hỏi cô nương, bốn vương như thế nào phân thân đến nơi này cùng cô nương."

Triệu Tử Tu trong thanh âm mang theo giễu cợt hèn mọn, vụng về như vậy còn muốn hăm dọa bản thân, căn bản chính là vọng tưởng.

"Hơn nữa... Ở đô thành nữ tử dạng gì không có, với thân phận bốn vương, tùy ý cưới một nữ nhi của đại thần cũng đều như tiên như ngọc, làm sao có thể để ý dân nữ thấp kém quê mùa như người."

Vũ nhục, tuyệt đối là vũ nhục trần trụi, nữ tử ở Bình thành có tiếng đẹp như hoa, khi nào lại phải nhận loại vũ nhục này, ở Bình thành căn bản là không có nữ nhân nào bộ dạng xinh đẹp hơn nàng!

Này thì nói vậy nhưng những người chung quanh nhất trí không ủng hộ, mặc kệ như thế nào, ở trong lòng bọn họ thiếu nữ này vẫn là đẹp nhất, hiện tại lại có Vương gia ăn xong không nhận hậu quả, bọn họ làm sao có thể dễ dàng tha thứ.

"Vương gia đã nói như vậy, vậy thì Vương gia tìm một vị cô nương so với Tú nhi đẹp hơn dẫn ra, nếu Vương gia có thể tìm được, mọi người sẽ tin tưởng Vương gia, nếu Vương gia tìm không được, như vậy xin mời Vương gia phụ trách!"

Kỳ thực nguyên bản kế hoạch của Triệu Tử Việt cũng không phải như thế, hấn ra năm trăm lượng bạc, muốn phụ nữ có thai là Tú nhi, hấn muốn Triệu Tử Tu đem đứa nhỏ trong bụng nàng phá đi, nói vậy, Triệu Tử Tu tuyệt đối sẽ gặp phiền toái, đến lúc đó hấn sẽ dễ thủ hạ ở Bình thành kích động quần chúng một chút.

Nhưng Tú nhi nghĩ lại, nếu đem đứa nhỏ này vu vạ trên người Vương gia, như vậy nàng về sau com áo sẽ không phải lo. Là vì nàng nhất thời tham niệm, khiến kế hoạch của Triệu Tử Việt triệt để bị hủy.

Hiển nhiên nàng đem sự tình suy nghĩ rất đơn giản, cũng nghĩ Triệu Tử Tu nhân từ, bọn họ đã tính kế Triệu Tử Tu như vậy, Triệu Tử Tu làm sao có thể không phản kích.

"Ha ha, được, người đã nói như vậy bốn vương sẽ thành toàn cho người, Tình Nhi, nàng đi ra cho bọn họ nhìn xem, người bọn họ gọi là mỹ nhân kia là

dạng người gì, thật sự khiến bốn vương sau khi nhìn thấy đều cảm thấy ngán!"

Thanh âm Triệu Từ Tu lạnh lùng vô tận, nữ tử ngoài xe ngựa nghe thấy từng đợt phát lạnh, nhưng thời điểm nói với người bên trong xe lại trở nên thập phần ôn nhu, chính là thanh âm này khiến nàng nhất định phải đem đứa nhỏ bắt Triệu Từ Tu chịu trách nhiệm.

Không thể không nói, lời này của Triệu Từ Tu là đủ độc, thấy được một nữ tử dung mạo như vậy lại cảm thấy ngán, nữ tử kia sao có thể chịu được loại kích thích này.

Bất quá, mặc kệ nói như thế nào, lần này Bạch Hiểu Tình vẫn rất phối hợp, thời điểm Triệu Từ Tu nói xong, Bạch Hiểu Tình từ trong xe ngựa đi ra, nháy mắt tất cả mọi người đều ngây ngẩn, bởi vì bọn họ chưa từng gặp qua nữ tử cao quý như vậy.

"Cô nương, ngươi hiện tại cảm thấy dung mạo của ngươi còn có thể khiến Từ Tu coi trọng sao?" Thanh âm Bạch Hiểu Tình mang theo châm chọc rõ ràng, trong giọng nói cũng vô tận lạnh lùng, "Ta cũng không phải là muốn kích thích cô nương, nhưng dung mạo cô nương thật sự là có lỗi với người ngoài, bộ dạng cô nương xấu như vậy, còn tới chỗ này dọa người, thật sự sẽ làm hư mất mắt a."

Thanh âm Bạch Hiểu Tình thanh thúy êm tai, làm cho người nghe không tự chủ được thích nàng, nhưng cũng tuyệt đối có thể làm cho người ta thay đổi sắc mặt.

Bộ dạng Bạch Hiểu Tình không cần nói là ở tòa thành ngoại biên nhỏ, cho dù là ở đô thành đều có thể xem như có một không hai, hơn nữa khí chất trên người nàng là không ai sánh bằng, chỉ một nữ tử trong Bình thành nhỏ mà muốn so với nàng, cho dù là ở đô thành, người có khí chất có thể so với Bạch Hiểu Tình cũng không nhiều.

"Không nên cho rằng người khác cũng giống như ngươi không có mắt, thật là dọa người! Nếu ta là ngươi, hiện tại sẽ lập tức đi tự sát, sống trên đời ta sẽ cảm thấy mất mặt!"

Nữ tử giả khóc luôn quỳ trên mặt đất nghe Bạch Hiểu Tình nói xong, sắc mặt đại biến, lập tức từ trên đất đứng lên, chỉ vào Bạch Hiểu Tình mắng to.

"Ngươi nói vậy, ngươi cũng biết ta là hoa khôi đẹp nhất Bình thành, phàm là nam nhân đều sẽ đòi đem ta lấy về nhà, nếu như không phải bởi vì có cốt nhục của Vương gia, ta muốn gả cho dạng nam nhân nào mà không thể."

Ngay khi thanh âm của nàng rơi xuống, một chương từ xe ngựa hướng nữ tử bỏ tới, nếu không phải Bạch Hiểu Tình từ giữa chặn lại, khả năng nữ tử này thật sự sẽ học máu mà chết.

Tuy rằng đối với nữ tử này nàng cũng không vui, nhưng nếu nàng bị Triệu Từ Tu giết, bọn họ sẽ thật sự trúng kế Triệu Từ Việt.

Một bên ám vệ thấy Bạch Hiểu Tình chặn công kích của Triệu Từ Tu, cũng là một trận tiếc hận, nếu vừa rồi một chương kia thật sự dùng ở trên người nữ nhân đó, nàng nhất định là mất mạng, đến lúc đó bọn họ rải tin tức, nói Lệ Vương lạm sát kẻ vô tội.

Chỉ là thật không ngờ, Bạch Hiểu Tình so với bọn hắn thông minh nhiều, vậy mà trong lúc này ngăn cản Triệu Từ Tu, làm cho mục đích của bọn họ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát, thật sự rất thủ đoạn a!

Nữ tử tránh được một kiếp, ngẩng đầu, thấy được Bạch Hiểu Tình đứng ở bên người Triệu Từ Tu, nháy mắt... Háo sắc!

Nàng thế nào đều thật không ngờ vị Vương gia này lại tuấn mỹ như vậy, quả thực so với vị Vương gia ngày đó tìm đến nàng hơn rất nhiều, trong nháy mắt, nàng liền cảm thấy quyết định của chính mình là chính xác, gả cho người tuấn mỹ phú quý như vậy, cuộc sống tương lai của nàng sẽ rất tốt đẹp a.

"Vương gia, ngài rốt cục tới đón Tú nhi sao, Tú nhi chỉ biết Vương gia sẽ không quên Tú nhi."

Dứt lời, chớp động nước mắt, tùy thời đều có khả năng rơi xuống, giờ khắc này, thiếu nữ Tú nhi nước mắt trong mắt là chân thật, bởi vì nàng rất kích động, nàng cảm thấy cuộc sống mong muốn hôm nay đều đã xuất hiện.

"Ám nhất, đem vài người mang lại!" Triệu Từ Tu nhìn nữ tử một mặt thẹn thùng quỳ trên mặt đất, nhìn lại Bạch Hiểu Tình mặt lạnh nhạt đứng bên người, nháy mắt liền biết bản thân lựa chọn có bao nhiêu chính xác.

Thời điểm vài người xuất hiện trước mặt Tú nhi, Tú nhi trên mặt thay đổi, bởi vì trước mắt dĩ nhiên là phụ mẫu nàng, đây là chuyện gì, Vương gia nhìn thấy dung mạo bản thân không phải sẽ vì bản thân mà thần hồn điên đảo sao, vì sao hiện tại lại vô tình như vậy?

Tú nhi tuy rằng không thể nói là thông minh, nhưng cũng tuyệt đối không ngu ngốc, nàng tuyệt đối không tin người này mang phụ mẫu của nàng tới để cầu hôn, nàng có loại thật dự cảm không tốt.

"Vị cô nương này, ngươi tốt nhất cho bốn vương một lời giải thích, đứa nhỏ này rốt cuộc có phải của bốn vương hay không, nếu không giải thích rõ, bốn vương sẽ để cho cha mẹ ngươi giải thích, nếu vẫn giải thích không rõ, bốn vương tin tưởng nam nhân này sẽ cho bốn vương một đáp án vừa lòng."

Uy hiếp, tuyệt đối là uy hiếp trần trụi, bọn họ phạm vào kiêng kỵ lớn nhất của Triệu Từ Tu, cho nên lần này Triệu Từ Tu căn bản chưa hề nghĩ tới sẽ thủ hạ lưu tình, dù sao hung danh của hắn đã truyền khắp nơi, cho nên hắn cũng không quan tâm nhiều thêm một chút thanh danh khó nghe.

Hơn nữa sự tình lần này cũng thật sự chạm đến điểm mấu chốt của Triệu Từ Tu, nếu là việc khác, hắn đều không thèm để ý, nhưng hiện tại chuyện này phát sinh có khả năng sẽ làm Bạch Hiểu Tình rời đi, tình huống nghiêm trọng như vậy, Triệu Từ Tu làm sao có thể không tức giận!

"Vương gia, này... Đây thật sự là hài tử của ngài, ngài quên sao, ngài... Ngài làm sao có thể đùa dối xử với ta như thế." Tú nhi cắn răng nỉ non, phải biết rằng giờ phút này tuyệt đối không thể khai ra, một khi khai ra, chính là tai họa của nàng, khả năng sẽ liên lụy đến người nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Bất đắc dĩ rùng mình

Chỉ là nàng không biết, cho dù nàng không mở miệng, nàng cùng người nhà của nàng, còn có nam tử kia cũng khó trốn thoát vận rủi.

Hôm nay bọn họ làm chuyện như vậy đã kích thích bản tính thị huyết của Triệu Tử Tu, hiện tại nếu như không đổ máu, đáy lòng Triệu Tử Tu căn bản là không thể bình ổn!

"Bốn vương hỏi lại người lần cuối, hài tử của người rốt cuộc là của ai? Nếu người nói thật, bốn vương sẽ tạm tha cho người một mạng!"

Triệu Tử Tu hơi nheo mắt lại, hẳn thật không ngờ giờ phút này cái cô ta còn dám mạnh miệng, đây là cơ hội cuối cùng hẳn cho nàng, nếu còn không nói thật, hôm nay cũng không phải chỉ một mình nàng đổ máu là có thể làm hẳn hết tức giận!

"Vương gia, ngài..." Tú nhi như trước hai mắt rung rung, trong mắt tràn đầy thần sắc thất vọng, giống như lên án hãn phụ lòng nàng.

Nhìn đến đây, Triệu Tử Tu không hỏi nữa, kéo đến một nam hài, quăng cho qua một bên cho ám sát, ám sát lập tức hiểu ý chủ tử, giờ tay chém xuống, cánh tay của đứa nhỏ liền rơi xuống.

Nháy mắt, chung quanh triệt để yên tĩnh, chỉ còn lại đứa nhỏ gào khóc thảm thiết, bọn họ không nghĩ vị vương gia diện mạo tuấn tú này vậy mà tàn nhẫn như vậy.

"Đệ đệ!!"

Nữ tử nhìn bị cánh tay đứa nhỏ bị chém rớt, trong mắt hiện lên tia đau lòng, nàng sai lầm rồi, nàng sai lầm thật rồi, nếu không phải bởi vì nàng đệ đệ cũng sẽ không biến thành như thế, nàng đã biết sai lầm rồi.

"Tiếp tục." Nhìn phản ứng của thiếu nữ Triệu Tử Tu cũng không có kêu ám sát dừng lại, mà để hẳn tiếp tục, nàng đã có can đảm hãm hại hẳn, như vậy hẳn đã chuẩn bị tốt thừa nhận lửa giận của bản thân.

"Không, dừng tay, ta nói thật, ta nói thật." Thấy ám sát còn muốn tiếp tục xuống tay, Tú nhi đã chịu không nổi.

"Hiện tại mới muốn nói? Nhưng bốn vương đã không muốn nghe."

"Không, Vương gia, ta biết sai rồi, ta biết sai rồi, đứa nhỏ căn bản không phải của Vương gia, là ta cùng người khác, là ta nhận tiền đến vu hãm Vương gia, người nhà ta căn bản cũng không biết a, Vương gia, cầu ngài thả bọn họ!"

Tú nhi quỳ trên mặt đất dùng sức đập đầu, trán bởi vì va chạm mạnh, đập đầu đến chảy máu, nhưng Tú nhi lại hoàn toàn không có để ý.

Bởi vì nàng biết, hiện tại nếu không được Vương gia tha thứ, không chỉ đệ đệ này của nàng, liền ngay cả những đệ đệ khác, hai muội muội cùng cha mẹ đều sẽ gặp nguy hiểm, nàng tuyệt không thể tro mắt đứng nhìn sự việc phát triển thành như vậy!

"Không phải của bốn vương?" Triệu Tử Tu trào phúng cười, "Vừa rồi người không phải luôn miệng nói đứa nhỏ là của bốn vương, thậm chí còn nói bốn vương ngày mười lăm tháng tám ở bên cạnh người, điều này sao mới một hồi đã thay đổi toàn bộ, người muốn bốn vương tin tưởng người thế nào?"

"Vương gia, ngàn sai vạn sai đều là lỗi một mình ta, tiểu nữ tử khấn cầu Vương gia không cần giận chó đánh mèo liên lụy đến người nhà của ta."

Hiện tại nàng rốt cục biết Triệu Tử Tu không phải là người nàng có thể chọc, cũng không phải là người nàng có thể có được, chỉ là hiện hối hận là hơi trễ, nàng không biết phải làm thế nào mới không liên lụy đến người nhà.

"Con không dạy dỗ là lỗi của cha mẹ, làm sao có thể nói là giận chó đánh mèo! Ám sát, động thủ!" Lần này Triệu Tử Tu là quyết tâm, thanh danh không tốt thì như thế nào.

"Tử Tu!"

Lần này là Bạch Hiểu Tinh bắt mẫn, cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, đã biết là ai làm, vì sao còn liên lụy đến gia nhân người ta, chẳng lẽ bị người khác nói là hung tàn tốt như vậy sao, hoặc đây mới là bản tính của Triệu Tử Tu?

"Chuyện của ta không tới phiên nàng quản!"

Lúc nổi nóng Triệu Tử Tu nói những lời này sau đó lập tức hối hận, chỉ là lúc hắn muốn nói gì ánh mắt Bạch Hiểu Tinh đã lạnh xuống, nháy mắt Triệu Tử Tu đã biết mọi việc không tốt, thấy Bạch Hiểu Tinh đi vào xe ngựa, liền đuổi theo vào.

Đi vào xe ngựa, thấy Bạch Hiểu Tinh ở trong xe, hắn dè dặt cẩn trọng tới gần, trong mắt mang theo đáng thương cùng ủy khuất, căn bản là không ai nghĩ đến, người này cùng nam nhân vừa mới ra lệnh kia là một người.

"Tinh Nhi, vừa rồi ta không phải cố ý."

Chậm rãi cọ đến một bên thân thể của nàng, muốn đem nàng ôm vào trong lòng, nhưng lại cảm giác được nàng tránh né, nháy mắt, Triệu Tử Tu trong lòng lộp bộp, hồng rồi, lần này Bạch Hiểu Tinh thật tức giận rồi, là phi thường nghiêm trọng.

"Ta... Ta vừa rồi chính là giận đến hồ đồ, nàng đừng giận ta, được không, được không."

"Điện hạ khách khí, Hiểu Tinh chẳng qua là một cái hộ vệ nho nhỏ mà thôi, vừa rồi là Hiểu Tinh quá phận."

Bạch Hiểu Tinh nói xong ánh mắt nhàn nhạt nhìn hắn, trong mắt không có chút giận giữ nào, cũng không có ý oán trách, nhưng lạnh nhạt kia lại làm cho người ta kinh hãi.

Nhưng chính là bộ dạng này mới càng khiến Triệu Tử Tu tâm đầu tan nát, nguyên bản hắn cho rằng Bạch Hiểu Tinh chỉ tức giận một chút mà thôi, hiện tại xem ra không phải chỉ là tức giận một chút, mà là lửa giận ngập trời.

Trong khoảng thời gian này ở chung, Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tinh là dạng người gì, nàng cho tới bây giờ khi nổi giận đều không giống như nữ tử bình thường, nàng càng tức giận sẽ càng lạnh lùng yên tĩnh.

Cho nên khi có người chọc nàng, nàng lạnh nhạt mỉm cười, cứ như vậy không thêm chất vấn, tuyệt đối là nàng tức giận, còn là rất rất tức giận.

Quả nhiên, Triệu Tử Tu cảm giác không có sai, đêm đó bọn họ trở về khách sạn, hắn rốt cục biết chọc Bạch Hiểu Tinh tức giận sẽ có hậu quả gì.

"Chường quây, một gian phòng thượng hạng." Bởi vì thời gian này hai người đã có thói quen ngủ cùng nhau, cho nên, Triệu Tử Tu không chút do dự liền muốn một phòng.

Bất quá một bên Bạch Hiểu Tinh giống như hoàn toàn không thêm để ý lời nói của hắn, nhàn nhạt đối với chường quây nói, "Hai gian."

"Tinh Nhi..."

"Tự ta sẽ trả tiền, " ngẩng đầu nhàn nhạt liếc Triệu Tử Tu một cái, nhàn nhạt nói, " Chuyện của Vương gia Hiểu Tinh mặc kệ, giống vậy chuyện của Hiểu Tinh, hi vọng Vương gia cũng không cần quản."

Trong thanh âm không có ý tứ uy hiếp, nhưng Triệu Tử Tu biết, nếu hiện tại phản đối, như vậy hậu quả là sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Cuối cùng, Triệu Tử Tu vẫn là thỏa hiệp, bởi vì Triệu Tử Tu nếu không thỏa hiệp, Bạch Hiểu Tinh sẽ có khả năng đi đến một khách điểm khác để ở.

Triệu Tử Tu trở về phòng liền ngồi im lặng trong phòng không chút động tĩnh, không lâu sau, gian phòng cách vách phát ra tiếng vang nhỏ, sau đó chính là tiếng nước chảy.

Bạch Hiểu Tinh hẳn là đang tắm đi, Triệu Tử Tu không khỏi càng thêm hối hận, nếu hôm nay không để nàng tách ra, sẽ có thể thường thức mỹ nhân tắm nha, hiện tại không thấy được, thật sự là đáng tiếc a.

Nếu là lúc đó Triệu Tử Tu còn có thể chịu được, hiện tại chỉ sợ căn bản là không chịu được, hắn không biết làm thế nào đi đối mặt với một Bạch Hiểu Tinh không có cảm tình.

Dần dần đêm càng ngày càng tối, Triệu Tử Tu nằm ở trên giường, tưởng tượng Bạch Hiểu Tinh đang nằm trong lòng của hắn, như vậy mới có thể làm cho hắn nhanh chút đi vào giấc ngủ.

Nhưng hắn lại phát hiện, tưởng tượng vốn là phí công, trong lòng trống trơn căn bản là không thể cứ suy nghĩ là xong, cho dù là suy nghĩ Bạch Hiểu Tinh cũng không phải thật sự đang ở bên, loại cảm giác này làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

Cho nên, nhin nửa đêm, Triệu Tử Tu vẫn là cảm thấy nên đi nhìn Bạch Hiểu Tinh, đôi khi sự việc một khi trở thành thói quen. Như vậy khi bị phá vỡ, sẽ chỉ làm người ta khó có thể tiếp nhận.

Mà lúc này Bạch Hiểu Tinh hiển nhiên cũng có chút không quen, mỗi ngày đều là bị Triệu Tử Tu ôm vào trong ngực ngủ, hiện tại không có người kia ôm, bỗng nhiên nàng cảm thấy thời tiết hình như hơi lạnh.

Nhưng là hiện tại nàng phi thường không muốn nhìn thấy người kia, bởi vì sự tình lần này thật khiến Bạch Hiểu Tinh phi thường tức giận. Đang tức giận đồng thời còn có một tia mờ mịt, vì sao một câu nói của Triệu Tử Tu đối với nàng lại ảnh hưởng nghiêm trọng như vậy.

Ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, bỗng nhiên cảm giác được bên giường đột nhiên xuất hiện một người, theo bản năng xuất ra chủy thủ hướng tới giường đâm tới, nhưng là ngoài ý muốn, đối phương cũng không có bị bản thân đâm trúng, ngược lại cầm cổ tay của mình.

Triệu Tử Tu.

"Vương gia, đêm đã khuya, mời về nghỉ ngơi đi."

Hiện tại Bạch Hiểu Tình thật sự là không muốn nhìn thấy mặt hắn, bởi vì nhìn thấy mặt hắn, Bạch Hiểu Tình sẽ cảm thấy bản thân phi thường tức giận.

"Tình Nhi, nàng muốn một mình cũng tốt, nhưng nàng cho ta một ít thời gian được không, ta biết hôm nay là ta nói lời, lúc đó ta nổi nóng, ta cũng không phải cố ý nói như vậy."

Loại chuyện này hắn vĩnh viễn đều có chút chịu không nổi, ai, thật sự là lỗi một bước chân thành hận thiên cổ a!

Triệu Tử Tu vội vàng giải thích, nhưng Bạch Hiểu Tình căn bản là nghe không vào, không, có lẽ phải nói là không muốn nghe, ý tứ của hắn cùng nàng căn bản là không có quan hệ gì, vì sao muốn nàng nghe hắn giải thích.

"Vương gia, đêm đã khuya, ngài nên trở về nghỉ ngơi đi, nơi này là phòng thuộc hạ."

Nhưng thái độ của Bạch Hiểu Tình càng như vậy, Triệu Tử Tu lại càng khó chịu, rõ ràng giữa bọn họ đều có thể chung sống hòa bình, vì sao cứ phải nhào đến thế này, hắn biết lời nói của bản thân là có chút đã thương người, nhưng hắn cũng sám hối rồi, nàng vì sao ngay cả hắn xin lỗi cũng không nghe đâu.

"Tình Nhi, ta biết sai rồi."

Hắn thật sự là sai lầm rồi, chẳng những sai, mà là rất sai, cho dù hắn tức giận cũng không thể nói với Bạch Hiểu Tình như vậy!

"Vương gia nào có sai, việc hôm nay là thuộc hạ quá phận."

Bởi vì thời gian dài ở chung ngang hàng nhau, làm Bạch Hiểu Tình cơ hồ quên mất bản thân chỉ là hộ vệ của hắn, hiện tại việc nàng nên làm chính là bảo hộ hắn, trừ việc này ra, nàng không cần thiết lãng phí cảm tình.

Bạch Hiểu Tình càng nói như vậy, Triệu Tử Tu càng thêm bất an, hắn cảm giác được lòng của nàng có chút xa cách, tuy rằng cho tới bây giờ đều không có thân thiết quá, nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy càng xa, xa tới nỗi hắn đều chạm không đến, loại cảm giác này hắn rất không thích!

Ngay tại thời điểm Triệu Tử Tu còn muốn nói điều gì, hai người đồng thời rung mình, vốn cho rằng đối phương mấy ngày nữa mới ám sát, không nghĩ tới vậy mà bây giờ đã nghĩ muốn ám sát hắn!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Bạch Hiểu Tình bị thương

Giờ phút này không phải là lúc giận dữ, Bạch Hiểu Tình so với bất luận kẻ nào đều hiểu, nhìn Triệu Tử Tu bên cạnh, hơi hơi gật đầu, sau đó ánh mắt dừng ở cửa sổ, trong mắt tràn đầy dề phòng.

Lúc này người đến khẳng định là để ám sát, hơn nữa sát khí rõ ràng như vậy, chỉ cần không phải người chết đều có thể cảm giác được. Những người này thật đúng là làm cho người ta không bớt lo!

Nhưng bất ngờ là, người cũng không tiến vào, mà là đâm một cái ống nhỏ vào cửa sổ giấy, dưới ánh trăng, có thể nhìn đến một làn khói nhẹ thổi vô.

Khói mê!

Nháy mắt Bạch Hiểu Tình vui vẻ, nàng không nghĩ tới sẽ gặp loại sát thủ này, giết người còn dùng khói mê. Những người này thật là sát thủ sao?

Nàng lấy từ bên hông một cái bình nhỏ cầm hai viên dược hoàn đổ ra, một viên bỏ vào miệng, mặt khác viên còn lại đưa cho Triệu Tử Tu.

Thấy Bạch Hiểu Tình vẫn quan tâm bản thân, Triệu Tử Tu chớp mắt, cũng không đưa tay đón, mà tham lam quá mức trực tiếp há miệng ngậm lấy, đầu lưỡi âm áp áp sát lòng bàn tay của nàng, làm cho nàng toàn thân cứng đờ.

Nhìn Bạch Hiểu Tình phản ứng, Triệu Tử Tu trong lòng hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, có phản ứng là tốt rồi, hắn sợ là nàng hiện tại một chút phản ứng đều không có, nếu bởi vì sự tình hôm nay mà Bạch Hiểu Tình triệt để không để ý hắn, hắn chỉ sợ thật sự sẽ chết tâm.

Khoảng một lát sau, Bạch Hiểu Tình hướng Triệu Từ Tu gật đầu, ý bảo hắn nằm trên giường đừng nhúc nhích, mà bản thân còn lại là chậm rãi đi đến hướng cửa sổ, đợi chuẩn bị giết thích khách.

Hắc y nhân chậm rãi đẩy cửa sổ ra, phát ra âm thanh rất nhỏ, nam tử nhảy vào, rơi xuống đất rất nhẹ, thế nhưng lại bị bắt được. Bạch Hiểu Tình bỗng nhiên cảm thấy giết loại sát thủ này căn bản chính là vũ nhục.

Nàng không rõ, bỏ tiền chắc hẳn sẽ thuê được vài người chuyên nghiệp, hôm nay đây là tình huống gì chứ, vậy mà tìm một cái sát thủ không biết giết người đến đây.

Chỉ thấy nàng như là một u linh lén ra sau lưng nam tử, bưng kín miệng của hắn, thời điểm hắn còn chưa kịp phát ra động tĩnh gì, chủy thủ trong tay đã cắt qua cổ hắn, nháy mắt nam tử liền không còn hô hấp.

Vì tránh cho người ngoài cửa sổ biết người vào trong phòng đã chết, Bạch Hiểu Tình tiếp được thi thể hắn, nhưng là trong tay truyền đến cảm giác dán chặt với hắn làm cho nàng thấy thập phần không thích!

Tuy rằng Bạch Hiểu Tình có thói quen giết người, nhưng thời điểm hai tay thật sự nhiễm máu tươi đều sẽ làm cho nàng cảm thấy phi thường ghê tởm.

Không tiếng động đem thi thể tên sát thủ hạng tư nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, Bạch Hiểu Tình lại một lần nữa quay về bên cửa sổ, nàng tin tưởng, người thấy được mùi máu những tên sát thủ còn lại nhất định sẽ cho rằng hắn đã thành công, sau đó vào giải quyết là tốt rồi.

Quả nhiên không ngoài Bạch Hiểu Tình sở liệu, không bao lâu sau, tên sát thủ phụ trách tiếp ứng người được mùi máu trong phòng, nghĩ đồng bọn đã thành công, nghênh ngang đi vào.

Bạch Hiểu Tình nhìn hắn, một điểm khách khí đều không có, trực tiếp một đao đâm vào tim hắn, nam tử xoay người, ánh mắt khó tin nhìn Bạch Hiểu Tình.

"Người... Là... Sát thủ..."

Thủ đoạn ẩn giấu như vậy chỉ sát thủ mới có, không nghĩ tới hắn sẽ gặp một sát thủ khác ở trong này, còn là sát thủ nhất đẳng..

Ngay khi Bạch Hiểu Tình muốn xử lý thi thể, sau lưng bỗng nhiên bị đánh úp, Bạch Hiểu Tình nháy mắt liền hiểu, bản thân trúng kế, hai người kia căn bản chính là mồi, dùng bọn họ để che giấu ba sát thủ nhất đẳng.

Đáng chết, nàng vừa rồi thật là sợ ý!

Không kịp nghĩ nhiều, Bạch Hiểu Tình mạnh mẽ nghiêng mình, tránh đi chủy thủ sắp sửa đâm vào ngực bản thân, trong mắt hiện lên một mảnh hàn ý, đủ ngoan độc, căn bản chính là muốn dồn nàng vào chỗ chết!

Chỉ tiếc là, mạng của nàng không phải ai đều có thể lấy đi!

Bạch Hiểu Tình cấp tốc lắc mình, tránh được công kích, nhưng chủy thủ vẫn xẹt qua sau lưng nàng, để lại một đạo vết thương thật sâu, máu trong nháy mắt liền trào ra.

"Tình Nhi!" Máu tươi kia trong nháy mắt, nhiễm đỏ ánh mắt Triệu Từ Tu, hắn thật không ngờ bản thân ở đây vậy mà lại để nàng bị thương.

Lúc này Bạch Hiểu Tình cũng không để ý thương thế bản thân, mà chỉ lo phản đòn, trực tiếp đem chủy thủ trong tay hung hăng đâm vào ngực địch nhân.

Khỏe miệng của nàng gợi lên một nụ cười khoái ý, quả nhiên trải qua huấn luyện không giống nhau, bọn họ nhất định cho rằng nàng bị thương sẽ lo phòng thân chạy trốn, chỉ tiếc bọn họ đã đoán sai, thân là một sát thủ, chỉ có hai lựa chọn sống hay chết, không có chạy trốn!

Dùng một đao đổi lấy mạng địch nhân, mua bán này không phải có lợi bình thường đâu!

"Các người dám làm bị thương nàng."

Ngay thời điểm Bạch Hiểu Tình chuẩn bị ra tay giải quyết người thứ hai, Triệu Từ Tu đã đi tới bên cạnh nàng, một tay ôm nàng vào lòng, ánh mắt đầy lửa giận nhìn đối phương.

"Từ Tu, ta không sao!"

Bạch Hiểu Tình cảm giác được Triệu Từ Tu tức giận, giờ khắc này nàng biết hắn là vì bản thân mà không khống chế được, nhưng nàng lại phải trấn an hắn, bởi vì Bạch Hiểu Tình biết, lúc này nếu có người biết võ công Triệu Từ Tu rất cao, sẽ mang đến cho hắn rất nhiều phiền toái.

Hiện tại bọn họ đã đủ nguy hiểm, nếu để cho người ta biết Triệu Từ Tu là võ lâm cao thủ, như vậy bọn họ sẽ không còn mạng rời khỏi bình thành.

"Không có việc gì, bởi vì hôm nay không ai có thể sống sót rời khỏi nơi này."

Triệu Từ Tu ánh mắt mang hơi hồng, giống như một thú dữ thị huyết, người hắn tối trần trọng, cứ như vậy ở trước mặt hắn trọng thương, hắn làm sao có thể chịu được, bọn họ đã có lá gan làm Bạch Hiểu Tình bị thương, như vậy liền chuẩn bị tốt thừa nhận lửa giận của hắn đi.

Kỳ thực Triệu Tử Tu hoàn toàn có thể cho ám vệ đi giải quyết những người này, nhưng bởi vì bọn họ làm Bạch Hiểu Tinh bị thương, cho nên hắn muốn tự mình giải quyết những người này!

Cảm giác được Triệu Tử Tu sát khí đầy người chậm rãi tiếp cận, hai người bọn họ rất cực sợ, thật không ngờ Vương gia bị đồn đại không có võ công gì vậy mà lại có khí thế mạnh mẽ như vậy, điều này sao có thể!?

Hiện tại trong lòng hai người chỉ có một ý niệm, là phải trốn!

Địch nhân tuyệt đối không phải người bọn hắn có thể đối phó, hiện tại chỉ có thể đào tẩu, hơn nữa bọn họ muốn đem việc Triệu Tử Tu võ công cao cường nói cho chủ tử, để chủ tử phòng bị hơn!

Bọn họ tưởng tượng rất hay, chỉ tiếc hiện tại lại không có cơ hội, bởi vì Triệu Tử Tu cứ như vậy ôm Bạch Hiểu Tinh đi tới trước mặt hai người, trong tay trường kiếm xuất hiện, ngay lập tức giải quyết xong tánh mạng một người, người còn lại giật mình nhìn Triệu Tử Tu, tốc độ qua nhanh!

Đây thật là Vương gia không có võ công sao, lợi hại đến cái mức độ nào a! Vốn cho rằng võ công của hắn chẳng qua chỉ bình thường thôi, nhưng hiện tại xem ra, tuyệt đối là siêu cấp cao thủ!

Tìm đúng cơ hội, nam tử một chưởng vung đến Triệu Tử Tu, trên mặt mang mỉm cười thắng lợi, thật tốt quá, hắn cuối cùng vẫn có thể thoát khỏi nơi này.

Chỉ là hắn còn chưa cao hứng được bao lâu, trước ngực đã truyền đến đau đớn làm cho hắn không tự chủ được quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, mà tay nâng vừa vịn xuống, chúi thủ trong tay lại không thấy đâu...

"Chẳng lẽ không ai nhắc với ngươi, mặc kệ khi nào tuyệt đối không được xoay lưng về phía địch nhân sao, bằng không ngươi sẽ rơi vào cục diện vạn kiếp bất phục."

Bạch Hiểu Tinh trong thanh âm lạnh lùng châm chọc, bị thương bởi sát thủ như vậy, Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên cảm thấy bị sỉ nhục, thật sự là mất mặt!

Nam tử đã tắt thở, phải biết rằng chủy thủ của Bạch Hiểu Tinh cũng không phải đơn giản, vì bảo hộ bản thân, vũ khí tùy thân của Bạch Hiểu Tinh phần lớn đều có độc, gặp máu đều hòa tan toàn bộ, nếu bị nòng đâm bị thương, vậy chuẩn bị đi gặp Diêm vương ôn chuyện đi.

"Thương thế của nàng thế nào?"

Nhìn người toàn bộ đều bị giết, sát khí trên người Triệu Tử Tu hơi thu lại một ít, trên mặt biểu cảm lại biến thành đau lòng, vừa rồi nếu không phải ý của hắn Bạch Hiểu Tinh làm sao có thể bị thương, đều là hắn sai.

Hơn nữa nếu hôm nay không phải hắn chọc Bạch Hiểu Tinh tức giận, bọn họ cũng sẽ không tách ra, sát thủ lần này hiển nhiên là hướng về phía Bạch Hiểu Tinh.

Nhìn Triệu Tử Tu tự trách, hiện tại Bạch Hiểu Tinh cũng không thể nói là giận hắn.

"Tốt lắm, ta không giận ngươi."

Tuy rằng biết phần thất lạc cùng áy náy của hắn hoàn toàn là giả vờ, nhưng Bạch Hiểu Tinh vẫn nguyện ý tha thứ hắn, dù sao lo lắng trong mắt là thật.

Hơn nữa sự tình hôm nay Bạch Hiểu Tinh cũng biết Triệu Tử Tu là vô tâm, lúc đó hắn là nổi nóng, cho nên mới nói lời.

"Thật sự?"

Nghe được lời nói của Bạch Hiểu Tinh, tâm tình của Triệu Tử Tu trở nên nhảy nhót, tuy rằng nói Bạch Hiểu Tinh bị thương làm cho hắn rất đau lòng, nhưng nếu nàng tha thứ cho bản thân, vậy cũng là việc vui.

Vốn cho rằng nàng muốn giận dữ lâu, nhưng hiện tại lại hoàn toàn không có chuyện, điều này làm cho Triệu Tử Tu cảm thấy phi thường vui vẻ.

"Àn."

Xem bộ dạng này của Triệu Tử Tu, cho dù là Bạch Hiểu Tinh cũng thật sự không biết làm gì, huống hồ Bạch Hiểu Tinh cũng biết bản thân nếu lại nháo lên chính là có tình gây sự, hôm nay Triệu Tử Tu vì bản thân ngay cả võ công giấu điếm bấy lâu đều dùng, nàng làm sao có thể giận dữ hắn đây.

"Nàng không tức giận thì tốt rồi." Triệu Tử Tu khoe miệng vui vẻ mỉm cười, mặc kệ nói như thế nào đây chính là một chuyện tốt, nếu cứ như vậy hắn không biết bản thân có thể chịu được mấy ngày, "Đến, ta giúp nàng xem vết thương."

Biết thương thế Bạch Hiểu Tinh không nhẹ, cho nên bây giờ phải nhanh xử lý miệng vết thương một chút sẽ tốt hơn, trong phòng dày đặc mùi máu tươi khiến Triệu Tử Tu từng đợt kinh hãi.

Hắn đều lo lắng Bạch Hiểu Tinh sẽ vì mất máu quá nhiều mà ngất đi, chỉ là ngay sau đó, lo lắng trong mắt hắn biến thành lạnh lùng, sự tình lần này mặc kệ là do Triệu Tử Hằng hay Triệu Tử Việt làm, hắn đều sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Chương 66: Hạ lệnh đồ (diệt) thành

Nghe Triệu Tử Tu nói xong, Bạch Hiểu Tinh thân mình cứng đờ, kỳ thực bây giờ nàng thật sự không hi vọng hẳn nhìn thấy miệng vết thương trên người, căn cứ vào đau đớn vừa rồi, nàng biết bản thân tuyệt đối bị thương không nhẹ. Cho nên nàng chẳng không muốn để Triệu Tử Tu nhìn thấy miệng vết thương của nàng.

Nhưng Triệu Tử Tu làm sao có thể làm theo ý Bạch Hiểu Tinh, không chút khách khí vạch áo của nàng, vết máu trên lưng trong nháy mắt đâm bị thương ánh mắt của Triệu Tử Tu.

Tuy rằng hẳn biết Bạch Hiểu Tinh bị thương, thế nhưng chưa hề nghĩ tới vết thương lại nặng như vậy, xem vị trí vết thương, vừa rồi Bạch Hiểu Tinh nếu tránh né hơi chậm một chút, như vậy lưỡi dao tuyệt đối sẽ đâm thủng ngực của nàng.

"Tử Tu, ta không sao."

Nàng biết miệng vết thương thoát nhìn nhất định rất dữ tợn, nhưng trên thực tế lại không có gì trở ngại, miệng vết thương tuy rằng chảy không ít máu, nhưng Bạch Hiểu Tinh biết, căn bản là không thương tổn quá sâu, bắt quá nhìn qua lại không thấy như vậy.

"Không có việc gì? Như vậy vẫn nói là không có việc gì, vậy như thế nào mới là có việc?"

Thấy Bạch Hiểu Tinh nói không có việc gì, Triệu Tử Tu thật có chút tức giận, vết thương của nàng có bao nhiêu nghiêm trọng, hẳn thấy rất rõ ràng, nhưng nàng vẫn nói với hắn là không có việc gì.

Tìm người giúp Bạch Hiểu Tinh chữa thương xong, Triệu Tử Tu đem nàng ôm vào trong ngực, trong mắt hiện lên thương tiếc rõ ràng. Đại phu nói thương thế của nàng cũng không tính nghiêm trọng, vẫn chưa tổn hại đến gân cốt chỉ là ngoại thương mà thôi, tuy rằng miệng vết thương thoát nhìn tương đối đáng sợ, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, dưỡng tốt thậm chí ngay cả sẹo đều sẽ không lưu lại.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng đủ để Triệu Tử Tu tức giận, người quan trọng nhất của hắn, ngay trước mặt hắn cứ như vậy bị người khác làm bị thương, Triệu Tử Việt, lần này thù hận giữa bọn họ là đến chết cũng không hết!

Hôm nay nếu người bị thương là hắn, như vậy là do hắn không phòng bị tốt, hắn nhận mệnh, nhưng người bị thương là Bạch Hiểu Tinh, hắn tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình, tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.

"Tử Tu, lần này ta thật sự không có việc gì."

Nhìn biểu cảm Triệu Tử Tu ngoan lệ, Bạch Hiểu Tinh tự nhiên biết hắn muốn vì bản thân báo thù, nhưng nơi này là Bình thành, là địa bàn của Triệu Tử Việt, không nghĩ qua sẽ vì nàng mà rước lấy không ít phiền toái, cho nên làm việc vẫn nên nhẫn nhịn một ít sẽ tốt hơn.

"Ta biết, ta sẽ không dính vào."

Triệu Tử Tu tuy rằng nói như vậy, nhưng Bạch Hiểu Tinh lại không tin, sẽ không dính vào, là nói người khác đi!

"Ám vệ!" Sau khi Bạch Hiểu Tinh ngủ say do bị ảnh hưởng bởi thuốc, Triệu Tử Tu chậm rãi mở mắt, trong mắt là một mảnh lạnh như băng, "Truyền lệnh xuống, vây quanh Bình thành, ngày mai chỉ lưu lại một người sống, còn lại giết không tha, Triệu Tử Việt đã dám đến triều chọc bỗ vương, bỗ vương liền cho hắn biết thế nào là trả giá."

"Ngày mai, đồ thành!"

Đồ (diệt) thành hai chữ hung hăng nện vào trong lòng ám vệ, hắn biết chủ tử tuy rằng tàn nhẫn nhưng trước giờ chưa từng nói ra loại mệnh lệnh này, đồ thành vẫn là thành trì nước mình, cái này càng thêm làm cho người ta cảm thấy không biết nói gì.

Bất quá...

Xem Bạch Hiểu Tinh hiện tại hôn mê bất tỉnh, bọn họ có chút minh bạch, hôm qua sát thủ đến giết vương gia bọn hắn cũng cảm giác được, bất quá nghĩ đến có Bạch cô nương ở bên người chủ tử, hơn nữa chủ tử võ công cao cường, cho nên bọn họ liền không có ra mặt, hiện tại xem ra hẳn là Bạch cô nương bị thương, khó trách chủ tử lại...

"Đi xuống đi." Xem ám vệ có chút ngây người, Triệu Tử Tu phát phát tay, "Nhớ kỹ, trừ bỏ người truyền tin cho Triệu Tử Việt ở ngoài, những người khác toàn bộ giết! Không! Tha!"

Xem ra trong khoảng thời gian này là hắn quá mức nhẫn từ nương tay, làm cho người ta quên hẳn là dạng người gì, tốt lắm, hiện tại hẳn sẽ làm cho bọn họ

nhớ lại hấn Triệu Từ Tu có bao nhiêu tâm ngoan thủ lạt.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Bạch Hiểu Tinh tỉnh táo lại, nhìn thấy Triệu Từ Tu trưng ra khuôn mặt lo lắng, rốt cục, Bạch Hiểu Tinh cười cười đối hấn lắc đầu.

"Không cần lo lắng, ta không sao."

Bởi vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt có chút trắng bệch làm Triệu Từ Tu lo lắng không thôi, thế nhưng cũng không nói gì thêm, hấn hiểu Bạch Hiểu Tinh là không muốn đề cho hấn lo lắng.

Không thể không nói, trải qua một đêm tu dưỡng, sắc mặt Bạch Hiểu Tinh tốt hơn rất nhiều, không giống hôm qua tái nhợt, điểm ấy cũng khiến cho Triệu Từ Tu ít nhiều thả lỏng.

"Đi, hôm nay ta giúp nàng báo thù."

Triệu Từ Tu nói rất thoải mái, nhưng trong mắt lại ngưng tụ lãnh ý, lần này, hấn tuyệt đối sẽ không nương tay cho những người đó, cái gọi là báo thù của hấn thật ra chính là tàn sát khắp nơi.

"Từ Tu, ngươi biết rõ..."

Hấn biết rõ hiện tại Triệu Từ Việt hi vọng nhất chính là hấn ở Bình thành giết người, như vậy đến lúc đó Bình trong thành loạn, Triệu Từ Tu cho dù chết ở trong này, Triệu Từ Việt ở trước mặt hoàng đế cũng có lý do để nói.

"Ta biết, cho nên ta sớm đã có chuẩn bị, nàng không cần lo lắng."

Không cần lo lắng, nàng làm sao có thể không lo lắng đâu, đồng thời nàng còn có chút bất đắc dĩ, nếu bản thân ngày hôm qua chú ý một chút không để bị thương, Triệu Từ Tu cũng sẽ không kích động như vậy, nói đến cùng, vẫn là bản thân quá mức sơ ý.

Lúc hai người đi ra khách sạn, Bạch Hiểu Tinh mới phát hiện, binh mã đã vây quanh khách sạn của bọn họ.

"Yên tâm, vương gia được phong vương đều có binh mã của bản thân, cho nên mặc dù Triệu Từ Việt cùng Triệu Từ Hằng biết cũng không sợ."

"Chủ tử, chủ mẫu, đều đã chuẩn bị tốt."

Đầu lĩnh cung kính hướng tới hai người chậm rãi hành lễ, chuyện ngày hôm qua bọn họ đã biết rồi, cho nên ở trong lòng bọn họ, Bạch Hiểu Tinh đã là chủ mẫu, thương hại chủ mẫu bọn họ, há lại có thể dễ dàng buông tha.

Triệu Từ Tu phi thường vừa lòng cách xưng hô này, nhưng Bạch Hiểu Tinh lại hơi nhú mảy, nàng khi nào thì thành chủ mẫu bọn họ.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh không có biện giải, hiện tại cả người nàng đều bị Triệu Từ Tu ôm vào trong ngực, cho dù biện giải chỉ sợ cũng không có ai tin tưởng. Hơn nữa... Nàng tựa hồ cũng không chán ghét xưng hô này.

"Tốt lắm, chúng ta đi gặp những người đó thôi."

Triệu Từ Tu khoé miệng gọi lên một độ cong lạnh lùng, làm nàng bị thương nên trả giá bằng máu đi, Bình thành, lập tức sẽ trở thành lịch sử!

Trong thành đất trống không ít, thần sắc bọn họ vô cùng mờ mịt, hình như là căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ ngơ ngác nhìn bản thân bị bao vây, rốt cục là như thế nào?

Trong đó chỉ có số ít người biết là chuyện gì xảy ra, bọn họ đều là ngục trang, chuẩn bị thời cơ ám sát Triệu Từ Tu, bắt quả hiện tại xem ra sẽ không thành công.

Ngày hôm qua bọn họ phái sát thủ nhất đẳng đi ám sát, cuối cùng vẫn bị diệt toàn bộ, mà Bạch Hiểu Tinh lại chỉ bị thương mà thôi, nàng rốt cục là dạng người gì a!

"Ngày hôm qua là ai đến ám sát bốn vương?" Triệu Từ Tu thanh âm nhàn nhạt vang lên, uy nghiêm làm cho người ta cảm thấy vô pháp kháng cự.

"Vương gia oan uổng a, ta chỉ là tiểu dân làm sao dám ám sát Vương gia, mong Vương gia minh xét." Một nam tử trước ra sức hô to, trong thanh âm hơi run run.

Triệu Từ Tu châm chọc cười, có lẽ người khác không có cảm giác gì, nhưng hấn cảm nhận được, nam nhân này tuyệt đối không đơn giản.

Tuy rằng thanh âm của hấn run run, nhưng trong ánh mắt lại không có một tia sợ hãi, nói cũng rất có trật tự, rơi vào hoàn cảnh như vậy còn có thể bảo trì lý trí, người này tuyệt đối không đơn giản, vô cùng có khả năng chính là sát thủ ám sát!

"Cho các ngươi thời gian một canh giờ, nếu không giao ra người thương hại vương phi bốn vương, như vậy hôm nay liền Đồ! Thành!" Đồ thành hai chữ nói ra có khí phách, ngay cả người vừa mới nói kia đều choáng váng.

Vốn bọn họ vốn định ba phải, đem Lê Vương chọc giận, động thủ giết người khiến cho nội loạn, có thể nhân cơ hội giết Triệu Tử Tu.

Thật không ngờ, Triệu Tử Tu vậy mà một lời không nói lại lựa chọn đồ thành, chẳng lẽ hắn không biết đồ thành, sẽ khiến cho quốc gia nội loạn sao.

"Nhớ kỹ, ta chỉ cho các ngươi một canh giờ, qua một canh giờ, cho dù là các ngươi muốn nói, bốn vương cũng không muốn nghe!" Nếu thời gian chưa hết, Triệu Tử Tu sẽ nghe sao? Đương nhiên sẽ không thể! Việc hắn Triệu Tử Tu quyết định cho tới bây giờ đều không có thay đổi!

Hôm nay hắn nói vậy bất quá là vì để cho người đang ăn mình gần đó đem tin tức truyền lại cho người đang ở trong kinh thành bình thành kia, cho dù là Triệu Tử Việt sau khi biết tin tức, nơi này cũng đã sớm biến thành một tòa tử thành.

Hiện tại hắn muốn hai người kia biết chọc giận hắn kết quả sẽ ra sao! Đợi đến khi Triệu Tử Việt tới nơi, hắn liền cho hắn ta biết cái gì mới là tung hoành khắp nơi!

Một canh giờ cũng không dài lắm, nhưng nói ngắn cũng không ngắn, nhưng trong một canh giờ, có thể làm cho tâm người ta rối rắm.

Đồ thành, hai chữ nặng trĩu áp ở trong lòng mỗi người, bọn họ có loại cảm giác, vị Vương gia này không phải nói đùa, một khi một cái canh giờ trôi qua, tìm không thấy người thương hại vương phi của hắn, như vậy hắn tất nhiên sẽ đồ thành.

Cho nên mọi người hoảng sợ, hiện tại việc bọn họ cần làm chính là tìm được người ám sát vương phi, sau đó đem giao ra.

"Tử Tu, ngươi thật muốn đồ thành?"

Bạch Hiểu Tinh hơi nhíu nhíu mày, mang theo một tia bất mãn, đây rõ ràng chính là rơi vào bẫy của Triệu Tử Việt, biết rõ đây là mục đích của hắn, vì sao Triệu Tử Tu vẫn phối hợp!?

"Đã đến giờ, xem ra không có ai có thể cho bốn vương một đáp án vừa lòng, tốt lắm, một khi đã như vậy bốn vương liền thuận theo ý của các ngươi, đồ thành!"

Triệu Tử Tu thanh âm cực kì lạnh lùng, tất cả đều ở trong dự đoán của hóa, bởi vì bọn chúng ích kỷ, hắn so bất luận kẻ nào đều rõ ràng, sao có thể vì người khác hy sinh bản thân.

"Vương gia, chúng ta không phục, vì sao chỉ vài người phạm sai lầm, lại muốn chúng ta chịu chung."

Một nam tử từ từ trong đó đi ra, ánh mắt sáng ngời nhìn Triệu Tử Tu, trong mắt tràn ngập bất khuất, thật giống như Triệu Tử Tu đang làm chuyện thiên lý không tha, nhưng sát ý đầy mắt của hắn Bạch Hiểu Tinh không có bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hỏa thiêu Bình thành

Biết võ công!

Nhìn đến nam tử này, Bạch Hiểu Tinh chỉ biết đối phương có mưu kế, Bạch Hiểu Tinh khóe miệng cười trào phúng tươi cười.

"Các ngươi có gì không phục, vài người phạm sai lầm? Ta thấy là các ngươi đều cùng phạm sai lầm mới đúng."

Tuy rằng thanh âm ôn hòa như trước, thế nhưng mang theo một tia lạnh như băng. Đích xác, đây hoàn toàn không có khả năng là lỗi của vài người, nếu chỉ có vài người, thì ai giết người đã sớm bị tìm ra, mà không phải đến bây giờ vẫn không tra được kết quả gì!

"Vương phi nói vậy là sao, người ám sát Vương gia nhân cũng chỉ vài người, vì sao chúng ta đều phải chịu tội theo?"

Nam tử nói có tình có nghĩa, nhưng ác ý trong mắt lại rất rõ ràng, làm cho người ta không thể không chú ý, xem ra người này dù không phải thích khách, cũng cùng thích khách có liên hệ.

"Ít? Nếu chỉ có ít, làm sao đến bây giờ người ám sát Vương gia còn chưa bị bắt, không có khả năng toàn bộ các ngươi đều không biết chuyện gì đi, nhất định là có người bao che, hoặc là... Tất cả mọi người cùng phạm tội?"

Bạch Hiểu Tinh cười khê, nhưng trong mắt lại không có một chút ý cười. Giả bộ ngờ ngẩn để lừa nòng? Vậy thì hắn sai rồi, sự tình lần này tuyệt đối không qua dễ dàng như vậy! Nòng có thể khẳng định trong Bình thành còn có đồng đảng của chúng.

Nháy mắt, nam tử thay đổi sắc mặt, đúng vậy, Bạch Hiểu Tinh nói không sai, đương nhiên không có khả năng không ai biết, là có người bao che, chỉ là cho dù Bạch Hiểu Tinh nói vậy thì sao, nơi này có mấy người tin tưởng!?

"Nhưng vương phi làm sao mà biết còn có người khác? Tất cả những thứ này chỉ là vương phi đoán thôi, có lẽ, chẳng qua là vì Lệ Vương trốn tránh trách nhiệm mà thôi."

"Hôm qua thời điểm vào thành, đi theo chúng ta tổng cộng có mười hơi thở, tối hôm qua người ám sát chẳng qua chỉ là một trong số đó, trừ bỏ những người hôm qua, nói cách khác ít nhất còn có hai mươi bảy người khác, không biết vị thích khách đại ca này, Bạch Hiểu Tinh nói vậy có chính xác không?"

Một câu thích khách đại ca thành công khiến nam tử hoảng thần, hần thê nào đều không ngờ bản thân lại bại lộ nhanh như vậy, bất quá không có quan hệ, hiện tại Bạch Hiểu Tinh bản thân bị trọng thương, muốn kiếm kệp nàng quả thực là rất đơn giản.

Triệu Tử Tu có thể vì Bạch Hiểu Tinh đồ thành, như vậy liền đại biểu Bạch Hiểu Tinh ở trong lòng hắn rất quan trọng, một khi đã như vậy, chiếm được Bạch Hiểu Tinh tương đương với việc nắm được tính mạng Triệu Tử Tu trong tay.

Bởi vậy, đối phương trực tiếp phi thân đi qua, muốn đem Bạch Hiểu Tinh kéo đến trong tay dùng mạng của nàng uy hiếp Triệu Tử Tu, chỉ là một khắc đối phương đặt đao lên cổ Bạch Hiểu Tinh, chủ thủ trong tay nàng đã đâm vào ngực hắn.

"Ngươi không phải là..." Hắn khiếp sợ nhìn Bạch Hiểu Tinh, trong mắt không thể tin.

"Đúng vậy, ta bị thương, bất quá chỉ là trên lưng trên lưng mà thôi, lại không có thương tổn đến tánh mạng, giết người không phải vấn đề."

Những người này thật đúng không phải ngu xuẩn bình thường, nàng hiện tại đã có thể đứng ở chỗ này, như vậy nói lên vết thương không phải trí mạng, thậm chí không ảnh hưởng đến hành động của nàng, giờ phút này còn kiếm kệp nàng, quả thực là muốn tìm chết!

"Tinh Nhi, cùng bọn họ nói nhiều như vậy làm gì, bọn họ đã làm bị thương nàng thì nhất định phải trả giá đắt, ta nói rồi hôm nay không giao người ra thì sẽ đồ thành!"

Dứt lời ôm Bạch Hiểu Tinh lên xe ngựa, sau khi ra khỏi thành liền truyền lệnh đồ thành, đối với những người đó, hắn là một chút đồng tình đều không có, một ít người vì bị Triệu Tử Việt lợi dụng, mà muốn hắn đồng tình sao?

Chỉ một thoáng, kêu rên vang lên khắp nơi, Bạch Hiểu Tinh đều thấy bản thân có chút không đành lòng, kỳ thực tuy rằng nàng nói như vậy, nhưng nàng cũng biết kỳ thực bọn họ căn bản không biết sự tình ngày hôm qua.

Mà nàng nói như vậy nguyên nhân một phần cũng là vì giận chó đánh mèo, bởi vì những người này mà Triệu Tử Tu suýt nữa bại lộ võ công, nàng làm sao có thể không giận chó đánh mèo.

Nhưng thời điểm nhìn thấy cảnh tượng này, Bạch Hiểu Tinh tâm lại mềm nhũn, đúng vậy, nghe thanh âm nam nữ già trẻ kêu thảm thiết, Bạch Hiểu Tinh vẫn cảm thấy bản thân có chút không chịu nổi, rõ ràng nàng đã tự nói với bản thân, những người này là xứng đáng, nhưng vẫn thấy khó chịu.

"Khó chịu thì đừng nhìn đừng nghe, đây đều là ta một mình tạo tội nghiệt, cùng nàng hoàn toàn không liên quan."

Thời gian dài như vậy ở chung, Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tinh là dạng người gì, nàng tuy có thể giết người, nhưng giết hại phạm vi lớn như vậy, chỉ sợ là có chút không chịu nổi.

"Ta không khuyên can ngươi, như vậy đại biểu ta đã chuẩn bị cùng ngươi đối mặt với tất cả những thứ này, cho nên không cần lo lắng."

Nhưng bộ dạng Bạch Hiểu Tinh như này thật sự không cần lo lắng sao?

Xem mặt Bạch Hiểu Tinh có chút tái nhợt, tâm Triệu Tử Tu cũng hơi hơi nhói lên, hôm nay hắn đối với Bạch Hiểu Tinh lại có nhận thức mới, ít nhất là đáng vẻ quật cường trên mặt của nàng.

"Hồi chủ tử, theo mệnh lệnh chủ tử đã lặng lẽ thả một người chạy, thỉnh chủ tử cho chỉ thị bước tiếp theo." Âm vệ cung kính quỳ gối trước mặt Triệu Tử Tu, đợi mệnh lệnh.

"Các ngươi cho là bốn vương đang đùa sao, bốn vương nói muốn đồ thành chính là đồ thành."

Nhớ tới miệng vết thương dữ tợn sau lưng Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu lại một lần nữa phần nộ đứng lên, vì những người này mà Bạch Hiểu Tinh mới bị thương, hơn nữa Triệu Tử Tu vốn không phải người nhân từ gì, cho nên tự nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình.

"Dạ!"

Nghe được mệnh lệnh của Triệu Tử Tu, thân thể Bạch Hiểu Tinh cứng đờ, nàng cho rằng vừa rồi giết những người đó để giáo huấn là đủ rồi, không nghĩ tới...

"Tinh Nhi, vì nàng, ta có thể ruộng bỏ thiên hạ."

Đây lời thật lòng của Triệu Tử Tu, vì Bạch Hiểu Tinh, không cần nói là đồ thành, cho dù là mưu toan toán vị hắn cũng làm được, dù sao trên thế giới này ở trong lòng hắn người quan trọng nhất cũng chỉ có mẫu hậu cùng nàng, hiện tại bởi ở bên mình cũng chỉ có một mình nàng, hắn tự nhiên sẽ đem hết thảy mọi thứ của hắn cho nàng.

Hôm nay nàng bị trọng thương như thế, hẳn tất nhiên sẽ vì nàng báo thù, đây là theo lý thường, không phải sao. Hơn nữa ở trong mắt Triệu Tử Tu, người toàn thành chính là đồng mưu!

Cho dù không phải đồng mưu cũng sẽ biến thành đồng mưu, bởi vì lần này Triệu Tử Tu chân chính phần nộ rồi. Người hẳn nhìn trúng, làm sao có thể để người khác thương hại như vậy!

Bạch Hiểu Tinh có chút bất đắc dĩ, bỗng nhiên nàng cảm thấy bản thân cũng có tố chất họa thủy, rõ ràng tính cách của nàng "Ác liệt" như vậy, vì sao có thể khiến Triệu Tử Tu vì nàng làm nhiều như vậy?

Kỳ thực Bạch Hiểu Tinh không biết, thân thể của nàng có một loại ám áp mà người khác không có, chỉ dựa gần vào đều có thể cảm giác được, bất luận kẻ nào đều không thể cự tuyệt, mà Triệu Tử Tu luôn sinh tồn trong bóng đêm làm sao có khả năng buông tha.

Biết bản thân dù khuyên bảo cũng không có hiệu quả, cho nên Bạch Hiểu Tinh cũng không lắm miệng, chỉ là nghe tiếng kêu thảm thiết trong thành, trong lòng Bạch Hiểu Tinh vẫn khó chịu, nàng cũng không phải người từ bi gì, nhưng bình thường việc này ai cũng đều sẽ khó chịu.

"Từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc, một tướng quân tấn công thành trì sẽ để lại vạn cốt khô, trên chiến trường so với như vậy còn tàn khốc hơn. Ta nghĩ một ngày nào đó ngươi có thể hiểu."

Thanh âm Triệu Tử Tu có chút nói mát, mang theo một loại ý tứ hàm xúc mà Bạch Hiểu Tinh không hiểu.

Bạch Hiểu Tinh gật gật đầu, không nói gì cả, nàng làm sao có thể không rõ, nàng đã từng trải qua cũng không ít chuyện, giết người cũng không phải ít, chỉ là bỗng nhiên cùng một lúc nhiều sinh mệnh toàn bộ trôi đi như vậy, có chút không thói quen thôi.

"Chuẩn bị đi, chúng ta phải rời khỏi đây."

Sau khi giết tất cả người ở đó, thời điểm bọn họ rời đi, nghe tiếng kêu thảm thiết dần dần biến mất, Triệu Tử Tu biết tất cả những thứ này đều đã xong, nhưng hiện tại tranh đấu giữa hắn cùng Triệu Tử Hằng còn có Triệu Tử Việt mới chân chính bắt đầu.

"Chủ tử, toàn bộ đều xử lý xong, kế tiếp nên xử lý tòa thành này như thế nào."

Thuộc hạ hướng Triệu Tử Tu hồi báo, hơn nữa xin chỉ thị bước tiếp theo nên làm thế nào.

"Thieu, hiện tại ta muốn Triệu Tử Việt biết thủ đoạn của ta, cho hắn biết cho dù ta 'Không có võ công', chỉ cần ta muốn, ta đều có thể hủy căn cơ của hắn." Triệu Tử Tu nói dè dặt cường ngạo, bất quá, hắn cũng thật có thể làm được.

"Dạ, thuộc hạ rõ."

Ý tứ trong lời nói của Triệu Tử Tu bọn họ làm sao có thể không biết, chủ tử là muốn cùng thành vương chính diện tuyên chiến. Yên lặng lâu như vậy, chủ tử rốt cục muốn đoạt lại những thứ nguyên bản thuộc về bản thân, bọn họ cũng đã chờ đợi rất lâu rồi!

Nhìn Bạch Hiểu Tinh đứng ở bên người Triệu Tử Tu, trong mắt bọn họ hiện lên một chút cung kính, tất cả mọi người đều biết, hiện tại Triệu Tử Tu làm như vậy hoàn toàn là vì Bạch Hiểu Tinh, trên thế giới này người có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của chủ tử chỉ có nàng.

Nhìn lửa bên trong thành trì, bỗng nhiên trong lúc đó, Bạch Hiểu Tinh không biết phải nói cái gì cho phải, giết người liên tính, hiện tại lại ngang nhiên hủy thành trì, lần này Triệu Tử Tu không sợ sẽ tra đến trên người hắn sao, nàng vì sao có loại cảm giác hắn chính là cố ý?

"Không cần lo lắng, Triệu Tử Việt nhất định sẽ biết, không lâu sau chúng ta có thể gặp hắn ở đất phong của hắn."

Triệu Tử Tu nói rất tùy ý, nhưng ý tứ đã rành mạch tỏ vẻ Triệu Tử Việt nhất định sẽ biết, xem ra, Triệu Tử Tu thật đúng không phải hận hắn thông thường.

Kỳ thực Bạch Hiểu Tinh cảm giác một điểm đều không sai, khi Triệu Tử Việt phái sát thủ tới giết Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu đối với hắn đã hận thấu xương. Cho nên đồ thành nhất định phải làm, Triệu Tử Việt cũng cần phải biết!

Nếu như không có việc ám sát Bạch Hiểu Tinh lần này, Triệu Tử Tu hét thối sẽ thuận theo tự nhiên, nên thế nào liền thế đấy, hắn cũng sẽ không tức giận như thế.

Nhưng thích khách ngày đó rõ ràng vì giết Bạch Hiểu Tinh mà đến, hẳn nếu có thể nhìn mới là chuyện lớn! Bạch Hiểu Tinh là điểm mấu chốt của hắn, nàng xảy ra chuyện, trên đời này ai cũng không thể khuyên hắn

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Đi Thuận thành trước

Nửa đêm, ở kinh thành.

"Người nói rõ ràng cho ta, đây là có chuyện gì, đồ thành là ý gì, thành trì bị hủy là có ý gì?"

Triệu Tử Việt nhìn người trước mặt, hận không thể một đao giết hắn, hiện tại tin tức hắn nên nhận không phải là Triệu Tử Tu chết ở Bình thành sao?

"Tử Việt, người làm sao có thể thiếu kiên nhẫn như vậy."

Nhìn Triệu Tử Việt có chút khác thường, Triệu Tử Hằng cũng từng đợt buồn bực, hắn vẫn tương đối hiểu hoàng đế này, thế nào mới nửa tháng, khí thế lại kém như vậy, quá mức khác thường.

"Hoàng huynh, không phải ta thiếu kiên nhẫn, mà là... Mà là... Ài, ta nói không rõ ra, người nói cho hắn đi."

Nhìn nam tử trước mặt, Triệu Tử Việt ý bảo hắn đem sự tình toàn bộ đều nói cho Triệu Tử Hằng, hiện tại hắn thật sự cái gì đều không nói được, hắn sợ bản thân nói tiếp, sẽ giết chết tâm ngu ngốc này!

Ám vệ cũng không dám lẩm miệng, chính là đem sự tình lần này mấy mớ nói cho Triệu Tử Hằng, không nghĩ tới Triệu Tử Hằng sau khi biết được biểu cảm bỗng chốc liền thay đổi, biểu cảm vốn ôn hòa trong nháy mắt, trở nên vô cùng tàn nhẫn, giống như bản thân đã nói gì đó không nên nói.

Nhìn thấy biểu cảm của Triệu Tử Hằng, sắc mặt của Triệu Tử Việt cũng khó coi, vừa rồi ám vệ đem kế hoạch của mình toàn bộ đều nói ra, trong đó bao gồm kế hoạch trừ bỏ Bạch Hiểu Tinh.

Hắn luôn luôn cho rằng Bạch Hiểu Tinh sẽ là trở ngại của hoàng huynh, cho nên hắn luôn nghĩ biện pháp đem Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Tử Tu trừ bỏ, không nghĩ tới lần này không trừ bỏ được Triệu Tử Tu, ngược lại tổn thương đến Bạch Hiểu Tinh, xem ra thái tử hoàng huynh là triệt để tức giận.

Thật sự là sai lầm, vừa rồi hắn không phải là ám chỉ ám vệ không được đem những lời này nói ra, thật là, ám vệ này cũng không có nhãn giới, vậy mà cái gì đều nói hết ra, ài!

"Hoàng huynh..." trong mắt Triệu Tử Việt rõ ràng là lấy lòng, sai lầm, thật sự là sai lầm, sớm biết sẽ thành cái dạng này, vừa rồi bản thân nên đem sự tình nói cho hoàng huynh, như vậy còn có thể giấu chuyện về Bạch Hiểu Tinh.

"Tử Việt, ta cùng người nói cái gì?"

Thanh âm lạnh lùng mang theo hàn ý bức người, giờ khắc này Triệu Tử Hằng thật tức giận. Hắn tin tưởng Tử Việt luôn biết Bạch Hiểu Tinh ở trong lòng hắn địa vị thế nào, hắn thật không ngờ Triệu Tử Việt vậy mà lại làm ra việc này!

"Hoàng huynh, ta không phải cố ý, nhưng ta thật sự cảm thấy nàng không thích hợp với người, thật sự, nàng căn bản chính là tai họa, bằng không, làm sao có thể tác động tâm của người nhiều như vậy?"

Triệu Tử Việt không thích Bạch Hiểu Tinh, lần đầu tiên gặp mặt hắn liền không thích, nhất là thời điểm nàng đứng ở bên người Triệu Tử Tu luôn làm cho hắn cảm thấy cực kỳ chướng mắt. Hoàng huynh tốt như vậy nàng không muốn, cố tình muốn đi theo Triệu Tử Tu!

"Tử Việt, nói với ta, vì sao không thích Bạch Hiểu Tinh."

Bọn họ đều sinh ra trong tối tăm, không có khả năng không muốn tìm ấm áp, phản ứng của Triệu Tử Việt xác thực có chút không đúng, không, không chỉ có chút không đúng, mà là phi thường không thích hợp!

"Không biết, dù sao chính là không thích, rất rất không thích, thời điểm nàng ở bên người Triệu Tử Tu càng thêm không thích!"

Mỗi lần nhìn thấy bọn họ hai người ở cùng nhau, hắn đều sẽ cảm thấy bản thân phiền chán. Rõ ràng Bạch Hiểu Tinh không cần phải luôn đứng ở bên người Triệu Tử Tu, nhưng thời điểm hai người ở cùng nhau đều hài hòa, làm cho người ta cảm thấy phi thường khó chịu!

Nghe được lời nói của Triệu Tử Việt, Triệu Tử Hằng im lặng, hắn nơi nào không thích, căn bản là không ý thức được bản thân thích, cho nên nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh đứng ở bên cạnh người khác mới bái xích theo bản năng, này...

Nghĩ đến đây, Triệu Tử Hằng bắt đầu dĩ vãng một tiếng, hi vọng Tử Việt vĩnh viễn không hiểu tâm tư của bản thân, bằng không, hắn nhất định sẽ vì quyết định hiện tại mà hối hận.

Ài, có lẽ đây là kiếp của bọn họ, thời gian ở trong bóng đêm quá dài, luôn khát vọng ấm áp, hiện tại bọn họ gặp Bạch Hiểu Tinh, nếu không thể có được, sẽ trở thành ma chướng!

Cùng lúc đó, một địa phương khác.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, gần nửa tháng, bọn họ cũng nhanh đến Thuận thành, dọc đường đi, đi ngang qua vài thành trì, thế nhưng đều không tìm được người gọi là 'Bảo nhân', bất quá nghe nói trong Thuận thành có người có khả năng là bảo nhân khá lớn.

"Còn đang giận ta?"

Thấy đã nhiều ngày Bạch Hiểu Tinh đều không nói chuyện, Triệu Tử Tu có chút bất đắc dĩ, thế nhưng cũng không có biện pháp khác, tự mình biết thủ đoạn của bản thân có chút tàn nhẫn, làm cho nàng vô pháp thừa nhận.

Nhưng nhiều lúc, thủ đoạn tàn nhẫn, mới có thể giải quyết tốt sự tình, nếu không phải thủ đoạn của hắn đủ tàn nhẫn, bọn họ có thể còn sống từ trong bình thành đi ra hay không.

"Không có, chỉ là trong lòng có chút khó chịu thôi. Tử Tu, việc này ta muốn chậm rãi thích ứng."

Bạch Hiểu Tinh nói là thật, nàng thật không có sinh khí, nhưng nàng thấy hắn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy xử quyết một người, trong lòng luôn thấy khó chịu.

Liên tính nàng là người hiện đại, là sát thủ, nhưng giết người vẫn ít hơn, không có khả năng bỗng chốc giết chết nhiều người như vậy.

Hơn nữa ở hiện đại, so với cổ đại càng thêm quý trọng mạng người, không có khả năng sẽ giết hại trong phạm vi lớn như vậy, nàng tự nhiên là có chút không tiếp thụ được.

"Đôi khi, vì sống sót, mặc kệ là việc gì chúng ta đều phải làm!"

Mặc kệ Bạch Hiểu Tinh có thể hiểu hay không, nhưng vì sống sót, vì bảo trụ cái mạng này, hắn cái gì cũng đều sẽ làm, mặc kệ là việc gì

Bạch Hiểu Tinh không trả lời, nàng biết Triệu Tử Tu nói thật. Hiện tại nàng chẳng qua có chút cảm khái mà thôi.

Nàng cũng biết hành vi bản thân vài ngày nay đã khiến Triệu Tử Tu có chút lo lắng, nhưng muốn đem tư tưởng của nàng triệt để chuyển hóa, vẫn cần ít thời gian.

"Chúng ta khi nào thì có thể đến Thuận thành?"

Sự tình mấy ngày nay Bạch Hiểu Tinh đã không muốn nói, trôi qua liền trôi qua, cho dù là rối rắm, suy nghĩ cũng không được gì. Coi như cái gì đều không biết thì tốt rồi.

Triệu Tử Tu giống như cũng biết Bạch Hiểu Tinh đang nghĩ cái gì, cũng không nhắc lại chuyện mấy ngày trước, mà là thuận theo Bạch Hiểu Tinh.

"Hắn là ba, năm ngày sau, không biết lần này đi Thuận thành có thể thuận lợi không." Không biết vì sao Tử Tu có cảm giác khó hiểu, lần này đi Thuận thành sẽ có phiền toái.

"Ta cảm thấy sẽ có, lần trước người không phải là đem người của Thành vương thả về sao, hắn đã biết người hủy đất phong của hắn, ta không tin hắn lại có lòng tốt buông tha cho người."

Bạch Hiểu Tinh nhìn người cực kì chuẩn xác, lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Tử Việt cũng cảm giác được hắn là một người nhỏ nhen, hiện tại nàng vẫn có loại cảm giác này.

Hơn nữa Triệu Tử Việt đối với Triệu Tử Tu lại càng nhỏ nhen, mặc kệ là chuyện gì, một khi dính vào Triệu Tử Tu, Triệu Tử Việt sẽ phá lệ trở nên vô cùng nhỏ nhen.

"Thành vương lòng dạ hẹp hòi, thậm chí có thể nói so với nữ nhân đều hẹp hòi hơn, lần này có cơ hội, hắn làm sao có thể không trả thù ta."

Thật tốt là hiện tại Triệu Tử Việt không biết Triệu Tử Tu nói cái gì, nếu biết, không thể không tức chết, vậy mà nói hắn so với nữ nhân còn hẹp hòi hơn, điều này hắn sao có thể chịu được.

Kỳ thực mặc kệ là Triệu Tử Tu, Triệu Tử Hằng hay Triệu Tử Việt, tính cách của bọn họ biến thành như vậy đều do ở trong hoàng cung, cả ngày tính toán với nhau để sinh tồn, người nào tính cách cũng sẽ bị vụn vặt một chút.

"Vậy người không lo lắng sao, có sợ hắn lại phái sát thủ đến không?"

Tuy rằng hiện tại Bạch Hiểu Tinh sức chiến đấu khôi phục không sai biệt lắm, nhưng dù sao miệng vết thương còn chưa có hoàn toàn khôi phục, nếu tùy ý động võ, miệng vết thương vẫn sẽ nứt ra, cho nên một đoạn thời gian này Bạch Hiểu Tinh cơ hồ đều không có ra tay.

Mà Triệu Tử Tu không muốn để cho người ta biết võ công của hắn, cho nên hiện tại hai người sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Nếu giờ phút này phái sát thủ tới, bọn họ tuyệt đối sẽ có phiền toái rất lớn.

"Bọn họ sẽ không, chỉ cần Triệu Tử Hằng ở đó sẽ không cho người đến giết người, cho nên, người yên tâm, trong khoảng thời gian này chúng ta sẽ rất an toàn."

Triệu Tử Tu lạnh lùng cười, tuy rằng hắn không đồng ý, nhưng lúc này vẫn mượn tâm tư Triệu Tử Hằng đối với Bạch Hiểu Tinh, hắn biết sự tình lần này truyền đến tai hắn ta, Triệu Tử Hằng biết Bạch Hiểu Tinh bị thương, tất nhiên sẽ không lại phái sát thủ tới, nhưng chính bởi vì như thế hắn mới càng thêm

khó chịu.

Dứt lời, Triệu Tử Tu đem Bạch Hiểu Tình hung hăng ôm sát vào lòng, có người luôn luôn mơ ước nữ nhân của hắn, mà hắn lại cố tình không thể không không nhờ vào điều đó, cái loại cảm giác này không phải khó chịu bình thường, hắn đều có một loại cảm giác muốn giết người.

"Lại như thế nào?"

Tựa hồ là đã quen Triệu Tử Tu như vậy, Bạch Hiểu Tình thậm chí ngay cả giấy dựa đều không có, hoàn toàn có thái độ bình tĩnh đối với việc người muốn ôm liền ôm, ta coi như không biết đi.

"Khó chịu, Triệu Tử Hằng, tên hỗn đản này đối với nàng còn chưa chết tâm."

Hắn cũng không phải ngu ngốc, tâm tư Triệu Tử Hằng cho tới nay hắn so với ai đều rõ ràng, cho nên, mới khó chịu a! Hơn nữa hắn có loại cảm giác, tựa hồ người có hứng thú với Bạch Hiểu Tình không chỉ có Triệu Tử Hằng, giống như còn có Triệu Tử Việt nữa!

Tuy rằng loại cảm giác này là phi thường quý giá, nhưng Bạch Hiểu Tình chính là cảm giác được!

"Vậy muốn ta đi giết hắn hay không?"

Không kiên nhẫn lườm Triệu Tử Tu một cái, nàng không rõ người kia thế nào mỗi một ngày liền nghĩ ra nhiều thứ như vậy. Triệu Tử Hằng đối với nàng không chết tâm? đùa đi!

Lúc trước thời điểm Triệu Tử Hằng rời khỏi Lệ Vương phủ ánh mắt khinh thường kia, Bạch Hiểu Tình thấy rất rõ, nói hắn đối bản thân chưa từ bỏ ý định là hoàn toàn không có khả năng!

"Không cần, hiện tại võ công của nàng không hơn hắn bao nhiêu, nàng đi giết hắn cho dù thành công cũng sẽ bị thương, hơn nữa bên người của hắn còn có ám vệ, nàng đi như vậy khả năng bị hắn bắt rất lớn."

Đưa dê vào miệng cạp làm sao hắn có thể làm, nếu muốn giết Triệu Tử Hằng chính hắn đã sớm động thủ, hắn chẳng qua là thấy Triệu Tử Hằng đối với nàng có tâm tư thấy khó chịu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Đồn đãi chuyện nhảm

Không thể không nói, người này, nếu không nghĩ này nọ, thì miệng uống nước lạnh đều có thể mắc nghẹn mà, đoàn người Triệu Tử Tu thật vất vả và không có sát thủ truy sát, cho rằng mấy ngày kế tiếp có thể yên tĩnh một ít.

Nhưng cuối cùng, không có sát thủ, nhưng lại có một đám giặc cỏ, ba ngày sau, thời điểm sắp đến Thuận thành, bọn họ gặp một đám giặc cỏ, vốn cho rằng sự tình có thể đơn giản giải quyết xong.

Lại vạn phần không ngờ là, trong bọn họ lại có một tên nội lực vô cùng cao, thời điểm cùng Bạch Hiểu Tình giằng co, mới chiều đầu, miệng vết thương trên người Bạch Hiểu Tình bị bung ra, Triệu Tử Tu một mạch tự mình động thủ giết tên giặc cỏ kia.

Vốn tưởng mọi việc đến đây đều đã xong, nhưng thật không ngờ là, Bạch Hiểu Tình đêm đó lại bị phong hàn.

Bởi vì bên người không có được, cho nên bệnh tình Bạch Hiểu Tình càng ngày càng nghiêm trọng, miệng vết thương còn mơ hồ bị nhiễm trùng, khiến Triệu Tử Tu rất lo lắng.

Như này không được, vừa vào thành lập tức tiến vào khách sạn, tìm đại phu giúp Bạch Hiểu Tình xem bệnh, tìm cách chữa khỏi.

"Chủ tử, người không cần lo lắng, chủ mẫu sẽ không có chuyện gì."

Bởi vì ở ngoài, cho nên có nhiều điều không tiện, bởi vậy tất cả mọi người sẽ không xưng Triệu Tử Tu là Vương gia, trực tiếp xưng hô chủ tử, mà Bạch Hiểu Tình tự nhiên sẽ là chủ mẫu, tuy rằng, Triệu Tử Tu luôn không nói gì thêm, nhưng ánh mắt chủ tử nhà mình ngọt ngào như vậy có thể sai sao.

Lại nói, kỳ thực bọn họ cũng là thật tâm nhận định Bạch Hiểu Tình rồi, Bạch Hiểu Tình mặc kệ là võ công hay khí phách đều rất thích hợp với chủ tử, nếu vĩnh viễn có thể hầu ở bên người chủ tử thì tốt rồi.

Kỳ thực bọn họ cũng biết hiện tại vị chủ mẫu này đối với chủ tử còn chưa thật sự có tình cảm, bất quá, bọn họ kêu chủ mẫu nhiều lần, có lẽ chờ nàng nghe thành thói quen tất nhiên sẽ không còn bài xích chủ tử.

"Chủ tử, đại phu đến."

Xem đại phu đã đến, ám nhất chạy nhanh ra nhắc nhở, hiện tại cả trái tim chủ tử toàn bộ đều đặt ở trên người chủ mẫu, sự tình bên ngoài căn bản là không thêm đề ý.

Ai, thật không biết chủ tử như vậy là tốt, hay là không tốt đây!

"Cho hấn vào" Trong phòng truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Triệu Tử Tu, rõ ràng là lạnh nhạt, nhưng vào tai người khác quả thật có chút vội vàng.

Trên thực tế, hiện tại trong lòng Triệu Tử Tu đã gấp không chịu được, hiện tại tình huống của Bạch Hiểu Tinh đã vô cùng kém, nếu còn không chữa, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Đại phu, làm phiền người."

Tuy rằng không muốn để cho người khác nhìn thấy lưng Bạch Hiểu Tinh, nhưng hiện tại quả thật là không có biện pháp khác, may mắn đây là một lão đại phu.

Bằng không Triệu Tử Tu đều không biết, trị thương cho Bạch Hiểu Tinh xong bản thân có thể không chế được mà không đào mắt hấn ra không.

"Công tử, xin thứ cho lão hủ nhiều lời, không biết tôn phu nhân bị thương thế nào."

Thương thế này thoát nhìn không đơn giản, hình như là sát thủ lưu lại, nếu không phải tránh né kịp thời, chỉ sợ sớm đã mất mạng, tuy rằng lão đại phu không phải người trong giang hồ, nhưng thân là danh y hấn tự nhiên biết rất nhiều chuyện.

"Không dối gạt đại phu, kỳ thực đây đều là ta sai, ta đã từng là thiếu niên hết sức lông bông, trước khi gặp được phu nhân cũng là một người phong lưu ăn chơi, tự nhiên thiếu không ít nợ, bất quá sau khi gặp được phu nhân liền thu tâm, một lòng thâm nghĩ muốn ở bên người phu nhân, cũng không ngờ lại có người thuê sát thủ đến ám sát ta, kết quả phu nhân vì bảo hộ ta, chặn một đao sau lưng..."

Triệu Tử Tu ngữ khí có chút trầm trọng, cũng có chút áy náy, hấn hiện tại hoàn toàn là không biết nên nói gì mới có thể hình dung được tâm tình của bản thân, dù sao tóm lại một câu, hấn là tự trách thật.

Nói tới đây, cũng không cần thiết kể tiếp nữa lão đại phu cũng có thể tự hiểu, nhìn vị công tử trước mắt này, bộ dạng phong lưu thật có khả năng làm ra loại sự tình này, vị cô nương này thật đáng thương.

Bất quá, xem bộ dáng vị công tử này hiện tại hối hận, hai người coi như là hạnh phúc đi. Ai, hiện tại người trẻ tuổi, thật sự không biết phải nói cái gì cho phải.

Một bên ám nhất cũng là chịu không nổi, thiếu niên lông bông? Phong lưu ăn chơi? Chủ tử xác định người kia thật sự là chính người sao? Lúc trước là ai thấy nữ nhân sẽ khó chịu bắt an!? Thật hận không thể một chương đem nữ nhân trực tiếp đánh chết!

"Vị cô nương này bị thương không nặng, bởi vì miệng vết thương nhiễm trùng hơn nửa phong hàn có chút sốt, tóm lại cũng không có vấn đề gì, một hồi ta cho người lấy vị thuốc, uống xong liền không sao."

Nói xong lại từ trong hòm thuốc lấy ra một cái chai nhỏ, trong mắt tựa hồ là có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn cầm lọ thuốc đưa cho Triệu Tử Tu.

"Đây là thuốc trị liệu ngoại thương, bôi lên trên, miệng vết thương mấy ngày sau có thể khép lại, bất quá mấy ngày nay không thể để cho nàng dùng sức quá mức, bằng không miệng vết thương sẽ có thể nứt ra."

Lão đại phu làm sao có thể không biết hấn có điều giấu diếm, lúc bắt mạch cho vị cô nương trên giường kia, lão đại phu đã biết nàng biết võ công, về phần vết thương này là thế nào mà có... Hấn không hỏi nhiều, bất quá xem tiểu tử này đối với nha đầu kia là thật sự chân tình a.

"Ai là phu nhân của người." Sau khi lão đại phu đi, Bạch Hiểu Tinh luôn nằm im trên giường liền mở miệng.

"Chúng ta đều đã thành hôn, nàng tất nhiên chính là phu nhân của ta, là thê tử duy nhất của ta, không phải là Lệ Vương phi, mà là thê tử của Triệu Tử Tu ta. Tinh Nhi, nàng sẽ chỉ là thê tử của một mình ta."

Ngữ khí của Triệu Tử Tu như lời thề son sắt, làm cho người ta không tin không được, mà Bạch Hiểu Tinh cũng quả thật bởi vì những lời này, nội tâm rõ ràng dao động.

Bạch Hiểu Tinh nghĩ muốn cái gì, Triệu Tử Tu so với ai đều biết, cho nên ngay từ đầu hấn cho nàng hứa hẹn cũng không phải với tư cách Lệ Vương, mà là hấn Triệu Tử Tu, cũng chưa hề nghĩ tới dùng thân phận của mình đi ép buộc nàng.

Bạch Hiểu Tinh trầm mặc, bởi vì nàng vì phần thật tình này mà cảm động. Nàng biết nam nhân kia là thật tâm yêu nàng.

Trong nháy mắt, Triệu Tử Tu cảm thấy bản thân có chút thất bại, vì sao bản thân làm nhiều như vậy, mà nàng căn bản không cho bản thân một chút phản ứng, cho dù là cự tuyệt cũng tốt, ít nhất cũng nên cho hấn biết lời nói của hấn nàng đều nghe được.

Thất bại a, thật thất bại!

"Quên đi, muốn ta cùng người ra ngoài đi dạo hay không?"

Vừa rồi lão đại phu nói, nên để nàng ra ngoài đi dạo nhiều một chút, chứ không phải cả ngày ở trong phòng buồn phiền, như vậy sẽ gây bất lợi cho miệng vết thương khép lại.

"Cũng tốt, " dù sao không đi, cũng là ở trong phòng mốc meo, vậy không bằng đi ra ngoài đi dạo, ít nhất tâm tình có thể tốt lên một chút, không phải sao, "Ra ngoài đi dạo, Thuận thành có chỗ nào tốt để đi?"

"Ta cũng không biết, trước kia đến Thuận thành không nhiều lắm, chẳng qua mới chỉ đến có một hai lần mà thôi, cũng không có ở lại quá lâu."

Nói xong Triệu Tử Tu đỡ Bạch Hiểu Tinh chậm rãi tiêu sái xuống lầu, tuy rằng hiện tại bệnh tình đã được khống chế, nhưng thân thể của nàng vẫn rất suy yếu, cho nên hắn cứ như vậy đem nàng ôm trong ngực, hai người chậm rãi đi xuống lầu.

Bộ dáng dè dặt cẩn trọng, làm cho người ta liếc mắt một cái nhìn qua đều biết Triệu Tử Tu để ý Bạch Hiểu Tinh cỡ nào.

Chỉ là, thời điểm hai người còn chưa đi xuống, tiếng nói chuyện phía dưới khiến cho Triệu Tử Tu thay đổi sắc mặt, hắn biết sự tình Bình thành nhất định sẽ truyền đến nơi này, thế nhưng thật không ngờ lại truyền đến không chịu nổi như vậy.

"Uy, các người biết không, Bình thành đã bị đồ thành, trời ạ, toàn bộ một tòa thành không phải rất đáng sợ sao!"

"Người biết cái gì a, sự tình ở Bình thành làm sao có thể đơn giản như vậy, ta nói cho người biết, hình như là cùng Lệ Vương điện hạ có liên quan, Lệ Vương điện hạ không biết vì sao lại đi Bình thành, sau đó thời điểm rời đi Bình thành liền ra lệnh đồ thành, hơn nữa toàn bộ thành trì đều bị thiêu, quả thực là rất tàn nhẫn không biết hắn làm thế nào hạ thủ được."

Chung quanh thanh âm nghị luận, khiến Triệu Tử Tu hơi nhăn mày lại, thế nhưng là vẫn không quá mức để ý, dù sao việc này làm hắn cũng đã đoán được sẽ có kết quả như vậy.

Thời điểm mặt họ nói ra như vậy, sắc mặt Triệu Tử Tu cũng hoàn toàn thay đổi, biến thành một mảnh âm trầm, làm Bạch Hiểu Tinh lo lắng nhất thời không nhìn được, động thủ giết người.

"Còn có còn có! Ta nghe được không chỉ có vậy đâu, nghe nói lần này Lệ Vương ra tay là vì một nữ nhân, không biết sao lại thế này, Lệ Vương đã bị một nữ nhân mê mẩn, kết quả vì làm cho nàng vui, đầu tiên là giết một phụ nữ có thai."

"Người không biết, thật sự rất tàn nhẫn a, nữ nhân kia có thai bụng đã tám tháng, đứa nhỏ cũng gần ra đời, kết quả vì yêu nữ kia không vừa lòng nên đã đồ thành a."

"Cũng không biết Lệ Vương bị ma quỷ cám dỗ hay sao, vậy mà lại đồng ý, toàn bộ người trong thành cứ như vậy bị thiêu sống, quả thực chính là cực kỳ bi thảm a!"

Câu nói kia quả thực đã đâm vào trong lòng Triệu Tử Tu, rõ ràng việc này đều là hắn một mình làm, là hắn một mình quyết định, thế nhưng lại liên lụy đến Bạch Hiểu Tinh hắn làm sao có thể không tức giận.

Vốn hắn đã chuẩn bị tốt lắm tư tưởng nhận chỉ trích của người khác, nhưng hiện tại thật không ngờ, người nhận chỉ trích lại là Bạch Hiểu Tinh, cái này bảo hắn làm sao có thể chịu được!

Nam tử kia kể chuyện rất xuất thần, chỉ tiếc hắn không biết là, hắn đã gặp phải một sát thần, nếu sự tình hôm nay, bọn họ chỉ nói đến Triệu Tử Tu, mà không nói đến Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu cũng sẽ chỉ hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không thêm đề ý.

Nhưng bọn họ vậy mà ở trước mặt hắn đàm luận Bạch Hiểu Tinh, lại còn tìm mọi cách mắng chửi, hắn làm sao có thể nuốt trôi cực tức này, cho nên, người kia nhất định phải trả giá lớn!

Nam tử đang nói, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng bản thân chợt lạnh, hình như có gì đó không tốt sắp xảy ra, nhất thời làm cho hắn cảm thấy có chút bất an.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Ai đang nói dối

"Bọn họ không phải nói người trong thành đều bị thiêu sống sao, vậy ta thành toàn bọn họ." Triệu Tử Tu ánh mắt mang theo chút huyết sắc, hận không thể đem những người đó rút gân, "Ấm vệ!"

Hắn không phải nói người trong Bình thành toàn bộ đều bị thiếu sống sao, hắn không phải nói hắn lúc đó cũng ở trong thành sao, như vậy hắn không phải cũng nên bị thiếu sống cùng người trong thành!

"Từ Từ, đủ rồi, cứ như vậy, ta thật sự sẽ thành hồng nhan họa thủy, đây chẳng qua chỉ là một ít lời đồn đãi mà thôi, nếu ngươi thật sự làm như vậy, không phải vừa vạ trúng kế đối phương sao, biến lời đồn đãi thành thật, đến lúc đó sẽ chỉ làm thái tử vui vẻ."

Bạch Hiểu Tinh biết rõ, nàng biết nhất định đây là kế hoạch của Triệu Từ Việt, hiện tại bọn họ tựa hồ đã cảm giác được nàng đối với Triệu Từ Từ rất quan trọng, cho nên bắt đầu lợi dụng nàng, bọn họ đoán Triệu Từ Từ tuyệt đối sẽ không không chế được!

Triệu Từ Từ biết Bạch Hiểu Tinh nói không sai, nhưng hắn chính là chịu không nổi người khác chửi nàng, mặc kệ là ai, Bạch Hiểu Tinh là dạng người gì, hắn so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ hơn, đem một nữ tử như nàng vu tội thành một yêu nữ, hắn tuyệt đối không thể tha thứ!

"Yên tâm, tiện nghi của ta không phải dễ chiếm như vậy, việc này bản thân ta sẽ giải quyết, ngươi cứ đứng một bên xem được rồi."

Bạch Hiểu Tinh cũng không phải là thánh nữ gì, khi dễ nàng sau đó muốn nàng nén giận là hoàn toàn không có khả năng, mặc kệ đối phương là ai, đều nên chuẩn bị tinh thần bị nàng trả thù!

Sự thật chứng minh, phản kích của Bạch Hiểu Tinh thật sự rất lợi hại, không đến mấy ngày liền giải quyết mọi việc gọn gàng sạch sẽ, ngay cả Triệu Từ Từ đều không ngờ nàng sẽ dùng loại biện pháp này.

"Nương tử, nàng làm như thế nào, nói cho vị phu nghe đi."

Sau khi mọi việc giải quyết xong, Triệu Từ Từ cứ bám theo Bạch Hiểu Tinh, muốn nghe cho được đáp án trong miệng của nàng. Bộ mặt ham học hỏi của hắn, khiến Bạch Hiểu Tinh không khỏi nở nụ cười.

"Kỳ thực rất đơn giản, bọn họ muốn dùng dư luận để kích chúng ta, gây ông đập lưng ông."

Bạch Hiểu Tinh cười lạnh, loại thủ đoạn này ở hiện đại đã gặp phát chán. Cho nên đối với nàng mà nói, muốn giải quyết mấy vấn đề này căn bản chỉ giống như một bữa ăn sáng. Dùng thủ đoạn này với một người hiện đại như nàng, quả thực là muốn tìm chết!

Để biết mọi việc diễn biến thế nào, quay về ba ngày trước, Triệu Từ Từ vừa mới trở lại đã muốn đem người kia giải quyết gọn gàng.

"Nương tử, vì sao không để ta giải quyết bọn họ a!"

Đối với việc Bạch Hiểu Tinh ngăn trở hắn, Triệu Từ Từ tỏ vẻ cực kỳ bất mãn, lần này đối phương chửi nàng như vậy, nàng còn muốn nén giận sao?

"Ngươi giải quyết bọn họ như vậy, sẽ càng làm cho ta mang tội danh hồng nhan họa thủy!"

Đối với Triệu Từ Từ thường xuyên kêu nàng nương tử, hiện tại nàng đã triệt để không thèm để ý, kêu cũng đã kêu dù sao nàng từ đầu đến cuối đều không có đáp ứng, hơn nữa...

Tựa hồ nghe Triệu Từ Từ kêu nàng là nương tử, trong lòng nàng kỳ thực có chút cao hứng.

Ngẫm lại lời nói của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Từ Từ tỏ vẻ tán thành, nếu thật sự làm như vậy, sẽ khiến Bạch Hiểu Tinh mang thanh danh này.

Nhưng để bọn họ tùy ý chửi nàng, Triệu Từ làm không được, dù sao là bản thân hắn làm, mà cuối cùng lại khiến thanh danh của Bạch Hiểu Tinh tổn hại, điều này làm cho hắn không chịu được!

"Không cần nghĩ nhiều như vậy, ta đã nói ta có thể giải quyết, thì ta tự nhiên có thể giải quyết." Bạch Hiểu Tinh cho tới bây giờ cũng không làm việc bản thân không chắc chắn, nàng đã nói có thể giải quyết, như vậy nhất định có thể giải quyết.

Hơn nữa sự tình lần này nàng chẳng những muốn giải quyết, còn muốn giải quyết cho gọn gàng dứt khoát, nàng muốn khiến cho những người đó biết, nàng Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối không dễ chọc!

"Tới đây."

Hướng Triệu Từ Từ vẫy tay ý bảo hắn đi tới bên người nàng, Bạch Hiểu Tinh nói vào lỗ tai hắn, Triệu Từ Từ càng nghe sắc mặt càng phấn khích, cuối cùng khóe miệng mang theo một nụ cười xấu xa.

Tốt, chủ ý này thật không tồi, bọn họ không phải muốn hủy hoại thanh danh Bạch Hiểu Tinh sao, tốt lắm, cuối cùng thanh danh ai bị hủy hoại vẫn còn chưa biết đâu!

Ngày thứ hai, thời điểm bọn họ ra ngoài, người dưới lầu vẫn nghị luận mấy vấn đề này, chẳng qua lúc đang mắng Bạch Hiểu Tinh, có một người hỏi tiếp một câu làm nam tử có chút quần bách.

"Uy, đại ca, ngươi đã biết đến rõ ràng như vậy, vậy lúc đó ngươi hắn ở ngay tại hiện trường a."

Theo lý thuyết, nghe được lời nói ngày hôm qua của hắn, mọi người đều sẽ cho rằng hắn ở trong thành, người này vì sao hỏi mình như vậy, chẳng lẽ là có

mục đích gì?

Trong nháy mắt, mọi người đều bị vấn đề này hấp dẫn, đúng vậy, đã biết đến rõ ràng như vậy, hẳn khẳng định là ở hiện trường, như vậy việc hẳn nhất định biết càng nhiều hơn.

"Đương.. Đương nhiên, lúc đó ta ở trong thành, nhìn người chung quanh một đám bị thiêu chết, các người đều không biết cảnh tượng kia có bao nhiêu đáng sợ đâu, sợ tới mức ta mấy ngày đều không ngủ được a."

Nam tử nói một cách khoa trương, mà lúc này ở trên lầu Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tình trên mặt lại cười trào phúng, nói khoa trương một chút, nếu càng khoa trương, một hồi lại càng mất mặt. Bởi vì bọn họ phi thường xác định, này nam nhân một hồi nhất định không có cách nào che lấp mọi chuyện.

"Kia đại ca, võ công người tốt lắm sao, lại có thể từ trong thành trốn ra, ta nghe nói, thời điểm thành trì cháy là có trọng binh canh gác, cuối cùng thành trì đều bị thiêu hủy, người làm thế nào đi ra được."

"Đúng vậy, đại ca, võ công người tốt như vậy, biểu diễn cho chúng ta mấy quyền đi, để chúng ta nhìn xem, chúng ta từ nhỏ ngưỡng mộ nhất chính là đại hiệp."

Lúc này nam tử kia dù có ngốc cũng biết hai người kia là tới phá hấn, nhưng hiện tại hấn lại không có biện pháp gì, bởi vì những gì người kia vừa nói quá đúng, hấn thật không biết phải trả lời thế nào.

Nếu nói bản thân võ công không tốt, như vậy những gì hấn nói đều là nói dối, cũng sẽ không có người nào tin lời hấn nữa.

Nhưng nếu nói võ công bản thân tốt, hấn lại không biểu diễn được, công phu mèo quào của hấn, không cần nói người trong nghề, ngay cả người ngoài đều có thể nhìn ra.

Vừa rồi nếu nói bản thân ở ngoài thành nhìn thấy thì tốt rồi, nhưng bây giờ lại không thể nói là ở ngoài thành, như vậy sẽ làm cho người ta cảm thấy rất giả dối.

"Đúng vậy, vị đại hiệp này biểu diễn cho chúng ta xem đi."

Thuận thành phần lớn dân chúng đều là người thường, cho nên biết có một võ lâm cao thủ xuất hiện, đều tràn ngập phấn khởi, chuẩn bị xem cao thủ biểu diễn.

Đâm lao phải theo lao, hấn nơi nào là võ lâm cao thủ a, nếu ở đây biểu diễn căn bản sẽ mất mặt xấu hổ, nhưng nếu không biểu diễn, như vậy nhất định sẽ có người hoài nghi.

Ngay tại lúc hấn không biết làm sao, một âm thanh nhẹ nhàng vì hấn giải vây, trong lúc nhất thời, thanh âm kia giống như âm thanh của trời.

"Vị đại ca này, người có thể hay không kể cho chúng ta một chút chuyện về yêu nữ kia, ta nghe nói Lệ Vương không gần nữ sắc, kết quả là dạng người gì có thể làm Lệ Vương thần hồn điên đảo, thật đúng là làm cho người ta tò mò."

Một bên Triệu Tử Tu nghe xong lời nói của nàng khước miệng cũng mỉm cười, dạng người gì làm Lệ Vương thần hồn điên đảo? Nàng không phải là biết rõ nhất sao, hiện tại còn hỏi người khác.

Bất quá câu mê hoặc hấn thần hồn điên đảo của nàng là phi thường chuẩn xác, hiện tại bản thân không phải cả người đều vì nàng mà khuynh đảo sao, thậm chí người khác nói nàng một câu xúc phạm hấn đều không thể chấp nhận.

"Vị cô nương này, người xem như hỏi đúng người rồi." Đại hấn ngẩng đầu nhìn Bạch Hiểu Tình, thấy gương mặt nàng tuyệt mỹ, không khỏi tự chủ nuốt một ngụm nước miếng, không nghĩ tới ở Thuận thành lại có thể nhìn thấy một cô nương như vậy, lần này thật sự may mắn a.

Lúc hấn vừa muốn miệng đùa giỡn hai câu, đã bị một tầm mắt lạnh như băng cản trở, chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời Bạch Hiểu Tình.

"Cô nương người không biết đâu, nữ nhân kia thật sự là đẹp không chê được, khuôn mặt kia, ánh mắt, cái mũi, miệng, dáng người, toàn thân cao thấp không có chỗ nào là không hồn người ta, đáng về yêu mị, nói là hồ ly tinh chuyển thế cũng không sai!"

"Vị đại ca này, người nói ta cùng yêu nữ kia so sánh thì thế nào?" Nhẹ nhàng nháy nháy mắt, khước miệng Bạch Hiểu Tình mang theo ý cười nghịch ngợm, làm cho người ta nhìn đều không tự chủ được cười thầm.

"Này, cái này có thể nói là không tốt, cái yêu nữ kia thoạt nhìn là câu hồn người, là nam nhân đều không thể buông tha, nhưng cô nương không giống như vậy, cô nương dung mạo cao quý, có thể làm cho người ta chùn bước, lại vừa làm cho người ta muốn thương tiếc."

Đối với đánh giá về Bạch Hiểu Tình tất cả mọi người đều tán thành gật đầu, bộ dạng nàng rất đẹp, nhất là bởi vì sắc mặt tái nhợt, làm cho người ta nhìn đều muốn thương tiếc nàng, nhưng những lời này thật sự làm Triệu Tử Tu nổi giận, nữ nhân của hấn khi nào thì cần người khác tới thương tiếc?

"Nguyên lai là như vậy" nói xong, quay đầu nhìn Triệu Tử Tu, "Tử Tu, xem ra ta còn không đủ đẹp, không đủ câu dẫn người khác, bằng không, làm sao có thể kém hơn cái "Yêu nữ" kia a?"

Tuy rằng chỉ nhẹ nhàng cười, thế nhưng lại mê người vạn phần, cũng may tươi cười này người khác không nhìn thấy, bằng không, phỏng chừng sẽ có

người bị lạc hồn phách, mà Triệu Tử Tu chỉ sợ cũng thật sự muốn đại khai sát giới.

Nhưng như thế này, Bạch Hiểu Tinh để lộ ra gương mặt tuyệt mỹ cũng khiến không ít người ngây ngời, tất cả mọi người cảm thấy thiếu nữ này tuy rằng không yêu mị, thế nhưng có thể hấp dẫn ánh mắt người khác.

"Bất quá, có một việc ta nghĩ muốn nói cho đại ca, ân, khả năng chuyện này người sẽ không muốn biết, nhưng ta cảm thấy ta không nói ra, sẽ không phải a."

Bạch Hiểu Tinh như trước cười nhưng lại mang theo thần sắc nguy hiểm, ánh mắt cũng hơi nâng lên, mang theo một chút uy hiếp người

"Người luôn miệng nói nàng kia là yêu nữ, vừa đứng lại chính là bản thân ta, vậy phải làm thế nào mới tốt?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Tuyệt địa phản kích

Tùy ý để Triệu Tử Tu đỡ, từng bước một chậm rãi tiêu sái từ trên lầu xuống dưới, nhìn người phía dưới, khóe miệng mang theo nụ cười khinh thường, ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân đều mang theo hơi thở lãnh liệt.

"Nói đi, người có phải do thành vương điện hạ phái tới, hay là thái tử điện hạ phái tới? Không nên giả bộ ngớ ngẩn để lừa ta, cho dù người không nói rõ, ta cũng biết đại khái đi."

Đối với người này Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối sẽ không khách khí, đã có can đảm trên chóc nàng, như vậy liền tiếp nhận phản kích của nàng đi, nếu không tiếp được, như vậy hẳn không xứng đáng!

"Cái gì... Cái gì thái tử, thành vương, ta không biết cô nương đang nói cái gì."

Nam tử trong giọng nói có chút hoảng loạn, đã không còn vững vàng như lúc ban đầu, hiện tại người ở đây ít nhiều đều hiểu chút ít.

Nam tử thế nào đều không ngờ sự tình lần này lại bại lộ nhanh như vậy, rõ ràng hết thảy đều ở trong kế hoạch của hắn, như thế nào một hồi liền thành như vậy?

"Loại chuyện bịa đặt này, ai cho các người làm!"

Thanh âm Bạch Hiểu Tinh càng trở nên lạnh lùng, khóe miệng như trước hơi gợn lên, nhưng tươi cười lại không có một chút ấm áp, lạnh lẽo làm cho người ta cảm thấy tim đập nhanh.

"Ta không nói bậy, rõ ràng là các người giết thai phụ kia " nam tử nói chắc như đinh đóng cột, "Là ta tận mắt nhìn thấy."

Hiện tại nam tử chỉ có thể nói như vậy, chỉ cần một mực chắc chắn là Triệu Tử Tu làm, hắn không tin Triệu Tử Tu có bản lĩnh thông thiên, trong lúc này còn có thể lật thế cờ!

"Tận mắt thấy?" Bạch Hiểu Tinh cười càng thêm trào phúng, "Tuyệt đối không có khả năng, bởi vì thời điểm thành trì bị thiêu, trong thành đã không còn người sống."

Cảnh tượng lúc ấy không ai rõ hơn Bạch Hiểu Tinh, lúc bọn họ rời đi, toàn bộ Bình thành đã biến thành một tử thành, tuyệt đối không có một người sống sót.

"Mọi người đều biết, Thành vương cùng Tử Tu không hợp nhau, hắn đặt bẫy đem chúng ta dụ vào đất phong của hắn nghĩ muốn diệt trừ một lần cho xong, nhưng hắn đã đánh giá sai chúng ta, lúc biết được đất phong bản thân đã xảy ra chuyện, liền đem mọi chuyện đổ lên đầu chúng ta, còn muốn hủy hoại danh dự của ta, người như vậy thật sự làm cho ta khinh thường!"

Bạch Hiểu Tinh ngữ khí dị thường oán giận, nguyên bản sắc mặt tái nhợt, cũng bởi vì kích động mà trở nên hồng nhuận, làm cho người ta cảm thấy nàng đúng là rất tức giận.

"Người nói bậy, ta rõ ràng ở trong thành, nếu không ở trong thành làm sao mà biết việc này."

Nam tử sống chết không thừa nhận, bởi vì hắn vì nhiệm vụ này mà thu không ít bạc, nếu nhiệm vụ thất bại, hắn không có bạc để trả lại cho đối phương.

Hơn nữa quan trọng nhất là, nếu nhiệm vụ thất bại, hắn sợ sẽ không còn mạng, dù sao kêu hắn hủy hoại danh dự Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Tử Tu là người kia.

"Còn không thừa nhận sao?" Bạch Hiểu Tình cười tàn nhẫn, trong mắt lạnh như băng, "Nếu ngươi thật sự ở đó, ngươi nên biết ta là Bạch Hiểu Tình, nhưng ngươi lại không biết, vậy ngươi nói với ta, "Yêu nữ" mà ngươi nhìn thấy trong thành là ai?"

Trong nháy mắt, nam tử cứng người lại, đúng vậy, Thành vương nói qua yêu nữ kia tên là Bạch Hiểu Tình, thế nhưng lại chưa từng nói qua dung mạo của nàng.

Hắn cho rằng có thể khiến Lệ Vương không gần nữ sắc động tâm, chắc chắn là tuyệt sắc giai nhân, nhưng thật không ngờ là, dĩ nhiên lại là một nữ tử thanh tú, hắn hết thấy đều sai lầm rồi...

"Này..."

Trong lúc nhất thời nam tử cũng không biết phải nói cái gì cho phải, hắn biết hiện tại nói cái gì Bạch Hiểu Tình đều có biện pháp đánh trả, dù sao hiện tại mọi chuyện đã hoàn toàn bị nàng nắm giữ ở trong tay.

"Hiện tại có phải nên nói ra rốt cuộc là ai phái ngươi tới?"

Bạch Hiểu Tình ánh mắt mang theo hàn ý, nàng biết sẽ có người đến hãm hại Triệu Từ Tu, thế nhưng là không nghĩ đến sẽ hãm hại kiểu này, ngay cả cái gọi là "Người chứng kiến" cũng tìm đến đây.

"Không có, ta nói đều là thật, ta đứng ở xa nhìn vào làm sao có thể nhìn thấy ngươi, hơn nữa ngươi nói trong thành mọi người đều đã chết, ai có thể làm chứng cho ngươi!?"

Khẩu khí nam tử có chút bất ổn, nhưng hắn hiểu bản thân nếu không kiên trì, phá hỏng kế hoạch của hai vị đại nhân, cuối cùng chịu thiệt, chỉ là bản thân. Không, không phải chỉ chịu thiệt, mà là mất mạng!

"Vậy ngươi có chứng cứ gì, chứng minh ngươi ở Bình thành."

Nhàn nhạt cười nhưng lại khiến tất cả mọi người cảm thấy giống như gió lạnh thấu xương. Tựa như không có ai có thể chứng minh người ở Bình thành bị thiêu sống, cũng không ai có thể chứng minh nam tử này ở trong thành.

"Ta... Lời nói của ta mọi người sẽ tin tưởng, đúng hay không?"

Nam tử giờ phút này rốt cục nhớ tới nên kích động quần chúng, chỉ là hiệu quả hình như không tốt lắm, mỗi người đều như bình thường nhìn hắn.

Vốn dĩ lời nói của hắn, bọn họ rất tin tưởng, bất quá hiện tại thoát nhìn đã có ý giả dối như vậy, bởi vì lời nói của hắn căn bản không đầu không đuôi, hắn nói hắn gặp qua nữ nhân gọi là yêu nữ kia, nhưng nhìn thấy Bạch Hiểu Tình lại hoàn toàn không nhận ra.

Lệch lạc rõ ràng như vậy làm sao có thể để cho người ta không nghi ngờ!

"Nói đi, là ai phái ngươi tới, là thái tử hay là thành vương?"

Bạch Hiểu Tình như trước nhàn nhạt hỏi, thậm chí trên mặt đều mang theo tươi cười, nhưng đáy mắt lạnh lùng lại càng thêm thâm trầm.

"Cái gì Thành vương cùng Thái tử, ta không biết! Rõ ràng là các ngươi tàn ác đồ thành, bây giờ còn muốn chống chế sao!?"

Hiện tại nam tử chỉ có thể đủ hung hăng nói Triệu Từ Tu tàn sát đâm máu giết hại người khác, hắn thật sự hối hận, nếu lúc trước hỏi về diện mạo của Bạch Hiểu Tình, sẽ không rơi vào thế bị động như vậy!

"Chống chế? Chúng ta không cần chống chế, không sai, chúng ta đã đồ thành, nhưng như thế thì sao, nếu không phải ở Bình thành mọi góc ngách đều bị vây diệt, chúng ta cũng không cần diệt thành! Loại tình huống này nếu không giết hết mọi người, người chết sẽ là chúng ta, chẳng lẽ, chúng ta phải ngồi chờ chết sao?"

"Nhưng... Nhưng ai biết các ngươi nói có phải sự thật hay không?"

"Ngươi không phải ở trong thành sao, có phải hay không ngươi còn không biết?"

Bạch Hiểu Tình cứ như vậy tựa vào trong lòng Triệu Từ Tu, vô cùng thanh thản, thế nhưng lại vô cùng nguy hiểm, giờ khắc này nàng giống như một thanh kiếm rút ra khỏi vỏ, muốn từng mũi kiếm đâm về phía địch nhân.

"Ta..."

Ngay thời điểm nam tử muốn nói gì đó, chủy thủ trong tay Bạch Hiểu Tình xuất ra, nhắm bên tai nam tử mà bay qua, ghim vào trên vách tường, mà lúc này mọi người mới phát hiện, nơi đó còn có một cái hắc y nhân.

"Ngươi... Khi nào thì phát hiện ta?"

Không sai, vừa rồi là hắn truyền âm chỉ dẫn nam tử kia nói như vậy, chỉ là thật không ngờ, vừa mới mở miệng đã bị Bạch Hiểu Tình phát hiện

Hiện tại hắn đã bị nàng đánh nội thương, hơn nữa cả người bị đóng chặt trên vách tường, muốn rời đi đều không có cách nào, hắn nghe chủ tử nói qua, Bạch Hiểu Tinh giống Triệu Tử Tu là hạng người tâm ngoan thủ lạt, hiện tại nhìn thấy quả nhiên là không sai.

"Ngay từ đầu."

Ngày hôm qua, nàng cảm giác được ở chỗ tối có một hơi thở mỏng, nàng đã sớm nghĩ đến Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt không có khả năng dễ dàng buông tha bọn họ, cho dù muốn dùng dư luận truyền lời đồn đãi cũng sẽ có người của bọn họ.

Bằng không, một khi không khống chế được dư luận sẽ tự hại bản thân mà không đạt được mục đích!

"Muốn giết ta? Chỉ sợ ngươi không có khả năng" khinh thường nhìn hắc y nhân một cái, Bạch Hiểu Tinh ánh mắt lại dừng trên người nam tử kia, "Bây giờ còn không nói thật sao? Hay là ngươi muốn bị đóng ở trên tường cùng hắn mới chịu nói thật đây?"

"Hết thấy đều là nam nhân này bảo ta làm, ba ngày trước hắn tìm ta, nói ba ngày sau Lệ Vương tới Thuận thành, chỉ cần ta giúp hắn ở trước mặt mọi người nói như vậy, hắn liền cho ta một trăm lạng lượng vàng, nhưng nếu ta làm không được, ta liền sẽ mất mạng."

Nhìn đến người kia bị nắm đến, nam tử biết, hiện tại nếu hắn còn không nói thật, kế tiếp người mất mạng sẽ là hắn, tuy rằng nói nhiệm vụ lần này thất bại hắn ta sẽ không bỏ qua cho hắn, nhưng nếu nói ra hắn còn có thể sống lâu thêm chút.

Nếu hắn có tâm chạy trốn, cũng nhất định sẽ bị bắt, dù sao hắn chẳng qua là một tên tiểu nhân vô dụng.

Nhưng hắn biết, nếu hiện tại hắn còn không nói thật, như vậy Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối sẽ không quân hắn có phải tiểu nhân vật gì hay không, sẽ không thủ hạ lưu tình, nhất định sẽ trực tiếp đem hắn giải quyết, đến lúc đó người chịu thiệt chính là bản thân.

"Ai bảo ngươi đồn đãi mấy tin tức này."

Bạch Hiểu Tinh nhìn nam tử, nhận nhậ hỏi, trong giọng nói tựa hồ mang theo trào phúng, nhưng chính bộ dạng này, lại khiến nam tử cảm thấy càng khủng bố, càng không dám nói dối, hắn cảm thấy, bản thân một khi nói dối, Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn có khả năng sẽ trực tiếp lấy mạng hắn!

"Là thành vương điện hạ."

Quả nhiên...là hắn

Sau khi nghe được đáp án, khoe miệng Bạch Hiểu Tinh gọi lên, chuyện xấu quả nhiên đều do hai người kia làm, sự tình lần này tuy rằng hắn không có nói ra Triệu Tử Hằng, nhưng nếu không có Triệu Tử Hằng chống lưng, Triệu Tử Việt làm sao có thể làm được!

Bất quá, lần này Bạch Hiểu Tinh thật sự đã hiểu lầm Triệu Tử Hằng, lần này thật không phải là kế hoạch của hắn, ít nhất việc làm bị thương Bạch Hiểu Tinh cùng hắn tuyệt đối không có quan hệ. Triệu Tử Hằng đã hiểu rõ tâm tư của bản thân, cho nên sẽ không làm ra việc thương hại đến Bạch Hiểu Tinh.

Bạch Hiểu Tinh khoe miệng cười trào phúng, hắc y nhân kia, chẳng lẽ hắn cho rằng hắn chết thì chủ tử của hắn liền không có việc gì sao?

"Tử Tu, ta nghĩ chúng ta nên tặng lễ vật hồi đáp người ta cho thật tốt. Phần này lễ này có đủ lớn hay không?"

Nàng chỉ lệnh bài ở thất lưng hắc y nhân, ý tứ phi thường rõ ràng, là muốn đem lệnh bài đưa về cho Triệu Tử Việt, không biết hắn nhìn thấy sẽ có biểu cảm gì.

"Tạm thời ta không biết, bất quá, đợi đến khi Thành vương điện hạ nhận được lễ vật của chúng ta, tự nhiên sẽ biết..."

Phòng chừng Triệu Tử Việt sẽ phi thường ảo não, dọc theo đường đi nhiều thứ kế hoạch bị thất bại như vậy, phòng chừng tâm tình hắn rất không tốt đi!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Ai thua ai thắng?

Ba ngày sau, kinh thành

Cầm trong tay lệnh bài nhiễm máu, Triệu Tử Việt đã giận đến đổi sắc mặt, hắn thật không ngờ sự tình lại thành ra như thế này.

Nhiệm vụ thất bại, Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tinh đã biết người tung lời đồn đãi là hắn, hơn nữa lại ứng phó thành công.

Mà làm cho hắn buồn bực nhất là, chẳng những Triệu Tử Tu đã biết bản thân là người đứng phía sau, còn làm cho dân chúng Thuận thành biết hắn đã từng hãm hại Triệu Tử Tu, lần này thật đúng là trộm gà không thành còn mất cả nắm gạo!

"Tứ Việt, lại như thế nào?" Nhìn những mảnh vỡ trên đất, phản ứng đầu tiên của Triệu Tử Hằng là ai lại dúi mũi dám chọc tới đệ đệ táo bạo của hắn.

"Hoàng huynh, người nói Triệu Tử Tu vì sao lại có mệnh tốt như vậy, chúng ta làm nhiều như vậy, vậy mà hắn lần lượt đều tránh được, vốn cho rằng sự tình lần này nếu lan truyền ra, dù cho phụ hoàng nghĩ hắn không làm, hắn đều không thể chạy thoát!"

Nhớ tới chuyện này Triệu Tử Việt còn bức hơn, rõ ràng hắn đem mọi chuyện đều thiết kế rất tốt, thậm chí ngay cả đất phong hắn đều hy sinh, cuối cùng thật không ngờ là, chẳng những không tính kế được Triệu Tử Tu, ngược lại thành bản thân bị người trong thành vây diệt!

Chuyện này nếu bị phụ hoàng biết, đến lúc đó người gặp bất lợi không phải là Triệu Tử Tu, mà là hắn Triệu Tử Việt!

"Tứ Việt, đừng nóng giận, người không thấy sự tình lần này có chút kỳ quái sao, Triệu Tử Tu trước kia rất dễ xúc động, lần này làm sao có thể bình tĩnh như vậy."

Lần này khiến Triệu Tử Hằng cảm thấy kỳ quái, Triệu Tử Tu nổi danh nhất là sự bạo ngược của hắn, thử nghĩ, một người như vậy làm sao có thể bình tĩnh mà xử lý một việc tốt đẹp đến vậy.

"Ta cũng không rõ, cho nên mới càng thêm lo lắng." Triệu Tử Việt dùng sức nắm tay thành nắm đấm, nhẹ nhàng run hai tay cho thấy trong lòng hắn đang lo lắng, "Mặc kệ thế nào, ta nhất định sẽ mau chóng hủy hoại hắn, bằng không đến lúc đó gặp phiền toái sẽ là chúng ta!"

Nghe Triệu Tử Việt nói xong, Triệu Tử Hằng cũng gật đầu, nhưng trong lòng hắn lại nhiều hơn một phần tâm tư, không chỉ vì muốn hủy hoại Triệu Tử Tu, còn là vì Bạch Hiểu Tinh, là vì muốn có được phần âm áp kia.

Một người sinh tồn trường kỳ trong bóng đêm như hắn, một khi chạm đến được âm áp sẽ không dễ dàng buông tha, cho nên, sau khi Triệu Tử Hằng tiếp xúc với Bạch Hiểu Tinh, liền không bao giờ muốn buông tay!

"Tứ Việt, người có biết người Thuận thành thiếu cái gì không?" Hình như là nhớ tới cái gì, khóe miệng Triệu Tử Hằng mang theo ý cười châm chọc, lúc này bọn họ tuyệt đối có thể lật lại bàn thắng!

Nghe Triệu Tử Hằng nói, Triệu Tử Việt lắc đầu, cái này hắn thật sự không rõ ràng.

"Cố đô Thuận thành nhiều nhất là văn sĩ, mà văn sĩ chán ghét nhất là lạm sát người, người nói nếu như chúng ta đem tin tức của Triệu Tử Tu truyền ra trong Thuận thành..."

Trên mặt Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt đồng thời nở nụ cười. Sự tình lần này bọn họ tuyệt đối đứng ở góc độ người bị hại, cho nên, bọn họ sẽ chờ xem Triệu Tử Tu làm thế nào để nhận công kích!

Chỉ là hiện thực cùng tưởng tượng vĩnh viễn có chênh lệch, bên này Triệu Tử Việt cùng Triệu Tử Hằng tìm mọi cách tính kế, mà Bạch Hiểu Tinh bên kia là biến tới thì tiếp ứng.

"Mặc kệ nói như thế nào, chuyện này giải quyết thật sự rất tốt, vốn ta nghĩ mọi chuyện sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều."

Ôm Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu ít nhiều có chút an tâm, mặc kệ nói như thế nào, hiện tại nằm ở bên người bản thân là một chuyện tốt. Cho dù năng không có võ công, đối với hắn cũng không có gì đáng ngại.

"Sự tình không đơn giản như vậy đâu, ta chỉ là tạm thời giải quyết một chút mà thôi, chỉ sợ kế tiếp mới phiền toái nhất."

Bạch Hiểu Tinh hơi nhíu mày, cố đô Thuận thành, lấy văn học để nổi danh, mà trên đời này người suốt ngày ăn no rảnh rỗi chính là văn sĩ, bọn họ đối với ai cũng nhìn không vừa mắt, hơn nữa càng thanh cao càng phải chết.

Hơn nữa những văn sĩ này thích nhất là đi công kích chuyện bất bình của thế gian, phỏng chừng qua vài ngày chuyện Triệu Tử Tu bạo ngược cùng nàng hại nước hại dân sẽ truyền ra cả thành.

"Còn có phiền toái?"

Triệu Tử Tu hơi nhăn mày, vốn cho là sự tình lần này đã không còn chuyện gì, nhưng nhìn bộ dáng của Bạch Hiểu Tinh, giống như hết thấy chỉ mới bắt đầu.

"Đúng vậy, chẳng những có phiền toái hơn nữa là ** phiền, người quen Thuận thành là chỗ nào sao?"

Cố đô Thuận thành, hắn tất nhiên là biết, văn nhân rất nhiều hắn cũng biết, nhưng vậy thì sao, nếu đem sự việc nháo quá lớn, hắn hoàn toàn không để ý đốt sách chôn người tài.

Hắn vốn chính là bạo ngược, là thị huyết, việc này toàn bộ Tấn Thiên quốc đều đã biết không phải sao, hắn không sợ người khác nói.

"Không nên cái gì cũng đều dùng võ lực giải quyết, đôi khi dùng vũ lực để giải quyết không phải biện pháp tốt, cũng không phải biện pháp duy nhất. Có một số việc chúng ta dùng biện pháp khác giải quyết sẽ càng thêm đơn giản, hơn nữa quá mức tàn nhẫn sẽ làm mất dân tâm, như vậy sẽ chỉ làm cho tương lai của người càng thêm khó."

Bạch Hiểu Tinh lắc đầu, lời nói đều là đối khuyên can hần, cho dù chỉ là nhìn biểu cảm của Triệu Tử Tu, nàng đều biết hần suy nghĩ cái gì, nhưng đốt sách chôn người tài tuyệt đối không phải là một biện pháp tốt.

Tuy rằng không biết vì sao trong khoảng thời gian này Triệu Tử Tu tựa hồ đối với ngôi vị hoàng đế tích cực hơn rất nhiều, nhưng có thể khẳng định một chút là, dân chúng đều không hi vọng hoàng đế của bọn họ là một bạo quân.

Lời nói của Bạch Hiểu Tinh khiến Triệu Tử Tu trầm mặc, nếu là trước đây hần tất nhiên sẽ không để ý, nhưng hiện tại, hần muốn tham gia tranh đoạt, thì nhất định phải chú ý đến thanh danh bản thân.

Triệu Tử Tu không nói gì cả, chỉ đem Bạch Hiểu Tinh ôm vào trong ngực, kỳ thực hần rất muốn nói, hần để ý cho tới bây giờ không phải ngôi vị hoàng đế, cái vị trí kia đối với hần một chút ý nghĩa đều không có, với hần mà nói người quan trọng nhất vẫn là nàng.

Mà hần hiện tại sở dĩ đối với ngôi vị hoàng đế ham muốn như vậy, cũng là vì nàng, bởi vì hần biết Triệu Tử Hằng đối với nàng tuyệt đối sẽ không chết tâm, một khi Triệu Tử Hằng trở thành hoàng đế, chuyện thứ nhất nhất định là cướp đi nàng từ bên người hần, việc này Triệu Tử Tu tuyệt đối không cho phép xảy ra!

"Hiện tại không cần nghĩ nhiều như vậy, về sau tự nhiên có thể giải quyết." Dư luận áp lực rất lớn, nhưng mọi việc còn do người, nàng không tin dựa vào trí tuệ một người hiện đại như nàng lại không đấu lại một cổ nhân.

"Bạch Hiểu Tinh, ta vĩnh viễn sẽ ở cạnh nàng bảo vệ nàng."

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Bạch Hiểu Tinh, ba ngày sau, văn nhân trong thành đều bắt đầu đối với Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Tử Tu bàn tán, không cần hỏi cũng biết tất cả những thứ này đều là Thành vương kích động.

Bạch Hiểu Tinh cũng không để ý, để cho tin đồn tùy ý lan truyền, hoàn toàn không có một tia vội vàng xao động, nhưng Triệu Tử Tu lại có chút thiếu kiên nhẫn.

"Nương tử, nàng vì sao không để ta đi giết bọn họ, nàng xem bọn họ đều nói cái gì mà hồng nhan họa quốc, chẳng lẽ bởi vì có sự tồn tại của nàng mà quốc gia này sẽ diệt vong sao, đây là lý luận gì!"

Quả nhiên...

Bạch Hiểu Tinh chỉ biết hiện tại Triệu Tử Tu rối rắm nhất là vấn đề của nàng, vì thế, về phần chính hần bị xưng là lãnh huyết tàn bạo gì đó đều bị hần quăng ra đằng sau sao?

"Vậy người coi như nghe không thấy thì tốt rồi, hiện tại còn chưa tới thời điểm phản kích, chờ đến lúc đó, ta sẽ để cho Thành vương biết cái gì là tự tạo nghiệt không thể sống!"

Bạch Hiểu Tinh khoe miệng mỉm cười tàn nhẫn, có lẽ nàng trời sinh là để đi săn người ta đi, cho nên luôn thích đứng từ một nơi bí mật gần đó chờ cơ hội, đem địch nhân một kích giết chết, chỉ biết nói chuyện kêu gào, vậy tuyệt đối không phải là người có bản lĩnh.

Nàng Bạch Hiểu Tinh cho tới bây giờ cũng không phải dễ khi dễ, nếu chọc tới nàng, như vậy liền chuẩn bị tốt tâm lý bị trả thù đi, cổ nhân có câu, chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó trị nhất. Thật ngại quá, nàng lại đứng lúc vừa là nữ nhân vừa là tiểu nhân!

Rốt cục sau bảy ngày Thành vương kích động văn nhân, Bạch Hiểu Tinh rốt cục đánh trả, lần đánh trả này đối với văn nhân mà nói căn bản chính là một cái bạt tai vang dội.

Tất cả mọi người biết, văn nhân coi trọng nhất chính người ngay thẳng, mà bọn họ lần này theo Thành vương nguyên nhân trừ bỏ do Lệ Vương quá mức tàn nhẫn, một nguyên nhân khác là bởi vì sau lưng Thành vương là Thái tử, ở trong mắt bọn họ Thái tử sẽ là kẻ thừa ngôi vị.

Nhưng!

Bọn họ quên một vấn đề quan trọng khác là thân phận của Lệ Vương, người sinh ra đương kim Thái tử cùng Thành vương chẳng qua là một nha đầu thống phòng lúc bệ hạ chưa kế vị, không được tính là chính thống, lúc trước được phong làm thái tử, bất quá cũng do là trưởng tử.

Nhưng Lệ Vương thì khác, Lệ Vương điện hạ là do tiền hoàng hậu sinh, lại là con nuôi của Hoàng hậu hiện tại, bất luận là huyết thống hay là thân phận, đều cao quý hơn thái tử cùng thành vương, hần mới là người thích hợp nhất kế thừa vương vị, nhưng bọn hần lại bởi vì nhất thời kích động mà quên mất điểm này.

Nếu như không phải bởi vì trước đó vài ngày đi quán trà phẩm trà nghe kể về đoạn chuyện xưa này, bọn họ căn bản là hoàn toàn quên mất, trong lúc nhất thời, văn nhân trong Thuận thành đều xấu hổ vạn phần, thậm chí đều không biết nên đối mặt Lệ Vương thế nào.

Tuy rằng bản thân Triệu Tử Tu không thừa nhận, nhưng hần quả thật là người thừa kế ngôi vị hoàng đế chính thống nhất, mặc kệ là huyết thống hay là địa vị hần đều hơn.

"Thế nào, mất hứng?" Nhìn người đang ôm lấy chính mình, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy cảm xúc của hần rất sa sút.

"Ân, cảm thấy bản thân thật vô dụng."

Từ khi quen biết Bạch Hiểu Tình tới nay, cơ hồ bản thân có chuyện đều là nàng giải quyết, Triệu Tử Tu bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật vô dụng, giống như sự tình hôm nay nếu là hắn, hắn tuyệt đối sẽ trực tiếp giết những người đó, mà không giống Bạch Hiểu Tình lợi dụng bọn họ.

Bạch Hiểu Tình không nói gì, chỉ lẳng lặng tùy ý để hắn ôm, mà khoe miệng lại mang theo tươi cười.

Nàng không rõ, cái gì kêu là cảm thấy bản thân vô dụng, kỳ thực cũng chỉ là muốn cùng Bạch Hiểu Tình làm nũng mà thôi, nàng mà nhìn không ra thì rõ ràng mất hồng rồi!

Hơn nữa Bạch Hiểu Tình rất muốn nói, nàng đã từng vô dụng hơn, nếu không phải do nàng bị người luôn luôn bảo hộ mình phản bội, bản thân chắc sẽ luôn vô dụng như vậy, không chịu thương tổn làm sao có thể trưởng thành đây?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Thành trong núi

Bên này, Bạch Hiểu Tình cùng Triệu Tử Tu không khí có chút ưu thương, làm cho người ta cảm thấy sức lực bị cạn sạch. Còn Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt bên kia lại khẩn trương vạn phần.

Tất cả những thứ này đều là bọn hắn thiết kế, dùng văn sĩ áp lực khiến Triệu Tử Tu mất đi tư cách kế thừa chính thống, nhưng hiện tại xem ra bọn hắn thất bại, cuối cùng lại biến thành bọn họ bị văn nhân công kích, thành ra như vậy bọn họ thật đúng là không cam lòng!

Làm sao có thể biến thành như vậy, văn nhân không phải là chán ghét loại người tàn bạo sao, vì sao cuối cùng lại thành ra Triệu Tử Tu là người có tư cách kế thừa chính thống nhất?

"Thái tử hoàng huynh, người nói lần này là ai giúp Triệu Tử Tu bày ra chủ ý này, vậy mà lại nghĩ ra vậy chiều trò nham hiểm như vậy, nói chúng ta huyết thống không thuần khiết, không có tư cách kế thừa chính thống!"

Lần này Thành vương thật sự có chút giận, chuyện trước kia liền cho qua, nhưng hiện tại bọn họ lại bị đồn không có tư cách kế thừa vương vị, bọn họ làm thế nào chịu được.

"Bạch Hiểu Tình..."

Giật mình, Triệu Tử Hằng nhớ ra tên của Bạch Hiểu Tình, trong giọng nói khó che giấu ý tứ phức tạp, nói không nên lời

"Thái tử hoàng huynh! Giờ phút này người đừng nghĩ đến nữ nhân kia nữa không được!"

Bạch Hiểu Tình, lại là Bạch Hiểu Tình!

Thái tử hoàng huynh làm sao vậy, cứ nhớ tới Bạch Hiểu Tình là lại luôn mất hồn mất vía, thật sự là làm cho người khác lo lắng muốn chết!

"Ta nói lần này người nghĩ ra chủ ý là Bạch Hiểu Tình."

Triệu Tử Hằng bắt đầu cười, không biết vì sao khi biết được tất cả những thứ này suy nghĩ đầu tiên của hắn dĩ nhiên là Bạch Hiểu Tình đã trợ giúp Triệu Tử Tu. Rõ ràng điều này là vô văn, nhưng hắn vẫn cứ tin.

"..."

Nháy mắt, Triệu Tử Việt cũng trầm mặc, Triệu Tử Hằng nói xong, hắn cũng có cái loại cảm giác này, có lẽ hôm nay hết thảy đều là kế hoạch của Bạch Hiểu Tình, nhưng ngay sau đó liền phủ nhận suy nghĩ này, chỉ là một nữ tử làm sao có thể suy nghĩ sâu xa như vậy, căn bản là không có khả năng!

Nếu Bạch Hiểu Tình thật sự như vậy, nàng làm sao có thể cam tâm ở bên người Triệu Tử Tu làm một cái hộ vệ chứ, cái gọi là hộ vệ không phải là dùng cho mãng phu sao?

"Thái tử hoàng huynh, người đừng nói nữa, điều này căn bản không có khả năng, nếu Bạch Hiểu Tình thật sự thông minh như vậy, nàng làm sao có thể nguyện ý làm hộ vệ của Triệu Tử Tu đây, không nên suy nghĩ bậy bạ."

Nói xong Triệu Tử Việt liền rời đi, lưu lại thái tử vừa mới lo lắng lại chợt lóe lên ý cười tự giễu, làm sao có thể là nàng được, Bạch Hiểu Tình cho dù là có bản lĩnh bất quá cũng chỉ là hạng nữ nhân, điểm ấy Tử Việt nói không sai...

Xem ra thật là bản thân đa tâm.

Nghĩ đến đây Triệu Tử Hằng cũng trở về nghỉ ngơi, coi như vừa rồi hết thảy đều là do hấn tự suy nghĩ miên man. Rốt cuộc vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy đã không còn quan trọng.

Chỉ là Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt đều không biết, điều bọn họ cho rằng là suy nghĩ miên man hoàn toàn là sự thật, nhưng vì bản thân cảm thấy không có khả năng mới có thể bỏ qua như thế, đợi đến thật lâu về sau khi đã biết chân tướng, bọn họ mới thấy hối tiếc không thôi.

Trong khoảng thời gian này mọi chuyện xảy ra, Bạch Hiểu Tinh đều hiểu rõ, dựa vào lực lượng hiện tại muốn đoạt được ngôi vị hoàng đế mà nói, là có chút khó khăn, hiện tại điều bọn họ phải làm là khuếch đại thể lực bản thân.

Nhưng nếu quang minh chính đại tăng cường thể lực, sẽ chỉ làm Thành vương cùng Thái tử cảnh giác, một khi đề phòng, sẽ mang đến phiền toái.

Nếu như chỉ có Thành vương hoặc chỉ có Thái tử, bọn họ căn bản không cần lo lắng nhiều, nhưng vấn đề là, thực lực hai người cộng lại cũng không phải một mình Triệu Tử Tu có thể đối phó.

Tuy rằng nói hiện tại Hoàng thượng tâm tư đều đặt trên người Triệu Tử Tu, nhưng gần vua như gần cọng đạo lý này ai cũng biết, hôm nay được sủng ái ngày mai thất sủng, ở trong hoàng cung cũng thường xuyên trình diễn tiết mục, cho nên thay vì dựa vào người khác chỉ bằng dựa vào chính mình đi, chỉ có đem thể lực chặt chẽ nắm giữ ở trong tay mới an tâm.

Hơn nữa hiện tại bọn họ ở ngoài, hai người kia ở trong kinh thành, nếu có chút gì động tác gì, ảnh hưởng đối với bọn họ tuyệt đối sẽ không nhỏ!

"Kế tiếp muốn làm gì?"

Tuy rằng có áp lực dư luận, nhưng điểm mấu chốt là chiến lực còn chưa đủ, vội vàng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, sẽ chỉ làm bản thân lâm vào hoàn cảnh bất lợi, Bạch Hiểu Tinh tuy rằng đối với sự tình ở cổ đại không hiểu lắm, nhưng loại hiểu biết này vẫn phải có.

"Biết làm sao, phụ cận của Thuận thành có một đám "Giặc cỏ"." Lời nói Triệu Tử Tu bên trong ý tứ rất rõ ràng, hấn chính là đánh chú ý lên đám giặc cỏ kia.

"Thật là giặc cỏ?"

Bạch Hiểu Tinh hơi nhướng mi, nàng luôn cảm thấy Triệu Tử Tu có thâm ý khác, nếu là giặc cỏ, chỉ sợ không thể khiến Triệu Tử Tu đánh chú ý.

“Tất nhiên không thật sự giặc cỏ, bọn họ là đã từng là quân đội phòng thủ của thuận thành!”

Là cỏ do tất nhiên không giống với địa phương bình thường, thuận thành đã từng có quân đội phòng thủ, chỉ tiếc, sau này bị thủ tiêu, những người đó mới trở thành giặc cỏ.

Bạch Hiểu Tinh hơi sững sờ, trên mặt mang theo ý cười, quân đội phòng thủ vậy mà lại thành giặc cỏ, thật là có ý tứ, hơn nữa bọn họ cũng là binh lính chịu qua huấn luyện, nếu có thể thu về dưới trướng, tất nhiên sẽ là trợ lực không nhỏ.

"Ta cùng ngươi đi."

Thời điểm này hai người vẫn là cùng nhau hành động, hơn nữa Bạch Hiểu Tinh tùy thời điểm còn có thể giúp Triệu Tử Tu đưa ra một ít đề nghị.

"Tốt."

Quyết định xong, Bạch Hiểu Tinh liền thay nam trang, một thân bạch y, không có cảm giác phiêu diêu, ngược lại mang theo một cỗ sát khí.

Thời điểm đoàn người đuổi tới nơi mà giặc cỏ tụ tập, nhưng thật kinh hãi, bọn họ đều thật không ngờ, cái gọi là nơi giặc cỏ tụ tập dĩ nhiên lại như thế này.

Thành trì.

Đúng vậy, hoàn toàn chính là một tòa thành trì nhỏ.

Không, có lẽ phải nói đây là tòa thành cũ của thuận thành.

Nhìn thấy như vậy, Bạch Hiểu Tinh khóe miệng mỉm cười, thì ra là thế, xem ra lần này muốn bắt nhóm "Giặc cỏ" này cũng không phải việc khó, dù sao bọn họ nên tự cho bản thân một cơ hội.

Bởi vì bọn họ là quân đội, là binh lính, cho nên nhiều thứ cũng không bị thay đổi, không thể không nói, như thế này đã cho nàng một chỗ trống.

Nếu là son trại, Bạch Hiểu Tinh còn có khả năng đau đầu, nhưng nếu là thành trì, như vậy vấn đề liền trở nên đơn giản hơn rất nhiều!

"Thế nào, có nắm chắc có thể đánh hạ được không?"

Xem biểu cảm Bạch Hiểu Tinh tự tin, Triệu Tử Tu cũng mỉm cười, thần thái phấn khởi của nàng thật đúng là hấp dẫn người a, thật sự hi vọng Bạch Hiểu Tinh có thể luôn luôn như vậy.

"Đây là tất nhiên, bất quá bây giờ còn chưa được, chúng ta trở về bố trí một chút, ba ngày sau, "Công thành!" Chi cần cho nàng đủ thời gian, nàng sẽ hy sinh cái nhỏ để đổi lấy thắng lợi lớn hơn.

Mục đích của bọn họ là thu phục giặc cỏ, mà không phải là tiêu diệt giặc cỏ, như vậy nàng tự nhiên có biện pháp của nàng!

"Tốt, chúng ta đi chuẩn bị." Tuy rằng không biết Bạch Hiểu Tình có kế hoạch gì, nhưng nhìn bộ dáng tự tin của nàng, Triệu Tử Tu lựa chọn tin tưởng.

Mà kế tiếp Bạch Hiểu Tình làm việc, trừ bỏ làm cho hấn tin tưởng, còn có vài phần kinh ngạc.

Trở lại Thuận thành, yêu cầu đầu tiên của Bạch Hiểu Tình lại là kêu Triệu Tử Tu đi tìm đồ vật để phòng thủ của Thuận thành.

Lúc này, Triệu Tử Tu lần đầu tiên cảm thấy được bất thường trên người Bạch Hiểu Tình, đồ phòng thủ, chỉ có tướng sĩ mới biết, Bạch Hiểu Tình là một nữ tử, nhiều nhất cũng chỉ là một sát thủ mà thôi, nàng vì sao lại biết mấy thứ này?

Nàng rốt cuộc là dạng người gì?

Trong lòng Triệu Tử Tu lại một lần nữa có nghi vấn, nhưng cũng chỉ một khắc, nghi vấn này đã bị vùi thật sâu vào trong lòng hấn.

Nàng là dạng người gì thì có sao, chỉ cần hấn biết nàng là Bạch Hiểu Tình, là thê tử của hấn, là người hấn yêu, như vậy là đủ rồi!

Căn cứ vào tín nhiệm, Triệu Tử Tu vẫn không hề truy vấn tác dụng của đồ phòng thủ, mà trực tiếp giao cho nàng, kế tiếp Bạch Hiểu Tình giao cho hấn nhiệm vụ đi tuyên truyền bốn phía bản thân muốn đi tiêu diệt giặc cỏ, tuy rằng không biết Bạch Hiểu Tình làm như vậy để làm gì, nhưng hấn vẫn làm theo, hấn tin tưởng quyết định của nàng.

Thuận thành bên này Bạch Hiểu Tình cùng Triệu Tử Tu đang lập kế hoạch thu phục đám giặc cỏ kia, mà Triệu Tử Việt cùng Triệu Tử Hằng bên kia cũng càng ngày càng loạn.

Vốn bởi vì sự tình vẫn sẽ lần trước, Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt đã ăn một lần đau khổ, không nghĩ tới lần này Triệu Tử Tu lại nghĩ đến tiêu diệt giặc cỏ để đề cao danh vọng bản thân.

Bọn họ phát hiện bản thân thật là quá thất sách, không nghĩ tới Triệu Tử Tu dễ xúc động tào bạo dễ giận lại có suy nghĩ như vậy.

"Hoàng huynh, người nói lần này làm sao bây giờ, nếu Triệu Tử Tu thành công tiêu diệt giặc cỏ, địa vị của chúng ta ở trước mặt phụ hoàng sẽ càng thấp!"

Hoàng đế luôn luôn thiên vị Triệu Tử Tu, điểm này mọi người đều biết, một khi Triệu Tử Tu lập công lớn, như vậy địa vị Triệu Tử Tu sẽ càng không gì phá nổi, đến lúc đó ai có thể kế thừa thật sự không thể đoán.

"Hấn không có khả năng thành công." Triệu Tử Hằng nói cực kì chắc chắn, khoe miệng mang theo một chút ý cười không rõ, tiêu diệt thành công? Tuyệt đối không có khả năng!

Có lẽ người khác không biết giặc cỏ ở Thuận thành có bao nhiêu sao lợi hại, nhưng không có nghĩa là Triệu Tử Hằng cũng không biết, trừ phi là xuất ra quân đội lớn vây diệt, bằng không, tuyệt đối không ai có thể bắt được giặc cỏ ở Thuận thành!

Chỉ là...

Thật sự không có khả năng sao?

Có lẽ Triệu Tử Hằng quên, trên đời này không có gì là tuyệt đối, bất cứ việc gì cũng đều khả năng xảy ra ngoài ý muốn, mà điều ngoài ý muốn nhất của Triệu Tử Tu, Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt đó là Bạch Hiểu Tình.

Mà lúc này Bạch Hiểu Tình còn ở trong phòng của mình nghiên cứu vật dụng phòng thủ của Thuận thành, tinh tế nghiên cứu một phen, Bạch Hiểu Tình rốt cục nở nụ cười.

Quả nhiên, hết thảy đều giống như bản thân nghĩ. Thậm chí một chút khác biệt đều không có, đã như vậy thì quá tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đại hỏa công thành

Thời gian ba ngày sau, ám vệ của Triệu Tử Tu đã đem bố cục của thành trì giặc cỏ vẽ ra, tuy rằng tình huống trong thành không thể nắm chắc, nhưng cục diện ngoài thành cũng như nhau, thậm chí ngay cả vị trí vài cái cửa thành đều giống nhau.

Xem đến đây, Bạch Hiểu Tinh đã hoàn toàn hiểu rõ, người lúc trước gặp trong thành trì nhỏ này, chính là binh lính thù thành năm đó.

Nếu là như vậy, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều, có được vật dụng phòng bị của bọn họ, có thể nói là mọi việc đều thuận lợi.

"Ba ngày đã qua, ngày mai chính là lúc để công thành, đêm mai, sẽ hạ lệnh công hạ 'Thành trì', ta ở chỗ này chờ các người, đem toàn bộ bọn họ thu phục!"

Bạch Hiểu Tinh nhìn vật dụng trên bàn, khóe miệng mỉm cười ngao ngễ, ngón tay ở trên bàn đồ chỉ vào một điểm, đối với quân sự cổ đại Bạch Hiểu Tinh không biết, nhưng thời điểm ở hiện đại, quân sự gì đó, nàng hiểu biết rất nhiều!

Ngày sáng sớm thứ ba, Triệu Tử Tu liền chuẩn bị dẫn người đi vây diệt giặc cỏ, mà Bạch Hiểu Tinh lại nhẹ nhàng lắc đầu, ngăn hãm hành động.

"Thời cơ hành động không phải ban ngày, mà là buổi tối."

Như trước một thân bạch y, Bạch Hiểu Tinh ngồi ở bên cửa sổ, cười đến xinh đẹp, trong mắt mang theo tự tin tuyệt đối, tối nay công thành chắc chắn sẽ thành công.

Nếu là ban ngày, mục tiêu quá mức rõ ràng, dễ dàng bị phát hiện, nhưng việc gì càng quan trọng yếu, nhất định phải đợi đến tối mới có thể thực hiện.

Giờ Dậu, sắc trời sớm đã tối đen, Bạch Hiểu Tinh nhìn sao trên trời, khóe miệng mang theo một nụ cười bí hiểm, "Một canh giờ sau, công thành!"

Không ai hỏi vì sao, bởi vì bọn họ đối với Bạch Hiểu Tinh là tuyệt đối tin nhiệm.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, tất cả mọi người yên tĩnh cùng đợi giờ hội đến, lá cây nhẹ nhàng rơi xuống, phát ra tiếng sần sật, giờ khắc này, truyền vào trong tai mỗi người rất rõ ràng

Chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi...

Hiện tại bọn họ có thể làm cũng chỉ có chờ đợi, cùng đợi Bạch Hiểu Tinh ra lệnh, cùng đợi thời cơ tốt đến!

Đột nhiên, một trận gió từ phía sau thổi qua, cuốn lấy lá cây trên đất, hướng tới thành trì của giặc cỏ bay đi.

Trong nháy mắt, khóe miệng Bạch Hiểu Tinh gọi lên, tốt lắm, hướng gió quả nhiên thay đổi, chờ một chút, lại chờ một chút nữa là tốt rồi, không bao lâu, có gió che chắn, mọi chuyện đều có thể giải quyết.

Rốt cục, giờ hội đến, đã là lúc gió lớn nổi lên, bầu trời đã bị mây đen phủ kín, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ mưa.

"Bạch cô nương, trời giống như sắp chuyển mưa, biện pháp của chúng ta còn có thể thực hiện sao?"

Binh lính có chút chần chờ, bởi vì bọn họ đều đã chuẩn bị tốt kế hoạch là hòa công, nếu trời đổ mưa, vậy không phải là không có hiệu quả sao, cần phải làm thế nào mới tốt đây!

"Không ngại, cái chúng ta muốn là thu phục giặc cỏ, nếu lửa không tắt, đem nhóm giặc cỏ này thiêu chết, vậy kế hoạch của chúng ta không phải là thất bại sao."

Ngay từ đầu Bạch Hiểu Tinh chưa hề nghĩ tới sẽ gây thương vong, bởi vì mục tiêu của nàng lần này là muốn thu phục "Giặc cỏ", gây thương vong cho họ, đối với nàng mà nói chính là một cái tổn thất!

Nháy mắt, mọi người đối với Bạch Hiểu Tinh kính nể lại tăng thêm vài phần, thì ra hết thảy mọi chuyện đều ở trong kế hoạch của chủ mẫu a, lợi hại, thật sự là lợi hại!

Xem ra chủ mẫu giỏi không riêng gì bày binh bố trận, mà còn tinh thông tình tượng, có chủ mẫu như vậy, tương lai chủ tử tuyệt đối sẽ là một mảnh vinh quang.

Cũng may hiện tại Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Tử Tu đều không biết đám thù hạ này đang nghĩ cái gì, nếu biết, nhất định Bạch Hiểu Tinh sẽ rất bất đắc dĩ, còn Triệu Tử Tu thì đắc ý, bởi vì thuộc hạ của hắn đã hoàn toàn thừa nhận Bạch Hiểu Tinh là chủ mẫu!

Gió càng lúc càng lớn, lớn đến nỗi làm cho người ta cảm thấy đã sắp đứng không vững được nữa, Bạch Hiểu Tinh cao giọng cười, "Người đâu, chuẩn bị!"

Chỉ thấy mười mấy tên cung thủ tiến vào lên dây cung, đem mũi tên đã được châm lửa đặt lên dây cung, chỉ cần Bạch Hiểu Tinh ra lệnh một tiếng bọn họ lập tức sẽ bắn tên.

Lửa trên mũi tên cháy như thiêu đốt, hiển nhiên gió bên ngoài đối với lửa không có ảnh hưởng gì đáng kể, thậm chí còn giống như chất dẫn cháy hiệu quả.

Xem rừng cây trước mắt, Bạch Hiểu Tinh trên mặt tươi cười, thành trì ở phía trước ba mươi thước, có gió tương trợ, không bao lâu lửa sẽ đốt tới trước thành.

Tuy rằng đối phương biết bọn họ hôm nay trở về để công thành, nhưng ban ngày phòng thủ cả một ngày, hiện tại cũng đã mệt mỏi, cho nên, đây là thời cơ tốt nhất để bọn họ công thành.

Hơn nữa quan trọng nhất là, lửa lan tràn cũng không lập tức đốt tới trong thành, chỉ có khói dày đặc cuộn cuộn, như vậy, bước tiếp nàng liền có thể tiến hành rồi!

“Cách thành ba mươi thước, bắn tên!”

Bạch Hiểu Tinh ra lệnh một tiếng, cung tên đã sớm chuẩn bị tốt lập tức bắn ra, mang theo lửa, như là từng vạch ánh sáng đua nhau bay về phía thành trì, làm rừng cây dấy lên một trận đại hỏa hoạn, Bạch Hiểu Tinh biết, bọn họ thắng chắc rồi!

Quả nhiên, gió thổi mạnh chính là chất dẫn cháy, lửa nhanh chóng hướng tới thành trì, khói đặc cuộn cuộn, bởi vì hướng gió, cũng hướng tới thành trì mà thổi, chỉ một thoáng, giặc cỏ loạn thành một đồng, thời điểm bọn họ còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, lại có một trận tai nạn, lặng yên tiến đến.

Bạch Hiểu Tinh nhìn thành trì đã hỗn loạn, vừa lòng cười, dựa vào núi mà xây, chung quanh không có nước, tự nhiên sẽ không có biện pháp khống chế, kết quả Bạch Hiểu Tinh muốn chính là như thế này.

Hơn nữa nơi này là thành trì, chung quanh kiến trúc đều là đá, tuy rằng chắc chắn, nhưng đồng dạng cũng có điểm tệ không nhỏ, chỉ cần đem bốn lối ra toàn bộ vây chặt, thì sẽ giống như bắt ba ba trong rọ, một người cũng đừng mơ tưởng chạy trốn!

Gió càng lúc càng lớn, mây đen xẹt thêm sấm chớp, tựa hồ tùy thời đều có khả năng đổ mưa, nhìn đến cảnh tượng như vậy, giặc cỏ tựa hồ định thần lại, cười to đứng nhìn đoàn người Bạch Hiểu Tinh ở cách đó không xa.

Chỉ là, bọn họ không biết, tất cả những thứ này, đều ở trong kế hoạch của Bạch Hiểu Tinh, mưa, dù có mưa, bất quá, chỉ sợ phải chờ tới giờ sưa, khi đó, cho dù là lửa không lan tràn đến trong thành, khói đặc cuộn cuộn cũng sẽ khiến người bên trong, không chịu đựng được.

Bạch Hiểu Tinh đã muốn bắt đám giặc cỏ này, tự nhiên sẽ không cho phép có một chút sai lầm, cho nên, hôm nay bọn họ nhất định chạy không thoát, không có lựa chọn nào khác!

Nhìn đám giặc cỏ như trước vẫn không đào tẩu, châm chọc trong mắt Bạch Hiểu Tinh càng thêm rõ ràng, đôi khi, bản năng cũng sẽ cho một kết quả chuẩn xác, nếu như bọn hắn trước tiên đào tẩu, chỉ sợ kế hoạch hôm nay của Bạch Hiểu Tinh sẽ suy giảm, chỉ cần hiện tại bọn họ đào tẩu, Bạch Hiểu Tinh không có cách nào đem mọi người bắt toàn bộ.

Chỉ là, nàng thông minh nắm bắt tâm tư người khác mà tính kế.

Cuồng phong, mây đen, sấm chớp, kế tiếp là mưa to tầm tã, trong lúc này, chọn hỏa công có thể nói là phi thường không sáng suốt, bởi vì một khi mưa to, lửa chắc chắn sẽ bị mưa to dập tắt, như vậy người trong thành nhân sẽ không có gì nguy hiểm.

Bởi vậy, bọn họ đều không có đào tẩu, bọn họ tin tưởng chỉ cần bản thân chờ, như vậy một hồi mưa to người trong thành nhân đều sẽ an toàn.

Mà giờ phút này, ở dưới thành, Bạch Hiểu Tinh càng thêm vừa lòng, bởi vì phản ứng của đối phương, hoàn toàn đều ở trong dự tính của nàng.

Ngay cả Triệu Tử Tu bên cạnh ánh mắt đều biến đổi, hắn đã từng cho rằng Bạch Hiểu Tinh chẳng qua chỉ là một nữ tử thông thường mà thôi, hiện tại hắn phát hiện bản thân nghĩ sai rồi, nàng hoàn toàn nếu ở thời chiến nàng dẫn binh đánh trận, chắc chắn sẽ là bách chiến bách thắng!

Chỉ là, hắn làm thế nào lại để cho nàng mang binh đi đánh giặc, ở trong lòng Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh nên là một tiểu nữ nhân để hắn đến che chở.

"Đi thôi, chúng ta đi cửa bắc, bây giờ họ đã là khách của chúng ta!"

Lưng thẳng, ngạo nghễ cười, giờ khắc này, Bạch Hiểu Tinh ở trong mắt mọi người, có dáng vẻ vô cùng cao lớn, làm cho người ta chỉ có thể ngưỡng mộ.

Không vì cái gì khác, liền vì kế hoạch của nàng, ở đây mỗi một cá nhân đều phải bội phục, bởi vì nàng lợi hại không chỉ có quan sát thiên văn, còn có mưu tính nhân tâm.

Nghe xong lời của nàng, mọi người cười ngửa cùng đi phía sau lưng nàng, bọn họ tin tưởng, không bao lâu, đối thủ sẽ xuất hiện ở cửa bắc!

Đoàn người đến cửa bắc, rốt cục có người nhìn không được hỏi, "Bạch cô nương, người vì sao khẳng định những người này sẽ đi cửa bắc?"

Giờ phút này, tuy rằng cửa nam đã bị lửa phong kín, nhưng hai cửa vẫn có thể đi ra, không biết vì sao Bạch Hiểu Tinh cố tình lựa chọn cửa bắc.

"Bởi vì hướng gió, " hơi nhíu mày, bởi vì trời chậm chạp không đổ mưa, mà trong thành trì đã hỗn loạn lên, Bạch Hiểu Tinh cười bí hiểm, "Hôm nay là gió nam, mà thành trì là ở hướng nam, lại bị rừng vây quanh."

"Lửa cháy tất nhiên sẽ theo hướng gió mà lan tràn, lúc này cửa nam chỉ sợ đã bị khói đặc vây quanh, tùy thời đều có thể táng thân biển lửa, mà cửa bắc, bởi vì có thành trì ngăn cản, tạm thời coi như là an toàn, cho nên, bọn họ tự nhiên sẽ chọn đường an toàn nhất."

Tuy rằng nói dưới loại tình huống này nếu là Bạch Hiểu Tinh, nhất định sẽ lựa chọn cửa đông hoặc tây, bởi vì khói đặc khả năng sẽ làm người ta táng thân

biển lửa, thế nhưng lại có thể đem mình ẩn giấu, nhưng chuyện nguy hiểm như vậy cũng không phải là kẻ nào cũng đều dám làm.

Quả nhiên, Bạch Hiểu Tinh vừa dứt lời, cửa bắc đã bị mở ra, tiểu đội nhân mã vừa mới lao ra thành trì, liền bị bắt.

Bọn họ không thể tin nhìn người trước mắt, rõ ràng vừa rồi bọn họ gác tại cửa nam, khi nào lại đi tới cửa bắc rồi, vẫn là, ngay từ đầu bọn họ đã dự liệu bọn họ(giặc cỏ) sẽ từ cửa bắc đào tẩu?

Đột nhiên, đầu lĩnh cười, tiếng cười vô cùng sang sảng, "Không sai, thật sự là không sai, phóng hỏa công thành? Thật sự là mưu kế hay!"

Trong thanh âm nam tử, mang theo một tia khâm phục, " Kế hoạch của các ngươi thật sự là lớn mật, nếu không phải thời tiết tương trợ, hôm nay người thất bại sẽ là các ngươi!"

Nam tử nói không sai, nếu hôm nay không phải nhờ thời tiết, bại trận tuyệt đối sẽ là đoàn người Triệu Tử Tu, nhưng Bạch Hiểu Tinh sẽ để chuyện như vậy phát sinh sao?

Đáp án tất nhiên là không!

"Điểm ấy, ta tất nhiên là biết, cho nên mới lựa thời tiết hôm nay để công thành." Hôm nay hết thấy mọi chuyện, đều nằm trong kế hoạch của Bạch Hiểu Tinh, bất luận là thời tiết, thời cơ, hay là nhân tâm, toàn bộ đều bị nắm tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Muốn người thần phục!

"Ngươi cũng biết, vậy chúng ta liệu mạng, hôm nay vẫn có một đường sống?" Nam tử nói tương đối chắc chắn, sự thật đúng là như thế, nếu như bọn hãn liệu mạng, hôm nay dù thất bại, đối phương cũng muốn lấy mạng bọn họ.

Bọn họ không sợ chết, đã lựa chọn làm giặc cỏ, bọn họ liền nghĩ tới có một ngày sẽ bị triều đình vây diệt, chẳng qua là chết thôi, có cái gì đáng sợ!

Chỉ tiếc, Bạch Hiểu Tinh đã sớm nhìn thấu bọn họ, "Các ngươi tất nhiên có thể liệu mạng, nhưng các ngươi chết thì già trẻ lớn bé trong nhà phải làm sao."

Tòa thành này không phải mới xây, thoát nhìn đã có từ lâu rồi, cho nên, Bạch Hiểu Tinh phán đoán, những người này, cũng không phải quân chán thủ đòi thứ nhất, mà là hậu duệ, cho nên bọn họ tất nhiên là có thể nhai già trẻ.

"Điều này..."

Nháy mắt, mọi người á khẩu không trả lời được, bởi vì bọn họ biết, Bạch Hiểu Tinh nói lời này không phải uy hiếp, một khi đánh nhau, ắt sẽ chậm trễ thời gian những người khác bỏ chạy, cuối cùng, già trẻ lớn bé đều sẽ bị thiếu cháy, chỉ sợ dưới khối đặc cuộn cuộn cũng khó cứu mạng.

"Chúng ta tới đây đều không phải để giết hại các ngươi."

Thanh âm Bạch Hiểu Tinh lạnh nhạt giải thích, đúng vậy, bọn họ đều không phải vì giết hại mà đến, nếu như muốn giết người, chỉ cần ở nguồn nước phụ cận hạ độc, người nơi này, tự nhiên một người đều không thể bỏ chạy, giờ này điều mà nàng Bạch Hiểu Tinh muốn là bọn hãn thần phục.

"Nếu không phải vì giết bọn ta, vậy vì sao lại phóng hỏa đốt rừng?"

Ngay sau khi Bạch Hiểu Tinh nói xong, một thanh âm lạnh lùng khác vang lên, mang theo đùa cợt nhàn nhạt, hoài nghi.

"Phóng hỏa đốt rừng tự nhiên là vì bức các ngươi xuất hiện, nếu không phải như thế, hôm nay chúng ta đến đông như vậy, các ngươi có mấy phần thắng." Bạch Hiểu Tinh trả lời lạnh nhạt như trước, lại thành công khơi mào cơn tức của đối phương.

"Chẳng lẽ ngươi không biết như vậy đối với người trong thành, có thương hại rất lớn sao?"

Thanh âm đối phương tràn đầy tức giận cùng khinh thường, thậm chí là mang theo vài phần đùa cợt.

"Từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý này, ta nghĩ các ngươi hẳn là so với ta còn hiểu hơn." Ánh mắt lạnh lùng, trong nháy mắt khiến thân thể đối phương cứng lại, "Ta nếu thật sự muốn đã thương người, những hỏa tiễn kia sẽ không chỉ bắn ở phía ngoài thành, mà là trong thành, đến lúc đó ta đem bốn cửa ra chặn lại toàn bộ, ngươi nói, trong thành có mấy người có thể thành công trốn thoát?"

Nháy mắt, á khẩu không trả lời được, hẳn biết Bạch Hiểu Tinh nói là sự thật, thế nhưng lại rất không cam lòng, bởi vì ở trong lòng bọn họ, chỉ có đánh nhau trực diện mới có thể làm cho bọn họ thừa nhận, đầu cơ trục lợi như vậy, làm cho bọn họ khinh thường!

"Gió, sắp ngừng rồi." Không có nhìn những người này nói, mà là gương mặt nhìn lên trời, sau đó khóe miệng cười, "Lập tức sẽ đổ mưa nhanh thôi."

Giờ tý đã qua, gió thổi dần dần yếu đi, đối phương đều mang theo vẻ bất khả tư nghị, bọn họ biết Bạch Hiểu Tinh hôm nay sở dĩ có thể thắng lợi, hoàn toàn là vì gió lớn, vốn bọn họ cho rằng tất cả những thứ này chẳng qua là trùng hợp mà thôi, hiện tại xem ra hết thảy đều là mưu kế của nàng.

"Ta nói rồi, ta tuyệt đối sẽ không làm bị thương đến ai." Giờ sửu, mưa to kéo tới, nhìn trời đột nhiên mưa to, Bạch Hiểu Tinh trong mắt mang theo tự tin tuyệt đối.

Mà người trong thành trì triệt để tròn tròn mắt, nữ tử trước mắt này rốt cục là ai, lại có thể hô mưa gọi gió, chẳng lẽ là thần tiên, nàng nói gió ngừng đó là gió ngừng, nàng nói mưa tới đó là mưa liền tới.

Thủ lĩnh ánh mắt có chút lóe ra, hần hiện tại hiểu rõ, hết thảy đều là kế hoạch của cái tiểu nha đầu này, hảo tâm kế, quả nhiên là hảo tâm kế!

Triệu Tử Tu luôn luôn ở bên người Bạch Hiểu Tinh sai bước đến bên ngựa của Bạch Hiểu Tinh, buồn ô ra vì hai người che mưa, giờ khắc này bọn họ hai người giống như thần thánh không thể xâm phạm.

"Người chính là Lệ Vương đi." Xem Triệu Tử Tu đang ở sau lưng Bạch Hiểu Tinh, thủ lĩnh trong mắt hiện lên thần sắc không thể nói rõ, có chút phức tạp, "Nói ra mục đích của các ngươi đi, chúng ta đều là người thô lỗ, không thích quanh co lòng vòng!"

Lời này vừa ra, đối phương ngây ngẩn cả người, thủ lĩnh của mình bọn họ tự nhiên là hiểu biết, đối với địch nhân cho tới bây giờ đều sẽ không nói lời vô nghĩa, hôm nay đây là...

Bất quá có một số người cũng thấy rõ, xem ra thủ lĩnh là đã tán thành hai người này, hiện tại liền xem đối phương rốt cục có mục đích gì.

"Ta muốn các ngươi thần phục, ta nghĩ các ngươi hẳn là hiểu rõ thần phục là có ý tứ gì, cái ta muốn là triệt để thần phục, tuyệt đối trung thành!"

Người nói chuyện là Bạch Hiểu Tinh, trong giọng nói của nàng mang theo một loại cao cao tại thượng, thế nhưng lại không làm cho người ta chán ghét, mà cảm thấy nàng như vậy càng thêm cao ngạo!

Đúng vậy, nàng muốn là thần phục, mà không phải là khuất phục, khuất phục sẽ chỉ làm bọn họ sinh lòng khuất nhục, chỉ có chân chính thần phục nàng mới có thể dùng những người này.

Triệu Tử Tu đem nàng ôm vào trong ngực, hần tất nhiên biết, nàng làm làm này đều là vì hần.

"Muốn chúng ta 'Thần phục'? Muốn chúng ta thần phục, chỉ có như vậy vẫn không đủ!"

Thủ lĩnh tán dương nhìn Bạch Hiểu Tinh, nữ tử này là người duy nhất trên đời này dám cùng bản thân hần nói hư vậy, tuy rằng nói bọn họ biết nha đầu này rất có mưu kế, nhưng muốn bọn họ thần phục, nhiều đây vẫn chưa đủ!

Muốn bọn họ thần phục tuy rằng không phải không khả năng, nhưng hiện tại nha đầu này biểu hiện còn chưa đủ, bất quá hần có một loại dự cảm, nha đầu này tuyệt đối không chỉ chuẩn bị có như vậy!

"Đầu lĩnh, đừng để ý đến bọn họ, chỉ là một con quỷ nhỏ có tư cách gì bảo chúng ta thần phục!"

Hiển nhiên những người này là do tức giận, đến bây giờ mới thôi, bọn họ còn cho rằng hôm nay đám người Bạch Hiểu Tinh sở dĩ thành công, hoàn toàn là vì thời tiết phối hợp với bọn họ, bằng không, hôm nay người chết sẽ là bọn họ!

Xem những người vẫn chưa rõ tình hình, Triệu Tử Tu cũng không khách khí, nhân nhạ hạ lệnh, "Công thành, bắt sống!"

Nhìn thấy lượng lớn quan binh, nhóm "Giặc cỏ" mới triệt để choáng váng, bọn họ luôn luôn cho rằng đám người này căn bản chỉ là phô trương thanh thế, không nghĩ tới bọn họ vậy mà mang theo nhiều người như vậy.

Đồng thời, bọn họ có chút không rõ, nếu có nhiều người như vậy, cho dù là tấn công, cũng có thể đem thành trì đánh hạ, vì sao còn có thể áp dụng thủ đoạn nhỏ này.

Xem cục diện dần dần hỗn loạn, Bạch Hiểu Tinh như trước cười, hoàn toàn không có ý tứ ngăn cản, mà quan binh vào trong thành cũng không có tùy ý giết hại, mà là đem tất cả mọi người dẫn đến một chỗ, hoàn toàn không có ý thương hại đối phương.

Điều này khiến nhóm "Giặc cỏ" càng thêm choáng váng, đây là có ý gì? Đem bọn họ toàn bộ bắt lại nhưng không có thương hại, chẳng lẽ là muốn đưa bọn họ vào thành toàn bộ xử trảm sao?

"Ta nói rồi, ta muốn chính là các ngươi thần phục, không phải là tánh mạng."

Hiện tại đối với Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Tử Tu mà nói, người nào cũng đều trân quý, trợ lực làm sao có thể dễ dàng chém giết, nếu như muốn giết bọn hần, nàng không cần thiết hao tâm khố trí như vậy mà sẽ trực tiếp công thành.

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói xong, thủ lĩnh trầm mặc, dùng loại ánh mắt phức tạp đánh giá Bạch Hiểu Tinh, hần hiện tại đã hiểu ý tứ của nàng, chỉ là một cái nha đầu làm sao có thể để cho bọn họ yên tâm.

Cuối cùng, thủ lĩnh hạ quyết tâm, bình tĩnh nhìn Bạch Hiểu Tinh, cuối cùng mở miệng, trong giọng nói mang theo kiên định.

"Muốn chúng ta thần phục cũng không phải là không thể được, chỉ là ngươi dùng thủ đoạn như vậy chúng ta không cách nào tán thành, muốn có được sự trung thành của chúng ta, vậy ngươi phải được tất cả chúng ta tán thành!"

"Có thể, nói đi, như thế nào mới có thể lấy được tán thành của các ngươi."

Bạch Hiểu Tinh hiểu, bọn họ bản thân là quân nhân, tự nhiên có kiêu ngạo của quân nhân, tuy rằng nói trên chiến trường cũng có bày binh bố trận, nhưng nếu muốn bọn họ chân chính thần phục biện pháp tốt nhất vẫn là vũ lực.

Quả nhiên, Bạch Hiểu Tinh hỏi xong, thủ lĩnh nghiêm cẩn nhìn nàng, nói ra điều kiện của hắn.

"Một lát đơn thân độc đấu, chỉ cần của ngươi có thể thắng được ta, chúng ta tự nhiên sẽ thần phục ngươi! Nhưng nếu ngươi không thắng được, như vậy liền từ trong thành rút đi!"

Kỳ thực đại đa số mọi người đã bị Bạch Hiểu Tinh thuyết phục, hiện tại bọn họ chẳng qua là muốn tìm một cơ hội mà thôi.

“Tất nhiên có thể!” Mưa đã dần tạnh, Triệu Tử Tu xuống ngựa, trên mặt đất, lại không hề lưu lại dấu chân.

Nhìn đến một thân công phu của Triệu Tử Tu, thủ lĩnh cũng có chút ngạc nhiên, dù sao nghe đồn Lệ Vương cũng chỉ có một chút võ công mà thôi, bất quá hiện tại xem ra, tin đồn là giả đi.

Chẳng qua...

"Lệ Vương điện hạ, mưu kế hôm nay là Bạch cô nương nghĩ ra, tự nhiên luận võ cũng là Bạch cô nương!"

Bất quá, Triệu Tử Tu tuy rằng lợi hại, nhưng người thật sự làm cho bọn họ khuất phục cũng là Bạch Hiểu Tinh, từng bước tính kế, cuối cùng đưa bọn họ đây vào hoàn cảnh như vậy, tự nhiên chỉ có nàng mới có tư cách để cho bọn họ thần phục.

"Cái này tất nhiên không thành vấn đề!"

Bạch Hiểu Tinh võ công không kém, tuy rằng không thể dùng thủ đoạn của sát thủ, nhưng dù là chính diện đối địch nàng cũng sẽ không e ngại. Bởi vì lúc trước thời điểm huấn luyện sát thủ, nàng là mười tám loại binh khí đều tinh thông.

"Tốt lắm, hôm nay mã chiến, Bạch Hiểu Tinh cô nương xin mời!"

Mã chiến, chỉ có tướng lĩnh mới có thể dùng mã chiến, hiện tại nam tử này đã đem bản thân đặt ngang địa vị với hắn sao?

Mà Triệu Tử Tu lại nhún mồm, mã chiến, Bạch Hiểu Tinh quen dùng đoản binh, như vậy tựa hồ là chịu thiệt rất nhiều a.

Hắn đang muốn nói điều gì, Bạch Hiểu Tinh lại lắc đầu, ý bảo hắn đừng nói chuyện. Tuy rằng mã chiến nàng không có chân chính thử qua, nhưng ở trên tivi cũng có xem qua không ít lần.

Hơn nữa ở thời điểm huấn luyện sát thủ ở hiện đại, nàng thích nhất đó là vũ khí lạnh, bình thường quen dùng chủy thủ chẳng qua bởi vì chủy thủ dễ dàng che giấu, càng thêm thích hợp để ám sát mà thôi.

Mà trên thực tế, nàng quả thật vũ khí gì đều có thể dùng. Thậm chí là binh khí dài so đoản binh lại càng thêm thành thạo, chỉ là nàng luôn không có cơ hội biểu hiện thôi.

Xem bộ dạng của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu cho dù là lo lắng cũng biết bản thân căn bản là không thể ngăn cản nàng.

Đi vào luận võ trường, xem dấu vết nơi này, Bạch Hiểu Tinh chỉ biết, nơi này không phải chỉ để trang trí, mà là thường xuyên sử dụng, khó trách đám người này lại bu rầu như vậy, nguyên lai là chưa bao giờ lơ lửng tập luyện.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thu phục "Giặc cỏ";

"Bạch cô nương xin mời!"

Tiến vào giữa sân, thủ lĩnh giương vũ khí lên phòng thủ, chờ Bạch Hiểu Tinh lựa chọn vũ khí, tuy rằng đối với hắn mà nói, như vậy sẽ chịu thiệt một chút,

nhưng dù sao đối phương cũng là nữ tử.

Tùy ý nhìn qua giá đặt vũ khí, Bạch Hiểu Tình ngồi ở trên lưng ngựa, bàn tay hướng về giá vũ khí, làm một cái động tác, trong nháy mắt, một thanh trường thương bay vào trong tay nàng.

Thời điểm cầm lấy trường thương, cánh tay Bạch Hiểu Tình hơi trầm xuống, gân xanh nổi lên.

Rất nặng!

Đây là ý nghĩ duy nhất khi nàng cầm lấy trường thương, nhìn thoáng qua binh khí trong tay, Bạch Hiểu Tình hiểu rõ, trường thương được làm bằng sắt sao có thể không nặng.

Nhìn Bạch Hiểu Tình một tay tiếp được trường thương, trong mắt thủ lĩnh hiện lên một tia khâm phục, đây là bá vương thương mà thủ lĩnh đời thứ nhất lưu lại, từ đó về sau không có người dùng qua, mà hiện tại Bạch Hiểu Tình lại lựa chọn cái này làm vũ khí, chẳng lẽ đây là thiên ý

Tùy ý vung trường thương vài cái, tựa hồ là thói quen đo sức nặng, Bạch Hiểu Tình nhìn thủ lĩnh trước mặt, cười khế ý bảo, "Các hạ, xin mời!"

Thủ lĩnh lựa chọn một thanh phượng thiên họa kích* hư hư thực thực, Bạch Hiểu Tình trong lòng có loại cảm giác quái đản, chẳng lẽ đây chính là loại vũ khí Lã bố dùng để đối chiến với Triệu Từ long trong truyền thuyết sao?

* Phượng thiên họa kích (tên 1 loại vũ khí thời xưa, giống cây Thương hoặc giáo, nhưng có thêm hai lưỡi thép giống như mặt trăng lưỡi liềm ở hai bên)

Chung quanh "Giặc cỏ" đứng trong sân nhìn hai người, bỗng nhiên cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, không nghĩ tới bây giờ lại có thể nhìn thấy thủ lĩnh ra tay, càng không ngờ là vẫn còn có người có thể cầm lấy bá vương thương, trận chiến hôm nay tựa hồ sẽ rất phấn khích đây!

Nhưng một bên Triệu Từ Tu tất nhiên không có hưng trí như vậy, tuy rằng biết Bạch Hiểu Tình võ công không kém, nhưng hẳn ít nhiều vẫn lo lắng.

"Giá!" Hai người đồng thời quát nhẹ một tiếng, phi ngựa về phía trước, hai bóng dáng lướt qua trong nháy mắt, không biết hai người đã tiếp qua bao nhiêu chiêu, mà người chung quanh cũng chỉ nhìn thấy bóng dáng hai người lướt qua nhau mà thôi.

"Công phu tốt!"

Thủ lĩnh trong mắt mang theo một tia ngưng trọng, hẳn vốn cho rằng đối phương là nữ tử, bản thân mặc dù có khả năng thua, nhưng cũng không quá nhanh, nhưng hiện tại thật sự không thể xác định, không nghĩ tới công phu đối phương vậy mà lại cao đến trình độ này.

Nhẹ nhàng lắc lắc Phượng Thiên Họa Kích trong tay, rốt cục giảm bớt cảm giác lo lắng, chẳng qua là ba chiêu mà thôi, vậy mà lại làm cánh tay hắn tê rần, phượng thiên họa kích trong tay suýt nữa bay ra ngoài, quả thật là không thể đánh giá người qua vẻ ngoài!

Mà Bạch Hiểu Tình cũng âm thầm kinh hãi, khối thân thể này võ công cao bao nhiêu nàng rất rõ ràng, bất quá mới có mấy chiêu đã khiến cánh tay của nàng cảm thấy không khỏe, xem ra đối thủ cũng không phải là dạng người dễ sống chung.

Hai người quay đầu ngựa lại, lại đấu với nhau, lần này thủ lĩnh cướp được thời cơ, phượng thiên họa kích trong tay khí phách đập xuống, lực của hắn cùng với sức nặng của phượng thiên họa kích làm cho người ta tuyệt đối không thể khinh thường.

Chỉ nghe một tiếng vang, phượng thiên họa kích cách đỉnh đầu Bạch Hiểu Tình tầm hai tấc liền dừng lại, nguyên nhân không phải hắn, là bá vương thương trong tay Bạch Hiểu Tình ngăn lại.

Trong lúc nhất thời, luận võ đài yên lặng không tiếng động, tất cả mọi người thật không ngờ, nhất chiêu của thủ lĩnh vậy mà lại có người đối kháng được, người đó lại là một nữ tử!

Hơn nữa điều khiến mọi người khiếp sợ là, Bạch Hiểu Tình chỉ dùng một tay.

Đúng vậy, Bạch Hiểu Tình đã dùng tay cầm thương chống lại chiêu thức kia, làm được như vậy rốt cuộc cánh tay phải có lực lớn đến cỡ nào!

Nhất chiêu của thủ lĩnh có bao nhiêu lợi hại, chỉ có bọn họ mới biết, ban đầu người cùng thủ lĩnh luận võ, đều bị thương không nhẹ, nhưng hôm nay, lại có một nữ tử, nhẹ nhàng băng qua tiếp được, thật sự là không còn gì để nói!

Sau khi Bạch Hiểu Tình ngăn trở phượng thiên họa kích, hoàn toàn không cho thủ lĩnh có cơ hội ra chiêu khác, mà dùng trường thương đẩy vũ khí, đối phương ra, phi ngựa đi trước, quay đầu ngựa lại, chỉ mũi thương về phía thủ lĩnh còn chưa kịp phản ứng.

Thời điểm thủ lĩnh cảm giác được nguy hiểm, đã không kịp né tránh, chỉ hơi nghiêng đầu, trường thương cấp tốc bay xẹt qua để lại một vết xước trên mặt hắn.

Trong nháy mắt một thân mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu bản thân phản ứng chậm một chút, chuôi trường thương này chỉ sợ sẽ xuyên qua lỗ tai hắn. Đồng thời cũng khiến hắn cảm thấy kinh sợ.

Thương, binh khí của bá chủ.

Trên thế giới này người dùng thương không ít, nhưng có thể dùng đến mức tinh thông thì không nhiều lắm, có thể sử dụng được như vậy Bạch Hiểu Tinh ở trong số các nam tử cũng là số ít.

Cho nên, giờ khắc này thủ lĩnh trừ bỏ ý chí chiến đấu sôi sục ở ngoài, trong lòng cũng nhiều hơn một tia thần phục, người như vậy, đều khiến tất cả mọi người cam tâm làm tùy tùng a, bất luận võ công giỏi hay không.

Kỳ thực không chỉ có hắn, những người vây xem cũng thế, tình cảnh vừa rồi đã thuyết phục bọn họ, bọn họ sùng kính cường giả, ở trong lòng bọn họ Bạch Hiểu Tinh đã là một cường giả vang danh.

Chỉ là lúc này cuộc chiến vẫn chưa kết thúc, mặc kệ là Bạch Hiểu Tinh hay là thủ lĩnh, lúc này đều có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, gặp được kỳ phùng địch thủ quả nhiên là chuyện thú vị nhất cuộc đời!

Lại phóng ngựa, hai người chiến đấu với nhau, lần này không phải là thử công kích, mà là thật sự chiến đấu, cả hai mặc kệ là ai đều không thủ hạ lưu tình, nhất chiêu thức, đều sử dụng hết toàn lực, cái này là để khẳng định với bản thân, cũng là để khẳng định với đối thủ!

Mà người chung quanh cũng hiểu, lần này thời điểm hai người thu chiêu, tất nhiên là thủ lĩnh bọn hắn thua.

Nhất chiêu nhất thức đều xen lẫn nội lực cường đại, luận võ đài cát bay đá nảy nổi lên ầm ầm, nhưng cho dù đứng trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, người vây xem cũng là nhìn không chớp mắt, bởi vì những trận tỷ thí cao cấp như vậy không có khả năng được thấy nhiều, lần này nếu bỏ lỡ, như vậy đến khi nào mới có thể nhìn thấy được!

"Bạch cô nương, người là một đối thủ làm cho người ta kính nể!"

Nhiều năm như vậy, không ai có thể đem hắn bức bách đến như vậy, nàng Bạch Hiểu Tinh là người thứ nhất, phỏng chừng cũng sẽ chỉ có mình nàng.

"Quá khen!"

Bạch Hiểu Tinh như trước, trên mặt mỉm cười ngạo nghễ, trong giọng nói cũng mang theo khí chất nam nhi hào sảng, hoàn toàn không giống như là nữ tử thông thường, mặc cỡ ngại ngùng.

"Không biết Bạch cô nương đã có hôn phối chưa, nếu như chưa, không biết nhi tử của ta như thế nào?"

Thủ lĩnh quét mắt về phía một nam tử tuấn tú cách đó không xa, trong mắt mang theo nhiều điểm vừa lòng, nếu Bạch Hiểu Tinh có thể gả cho con trai của mình thì tốt rồi, còn nếu không, để con hắn gả cho Bạch Hiểu Tinh cũng không phải là không được.

Nhưng Triệu Tử Tu ngay lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, hiện tại hắn đã không còn ý nghĩ muốn thu phục "Giặc cỏ" gì đó nữa, hắn cảm thấy cần phải trực tiếp tiêu diệt bọn họ, vậy mà lại dám đào vách tường nhà hắn!

"Đa tạ các hạ quan tâm!"

Bạch Hiểu Tinh cũng không có cảm kích, thương tiếp tục quét ngang về phía đối phương, chỉ thấy đối phương bình tĩnh chặn công kích bản thân, còn muốn tiếp tục nói cái gì đó.

Đáng tiếc, Bạch Hiểu Tinh cũng không cho hắn cơ hội, tay trái, sờ về phía bên hông, rút ra trường kiếm luôn giấu bên hông.

Trên đời này người biết Bạch Hiểu Tinh vũ khí gì đều có thể dùng, cũng không nhiều, bởi vì người biết đều đã bị nàng tiến đến thế giới khác, cho nên thời điểm nhìn thấy tay trái Bạch Hiểu Tinh cầm kiếm, không ít người kinh ngạc lên tiếng.

Bạch Hiểu Tinh không để ý đến phản ứng của những người khác, trường kiếm trong tay hướng về phía đối phương, sau đó thừa dịp đối phương phân thần, tay dùng sức một chút, ngựa cùng người liền dễ dàng bị rơi xuống đất.

Nháy mắt, luận võ đài yên tĩnh xuống, không cần người khác nói, ngay cả bản thân thủ lĩnh chỉ sợ cũng đều không ngờ tới sẽ có tình cảnh này, bản thân vậy mà lại bị người ta làm rơi xuống ngựa? Ngay cả cơ hội phản kháng đều không có, điều này cũng rất khó chấp nhận đi!

Bạch Hiểu Tinh như trước cao ngạo ngồi trên ngựa, giờ khắc này nàng ở trong mắt mọi người là cao ngạo, vĩ đại, một thiếu nữ, vậy mà bằng vào sức lực của chính mình đem một tên "Giặc cỏ" hung ác, đánh rơi ngựa, nữ tử này thật sự rất buru hân!

"Người thua!"

Chỉ là một câu nói vô cùng đơn giản, không có vũ nhục, không có khinh thường, chỉ là nhàn nhạt trần thuật, nàng nói sự thật cho mọi người, hơn nữa biểu thị công khai, kể tiếp bọn họ tất cả đều phải thần phục.

Thủ lĩnh như trước ngồi trên ngựa, ngơ ngác nhìn Bạch Hiểu Tinh, trong mắt mang theo một tia bất đắc dĩ, hắn thật không ngờ bản thân vậy mà sẽ thua nhanh như vậy, hắn cho rằng bản thân còn có thể chống đỡ thêm một hồi.

Nhưng hắn cũng không nghĩ sẽ phải thua đến không dậy nổi, đã thua tự nhiên sẽ nhận thua, nhìn Bạch Hiểu Tinh, trong mắt hắn không có ảo não, chỉ có vô tận khâm phục, "Ta thua."

Đúng vậy, hấn thua, thua tâm phục khẩu phục, cho nên, về sau nàng sẽ là chủ nhân của mình!

Xem đến đây, có người bắt đầu sôi trào, bọn họ sùng bái cường giả, cho nên thời điểm Bạch Hiểu Tinh đã bại thủ lĩnh, bọn họ kích động kêu lên.

Ở trong lòng bọn họ thất bại cũng không hổ thẹn, thậm chí bọn họ còn cho rằng, thua ở trong tay cường giả, là một loại vinh quang!

"Thuộc hạ nguyện đi theo tân chủ!"

Thủ lĩnh quý một gối xuống, giờ khắc này "Giặc cỏ" đều đã thừa nhận địa vị của Bạch Hiểu Tinh, ở trong lòng bọn họ người này là trụ cột của họ.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng là bất đắc dĩ, làm sao có thể biến thành như vậy, bọn họ tới nơi này không phải vì trợ giúp Triệu Tử Tu thu phục "Giặc cỏ" sao, cuối cùng vì sao lại biến thành giặc cỏ thần phục nàng?

"Đối với ta mà nói không chỗ nào khác nhau."

Đứng ở bên người Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu trên mặt tươi cười, hấn chỉ biết kết cục cuối cùng nhất định sẽ như thế này, nhưng kết quả như vậy càng làm cho hấn cao hứng, bởi vì có quan hệ quan trọng, Bạch Hiểu Tinh càng sẽ không rời khỏi hấn.

Phải nói là thời điểm thủ lĩnh khiêu chiến, Triệu Tử Tu liền hiểu, người bọn họ nhìn trúng là Bạch Hiểu Tinh.

"Thuộc hạ Thiên Lân, gặp qua tân chủ." Giờ phút này Bạch Hiểu Tinh mới biết được tên gọi của thủ lĩnh là Thiên Lân, "Thuận thành thủ bị quân hai ngàn bảy trăm hai mươi lăm người từ hôm nay trở đi chỉ biết phục vụ chủ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giả Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Việc vui ở Thuận thành

Bọn họ đã từng là thủ bị quân của thuận thành, nhưng do để đồ bị dôi đi, Thuận thành lại không quan trọng, cho nên, thủ bị quân toàn bộ đều bị bỏ lại.

Cho nên, vì để người nhà của mình trải qua cuộc sống tốt bọn họ mới không thể không nguy trang thành giặc cỏ, nhưng hiện tại Lệ Vương chuẩn bị hợp nhất bọn họ, tự nhiên sẽ phụ trách sinh hoạt của bọn họ.

Bởi vậy bọn họ cũng không có gì lo lắng, bọn họ là quân nhân, nguyện vọng lớn nhất cả đời chính là chết trận nơi sa trường, hiện tại rốt cục cũng có cơ hội.

Cuối cùng Triệu Tử Tu chỉ cho bọn họ một chỗ, để cho bọn họ bí mật dời đi, sau khi tất cả mọi người rời khỏi, Triệu Tử Tu phóng hỏa thiêu toàn bộ thành trì, sau đó trở về Thuận thành.

Làm người trong thành sau nhìn thấy trận đại hỏa này, đều cho rằng giặc cỏ cũng bị thiêu cháy, bọn họ đều rất cao hứng, cho tới nay đám giặc cỏ này chính là tâm bệnh của bọn họ.

Tuy rằng bọn họ cũng không biết vì sao nơi này lại có giặc cỏ, nhưng có chính là có, cho dù là không biết được nguyên nhân, giặc cỏ tồn tại cũng sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thuận thành.

Hiện tại giặc cỏ rốt cục cũng bị tiêu trừ, cuộc sống của mọi người nhất định sẽ trở nên càng ngày càng tốt!

"Tử Tu, vì sao cuối cùng lại muốn thiêu thành, cho dù không làm như vậy, trận tên lửa lúc trước cũng sẽ khiến tất cả mọi người nghĩ bọn họ đã chết."

Việc này Bạch Hiểu Tinh luôn không để ý, rõ ràng không cần thiết phiền phức như vậy, vì sao Triệu Tử Tu vẫn lựa chọn làm, chẳng lẽ có ý nghĩa gì đặc biệt sao?

"Triệu Tử Việt cùng Triệu Tử Hằng sẽ không dễ dàng buông tay, nếu để cho bọn họ phát hiện dấu vết để lại, đến lúc đó phiền toái phòng chừng sẽ là chúng ta, nếu đem thành trì đốt cháy. Thì sẽ không có người phát hiện sự tình hôm nay."

Lần này thu phục giặc cỏ, Triệu Tử Tu không muốn để cho bất luận kẻ nào biết, nếu có người biết, cuối cùng mang đến cho bọn hấn chỉ có tai nạn, bọn họ không thể mạo hiểm!

"Ta hiểu được."

Bạch Hiểu Tinh nghe xong Triệu Tử Tu nói như vậy, đương nhiên cũng biết chuyện nghiêm trọng, cho nên cũng không nói thêm cái gì, trắng đêm chưa ngủ làm cho nàng cảm thấy thân thể cực kì không khoẻ.

Không nghĩ mấy chuyện này nữa, cuối cùng Bạch Hiểu Tinh ở trong lòng Triệu Tử Tu nặng nề ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Bạch Hiểu Tinh bị tình cảnh bên ngoài dọa đến, đây là tình huống gì đây, ngày hôm qua vẫn là một dãy phố bình thường, hôm nay sao từng nhà lại giăng đèn kết hoa, hình như là có việc gì vui.

Nhưng lại không riêng gì ở đây, ngay cả các chủ quán cũng vậy, hình như là có việc gì rất vui, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà bọn họ không biết sao?

"Tử Tu, bọn họ đang làm gì?"

Không đợi Triệu Tử Tu trả lời, tiểu nhị nhìn thấy hai người liền lập tức ra nghênh đón, trên mặt chân thành tươi cười, làm cho Bạch Hiểu Tinh sững sốt, thẳng đến khi hân mở miệng, Bạch Hiểu Tinh mới biết được chuyện gì xảy ra.

"Lần này cần phải cảm tạ Lê Vương điện hạ cùng Bạch cô nương, thật không ngờ giấc cô luôn khiến mọi người lo lắng không thôi cứ như vậy liền bị giải quyết, thật sự cảm ơn hai vị." Tiểu nhị cúi mình thật sâu vái chào tỏ vẻ cảm tạ.

Bạch Hiểu Tinh ngược lại có chút nói không ra lời, kỳ thực nàng căn bản không phải vì những người này lo lắng, hiện tại bị bọn họ nói cảm ơn thật có chút ngượng ngùng.

Ngược lại là Triệu Tử Tu, hình như là biết Bạch Hiểu Tinh đang nghĩ cái gì, ở nàng bên tai nhẹ giọng nói, "Bọn họ cũng không có cảm tạ sai, mặc kệ mục đích của chúng ta là cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là chúng ta đem đám giấc cô uy hiếp bọn họ giải quyết hết."

Bạch Hiểu Tinh gật đầu cười.

Tin tức tốt luôn lan truyền rất nhanh, ngay khi Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Tử Tu còn không biết, tin bọn họ giải quyết giấc cô ở Thuận thành, đã truyền tới kinh thành, hoàng đế biết chuyện này quả thực là trong lòng vui mừng.

Phải biết rằng, giấc cô thuận thành luôn là vấn đề Triệu Thiên Dương lo lắng không thôi, thật không ngờ lục hoàng tử lần này đi thuận thành giúp hân điều tra tin tức bảo nhân, vậy mà thuận tiện đem vấn đề quấy nhiễu hân đều giải quyết ổn thỏa, hân làm sao có thể mất hứng.

Nhưng hoàng đế cao hứng, không có nghĩa là người khác cũng sẽ cao hứng, người khác này tất nhiên là chỉ thái tử cùng thành vương, mấy ngày trước đây bọn họ còn nói về vấn đề giấc cô, lúc đó ngay cả bản thân bọn họ còn cảm thấy Triệu Tử Tu căn bản không có khả năng thành công, hiện tại vậy mà lại thành ra như vậy.

Sau khi hạ triều, Thành vương đi theo Thái tử tới phủ thái tử.

"Hoàng huynh, người nói chuyện này sao lại thế này, giấc cô thuận thành không phải đều rất lợi hại sao, vì sao lần này dễ dàng giải quyết như vậy?"

Triệu Tử Việt kia kêu một tiếng, vốn hân còn chờ xem Triệu Tử Tu chết ở trong tay giấc cô, bởi vì Bạch Hiểu Tinh trọng thương tất nhiên sẽ không có người nào có thể bảo hộ hân, hân khư khư cố chấp đi vây diệt giấc cô, không phải là muốn tìm chết sao.

"Ta làm sao mà biết, " Thái tử cũng hơi không kiên nhẫn, "Phụ hoàng đã từng phái người vây diệt giấc cô, hơn nữa không chỉ một lần, lần đó cũng là toi tã mà về, lần này Triệu Tử Tu vậy mà lại thành công, đáng chết!"

"Vậy, hoàng huynh, người có cho là giấc cô thuận thành đã quy thuận Triệu Tử Tu không?"

Triệu Tử Việt bỗng nhiên nghĩ tới khả năng này, trong mắt hiện lên một tia sáng, chỉ cần có thể khiến phụ hoàng hoài nghi giấc cô cùng Triệu Tử Tu có quan hệ, đến lúc đó được lợi lớn nhất chỉ có bọn hân.

"Vô dụng, loại hãm hại này ở phụ hoàng trước mặt sẽ bị vạch trần." Triệu Tử Hằng lắc đầu, kỳ thực hân cũng muốn hãm hại Triệu Tử Tu, nhưng cách này không hề có tác dụng, "Ở thời điểm hoàng tổ phụ đăng cơ dời đô không lâu, giấc cô thuận thành liền xuất hiện, cho nên, nếu như nói bọn họ là thủ hạ của Triệu Tử Tu, sẽ làm phụ hoàng hoài nghi chúng ta rắp tâm hãm hại hân."

Nhưng chuyện lần này bọn họ thật sự không cam lòng! Nhưng cũng không có biện pháp nào, trước kia bọn họ không phải là không nghĩ tới đi tiêu diệt giấc cô, thế nhưng đều không có thành công, thật không biết Triệu Tử Tu gặp được vận may gì!

Bọn họ gặp bất lợi hình như là từ khi Triệu Tử Tu đi Bình thành, Bình thành bị diệt, lời đồn đãi ở Thuận thành bị phá, văn sĩ phản chiến, hiện tại còn có giấc cô bị tiêu diệt, hết thảy mọi chuyện đều phát triển theo hướng có lợi cho Triệu Tử Tu, hân không cam lòng!

"Hoàng huynh, không cần lo lắng, liên tính hân hiện tại ở bên ngoài làm nhiều chuyện thì như thế nào, dù sao hiện tại chúng ta ở đô thành, rất nhiều chuyện sau khi làm phụ hoàng lập tức liền có thể biết đến, cho nên, mặc kệ nói như thế nào, chúng ta có phần thắng lớn hơn một chút."

Sự tình lần này Triệu Tử Tu làm rất tiện nghi, nhưng như vậy thì sao, hân không tin, bọn họ ở trước mặt phụ hoàng lập công, sao có thể bị đả ngộ kém hơn Triệu Tử Tu.

Triệu Tử Việt nghĩ không sai, chỉ tiếc hân quên là Triệu Tử Tu mới là người thừa kế chính thống ngôi vị hoàng đế, hơn nữa hân là đứa nhỏ phụ hoàng sủng ái nhất.

Ngay tại thời điểm Triệu Tử Việt cùng Triệu Tử Hằng còn vì vấn đề của Triệu Tử Tu tức giận không thôi, Triệu Tử Tu đã thu được tin tức từ kinh thành.

Bạch Hiểu Tình xem tờ giấy trong tay Triệu Tử Tu, trên mặt cũng mỉm cười, kinh thành biết được tin tức, hai kẻ luôn cùng Tử Tu đối nghịch kia chỉ sợ sẽ tức chết đi.

"Bước tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?"

Lần này vấn đề giặc cỏ ở Thuận thành được giải quyết, thế lực bọn họ gia tăng không ít, nhưng vẫn còn chưa đủ, hẳn là còn muốn làm chút việc gì đi.

"Tạm thời còn không biết, đi một bước tính một bước, mặc kệ nói như thế nào, nhất định phải cẩn thận, không chừng hai người kia sẽ lại làm ra chuyện gì khác, đến lúc đó sẽ bị đánh đến trời tay không kịp."

Hơi nhũn mày, nhớ tới hai người ở kinh thành kia, trong lòng Triệu Tử Tu có chút không vui, hơn nữa hai người kia cũng khiến Triệu Tử Tu phi thường lo lắng.

Tất nhiên lo lắng này không phải lo lắng bọn họ sẽ tìm phiền toái đến cho hắn, mà là lo lắng bọn họ có ý đồ với Bạch Hiểu Tình, phải biết rằng, ở trong lòng Triệu Tử Tu Bạch Hiểu Tình so với cái gì đều quan trọng hơn.

Gật đầu tỏ vẻ nàng đã biết, Bạch Hiểu Tình lo lắng phải làm như thế nào mới có thể mời chào thêm người mới về phe nàng.

Nhìn Bạch Hiểu Tình suy nghĩ sâu xa, Triệu Tử Tu nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ giọng nói, trong giọng nói mang theo ôn nhu rõ ràng.

"Không cần lo lắng, bọn họ sẽ không thành công, hiện tại ở đô thành ta có người giám sát bọn hắn, một khi có chuyện gì, sẽ có người nói với ta."

"Ta biết, ta hiện tại chỉ suy nghĩ, làm sao để có thể mời chào người tài, " hiện tại Bạch Hiểu Tình càng ngày càng nhận thức được tầm quan trọng của nhân tài, "Mấy ngày nay chúng ta ở trong thành tuần tra nên chú ý một chút đi."

"Được." Nàng nói cái gì thì là cái đấy, hơn nữa Triệu Tử Tu cũng cảm thấy bây giờ hẳn là lúc nên mời chào một ít nhân tài, dù sao ba ngàn người của thái tử nếu không có người có bản lĩnh sẽ không giải quyết được.

"Hiện tại khan hiếm nhân tài nên chúng ta chế tạo vũ khí đi, đây là thời đại vũ khí lạnh*, vũ khí là rất trọng yếu, cho nên lập một mục tiêu là vũ khí chế tạo đi."

(* vũ khí lạnh: các loại vũ khí thời cổ đại có lực sát thương lớn)

Ở đây không giống như thời đại của nàng, tay không giết người đều có thể, ở thời đại này nếu như không có vũ khí phòng thủ, cho dù là võ lâm cao thủ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

"Thời đại vũ khí lạnh? Là có ý gì?"

Đối với từ mà Bạch Hiểu Tình nói ra làm Triệu Tử Tu có chút không hiểu, hiện tại Triệu Tử Tu phát hiện có đôi khi Bạch Hiểu Tình nói vài điều hắn thật đúng là nghe không hiểu.

Đương nhiên hắn không rõ là đúng, dù sao không có trải qua thời đại của nàng hẳn căn bản sẽ không biết cái gì là thời đại vũ khí lạnh.

"Không có gì, hôm nay thời điểm tuần tra mang ta đến tiệm vũ khí đi. Ta muốn nhìn xem có tốt không, để có thể làm ra binh khí thích hợp."

Hiển nhiên Triệu Tử Tu cũng biết đạo lý này, cho nên lập tức đồng ý.

Bởi vậy dọc theo đường bọn họ tuần tra, đi không ít tiệm vũ khí, tuy rằng mỗi lần vào cửa lão bản đều nhiệt tình hoan nghênh, thế nhưng lại không tìm được vũ khí nào làm cho nàng tâm động.

Một nơi lại một nơi, Bạch Hiểu Tình đều có chút thất vọng rồi, bỗng nhiên nàng vô cùng hi vọng gặp được một người cũng xuyên việt giống nàng ở thời đại này, như vậy, vũ khí có thể sẽ được cải tiến rất nhiều.

Tuy rằng Bạch Hiểu Tình trước kia cũng học qua thiết kế vũ khí, nhưng cũng chỉ là sơ sơ mà thôi, để uy lực vũ khí làm ra tuyệt đối sẽ không quá lớn, quan trọng nhất là nàng không biết nàng thiết kế ra bản vẽ, lấy kỹ thuật ở cổ đại liệu có thể chế tạo ra không.

Lại lần nữa, vào bên trong một cửa hàng, Bạch Hiểu Tình đắm chiêu nhìn những thứ kia, như trước vẫn là trường kiếm và chủy thủ, cung tiễn linh tinh gì đó, hoàn toàn không có gì có thể hấp dẫn nàng.

Bỗng nhiên, ngay tại thời điểm nàng muốn xoay người rời đi, nàng bị một cái hòm màu đen đặt ở góc xó hấp dẫn ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Bạn tốt gặp nhau

Một cái hòm hình chữ nhật, dài hai mươi phân, rộng mười phân, tuy rằng là tự chế ra, nhưng nhìn qua cũng không giống với đồ vật người dân ở đây làm, ngay khi Bạch Hiểu Tinh thấy được nó, đáy mắt liền sáng lên.

Nàng thật sự thật không ngờ ở đây còn có thể nhìn thấy vật như vậy, xem ra người chế tạo ra cái này cùng đến từ một thời đại với nàng.

"Lão bản, ta có thể nhìn cái này không?"

Duỗi tay chỉ vào cái hòm ở góc xó, trong mắt Bạch Hiểu Tinh hiện lên một tia vui sướng, xem ra nàng thật sự lấy được bảo vật. Nếu không có gì sai, thứ bên trong giống với thứ mà nàng tưởng tượng.

"Tất nhiên, Bạch tiểu thư cứ tự nhiên."

Sau chuyện tiêu diệt giặc cỏ Bạch Hiểu Tinh cùng Triệu Tử Tu đã trở danh nhân của Thuận thành rồi, người Thuận thành cho dù không biết hoàng đế, cũng sẽ biết hai vị này, bởi vì bọn họ là đại ân nhân của thuận thành a.

"Vậy cảm ơn lão bản." Xem vết tràm khắc trên hòm ước cũng không quá quan trọng, thoát nhìn giống như xuất phát từ bút tích của người kia, "Lão bản, ta có thể gặp người chế tạo ra cái hòm này không?"

Tuy rằng trong lòng đã có vài phần xác định, thế nhưng vẫn không thể khẳng định trăm phần trăm. Cho nên Bạch Hiểu Tinh vẫn rất muốn gặp người này, nếu thật sự người kia cũng tới nơi này thì tốt quá!

"Này..."

Lão bản tựa hồ có chút do dự, ngược lại không phải là không đồng ý, chỉ là vũ khí kia chế tạo ra thật sự không là gì cả, nếu hấn vội vàng dẫn người đi qua...

"Thế nào? Không tiện sao?" Bạch Hiểu Tinh thật không ngờ muốn gặp một người lại không được.

"Không, Bạch cô nương lo lắng nhiều, không phải là không tiện, chỉ là nếu cô nương không biết cách dùng thứ này, nàng sẽ không gặp bất luận kẻ nào, hơn nữa nàng nói được thì làm được, cho nên..."

Khẩu khí lão bản có chút có lỗi, tuy rằng hấn rất muốn mang Bạch cô nương đi, nhưng hấn biết, cho dù là hấn mang đi, người kia cũng sẽ không gặp Bạch cô nương.

Bất quá đối với Bạch Hiểu Tinh mà nói cũng hoàn toàn không có ảnh hưởng, cái này nàng làm sao có thể không biết cách dùng, ở hiện đại, chính nàng tự tay tiếp nhận thứ này trong tay nàng ta để chơi đùa mà.

"Ý của ngài là, chỉ cần ta biết dùng thứ này, như vậy có thể nhìn thấy người chế tạo ra nó?"

Nhẹ nhàng ước lượng trong tay, khoe miệng Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, cái này người bình thường tuyệt đối sẽ không nghĩ ra, nhưng đối với nàng mà nói, cũng chỉ là một bữa ăn sáng.

"Tiểu nhân chính là ý này."

"Vậy thì đơn giản thôi."

Bạch Hiểu Tinh nói cực kì tự tin, bởi vì nàng biết cái này là—— gấp cung nỏ, cái nha đầu kia ở ngày sinh nhật của nàng đã từng dùng một cái gấp cung nỏ làm quà sinh nhật, hiện tại nàng tất nhiên là biết.

Chỉ thấy Bạch Hiểu Tinh ở nơi nào đó nhấn một cái, hai bên hòm bắn ra hai cái tay cầm, hai người sững sốt, lập tức bọn họ liền bị thu hút bởi động tác của Bạch Hiểu Tinh.

Vài phút sau, cuối cùng đem nó từng bước hoàn thành, Triệu Tử Tu mới phát hiện ra đây là một cái nỏ, hơn nữa nỏ này là cực kì tinh xảo.

Bạch Hiểu Tinh đem tên đặt ở trên nỏ, thời điểm tên bắn thủng vách tường, Triệu Tử Tu mới phát hiện uy lực của nỏ này lớn bao nhiêu, đồng thời hấn cũng hiểu ra vì sao Bạch Hiểu Tinh lại coi trọng vật này như vậy.

Chỉ là Triệu Tử Tu không biết, Bạch Hiểu Tinh coi trọng không chỉ có cái nỏ, còn có người chế tạo ra nó nữa.

Người chế tạo ra chiếc nỏ này là bạn của Bạch Hiểu Tinh, hơn nữa là bằng hữu ở hiện đại, trước khi nàng chết nha đầu kia đã biến mất, lúc đó Bạch Hiểu Tinh dùng rất nhiều thời gian đi tìm nàng, lúc trước Bạch Hiểu Tinh rời khỏi tổ chức bởi vì không muốn tiếp tục giết người, một nguyên nhân khác cũng bởi vì muốn có nhiều thời gian hơn để đi tìm nàng.

"Lão bản, hiện tại có thể mang ta đi gặp nàng ta được rồi."

Bạch Hiểu Tinh chau mày, xem lão bản một bên trộn mắt há mồm, khoe miệng mang theo ý cười rõ ràng, đối phương đã nói chỉ cần biết đây là cái gì thì có thể đi gấp nằng, hiện tại Bạch Hiểu Tinh tất nhiên là có tư cách này!

"Có thể... Đương nhiên có thể!"

Cái hòm đen này để ở đây đã ba năm, hiện tại rốt cục tìm được một người có thể sử dụng được nó, hẳn tất nhiên sẽ mang người này đi gặp người đã chế tạo ra nó.

Lão bản phân phó người trông coi cửa hàng, sau đó mang theo hai người ra ngoài, từ khi chế tạo ra cái hòm này hẳn cũng không còn gặp qua người kia nữa.

Hiện tại rốt cục có thể tái kiến, hẳn cũng cảm thấy thật cao hứng, nói không chừng còn có thể thuyết phục nằng về sau ở lại trong tiệm chế tạo vũ khí.

Ngay thời điểm ba người tới trước cửa, còn chưa gõ cửa, cửa đã mở ra, một hồng y thiếu nữ từ bên trong đi ra, nằng cái gì đều không nói, nhìn thấy chiếc hòm đen trong tay Bạch Hiểu Tinh, liền hướng nằng tấn công.

Một bên Triệu Từ Tu muốn ngăn thiếu nữ lại, lại bị Bạch Hiểu Tinh đẩy qua một bên, hiển nhiên là không muốn để cho hắn quản chuyện lần này, hơn nữa nằng tựa hồ đối với hồng y thiếu nữ này rất hiểu biết.

Bất quá trong nháy mắt, hai người đấu cùng một chỗ, quyền cước hoàn toàn không có ý thủ hạ lưu tình, nếu không phải biết hôm nay là lần đầu tiên hai người gặp mặt, người khác chỉ sợ sẽ nghĩ bọn họ địch nhân.

Bất quá để cho Triệu Từ Tu ngoài ý muốn là, hai người bọn họ tuy rằng đánh nhau hung hiểm, nhưng hai người đều không dùng nội lực, còn có một điểm quan trọng nhất chính là, công phu hai người thoạt nhìn rất quái lạ, cũng không giống như công phu giang hồ.

"Bạch Hiểu Tinh, ta chỉ biết người kia là người, thời đại này cũng không có người nào có thể vào ban đêm xem tình tượng chuẩn xác như vậy." Trong giọng nói thiếu nữ mang theo một tia hưng phấn, hiển nhiên là cùng Bạch Hiểu Tinh quen biết đã lâu.

"Băng Băng, ta cũng sớm biết rằng là người, dù sao thế giới này không có gấp cung nỏ tiên tiến như vậy."

Bạch Hiểu Tinh ngữ khí có chút hoài niệm, dù sao gấp cung nỏ này nằng đã từng nhận qua một cái, lúc đó nằng rất thích. Nó là quà sinh nhật nằng mười tám tuổi, nha đầu này đưa cho nằng.

"Người nếu thích về sau ta làm cho người, muốn bao nhiêu đều có thể," nói xong liền đem Bạch Hiểu Tinh kéo vào trong phòng, hoàn toàn không nhìn hai người kia, "Đứng rồi, Bạch Hiểu Tinh, làm sao người lại ở cùng Lệ Vương, không phải người luôn không muốn dính líu tới quan lại sao?"

"Một lời khó nói hết."

Bốn chữ vô cùng đơn giản triệt để làm Băng Băng im lặng.

"Tình Nhi, các người quen biết?" Triệu Từ Tu nhận nhặt hỏi, nhưng tay lại luôn đặt ở bên hông nằng, tuyên thệ quyền sở hữu của bản thân.

"Ân, trước kia là bạn tốt." Tình Nhi?

Nghe thấy Triệu Từ Tu xưng hô, Băng Băng cũng chau mày, thần thái cùng Bạch Hiểu Tinh có ba phần tương tự, hơn nữa xem bàn tay to đặt ở bên hông Bạch Hiểu Tinh...

"Là bằng hữu cực kì cực kì tốt, đến ăn cùng ăn cùng nhau, quần áo cũng cùng nhau mặc, nam nhân cũng cùng nhau ngủ."

Quả nhiên, thời điểm Triệu Từ Tu nghe được câu nam nhân cũng cùng nhau ngủ, sắc mặt hoa lệ bỗng chốc thay đổi, trở nên thật âm trầm.

"Đi thôi, vào nhà rồi nói." Nói xong hướng lão bản bên cạnh gật đầu, "Lão bản ngài có thể trở về, lần này làm phiền ngài."

"Không... Không phiền, ai..."

Muốn nói gì đó, nhưng vẫn nói không nên lời. Vốn là muốn thỉnh vị đại sư này đến tiệm của hắn, nhưng hiện tại lại không biết mở miệng thế nào, chỉ có thể bất đắc dĩ trở về.

"Tốt lắm, người ta giúp người đuổi rồi, nói đi, muốn báo đáp ta thế nào?"

Bạch Hiểu Tinh tất nhiên là ý của nằng, cho nên mới nói một câu trực tiếp đem lão bản đuổi trở về, làm cho người ta không thể không chạy lấy người.

"Bạch Hiểu Tinh, hiện tại người không phải thật sự bán mạng cho Lệ Vương đi."

Xem đứng Triệu Từ Tu ở bên người Bạch Hiểu Tinh đang dùng ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm nằng, Băng Băng có chút không yên lòng, sao có thể đem Bạch Hiểu Tinh giao cho nam nhân như vậy được chứ?

"Hiện tại ta tìm đến người cũng không phải là để thảo luận vấn đề này." Bạch Hiểu Tinh quơ quơ hòm đen trong tay, nằng đối với cái này tương đối cảm

thấy hứng thú, "Cái này làm thế nào làm được, lấy khoa học kỹ thuật ở đây là không có khả năng đi."

"một mình ta tất nhiên là không có khả năng, nhưng đến đến nơi này cũng không phải là chỉ có người với ta."

Xuyên việt, tuy rằng là một việc rất thần kỳ, nhưng tỷ lệ xuyên việt cũng không thấp đâu, tại đây nàng cũng đã gặp ba bốn người xuyên việt, đương nhiên trong đó không bao gồm Bạch Hiểu Tinh cùng chính nàng.

"Không ngờ không chỉ có mình ta a, vốn ta còn tưởng rằng ta là trường hợp đặc biệt."

Vốn cho rằng bản thân là ngoại ý muốn xuyên việt, là trường hợp đặc biệt, thật không ngờ nơi này còn có không ít người khác cũng xuyên việt, xem ra nàng tìm ra đầu mối để mời chào nhân tài rồi.

"Đúng rồi, Bạch Hiểu Tinh người làm thế nào tới được đây?" Xem tướng mạo Bạch Hiểu Tinh cùng trước kia không giống nhau, còn có thanh âm bất đồng, Băng Băng biết Bạch Hiểu Tinh hẳn là đổi hồn mà tới.

"Đừng đánh trống lảng, người còn chưa trả lời vấn đề của ta."

Tuy rằng rõ ràng cảm giác được Băng Băng trốn tránh, nhưng Bạch Hiểu Tinh muốn đem nàng kéo vào trận doanh của bản thân, bởi vì nhân phẩm của Triệu Tử Hằng cùng Triệu Tử Việt nàng đã lĩnh giáo rồi, không là gì cả.

"Người có biết, ta..."

Hiển nhiên Băng Băng cũng không muốn cùng hoàng tộc giao tiếp, kỳ thực Bạch Hiểu Tinh giống nhau, các nàng đều không muốn để cho bản thân dấy đưa đến phân tranh của hoàng tộc, nhưng hiện tại Bạch Hiểu Tinh muốn thoát thân là không có khả năng, bởi vì Triệu Tử Tu tuyệt đối sẽ không cho phép.

"Chỉ vì ta, chỉ là bằng hữu của ta, không có gì khác."

Bạch Hiểu Tinh biết Băng Băng do dự cái gì, bọn họ là bằng hữu nàng làm sao có thể để nàng cuốn vào phân tranh trong hoàng tộc đây, nàng chỉ hi vọng Băng Băng có thể trợ giúp nàng chế tạo binh khí mà thôi.

"Như vậy, ta liền miễn cưỡng giúp người vậy."

Kỳ thực Bạch Hiểu Tinh cho dù thật sự để cho nàng gia nhập vào trận doanh của Lệ Vương nàng cũng sẽ đi, dù sao thời điểm nàng ở hiện đại cũng không có nhiều bằng hữu lắm.

"Bạch Hiểu Tinh, vì chúc mừng chúng ta gặp lại, ta mời người đến một nơi tốt ăn chút gì đó, tuyệt đối là nơi người không thể tưởng được nga."

Băng Băng nháy mắt, nói rất thần bí, làm Bạch Hiểu Tinh có chút hứng thú, rốt cuộc là nơi nào có thể khiến nha đầu này thực sự cảm thấy hứng thú?

"Đừng hỏi, hỏi ta cũng không nói cho người biết."

Nhìn Băng Băng như vậy, Bạch Hiểu Tinh chỉ có thể nắm tay Triệu Tử Tu đi theo nàng.

Chỉ là Bạch Hiểu Tinh một lòng nghĩ đến chỗ kia nên không có phát hiện trên mặt Triệu Tử Tu mang theo tươi cười nhân nhật, nàng tựa hồ đã quen với sự tồn tại của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Hợp tác Phụng đạo lâu

Băng Băng dẫn Bạch Hiểu Tinh đi tới quán rượu lớn nhất ở Thuận thành "Phụng đạo lâu".

Nàng thật không ngờ, lúc nhìn thấy "Phụng đạo lâu", Bạch Hiểu Tinh mới hiểu vì sao Băng Băng lại dẫn nàng tới nơi này, thì ra là như vậy!

""Phụng đạo lâu" sao, nơi này có vẻ cũng không phải sản nghiệp của người thường."

Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, "Phụng đạo lâu" sao, xem ra lão bản Phụng đạo lâu tám chín phần cũng là đồng hương của các nàng, lần này nàng lại có lộc ăn rồi.

"Đáng tiếc là, tuần này không có cây ngô đồng, nếu có cây ngô đồng mới thật sự phù hợp với tình hình lúc này. Thật là, không có cây ngô đồng làm sao phụng hoàng đến được a!"

"Vị khách nhân này cũng biết ý nghĩa của "Phượng đảo lâu" sao?"

Lúc Bạch Hiểu Tinh cùng Băng Băng trò chuyện, một thanh âm mềm nhẹ xen vào giữa bọn họ, nhưng tràn đầy ý cười, tựa hồ còn mang theo một tia thân thiết.

Người nói chuyện là chương quầy của "Phượng đảo lâu", nếu dùng từ hiện đại thì xem như là quản lý đi, phòng chừng nàng còn kiêm luôn chức tiếp khách, khó trách lại đẹp như vậy.

"Có phượng đến cửa." Bốn chữ vô cùng đơn giản, đã đem ý nghĩa của "Phượng đảo lâu" giải thích cặn kẽ.

"Hay, khá lắm có phượng đến cửa, xem ra cô nương cũng là người đến từ cổ hương của ta đi."

Lúc này một tiếng cười sang sảng từ trên lầu vang xuống, ngẩng đầu liền thấy được một nữ tử xinh đẹp chậm rãi tiêu sái bước xuống dưới.

Dung mạo nữ tử kia cùng Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn tương xứng, chỉ là khí chất trên người nàng không có cao quý như Bạch Hiểu Tinh, mà mặt khác là tiêu sái cùng tự nhiên, nhưng cũng như vậy, làm cho người ta liếc mắt một cái đều sinh ra nhiều loại hảo cảm.

Mà nữ tử cũng bình tĩnh nhìn Bạch Hiểu Tinh, nhìn không được tán thưởng dung mạo của nàng.

Có thể nói có thể nói ra câu có phượng đến cửa tuyệt đối không thể là người của thế giới này được, vì người ở đây căn bản không biết hàm ý của phượng đảo lâu.

"Một tỷ tỷ, nàng là Bạch Hiểu Tinh, là bạn tốt của ta, ta từng nói với người."

Thấy nữ tử đi xuống, Băng Băng chạy nhanh đến nghênh đón, thời điểm Băng Băng vừa tới nơi này đã quen biết Mộc Uyển Nhi, tuy rằng quan hệ không tốt như với Bạch Hiểu Tinh, nhưng cũng coi như là bằng hữu.

"Bạch Hiểu Tinh? Vị bên người nàng chắc là Lệ Vương điện hạ rồi?"

Mộc Uyển Nhi nhìn Triệu Tử Tu đứng ở một bên, nàng không nghĩ được tại sao nam nhân tuấn tú nhu hòa như vậy lại là Lệ Vương trong lời đồn, nhất là tin đồn nhiều ngày nay, nàng càng thêm hoài nghi thanh danh trước kia của Lệ Vương có phải là bị người ta bịa đặt hay không.

"Cô nương có gì muốn hỏi sao?"

Hơi nhũn mảy, Triệu Tử Tu quả thật là không thích người khác nhìn hấn như vậy, nhất là nữ nhân. Trên đời này, ngoài Bạch Hiểu Tinh ra, hấn đều bài xích toàn bộ nữ nhân.

"Xem ra lời đồn không phải tất cả đều là giả, ít nhất không gần nữ sắc, điểm này hình như là thật sự."

Mộc Uyển Nhi nghiêm cẩn đánh giá nam tử trước mắt, không thể không nói, thật sự rất xuất sắc, Bạch Hiểu Tinh này không phải may mắn bình thường a.

Hơn nữa Lệ Vương điện hạ này thời điểm nhìn nữ nhân khác đều là một mặt không kiên nhẫn, mà thời điểm nhìn Bạch Hiểu Tinh lại là ôn nhu, làm thế nào cũng không nghĩ đến hấn là cùng một người!

"Cái này có liên quan gì với cô nương?"

Triệu Tử Tu không thích nữ nhân, trên đời này ngoài Bạch Hiểu Tinh ra chỉ sợ không ai có thể đến gần hấn, hơn nữa cô gái này ánh mắt càn quấy làm Triệu Tử Tu cảm thấy phi thường khó chịu.

Đối với câu trả lời của Triệu Tử Tu, Mộc Uyển Nhi vẫn chưa tức giận, mà chỉ nhẹ nhàng cười cười, nàng cùng Băng Băng không giống nhau, hiện tại nàng cần có một thế lực có thể dựa vào.

Cho nên nàng rất khách khí đem đám người Triệu Tử Tu mời vào trong tiệm, giống như đãi ngộ khách quý, người bình thường tuyệt đối không thể hưởng thụ.

Lão bản "Phượng đảo lâu" tự mình tiếp đãi? Thành Chủ Thuận thành cũng không được đãi ngộ như vậy!

Mộc Uyển Nhi dẫn mấy người bọn họ đi vào một phòng kín, ngồi xuống, khẩu khí thử dò hỏi Triệu Tử Tu, mà ánh mắt cũng gắt gao dừng trên mặt Triệu Tử Tu, hình như là muốn dò ý của hấn.

"Lệ Vương điện hạ, nếu tiểu nữ mang thế lực "Phượng đảo lâu" trợ giúp Vương gia, Vương gia có đồng ý không?"

Trong khoảng thời gian này việc làm của Triệu Tử Tu nàng biết, Triệu Tử Tu tuyệt đối cũng muốn tham gia cuộc chiến đoạt vị, hơn nữa theo nàng phân tích, trận chiến tranh đoạt lần này nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người thắng cuối cùng nhất định sẽ là Triệu Tử Tu.

Cho nên, trong lúc này muốn đứng vững, Mộc Uyển Nhi lựa chọn dựa vào Triệu Tử Tu, chỉ có như vậy sau này nàng mới có được nhiều lợi lộc!

"Không," Bạch Hiểu Tinh nhìn nữ tử trước mắt, "Không cần trợ giúp, muốn hợp tác, chúng ta có thể thương lượng."

Về điều này, Bạch Hiểu Tinh hiểu rõ nhất, nếu chỉ là đơn thuần trợ giúp mà thôi, tương lai Mộc Uyển Nhi chỉ cần một câu vượt quá khả năng của nàng là có thể từ chối giúp đỡ.

Nhưng nếu là hợp tác thì lại không giống như vậy, mà sẽ phải cùng vinh cùng hại, đến lúc đó nàng không sợ Mộc Uyển Nhi không đem hết toàn lực trợ giúp.

Đương nhiên lợi ích cũng càng nhiều hơn, dù sao phải trả giá mới được hồi báo nhiều, không phải sao?

"Ngạch..." Trong nháy mắt, Mộc Uyển Nhi không biết phải trả lời thế nào, vốn nếu chỉ là trợ giúp thì nàng chỉ cần ở thời điểm quan trọng ra tay là được rồi, nhưng nếu là hợp tác thật sẽ rất phiền toái..

Nhưng lời nói của Bạch Hiểu Tinh vẫn làm cho Mộc Uyển Nhi động tâm, nàng biết nếu hợp tác, nguy hiểm nhất định sẽ lớn hơn rất nhiều, nhưng có phiêu lưu nhiều mới có hồi báo nhiều.

Nếu bản thân chỉ trợ giúp Triệu Tử Tu một chút ở thời điểm quan trọng, không hoàn toàn ngồi chung một con thuyền, thời điểm chia lợi nhuận tuyệt đối sẽ không bằng nhau.

"Mộc tỷ tỷ, đừng nghĩ muốn chiếm tiện nghi của nàng."

Băng Băng có lòng tốt nhắc nhở, nếu như muốn chiếm tiện nghi trên người Bạch Hiểu Tinh, kết quả cuối cùng chỉ có thể là tiền mất tật mang, cho tới bây giờ Bạch Hiểu Tinh không phải là người mặc cho người ta tính kế.

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh thoát nhìn thành thật, nhưng nàng cũng chỉ thành thật khi bản thân không bị tính kế, một khi nàng bị người ta tính kế, như vậy sẽ trở nên vô cùng gian trá, cuối cùng ai bị tính kế còn không biết!

"Này..."

Mộc Uyển Nhi có chút do dự, bởi vì một khi hợp tác, như vậy liền có rất nhiều điều sau đó, bởi vì người hợp tác cũng không chỉ có Bạch Hiểu Tinh, mà dính líu tới rất nhiều người.

Nhưng cơ hội tốt như vậy đưa tới trước mắt của nàng, nếu muốn nàng buông tha, nàng lại có chút không cam lòng, phải biết rằng cơ hội như vậy qua rồi sẽ khó có lại.

"Ta cho người một hứa hẹn đi, nếu có thể hợp tác, "Phượng đảo lâu" cùng thế lực liên quan, trực tiếp miễn thuế, đương nhiên, thế lực này cũng phải cùng hợp tác. Như vậy có đủ hay không?"

"Phượng đảo lâu" là đại gia nghiệp, hàng năm nộp thuế nhiều bao nhiêu, cho dù Bạch Hiểu Tinh không biết cụ thể, cũng có thể đủ đoán được đại khái, cho nên đối với Mộc Uyển Nhi mà nói, cái này tuyệt đối là một sự mê hoặc vĩ đại.

Hứa hẹn này xem như đủ lớn, nếu Mộc Uyển Nhi không có lòng tham, như vậy các nàng hợp tác tuyệt đối sẽ rất thoải mái, nhưng nếu như vậy mà nàng còn chưa thỏa mãn, liền chấm dứt đàm phán tại đây!

"Người có thể làm chủ?"

Lời ngon ngọt như vậy tất nhiên là có thể thỏa mãn khẩu vị của Mộc Uyển Nhi, hiện tại nàng lo lắng là Bạch Hiểu Tinh nói những lời này có thể thực hiện được hay không.

"Lời của Hiểu Tinh cũng là ý của bốn vương."

Tuy rằng nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng hẳn biết Bạch Hiểu Tinh đang vì bản thân lôi kéo thế lực khắp nơi, đối kháng Triệu Tử Hằng.

Hơn nữa điều này cũng là suy nghĩ trong lòng hẳn, chỉ cần là Bạch Hiểu Tinh nói, Triệu Tử Tu sẽ vô điều kiện tán thành, chỉ cần là nàng nói.

"Phượng đảo lâu" ở Tân Thiên quốc có địa vị kinh tế hết sức quan trọng, nhưng không ai có thể mượn sức thế lực này, lại cứ như vậy chuẩn bị gia nhập về phe Triệu Tử Tu, lại là quan hệ ràng buộc giữa hai bên.

Kỳ thực điều này cũng không có cách nào khác, tuy rằng nói thế lực "Phượng đảo lâu" làm cho người ta không thể khinh thường, nhưng cũng vì vậy, cây to đón gió nhất định sẽ có nguy hiểm.

Tùy ý đầu quân sẽ chỉ làm bản thân lâm vào hoàn cảnh bất lợi, cho nên, hiện tại Mộc Uyển Nhi chỉ có thể lựa chọn Bạch Hiểu Tinh, dù sao nàng cũng là xuyên việt tới đây, so với người nơi này đáng tin hơn nhiều.

Hơn nữa bởi vì có quan hệ với Băng Băng, Mộc Uyển Nhi cũng tin tưởng Bạch Hiểu Tinh sẽ không gài bẫy nàng.

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh cũng không gài bẫy, nhưng có một điều nàng quả thật nghĩ sai rồi, nếu Bạch Hiểu Tinh muốn gài bẫy nàng, Băng Băng chỉ sợ sẽ liên thủ với Bạch Hiểu Tinh, dù sao nàng ta cũng chỉ là quen biết sơ sơ với nàng (Mộc Uyển Nhi) .

Về sau mọi chuyện liền thuận lợi hơn rất nhiều, mặc kệ là ký hợp đồng hay là gặp những người khác, tóm lại mọi chuyện đều giải quyết toàn bộ trong một ngày này.

Bất quá Triệu Tử Tu lại có chút buồn bực, bởi vì những gì Bạch Hiểu Tinh cùng những người đó nói, phần lớn hẳn đều nghe không hiểu. Nhất là cái gọi là hợp đồng gì đó, viết gì đó Triệu Tử Tu lại càng không thể lý giải.

Rốt cục, trời cũng tối, ba người cùng rời đi.

"Băng Băng, đến nơi này ngươi không nghĩ tới sẽ lập thành tựu sao?"

Kiếp trước Băng Băng là đặc công, cho nên thủ đoạn của nàng tuyệt đối làm cho người ta xem trọng. Hơn nữa để cho Bạch Hiểu Tinh nhìn trúng là Băng Băng chế tạo binh khí được, tuy rằng nói Băng Băng không muốn gia nhập thế lực gì, nhưng nàng vẫn hi vọng Băng Băng có thể trợ giúp nàng.

"Thật đúng là không nghĩ tới, có thể trước kia quá mệt, hiện tại thậm chí muốn bình bình đạm đạm sống hết một đời."

Kỳ thực cũng không phải là không nghĩ tới, nhưng thế giới này dù sao so với cuộc sống của nàng ở hiện đại không giống nhau, nàng cũng không muốn cuốn vào khúc mắc của hoàng thất.

"Đúng rồi, Hiểu Tinh, ta thiếu chút nữa quên hỏi ngươi, làm sao ngươi lại ở bên cạnh Lệ Vương, ngươi không phải luôn không thích bị trói buộc sao?"

Kiếp trước mặc dù Bạch Hiểu Tinh ở tổ chức sát thủ, nhưng thời điểm ở cùng Băng Băng, nàng không chỉ một lần nói qua muốn thoát khỏi tổ chức sát thủ, nhưng hiện tại lại lựa chọn vương vào hoàng thất, thật sự là có chút khó hiểu, chẳng lẽ là vì Triệu Tử Tu? Bạch Hiểu Tinh khi nào lại ham mê nam sắc?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Thu nạp nhân tài

"Lúc trước bốn vương bị Tinh Nhi ăn sạch sành sanh, chẳng lẽ nàng không nên phụ trách sao?"

Lời nói của Triệu Tử Tu thật sự làm tức chết Băng Băng, cái gì gọi là bị Bạch Hiểu Tinh ăn sạch sành sanh? Chẳng lẽ còn có bí ẩn gì? Đã từng xảy ra chuyện gì không thể cho người khác biết sao?

"Uống rượu hồng việc a!"

Một câu nói của Bạch Hiểu Tinh nói hết tất cả bất đắc dĩ của nàng, nếu ngày đó nàng không uống say sẽ không xảy ra chuyện kia, cũng sẽ không cùng Triệu Tử Tu nào loạn thành một đoàn, càng sẽ không SM Triệu Tử Tu.

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói, miệng Băng Băng lập tức biến thành chữ "o", chẳng lẽ những gì Triệu Tử Tu nói là thật, thật sự Triệu Tử Tu bị Bạch Hiểu Tinh áp dưới thân?

"Hiểu Tinh, nữ trên nam dưới?"

Trong nháy mắt, trong mắt Băng Băng tràn đầy tà ác, nàng tưởng tượng không ra một nam nhân như Triệu Tử Tu bị một nữ nhân áp dưới thân sẽ thành bộ dáng gì.

"Đúng là như vậy, được rồi, không nói ta nữa, nói ngươi định làm thế nào đi, thật sự cái gì đều không muốn chuẩn bị sao?"

"Ta còn có thể thế nào, ngươi hẳn là biết, theo tính tình của ta, làm gì đều không thích hợp a."

Lời nói trong lòng nàng là không muốn cùng hoàng tộc có quan hệ gì, kiếp trước nàng vì quốc gia bán mạng, nên kiếp này nàng ít nhất hi vọng có thể vì bản thân mà sống.

"Biết ngươi không muốn cùng làm việc xấu, nhưng Đại Long hình như rất nóng lòng muốn thử a."

Nói đến Đại Long cũng rất có hàm ý, Đại Long là đặc công trong tổ chức hợp tác với Băng Băng, là người làm việc không theo kế hoạch, nhưng thời điểm có chiến sự lại rất đáng tin cậy, làm cho người ta không biết nói sao.

"Miễn bàn tới hẳn đi, ta cảm thấy thật dọa người."

Hôm nay Triệu Tử Tu trong lúc vô ý nói đến huấn luyện quân đội, ánh mắt Đại Long đều thẳng, thật sự là dọa người! Bất quá điều này cũng không thể nào trách hẳn, dù sao kiếp trước Đại Long chính là một giáo quan, hiện tại có thể huấn luyện binh lính hẳn đương nhiên là có hứng thú.

"Mặc kệ nói như thế nào, thu hoạch hôm nay cũng ngoài dự kiến của ta."

Đúng vậy, vốn dĩ Bạch Hiểu Tinh nghĩ có thể có được Băng Băng cùng Mộc Uyển Nhi là được rồi, thật không ngờ lại còn gặp được nhiều nhân tài như vậy, thậm chí trong đó còn có những học giả về nông nghiệp cùng những nhà động vật học, có những người này, cho dù tương lai có chiến sự cũng rất nhanh có thể khôi phục lại kinh tế cùng nông nghiệp, thật sự rất không dễ dàng.

"Hiểu Tinh, người thật sự rất muốn ta giúp người sao?"

Tuy rằng không muốn tham gia tranh đoạt lần này, nhưng nếu Bạch Hiểu Tinh thật sự hi vọng, nàng cũng không muốn cự tuyệt, dù sao cũng là bằng hữu rất nhiều năm.

"Tất nhiên." Bạch Hiểu Tinh trả lời như vậy, sau đó cũng không nói lời mời chào gì.

"Vậy để cho ta trở về suy nghĩ một chút đi."

Nói xong, rồi đi trước, ngay cả phép chào hỏi lịch sự đều không có, bất quá hiển nhiên, Bạch Hiểu Tinh đã quen với loại phương thức ở chung này, quan hệ giữa các nàng không cần thiết có các loại lễ tiết đối trá này.

"Nương tử, hôm nay vất vả cho nàng rồi." Thanh âm Triệu Tử Tu bỗng nhiên vang lên, sau đó bay nhanh đến ôm lấy nàng, "Cho nên, để vi phu ôm nàng trở về."

Về tới quán trọ, hai người theo thói quen ôm nhau mà ngủ, Triệu Tử Tu rốt cục nhìn không được, hỏi vấn đề đã nghiền rất lâu, "Hôm nay vì sao nàng cực lực mượn sức những người đó."

"Bọn họ rất quan trọng."

Bạch Hiểu Tinh hơi dừng một chút, giọng điệu nghiêm túc, Triệu Tử Tu chưa từng thấy trước kia, cái loại nghiêm túc này làm cho người ta cảm thấy có chút khó nói.

"Đại Long cùng Băng Băng, hai người này, một người quen thuộc với quân sự, một người giỏi chế tạo vũ khí, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ nhân tài, nếu địch nhân mời được họ sẽ chỉ làm chúng ta thêm khó khăn."

Lực lượng võ trang là tuyệt đối không thể mất, một khi không có lực lượng này, ở thời điểm các nàng chiến đấu sẽ mất đi tiền cơ.

"Từ lâu, thanh lâu, sông bạc, những nơi này trừ bỏ vơ vét của cải bên ngoài còn có thể thu thập được không ít tin tức, giống vậy cũng có thể rải tin tức, hiện tại đối với chúng ta mà nói là rất quan trọng."

Kinh tế cũng điều kiện rất quan trọng, đôi khi nắm chắc mạch máu kinh tế của một quốc gia có thể đủ để nắm hai bên trái phải một quốc gia, đây chính là chuyện thật.

"Về phần vài người cuối cùng, bọn họ tinh thông nông nghiệp, súc vật, khoáng thạch tinh luyện kim loại, hiện tại có lẽ không có lợi ích gì, nhưng một khi cuộc chiến đoạt vị bắt đầu, đợi đến lúc tân đế đăng cơ, muốn khôi phục kinh tế quốc gia phải nhờ vào bọn họ."

Có lẽ người khác không biết những người đó có tác dụng gì, nhưng không có nghĩa là Bạch Hiểu Tinh cũng không biết, những người này ở trong mắt cô nhân có lẽ chẳng là cái thứ gì, nhưng ở trong mắt Bạch Hiểu Tinh là trân bảo chân chính.

"Hiện tại ta có thể nắm toàn bộ những người này trong tay, vì sao lại để địch nhân đến đắc lợi, hơn nữa cho dù tương lai Triệu Tử Hằng xưng đế, ta cũng có thể nắm chắc dựa vào lực lượng này, sẽ làm Tấn Thiên quốc trong vòng nửa tháng, kinh tế rút lui năm mươi năm!"

Tính kế rất thâm sâu, thủ đoạn rất ngoan độc, đây là lần đầu tiên Triệu Tử Tu sâu sắc hiểu biết con người của Bạch Hiểu Tinh.

Đã từng cho rằng nàng chẳng qua chỉ là một sát thủ mà thôi, nhưng hiện tại xem ra không đơn giản như vậy.

Nàng càng như vậy, Triệu Tử Tu càng biết, đời này chỉ sợ vĩnh viễn không có cách nào buông tay...

Đúng vậy, Bạch Hiểu Tinh như vậy cũng khiến Triệu Tử Tu cảm thấy phi thường bất an, Bạch Hiểu Tinh càng vĩ đại, bất an trong lòng Triệu Tử Tu càng mãnh liệt, hần sợ có một ngày, giữ không được nàng, trên thế giới này hần có thể mất hết mọi thứ, nhưng duy nhất mình Bạch Hiểu Tinh là không thể mất được.

Mấy ngày kế tiếp, Bạch Hiểu Tinh như trước cùng Triệu Tử Tu tuần tra trong thành, hơn nữa xử lý một ít việc không lớn không nhỏ, thuận tiện trao đổi cảm tình để mượn sức những người đó, mặc kệ nói như thế nào, vì lợi ích lâu dài, cảm tình này cần phải thể hiện ra.

Bất quá hiển nhiên Triệu Tử Tu nhiều ngày nay đã có chút bất mãn, bởi vì Băng Băng xuất hiện, thời gian hần có thể ở cùng Bạch Hiểu Tinh ít đi rất nhiều.

"Bạch Hiểu Tinh, ta lo lắm nha, Đại Long đã đáp ứng người, nếu ta không đáp ứng thì cũng quá hẹp hòi rồi."

Tuy rằng nói Băng Băng không muốn dính đến tranh đấu trong hoàng tộc, nhưng Bạch Hiểu Tinh đã lựa chọn trợ giúp Triệu Tử Tu, như vậy nàng cũng

miễn cưỡng giúp Triệu Tử Tu một tay!

"Người quyết định thì tốt rồi, chờ thêm vài ngày nữa ta đưa các người đi qua."

Lựa chọn của Băng Băng cũng nằm trong dự kiến của Bạch Hiểu Tinh, trên thực tế nàng đã sớm nghĩ tới cuối cùng tuyệt đối sẽ như vậy.

"Vậy có cần ta chuẩn bị vũ khí gì không?"

Bạch Hiểu Tinh muốn nàng tham gia vì mục đích gì, Băng Băng rất rõ ràng, thế nhưng hoàn toàn không để ý, bởi vì bọn họ chính là bằng hữu, Bạch Hiểu Tinh ngay từ đầu đã đem mục đích của nàng nói rất rõ ràng.

"Không cần thiết chuẩn bị trước, vì chuẩn bị đồ thích hợp nhất cho mỗi người không phải là sở trường của người sao?"

Khi nàng nhận thức Băng Băng nàng chỉ biết, Băng Băng có loại khả năng này, chỉ cần nhìn thoáng qua sẽ biết người thích hợp với binh khí gì, tuy rằng điều này làm cho người khác cảm thấy kì lạ, nhưng đây đúng là sự thật.

"Tốt lắm, ta đi chuẩn bị một chút, ngày mai liền cùng Đại Long đồng loạt xuất phát."

Tuy rằng còn muốn cùng Bạch Hiểu Tinh ở thêm vài ngày, nhưng không nghĩ tới là, cái tên Đại Long kia nghe được có "Tân binh" có thể tra tấn, nói cái gì mà không chờ nổi nữa.

"Đi đi, ta sẽ chờ người."

Tỷ muội mấy năm tất nhiên biết Băng Băng đang nghĩ cái gì, các nàng đã sớm ăn ý không cần thiết nói nhiều lời vô dụng, một ánh mắt trao đổi sẽ hiểu lẫn nhau.

"Nói xong rồi." Nói xong liền sôi nổi ly khai.

Nhìn căn phòng không một bóng người, Bạch Hiểu Tinh đột nhiên cảm thấy có chút không quen.

Bữa tối Triệu Tử Tu nói có chuyện muốn xử lí một chút, đêm nay hẳn là không trở lại, ra kinh thành thời gian dài như vậy, chỉ sợ đây thật sự là lần đầu tiên nàng ngủ một mình.

Mặc kệ nói như thế nào, xem sắc trời dần dần tối đen, Bạch Hiểu Tinh ngáp một cái, lên giường nằm ngủ.

Chỉ là, lần này ngủ cũng không an ổn gì, nàng chỉ cảm thấy bản thân lâm vào bên trong một mảnh đỏ sẫm, trốn không thoát, không biết vì sao, nàng có loại cảm giác phiền chán nói không nên lời.

Cái loại màu đỏ sẫm này có loại cảm quý dị quen thuộc, rõ ràng là rất quen thuộc, thế nhưng lại như xa lạ, khiến Bạch Hiểu Tinh cảm thấy thật quý dị!

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy bản thân ở trong mộng, nhưng lại không có cách nào tỉnh lại, làm cho nàng càng thêm vội vàng xao động. Bởi vì điều này thật phiền chán, trong lòng Bạch Hiểu Tinh chậm rãi tràn ra một tia sát ý.

Chỉ là hiện tại Bạch Hiểu Tinh không biết, thời điểm nàng bị cái mộng cảnh quý dị quán thân, trong phòng nàng có thêm một vị khách không mời đến.

Một bạch y thiếu niên đứng ở đầu giường Bạch Hiểu Tinh, nghiêm cẩn nhìn nàng, trong mắt mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu. Nhìn Bạch Hiểu Tinh ngủ cực kỳ không an ổn, ánh mắt thiếu niên có chút sâu xa, không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Chủ tử, muốn đánh thức nàng hay không?"

Người bên cạnh thiếu niên nhìn Bạch Hiểu Tinh, trong mắt mang theo một tia khinh thường, người khác tiến vào trong phòng còn ngủ như vậy, thế nào xứng đáng làm một sát thủ? Lối lòng như vậy cũng đủ để nàng chết nhiều lần.

Lui về phía sau hai bước, khóe miệng thiếu niên mang theo ý cười lười nhác, "Người có thể đi xem thử."

Làm một sát thủ, mặc dù bị mộng cảnh quán thân bất quá cũng phải có vài phần cảnh giác, như là có người tới gần, chỉ sợ...

Quả nhiên không ngoài sở liệu của thiếu niên, trong nháy mắt nam tử ở gần người, Bạch Hiểu Tinh đột nhiên mở hai mắt, chủy thủ trong tay không chút khách khí hướng về phía yết hầu đối phương.

Nam tử bay nhanh tránh về phía sau, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, đưa tay xoa cổ, thấy một chút màu đỏ tươi chói mắt, nháy mắt, hắn nghĩ mà sợ, nếu như vừa rồi bản thân phản ứng chậm, hôm nay thật sự sẽ chết ở chỗ này.

Hiện tại hắn thu hồi trào phúng vừa rồi, vốn dĩ hắn cho rằng Bạch Hiểu Tinh một chút phòng bị đều không có, nhưng hiện tại xem ra hắn nhìn lầm rồi, nàng chẳng những có phòng bị, lại là vạn phần cảnh giác.

"Tinh?"

Thanh âm lười nhác chợt vang lên, khiến Bạch Hiểu Tinh không tự chủ được nhũn mày. Trong giây lát từ trong mộng cảnh tỉnh lại, tinh thần Bạch Hiểu Tinh còn có chút mê man, không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì.

"Lần sau thời điểm đánh thức ta, đừng dùng loại biện pháp này, nếu không sẽ thành người chết."

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ác mộng đột kích

Cũng không có cách nào, bởi vì kiếp trước thời điểm huấn luyện, mỗi ngày đều không ngừng bị ám sát, dần dần thân thể Bạch Hiểu Tinh đã có thói quen phản kích, chỉ cần có người tới gần nàng nhất định sẽ đối phó phương tới gần rồi mới ám sát.

"Bạch Hiểu Tinh, hiện tại ta rất hoài nghi, người thật sự là Bạch Hiểu Tinh mà ta biết sao?"

Kỷ thực sau khi bọn họ rời đi, Phụng Nghiêu luôn theo sau lưng bọn họ, thậm chí ở thời điểm diệt Bình thành hãn cũng ra tay giúp đỡ một chút.

Bất quá càng nhìn càng kinh hãi, bắt đầu từ việc phản bác nam tử kia, đến ứng phó phản kích, sau đó đó là thu phục thủ bị quân ở Thuận thành, cho đến ngày hôm qua lôi kéo những người tài đó.

Từng chuyện từng chuyện hãn căn bản không nghĩ tới một Bạch Hiểu Tinh yếu đuối lại có thể làm được, nàng đã từng như thế nào Phụng Nghiêu so với ai đều hiểu rõ nhất, nhất gan, yếu đuối, lòng dạ đàn bà, những nhược điểm một sát thủ không nên có nàng đều có hết.

Nhưng hiện tại, trừ bỏ một chút nhân từ ở bên ngoài, nàng gần như có đủ tư cách để làm một sát thủ chân chính.

Không, cũng không thể dùng từ gần như để hình dung, chỉ sợ phải nói Bạch Hiểu Tinh chính là trời sinh đã có mệnh sát thủ!

Kỷ thực làm hãn bất ngờ nhất vẫn là Bạch Hiểu Tinh lại có thể dùng thương, hãn cho tới bây giờ đều không biết Bạch Hiểu Tinh có thể dùng thương để chiến đấu, cho dù trước khi nàng được hãn nhặt về có thói quen sử dụng kiếm, nhưng từ khi nào mà nàng học được cách dùng loại vũ khí bá đạo như trường thương.

Từ khi trở về từ vách núi nàng gần như thay đổi, sau này hãn điều tra, vào lúc ấy nàng vì giải thoát thật sự đã nhảy xuống vách núi, bị thương không nhẹ, chẳng lẽ nàng thay đổi là vì trải qua sinh tử, nhưng ngay cả như vậy cũng không thể biến thành một người khác như vậy.

"Phụng các chủ hôm nay đến đây không phải vì chỉ muốn quấy rầy giấc ngủ của Hiểu Tinh đi."

Có lẽ lúc trước Bạch Hiểu Tinh sẽ hơi cung kính một chút, nhưng hiện tại Phụng Nghiêu cùng nàng cũng không có quan hệ gì, cho nên nàng cũng không cần phải tuân theo lễ nghi vô dụng này.

Kết quả một câu nói của nàng đã chọc giận người bên cạnh Phụng Nghiêu, "Bạch Hiểu Tinh, chủ tử đến xem người là vinh hạnh của người, hiện tại người có thái độ gì đây!"

"Hãn là chủ tử của người, không phải của ta, hiện tại chủ tử của ta là Triệu Từ Tu." Lúc trước Triệu Từ Tu đem nàng từ thiên ân các đi, nàng cũng đã bị thiên ân các xoá tên.

Trong nháy mắt, nam tử á khẩu không trả lời được, nhưng trong lòng hơi căm tức.

"Người tốt nhất không nên có ý nghĩ động thủ với ta, hiện tại tâm tình ta không tốt, xuống tay sẽ không có chừng mực."

Bạch Hiểu Tinh hơi giương mắt, trong mắt mang theo ánh sáng lạnh. Tuy rằng nàng không nhớ rõ giấc mộng kia, nhưng có thể khẳng định là, giấc mộng đó làm cho nàng khó chịu.

"Phụng các chủ, nói đi hôm nay tìm ta có chuyện gì, ta nghĩ người sẽ không nhân nhả đến mức không có việc gì lại đến gặp ta." Hãn đã không còn là chủ thượng của nàng, Bạch Hiểu Tinh nói chuyện đương nhiên sẽ không khách khí.

"Bồn tọa đúng là không có chuyện gì, chỉ muốn đến xem người mà thôi."

Phụng Nghiêu cười đến dị thường xinh đẹp, không thể không nói, hiện tại hãn thật sự hứng thú với Bạch Hiểu Tinh, thời gian dài như vậy, hãn thấy được sự thay đổi của Bạch Hiểu Tinh, hãn muốn biết nguyên nhân Bạch Hiểu Tinh thay đổi là gì!

"Vậy thật sự đa tạ Phụng các chủ đã quan tâm."

"Quan tâm thì thôi đi, bồn tọa chỉ là có nghi vấn, không biết người có thể giải đáp thắc mắc cho bồn tọa không?" Phụng Nghiêu là rất muốn biết Bạch

Hiếu Tinh vì sao lại khác lúc trước như vậy.

"Đã có vấn đề, như vậy Hiếu Tinh nhất định biết thì sẽ nói, đã nói thì sẽ nói hết không giấu diếm."

Bạch Hiếu Tinh hơi nhíu mày, nàng đại khái có thể đoán được vấn đề Phụng Nghiêu muốn hỏi, nhưng hấn vĩnh viễn sẽ không lấy được đáp án chính xác.

"Người... Rốt cuộc người có phải là Bạch Hiếu Tinh hay không?" Không phải hấn hoài nghi, mà là thời gian này Bạch Hiếu Tinh thay đổi quá lớn, lớn đến mức vượt ra ngoài dự kiến của hấn, làm cho hấn không có cách nào coi nàng là Bạch Hiếu Tinh trước kia được.

"Có phải hay không, Phụng các chủ không phải so với ta rõ ràng hơn sao?"

Bạch Hiếu Tinh nói lời này cực kì khôn ngoan, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, đồng thời còn nói cho Phụng Nghiêu biết, nàng luôn biết hấn âm thầm theo dõi bản thân.

"Được, người đã nói người là Bạch Hiếu Tinh, vậy có thể giải thích, vì sao người lại thay đổi nhiều như vậy, ta nhớ không lầm là lúc trước người luôn làm nhiệm vụ thất bại."

Trước kia Bạch Hiếu Tinh có thể vì để mình không phải đi giết người mà nhảy vực kết thúc sinh mệnh, mà hiện tại người này, giết người hoàn toàn không chớp mắt.

"Đại khái là trong lúc sinh tử đã tỉnh ngộ đi, " nói tới đây, Bạch Hiếu Tinh khoe miệng mang theo tia cười trào phúng, "Nếu như không phải là Phụng các chủ phái người đến đuổi bắt ta, ta nghĩ ta cũng không có cơ hội biến thành bộ dáng giết người không chớp mắt như bây giờ, chết qua một lần ta mới biết được sinh mệnh đáng quý như thế nào."

"Lúc ấy ta rất nhát gan, rất sợ chết, cho nên, ta quyết định sẽ giết chết những người dám xúc phạm tới sinh mạng của ta, không biết đáp án như vậy có thể khiến Phụng các chủ hài lòng hay không?"

Trong lúc nhất thời, Phụng Nghiêu không nói gì, hấn biết thiên ân các bồi dưỡng Bạch Hiếu Tinh khiến nàng cực kì bất mãn, nhưng hấn lại không ngờ thật sự có người lớn mật như vậy, lại thừa dịp truy bắt Bạch Hiếu Tinh để bức từ nàng, nghĩ đến đây, hấn híp mắt lại, xem ra thiên ân các cũng nên chỉnh đốn lại một chút rồi.

Đúng vậy, ngay từ đầu hấn chỉ biết lúc trước Bạch Hiếu Tinh nhảy vực tuyệt đối là có người bức bách.

"Nếu Phụng các chủ đã hỏi xong, Hiếu Tinh có thể hỏi người một vấn đề hay không?"

Không chỉ Phụng Nghiêu có nghi vấn, mà Bạch Hiếu Tinh cũng có nghi vấn, nàng luôn muốn biết đã từng đoạn trí nhớ thiếu hụt của bản thân là cái gì.

"Đương nhiên có thể, chỉ cần không đề cập đến vấn đề quá mức kín đáo, bốn tọa đều sẽ trả lời."

"Kỳ thực vấn đề của Hiếu Tinh rất đơn giản, cùng Thiên ân các hoàn toàn không có liên quan." Bạch Hiếu Tinh nghiêm cẩn nhìn hấn, trong mắt mang theo một tia kiên định, "Hiếu Tinh muốn biết rốt cuộc ta là ai, còn có đoạn trí nhớ thiếu hụt của ta là cái gì!"

Bạch Hiếu Tinh đã sớm phát hiện thân thể này thiếu mất một đoạn trí nhớ, nhưng vô luận nàng nỗ lực thế nào đều nghĩ không ra, cho nên hiện tại chỉ có thể hỏi Phụng Nghiêu một chút xem hấn có biết hay không.

Phụng Nghiêu cũng không ngờ nàng sẽ hỏi vấn đề này, hơi sững sốt, cuối cùng lười nhác cong khoe miệng, mỉm cười nhìn nàng...

"Vấn đề của người ta không thể trả lời, bởi vì thời điểm ta nhặt người về người cũng đã bị trọng thương, tình lại chính là bộ dạng hiện tại." Phụng Nghiêu cười đến lười nhác, trong mắt mang theo ý cười hàm ý.

Nhưng chính vì bộ dạng này, Bạch Hiếu Tinh càng không tin, nàng có thể mơ hồ cảm giác được Phụng Nghiêu thật sự biết chút gì đó, nhưng hấn không muốn nói với mình, rốt cuộc là chuyện gì làm cho hấn giữ kín như bưng?

"Thế nào không tin?" Xem Bạch Hiếu Tinh cau mày, hấn liền cảm giác nàng không tin.

"Là không thể nào tin được, dù sao một người bình thường sẽ không đem một người xa lạ lưu lại, hơn nữa bản thân lại bị trọng thương, dưới tình huống này đa số đều là bị cừu gia đuổi giết, ta nghĩ Phụng các chủ cũng không phải loại người thích tự tìm phiền toái cho bản thân."

Suy bụng ta ra bụng người, nếu là nàng, gặp được một người như vậy, nàng cũng chỉ trợ giúp, cứu chữa, nhưng tuyệt đối sẽ không để lại bên người, như vậy sẽ mang đến một phiền toái không nhỏ.

"Sao lại là phiền toái, Bạch Hiếu Tinh võ công của người thế nào ta còn không biết sao, cho nên giá trị của người lớn hơn phiền toái." Phụng Nghiêu nói như có như không, nhưng Bạch Hiếu Tinh lại càng thêm không tin tưởng.

Võ công càng cao, bị thương càng nặng, đại biểu cho cừu gia của nàng càng lợi hại, dưới loại tình huống này Phụng Nghiêu còn dám thu lưu nàng, lá gan của hấn thật đúng không phải bình thường!

"Vẫn không tin?" Xem vẻ mặt Bạch Hiếu Tinh, Phụng Nghiêu tất nhiên biết nàng đang nghĩ cái gì, nhưng tin hay không cũng không quan trọng, đây là

đáp án của hắn, tin hay không là do Bạch Hiểu Tinh.

"Tin hay không quan trọng sao?" Bạch Hiểu Tinh cũng nhàn nhạt cười, hắn đã không muốn nói sự thật, như vậy nàng tin hay không liền không quan trọng.

"Đêm đã khuya, Phụng các chủ, xin mời."

Đã không muốn nói thật với nàng, như vậy nàng cũng không cần tiếp tục nói chuyện với hắn, không bằng để hắn sớm rút đi, nhìn thấy hắn Bạch Hiểu Tinh liền cảm thấy tâm tình bản thân không tốt.

"Ngươi!" Thái độ nam tử đối với Bạch Hiểu Tinh cực kì bất mãn, muốn tiến lên động thủ, lại bị Phụng Nghiêu ngăn cản.

Phụng Nghiêu biết thủ hạ của mình hiện tại đã không phải là đối thủ của Bạch Hiểu Tinh, một đường này, hắn luôn quan sát Bạch Hiểu Tinh, biết công phu của nàng tốt bao nhiêu, nếu trong lúc này động thủ, Thiên ấn các chỉ sợ lại sẽ mất đi một cao thủ.

Không, có lẽ không phải hiện tại mới biết được, cho tới nay võ công của Bạch Hiểu Tinh đều rất tốt, chẳng qua là vì nàng không hạ được sát tâm nên mới làm cho người ta cảm thấy nàng thật nhu nhược, vô năng, nhưng hiện tại Bạch Hiểu Tinh, là loại người chỉ cần có người uy hiếp đến sinh mệnh của nàng, nàng đều sẽ không thủ hạ lưu tình.

Bạch Hiểu Tinh nhìn hành động của Phụng Nghiêu, tất nhiên hiểu, hiện tại nàng mặc kệ người kia là ai chỉ cần có người dám động thủ với nàng, như vậy nàng tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.

Nếu vừa rồi Phụng Nghiêu không ngăn lại thuộc hạ của hắn, Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn không để ý giúp Phụng Nghiêu thanh lý môn hộ.

"Đi thôi..."

Cuối cùng chỉ có thể bắt đầu dĩ vãng một tiếng, cuối cùng hắn vẫn không biết nữ tử trước mắt này có phải là Bạch Hiểu Tinh hay không, bắt quá kỳ thực cũng không quan trọng nữa rồi không phải sao, chỉ cần là nàng là được rồi.

Phụng Nghiêu rời đi khiến Bạch Hiểu Tinh cũng rất buồn bực, nàng luôn muốn biết đoạn trí nhớ thiếu hụt kia là cái gì, nàng cảm thấy đoạn trí nhớ này rất quan trọng, nhưng hoàn toàn không có một chút manh mối, làm sao có thể làm nàng không buồn bực được.

Bạch Hiểu Tinh cứ như vậy tích tụ cảm xúc chậm rãi chìm vào giấc ngủ, thẳng đến sáng thời điểm Triệu Từ Tu trở về nàng mới chậm rãi tỉnh lại, bắt quá đêm đó Bạch Hiểu Tinh lại ngủ không ngon, nửa mơ nửa ngủ cứ như vậy mà qua một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Thôi miên, cảnh trong mơ quỷ dị

"Đã trở lại?" Xem Triệu Từ Tu có chút mệt mỏi Bạch Hiểu Tinh hỏi theo bản năng.

"Uh, ta đã trở về." Nhìn người trên giường, mệt mỏi của Triệu Từ Tu bỗng chốc giảm bớt rất nhiều, "Ngủ tiếp đi, ta cũng mệt mỏi."

Ở kinh thành hai người kia đã bắt đầu gây phiền toái, ngày hôm qua hắn vì giải quyết một số chuyện, một đêm không hề nghỉ ngơi, hiện tại hắn rất nhớ cảm giác ôm nàng để ngủ.

Bạch Hiểu Tinh tùy ý để hắn ôm, gật đầu, lại ngủ tiếp, chỉ là lần này lại tiếp tục gặp ác mộng kia, trong mộng là một bầu trời màu đỏ sẫm, đè nén làm cho ngực người ta khó chịu.

Bắt quá lần này cảnh trong mơ trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy chung quanh nàng có rất nhiều người, nhưng những người đó nhìn không rõ mặt, đột nhiên một chất nóng rực bắn tung tóe đến mặt của nàng, nàng rút cục thấy được màu đỏ sẫm, đó là máu tươi...

Người chung quanh cũng bắt đầu thay đổi, trong tay bọn họ cầm đao kiếm, chém giết lẫn nhau, giống như hận không thể đem đối phương đưa vào chỗ chết. Rõ ràng là một cảnh tượng tàn sát, nhưng Bạch Hiểu Tinh lại có cảm giác hưng phấn.

Đúng vậy, là hưng phấn, một loại cảm giác phát ra từ nội tâm của nàng!

Máu tươi văng khắp nơi, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy bản thân nhanh chóng bị máu tươi bao phủ. Máu dính lên miệng mũi, ngay cả hô hấp cũng đều cảm thấy khó khăn.

Trong giây lát nàng cảm giác được, có người hưng hăng lay nàng, Bạch Hiểu Tinh rút cục từ trong mộng tỉnh lại. Trong mắt mang theo một tia mê mẩn.

"Nàng... Không có việc gì chứ."

Xem sắc mặt Bạch Hiểu Tình trắng bệch, Triệu Tử Tu có chút lo lắng, ở trong ấn tượng của hắn, Bạch Hiểu Tình cho dù là thời điểm bị thương cũng không có bộ dáng suy yếu như vậy.

Mỉm cười lắc đầu, đáy mắt lưu lại một ít tàn bạo không dễ phát hiện, nàng nhận thấy giấc mộng này ảnh hưởng rất nghiêm trọng, hơn nữa không biết vì sao đối với giấc mộng này nàng lại có cảm giác quen thuộc khó nói.

"Tử Tu, ngươi có biết quá khứ của ta không?"

Tuy rằng biết Triệu Tử Tu không có khả năng, nhưng nàng vẫn nhìn không được muốn hỏi, bởi vì trí nhớ bị thiếu kia làm cho nàng cực kì không thoải mái.

Không, hiện tại đã không còn chỉ là đoạn trí nhớ đó nữa, còn có nội dung trong mơ.

Nhìn Triệu Tử Tu lắc đầu, Bạch Hiểu Tình cho dù bất đắc dĩ cũng không có cách nào, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ cười, "Không biết thì thôi vậy..."

Ở chỗ tối, hai người quan sát tất cả những việc này, trong đó một người nhìn không được há mồm hỏi, "Vì sao không nói cho nàng biết, đây không phải là chuyện tốt sao? Hơn nữa ngươi không phải là luôn đều muốn để cho nàng biết sao?"

"Bây giờ không phải lúc, nếu nói cho nàng, đối với nàng không có chỗ nào tốt, vốn là muốn, nhưng hiện tại thoát nhìn lại không phải lúc, nếu biết quá sớm, cũng không tốt." Thanh âm lười nhác vang lên, chủ nhân thanh âm này là Phượng Nghiêu ngày hôm qua tới chơi.

"Sao ngươi xác định nàng là Bạch Hiểu Tình?" Mặt khác người kia mang theo một tia chế nhạo, rõ ràng hắn và Phượng Nghiêu không phải quen biết bình thường.

"Không, cho dù hiện tại cũng không thể hoàn toàn xác định, nhưng không biết tại sao, ta luôn cảm thấy nàng là Bạch Hiểu Tình, nhưng cũng không phải Bạch Hiểu Tình." Phượng Nghiêu nói ra làm cho người ta cảm thấy có chút mâu thuẫn, cái gì kêu là Bạch Hiểu Tình, nhưng cũng không phải Bạch Hiểu Tình?

"Vẫn không xác định?" Thấy thế này làm hắn có chút buồn bực, rõ ràng đã đi xác nhận một lần, hiện tại vẫn không có đáp án, người này cũng rất kỳ lạ.

"Không, thân thể khẳng định là Bạch Hiểu Tình, nhưng linh hồn... Ta thực nói không được, từ sau đợt thảm vấn lần trước, nàng trở nên không giống với lúc trước, ngươi nói có thể là mượn xác hoàn hồn hay không."

Phượng Nghiêu dừng một chút, tuy rằng cảm thấy ý nghĩ của bản thân có chút hoang đường, nhưng không biết vì sao giờ khắc này cảm giác lại mãnh liệt như vậy, nếu không phải mượn xác hoàn hồn, thì tại sao hiện tại Bạch Hiểu Tình làm cho hắn có loại cảm giác thật khó dò?

"Nghiêu, ngươi khi nào thì trở nên tin tưởng những loại thần lực kì quái này."

Người bên cạnh khoé miệng hơi co rút, mượn xác hoàn hồn? Vậy mà hắn cũng nghĩ ra! Chẳng lẽ hắn cho rằng đang kể chuyện xưa sao?

"Một khi đã như vậy, lại theo dõi mấy ngày nữa đi. Xem thêm mấy ngày nữa hắn là có thể xác định nàng rốt cục có phải Bạch Hiểu Tình hay không." Dứt lời cùng nam tử kia ẩn thân ở chỗ tối.

Mà hôm nay, Bạch Hiểu Tình bị cảnh tượng trong mơ ảnh hưởng không nhẹ, vốn nàng nên cùng Triệu Tử Tu tuần tra, cuối cùng lại đi tìm Băng Băng, nàng cần phải nhớ ra bản thân đã quên cái gì, nàng biết sự việc kia rất quan trọng, tuy rằng cũng không biết là chuyện gì.

"Hôm nay ngươi lại bị làm sao, sao lại đến tìm ta?"

Nhìn thấy Bạch Hiểu Tình, Băng Băng liền phát hoảng, tuy rằng mấy ngày nay Bạch Hiểu Tình cũng thường đến tìm nàng, nhưng quả thật đây là lần đầu tiên nàng một thân một mình xuất hiện.

"Giúp ta thôi miên, ta muốn biết thân thể này rốt cục đã quên chuyện gì, trong trí nhớ vậy mà lại xuất hiện lỗ hổng, cơ bản là không có khả năng!"

Bạch Hiểu Tình nói rất kiên định, nếu là do bị thương mà quên hẳn là sẽ quên hết toàn bộ, mà không phải chỉ một đoạn trí nhớ như vậy, trực giác nói cho nàng biết, việc nàng không nhớ rõ cùng giấc mơ kia đều có liên quan.

Nàng không tiếp nhận được bản thân đã quên đi gì đó, bởi vì cảnh trong mơ tuy rằng làm cho nàng cảm thấy có chút không thoải mái thế nhưng không có chán ghét, cho nên không có khả năng là tự bản thân nàng lãng quên.

"Việc này... Bạch Hiểu Tình, ngươi hẳn đã biết trên người ngươi còn có vết thương, không thích hợp để thôi miên, sau khi thôi miên không ai biết sẽ có hậu quả gì."

Thuật thôi miên của nàng đối với thân thể con người cũng rất có hại, hiện tại thân thể của nàng còn đang bị thương, không biết thôi miên xong có gặp chuyện không.

"Yên tâm, cơ thể của ta tự mình biết, hơn nữa vết thương cũng đã tốt hơn nhiều rồi." Nhất là ngày hôm qua sau khi tỉnh lại từ trong giấc mơ, Bạch Hiểu Tình rốt cuộc nhìn không nổi nữa.

Nàng muốn biết bản thân đã từng là người như thế nào, vì sao trí nhớ của nàng chỉ có một nửa, vì sao nàng lại gặp giấc mộng đẫm máu như vậy, tất cả nàng đều muốn biết, hiện tại nàng bối rối vì trí nhớ không hoàn chỉnh mà cảm thấy bất an.

"Vây... Được rồi."

Thấy Bạch Hiểu Tinh kiên định, Băng Băng tuy rằng không đồng ý, nhưng vẫn đáp ứng, một hồi nàng cẩn thận một chút là được, nếu nàng cẩn thận, sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

"Nghiêu, ngươi không ngăn cản sao?" Xem đến đây, nam tử từ một nơi bí mật gần đó có chút lo, Phụng Nghiêu không phải không muốn cho Bạch Hiểu Tinh biết sao?

"Yên tâm, phong ấn trí nhớ của nàng là người kia, phong ấn của hắn không ai có thể giải khai."

Kỳ thực về chuyện của Bạch Hiểu Tinh, Phụng Nghiêu biết cũng không nhiều, vài thứ hắn biết cũng là do lão nhân kia nói cho hắn, lão nhân kia đem Bạch Hiểu Tinh giao cho hắn có nói qua, trên thế giới này trừ bỏ hắn không ai có thể khôi phục trí nhớ cho Bạch Hiểu Tinh.

"Nhưng vạn nhất khôi phục được thì làm sao bây giờ?"

Nam tử ít nhiều vẫn có chút không yên lòng, dù sao trong trí nhớ của nàng đề cập đến rất nhiều chuyện, một khi Bạch Hiểu Tinh khôi phục toàn bộ trí nhớ, như vậy kế hoạch của bọn họ liền không thể tiến hành rồi...

"Không quan hệ, cùng lắm thì mang nàng trở về phong ấn lại một lần nữa."

Tuy rằng hiện tại muốn bắt Bạch Hiểu Tinh cũng không đơn giản như trước kia, nhưng không có nghĩa là không làm được, chỉ là Triệu Từ Tu sẽ có chút phiền toái mà thôi.

"Tùy ngươi." Đối phương đã không đồng ý, hắn cũng không muốn nhiều lời.

Vì thế bọn họ liền đi tới trong phòng hai người kia, xem Băng Băng chuẩn bị mọi thứ.

"Băng Băng, những thứ này lấy từ đâu? Ai tặng cho ngươi sao?"

Nhìn đồ vật trong tay Băng Băng, Bạch Hiểu Tinh khẽ nhíu mày, không biết vì sao nàng lại có cảm giác quen thuộc.

"Không phải, lúc ở đây nhìn thấy đồ đạc này, cảm thấy rất thích hợp để dùng thôi miên." Nói xong quơ quơ trước mắt Bạch Hiểu Tinh.

Nhưng từ một nơi bí mật gần đó Phụng Nghiêu nhìn thấy lại giật mình, hắn nhớ được những thứ này hắn đã thấy qua, tại nơi ở của lão già kia, trên vách tường trong phòng từ phía đều có khắc đồ đạc như vậy.

Giờ khắc này, Phụng Nghiêu có chút lo lắng, nói không chừng lần này trí nhớ Bạch Hiểu Tinh sẽ khôi phục lại, hiện tại nàng ở bên người Triệu Từ Tu hắn có thể dễ dàng đem nàng về lại bên mình sao?

"Tốt lắm, đều đã chuẩn bị tốt, Hiểu Tinh, chúng ta liền bắt đầu đi, nên biết, thuật thôi miên của ta chỉ có thể thi triển một lần, cho nên, hãy xem cho rõ trí nhớ của ngươi đi!"

*Điều trị ở nàng trước mắt nhẹ nhàng qua lại, mang theo một tia mê loạn, ánh mắt Bạch Hiểu Tinh chuyên chú nhìn cái điều trị kia cùng đồ đạc cổ quái, khiến trong lòng nàng hiện lên một cảm giác quen thuộc.

* điều trị: sợi dây với vật nhỏ treo lơ lửng

"Hiểu Tinh, tập trung tinh thần, nhớ kỹ, ngươi chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu ngươi không tiếp thu được mà không nhìn thấy gì, thân thể sẽ nhận thương tổn."

Nghe được lời nói của Băng Băng, Bạch Hiểu Tinh đem tầm mắt lại một lần nữa đặt ở trên điều trị, nhưng bởi vì như vậy, nàng mới càng thêm cảm thấy quen thuộc.

Nàng, biết cái này! Nàng từng gặp qua nó!

Nhưng thời điểm nàng nhớ tới, ý thức liền hoàn toàn biến mất.

Thấy Bạch Hiểu Tinh đã bị thôi miên, trong mắt Băng Băng mang hiện lên một tia lo lắng, chỉ mong nàng có thể thành công, nếu thất bại, tuyệt đối không có cách nào tiến hành lần thứ hai, bởi vì lần thứ hai sẽ nguy hiểm đến tính mạng Bạch Hiểu Tinh...

Giờ phút này Bạch Hiểu Tinh cũng không biết nàng lo lắng cái gì, điều nàng phải làm là tìm cho ra trí nhớ của bản thân, nàng biết thuật thôi miên của Băng Băng một người chỉ có thể thi triển một lần, cho nên nàng càng thêm quý trọng cơ hội lần này.

Thế giới màu trắng, mờ mịt một mảnh, không có gì cả, màu trắng thuần khiết làm Bạch Hiểu Tinh cảm thấy không vui, với thói quen giết người nàng kỳ thực cũng không thích màu trắng, bởi vì màu trắng quá mức thuần khiết, một chút vết bẩn đều có thể làm nó ô nhiễm.

Chỉ là không gian thuần trắng trước mặt xuất hiện một tia huyết sắc, Bạch Hiểu Tinh hơi nhú mày, loại cảm giác này thật giống như cảnh trong mộng nàng đã từng thấy, màu đỏ sậm này làm cho người ta cảm thấy vô cùng đè nén...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Sau khi tỉnh lại

Khi ngón tay nàng chạm đến vết máu đỏ sậm kia...

Phốc ——

Một ngụm máu tươi phun ra, dọa sợ Băng Băng, cũng làm Phurong Nghiêu và nam tử luôn trốn từ một nơi bí mật gần đó sợ hãi.

Đây... Là chuyện gì xảy ra?

Vừa rồi không phải còn tốt sao, vì sao chỉ trong chớp mắt liền học máu? Nàng rốt cục nhìn thấy cái gì, tình huống gì mà lại biến thành nghiêm trọng như vậy.

"Bạch Hiểu Tinh, ngươi làm sao vậy, Bạch Hiểu Tinh ngươi nhìn ta!"

Sau khi mở mắt trong giây lát liền phun ra một ngụm máu tươi, Băng Băng thật sự bị dọa sợ, nàng biết thuật thôi miên của nàng đối với thân thể có tác hại, nhưng thật không ngờ lại nghiêm trọng đến nỗi khiến Bạch Hiểu Tinh học máu, việc này...

"Máu..."

Bạch Hiểu Tinh có chút suy yếu mở mắt, trong mắt là màu đỏ sậm cực kì đè nén, Băng Băng nhìn cũng có chút ghê người. Ánh mắt lạnh như băng, mang theo sát ý, thị huyết.

Nàng nói xong câu đó, lại một lần nữa nhắm hai mắt lại, lần này vô luận Băng Băng kêu thế nào nàng cũng không chịu mở mắt, nặng nề ngủ.

"Nghiêu, chuyện gì xảy ra, nàng có nghiêm trọng không?" Thấy Bạch Hiểu Tinh học máu, có chút lo lắng, bởi vì nàng là...

"Hắn không có việc gì, phỏng chừng là bị phong ấn trong cơ thể phản phệ, tu dưỡng hai ngày sau sẽ không có vấn đề gì lớn, không cần lo lắng. Hơn nữa như vậy cũng tốt, cái này đại biểu cho phong ấn của nàng tuyệt đối không thể bị gỡ bỏ."

Thật sự không có vấn đề sao?

Phurong Nghiêu không biết, hiện tại hắn nói như vậy là muốn an ủi nam tử bên cạnh, thuận tiện cũng bình tâm một chút.

Mà Băng Băng lo lắng nhìn Bạch Hiểu Tinh, tuy rằng không biết nàng cảm thấy thế nào, nhưng nàng rất lo lắng, bất quá đầu ngón tay truyền đến mạch đập của nàng, Băng Băng đoán nàng không có chuyện gì, cũng liền yên tâm.

Kế tiếp điều khiến Băng Băng không hiểu chính là cảnh trong mơ của Bạch Hiểu Tinh, rốt cục là cái dạng gì mới làm Bạch Hiểu Tinh học máu?

"Hiểu Tinh, tỉnh tỉnh."

Nhẹ nhàng vỗ gương mặt nàng, hi vọng có thể nhanh chút tỉnh lại, nhưng nhìn tình trạng hiện tại khả năng không lớn, nếu cứ như vậy đem nàng về bên cạnh Triệu Tử Tu, không biết Triệu Tử Tu có trực tiếp giết mình hay không.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, chuẩn bị đem Bạch Hiểu Tinh nâng dậy, mới phát hiện trong tay nàng nắm khối đồ đáng điều trị của mình, hơn nữa làm sao cũng không kéo ra được.

Bất đắc dĩ lắc đầu, lấy không được thì thôi, có lẽ vì thích nên nàng mới gắt gao nắm trong tay đi, một khi đã như vậy nàng sẽ không lấy lại.

Chỉ là, Băng Băng không biết, Bạch Hiểu Tinh hiện tại đang lâm vào một giấc mộng khó có thể tỉnh lại...

Kỳ thực vừa rồi Bạch Hiểu Tinh tỉnh lại chẳng qua là chuyện trong nháy mắt, sau đó lại một lần nữa lâm vào giấc mộng kia.

Không, có lẽ không thể nói nàng tỉnh lại, bởi vì tỉnh lại chỉ có thân thể của nàng, mà tinh thần nàng luôn ở trong giấc mộng kia chưa bao giờ tỉnh lại.

Giấc mơ cũng không dài, nhưng giấc mộng đầm máu kia cũng không ngừng đánh úp lại, một lần lại một lần, máu, chém giết, ngay trước mắt nàng cứ như

vậy trần trụi trình diễn.

Bạch Hiểu Tinh dùng sức thờ đốc, sự bình tĩnh trong lòng dần dần dâng lên sát ý, nhưng chỉ sợ ngay cả chính nàng đều không biết, trong mắt nàng đã nhiễm đầy màu đỏ, không giống với nhan sắc ngày thường của nàng.

Hiện tại trong lòng Bạch Hiểu Tinh chỉ có một ý niệm, đó là phải——sống!

Để sống sót nàng có thể làm bất cứ chuyện gì!

Giết! Giết! Giết!

Xem một khối thi thể ngã đến trước mặt bản thân, Bạch Hiểu Tinh trong mắt không có một chút áy náy hay không đành lòng, chỉ có sát ý điên cuồng.

Giết chết! Giết chết mỗi một người mưu toan tới gần mình, giết chết mỗi một người làm mình bị thương, giết hết...

Bạch Hiểu Tinh biết trạng thái bản thân hiện tại không đúng, không nên như thế này, nhưng thứ cuộn cuộn bên trong, nàng không biết bản thân nên làm cái gì.

Chỉ có thể không ngừng giết người đến gần nàng, giống như chỉ có giết chết mỗi một kẻ địch, mới có thể thoát khỏi giấc mộng này.

"Tĩnh Nhi..."

Không biết là ai gọi nàng, khiến Bạch Hiểu Tinh dừng động tác.

Người kia, là ai? Vì sao lại quen thuộc như vậy? Vì sao trong nháy mắt ở trong lòng nàng có một tia xúc động như vậy?

"Tĩnh Nhi, tỉnh tỉnh, đừng ngủ nữa..."

Đừng ngủ? Chẳng lẽ hiện tại nàng còn đang ngủ, vẫn chưa tỉnh lại sao?

Đúng vậy, hiện tại nàng còn ngủ, nơi này không phải hiện thực, chỉ là giấc mộng của nàng, làm thế nào mới có thể rời khỏi đây được, khi nào ác mộng này mới kết thúc?

Còn có... Là ai? Là ai luôn kêu tên nàng? Vì sao lại cảm thấy rất quen thuộc?

Rốt cục, Bạch Hiểu Tinh vất vả dùng hết khí lực mở hai mắt ra, rơi vào trong mắt nàng, là gương mặt tiều tụy của Triệu Tử Tu, thời điểm nhìn thấy tĩnh lại, trên mặt, mang theo một nụ cười chân thật.

Tựa hồ là nghĩ tới cái gì, Triệu Tử Tu quay đầu lại, hướng ngoài phòng hô to, "Đại phu, nàng tỉnh lại, ngơngi vào xem thử đi!"

"Ta không sao..."

Thân thể của chính mình nàng vẫn biết, hiện tại thân thể Bạch Hiểu Tinh ra có chút suy yếu ngoài ra không có vấn đề gì, bây giờ chỉ có tinh thần nàng không tốt.

Nhưng Triệu Tử Tu lại không có cách nào yên tâm, bởi vì ngày đó mang Bạch Hiểu Tinh về, bên miệng rõ ràng là vết máu, làm cho người ta chỉ biết nàng bị trọng thương.

Chống không lại kiên trì của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh vươn cổ tay của mình để đại phu bắt mạch, không bao lâu sau đại phu gật gù đầu nói với Triệu Tử Tu.

"Vương gia không cần lo lắng, Bạch cô nương cũng không bị trọng thương, chẳng qua là vừa rồi bị kích thích, đại hỏa công tâm, cho nên mới học máu hôn mê."

Nghe đại phu giải thích, Triệu Tử Tu ít nhiều cũng yên lòng, chỉ là nhìn sắc mặt Bạch Hiểu Tinh tái nhợt, hân vẫn rất đau lòng.

"Ta ngủ đã bao lâu?" Nhìn Triệu Tử Tu sốt ruột thành bộ dạng này, thời gian nàng ngủ hẳn là không ngắn đi.

"Ba ngày hai đêm."

Không ai biết trong ba ngày hai đêm này, đối với hân mà nói là dày vò thế nào, nhìn người trong lòng hôn mê bất tỉnh, nhưng chỉ có thể đứng ở một bên, loại cảm giác này nếu không tự mình trải nghiệm vĩnh viễn sẽ không hiểu được.

"Không cần lo lắng, ta thật sự không có việc gì." Chẳng qua là có chút mệt mỏi mà thôi.

Nhìn Bạch Hiểu Tinh lại ngủ, Triệu Tử Tu cũng là lần đầu tiên sợ hãi như vậy, thấy sắc mặt nàng không còn tái nhợt nữa, ít nhất có thể khẳng định là, thân thể của nàng hẳn là đã tốt hơn rất nhiều.

Thời điểm tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, Bạch Hiểu Tinh cứ như vậy nhu thuận nằm ở trong lòng Triệu Tử Tu một đêm không mộng mà ngủ.

Bạch Hiểu Tinh nỗ lực nghĩ đến kết quả thôi miên, thế nhưng phát hiện ra không có tác dụng gì, lúc Băng Băng thôi miên nàng, nàng chỉ mơ hồ nhìn thấy, nhưng giống như có loại lực lượng ngăn cản nàng nhớ lại những điều đó, hiện tại trong trí nhớ của Bạch Hiểu Tinh chỉ có một mảnh trắng mà thôi. Còn có, để lại cảm giác khó chịu vô cùng nghiêm trọng.

Không, tựa hồ không chỉ có màu trắng, còn có một chút đỏ sẫm, nàng biết đó là máu, nàng đã chạm đến vệt máu lớn kia, sau đó thấy được gì đó.

Nhưng phía sau màu máu đỏ sẫm rốt cục là cái gì thì nàng nghĩ mãi không ra.

"Tử Tu, nói cho Băng Băng biết ta không sao?"

Ngày đó bộ dáng của nàng chắc đã dọa đến nàng thôi, nếu không có tin tức của bản thân, nàng không biết sẽ lo lắng thành bộ dáng gì nữa.

"Yên tâm, ta đã nói cho nàng ta rồi, nàng ta đã biết tình huống của nàng, sẽ không lo lắng."

"Vậy là tốt rồi."

"Nói với ta, nàng rốt cục đang nghĩ cái gì?" Sao đột nhiên lại ép buộc bản thân thành cái dạng này.

"Trí nhớ của ta có một phần thiếu hụt." Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt mở miệng, cau mày, "Trong trí nhớ có một đoạn trống lớn, nhưng ta cảm giác đoạn trí nhớ kia rất quan trọng."

"Sau đó ta để Băng Băng giúp ta, cuối cùng hình như ta sắp nhớ ra cái gì rồi, nhưng trong nháy mắt lại quên, đột nhiên trong ngực cảm thấy khó chịu, liên tục máu té xối."

Ở thời điểm té xối nàng còn nói gì đó, nhưng cũng không nhớ gì cả. Nàng cảm thấy câu nói kia rất quan trọng, cùng nàng có liên quan.

"Nghĩ không ra thì thôi, không cần miễn cưỡng bản thân." Xem bộ dáng Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu tiếp tục lo lắng "Hai ngày nay đều không ăn cái gì, chúng ta đi "Phượng đến lầu" ăn một chút gì đi. Nga, đúng rồi Băng Băng và Đại Long buổi sáng hôm nay đã rời đi, muốn ta chuyển lời với nàng, bọn họ nhất định sẽ giúp nàng huấn luyện ra một đội ngũ vĩ đại."

"Ta đã biết, chúng ta đi "Phượng đến lầu"."

Đến "Phượng đến lầu" Bạch Hiểu Tinh phát hiện, nơi này người đến người đi vẫn náo nhiệt như vậy, tuy rằng hiện tại không phải thời gian dùng bữa, nhưng "Phượng đến lầu" vẫn như cũ, không hề ít khách, thậm chí rất nhiều người không ăn gì, mà là ở trong này ngồi chờ, đợi đến giờ, liền ở đây dùng cơm trưa.

"Các người đến đây à, đi, chúng ta lên lầu." Nhìn Bạch Hiểu Tinh như trước mang theo thần sắc bị bệnh, Mộc Uyển Nhi chạy nhanh đến dẫn bọn họ lên lầu hai, dưới lầu người đến người đi sẽ ầm ỉ đến nàng.

"Thế nào? Ta nghe nha đầu Băng Băng kia nói người bị thương rất nghiêm trọng."

Xem sắc mặt vẫn còn tái nhợt, Mộc Uyển Nhi cũng biết hiện tại tình huống của Bạch Hiểu Tinh không được tốt lắm. Tuy rằng nói tương giao không sâu, nhưng trong lòng Mộc Uyển Nhi cũng coi Bạch Hiểu Tinh là bạn của mình.

"Không sao, ít nhất hiện tại không chết được." Bạch Hiểu Tinh thấy nàng liên tiếp nhìn xuống dưới lầu, hướng nàng gật đầu, "Người có việc vội thì đi đi, không cần phải ở đây với ta, mấy thứ này tự bản thân ta xem được."

Nhìn sổ sách trong tay, Bạch Hiểu Tinh tất nhiên biết Mộc Uyển Nhi kêu nàng đi lên là có mục đích, nàng thẳng thắn tiếp đãi, vì để cho mình tin tưởng nàng đi.

Sau khi Mộc Uyển Nhi xuống lầu, Bạch Hiểu Tinh tùy tay cầm lấy một bản nợ lên xem, trong đó mỗi một khoản tiền đều ghi lại kỹ càng như vậy, quả nhiên là cách ghi của hiện đại làm cho người xem rất hài lòng.

Mà một bên Triệu Tử Tu thấy nàng bộ dáng nghiêm túc, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng.

Bộ dáng Bạch Hiểu Tinh nghiêm túc, quả nhiên rất mê người, chỉ sợ trên thế giới này cũng chỉ có nàng có thể tác động tâm tư của hắn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Đáp án thôi miên

Bộ dạng của nàng vốn tuyệt mỹ, mà khí chất cao quý trên người nàng và dung mạo đã hơn người rồi, hiện tại bộ dáng nghiêm túc như vậy ở trong mắt Triệu Tử Tu là tuyệt đối đẹp nhất, tất cả nữ tử đều không bằng.

Không biết nhìn bao lâu, Bạch Hiểu Tinh nheo mắt, cúi đầu nháy mắt, trước mắt hiện lên một tia máu đỏ sậm, loại sắc thái này giống như bầu trời trong giấc mơ của nàng, mang theo vài phần quý dị và khí đề nén, làm Bạch Hiểu Tinh cảm thấy không vui.

Thế nhưng lại làm cho Bạch Hiểu Tinh cảm thấy có chút hưng phấn, giống như mọi thứ đều có quan hệ sâu sắc với nàng.

"Máu..."

Ý thức có chút mờ mờ, Bạch Hiểu Tinh theo bản năng lại một lần nữa nói ra từ này.

"Hiểu Tinh, nàng đang nói cái gì?"

Triệu Tử Tu chỉ cảm thấy môi Bạch Hiểu Tinh giật giật, giống như đang nói gì đó, nhưng bởi vì thanh âm quá nhỏ, cho nên, hắn cũng không nghe rõ.

"Ta nói cái gì sao?"

Triệu Tử Tu vừa hỏi, Bạch Hiểu Tinh cũng ngây ngẩn cả người, nàng vừa nói cái gì? Chẳng qua vừa rồi nàng có chút thất thần mà thôi, bản thân nàng rốt cục là như thế nào, ác mộng ngày đó từ từ trở nên là lạ.

"Nói với ta, ngày đó vì sao nàng lại bị thương. Vì sao cứ muốn đi tìm đoạn trí nhớ không tồn tại kia."

Trực giác nói cho Triệu Tử Tu biết việc Bạch Hiểu Tinh bị thương cùng biểu hiện quái dị của nàng hôm nay có liên quan, nhưng điều làm hắn không hiểu là, vì sao Bạch Hiểu Tinh luôn chấp nhất mảnh kí ức không tồn tại này.

"Bởi vì ta gặp ác mộng."

Bạch Hiểu Tinh nói ra một câu mà Triệu Tử Tu cho tới bây giờ đều không ngờ đó là lý do.

"Ác mộng kia thật ghê tởm, bầu trời màu đỏ sậm, chung quanh tất cả đều là người, bọn họ giờ đao, chỉ biết chém giết, ta cũng ở trong nhóm người kia, vốn dĩ ta không muốn giết người, nhưng nhìn một đám bọn họ ngã xuống, ta không biết vì sao cũng giờ kiếm lên, giết thật nhiều thật nhiều người, tay của ta, trên quần áo tất cả đều dính máu của người khác."

Bạch Hiểu Tinh nhìn hai tay của mình, trắng nõn, khô nứt, nhưng ở trong mộng lại không phải như vậy, trong mộng hai tay nàng đã sớm bị máu đỏ nhuộm ướt, màu máu làm nàng cảm thấy có chút kinh hãi.

Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tinh ghét chém giết như thế nào, cho nên biết nàng rất chán ghét cảnh tượng trong mơ này, "Không cần lo lắng, giấc mơ đều không phải sự thật."

Bạch Hiểu Tinh dùng sức lắc đầu, nàng biết giấc mơ không phải sự thật, nhưng giấc mơ lần này không giống như vậy, nàng có thể cảm giác được đó là tâm linh của nàng.

"Đáng sợ nhất không phải cái này, mà là thời điểm ác mộng sắp kết thúc, ta bỗng nhiên phát giác ra ta đã thói quen chém giết, trong lòng ngay cả cảm giác áy náy và tội lỗi đều không có, ta không thích loại cảm giác này! Ta biết này giấc mơ cùng trí nhớ của ta có liên quan với nhau, cho nên ta muốn biết rốt cục ta đã quên cái gì."

Nói xong, Bạch Hiểu Tinh trầm mặc, nhìn hai tay trắng nõn, trong mắt nàng mang theo một tia hoảng hốt, giống như vẫn đang ở trong giấc mộng kia, máu, nhuộm đầy hai tay, trong lòng không có sợ hãi, không có áy náy, chỉ có khát vọng, tựa hồ là khát vọng muốn nhìn thấy thật nhiều máu tươi hơn.

"Đừng nhìn, nàng sẽ không biến thành bộ dáng kia."

Bàn tay to ấm áp phủ ở trên tay nàng, lòng nàng có chút bàng hoàng, nhưng hắn lại mang theo một tia yên ổn.

Hắn nói không sai, bản thân vĩnh viễn không có khả năng biến thành bộ dáng kia, bởi vì nàng là người, không phải là cỗ máy giết người, mặc kệ khi nào thì nàng đều có một tấm lòng thiện lương, điểm ấy vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

"Ài?"

Ngay tại thời điểm Bạch Hiểu Tinh trầm tĩnh lại, Triệu Tử Tu hét to một tiếng, ánh mắt phóng tới trong góc, giống như xác định rõ nơi hắn trốn.

Chỉ là sau một lúc lâu vẫn không có cái gì xảy ra, Bạch Hiểu Tinh không khỏi nhú mày, nàng cảm giác được, hơi thở ngay từ đầu xuất hiện ở nơi đó đã biến mất không thấy.

"Hừ! Chạy rất nhanh!"

Giờ phút này dưới lầu "Phượng đến lầu", ánh mắt Phượng Nghiêu có chút bất đắc dĩ nhìn căn phòng ở lầu hai, Triệu Tử Tu thật quá nhạy cảm, nếu có một ngày Bạch Hiểu Tinh cởi bỏ phong ấn, thời điểm cần phong ấn trí nhớ một lần nữa, không biết lúc ấy hắn có thể không kinh động đến Triệu Tử Tu mà

đem Bạch Hiểu Tình đi hay không.

Nhưng cho dù là như thế, hắn cũng không thể buông tha cho, vì hiện tại có một số việc Bạch Hiểu Tình vẫn không thể biết, một khi đã biết mặc kệ là đối với nàng, hay là đối với hắn đều sẽ có phiền toái.

Tuy mọi việc đã bố trí ổn thỏa, nhưng hành động lần này, đã mang lại rất nhiều chuyện phiền toái!

"Tình Nhi, mấy ngày nay nàng có phải đã gặp qua người nào không?"

Triệu Tử Tu có cảm giác, vừa rồi người kia hắn có biết, không, cho dù là không biết, người kia cũng tuyệt đối là người Triệu Tử Tu đã gặp qua, bởi vì loại cảm giác quen thuộc này tuyệt đối sẽ không sai.

"Gặp qua ai?"

Triệu Tử Tu đột nhiên hỏi như vậy, làm Bạch Hiểu Tình sững sốt, không có phản ứng lại, lời nói của hắn là có ý gì, sau đó mới chậm rãi hồi tưởng lại.

"Hình như chưa từng gặp qua người nào, đúng rồi, lần đầu tiên ta gặp ác mộng có gặp qua Phượng Nghiêu, ta đã từng hỏi hắn về đoạn kí ức kia, tuy rằng cảm giác được hắn biết, nhưng hắn cũng không chịu nói cho ta."

Câu trả lời này thật làm cho người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu!

Nghe Bạch Hiểu Tình nói, Triệu Tử Tu hơi nheo mắt lại, ngay sau đó biểu cảm có chút đông cứng, bởi vì hắn có thể xác định người vừa rồi tuyệt đối là Phượng Nghiêu, loại cảm giác này hắn là tuyệt đối sẽ không cảm giác sai.

Chỉ là Triệu Tử Tu không hiểu vì sao Phượng Nghiêu lại xuất hiện ở trong này, chẳng lẽ mục tiêu là Bạch Hiểu Tình sao, hay là nói trên người Bạch Hiểu Tình có bí mật gì không thể để người khác biết?

Triệu Tử Tu không khỏi bắt đầu suy nghĩ miên man, nhưng hắn không biết là, suy nghĩ miên man của hắn đã vô tình tiếp cận sự thật.

"Tình Nhi, về sau mặc kệ là ai, đều phải tránh xa hắn xa một chút, nếu nàng muốn biết những chuyện đã từng xảy ra với nàng ta sẽ giúp nàng điều tra."

Mặc kệ mục đích Phượng Nghiêu tiếp cận Bạch Hiểu Tình là gì, Triệu Tử Tu chỉ có thể khẳng định một điều, hắn một chút cũng không muốn Bạch Hiểu Tình bị nam nhân khác tiếp cận.

"Tốt lắm, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi."

Xem thần sắc Bạch Hiểu Tình có chút mệt mỏi, Triệu Tử Tu không để ý nàng bất mãn, mạnh mẽ mang nàng rời khỏi.

"Tử Tu, ta không muốn ngủ."

Bị mang về khách sạn, nhưng Bạch Hiểu Tình lại cự tuyệt đi vào giấc ngủ, bởi vì nàng biết một khi đi vào giấc ngủ, sẽ gặp giấc mộng kia, nàng không muốn lại nhìn thấy cảnh tượng kia nữa!

"Không sao, lần này ta hầu ở bên cạnh nàng."

Xem biểu cảm kiên định của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình biết bản thân nói cái gì cũng không hữu dụng, chỉ có thể yên tĩnh nhắm mắt lại, chậm rãi ngủ.

Chỉ là, giấc mộng kia lại một lần nữa quấy nhiễu Bạch Hiểu Tình.

Lại một lần nữa, lại là giấc mộng đó, bầu trời đỏ sẫm như máu, máu bắn đầy trời, Bạch Hiểu Tình không biết bản thân bị cái gì, một khi đi vào giấc mộng này, bản thân sẽ trở nên khát máu.

"Ha ha, máu, ta muốn, ta muốn nhiều máu hơn nữa!"

Một thanh âm xinh đẹp vang lên, trong nháy mắt Bạch Hiểu Tình cảm thấy toàn thân đều cứng ngắc, bởi vì nàng biết thanh âm kia là thanh âm của nàng.

Nhưng là làm sao có thể, nàng làm sao có thể sẽ biến thành một ác ma thị huyết như vậy, chuyện này căn bản không có khả năng!

"Không phải, không phải, kia không phải là ta, không phải là ta!"

Bạch Hiểu Tình không ngừng phủ nhận, nàng tuyệt đối không tiếp nhận được sự thật này, nàng tuy rằng là sát thủ, nhưng không làm sát kẻ vô tội, nàng không có khả năng trở nên khát máu như vậy!

"Không phải là người sao? Chẳng lẽ người đã quên, quên mất thời điểm bản thân bị thôi miên đã nhìn thấy cái gì sao?"

Thanh âm kia giống đánh tan ý chí của Bạch Hiểu Tình, một lần lại một lần vang lên, làm Bạch Hiểu Tình không có chỗ trốn, nàng không ngừng ở trong lòng phủ nhận bản thân là sát nhân, nhưng thanh âm kia lại khẳng định.

"Chẳng lẽ ngươi đã quên sao? Suy nghĩ kỹ một chút..."

Theo thanh âm kia, Bạch Hiểu Tình giống như lại một lần nữa về tới không gian màu trắng kia, giữa không gian màu trắng có một màu đỏ chói mắt, đó là...

"Huyết thià..."

Nhẹ nhàng chạm đến màu đỏ đó, màu đỏ sậm kia chậm rãi dính đầy bàn tay Bạch Hiểu Tình, máu tươi nhuộm đỏ dần tay nàng.

"A —— "

Rốt cục, Bạch Hiểu Tình cũng từ trong ác mộng tỉnh lại, nàng run run giơ hai tay lên trước mắt mình, không có, hoàn hảo, không có vết máu, trắng nõn, khô ráo, không hề giống trong mộng, thật tốt quá, vừa rồi chỉ là mơ, không phải hiện thực, thật sự quá tốt!

"Tình Nhi, lại gặp ác mộng sao?"

Nghe thấy Bạch Hiểu Tình thét chói tai, Triệu Tử Tu lập tức tỉnh lại ôm lấy thân thể run run của nàng, đáy mắt một mảnh đau đớn, rốt cục là có chuyện gì xảy ra, đến cùng đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết, tại sao Tình Nhi bỗng chốc lại biến thành bộ dạng này.

"Ta không sao, " xem hai tay trắng nõn, trong mắt nàng mang theo một tia hoảng hốt, giống như vẫn ở trong giấc mộng, máu, nhiễm đầy hai tay, trong lòng không có sợ hãi, không có áy náy, cô chỉ có khát vọng, tựa hồ là khát vọng muốn cắn nhiều máu hơn, "Tay của ta sạch sẽ, vừa rồi chẳng qua là nằm mơ mà thôi, không có gì, không có gì."

Bạch Hiểu Tình nhỏ giọng tự trấn an, tự nói, nhưng lời kia ở trong tai Triệu Tử Tu lại làm cho hắn cảm thấy đau lòng, vì sao nàng phải chịu loại tra tấn này nếu bản thân có thể thay thế thì tốt rồi.

"Tình Nhi, hôm nay không ngủ, ta cùng nàng nói chuyện được không."

Bạch Hiểu Tình nghiêm túc nhìn Triệu Tử Tu, sau đó lắc đầu, cuối cùng chậm rãi nói ra hai chữ, "Huyết thià."

Huyết thià?

Đây là ý gì?

"Ta cũng không biết, đây là đáp án nàng lấy được lúc giấc mộng gần kết thúc, đáp án duy nhất ta có được chính là huyết thià, những điều khác ta đều không biết, giống như, những lần gặp ác mộng cho tới nay chỉ vì để có được đáp án này."

Tuy rằng ý nghĩ này thập phần hoang đường, nhưng Bạch Hiểu Tình chính là cảm thấy như vậy, nàng luôn gặp ác mộng chỉ là để lấy được đáp án này.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Oan hồn đòi mạng

Trong ngõ nhỏ tối đen, một nam tử cấp tốc chạy, ánh mắt của hắn sợ hãi nhìn phía sau, giống như có cái gì đáng sợ đang đuổi theo hắn, máu tươi từ cánh tay hắn chậm rãi chảy xuống, rơi trên mặt đất, một giọt lại một giọt...

Hắn liều mạng chạy, giống như một khi dừng lại sẽ bị mất mạng, căn bản không dám dừng chân lại, chỉ có thể không ngừng chạy vội.

"Vi... Vì sao, ta và ngươi xưa nay không thù không oán, vì sao ngươi cứ phải truy đuổi không tha."

Thanh âm nam tử sợ hãi run run, hắn thật sự không nhớ bản thân đã làm cái gì, vì sao lại bị người này truy đuổi!

"Bản thân tạo nghiệt mà lại muốn sống bình an sao."

Trong ngõ nhỏ lại vang lên một thanh âm khác, trầm thấp hắc ám, như là ác quỷ từ địa ngục đến đòi mạng, thanh âm khủng bố như vậy, ai nghe cũng đều bị dọa đến hồn lìa khỏi xác.

"Không! Không!! Ta không có làm chuyện gì xấu!"

Hắn chẳng qua chỉ là một người làm ăn, sao có thể làm chuyện xấu, chẳng lẽ có thể giết người phóng hỏa sao!? Hắn rõ ràng không hề làm chuyện xấu, vì sao lại gặp chuyện đáng sợ như vậy!

"Bản thân phạm tội mà lại quên sao? Người thật sự là chết chưa hết tội!"

Trong nháy mắt, một thanh âm phần nộ khác, mang theo hận ý lạnh lùng vang lên. Thanh âm kia thật giống như là sứ giả địa ngục đến câu hồn, mang theo lãnh ý lạnh lạnh, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Thanh âm kia vừa vang lên, tiếp đó là một tiếng hét thảm, sau đó, trong ngõ nhỏ yên tĩnh xuống, âm thanh duy nhất có thể nghe được, chính là tiếng nước mưa rơi xuống đất tí tách thanh...

.....

"Từ Tu, hôm nay đi đâu?"

Mấy ngày nay Bạch Hiểu Tinh tinh thần tốt hơn rất nhiều, ngay cả ác mộng đều không hề gặp nữa, thật giống như dự cảm của nàng, từ sau khi biết được đáp án "Huyết thía", nàng thật sự không hề mơ thấy nữa.

"Đi Lộ thành, nghe nói bên kia hình như có manh mối."

Tuy rằng không biết đáng tin cậy hay không, nhưng cũng nên đi nhìn một chút, hơn nữa Lộ thành không phải là nơi Triệu Từ Hằng hay Triệu Từ Việt có thể nhúng tay, như vậy, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Thời điểm hai người cưỡi ngựa đến Lộ thành, đã là giữa trưa, chỉ là làm người khác cảm thấy kỳ quái là, người trong thành hình như rất ít, trên đường cũng không có ai, cho dù là trong từ lâu cũng chỉ có mấy người ngồi ở chỗ kia.

Điều này cũng quá kỳ quái, phải biết rằng, Lộ thành tuy rằng là một tòa thành ở biên giới, nhưng nó cũng là một nơi buôn bán tấp nập, hẳn là không hề ít người, hiện tại sao lại quạnh quẽ như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

"Đại thúc, ngài biết hôm nay là ngày gì không? Mọi người trong thành đều đi đâu hết rồi?"

Người đi bộ trên đường không có mấy ai, Bạch Hiểu Tinh chỉ có thể hỏi một đại thúc ở quán bên đường, bình thường những nơi như này người buôn bán nhỏ lẻ rất thích, nhưng hiện tại lại vắng vẻ như vậy?

"Ai, thật sự là nghiệp chướng a, tiểu cô nương, người không biết sao, hôm nay ở phía Đông của thành có người chết, hơn nữa chết rất thảm, hẳn... Ai, không nói nữa."

Đại thúc thở dài một hơi, lại ngồi trở lại quán, không nói chuyện với Bạch Hiểu Tinh nữa. Vừa rồi hẳn cũng cầu nhau, biết rõ không nên nói ra, nhưng vẫn nhịn không được mà nói!

Nhưng tin tức như vậy đối với Bạch Hiểu Tinh mà nói là đủ rồi. Nghiệp chướng, người chết, thảm, xem ra án mạng lần này thật không đơn giản a. Rất có khả năng có bí mật gì đó.

"Từ Tu, chúng ta cũng đi xem đi, giờ phút này bỏ mặc mọi thứ cũng không tốt."

Kỳ thực Bạch Hiểu Tinh không muốn quản, nhưng vì hiện tại Triệu Từ Tu cần xây dựng thanh danh bản thân, cho nên xen vào việc của người khác cũng không phải không tốt. Ít nhất có thể để cho người ta biết kỳ thực Lệ Vương cũng thật tâm quan tâm dân chúng.

"Ân."

Ý của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Từ Tu tất nhiên là hiểu, cũng biết nàng là vì tốt cho hắn, cho nên lập tức gật đầu đồng ý. Dù sao nếu không giải quyết phiền toái trước mắt phỏng chừng cũng tìm không thấy bảo nhân, cho nên bây giờ nên giải quyết thôi.

Đợi đến khi hai người đến phía Đông, rốt cục cũng biết từ nghiệp chướng trong miệng vị đại thúc kia là có ý gì.

Ông ấy nói không sai, thật sự là nghiệp chướng!

Ở tận cùng một cái ngõ nhỏ, tràn đầy vết máu, thoạt nhìn giống như rút toàn bộ máu của nạn nhân ra vậy.

Hơn nữa vết máu kia cũng không chỉ ở trên mặt đất, thậm chí là trên tường đều có, giống như người đó đứng ở trước tường bị người ta chém tới.

Trên thực tế đúng là như thế, bởi vì thi thể kia bị chặt thành từng khúc, đã sớm không còn hoàn chỉnh.

Cái dạng này, thật đúng một từ thảm cũng không đủ để hình dung, thật không biết nam tử này đã làm sai cái gì, mà lại bị người giết như vậy.

Hơn nữa...

Bạch Hiểu Tinh nhìn một vòng trên mặt đất, phát hiện hình như thiếu cái gì.

Lơ đãng ngược mắt, nhìn thấy trên tường có vài chữ to dùng máu tươi viết "Trả mạng cho ta" Không biết là có sẵn từ trước, hay là sau khi hắn chết mới có, nếu là sau khi hắn chết, điều này cũng quá trùng hợp.

"Oan hồn đòi mạng... sao?"

Nhìn dòng chữ to trên vách tường, điều duy nhất Bạch Hiểu Tinh có thể nghĩ đến chính là cái này. Nhưng lời của nàng lại làm cho người nghe nhốn nháo, cái gì là oan hồn đòi mạng, tuy rằng cũng có lý. Nhưng lời này nói ra, mặc dù là ban ngày ban mặt vẫn làm cho người ta cảm thấy từng đợt rét run.

Kỳ thực nàng vốn không tin việc này, nhưng từ sau khi nàng xuyên đến đây, nàng chỉ biết, thật sự có linh hồn, bằng không nàng làm sao có thể mượn xác hoàn hồn, trùng sinh ở thế giới này.

Không bao lâu sau, xem biểu cảm của quan binh, Bạch Hiểu Tinh hơi nhú mày. Đến thật đúng là chậm a, bất quá cũng không liên quan đến nàng, xem bộ nhọ khám nghiệm tử thi, Bạch Hiểu Tinh tùy ý nhìn thoáng qua, sau đó liền nắm tay Triệu Tử Tu rời đi.

"Thật sự là oan hồn đòi mạng?"

Bạch Hiểu Tinh vừa nói, hần đều nghe thấy, nhưng cảm thấy có chút khó tin, Triệu Tử Tu tuy rằng không phải người không tin thần phật, nhưng muốn hần tin oan hồn giết người thì có chút khó khăn.

Hơn nữa nếu là oan hồn, thật sự có năng lực phanh thây người sống sao, vừa rồi thi thể kia bị chặt thành nhiều khúc.

"Đương nhiên không phải, chẳng qua ta nhìn thấy chữ trên vách tường nhất thời liên tưởng mà thôi, nhưng dù không phải oan hồn lấy mạng, đại khái cũng là báo thù."

Khi Bạch Hiểu Tinh đoán được là do báo thù, cũng không có cách nào giải quyết, rốt cục là thù hận saau đến mức nào mới làm cho người ta hạ thủ ngoan độc như vậy, lại triệt để phanh thây, cắt thành từng khúc.

Nghĩ đến đây, mắt Bạch Hiểu Tinh chợt lóe, nàng rốt cục biết là thiếu cái gì rồi, thì ra là đầu!

Vừa rồi ở hiện trường, thứ duy nhất nàng không nhìn thấy đó là đầu người kia.

Xem ra sự tình lần này thật sự không đơn giản, giết người sau đó đem đầu thi thể đi, đây không phải chuyện người bình thường có thể làm. Như vậy xem ra người này cùng hung thủ tựa hồ có cừ hận rất lớn a.

"Hơn nữa..."

Lượng máu cũng có chút không đúng, nếu là trước khi chết bị trực tiếp chém thành từng khúc, máu hẳn là sẽ bắn ra chung quanh, nhưng nhìn hần như vậy, rõ ràng là chảy máu rất nhiều, tuy rằng trên tường cũng có vết máu, nhưng vết máu lại tạo thành đường cong, rõ ràng là do thời điểm hung thủ hành động lưu lại, lượng máu hình như cũng có chút thiếu.

"Tử Tu, chúng ta và quán trà ngồi một chút đi, nói không chừng có thể nghe được cái gì đó."

Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng cười, quán trà là nơi hỗn tạp cũng là nơi dễ dàng nghe được tin tức nhất, người kia chết thảm như vậy nhất định sẽ làm cho người ta hoảng sợ, đến lúc đó có thể nghe được không ít tin tức.

Quả nhiên, hai người ngồi xuống không lâu, cách đó không xa một đám người bắt đầu nghị luận.

"Hôm nay vương lão tam đã chết các ngươi có biết hay không, chết rất thảm, cả người bị người chặt nát, cũng không biết đắc tội người nào, lại bị một ác ma giết hạ độc thủ. Ai, vương lão tam là một thương nhân thành thật sao có thể gặp chuyện như vậy a!"

"Cũng không phải, hôm nay ta nhìn thấy, các ngươi đều không biết, thật sự làm ta sợ muốn chết, không tìm thấy đầu vương lão tam, chỉ có thân thể ở đó, nhưng đều bị chặt thành từng khối. Ai, không nói, không nói nữa, nếu không buổi tối sẽ gặp ác mộng."

"Các ngươi nói... Vương lão tam làm ăn thành thật, sao lại đắc tội người khác, lại chết thảm như vậy, làm cho ta cũng không dám buôn bán, có phải buôn bán lời tiền của người khác sẽ bị người khác hại chết không."

Một nam tử nhất gan nói, mọi người cười phá lên.

"Tiểu tử ngươi nói ngốc cái gì đó, nếu như ngươi nói những người làm ăn đều đã sớm chết sạch, đừng nói bừa!"

Ngay thời điểm Bạch Hiểu Tinh cho rằng rốt cuộc nghe được tin tức gì, một thanh âm nhỏ vang lên, rõ ràng run run, là vì sợ hãi mà có.

"Các ngươi nói, chuyện này cùng chuyện mười lăm năm trước có phải có liên quan hay không, phải biết rằng lúc trước..."

"Im miệng! Cái gì mười lăm năm trước, vương lão tam chết cùng chuyện mười lăm năm trước có quan hệ gì, không được nói lung tung!"

Một thanh âm khác cũng hoảng lên, mang theo ý sợ hãi, hình như là đang sợ cái gì, mười lăm năm trước đã xảy ra chuyện gì, lại làm mọi người giữ kín như bưng.

"Mười lăm năm trước", bốn chữ này giống như là cấm kỵ, mặc kệ là ai nói đến đều sẽ bị người chung quanh bác bỏ, hình như là tuyệt đối không thể nhắc

tới.

"Nhưng... Nhưng hôm nay có người nói là oan hồn đòi mạng, các người không nhìn thấy trên tường có chữ trả mạng cho ta sao, bọn hán đã trở lại, bọn họ trở về tìm những người đã từng hại bọn họ, làm sao bây giờ, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ!? Có phải, là chúng ta cũng sẽ..."

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chuyện xưa mười lăm năm trước

Hơi nheo mắt lại, nghe bọn họ nói, Bạch Hiểu Tinh lập tức liên hiểu, mười lăm năm trước hẳn là đã xảy ra án mạng tương tự, mà án mạng này liên lụy tới không ít người, vương lão tam kia cũng liên quan trong đó.

"Cái gì mà oan hồn đòi mạng, người lớn như vậy rồi, còn tin tưởng mấy thứ này! Nói cho người biết, tuyệt đối là do vương lão tam buôn bán đã đắc tội đến người nào rồi, biết không!"

Kỳ thực nam tử cũng tin, nhưng hiện tại hẳn cần phải bắt buộc bản thân không tin, nếu thật sự như vậy hẳn sợ bản thân sẽ bị dọa điên mất thôi.

Sự việc mười lăm năm trước còn rành rành trước mắt, hiện tại làm sao có thể nói không để ý liền không để ý, cho nên hẳn chỉ có thể tự nói với mình, tất cả những thứ này cùng với chuyện mười lăm năm trước không có quan hệ gì.

Nhưng, thật sự không liên quan sao, chữ trên tường, thảm trạng của vương lão tam, còn có chiếc đầu biến mất, tất cả những thứ này đều đã nói rõ, chuyện này cùng chuyện mười lăm năm trước có quan hệ rất lớn.

"Từ Từ, chúng ta đi thôi, điều cần biết cũng đã biết rồi."

Mười lăm năm trước rốt cục đã xảy ra cái gì, phỏng chừng không có ai biết, phải làm thế nào mới có thể biết chuyện lúc trước đây?

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh rất muốn hỏi, nhưng rõ ràng không thể hỏi được, những người này vừa nhắc tới mười lăm năm trước liền bị dọa đến phát run, nằng cho dù hỏi cũng hỏi không ra.

"Đang nghĩ cái gì?"

Thanh âm Triệu Từ Từ vang lên, làm tâm Bạch Hiểu Tinh hơi bình tĩnh lại.

"Suy nghĩ mười lăm năm trước đã xảy ra cái gì."

Ôm lấy Triệu Từ Từ, Bạch Hiểu Tinh ở trong lòng hán cọ cọ, đoạn thời gian này ở chung, khiến Bạch Hiểu Tinh trở nên ý lại vào Triệu Từ Từ, bởi vì hiện tại tuy rằng năng không còn nằm mơ, nhưng một mình nằm ngủ luôn ngủ không được, chỉ có Triệu Từ Từ ở bên cạnh mới có thể ngủ yên.

"Nếu như muốn biết, ta liền phái người đi điều tra, phỏng chừng ngày mai sẽ biết."

Tuy rằng có chút phiền phức, nhưng không có nghĩa là hoàn toàn không điều tra được, chỉ cần Bạch Hiểu Tinh muốn biết, hẳn sẽ có biện pháp điều tra toàn bộ chân tướng.

"Vô dụng."

Bạch Hiểu Tinh lắc đầu, năm đó liên lụy rất nhiều người, nhìn thì tưởng dễ dàng điều tra, nhưng phỏng chừng tất cả mọi người đều kín miệng, vừa rồi nhìn phản ứng của mấy người kia, Bạch Hiểu Tinh đã có thể đoán được đại khái.

"Những người đó tuyệt đối sẽ không nói, nhất là sau khi đã xảy ra án mạng này."

"Nàng muốn biết ta tất nhiên sẽ có biện pháp lấy được tin tức từ miệng những người đó." Muốn một người khai ra có rất nhiều biện pháp, Triệu Từ Từ am hiểu nhất chính là điểm này.

"Không cần, tin tưởng ta, ta sẽ có biện pháp để biết đáp án."

Việc mười lăm năm trước rõ ràng trừ bỏ người bên ngoài, cũng chỉ có người kia —— Thành Chủ, Bạch Hiểu Tinh không tin ở trong thành xảy ra án mạng trọng đại mà Thành Chủ lại không biết chuyện.

Làm Thành Chủ Lộ thành, hẳn không có khả năng không biết chuyện trong thành, cho nên hỏi hẳn mới là lựa chọn tốt nhất, đương nhiên điều kiện tiên quyết đều là dồn hẳn vào tình huống bắt buộc phải nói.

"Không biết Thành Chủ đại nhân có chịu đem chuyện năm đó nói cho chúng ta biết hay không."

Khỏe miệng Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, nàng dự cảm, sự tình hôm nay tuyệt đối không thuận lợi như vậy, bởi vì liên lụy đến vấn đề án mạng.

Cho nên, hiện tại có một số việc không thể nói ra, huống hồ xem tình huống hôm nay, chuyện năm đó là có người dè ép xuống.

Bất quá...

Bạch Hiểu Tinh nhớ tới chữ trên vách tường, nàng chỉ biết, chuyện che giấu mười lăm năm rốt cục sắp sáng tỏ rồi, tuy rằng không biết hung thủ sau lưng là ai, nhưng có thể khẳng định là, người kia mục đích chính là vì người năm đó báo thù.

"Hắn nhất định sẽ nói, trừ phi hắn không muốn làm Thành Chủ nữa, bằng không lúc mọi chuyện chuyển biến xấu đi, hắn nhất định sẽ đem mọi chuyện nói hết ra."

Hai người một đường trò chuyện, không lâu thì đến phủ Thành Chủ, Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, đến trước mặt thị vệ chào đón, "Thị vệ đại ca, làm phiền người thông báo cho Thành Chủ một tiếng, nói có Bạch Hiểu Tinh tới chơi, hi vọng Thành Chủ có thể gặp Hiểu Tinh."

"Thành Chủ đại nhân hôm nay thân thể không khỏe, bất luận kẻ nào cũng không gặp cô nương mời người trở về đi."

Thị vệ không có thông báo, có thể thấy được Thành Chủ hạ lệnh không được để cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy hắn, xem ra hắn chuẩn bị đem mọi việc giải quyết ổn thỏa.

Xem thái độ của thị vệ, Triệu Tử Tu cực kì bất mãn, lạnh lùng hừ một tiếng, "Nói cho Thành Chủ, có Lệ Vương Triệu Tử Tu cầu kiến, không biết Thành Chủ đại nhân có thể nể mặt ta không."

Triệu Tử Tu nói cực kì không khách khí, nhưng hắn quả thật vốn dĩ không cần khách khí, một Vương gia căn bản là không cần thiết đối khách khí với một Thành Chủ như thế, cho nên hôm nay Thành Chủ không muốn gặp cũng phải gặp!

Thị vệ sau khi thông báo, Thành Chủ bắt đầu dĩ vãng một hồi, cho dù muốn trốn cũng sẽ có người tìm tới cửa. Xem ra có một số việc trốn cũng không thoát.

"Mời Lệ Vương điện hạ vào đi."

Thành Chủ bắt đầu dĩ vãng cười khổ, giờ phút này hắn làm thế nào có thể cự tuyệt, tuy rằng hắn hi vọng có thể trốn tránh việc này, nhưng biết là không có khả năng, loại án mạng ác tính như vậy làm sao có thể không làm người khác chú ý.

Nhìn thấy Triệu Tử Tu cùng Bạch Hiểu Tinh, Thành Chủ muốn hành lễ lại bị ngăn cản.

"Thành Chủ đại nhân, hôm nay chúng ta tới nơi này chỉ muốn hỏi Thành Chủ đại nhân một ít vấn đề, Thành Chủ đại nhân không cần lo lắng, chúng ta cũng không có ác ý."

Xem trên mặt Bạch Hiểu Tinh tươi cười, Thành Chủ cuối cùng cũng thả lỏng, mặc kệ nói thế nào, chỉ cần bọn họ không phải có ý đến tìm phiền toái là tốt rồi.

"Bạch cô nương xin hỏi, nếu hạ quan biết nhất định sẽ tận lực trả lời."

Án mạng hôm nay đã xảy ra thế nào, hắn không biết, bất quá hắn nghe được rất nhiều lời đồn đãi, nhất là về cái gọi là oan hồn đòi mạng.

Chỉ là Thành Chủ tất nhiên không biết tin đồn oan hồn đòi mạng là từ vị Bạch cô nương này mà ra, nếu hắn biết, không biết có còn đối xử với Bạch Hiểu Tinh khách khí như vậy không.

"Kỳ thực cũng không có gì, Thành Chủ đại nhân không cần nghiêm trọng như vậy, Hiểu Tinh chỉ muốn biết, mười lăm năm trước đã xảy ra chuyện gì. Mà Thành Chủ đại nhân người hình như cũng tham dự trong đó, mong rằng Thành Chủ có thể cho ta biết."

Một câu mười lăm năm trước, khiến Thành Chủ triệt để thay đổi sắc mặt.

Việc mười lăm năm trước ở Lộ thành luôn là điều cấm kỵ, rõ ràng chân tướng đã bị vùi lấp hoàn toàn, vì sao lại có người khác biết, trong lúc nhất thời, Thành Chủ cảm thấy có rất nhiều chuyện đều rối loạn.

"Bạch cô nương... Xin thứ cho lão thần không biết chuyện của mười lăm năm trước, việc Bạch cô nương nói lão thần thật sự hoàn toàn không biết gì cả, mong Bạch cô nương thứ lỗi."

Thanh âm Thành có chút run run, hình như là sợ hãi. Hắn như vậy căn bản không giống như không biết gì, mà là bị kích thích, chẳng những biết chuyện, thậm chí có khả năng là, hắn cũng tham dự vào sự việc mười lăm năm trước.

Nếu thật sự là như vậy, chắc chắn hắn biết, ai nhắc đến việc mười lăm năm trước cũng đều rất sợ hãi, vậy mà ngay cả Thành Chủ cũng đều tham dự trong đó, chuyện lần này thật đúng là rắc rối.

Xem bộ dạng hần, Bạch Hiểu Tinh biết sẽ hỏi không ra cái gì, bất quá không sao, nàng có nhiều thời gian, nàng tin tưởng, lần sau, nhất định sẽ có người nói ra, hơn nữa là tự đến nói cho nàng, bởi vì nàng có dự cảm, lần này mới chỉ là bắt đầu, vẫn chưa kết thúc!

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Bạch Hiểu Tinh, sáng sớm ngày hôm sau, vừa đến quán trọ liền nghe được thông tin về án mạng.

Thì ra ngày án mạng hôm qua chưa phải là kết thúc, mà mới chỉ là bắt đầu, sáng sớm hôm nay, mọi người lại phát hiện một cỗ thi thể, chết trong trạng thái giống người hôm qua, thân thể bị chặt đứt, cũng không thấy đầu.

"Này, các ngươi biết không, hôm nay lại xảy ra án mạng, giống với hôm qua, đều chết rất thê thảm, thật sự là làm bậy a."

"Còn không phải chỉ có vậy đâu, có người thấy được hôm nay chữ trên tường khác hôm qua, là " Chuyện mười lăm năm trước, ngươi biết ta biết, ta ở dưới ngươi". "

"Mười lăm năm trước đã xảy ra chuyện gì, sao lại thế này, chẳng lẽ thật sự là oan hồn đòi mạng sao? Đây là làm bậy a, hi vọng oan hồn kia sẽ không giết người vô tội a!"

Không ít người đều có nghi vấn, chỉ tiếc, chuyện năm đó không nhiều người biết, cho nên sẽ không có ai có thể trả lời cho bọn hần.

Người biết căn bản sẽ không nói ra, ngay từ đầu là không muốn nói, hiện tại, bọn họ không nói nên lời, bởi vì trong lòng sợ hãi làm cho bọn họ một chữ đều không nói được!

Mỗi một ngày trôi qua, thái độ của Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu cũng mơ hồ không rõ, bọn họ không nói muốn điều tra chuyện này, cũng không nói sẽ buông tay mặc kệ, ngược lại đóng vai làm người đứng xem quan sát mọi chuyện phát sinh.

Bọn họ đang đợi, chờ Thành Chủ tự mình đem mọi chuyện kể ra, bởi vì họ biết, nếu án mạng tiếp tục xảy ra, Lộ thành sớm muộn gì cũng sẽ biến thành một tòa thành chết!

Nhưng thời gian trôi qua, tâm tình mọi người lại trở nên không tốt, bởi vì án mạng cứ vẫn tiếp tục, mỗi ngày một người, ở đầu đường bị phanh thây.

Chết rất thê thảm, trong lúc nhất thời lòng người hoảng sợ. Mà đến bây giờ, nhiều ngày như vậy, đầu người chết một cái cũng không tìm được.

"Tiếp tục như thế, Lộ thành sẽ thật sự bị hủy."

Ghé vào bên giường, Bạch Hiểu Tinh nhìn ngoài cửa sổ người đến người đi, trong mắt mang theo một tia thâm ý. Cũng không có đồng tình, thương hại, bình thản làm cho người ta kinh ngạc.

"Không biết vị Thành Chủ đại nhân kia còn có thể kiên trì tới khi nào."

Không thể không nói, hần thật sự là đủ bình tĩnh, đã chết mười lăm người, vậy mà lại giống như không có việc gì, thực làm cho người ta bội phục."

Nửa tháng trôi qua, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, trong nửa tháng này đã có mười lăm người bị sát hại, hơn nữa chết rất thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Hần Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Vực sâu đáng sợ

Mỗi ngày mọi người đều trông ngóng tin tức hôm nay không có người chết, nhưng cứ tới sáng sớm, đều sẽ phát hiện một thi thể bị chặt nát ở ngoài đường.

Mọi người hi vọng bao nhiêu, đến thất vọng bấy nhiêu, tiếp đó là tuyệt vọng, sau đó, toàn bộ người dân Lộ thành đều lâm vào sợ hãi, bọn họ cho rằng, nơi này chính là một vực sâu tử vong, nếu không nhanh rời đi, nói không chừng bản thân sẽ bỏ mạng ở đây.

Dân Lộ thành nhanh chóng giảm bớt, dẫn đến người làm ăn buôn bán ở Lộ thành cũng càng ngày càng ít, bởi vì bọn họ không biết, ác ma phát rồ giết người kia có phải chỉ cần là người Lộ thành liền sẽ không thủ hạ lưu tình.

Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu càng trầm tĩnh, lấy võ công bọn họ không ai có thể dễ dàng động thủ với họ, cho dù thật sự động thủ, cuối cùng là ai chết trong tay ai còn chưa biết.

"Tử Tu, ngươi nói xem, nếu chúng ta không nhúng tay vào, tùy ý để mọi chuyện phát triển như vậy, cuối cùng, Lộ thành có biến thành một tòa tử thành không?"

Đương nhiên, Bạch Hiểu Tinh chẳng qua chỉ hỏi một chút mà thôi, nàng tuyệt đối không có khả năng ngồi nhìn không nhúng tay vào, tuy rằng chết mấy người Bạch Hiểu Tinh vẫn có thể chịu được, nhưng để Lộ thành bị ác ma giết người biến thành tử thành, Bạch Hiểu Tinh có chút không tiếp thụ được.

"Hắn là sẽ không, cũng không phải người nào cũng đều là kẻ thù của hắn."

Bạch Hiểu Tinh không trả lời, bởi vì nàng có dự cảm, cái gọi là "Oan hồn" này, ngoài việc muốn báo thù, còn hi vọng làm rõ chân tướng chuyện năm đó, cho nên, hoàn toàn không thể bỏ qua khả năng hắn ta mất lý trí.

Thời gian càng lâu, án mạng càng nhiều, người chết cũng càng nhiều, ác ma giết người kia tựa hồ có chút thiếu kiên nhẫn, thủ đoạn giết người càng thêm tàn nhẫn.

Thậm chí có lúc, giết người vào lúc sáng sớm, nghe một tiếng kêu, đuổi tới nơi, đã nhìn thấy thi thể, cùng với máu bắn ra chung quanh.

Hắn đã không thêm che dấu hành tung nữa, giống như vì muốn làm mọi người cảm thấy sợ hãi, nên xuất hiện, sau đó biến mất rất nhanh.

Khách điểm người ở càng ngày càng ít, nhưng đề tài bàn luận cũng càng thêm kịch liệt.

Thậm chí là chuyện mười lăm năm trước cũng từ từ bị vài người biết được, ít nhất hiện tại Bạch Hiểu Tinh biết, những người này sợ dĩ bị phanh thây, hoàn toàn là do năm đó người xảy ra án mạng cũng chết theo kiểu này.

Bạch Hiểu Tinh còn có thể lạnh nhạt ngồi ở chỗ này, nhưng dân chúng Lộ thành đã có chút chịu không nổi.

Sợ hãi sao? Có, nhưng càng muốn trốn khỏi nơi này.

Trong Lộ thành tất cả mọi người đều biết, hiện tại bọn họ đang ở trong nguy hiểm, lúc nào cũng đều có khả năng mất mạng, tuy rằng nói, bọn họ cùng chuyện mười lăm năm trước không có liên quan.

Nhưng ai có biết được sát nhân phát rồ giết người kia có thật sự chỉ giết người liên quan đến chuyện mười lăm năm trước không.

Mà Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn ngồi xem, giống như mọi chuyện ở đây không hề liên quan đến nàng.

Rốt cục, mấy ngày sau, nàng quyết định đi tìm Thành Chủ, nhưng giờ phút này hắn vẫn không muốn nói, như vậy nàng cũng không hỏi nữa.

Bởi vì nếu cứ để như vậy, Lộ thành sẽ thật sự bị tiêu diệt, nàng tin tưởng một Thành chủ, nhất định sẽ không trơ mắt đứng nhìn Lộ thành trở thành hoang phế.

Lần sau đến phủ Thành Chủ, so với lần trước thuận lợi hơn rất nhiều, bọn thị vệ nhìn thấy Triệu Từ Tu cùng Bạch Hiểu Tinh lập tức nhường đường, bọn họ biết hai vị này đều không thể trêu vào, cho nên, ngoan ngoãn để hai vị đại thần này đi vào.

Thời điểm gặp Thành Chủ, Bạch Hiểu Tinh phát hiện Thành Chủ tiêu tụy đi rất nhiều, không còn nho nhã lễ độ, hăng hái, hắn hiện tại căn bản chỉ là một ông lão lớn tuổi, phiền não quá độ làm cho tóc hắn bạc đi nhiều.

"Lệ Vương điện hạ, Bạch cô nương, các người đến rồi." Tuy rằng là tươi cười đón chào, nhưng nụ cười trên mặt hắn cực kỳ miễn cưỡng.

Sự việc kia làm cho người ta vô cùng sốt ruột, ai còn có thể cười được, hắn là người đứng đầu thành, hiện tại trong thành xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, hắn nếu không sốt ruột không phải rất kỳ quái sao.

"Lệ Vương điện hạ, lão thần cầu ngài giúp lão thần." Trong lúc nhất thời Thành Chủ rơi lệ, "Lão thần ở Lộ thành đã hơn mười năm, nguyện vọng lớn nhất chính là nhìn Lộ thành hưng thịnh, hiện tại đã đạt được, nhưng lại gặp loại chuyện này, lão thần thỉnh Lệ Vương điện hạ cùng Bạch cô nương ra tay giúp lão thần."

"Thành Chủ, giúp ngài không phải không thể, kỳ thực sự tình lần này chúng ta cũng không có muốn khoanh tay đứng nhìn, nhưng chúng ta cũng không hy vọng bị người ta lừa gạt, chỉ cần ngài nói ra chuyện mười lăm năm trước từ đầu đến cuối, chúng ta liền có biện pháp giải quyết chuyện này."

Kỳ thực không phải Bạch Hiểu Tinh tò mò chuyện năm đó, mà là điểm mấu chốt là ở chỗ này.

Những người này vì sao lại chết, bọn họ chết kiểu này, tựa hồ đều cùng chuyện mười lăm năm trước có liên quan, nếu không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, vậy án mạng này Bạch Hiểu Tinh làm sao giải quyết được?

"Bạch cô nương, thỉnh không cần hỏi lại, chuyện năm đó hoàn toàn là sai lầm, hiện những người kia đã dùng sinh mạng bản thân trả lại, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?"

"Đủ hay không đủ không phải do ta định đoạt, Thành Chủ đã không muốn trả lời, vậy Hiểu Tinh cũng không miễn cưỡng, nhưng cũng giống vậy, chuyện này Bạch Hiểu Tinh lực bất tòng tâm, ta không phải là thần không có cách nào điều tra phá án khi mà một điểm manh mối đều không có, điểm ấy kính xin Thành Chủ suy nghĩ lại."

Cũng không phải Bạch Hiểu Tinh thoái thác, mà là nàng không có ý tưởng, tuy rằng rất nhiều tin tức đã bày ra trước mặt, nhưng vẫn thiếu một chi tiết để xâu chuỗi mọi chuyện lại.

Hiện tại mảnh mối giống như những mảnh ghép hình, toàn bộ đều đã gần ghép xong, nhưng Thành Chủ lại dấu miếng ghép quan trọng nhất đi, đã làm cho bức hình không thể hoàn thành.

"Bạch cô nương, kính xin người thông cảm."

"Ta tất nhiên thông cảm Thành Chủ có nỗi khổ tâm, nhưng chỉ mong Lộ thành còn có thể kiên trì đứng vững. Thành Thành Chủ cũng nghĩ thông suốt, quy luật trên đời là như vậy, có thịnh tất có suy, Thành Chủ đã từng nhìn Lộ thành từ suy bại trở nên hưng thịnh, hiện tại lại đứng nhìn nó suy bại từ từ, coi như là luân hồi, như vậy không tốt sao?"

Hắn đã không chịu nói, Bạch Hiểu Tinh cũng không miễn cưỡng, cùng Triệu Tử Tu rời khỏi phủ Thành Chủ.

Mà nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tinh, ánh mắt Thành Chủ ảm đạm xuống, hắn cho rằng bản thân nói như vậy Bạch cô nương cùng Lệ Vương điện hạ nhất định sẽ trợ giúp, nhưng xem ra, hắn nghĩ sai rồi.

Bạch Hiểu Tinh xem như đã rõ, người khác đã không muốn nàng nhúng tay vào, như vậy nàng cũng không cần phải quản, đến lúc đó không làm được gì, còn rước lấy phiền toái vào thân.

"Thật sự không giúp hắn."

Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tinh, không có khả năng sẽ không giúp, nàng làm như vậy tất nhiên là có lý do khác.

"Không phải không giúp mà là không có cách nào, vẫn là câu nói kia, ta không phải là thần, không có cách nào tìm ra hung thủ khi hoàn toàn không biết gì cả."

Xem một chiếc xe ngựa rời đi, rốt cục mọi người đều hạ quyết tâm rời khỏi nơi nguy hiểm này, chỉ là, Bạch Hiểu Tinh không nghĩ đó là một ý kiến hay, không biết vì sao, nàng có cảm giác kỳ thực bên trong Lộ thành mất an toàn hơn bên ngoài.

"Hiện tại việc chúng ta có làm chính là chờ đợi, chờ lão Thành Chủ, khi nào không chịu nổi áp lực nữa, đến nói mọi chuyện cho chúng ta biết, bằng không hết thảy đều sẽ không có tiến triển."

Chỉ mong... Kế tiếp sự tình sẽ thuận lợi, không xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Đáng tiếc là, bình yên mà Bạch Hiểu Tinh hi vọng cuối cùng vẫn không đến. Máu vẫn tiếp tục chảy, hiện tại mọi chuyện tựa hồ đã không thể khống chế, thời gian càng lâu, người tử vong càng tăng, trong thành mùi máu càng ngày càng đậm.

Rốt cục, từ góc đường truyền đến tiếng kêu khủng bố.

A ——

"Rốt cục là vì sao a ——!"

Rốt cục có người nhìn không được kêu khóc, bởi vì nằm trong vũng máu, là một đứa bé còn nhỏ tuổi.

Trạng thái chết của đứa bé đó cũng không tính là thê thảm, bị một đao cắt đứt yết hầu mà thôi, nhưng đây chỉ là một đứa trẻ, cùng với chuyện mười lăm năm trước hoàn toàn không có quan hệ, chỉ một lòng muốn rời khỏi Lộ thành mà thôi!

"Vì sao! Vì sao lại như vậy, bọn họ không có làm gì cả, chỉ là muốn rời khỏi nơi này mà thôi, vì sao lại giết bọn họ!"

Không có nguyên nhân, không ai trả lời, chuyện báo thù giờ khắc này biến thành một chuyện cười, lúc này, chỉ còn lại máu chảy cùng giết chóc.

Không phải vì báo thù, không, có lẽ phải nói là vì báo thù, bởi vì hung thủ không lấy được chân tướng mười lăm năm trước, cho nên mới hướng về phía những người vô tội người này.

Hắn muốn cho tội nhân mười lăm năm trước biết, hiện tại những thứ họ phải chịu đựng là do bọn hắn không chịu đem chuyện năm đó nói ra!

Lúc này đây, người trong Lộ thành, đều cảm thấy bất an, mỗi người đều phòng bị, sợ có người xuất hiện từ sau lưng, cho họ một đao kết thúc sinh mạng, nhưng ngay cả như vậy, mỗi ngày lại có người bị giết, đây là những người lúc trước rời khỏi Lộ thành, hiện tại đều chậm rãi về tới Lộ thành, đương nhiên chỉ có thể trở về...

"Vì sao, vì sao lại như vậy, nếu là do cừu oán mười lăm năm trước, vì sao phải làm việc này, hắn muốn hủy toàn bộ Lộ thành sao?"

Ở phủ Thành Chủ, lão Thành Chủ cũng không yên ổn, nguyên bản hắn tưởng rằng do ân oán mười lăm năm trước, nhưng hắn đã sai rồi.

Những người vô tội này cũng bị giết hại, bọn họ chỉ muốn rời đi, chỉ muốn giữ mạng mà thôi, một nguyện vọng hèn mọn như vậy cũng khó thực hiện được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Ác mộng kéo dài

Lần đầu tiên lão Thành Chủ cảm thấy bản thân sai lầm rồi, chẳng những sai lầm, hơn nữa là quá sai, mười lăm năm trước hắn nên ngăn chuyện kia lại, tuy rằng như vậy Lộ thành có lẽ vẫn sẽ nghèo nàn, nhưng ít nhất sẽ không giống bây giờ, sắp trở thành một tòa tử thành.

Lại đợi ba ngày sau, phủ Thành Chủ như trước không hề có động tĩnh, rốt cục Bạch Hiểu Tình cũng lạnh xuống, việc của Lộ thành, Thành Chủ đều đã buông bỏ, nàng là một người ngoài quan nhiều như vậy làm gì, chuyện này cùng nàng không hề có quan hệ gì.

Một khi đã như vậy, Bạch Hiểu Tình quyết định sáng sớm ngày mai liền rời đi, tuy rằng lúc trước vì trợ giúp Triệu Tử Tu tạo thế lực, nàng muốn ở lại Lộ thành giải quyết xong chuyện này rồi mới rời đi, nhưng hiện tại thoát nhìn không cần thiết nữa, Thành Chủ cũng đã buông bỏ thành trì, người khác như nàng vì sao lại phải bảo hộ dùm.

"Nàng thật sự quyết định buông bỏ?"

Bạch Hiểu Tình một khi đã nhận định thì sẽ không buông tay, lần này tại sao chỉ gặp một tí chút rắc rối liền muốn buông bỏ? Thật sự không giống tính cách của nàng.

"Không phải là ta muốn buông bỏ không lo, mà là hiện làm cái gì cũng đều không có ý nghĩa, bảo hộ thành là chức trách của Thành Chủ, hiện tại Thành Chủ đều đã buông tay, ta không cần phải vì hắn bảo vệ cho nơi bỏ đi này."

Bạch Hiểu Tình kỳ thực vẫn có biện pháp có thể bảo trụ Lộ thành, thậm chí cũng có thể bắt hung thủ, nhưng hiện tại Bạch Hiểu Tình cảm thấy vì một người tư lợi như Thành Chủ, đối với nàng mà nói chính là một loại vũ nhục.

Triệu Tử Tu ít nhiều có thể hiểu ý nghĩ trong lòng Bạch Hiểu Tình, cho nên vẫn không khuyên bảo, ngay thời điểm hai người cho rằng sự tình lần này sẽ kết thúc như vậy, mọi chuyện lại chuyển theo hướng khác.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người rời đi, đối với Lộ thành, hai người không có hảo cảm gì.

Chỉ là thời điểm hai người rời khỏi, một cái hắc y nhân đánh úp về phía Bạch Hiểu Tình, có một loại cảm giác thống khoái.

Bởi vì bây giờ là mùa đông, sáng sớm còn rất trễ, trời sáng sớm cũng chỉ tờ mờ sáng mà thôi, hơn nữa thời tiết rét lạnh như vậy trên đường tất nhiên không có ai, cho nên tên thích khách này mới đường hoàng động thủ với Bạch Hiểu Tình.

Xem ra hắn đã tính toán kỹ, muốn bóp nát quả hồng mềm, chỉ tiếc là, hắn đã chọn sai, nắm phải một cái xương cứng.

Hô lên một tiếng, chủy thủ cùng trường kiếm chạm vào nhau, nội lực của chủy thủ chặt đứt trường kiếm, đánh đối phương đến trở tay không kịp, hắn thật không ngờ Bạch Hiểu Tình lại có thân thủ tốt như vậy.

"Thực lực không đủ còn muốn giết người? Ngu xuẩn!"

Người đầy máu, Bạch Hiểu Tình cho dù không nhìn đều biết người trước mắt chính là ác ma giết người trong Lộ thành, hôm nay hắn đã xuất trước mặt nàng, như vậy nàng sao có thể thả hắn đi.

Chỉ tiếc, đối phương so với nàng tưởng tượng không được như vậy. Lúc giao chiến, nàng thấy hắn rất quen thuộc địa hình trong thành, xoay người mà đi, nhìn bóng người biến mất, khoe miệng Bạch Hiểu Tình gọi lên ý cười lạnh thấu xương.

Tốt lắm, vốn nàng không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng hiện tại xem ra, nếu nàng mặc kệ, thì thật có lỗi với hung thủ.

Thời điểm Bạch Hiểu Tình cùng Triệu Tử Tu trở lại ngay sau khi vừa mới trả phòng, tiểu nhị trong quán trọ đều nháy dưng, đây là có ý gì, sao vừa rời đi đã trở lại?

"Chúng ta chuẩn bị rời đi, nhưng lúc sắp ra khỏi thành bị tên ác ma giết người kia trực tiếp ngăn cản nên phải trở về, hắn đã không muốn chúng ta đi, chúng ta nên ở lại thì tốt hơn."

Bạch Hiểu Tình nói nhẹ nhàng, nhưng ý tứ trong lời nói lại rất rõ ràng, không phải là nàng không muốn rời đi, mà là hung thủ không chịu cho nàng rời đi, căn bản chính là muốn đem tòa thành này vây khốn, sau đó đem từng người, từ từ giết chết.

Trong lúc nhất thời, dân tâm đại loạn, tất cả mọi người muốn đào thoát khỏi ma trảo của ma quỷ, thế nhưng lại không có cách nào rời đi, toàn bộ Lộ thành loạn cả lên.

"Cứ như vậy Lộ thành dù không muốn đại loạn cũng không thể."

Xem mọi người hoảng sợ, Triệu Tử Tu nhin không được nhắc nhở Bạch Hiểu Tinh, bây giờ không ra tay thật sự sẽ xảy ra chuyện.

"Cho dù vừa rồi giao thủ, thích khách kia cảm giác được ta có võ công liên tục tiếp xoay người bỏ đi, ta đối với bộ dáng của hắn hoàn toàn không biết gì cả, cho nên, ta nghĩ nên lấy manh mối từ một người khác."

Người kia tất nhiên là lão Thành Chủ, chỉ là manh mối này lại không dễ lấy a!

Lần này, Bạch Hiểu Tinh giống như một thợ săn nhẫn nại, cùng đội con mồi mắc câu, năng tin tưởng mấy ngày nay tất nhiên có thể làm lão Thành Chủ hiểu tình thế hiện tại, vì bảo trụ Lộ thành, có một số việc, mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, vẫn phải nói ra.

Kỳ thực mấy ngày nay lão Thành Chủ cũng rất lo lắng, một người lại một người vô tội bị liên lụy, lão Thành Chủ đã muốn đem việc này nói cho Bạch Hiểu Tinh, nhưng lại không biết nên nói thế nào, mười lăm năm trước, tuy rằng hắn không tham dự trong đó, thế nhưng cũng không kịp thời ngăn cản mới tạo thành tai họa.

Nói đến cùng, cũng là hắn sai, cho nên, hắn không biết đối mặt như thế nào, bởi vậy, hắn cũng chỉ có thể trốn tránh, giả bộ mọi chuyện đều không biết.

Nhưng hiện tại, bởi vì hắn không nói, lại liên lụy đến nhiều người vô tội như vậy, hắn càng thêm không có cách nào đối mặt.

Hắn không muốn nói, bởi vì chuyện mười lăm năm trước, người trong Lộ thành toàn bộ đều bị như vậy, hắn nhớ tới sẽ cảm thấy khó khăn.

Nhưng hiện tại cũng không thể không nói, bởi vì nếu không nói, sẽ có càng nhiều người vô tội chết, Thành Chủ không rõ, ban đầu rõ ràng vì báo thù chuyện mười lăm năm trước, hiện tại vì sao lại biến thành như vậy?

"Thành Chủ, Bạch cô nương và Lệ Vương điện hạ bái phỏng."

Nhìn bộ dạng lão Thành Chủ, thân là thủ hạ bọn họ cũng rất lo lắng, không biết thế nào mới tốt.

Bọn họ cũng đều biết, lão chủ tử này nhiều năm cần trọng vì lộ thành làm bao nhiêu chuyện, nhưng hiện tại lại gây ra chuyện như vậy, bọn họ tin tưởng kỳ thực lão chủ tử trong lòng cũng rất khó chịu.

"Cho bọn họ vào đi."

Vô lực lắc đầu, hiện tại hắn còn có thể cự tuyệt sao? Nếu tiếp tục cự tuyệt, Lộ thành sẽ triệt để xong đời.

Hơn nữa hắn cũng nghe nói, Bạch Hiểu Tinh cũng bị ám sát, nếu bọn họ không nguyện ý, Lộ thành có thể sẽ triệt để bị hủy diệt, mà hiện tại họ còn đến đây tìm hắn, đã nói lên họ thật tâm muốn trợ giúp Lộ thành.

"Lão Thành Chủ, mấy ngày không thấy, không biết ngài có thể cho ta đáp án hay không?"

Bạch Hiểu Tinh như trước cười, nhưng lão Thành Chủ đã phát hiện bên trong nụ cười đó có ý khác, hắn cũng nghe nói lần này Bạch Hiểu Tinh bị ám sát.

"Bạch cô nương, có thể cho lão thần vài ngày, để lão thần ngẫm lại chuyện đã từng xảy ra để giao đãi với Bạch."

Tuy rằng kỳ thực trong lòng hắn vẫn không cam nguyện, nhưng có lẽ lúc này, nếu không nói ra, chỉ sợ thật sự sẽ sinh linh đồ thần.

"Được, một khi đã như vậy, năm ngày sau Hiểu Tinh lại đến bái phỏng."

Bạch Hiểu Tinh không nói một câu vô nghĩa, chỉ là mỉm cười, lưu lại một câu liền rời đi.

"Hắn sẽ nói hết mọi chuyện đã từng xảy ra sao?"

"Đương nhiên, bởi vì hắn không muốn hủy diệt Lộ thành, chỉ bằng điểm này, hắn nhất định sẽ kể chuyện mười lăm năm trước từ đầu đến cuối cho ta biết!"

Hai người chậm rãi tiêu sái trở về quán trọ, mà lúc này, ở một góc đường có người nhìn hai người không chớp mắt...

"Ai cho phép ngươi nghe chuyện, Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu đã đi, thì để cho bọn họ rời đi, vì sao còn ngăn bọn họ lại, nếu kế hoạch của ta bởi vì hành vi ngu xuẩn của ngươi mà thất bại, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!"

Nửa ngày trong phòng không có tiếng nói vang lên, không biết qua bao lâu, mới có một thanh âm ừm khuất vang lên, rõ ràng là giọng của nữ tử, thanh âm nhu nhuộc, làm người ta triu mến.

"Ta làm tất cả những thứ này đều vì ngươi, tuyệt đối không thể để Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu còn sống rời khỏi nơi này, ở ngoài mặt bọn họ có lẽ sẽ mặc kệ mọi chuyện nơi này, một khi bọn họ rời đi có thể tìm quân đội đến, đến lúc đó chúng ta liền xong đời rồi."

Thanh âm nữ tử có chút kích động, thế nhưng khó nén sự thân thiết đối với nam tử, hiển nhiên, tâm tư thiếu nữ này đối với nam tử tuyệt đối không bình thường.

"Xong rồi liền xong rồi, ta chưa từng nghĩ tới sau chuyện lần này ta còn có thể sống, hiện tại ta sống vì một mục tiêu duy nhất là giết những người đã làm bị thương bọn họ, sau đó, ta có thể an tâm đi theo họ."

"Bọn họ đã đợi ta lâu lắm rồi." Trong thanh âm của hắn mang theo một tia tưởng niệm, trong miệng hắn bọn họ giống như là thân nhân cừu biệt.

Loại hoài niệm này, là không muốn xa rời, làm cho người ta có thể cảm nhận được những người đó đối với hắn có bao nhiêu quan trọng.

Mà nàng, ở giờ khắc này lại im miệng, nàng biết hắn sống đều là vì báo thù cho những người đó.

Nhiều năm như vậy, nàng nỗ lực học võ, cũng là báo thù cho những người đó, tất cả ý nghĩ của nàng đều là báo thù, báo thù, báo thù!

Nhưng nàng cũng không nói qua, nàng làm hết thầy cũng đều vì hắn, nếu trên cái này thế giới không có hắn, nàng cũng không có khả năng làm ra những chuyện điên cuồng như vậy.

"Người nói với ta, nhiều năm như vậy, người trừ bỏ báo thù còn có việc gì sao, trừ bỏ vì bọn họ báo thù, còn có chuyện gì đọng lại trong đáy lòng người không!"

Thanh âm nữ tử có chút kích động, hình như là muốn hắn tỉnh táo lại, trong lòng không nên chỉ có cừu hận, nhưng hiển nhiên không có gì hiệu quả.

"Không có, đây là toàn bộ ý nghĩa cũng là sinh mệnh ta, đợi đến khi hoàn thành, mạng của ta cũng kết thúc. Nàng đã đợi ta rất lâu, mười lăm năm, vèn vẹn đã mười lăm năm, sao ta có thể nhẫn tâm để nàng đợi như vậy."

Thanh âm của hắn mong manh, tùy thời đều có thể bị gió thổi bay...

Tình thế trở nên càng ngày càng nghiêm trọng, mỗi ngày đều có người chết, trong thành trở nên cực kỳ yên tĩnh, ban đêm thậm chí đều bắt đầu có giờ cấm.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chân tướng mười lăm năm trước

Nhưng lại không hữu dụng, giận dữ đều không có ích gì, người chết không ngừng gia tăng, mặc kệ là đề phòng thế nào, mỗi ngày buổi sáng sẽ xuất hiện một thi thể, không, phải nói là một đồng máu thịt.

Mới gần gần vài ngày, người trong Lộ thành đã có chút không chịu nổi, không ít người bắt đầu rời khỏi nơi này, chỉ vì bảo trụ một mạng cho bản thân, nhưng lại không có tác dụng, mặc dù là rời đi, vẫn biến thành một đồng thi thể nằm trong góc xó.

"Thành Chủ, giờ phút này người vẫn không chịu nói sao, có phải muốn Lộ thành trở thành một tòa tử thành, người mới bằng lòng nói thật?" Thanh âm có chút lạnh lùng vang lên, lạnh như băng thẳng tắp đánh vào trong lòng Thành Chủ.

"Ta... Ta thật sự không biết, các người không cần hỏi nữa, cái gì ta cũng không biết, quân gia tiền khách!"

Hiện tại hắn chỉ có thể chống cự một ngày lại một ngày, chuyện mười lăm năm trước hắn thật sự không muốn nhớ tới, chuyện đó giống như một đêm nguyên rủa.

Những người đó, khuôn mặt tươi cười của những người đó, máu tươi của những người đó toàn bộ đều trở thành một hình ảnh vụn vụn, làm cho người ta không biết làm sao.

"Một khi đã như vậy, Thành Chủ cứ tự tiện, chỉ mong bây giờ người không nói, mấy ngày sau cũng đừng hỏi hận."

Bạch Hiểu Tinh dự đoán không sai, Thành Chủ hỏi hận, hơn nữa là cực kỳ cực kỳ hỏi hận, hắn thật không ngờ tình thế lại nghiêm trọng đến nước này, rõ ràng có một số người căn bản không liên quan đến chuyện mười lăm năm trước, vì sao bọn họ rời đi còn bị giết chết?

Thời gian mỗi một ngày trôi qua, tình thế cũng càng ngày càng nghiêm trọng, mọi người đều hiểu, sự tình lần này không đơn giản có thể giải quyết được, hiện tại bọn họ giống như bị nhốt ở trong thành, chỉ có thể ở tại chỗ này chờ cái chết tiến đến.

Rất cực tình thần lão Thành Chủ sụp đổ, Bạch Hiểu Tinh lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn, trên mặt của nàng mang theo ý cười lạnh lùng, làm lão Thành Chủ cảm thấy sợ hãi.

"Thành Chủ, đến bây giờ người vẫn không nói sao? Chẳng lẽ Thành Chủ muốn hung thủ tiếp tục nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, chẳng lẽ thật sự muốn nhìn Lộ thành người thù hận cho tới nay bị hủy diệt như vậy sao?"

Lại một lần nữa đi đến phủ Thành Chủ, Thành Chủ rõ ràng so với lần trước, tiêu tụy rất nhiều, thật không ngờ sự tình sẽ biến thành cái dạng này, hắn cho

rằng mọi chuyện rất nhanh sẽ có thể giải quyết. Nhưng hiện tại xem ra, hết thầy đều vượt qua tường tượng của hấn.

"Đây là cơ hội cuối cùng, nếu người còn không nói, chuyện lần này truyền đến kinh thành, việc mười lăm năm trước cũng sẽ bị người khác biết, hơn nữa Lộ thành cũng sẽ biến mất từ đây."

Bạch Hiểu Tinh không phải nói chuyện giật gân, đã xảy ra huyết án trọng đại như vậy triều đình sao có thể mặc kệ, một khi quân đội tiến vào nơi này sẽ càng thêm phức tạp.

"Không nói?" Thành Chủ tự giễu cười, "Hiện tại ta làm sao có thể không nói, nếu không nói ta sẽ phải nhìn toàn bộ người Lộ thành chết hết."

Vốn cho rằng chẳng qua là đứa nhỏ năm đó đến trả thù mà thôi, thật không ngờ, sự tình sẽ phát triển đến cục diện hiện tại, vô pháp không chế được.

Chuyện xưa rất đơn giản, không lâu, chỉ dùng vài nét bút ít ỏi là đã có thể đủ miêu tả rõ ràng, nhưng, chuyện xưa đơn giản như thế cũng nồng đậm máu tươi, làm người khác không thể bỏ qua.

Thì ra mười lăm năm trước Lộ thành cũng không phồn hoa như hiện tại, mà cực kì nghèo nát.

Vào lúc ấy Lộ thành chính là một tòa thành bỏ đi, không có bóng người...

Lộ thành bị chiến tranh tàn phá, trình độ nguy hiểm lớn hơn các thành thị khác, hơn nữa cũng bởi vì không có sản nghiệp gì đặc sắc, cho nên thương nhân cũng không muốn tới nơi này buôn bán, dần dà liền trở nên càng ngày càng nghèo nát.

Cho đến một ngày, một thương nhân trên đường trở về, đi ngang qua Lộ thành, bởi vì sắc trời chuyển tối liền ở lại trong thành, đi theo còn có thể nữ của hấn.

Bởi vì bọn họ đã chứng kiến nhiều thứ, cho nên ở nhìn thấy Lộ thành phá nát như vậy cũng không ghét bỏ, mà lại trợ giúp người trong thành.

Thương nhân này đối đãi với dân chúng vô cùng tốt, bởi vì thấy dân chúng ở đây lầm than, cho nên để lại không ít tiền tài giúp đỡ người Lộ thành.

Kết quả lại bởi lòng tốt mà đưa tới họa sát thân, bởi vì Lộ thành thật sự rất khốn cùng, cho nên khi bọn hấn thấy nhiều tiền như vậy, liền động tâm.

Những người đó cướp tài sản của hấn rồi giết chết hấn, mà thể tử hấn lại khóc lớn nguyên rửa bọn họ, rửa bọn họ chết không được tử tế, cuối cùng những người này vì sợ hãi lời nguyên rửa mà phân thân nàng ta đến chết.

Khi dân chúng đều giải quyết xong mọi chuyện, mới phát hiện tiểu cô nương bên cạnh bọn họ không thấy.

Nhưng bọn hấn nghĩ lại, tiểu cô nương đã bị bọn họ giết chết, thì thể không chừng bị ném ở đâu đó, nên cũng không để ý. Bởi vì bọn họ khẳng định tiểu cô nương kia đã không còn sống.

Cuối cùng, toàn bộ người Lộ thành dùng tiền của phú thương này, xây dựng Lộ thành.

Chỉ là thật không ngờ, cuối cùng nơi này vẫn bị nguyên rửa, tuy rằng Lộ thành phồn hoa mười lăm năm, nhưng mười lăm năm sau cũng phải trả giá bằng máu!

"Mọi chuyện là như vậy, cái khác ta đều không biết, Vương gia, Bạch cô nương, van cầu các người cứu dân chúng lộ thành, tuy rằng mười lăm năm trước có một số người làm sai, nhưng những người khác là vô tội!"

Cho dù là oan hồn lấy mạng cũng là oan có đầu nợ có chủ, vì sao muốn thương hại những người chưa từng làm qua chuyện xấu.

"Bởi vì trong mắt oan hồn không có người nào là vô tội, " Thanh âm Bạch Hiểu Tinh có chút trầm thấp, lạnh cả người, "Bởi vì Lộ thành dùng tiền bọn họ mà phát triển, những đồng tiền này đều nhiễm máu tươi của bọn họ."

Tuy rằng nói như vậy có chút tàn nhẫn, nhưng Bạch Hiểu Tinh lại có thể hiểu vì sao người sau lưng lại làm như vậy, Lộ thành dùng tiền nhiễm máu tươi để phát triển, dựa vào những đồng tiền đó mà sống, ở trong mắt hấn tất nhiên chính là dựa vào máu để sống sót.

"Không... Không phải, bọn họ không thể làm như vậy, chỉ có một vài người sai, không phải là tất cả mọi người."

Xem Thành Chủ vô cùng đau đớn, Bạch Hiểu Tinh không có gì cả nói, mà xoay người rồi đi.

"Thật sự là oan hồn quấy phá?"

Đối với cách nói này, Triệu Tử Tu là không thể nào tin được, nói như thế nào, tuy rằng mọi người đều tin tưởng nhân quả báo ứng, nhưng oan hồn lấy mạng là có chút khó tin. Oan hồn thật sự có năng lực như vậy sao? Nếu oan hồn thật sự có năng lực lớn như vậy, trên cái thế giới này còn có chuyện bất bình sao?

"Làm sao có thể."

Bạch Hiểu Tinh lắc đầu, oan hồn lấy mạng chẳng qua là một cái có mà thôi, vì để có thể báo thù cho những người năm đó, bắt quá hiện tại xem ra việc

này có chút quá đáng, ngay cả người vô tội đều bị liên lụy.

Kỳ thực chuyện năm đó vẫn có không ít người biết đến, cho nên lúc trước có người nào tham dự vào, Bạch Hiểu Tinh cũng điều tra xong hiện tại tới hỏi Thành Chủ chẳng qua là vì muốn tìm hiểu nguồn gốc chuyện này mà thôi.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh cảm thấy có chút không thích hợp, nàng luôn cảm thấy Thành Chủ có điều giấu diếm.

"Ý nàng là người động thủ vẫn là người?"

Tuy rằng không tin là oan hồn lấy mạng, nhưng cảnh tượng đầm máu như vậy vẫn làm cho người ta không rét mà run, cho dù là Triệu Tử Tu đã từng trải ở chiến trường cũng có chút không tiếp thụ được.

"Đương nhiên, chẳng lẽ ngươi không chú ý tới những người đó chết kiểu gì sao?"

Bạch Hiểu Tinh vừa hỏi đến làm Triệu Tử Tu sững sốt một chút, chết kiểu này hẳn thật sự không quá chú ý, chẳng lẽ có huyền cơ gì sao?

"Mỗi người đều một kiếm xuyên tim mà chết, sau đó mới bị phân thây, nếu là quỷ, làm sao có thể dùng vũ khí để giết người?"

Trong nháy mắt, liền bùng tỉnh.

Đúng vậy, nếu là oan hồn lấy mạng cá làm sao có thể dùng vũ khí được?

Chỉ là, biết không phải quỷ thần quấy phá, Triệu Tử Tu lại càng thêm buồn bực, rốt cục là loại người nào, có thể hạ thủ ngoan độc như vậy, nếu là nữ hài năm đó, lá gan của nàng cũng quá lớn, sau khi giết người, lại có thể bầm thây.

"Rốt cục là ai..."

Hiện tại ngay cả Bạch Hiểu Tinh đều không rõ ràng, đã chết nhiều người như vậy, toàn bộ Lộ thành đều bao phủ trong máu tươi, vì sao đến bây giờ, vẫn tìm không thấy người kia, thậm chí là ngay cả một chút manh mối đều không có.

Xem ra lần này thật sự rất phiền toái! Thật sự muốn phui tay mặc kệ a!

Nhưng...

Nhìn thoáng qua Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh lại không có cách nào thuyết phục bản thân buông tay, tất cả những thứ này vốn làm vì nam nhân này không phải sao?

"Không cần lo lắng, sẽ giải quyết được!"

"Ân." Nhẹ giọng lên tiếng, Bạch Hiểu Tinh hồi tưởng còn có điểm đáng ngờ, nhớ tới ngày ấy ở nhìn thấy trong góc kia...

Hơi gọi khẽ miệng lên, cũng không hẳn là không có manh mối đi.

Nghĩ thông suốt Bạch Hiểu Tinh nắm tay Triệu Tử Tu tiêu sái rời đi, trở về quán trọ của bọn họ.

Mà bọn họ không biết, ở một nơi khác trong Lộ thành, trong một ngõ tối nhỏ, lại sắp trình diễn một cảnh giết người...

Đát, đát, đát...

Một người ở trong ngõ tối cấp tốc chạy, giống như phía sau có cái gì đáng sợ đang đuổi theo hắn.

Hắn cấp tốc chạy, dùng sức thở dốc, nỗ lực để cho mình chạy nhanh hơn, giờ khắc này, hắn thật sự hận bản thân, lúc trước vì sao không học võ, nếu học võ, có võ nghệ cao cường, tội gì lại bị người ta đuổi theo như vậy!

Đạp, đạp...

P phía sau tiếng bước chân không vội, mỗi một lần đều hung hăng phát ra tiếng làm người phía trước đang chạy tim đập nhanh, một chút lại một chút, làm cho hắn hô hấp có chút dồn dập.

"Ngươi là ai!"

Trong thanh âm khủng hoảng mang theo run sợ rõ ràng, thậm chí đều mang theo một tia khóc nức nở, hắn không biết vì sao, hôm nay hắn đã bị người này đuổi theo một buổi tối, rõ ràng hắn chậm rãi tiêu sái, mà bản thân chạy gấp gáp, nhưng khoảng cách lại không hề kéo ra.

"Ngươi không nhớ rõ sao?" Người phía sau chậm rãi mở miệng, mang theo vài phần lạnh như băng, "Mười lăm năm, một nhà chết thảm, có một tiểu cô nương, ngươi quên sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Lại một người nữa chết

"Không! Ta không biết!"

Thanh âm hân càng thêm vụn vụn, vì sao, nàng là ai, vì sao nàng biết tất cả mọi chuyện?

"Không biết sao? Để ta nói cho ngươi biết." Thanh âm kia vẫn như vậy không vội không trì hoãn, "Mười lăm năm trước tiểu cô nương kia, bị mẫu thân đẩy vào trong ngõ nhỏ, rõ ràng có thể tránh được một kiếp, thế nhưng bởi vì bị một người trong ngõ phát hiện, nên bị chôn sống mà chết."

"Ta không biết, ta không biết, nữ hài nào, ngõ nhỏ nào, không liên quan đến ta!"

Hiện tại đại hán đã bị bức đến điên rồi, vì sao, lại có người nhắc tới chuyện mười lăm năm trước.

Là ai?!

Nàng rốt cuộc là ai?

Trong lòng hân có vô số nghi vấn, người này là ai, vì sao lại biết chuyện mười lăm năm trước, vì sao lại biết hân đã giết chết tiểu cô nương đó, vì sao...

"Ngươi nhìn ngõ nhỏ này không cảm thấy quen mắt sao?" Thanh âm kia như trước nhẹ nhàng chậm chạp nói, nhưng trong đêm khuya thanh tĩnh lạnh lẽo lại nhiễm lên một tia sát ý, "Ngõ nhỏ này..."

"Không! Sẽ không! Sẽ không, đây đều là ảo giác, đều là ảo giác!" Hân đã chịu không nổi kích thích nữa, che đầu, không ngừng lặp lại, "Không phải, ta không biết, tất cả những thứ này đều không liên quan đến ta, ta không biết gì hết."

Ngay khi hân nói như vậy, một dây thừng đã chậm rãi xiết cổ hân, hít thở không thông, thống khổ làm cho hân không ngừng giãy dụa, nhưng đều vô ích, người phía sau hoàn toàn không muốn lưu lại một con đường sống cho hân.

Lực đạo trên cổ càng lúc càng lớn, hân cảm thấy bản thân càng ngày càng vô lực, lúc sinh mệnh gần kết thúc, hân thấy được một thứ gì đó chói mắt gì đó, người kia đã tắt thở được một lát, hân nắm chặt người nọ trong tay, rất chặt...

"Ha ha, bây giờ nhớ lại chưa, ngươi biết không, lúc trước nàng cũng có cảm giác giống như vậy, cảm giác được không khí từng chút từng chút bị rút bớt đi, chậm rãi từ vong..."

Thanh âm có chút mơ hồ làm cho người ta vô cùng sợ hãi, giống như thanh âm truyền đến từ địa ngục, làm cho người ta không rét mà run, hoảng sợ vạn phần.

"Cho ngươi chết theo kiểu này là muốn ngươi nghĩ đến lúc trước mà thôi. Nhân quả báo ứng, giết người thì đền mạng, đời sau nhớ phải làm người tốt. Bất quá, ngươi giết nhiều người như vậy, chỉ sợ không còn cơ hội chuyển thế..."

Hung hăng đá một cước vào ngực hân, sau đó trong màn đêm lại truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, giống lúc người kia đến, chậm rãi bỏ đi, trong ngõ nhỏ vọng lên tiếng bước chân linh hoạt của hân...

Mà ở sâu trong ngõ nhỏ, trong góc mà tên nam nhân kia nằm sấp, chết không nhắm mắt, tròng mắt thật to, mà tay phải nắm thật chặt lại, giống như đang cầm cái gì đó rất quan trọng...

.....

"Các ngươi biết không, ngày hôm qua lại có một người bị giết, lần này là bị xiết cổ chết, chúng ta phải làm sao bây giờ!"

Quả nhiên, sáng sớm ngày hôm sau, lại xảy ra án mạng một lần nữa, án mạng lần này hình như là có chút khác lạ.

Bạch Hiểu Tinh ở trong lòng Triệu Tử Tu, tham luyến ôm ấp ấm áp, hai người cứ như vậy trốn ở góc phòng nghe người trong quán trà nói chuyện.

Quả nhiên mọi chuyện đều giống như suy đoán của Bạch Hiểu Tinh, ngày hôm qua lại xảy ra án mạng, mà lần này, là có liên quan đến cái chết của tiểu cô nương kia.

"Tử Tu, ngươi nói chúng ta có phải nên đi xem hân không, đã xảy ra án mạng, ngươi là Lệ Vương, nếu không tới nhìn, có lẽ sẽ làm người dân cảm thấy ngươi vô dụng."

Ngữ khí Bạch Hiểu Tinh mang theo một tia chế nhạo, nhưng Triệu Tử Tu cũng hiểu được ý của nàng.

Bây giờ là lúc hấn ra tay!

Thay quần áo cho Bạch Hiểu Tinh, hai người chậm rãi đi tới nơi xảy ra án mạng, tuy rằng hiện tại y phục trên người hai người cũng không hoa lệ.

Nhưng một thân cao quý, vẫn làm người dân không tự chủ được chùn bước.

Thấy Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu đến đây, Thành Chủ ra hiệu, mọi người ồn ào tránh ra, nhường đường cho hai người vào ngõ nhỏ, tuy rằng dân chúng không biết hai người kia là ai, nhưng khí thế toàn thân cao quý, hẳn là lai lịch không nhỏ đi!

Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu mới đến, liền thấy Thành Chủ, lúc này hấn sớm đã tái nhợt sắc mặt, đến một chút ít huyết sắc cũng không có, bộ dáng hấn, một trận gió nhẹ cũng có thể thổi bay.

"Vương gia, Bạch cô nương, các người đã đến, " Thanh âm Thành Chủ hơi run run, tuyệt đối là run vì sợ hãi, "Nam nhân này ở Lộ thành coi như là người có tài, người bình thường nếu đánh hấn cũng đều bị hấn chế phục, không ngờ, hiện tại lại bị người ta giết chết."

Thành Chủ ngẩng đầu nhìn hai người, đột nhiên thân thể hung hăng run run một cái, sau đó ngón tay cách đó không xa bị kẹt ở đầu tường nam tử, thân thể lại nhịn không được run run một chút.

"Ha ha, thật sự chính là oan hồn lấy mạng, tội nghiệt, đây là do Lộ thành tạo nghiệt a!"

Vốn dĩ Thành Chủ cũng không muốn thừa nhận việc này, nhưng hiện tại xem ra cho dù không muốn thừa nhận cũng không được.

Vì nam nhân này chết rất kỳ quái, toàn bộ đầu tường căn bản không có chỗ đỡ, cho dù là bị treo lên cũng không dễ dàng như vậy!

"Bốn vương thấy không giống như là oan hồn lấy mạng, nếu là oan hồn lấy mạng, vì sao lại giết người vào ban ngày, oan hồn không phải chỉ có thể xuất hiện ở ban đêm thôi sao?"

Triệu Tử Tu nhàn nhạt nói một câu làm tất cả mọi người ở đây ngây ngẩn cả người, đúng vậy, oan hồn không nhìn được ánh sáng, một khi gặp ánh sáng sẽ tiêu tán, nhưng "Oan hồn" này cũng thật sự rất kỳ quái, vì sao lại xuất hiện ban ngày.

Chẳng lẽ...

Kỳ thực cho tới bây giờ cũng không phải oan hồn gì cả?

"Này..." Thành Chủ cũng cảm thấy Triệu Tử Tu nói có đạo lý, nhưng là..."Vương gia, lời ngài nói không sai, nhưng nếu không phải oan hồn, vậy hấn làm thế nào lại chết?"

Ở trong trí nhớ Thành Chủ, nam nhân này là một người tài giỏi, năm đó ở Lộ trong thành chính là vang danh vô địch khắp thiên hạ, hiện tại ai có thể đã bại hấn, còn có thể dễ dàng giết chết hấn?

"Ta có thể, Thành Chủ, người tin hay không?"

Đối với võ công cao thủ mà nói, muốn giết một mạng phụ như vậy, thực sự là rất dễ dàng. Theo như Bạch Hiểu Tinh, nếu nàng ra tay, tên nam nhân này sẽ không thể thoát.

Hiển nhiên, khi hung thủ hành động, hấn còn có dấu vết gãy dựa, nếu là Bạch Hiểu Tinh động thủ, dấu vết gãy dựa đều sẽ giảm đi.

"Này... Bạch cô nương, không phải lão thần không tin, chỉ là cái này thật sự có chút khó tin."

Tuy rằng Thành Chủ cũng biết đời này có người võ công cao cường, nhưng dù sao chưa từng thật sự gặp qua.

Bạch Hiểu Tinh cũng hiểu Thành Chủ băn khoăn, vì thế cũng không nói thêm nữa, mà đi tới một cái cây trong ngõ nhỏ, vươn tay, nhẹ nhàng nắm chặt, gốc cây đã bị bẻ gãy rắc một tiếng, bị chặt đứt.

Trong nháy mắt, mọi người ở đây đều hiểu, cô nương nhìn như gầy yếu này là người có bản lĩnh.

"Lão thần tin tưởng lời của Bạch cô nương, lão thần sẽ nỗ lực phối hợp với Vương gia và Bạch cô nương đem hung thủ bắt về quy án! Đem thi thể này đến nghĩa trang, an táng cho tốt."

Nhìn thi thể hấn, Thành Chủ thở dài một tiếng, người mười lăm năm trước, hiện tại người sống sót cũng không còn nhiều, chẳng lẽ thật sự muốn những người đó đền mạng sao?

Ngay thời điểm thi thể được nâng lên cang, hình như Bạch Hiểu Tinh nhìn thấy gì đó, lôi kéo một bên ống tay áo của Triệu Tử Tu, ý bảo hấn qua xem đi.

Theo tầm mắt của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu thấy được tay phải của hấn, lại nắm rất chặt, như là đang cầm chặt cái gì đó. Lúc sắp chết, còn nắm chặt tay, rốt cục là cầm cái gì?

Tay hắn đã cứng ngắc, nhưng vẫn duy trì tư thế nắm, nói cách khác tư thế này hắn duy trì từ trước khi chết, như vậy nói cách khác, trong tay của hắn có thể là chứng cứ mấu chốt.

"Bạch cô nương, ngươi phát hiện cái gì sao?"

Ánh mắt Thành Chủ dừng trên người Bạch Hiểu Tinh, vừa rồi nàng liếc mắt với Triệu Tử Tu hắn cũng nhìn thấy, chẳng lẽ nàng phát hiện gì sao?

"Không có gì, chỉ là phát hiện thi thể này có chút kỳ quái mà thôi, không biết vì sao trên cổ dấu vết hắn có chút thiên a..."

Bạch Hiểu Tinh vừa nói xong, mọi người vây quanh ở ngoài đều ngẩn ra, đúng vậy, nếu trực tiếp bị bóp cổ, dấu vết để lại sẽ rất rõ!

Thi thể bị nâng đi, người chung quanh lại bắt đầu nghị luận.

"Mười lăm năm trước đã xảy ra chuyện gì, Lộ thành có phải sắp bị diệt rồi không?"

"Ngươi không biết a, ở cái ngõ nhỏ này, mười lăm năm trước, cũng có người bị giết sống, đây là báo ứng!"

"Đây là trừng phạt đúng tội, đều là bản thân hắn làm nghiệt. Trời làm vậy, có thể tha, người làm vậy, không thể sống! Trời làm vậy, có thể tha, người làm vậy, không thể sống! Trời làm vậy, có thể tha, người làm vậy, không thể sống a... Ha ha, ha ha ha ha..."

Ngay khi tất cả mọi người không hiểu được chuyện gì đang xảy ra bỗng nhiên một người cười ha hả, trong miệng luôn nhắc "Trời làm vậy, có thể tha, người làm vậy, không thể sống", cứ như vậy chạy đi, hiển nhiên là bị chuyện lần này dọa phát điên rồi.

Kế tiếp, tần suất người chết có chậm lại, một ngày một người, hình như là thả chậm bước chân giết người. Hơn nữa lần này thủ đoạn giết người so với lúc trước có chút khác.

"Oan hồn" không lại lạm sát kẻ vô tội, mà chọn lựa người mười lăm năm trước, ra tay với bọn họ, rõ ràng không muốn liên lụy người vô tội.

Nhưng có một điều, Bạch Hiểu Tinh không rõ, đã biết Triệu Tử Tu tham gia vào chuyện lần này, như vậy đại biểu cho chuyện này sẽ có cùng kết quả với mười lăm năm trước, vậy vì sao "Oan hồn" này còn muốn tiếp tục giết người?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Nghĩa trang Nữ quỷ

"Thành Chủ, có một số việc ngài đã lựa chọn nói, như vậy nên nói ra toàn bộ đi, dù sao chỉ có biết rõ mọi chuyện chúng ta mới giúp ngài giải quyết tốt được?"

Ngữ khí Bạch Hiểu Tinh rất khẩn thiết, hiện tại việc cấp bách là, những người đã chết có thù hận gì với một nhà phú thương kia, có còn người nào năm đó có liên quan đến phú thương kia còn sống hay không.

Nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tinh, ánh mắt Thành Chủ có chút trốn tránh, không phải hắn không muốn nói, mà là...

Ai, chuyện năm đó kỳ thực hắn cũng tham dự trong đó, hiện tại nên nói thế nào mới tốt đây, bất quá nếu không nói, chỉ sợ sẽ còn có người chết, cho nên...

"Bạch cô nương, Vương gia, người tham dự chuyện mười lăm năm trước, cơ bản đều đã chết, hiện tại chỉ còn một người sống sót."

Ngữ khí Thành Chủ thập phần kiên định, đã đến lúc này, hắn quyết định nói ra hết, như vậy sẽ không giấu diếm!

"Người sống sót kia chính là ta, chuyện năm đó tuy rằng không phải một tay ta bày ra, thế nhưng cũng tham dự trong đó, hơn nữa nếu không phải ta tạo điều kiện thuận tiện, năm đó một nhà phú thương ở phủ Thành Chủ làm sao có thể chết dễ dàng như vậy."

"Nam nhân cao to kia có thù hận gì phú thương, vì sao hắn lại bị siết cổ chết, mà những người khác đều bị bầm thây?"

Đây mới là trọng điểm, Bạch Hiểu Tinh luôn không hiểu, vì sao cách hắn chết lại khác những người khác.

"Mười lăm năm trước, chính hắn, ở trong ngõ nhỏ, giết chết nữ nhi đã trốn thoát của phú thương, siết cổ đến chết, đây là báo ứng của hắn! Mà người khác lại tham gia sát hại phụ nhân, lúc đó phụ nhân kia bị chém cho đến chết."

"Nếu là như thế, tên nam nhân đó bị trừng phạt đúng tội! Bất quá, theo như ngươi nói, hắn đã giết chết nữ nhi của phú thương, vậy hắn chính là người cuối cùng nhìn thấy thi thể của nàng? Vậy thi thể xử lý ra sao?"

Bạch Hiểu Tình nói xong, cũng có chút nghi vấn, chuyện năm đó giống như một đoàn sương mù, cảm giác không rõ.

"Không thấy, đêm đó hẳn đã xác định nữ hài kia đã tắt thở, nhưng khiến người ta khiếp sợ là, thi thể của nàng cuối cùng lại không cánh mà bay."

Thành Chủ nói xong, đáy lòng lại dâng lên sự sợ hãi, chuyện năm đó lại một lần nữa tái diễn, dĩ nhiên sẽ làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Hắn còn nhớ rõ, lúc trước tên nam nhân kia bóp chết người như giết một con kiến, dễ dàng lấy tánh mạng của tiểu cô nương kia, nhưng cuối cùng lại không thấy thi thể của nàng.

Do nhất thời tham tiền, mới dẫn tới báo ứng hôm nay, bọn hắn bị trừng phạt đúng tội!

Chỉ là năm đó vì bản thân có dục niệm giết một nhà bọn họ, hôm nay bọn họ trở về cũng vì muốn tánh mạng người trong thành, điều này cũng thật sự rất nhân tâm!

Rốt cục là ai, năm đó rõ ràng không còn ai sống sót, vì sao hiện tại lại có người báo thù!?

Xem bộ dạng của Thành Chủ, Bạch Hiểu Tình biết hôm nay sẽ không hỏi được gì, cũng may những điều muốn biết cũng đều đã biết rồi, cũng không quá mức để ý những tình tiết khác nữa, chỉ là trong lòng nàng có chút nghi hoặc.

Xem ra tối nay bọn họ cần phải đi nghĩa trang nhìn một chút rồi, trong tay nam nhân kia cầm cái gì.

Bạch Hiểu Tình biết mấy ngày nay tên sát nhân chắc chắn sẽ đi lấy nó, cho nên nàng bố trí mai phục, chờ đợi kẻ địch mắc câu, nhưng thật không ngờ, đối phương lại bình tĩnh như vậy, một khi đã như vậy, nàng liền muốn xem thử, đó rốt cục là cái gì.

"Buổi tối đến nghĩa trang ta đi cùng nàng."

Thời gian dài ở chung, Triệu Tử Tu chỉ cần nhìn biến hóa trong mắt Bạch Hiểu Tình, liền biết nàng suy nghĩ cái gì, nàng đã muốn đi nghĩa trang, hẳn tất nhiên cũng sẽ đi theo.

"Được, cùng đi."

Đã biết kháng nghị cũng không có hiệu quả, như vậy Bạch Hiểu Tình không thêm phản kháng, hai người so với một người an toàn hơn.

Tuy rằng nói người kia ám sát nàng, thực lực thật sự không là gì cả, nhưng không ai có thể xác định chỉ có một người, vạn nhất còn có đồng bọn, sẽ phiền toái.

Nếu bản thân lại bị thương, phỏng chừng Triệu Tử Tu sẽ lại đồ thành.

Không, nếu là Lộ thành, nói không chừng Triệu Tử Tu sẽ trực tiếp nói hết chuyện mười lăm năm trước ra, sau đó xin triều đình phái binh, trực tiếp diệt Lộ thành.

Bạch Hiểu Tình đoán không sai, nếu thời điểm máu chót nàng xảy ra chuyện, Triệu Tử Tu sẽ thật sự phát điên.

Đêm hôm đó, hai người lặng lẽ ẩn vào nghĩa trang, trốn ở một nơi bí mật gần đó, nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Trong lòng Bạch Hiểu Tình có cảm giác, tối hôm nay tuyệt đối sẽ có chuyện xảy ra, nói không chừng tối hôm nay vụ án sẽ có đột phá.

"Trời lạnh, cẩn thận phong hàn."

Đứng ở sau lưng Bạch Hiểu Tình, Triệu Tử Tu nói một câu, liền ôm cả người Bạch Hiểu Tình vào trong ngực, độ ấm trong ngực làm Bạch Hiểu Tình không khỏi thờ dãi.

Khóe miệng gợi lên một độ cong, Bạch Hiểu Tình có chút buồn cười, nam nhân này, rõ ràng chỉ muốn ôm nàng, lại tìm nhiều lý do như vậy.

Nàng là người tập võ nếu vì thời tiết lạnh mà bị phong hàn, như vậy một thân nội lực thật sự vô dụng.

"Không cho cười!"

Triệu Tử Tu gầm nhẹ bên tai Bạch Hiểu Tình, hẳn cũng biết mình ngu ngốc mới nói như vậy, nhưng chỉ cần có thể ôm nàng vào trong ngực, dù có nói lời ngớ ngẩn, cũng không sao.

"Tử Tu, ta không cười ngươi."

Vốn dĩ Triệu Tử Tu không hề nói gì, hiện tại nói ra, khóe miệng Bạch Hiểu Tình lại cong lên càng lúc càng rộng, nam nhân này.

Khi Triệu Tử Tu nghe thấy trong lời nói của Bạch Hiểu Tình có ý cười, cúi đầu, hung hăng cắn một ngụm trên cổ của nàng, sau đó lại hơi đau lòng liếm liếm.

Loại cảm giác này thật giống như động vật bị chọc giận, làm Bạch Hiểu Tình có chút sùng sốt.

"Từ Tu, đừng náo loạn, có người đến đây."

Triệu Từ Tu cũng không phát hiện thân thể Bạch Hiểu Tình cứng ngắc trong nháy mắt, muốn tiếp tục giờ trò xấu, Bạch Hiểu Tình lại ngăn động tác của hắn, cảnh giác nhìn về cửa nghĩa trang.

Tuy rằng không có động tĩnh, nhưng Bạch Hiểu Tình lại cảm giác được, nơi này có hơi thở của người.

Nghe thấy Bạch Hiểu Tình nói, Triệu Từ Tu cũng không tiếp tục náo loạn, mà cùng nàng nhìn về phía cửa nghĩa trang, hai người đều dè dặt cẩn trọng giấu hơi thở, trong nháy mắt, nghĩa trang khôi phục không khí trầm lặng bộ, một điểm tức giận đều không có.

Hai người đợi khoảng một nén nhang, một bóng dáng màu trắng chậm rãi tiến vào.

Đúng vậy, chính là bay.

Hai chân giống như không có, nếu người khác thấy như vậy, nhất định sẽ bị dọa, bởi vì bóng dáng kia căn bản không giống người, mà là bộ dáng của một quỷ hồn.

Triệu Từ Tu cùng Bạch Hiểu Tình nhìn nhau cười, không thể không nói, người này diễn thật tốt, bởi vì là oan hồn lấy mạng, cho nên hiện tại "Nữ quỷ" liền xuất hiện tại nơi này.

Nếu người thường nhìn thấy một màn như vậy, nhất định sẽ bị dọa sợ, sau đó liền khẳng định là oan hồn lấy mạng, án mạng lần này ở Lộ thành cũng sẽ bị đình trệ, mà hung thủ tất nhiên có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Nhưng hôm nay ở nghĩa trang lại không phải người thường, mà là hai cao thủ, chỉ trong nháy mắt, hai người liền cảm giác được tiếng hít thở của "Nữ quỷ".

Thử hỏi một người đã chết, trở thành quỷ hồn làm sao có thể hô hấp, xem ra không phải oan hồn lấy mạng, mà là có người giả thần giả quỷ.

Nhưng hai người cũng không có đi ra, muốn xem thử "Nữ quỷ" này, bọn họ đang chờ thời cơ, hiện tại ra ngoài chỉ có thể đá thảo kinh xà.

Quả nhiên, khi hai người nhìn chăm chú, nữ quỷ chậm rãi bay về phía thi thể nam nhân kia, lấy thứ hắc cảm trong tay, sau đó liền chuẩn bị rời đi.

Trong lúc này, Bạch Hiểu Tình cùng Triệu Từ Tu xuất hiện tại cửa nghĩa trang, chặn đường đi của "Nữ quỷ".

"Vị cô nương này, đã đến đây rồi, vì sao không để ta tiếp đón?"

Nhìn "Nữ quỷ" đứng ở đối diện, làn da thâm bại, vành mắt xanh đen, môi tím tái, trên cổ là vết dây thừng, một thân bạch y, tóc tai bù xù.

Nếu như không phải đã biết trước, nói không chừng Bạch Hiểu Tình sẽ cho rằng người trước mắt thật sự là "Nữ quỷ", nàng không nghĩ tới ở cô đại lại có kỹ thuật hoá trang tiên tiến như vậy, có thể đem một cái người sống biến thành nữ quỷ.

"Ngươi... Là... Ai...?"

Thanh âm "Nữ quỷ" có chút bay bổng, cả người đứng ở trước mặt Bạch Hiểu Tình, giống như đang nghi hoặc nàng là loại người nào.

"Không cần giả bộ, chúng ta đã gặp mặt, ngày đó lúc ta và Từ Tu phải rời khỏi Lộ thành, không phải là ngươi muốn ám sát bọn ta sao, cô nương, giả thần giả quỷ nên vừa phải thôi, nếu không, sẽ bị người khác phát hiện."

Lời nói Bạch Hiểu Tình không chút khách khí, nữ nhân này tuy rằng đã đổi quần áo, nhưng mùi hương trên người khiến Bạch Hiểu Tình thấy rất quen thuộc. Ngày đó người ám sát nàng cũng có mùi hương như vậy.

Mùi hương kia rất quen thuộc, Bạch Hiểu Tình đã ngửi qua, cho nên mới cảm thấy quen thuộc.

"Ngươi làm sao mà biết là của ta?"

Đối phương lên án nhìn Bạch Hiểu Tình đã biết nàng ngụy trang, cho nên cũng không giả bộ nữa, bởi vì nàng là người thông minh, biết trong lúc này cho dù giả bộ cũng sẽ không có kết quả gì, cho nên nàng sẽ không lãng phí thời gian.

"Ngươi không biết sao, trên người ngươi có mùi hương đặc thù, chỉ cần ngửi qua một lần, sẽ nhớ được, mà khứu giác của ta lại rất mẫn cảm, ngày đó ngươi ám sát đã phi thân qua người ta, cũng đủ để ta nhớ kỹ mùi hương trên người ngươi."

Lúc này Bạch Hiểu Tình nhẹ nhàng cười, giải thích cho nữ tử hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Ai là hung thủ?

"Ta đã trả lời vấn đề của ngươi, bây giờ tới phiên ngươi trả lời vấn đề của ta."

Nhìn thiếu nữ thừa nhận, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, không có khí thế bức người, chỉ có thái độ ôn hòa, lúc này Bạch Hiểu Tinh làm cho người ta dễ dàng trầm tĩnh lại.

"Ta chỉ muốn biết ngươi cùng một nhà phú thương mười lăm năm trước có quan hệ gì, vấn đề này không khó trả lời đi."

Đối phương muốn trả thù cho nhà phú thương kia, như vậy tất nhiên sẽ có liên quan đến họ, nếu không có liên quan, chỉ bằng một thiếu nữ nhỏ nhoi làm sao có dũng khí đi giết người.

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Hiểu Tinh, nữ tử há miệng thờ dốc nhưng không trả lời, bởi vì nàng không biết nên trả lời thế nào, tuy rằng nàng có liên quan đến họ, thế nhưng..

"Ta nghĩ ngươi là đứa bé gái của bọn họ đi, nhưng ngươi lại không phải là người đã chết kia, mà là một nữ nhi khác, ta đoán đúng không?"

Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt hỏi, khóe miệng vẫn mang theo ý cười như vậy.

Nhưng chính câu nói này, khiến cho vật trong tay nàng ta rơi xuống đất, vang lên một tiếng, tiếng vang thanh thúy chấn động cả ba người.

Bạch Hiểu Tinh chậm rãi đi qua, nhặt vật rơi trên mặt đất, đó là một khối ngọc bội, cầm trên tay rất mát, nhìn qua là một khối ngọc rất tốt.

Mà cái làm Bạch Hiểu Tinh để ý là hoa văn trên ngọc bội, hoa văn này rõ ràng là của riêng gia tộc phú thương đó, cho nên thiếu nữ này tuyệt đối là cái người của họ.

"Ngươi làm sao mà đoán được?"

Hiển nhiên thiếu nữ đã thừa nhận, không sai, nàng chính là nữ nhi năm đó của phú thương, bất quá nàng không phải là đại nữ nhi đã chết, mà là muội muội song sinh của nàng ta.

"Bởi vì ngọc bội, kỳ thực chúng ta đã sớm tới nghĩa trang, khối ngọc bội này ta cũng đã sớm xem qua, tất nhiên biết chuyện lần này có liên quan đến một nhà phú thương năm đó."

Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng cười, nhìn thấy tay nam nhân đó có nắm thứ gì đó, sao nàng có thể không đến kiểm tra, khi thấy được miếng ngọc bội tất nhiên cũng đoán được chuyện gì xảy ra.

Bất quá nàng không để lộ ra, bởi vì một khi lộ ra, như vậy cục diện nàng ta bày ra để mê hoặc người khác sẽ thành công, mọi người sẽ cho rằng đúng là oan hồn lấy mạng, chuyện này sẽ không thể giải quyết được.

"Ngươi thật sự rất lợi hại, vì sao mười lăm năm trước ngươi không xuất hiện ở đây, nếu ngươi có mặt ở đây lúc đó, có phải phụ thân, mẫu thân còn có tỷ tỷ của ta sẽ không chết thảm như vậy không?"

Nhìn Bạch Hiểu Tinh, thiếu nữ, không, phải nói là trong mắt nữ tử, mang theo một tia ưu thương, vốn dĩ gương mặt khủng bố làm cho người ta nhìn thấy đáng sợ, lúc này lại làm cho người ta thương tiếc.

“ Có muốn nói chuyện năm đó với ta không?"

Tuy rằng chuyện năm đó Bạch Hiểu Tinh đã nghe Thành Chủ nói qua một lần, nhưng nàng vẫn muốn biết chân tướng thật sự, bởi vì năm đó ít nhiều hấn cũng có điều giấu diếm

"Muốn nói ở đây sao? Chúng ta có phải nên đổi một chỗ khác không?"

Nhìn cảnh sắc chung quanh, dù lớn mật đến đâu cũng sẽ cảm thấy sợ hãi trong lòng, hướng chi nàng vẫn là một nữ tử. Nhìn thoáng qua biểu cảm bình tĩnh của Bạch Hiểu Tinh, trong lòng không khỏi có chút bội phục, cùng là nữ nhân, vì sao Bạch Hiểu Tinh lại có can đảm như vậy.

"Vậy đến chỗ ta ở đi, nơi đó rất ấm áp."

Cười với nàng ta, Bạch Hiểu Tinh chuẩn bị rời đi, lại bị Triệu Tử Tu nắm thắt lưng kéo vào trong lòng, vận khinh công, ôm nàng bay trở về quán trọ, về phần nữ tử kia...

Được rồi, nàng đã triệt để bị Triệu Tử Tu phốt lờ.

"Tử Tu, chúng ta đi như vậy rồi, nếu nàng ta không đi cùng thì sao."

Nhìn Triệu Tử Tu rõ ràng có chút giận dữ, Bạch Hiểu Tinh không biết hẳn lại làm sao nữa, bắt đầu nổi giận.

"Nếu không đi cùng, đến lúc đó ta sẽ phái người truy bắt, nàng ta không chạy thoát được đâu."

Triệu Tử Tu hừ hừ, rõ ràng bởi vì Bạch Hiểu Tinh bỏ mặc hắn mà bất mãn, ở nghĩa trang lâu như vậy, Bạch Hiểu Tinh căn bản không hề liếc mắt nhìn hắn một cái, loại cảm giác này làm cho hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Ngay thời điểm hai người cãi nhau, nữ tử kia đi tới chỗ của nàng.

Rõ ràng, nàng đã thay đổi quần áo, tuy rằng sắc mặt thoạt nhìn có chút tái nhợt, thế nhưng cũng không quá khủng bố, cần cổ xanh tím cũng bị nàng xóa đi, hiện tại nàng ta hoàn toàn là một giai nhân thanh tú.

"Quan hệ hai người các người thật tốt."

Nhìn Triệu Tử Tu không ngừng dính theo Bạch Hiểu Tinh, khoe miệng nàng ta mỉm cười đau khổ, giống như thấy được một cảnh tượng khác.

Nếu năm đó tỷ tỷ không chết, nàng và hắn cũng giống như Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu, khiến người ta vô cùng hâm mộ.

"Được rồi, đừng náo loạn nữa!"

Nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay to của Triệu Tử Tu đặt ở bên hông mình, ý bảo hắn đừng làm loạn nữa, hiện tại có việc quan trọng cần nói.

"Vị cô nương này không biết phải xưng hô như thế nào."

"Người gọi ta là cô nương đi, ta không có tên, sau khi người nhà ta mất ta liền trở thành cô nhi, còn cần tên làm gì."

Thanh âm nữ tử mang theo chút tự giễu, nhưng vẫn có thể để cho người ta cảm giác được nàng rất coi trọng người nhà của mình.

Bởi vì bọn họ chết, cho nên nàng lựa chọn chôn vùi quá khứ, thậm chí ngay cả tên đều từ bỏ, nữ tử như vậy, thật sự làm cho người ta đau lòng a!

"Vậy cô nương, năm đó đã xảy ra chuyện gì, ta biết người phần nộ, nhưng giết người thế này cũng có chút..."

Có chút gì đó, Bạch Hiểu Tinh chưa nói ra, nhưng nữ tử cũng hiểu, nàng cũng biết bản thân làm sát kẻ vô tội, nhưng nếu không báo thù chuyện năm đó, trong lòng nàng cũng không có cách nào bình ổn.

Nữ tử hít một hơi, bắt đầu kể chuyện xưa.

Mọi chuyện từ trong miệng nàng và trong miệng Thành Chủ không giống nhau, Thành Chủ kể chuyện tràn ngập máu tanh, nhưng nữ tử này kể lại khác.

Không phải nói nội dung bọn họ kể khác nhau nhiều, nội dung cũng gần giống nhau như đúc, chẳng qua bởi vì là người bị hại, chuyện nàng biết nhiều hơn Thành Chủ một ít.

Nhưng câu chuyện xưa này lại tràn ngập cảm xúc đau thương, làm ai nghe được sẽ đều cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, trong lòng giống như bị cái gì ngăn chặn, hoàn toàn không thể phát tiết.

Sau khi nghe nàng ta nói xong chuyện năm đó, Bạch Hiểu Tinh chỉ hỏi một vấn đề.

"Năm đó bởi vì thân thể người không khỏe nên tránh được một kiếp, như vậy người mang thi thể tỷ tỷ người đi là người sao?"

Cho tới nay, điều khiến cho Bạch Hiểu Tinh không rõ chính là xác chết của thiếu nữ kia rốt cục là ở đâu, mặc kệ là Thành Chủ hay là nữ tử này đều nói là nàng đã chết, nhưng người chết có thể tự chạy sao, chẳng lẽ xác chết sống lại? Điều này cũng rất không có khoa học rồi!

"Không phải ta, năm đó khi ta tỉnh táo lại liền người nhà toàn bộ đều lâm nạn, nếu không phải lúc đó ta bệnh nặng hô hấp mỏng manh bọn họ cho là ta đã chết nên không bỏ một đao vào người ta, hiện tại chỉ sợ ta cũng không thể đứng đây nữa."

Nữ tử trả lời như vậy khiến Bạch Hiểu Tinh nhăn mày lại, không phải nàng mang thi thể đi, như vậy thi thể đó làm sao có thể tự biến mất.

Thấy vẻ mặt của nàng ta thật sự không biết, Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt khoát tay để cho nàng rời đi, nàng ta chẳng qua là muốn báo thù cho người nhà của mình mà thôi, nếu đem nàng ta bắt lại, trong lòng nàng sẽ cảm thấy bất an.

Nhưng thiếu nữ tiếp nhận ý tốt của Bạch Hiểu Tinh, bởi vì nàng biết lúc này bản thân đã giết rất nhiều người, nghiệp chướng đã nặng nề, hơn nữa nàng giết nhiều người vô tội như vậy, báo thù không phải lý do để nàng có thể tùy ý giết người.

Hiện tại nàng đã giết hết những người hại gia đình mình, mà Lộ thành cũng gần như bị hủy rồi, như vậy nàng đã đạt được mục đích, hiện tại nàng quyết định muốn đoàn tụ với thân nhân của mình.

Đã chia lìa mười lăm năm, bây giờ nàng rốt cục có thể đoàn tụ với họ, cho dù nơi đoàn tụ là địa ngục cũng tốt!

"Từ Tu, người nói xem, ta có phải nghĩ sai rồi không, nếu ta không cố ý điều tra, cô nương này sẽ không sa lưới..."

"Nàng không có sai, nếu nàng ta không rơi vào bẫy, sẽ có càng nhiều người vô tội bị giết, nàng không được quên, có rất nhiều người vô tội bị giết."

Tuy rằng không biết an ủi Bạch Hiểu Tình như vậy có đúng hay không, nhưng đây là sự thật, bởi vì có rất nhiều người bị liên lụy trong đó.

"Từ Tu, không biết vì sao, ta cảm thấy mọi chuyện có gì đó không đúng, tuy rằng nàng ta đã nói tất cả là do nàng ta làm, nhưng ta vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, cho tới bây giờ vẫn có một nghi vấn không côi bỏ được."

"Rốt cục là ai mang thi thể thiếu nữ kia đi!"

Hai người trăm miệng một lời, bọn họ đều hiểu đây mới là điểm mấu chốt, năm đó đã có người đem thi thể đi, như vậy quan hệ của người kia với nàng ta tuyệt đối không bình thường.

Nếu như vậy, Bạch Hiểu Tình có lý do hoài nghi người gây ra việc lần này không phải chỉ có mình nàng ta.

Hơn nữa...

Bạch Hiểu Tình nhớ tới một điểm, công phu thiếu nữ kia tuy rằng không kém, nhưng có một vấn đề nghiêm trọng là, lá gan của nàng cũng không lớn, lúc ở nghĩa trang Bạch Hiểu Tình liền phát hiện, thân thể của nàng luôn run run, rõ ràng là bộ dáng sợ hãi.

Nếu ngay cả ở nghĩa trang đã thấy sợ, sao lại có can đảm giết người, lại bắt thấy người khác, điều này rõ ràng không thể tin được.

Cho nên trong lòng Bạch Hiểu Tình thầm đoán, sự tình lần này tuyệt đối không phải do thiếu nữ đó làm, hiện tại nàng sở dĩ đứng ra nhận tội hoàn toàn là vì ai đó, hơn nữa thoát nhìn nàng rất tự nguyện.

Bạch Hiểu Tình có lý do để tin tưởng, chuyện lần này tuyệt đối sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hung thủ thật sự

Quả nhiên, mọi việc giống như phán đoán của Bạch Hiểu Tình, án mạng cũng không bởi vì nữ nhân kia sa lưới mà chấm dứt, ngày hôm sau, lại có một thi thể khác xuất hiện.

"Cô nương, đến bây giờ người còn không chịu nói sao, hiện tại hung thủ lại tiếp tục giết người, như vậy cho thấy toàn bộ những gì người nói trước kia là dối trá."

Kỳ thực ngay từ đầu, Bạch Hiểu Tình đã biết, những gì nữ tử này nói, cũng không hoàn toàn là sự thật.

Bạch Hiểu Tình đã từng học qua một khóa tâm lý học, khi một người nói dối biểu hiện của chân tay, ngôn ngữ, thậm chí là nhiệt độ cơ thể, nhịp tim đều sẽ thay đổi, cho nên, ngay từ đầu Bạch Hiểu Tình đã biết nữ tử này có điều giấu diếm nàng.

"Ta... Ta thật sự không biết."

Nữ tử lắc đầu, trên mặt mang theo nụ cười khổ, những gì có thể nói nàng đều đã nói, về phần những thứ không thể nói...

Không thể nói, cho dù bọn họ hỏi nữa nàng cũng sẽ không nói, bởi vì chuyện đó tuyệt đối không thể nói ra được.

"Quên đi, dù người không nói cũng không sao, hiện tại hung thủ giết người còn chưa đền tội, chuyện lần này sẽ không thể kết thúc như vậy, cho nên cô nương, thật xin lỗi, chúng ta không thể vì người gánh tội thay mà để hung thủ thật sự nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật."

Nói xong những lời này, Bạch Hiểu Tình liền lôi kéo Triệu Từ Tu rời đi, bởi vì nàng biết, nếu nàng ở lại, nữ tử kia nhất định sẽ vì tên hung thủ đó mà cầu tình.

Ngay từ đầu nàng ta đã biết hung thủ thật sự là ai, mà nàng vẫn không chịu nói ra, đây rõ ràng là hành vi cố ý bao che, cho nên nàng không tin nữ tử này sẽ không cầu tình cho hung thủ.

Mà nữ tử kia thấy Bạch Hiểu Tình không lưu tình rời đi, vốn định mở miệng nói gì nhưng lại chậm rãi ngậm lại, khóe miệng kéo ra một nụ cười tự giễu.

Chung quy nàng cũng không phải tỷ tỷ, nàng có bị làm sao hấn cũng không quan tâm, nàng nguyện ý thay người kia gánh tội, nguyện ý làm mọi chuyện vì người kia, nhưng ở trong mắt hấn từ đầu đến cuối cũng chỉ có mình tỷ tỷ.

Đủ, thật sự đã đủ rồi...

Nàng sẽ không vì hấn mà làm cái gì nữa, cũng sẽ không để chuyện này ảnh hưởng đến những dự tính của hấn. Hiện tại đã đủ rồi...

"Tình Nhi, nàng thật sự không hỏi sao, nữ nhân kia nhất định là biết gì đó."

Triệu Tử Tu cũng biết, ngay từ đầu nữ nhân đó đã biết hết mọi chuyện, nhưng cho tới bây giờ vẫn không chịu nói thật.

"Không cần hỏi, cho dù hỏi cũng không hỏi ra, Tử Tu, người có biết trong tình huống nào mà một nữ nhân biết rõ bản thân có khả năng sẽ chết, còn thay một người khác gánh tội không?"

Bạch Hiểu Tình hỏi vấn đề này khiến Triệu Tử Tu hơi sững sốt, hấn không phải nữ nhân, tất nhiên không biết, nhưng Bạch Hiểu Tình lại hiểu rất rõ, cũng vì biết, nên nàng mới không hỏi, bởi vì có hỏi cũng không lấy được đáp án.

"Người kia nhất định là người mà nàng ta yêu nhất, cho nên, cho dù có hỏi cũng sẽ không lấy được đáp án, chỉ bằng chúng ta tự nghĩ biện pháp còn tốt hơn."

Bạch Hiểu Tình nhẹ nhàng lắc đầu, khoe miệng bất đắc dĩ cười, nữ nhân, chính là bộ dạng này, một khi đã yêu, sẽ chấp nhận trả giá tất cả, mà không hề suy nghĩ xem làm như vậy có đáng giá không.

"Tình Nhi, nàng có kế hoạch gì sao?"

Nhìn bộ dạng Bạch Hiểu Tình, rõ ràng đã có kế hoạch, tuy rằng không biết kế hoạch của nàng là gì, nhưng xem ra nàng đã liệu tính từ trước.

"Hiện tại giữ bí mật, tới hôm nay người xem rồi sẽ biết."

Bạch Hiểu Tình bỗng nhiên cười, bây giờ việc nàng cần phải làm là chờ hung thủ chui đầu vào lưới.

.....

Đêm khuya.

Trong ngục giam có một nữ tử, quần áo trên người nàng đã rách tung toé, còn có vết máu, quần áo rách có thể nhìn thấy miệng vết thương bên trong.

Hiển nhiên, nữ tử này đã bị dụng hình, cả người nàng tựa vào góc nhà tù, hô hấp cực kỳ mỏng manh, trên mặt khắp nơi đều là máu, đầu tóc cũng rối tung lên, lộn xộn làm cho người ta nhìn qua sẽ cảm thấy không đành lòng.

"Khụ khụ..."

Đột nhiên, truyền đến âm thanh ho khan dồn dập, thanh âm này rõ ràng là từ chỗ nàng ta vọng lại, tiếng ho khan ho thấy nàng vẫn còn nhỏ tuổi.

"Khụ khụ cái gì, sớm một chút giao hung thủ ra sẽ không phải chịu khổ như vậy, thật sự là mạnh miệng, tới hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai lại phải chịu cực hình đó!"

Nghe thanh âm nữ tử ho khan, cai ngục thở dài một tiếng, ai, một giai nhân thanh tú như vậy bị đánh thành bộ dạng này, những người đó thật đúng là ác độc.

Nàng cũng không trả lời, mà tiếp tục ho khan.

Cai ngục thấy một màn như vậy bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chậm rãi đi ra ngoài, nữ tử kiên cường như vậy thật sự hiếm thấy, chỉ tiếc là nàng kiên cường sai chỗ rồi.

Bóng đêm dần bao phủ, đã đến giờ sưa, bên ngoài ngục giam truyền đến thanh âm rất nhỏ.

Giờ phút này nữ tử luôn ngồi trong góc đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía có tiếng nói phát ra, lúc nàng còn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra, cửa ngục đã mở ra, một nam tử đi vào, nắm cổ tay nàng kéo ra ngoài.

"Ta nói rồi, ta không cần người gánh tội thay, ta cũng không cần người khác tha thứ, người ở Lộ thành này đều đáng chết, nếu không phải vì cái thành rách nát này, Duyên nhi làm sao mà chết!"

Thanh âm nam tử mang theo một tia bi thương, hiển nhiên người tên Duyên nhi là người hấn yêu, mà hiện tại người này đã không còn sống.

"Bây giờ đi với ta, sau đó rời khỏi Lộ thành, người đã không muốn báo thù cho Duyên nhi, như vậy hãy vĩnh viễn rời khỏi nơi này đi, không ngờ Duyên nhi lại có một muội muội như người!"

Lời nói của nam tử rất nặng, trong mắt hắn toàn là sự điên cuồng, rõ ràng, hiện tại hắn đã không còn lý trí.

"Rời đi? Hôm nay bốn vương thật muốn nhìn xem ngươi làm thế nào để rời khỏi nơi này!"

Ngay khi nam tử sắp sửa mang nàng ta rời đi, một thanh âm bỗng nhiên truyền đến, làm hắn cả kinh, hắn biết người đến là Triệu Tử Tu, thế nhưng lại không ngờ hắn sẽ đến nhanh như vậy.

"Lệ Vương điện hạ, nếu hôm nay người nói những lời này là Bạch cô nương, có lẽ ta còn có chút kiêng kỵ, nhưng..."

Nam tử còn chưa dứt lời liền im bặt, hắn không dám tin nhìn chúi thủ ở trên cổ, không hiểu vì sao lại trong nháy mắt tình huống đã hoàn toàn thay đổi.

"Chẳng lẽ ngươi không biết Triệu Tử Tu ở đâu, ta tất nhiên cũng sẽ ở đó sao?"

Bỗng nhiên một giọng nữ tử vang lên, nhưng không phải thanh âm hắn quen thuộc, mà là...

Bạch Hiểu Tinh!

Trong nháy mắt, hắn liền biết bản thân trúng kế, vốn cho rằng hôm nay đến đây không có kẻ nào biết, không nghĩ tới đối phương lại ở đây mai phục trước, hắn quả thật suy nghĩ thua nàng rồi.

"Ngươi vì sao lại ở đây, nàng đâu?"

Nam tử cắn chặt răng, tất nhiên thật không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy, rõ ràng ở bên trong là muội muội của Duyên nhi, bây giờ sao có thể biến thành Bạch Hiểu Tinh.

"Nàng? Nàng ngay từ đầu đã không ở trong này, nơi này đều là ta vì ngươi mà bố trí."

Lời nói của Bạch Hiểu Tinh khiến hắn không thể chấp nhận, bởi vì ý nàng là, nơi này được bố trí để chờ hắn.

"Các ngươi làm sao biết được ta sẽ tới đây?"

Đây là cái mà hắn không hiểu, ngay cả chính hắn đều không biết hắn sẽ tới đây hôm nay, vì sao những người này lại biết hơn nữa còn đặt sẵn mai phục?

"Kỳ thực rất đơn giản, bởi vì một khi ngươi biết nàng ở trong tay chúng ta, ngươi nhất định sẽ tới cứu nàng, tuy rằng không biết nàng là gì của ngươi, nhưng nàng đã gánh tội thay ngươi, quan hệ giữa các ngươi tất nhiên là không đơn giản, như vậy ngươi làm sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng chết được?"

Ngay từ đầu Bạch Hiểu Tinh đã đoán chắc tâm lý của hắn, mới bày ra thế cục này, nàng biết, sở dĩ nàng không để nữ tử kia ở trong này, là vì nàng không muốn kế hoạch của mình xảy ra sơ suất, nàng cũng không muốn đến lúc đó bởi vì nàng ta mà làm cho kế hoạch thất bại.

"Không thể không nói, Bạch cô nương ngươi thật sự rất thông minh, có lẽ ngay từ đầu ta nên nghe theo lời đề nghị của nàng, trừ khử ngươi, như vậy, hiện tại ta cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như vậy!"

Nói xong, nam tử không biết từ chỗ nào rút ra một thanh chủy thủ, hung hăng đâm về phía Bạch Hiểu Tinh, hắn biết Bạch Hiểu Tinh có võ công, hơn nữa hình như không hề thấp, nhưng hắn không tin, võ công của một nữ nhân sao có thể so với võ công hắn chăm chỉ khổ luyện mười lăm năm!

Hắn nghĩ như vậy không sai, chỉ tiếc là, người hôm nay hắn gặp là Bạch Hiểu Tinh, nếu đổi thành nữ tử khác, những lời này có thể sẽ đúng.

Nhưng đối với Bạch Hiểu Tinh mà nói là hoàn toàn sai lầm, nội lực của nàng so với hắn có thể không bằng, nhưng có một thứ, hắn tuyệt đối không nên so với nàng, đó là chiêu thức, cho tới nay Bạch Hiểu Tinh đều học kỹ thuật chém giết, còn hắn thì không.

Cho nên thời điểm giáp mặt đánh nhau, rõ ràng Bạch Hiểu Tinh chiếm ưu thế không ít.

Nhưng cho dù như vậy, Triệu Tử Tu vẫn rất lo lắng, vết thương lần trước trên người nàng còn chưa khỏi hẳn, còn ói ra máu, hiện tại lại còn động võ, hắn làm sao có thể yên tâm!

Trong lúc Triệu Tử Tu sốt ruột, chỉ nghe một tiếng loảng xoảng, chủy thủ trong tay nam tử đã bay mất, văng về phía góc tường, mà cả người hắn liền bị Bạch Hiểu Tinh chế trụ không thể động đậy.

"Tốt lắm, bây giờ để chúng ta nhìn thử, bộ mặt thật của oan hồn cần rở ở Lộ thành trong khoảng thời gian này đi!"

Bởi vì nam tử che vải đen, nên nàng đều không biết hắn là ai, hiện tại hắn đã bị chế trụ, đương nhiên phải xem thử nam nhân này rốt cục là người thế nào, lại có thể phát điên thành như vậy, ngay cả tiểu hài tử đều không tha, người như vậy nên kéo ra ngoài bầm thây vạn đoạn!

"Sao... Sao có thể như vậy, vì sao lại là ngươi!?"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Sự trả thù tàn nhẫn nhất

Editor: Susubluu

Miếng vải đen rơi xuống, mắt Bạch Hiểu Tinh choáng váng, nàng tưởng tượng ra vô số khả năng, nhưng cho tới bây giờ đều chưa hề nghĩ tới oan hồn Lộ thành lại là nam nhân trước mắt này!

"Vì sao không thể là ta?"

Miếng vải đen trên mặt bị kéo xuống, hắn cũng biết thân phận của mình đã bị vạch trần, cho nên cũng không còn sợ hãi, chỉ cười nhìn Bạch Hiểu Tinh, trong mắt mang theo cảm giác giải thoát.

"Ha ha, chúng ta nghĩ 'Oan hồn' có khả năng sẽ là một người dân trong thành, thật không ngờ lại là người, thiếu Thành Chủ Lộ thành!"

Đúng vậy, người trước mắt này chính là con trai của Thành Chủ Lộ thành, thiếu Thành Chủ.

"Các người đương nhiên không thể tưởng tượng được, bởi vì chuyện mười lăm năm trước cha ta cũng tham dự vào, các người làm sao có thể nghĩ đến người muốn giết chết những người đó lại là con trai Thành Chủ."

Trong thanh âm thiếu Thành Chủ mang theo một tia tự giễu, càng hối hận nhiều hơn.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh không hiểu vì sao hắn lại hối hận, là vì không cẩn thận bị bắt hay là vì...

"Ha ha, các người vĩnh viễn không biết được ta hận bao nhiêu, ta hận những người đó cỡ nào, hận cha ta, càng thêm hận chính bản thân mình!"

Thanh âm của hắn rất bi thương, làm người ta không tự chủ được mà cảm thấy khó chịu, nam tử này đã trải qua chuyện gì, vì sao khi nói đến chuyện mười lăm năm trước lại ưu thương sâu nặng như vậy.

"Đưa hắn tới phủ Thành Chủ, muốn giải quyết thế nào liền để bản thân Thành Chủ đại nhân quyết định vậy."

Chuyện lần này chân tướng đã rõ ràng, cho nên bọn họ cũng không nhúng tay vào nữa, dù sao cũng là chuyện cũ của Lộ thành, vẫn nên để bản thân Thành Chủ tự giải quyết đi.

"Từ Từ, lần này thật làm cho ta ngoài ý muốn, thật không ai ngờ, người giết những kẻ đó lại là thiếu Thành Chủ thoát nhìn vô dụng kia."

Bạch Hiểu Tinh còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn nhìn rất suy yếu, một mặt tái nhợt, ho khan không ngừng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở, thật không ngờ võ công của hắn lại cao như vậy.

"Xem ra hắn chính là người đã mang thi thể bé gái mười lăm năm trước đi, hiện tại mọi tình tiết đều đã được xâu chuỗi lại."

Bạch Hiểu Tinh không hiểu vì sao nam tử lại hối hận, nhưng Triệu Từ Từ lại hiểu, đó là một loại cảm giác vô lực, không thể bảo hộ người trong lòng, cảm giác rất bất lực.

Như vậy động cơ giết người của hắn cũng đã rõ ràng rồi, xem ra vị thiếu Thành Chủ này đã yêu người tên là Duyên nhi kia, cho nên mới mang thi thể nàng đi.

Hơn nữa trong thời gian mười lăm năm khổ luyện, hi vọng một ngày có thể vì người hắn yêu mà báo thù.

"Từ Từ, người nói chấp niệm của một người có bao nhiêu đáng sợ, vì một chuyện từ mười lăm năm trước lại có thể giết nhiều người như vậy. Bất quá, càng đáng sợ hơn là chấp niệm của hắn quá sâu, hận thù của thiếu Thành Chủ kéo dài tới mười lăm năm, đến hiện tại hắn vẫn còn một lòng muốn báo thù."

"Loại cảm giác này ta hiểu..."

Mất đi người yêu rất tuyệt vọng, chỉ có thật sự yêu một người mới có khả năng làm như thế, mà hắn đã trải qua cảm giác này, lần đó Bạch Hiểu Tinh bị thương, loại lo lắng sẽ đánh mất nàng làm hắn sợ hãi, khiến cho hắn cả đời đều không quên được.

"Cái gì?"

Bởi vì giọng nói của Triệu Từ Từ quá nhỏ nên Bạch Hiểu Tinh cũng không nghe rõ Triệu Từ Từ đang nói cái gì.

"Ta cảm giác chuyện lần này sẽ không kết thúc đơn giản như thế, nguy rồi, chúng ta đến phủ Thành Chủ nhanh lên!"

Lúc này Triệu Tử Tu nhớ tới, Thành Chủ cũng liên quan đến chuyện năm đó, mà nam tử này cũng không bởi vì Thành chủ là phụ thân hắn mà buông bỏ oán hận, hiện tại đuổi hắn về phủ Thành Chủ không phải tạo điều kiện cho hắn sao!

Đợi đến khi đến phủ Thành Chủ, Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu mới phát hiện mọi chuyện đã không thể cứu vãn.

Chỉ thấy Thành Chủ cầm kiếm trong tay, máu tươi theo thân kiếm chậm rãi nhỏ giọt, rơi trên mặt đất, tạo thành một vũng máu đỏ sẫm, cảnh tượng tuyệt vọng làm cho ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy khó chịu.

Mà thiếu Thành Chủ lại ngã vào trong vũng máu, kiều ngạo cười, nụ cười của hắn mang theo thù hận, cũng có cảm xúc giải thoát, vận vẹo làm lòng người lạnh ngắt.

Bang!

Kiếm trong tay Thành Chủ rơi xuống mặt đất, hai mắt hắn trống rỗng nhìn con trai té trên mặt đất, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng.

"Con ta ——!"

Hắn không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này, vừa rồi không phải hắn muốn thuyết phục con trai rời đi sao, vì sao trong lúc vô ý con trai liền ngã trên mặt đất, bị chính hắn đâm chết.

"Ha ha, rốt cục báo thù được rồi, Duyên nhi ta rốt cục báo thù cho nàng rồi, những người mười lăm năm trước tổn thương nàng, tổn thương hại người nhà của nàng đều phải nhận trừng phạt, Duyên nhi, Duyên nhi, ta rốt cục có thể đi gặp nàng rồi, mười lăm năm, nàng cũng đã đợi quá lâu rồi..."

Nghe thấy con trai nói, Thành Chủ khiếp sợ nhìn hắn, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

"Con trai, con muốn làm gì, con muốn bỏ phụ thân lại sao, sao con lại nhẫn tâm như vậy!"

"Nhẫn tâm, nếu nói về nhẫn tâm sao ta có thể so với các ngươi, mười lăm năm trước các ngươi không phải cũng nhẫn tâm giết một nhà người đã giúp đỡ Lộ thành sao, ngươi biết không, đây là báo ứng, là báo ứng!"

"Con của ngươi yêu nữ nhi của phú thương kia, ngươi biết không, phụ thân, là một tay ngươi hủy hoại tất cả, hủy hoại hạnh phúc của con trai ngươi!"

Mười lăm năm trước là đoạn thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời hắn, lúc ấy hắn mười lăm tuổi gặp nàng mới mười ba tuổi, vốn tưởng sẽ có thể mãi hạnh phúc như vậy, bọn họ hứa hẹn, đợi nàng cập kê, hắn sẽ cưới nàng vào cửa, yêu nàng cả đời.

Đó là giấc mộng đẹp nhất trong cuộc đời hắn, tốt đẹp đến nỗi làm cho hắn trong mười lăm năm đều không có cách nào tỉnh lại, muốn chìm đắm trong giấc mộng kia, vĩnh viễn không tỉnh lại.

"Ta... Ta không biết, phụ thân thật sự không biết gì cả."

Đúng vậy, hắn không biết, hắn tới bây giờ đều không biết, nếu biết, cho dù liều chết hắn cũng sẽ ngăn cản thảm án ngày đó, như vậy cho dù Lộ thành vẫn suy bại, ít nhất hắn có thể thấy con cháu đầy nhà.

"Ha ha, phụ thân, đây là báo ứng, đây là báo ứng của ngươi, là báo ứng của ta, càng là báo ứng của Lộ thành, tòa thành này có được ngày hôm nay là nhờ máu tươi của họ, cho nên, người nơi này đều đáng chết!"

Thanh âm nam tử điên cuồng, giống như thời gian lại một lần nữa quay lại mười lăm năm trước, trở lại cái ngày hạnh phúc của hắn bị hủy diệt, hắn sao có thể không hận, hắn sao có thể không hận!

"Là ta sai, là phụ thân sai, phụ thân sai sẽ tự mình chuộc tội, nhưng vì sao muốn con lại muốn kết thúc mạng mình như vậy, vì sao phải làm như vậy!"

Nhìn con trai té trên mặt đất, trong lòng Thành Chủ chảy máu, hắn thật không ngờ mọi chuyện lại thành như vậy, tội nghiệt của bản thân lại để con trai của mình dùng tánh mạng để trả.

"Bởi vì đây là sự trả thù của ta, phụ thân không phải rất để ý Lộ thành sao, như vậy để đưa con trai là ta lấy tánh mạng của bản thân thay phụ thân chuộc tội, về sau Mục gia sẽ đoạn tử tuyệt tôn, được không?"

Thanh âm của hắn rất ôn nhu, nhưng lại nói ra lời nói làm cho người ta không rét mà run, đoạn tử tuyệt tôn, tâm tư cũng quá ngoan độc.

"Duyên nhi, rốt cục, ta cũng báo thù được cho nàng..."

Nói xong, mỉm cười ra đi.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại âm thanh lão Thành Chủ khóc ròng.

Chớp mắt một cái, bạc cả đầu, có lẽ lúc này không ai có thể hiểu thấu được nỗi đau xót của lão Thành Chủ, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, trơ mắt nhìn con trai của mình vĩnh viễn rời đi, loại cảm giác này nếu không trải qua chỉ sợ vĩnh viễn không thể hiểu được.

"Tình Nhi, chúng ta đi thôi, lúc này nên để hấn yên lặng một chút."

Biết hiện tại mặc kệ là ai nói gì Thành Chủ đều nghe không lọt, cho nên, Triệu Từ Tu mang Bạch Hiểu Tình rời đi, chỉ là lúc nhìn bộ dáng thương tâm muốn chết của Thành Chủ, trong lòng khó tránh khỏi thở dài một tiếng.

Nếu như không phải bởi vì lúc trước nhất thời tham lam, hấn và Lộ thành làm sao lạc đến tình cảnh hôm nay, thật oan nghiệt!

"Từ Tu, người nói xem vì sao cuối cùng thiếu Thành Chủ lại làm như vậy."

Lấy oán báo ân, cho dù Thành Chủ đã từng làm chuyện gì, nhưng dù sao cũng có công sinh ra hấn, dưỡng dục hấn, hấn làm như vậy thật sự có chút quá đáng.

"Có lẽ bởi vì ông ta là người hấn hận nhất trên thế giới này, không cách nào tha thứ được, hấn làm như vậy không chỉ là vì thay Thành Chủ chuộc tội, càng để chuộc tội cho bản thân."

Tơ mắt nhìn người mình yêu bị người khác giết chết mà lại không thể ngăn cản, loại đau đớn này...

"Từ Tu, người nói có nên thả vị cô nương kia không, dù sao nàng cũng không làm gì, chẳng qua là muốn vì thiếu Thành Chủ gánh tội thay mà thôi, hiện tại hung thủ đã sa lưới, như vậy người không liên quan vẫn nên thả đi."

Kỳ thực đối với cái nữ tử kia, trong lòng Bạch Hiểu Tình vẫn có một phần đồng tình, tơ mắt nhìn tỷ tỷ, người nhà của mình bị sát hại lại bất lực.

Thậm chí muốn mai táng thi thể tỷ tỷ cũng không làm được, một người đáng thương như vậy, Bạch Hiểu Tình không muốn xử phạt nàng.

"Uh, nàng đã không làm chuyện gì, để nàng rời đi cũng tốt."

Nhưng khi bọn họ đến nơi giam giữ nữ tử kia lại bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người, nữ tử vốn dĩ được nàng an bài tốt, hiện tại lại mỉm cười ngồi ở góc nhà, trên mặt nàng mỉm cười hạnh phúc, giống như đang chìm trong một giấc mộng đẹp.

Chỉ là, thân thể nàng tràn đầy máu tươi, miệng vết thương trên dũ tợn cho người khác biết, nàng đã chết.

Bạch Hiểu Tình lắc đầu, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

"Sống đau khổ như vậy sao, vì sao bọn họ đều lựa chọn kết thúc sinh mạng, chẳng lẽ sống trên đời này đối với bọn họ mà nói chính là một loại tra tấn sao?"

Câu hỏi của Bạch Hiểu Tình không có ai có thể trả lời được, bởi vì người biết đáp án, sớm đã rời khỏi thế giới này.

"Chỉ mong các người kiếp sau có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình, lúc đó không cần làm ra chuyện ngu xuẩn này, chẳng lẽ con người một khi chết là mọi thứ đều kết thúc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Trì hoãn đến đêm động phòng hoa chúc

Editor: Susublu

"Đừng suy nghĩ miên man, Tình Nhi, tất cả đều là do bọn họ tự lựa chọn, nàng không có lỗi gì."

Sao hấn có thể không biết Bạch Hiểu Tình đang tự trách, chuyện lần này, nàng cho rằng toàn bộ đều là do nàng sai, nếu không phải nàng có ý muốn điều tra rõ ràng, cũng sẽ không biến thành như vậy.

"Nhưng..."

"Cho dù nàng không điều tra, kết quả cũng sẽ không có gì thay đổi, bởi vì thiếu Thành Chủ tuyệt đối sẽ không sống một mình."

Người yêu không còn nữa sẽ khổ sở bao nhiêu, người không yêu ai sẽ không biết được, nhưng hiện tại Triệu Từ Tu có thể hiểu rất rõ.

Bởi vì bây giờ hấn đã coi Bạch Hiểu Tình như sinh mạng, nếu mất đi sẽ cảm thấy ngột thở, thậm chí có ý muốn hủy diệt tất cả, hủy diệt đi mọi cảm xúc của bản thân.

Nếu trên đời này người yêu không còn nữa, như vậy họ sống trên đời này còn có ý nghĩa gì?

"Tử Tu, người làm sao vậy?"

Hình như cảm giác được Triệu Tử Tu có gì đó kỳ lạ, Bạch Hiểu Tình nghiêm túc nhìn hắn, thấy hắn mỉm cười, nhưng đáy mắt lại rất thống khổ, vừa rồi hắn đã nghĩ đến chuyện gì, lại làm hắn thống khổ như vậy?

"Tình Nhi, nàng sẽ không rời khỏi ta đúng không?"

Đối với vấn đề mà Triệu Tử Tu đặt ra, Bạch Hiểu Tình có chút không hiểu, hắn làm sao vậy, chẳng lẽ nàng đã nói gì đó kích thích đến hắn.

Thấy Bạch Hiểu Tình trầm mặc, Triệu Tử Tu càng thêm bất an, hắn biết cho tới bây giờ lòng của nàng không hề đặt trên người hắn, vốn hắn đã chuẩn bị dây dưa lâu dài với nàng, nhưng hiện tại hắn lại không có tự tin, hắn thật sự có thể chịu được sẽ có một ngày nàng rời khỏi hắn sao?

Đối với vấn đề khiến mình bất an, hắn tất nhiên có biện pháp để cho mình an tâm, ít nhất hiện tại dù không thể có được lòng của nàng, chỉ hi vọng thân thể của nàng có thể an ủi bất an của hắn.

Thấy Triệu Tử Tu sắc mặt mù mịt ôm nàng, Bạch Hiểu Tình có chút khó hiểu, hắn lại làm sao đây, nàng hình như không có nói gì không nên nói mà?

"Tình Nhi."

Nhẹ nhàng đặt nàng xuống, trên mặt Triệu Tử Tu có chút hàm ý nhìn Bạch Hiểu Tình.

"Chúng ta đã thành thân, nàng còn thiếu ta một đêm động phòng hoa chúc."

Triệu Tử Tu nói như chuyện đương nhiên, hình như hắn đã quên mất hai người thành thân dưới tình huống gì.

"Lệ Vương điện hạ, có phải ngài đã quên vì sao chúng ta mới thành thân rồi phải không?"

Rõ ràng Bạch Hiểu Tình hơi nghiêng răng nghiêng lợi, nàng chỉ biết lúc trước không thể không đáp ứng, bây giờ nhắc lại, người này quả nhiên rất nghiêm túc!

"Vì sao thành thân không quan trọng, chỉ cần chúng ta đã thành thân, uống rượu hợp cần, chúng ta chính là phu thê, không phải sao?"

Tất nhiên Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tình không cam lòng, nhưng bây giờ bọn họ đã thành thân nên hắn quyết định phải lợi dụng chuyện này thật tốt.

Chuyện hôm nay làm hắn xúc động rất nhiều, nhìn cảnh tượng như vậy hắn liền hiểu, nếu quả có một ngày mất đi nữ nhân trong ngực, có khả năng hắn so với nam nhân kia còn đáng sợ hơn.

Nhưng hắn lại vui vẻ chịu đựng, Triệu Tử Tu biết bản thân đã hoàn toàn trầm luân, nhưng lại cam tâm tình nguyện trầm luân, có lẽ nàng, Bạch Hiểu Tình là kiếp số của hắn.

"Vậy Lệ Vương điện hạ đang chuẩn bị cưỡng bách ta một lần nữa sao?"

Chau mày, chuyện lúc trước Bạch Hiểu Tình đều không hề quên dù chỉ một chút, nàng không tin Triệu Tử Tu có lá gan cưỡng bách nàng một lần nữa.

"Tình Nhi, nàng nói sai rồi, lúc trước là nàng cưỡng bức ta, ăn sạch sành sanh nhưng không chịu phụ trách."

Chết tiệt!

Bạch Hiểu Tình luôn trầm ổn lại nói chuyện thô bạo, trong lòng không khỏi kêu rên, uống rượu hồng việc, uống rượu hồng việc!

Nếu không phải ngày đó uống say, sao nàng có thể làm ra chuyện dọa người như vậy!

"Tình Nhi, làm cũng đã làm rồi, cho dù có kiểm soát, chuyện nên làm cũng đã làm!"

Bây giờ Bạch Hiểu Tình đang nghĩ cái gì, tất nhiên Triệu Tử Tu biết, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không cho phép nàng phủ nhận, thật vất vả mới dễ dàng được nàng gả cho hắn, giờ phút này tuyệt đối không thể để cho nàng chạy!

"Triệu Tử Tu, rốt cục ngươi muốn thế nào, lúc trước không phải đã nói rõ rồi sao, chúng ta thành thân chỉ vì Thanh Thanh, bây giờ ngươi tính làm cái gì?"

Đối với chuyện Triệu Tử Tu nói, Bạch Hiểu Tình thật không biết bản thân nên nói cái gì cho phải, nhưng mặc kệ nói như thế nào, trong lòng nàng vẫn có một chút áy náy nho nhỏ, nhất là lúc Mạc Phong nói rằng cho tới bây giờ Triệu Tử Tu đều không hề chạm qua nữ nhân.

Ngày đó hành vi của nàng có tính là hủy trong sạch của hắn không?

A phi!

Ngay lập tức, Bạch Hiểu Tình tự phi nhỏ bản thân, loại chuyện này rõ ràng đều là nữ tử chịu thiệt, vì sao bây giờ nàng lại nghĩ mình phá hủy trong sạch của Triệu Tử Tu.

Nhưng mà...

Ở thời đại này, quan niệm trinh tiết so với người hiện đại kỳ thực vẫn cổ hủ hơn một chút, cho nên, nói đi nói lại vẫn là nàng hũy trong sạch của hắn. Tuy rằng nói như vậy nhưng nàng vẫn không chịu thừa nhận.

"Tình Nhi, tâm của ta, đến bây giờ nàng vẫn không hiểu sao?"

Bạch Hiểu Tình trầm mặc, nếu nói không có cảm giác thì nàng thật sự ngu ngốc, nhưng vì cảm giác được nàng mới càng thêm sợ hãi, nàng sợ bản thân không thể dùng tình cảm ngang hàng để hồi báo, cũng sợ nếu thật sự yêu hắn, một ngày nào đó trở lại hiện đại rồi, sẽ chịu không nổi.

Triệu Tử Tu cảm giác được Bạch Hiểu Tình đang rối rắm, mắt của hắn lóe sáng, môi mỏng hôn lên môi nàng.

Hiện tại nàng đã không còn cự tuyệt, hắn coi như nàng cam chịu, muốn tức giận cũng phải để xong việc mới tức giận, bây giờ ít nhất hắn có thể xác nhận rằng, nàng vẫn còn ở bên người hắn.

Bị hôn đột ngột, Bạch Hiểu Tình đưa tay muốn đẩy hắn ra, lại cảm giác được môi hắn hơi run liền dừng động tác lại.

Hắn đang bắt an!

Tuy rằng không biết Triệu Tử Tu bắt an cái gì, nhưng theo động tác của hắn nàng cảm giác được hắn bắt an, hôm nay chuyện gì đã kích thích đến nam nhân này vậy?

Bạch Hiểu Tình bỗng nhiên mềm mại làm Triệu Tử Tu sửng sốt, nhưng ngay sau đó cũng càng thêm hưng phấn xâm nhập, hiện tại nàng đã ngầm đồng ý hành vi của hắn, nếu không biết "Được một tác lại tiến thêm một bước" như vậy hắn không còn là Triệu Tử Tu nữa.

"Đủ... Tử Tu, đủ rồi..."

Triệu Tử Tu quá mức nhiệt tình khiến Bạch Hiểu Tình có chút không thích ứng, nam nhân này không phải luôn lãnh huyết sao, sao lúc ở trên giường lại có thể nhiệt tình như vậy?

"Không đủ, Tình Nhi, không đủ, mặc kệ bao nhiêu cũng không đủ."

Hiện tại Triệu Tử Tu thật sự muốn đem nàng ăn hết vào trong bụng, có như vậy, bọn họ mới có thể vĩnh viễn không rời xa nhau.

Hai người cứ nóng nảy khẩn thiết hôn, bắt tri bắt giác, quần áo trên người cũng càng ngày càng ít.

"Tình Nhi, đẹp quá..."

Nhìn Bạch Hiểu Tình trần như nhộng, trong mắt Triệu Tử Tu dấy lên lửa nóng quả thực đủ để thiêu cháy Bạch Hiểu Tình, hiện tại cả người nàng đều mơ mơ màng màng, đầu óc có chút trì độn còn đang suy nghĩ sao mình lại bị lột sạch.

Thấy nàng có chút mơ hồ, Triệu Tử Tu nở nụ cười, môi dừng ở trước ngực nàng, đặt ngay trên núm hồng mai.

Trong nháy mắt, hắn rõ ràng cảm giác được thân thể Bạch Hiểu Tình cứng đờ, à, quả nhiên rất nhạy cảm, ngay khi thân thể nàng căng cứng, ngay lập tức, tay Triệu Tử Tu đi tới hạ thân của nàng, đâm vào bên trong.

"Uh, Tử Tu... Không được, không nên đụng vào chỗ đó..."

Nơi nhạy cảm bị khiêu khích như vậy, Bạch Hiểu Tình cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng nóng, nhưng trong lúc này, một tia lý trí cuối cùng làm cho nàng gãy dựa trong lúc sắp chết.

"Tình Nhi, nàng muốn, ta có thể cảm giác được."

Nàng trở nên càng ngày càng ướt át, Triệu Tử Tu làm sao có thể không có cảm giác, cảm giác được thiên hạ dưới thân vì hắn mà động tình, trong lòng Triệu Tử Tu có chút thỏa mãn không nói nên lời.

Hiện tại bản thân rốt cục đoạt được nàng, hoàn chỉnh trong lúc nàng thanh tỉnh mà có được nàng.

"Tình Nhi, ta yêu nàng."

Trong một khắc tiến vào trong thân thể nàng, Triệu Tử Tu ở bên tai của nàng nhẹ giọng thì thào.

"A —— Tử Tu, không cần..."

Dù hai người lúc trước đã từng có tiếp xúc thân mật, nhưng trong khoảng thời gian này Triệu Tử Tu luôn không dám chạm vào Bạch Hiểu Tình, thân thể của nàng tất nhiên trong lúc nhất thời không tiếp nhận được.

Bị dị vật xâm nhập làm thân thể nàng theo bản năng co rút lại, loại cảm giác bị áp bách này, khiến Triệu Tử Tu cảm thấy sắp điên rồi, hắn rốt cục biết vì sao lại có người nói chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ phong lưu cũng nguyện ý, những lời này thật sự không sai!

"Tình Nhi, Tình Nhi của ta..."

Đã không còn nhẫn nại nổi nữa Triệu Tử Tu ở trong thân thể Bạch Hiểu Tình rong ruổi, một lần lại một lần kêu tên của nàng, giống như tên của nàng là từ êm tai nhất trên đời này, một lần lại một lần, kêu cả trăm lần cũng không phiền.

"Ừ..."

Hai chân gắt gao cuốn lấy thắt lưng của hắn, hai tay cũng vòng qua lưng hắn, bởi vì quá kích thích, tay Bạch Hiểu Tình ghì chặt trên lưng Triệu Tử Tu, để lại từng vết cào, tuy có chút đau đớn, nhưng Triệu Tử Tu cũng cực kỳ thỏa mãn, bởi vì đây là ấn ký nữ nhân hắn yêu lưu lại...

Sau khi Bạch Hiểu Tình thét lên một tiếng chói tai, lập tức ngất đi.

Cũng may lúc này Bạch Hiểu Tình đều không biết gì, nếu bây giờ nàng còn ý thức, chỉ sợ sẽ ngượng ngùng tìm cái lỗ mà chui xuống, với thể lực của nàng vậy mà lại bị nam nhân làm cho ngất đi, còn có chuyện nào dọa người hơn sao, nàng thật sự không muốn sống nữa!

"Tình Nhi, ta yêu nàng!"

Chỉ là Bạch Hiểu Tình đã hôn mê rồi, cũng không nghe được những lời này của hắn, nhưng, trong lúc này hình như nàng có chút cảm ứng, khóe miệng hơi mỉm cười, trong nụ cười khó nén được cảm giác hạnh phúc.

Kích tình qua đi, Triệu Tử Tu ôm Bạch Hiểu Tình trong lòng, trên mặt nở nụ cười ôn nhu, nhẹ nhàng hôn trán nàng, sau đó cũng cùng nàng ngủ, chỉ cần hiện tại nàng ở bên cạnh hắn là tốt rồi, hắn tin tưởng nàng sẽ luôn bồi ở bên người hắn.

"Tình Nhi, có nàng thật tốt, ta rất yêu nàng..."

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Mật tín, Triệu Tử Tu rời đi

Một đêm không mộng, hai người cứ như vậy ôm nhau mà ngủ, bên ngoài thời tiết lúc này đã có chút mát, nhưng trong phòng lại nóng khác thường, không, ít nhất là trong phòng Triệu Tử Tu mới có "Lửa nóng".

Uh, không!

Có lẽ không thể dùng hai chữ "Lửa nóng" để hình dung, mà là "Lửa đốt".

Không, hai người ảm ỉ nhưng thật sự táo bạo.

"Triệu Tử Tu, người hỗn đản, dám lợi dụng lúc ta gặp khó khăn chiếm tiện nghi của ta."

Bạch Hiểu Tình bị Triệu Tử Tu ôm vào trong ngực bất mãn mắng hắn, nhưng nam nhân kia lại giống như không nghe thấy, vẫn như trước nhắm hai mắt ôm nàng, nhưng nụ cười ở khóe miệng cho thấy tâm tình hắn lúc này cực tốt.

Thật ra...

Bạch Hiểu Tình tức giận không phải do chuyện ngày hôm qua, nghiêm túc nhắc lại, chuyện hôm qua thật ra nàng cũng có ngầm đồng ý, nếu không phải do nàng ngầm cho phép, tiện nghi của nàng cũng không dễ chiếm như vậy.

Hơn nữa, nếu Bạch Hiểu Tình thật sự nghiêm túc cự tuyệt, Triệu Tử Tu cũng không có lá gan làm càn như vậy, bởi vì hắn không dám chọc Bạch Hiểu Tình tức giận, ngày hôm qua lá gan của hắn lớn như vậy hoàn toàn là do Bạch Hiểu Tình đã ngầm đồng ý.

Mà Bạch Hiểu Tình tức giận vì, sáng hôm nay sau khi tỉnh lại, nam nhân này lại dám thừa dịp nàng mệt mỏi không muốn nhúc nhích, một lần nữa ăn sạch sành sanh!

"Tình Nhi, nàng không thoải mái sao?"

Không, thoải mái tất nhiên là thoải mái.

Nhưng, vấn đề mấu chốt không phải là thoải mái hay không, mà là nam nhân này, càng lúc càng lớn mật!

"Tình Nhi, không thể trách ta, nàng phải biết rằng bộ dáng của nàng rất mê người, ta không thể nhìn được."

Triệu Tử Tu nói cực kỳ đáng thương, giống như Bạch Hiểu Tình cố ý quyến rũ hắn, có trời mới biết thú tính của nam nhân này chỉ trong một buổi sáng đã dựng lên rất nhiều lần, chiếm tiện nghi của nàng mới đúng!

"Lăn xuống giường, ta không muốn gặp mặt người."

Bạch Hiểu Tình nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, nam nhân đáng chết, hiện tại vẫn còn ở trong thân thể nàng không chịu ra ngoài, làm hại nàng động cũng không dám động, sợ hành động của mình khơi mào "Tình tri" của hắn, một hồi người chịu khổ chỉ có nàng.

"Nương tử, nàng như vậy là đang ghét bỏ vì phu không tận lực sao?"

Nói xong, lại một lần nữa nhích người, nói cho nàng biết, nếu chưa thỏa mãn, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể thỏa mãn nàng!

"Triệu Tử Tu!"

Nam nhân này thật sự được một tác lại tiến thêm một thước, ngày hôm qua chẳng qua do nàng nhất thời mềm lòng, hiện tại hắn cứ như vậy mà "Làm càn".

"Tình Nhi, ta thích nàng gọi ta là Tu."

Ngày hôm qua lúc Bạch Hiểu Tình thất thần, kêu tên của hắn, thanh âm mềm yếu nhu nhược mang theo khát cầu, khiến tâm tư Triệu Tử Tu đều được lấp đầy.

"..."

Bạch Hiểu Tình liền trừng mắt nhìn Triệu Tử Tu, tên này da mặt càng ngày càng dày, thật sự không muốn để ý đến hắn!

Chỉ là...

Nhìn ánh mắt hắn lưu lạc, không biết thế nào, Bạch Hiểu Tình vẫn mềm lòng, aiz, coi như kiếp trước nàng thiếu nợ hắn đi, kiếp này nên trả lại!

"Tu."

Cuối cùng, Bạch Hiểu Tình vẫn thỏa mãn khát vọng của hắn, gọi một tiếng.

Kết quả...

Có thể nghĩ, tất nhiên là vì thú tính của Triệu Tử Tu, khiến Bạch Hiểu Tình ba ngày đều không thèm để ý đến hắn, đương nhiên, đây là sau này.

"Tình Nhi, nàng đừng tức giận nữa được không?"

Thấy Bạch Hiểu Tình ba ngày nay không chịu nói một câu với hắn, Triệu Tử Tu có chút bất đắc dĩ, cũng không phải hắn sai, chẳng lẽ nàng không biết nam nhân ăn chay là chuyện thống khổ cỡ nào sao.

Ngay lúc Triệu Tử Tu còn muốn dỗ Bạch Hiểu Tình, có một người xuất hiện trong phòng, giao một tờ giấy cho Triệu Tử Tu, sau đó cung kính lui ra ngoài.

"Xảy ra chuyện gì sao?"

Tuy rằng hai người có thể náo loạn, nhưng một khi gặp chuyện, Bạch Hiểu Tình sẽ không tiếp tục náo loạn với hắn.

"Có phải kinh thành xảy ra chuyện hay không?"

Nhìn biểu cảm của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình vẫn có thể đoán được chút gì đó, hiện tại chuyện có thể làm cho hắn thay đổi sắc mặt sợ chỉ có liên quan đến kinh thành, đương nhiên, nàng quên một chuyện khác cũng có thể làm Triệu Tử Tu thay đổi sắc mặt, đó là chuyện liên quan đến nàng.

"Ừ, kinh thành xảy ra chuyện."

Triệu Tử Tu nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng trên thực tế, tình huống so với Triệu Tử Tu nói nghiêm trọng hơn rất nhiều, hiện tại không biết hai người kia dùng thủ đoạn gì, ở trong triều mồi chài không ít thế lực, nếu bây giờ hắn không trở về, thật sự sẽ bị lép vế.

"Chúng ta khi nào thì trở về?"

Triệu Tử Tu đã nói như vậy chuyện lần này chắc chắn rất nghiêm trọng, bọn họ tất nhiên cần phải trở về ứng phó.

"Là ta trở về, mà nàng, tiếp tục truy tìm tin tức bảo nhân."

Thật ra làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, vì để Bạch Hiểu Tinh một mình ở lại chỗ này Triệu Tử Tu kỳ cũng rất lo lắng, bởi vì hiện tại hắn cũng không hoàn toàn nắm giữ lòng của nàng, nếu nàng rời đi...

Nhưng bây giờ thật sự không có biện pháp khác, hai người trong kinh thành kia đối với Bạch Hiểu Tinh như hổ rình mồi, hắn tuyệt đối không thể đưa nàng về, tuy rằng nói bên ngoài cũng có nguy hiểm, nhưng Bạch Hiểu Tinh có võ công, tuyệt đối có thể hóa hiểm thành an.

Hơn nữa ở bên ngoài, sẽ ngoài tầm với của hai người kia, cho nên muốn bắt Bạch Hiểu Tinh nhất định vẫn khó khăn.

"Nhưng, người trở về thật sự không sao chứ?"

Hiện giờ ở trong kinh thành hai người kia thật sự hận không thể giết Triệu Tử Tu, bây giờ hắn lại không tiện bại lộ võ công, không phải rất nguy hiểm sao.

"Không cần lo lắng, bên người ta có ánh vệ phụ hoàng cho, tuy rằng bình thường không xuất hiện, nhưng một khi có nguy hiểm tới tính mạng ta, mấy người bọn họ cũng đủ để bảo hộ ta."

Nghe Triệu Tử Tu nói xong, ít nhiều nàng cũng nhẹ lòng xuống, nhưng dù sao lần này có chút kỳ quái, chỉ trong thời gian ngắn như vậy hai người bọn họ đã nắm trong tay không ít thế lực, tất cả những thứ này thật sự không phải cạm bẫy sao.

Tất nhiên Triệu Tử Tu cũng lo lắng đến điểm này, nhưng hắn lại không thể không trở về, nếu trước đây không có Bạch Hiểu Tinh, hắn hoàn toàn sẽ không để ý, nhưng hiện tại không giống như vậy, nếu hai người đó thật sự làm hoảng đế, như vậy, cuối cùng nhất định sẽ nghĩ biện pháp cướp mất Bạch Hiểu Tinh, đây là chuyện hắn tuyệt đối không thể chịu được.

"Vậy người làm chuyện gì cũng phải cẩn thận. Dù sao hai người kia không có ý tốt gì với người."

"Ta biết, nàng ở bên ngoài cũng phải cẩn thận, tìm được manh mối liền trở về kinh thành, ta chờ nàng."

Một câu ta chờ nàng, khiến lòng Bạch Hiểu Tinh gắt gao thất lại.

"Ừ, ta sẽ mau trở về."

Lấy được đáp án của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu cười cười, hôn lên trán nàng, sau đó liền rời đi, hiện tại hắn không có nhiều thời gian ở lại chỗ này.

Hơn nữa lần này đối với Triệu Tử Tu mà nói cũng là đánh cược, hắn không thể xác định được tâm tư của Bạch Hiểu Tinh, cho nên việc có thể làm là buông tay một lần, hắn nguyện ý tin tưởng Bạch Hiểu Tinh sẽ quay về bên cạnh hắn.

Nhìn Triệu Tử Tu chậm rãi rời đi, Bạch Hiểu Tinh trở về phòng.

Mau trở về... Thôi?

Bây giờ xem như nàng đã tự do, chỉ cần nàng không muốn trở về, tùy tiện tìm một chỗ trốn đi, Triệu Tử Tu sẽ không có khả năng tìm được nàng, bởi vì nàng cảm giác được, lúc Triệu Tử Tu rời đi đã mang theo toàn bộ âm vệ.

Nói cách khác, hiện tại bên cạnh nàng đã hoàn toàn không còn thế lực ngầm của Triệu Tử Tu, chỉ cần nàng muốn, lúc nào cũng đều có thể rời khỏi nơi này, Triệu Tử Tu không bao giờ có thể tìm được nàng.

Chỉ là, lúc này nàng lại do dự.

Rõ ràng bản thân luôn khát vọng tự do, chán ghét chém giết, ở bên người Triệu Tử Tu chém giết chỉ sợ còn nhiều hơn khi làm sát thủ.

Cho nên theo lý thuyết, bây giờ nếu có thể rời đi, đứng ra nàng không nên do dự mà rời khỏi nơi này, nhưng nàng lại do dự, lòng của nàng, do dự...

Lúc này, rốt cục nàng đang nghĩ gì, nếu có thể, nàng thật sự rất muốn có được cuộc sống tự do, chỉ là, nếu nàng bỏ đi, Triệu Tử Tu sẽ thế nào?

Chắc không phải thiên hạ sẽ đại loạn đi, nói không chừng nam nhân bốc đồng này sẽ làm toàn thế giới trở thành vật hi sinh dưới lửa giận của hắn.

Cho nên, có lẽ nàng vẫn không nên rời đi...

Kỳ thực Bạch Hiểu Tinh đoán không sai, lần này Triệu Tử Tu đã đánh cược, nếu Bạch Hiểu Tinh thật sự rời đi, chỉ sợ hắn thật sự sẽ hóa thành ma, khiến toàn thế giới trở thành nạn nhân dưới lửa giận của hắn.

Sau đó, hắn sẽ đào mỗi một tấc đất, tìm cho được nàng, giam cầm nàng bên cạnh hắn.

"Bạch cô nương suy nghĩ gì vậy, ta đến đây được một lúc rồi mà vẫn không phát hiện."

Bỗng nhiên trong phòng truyền đến một thanh âm, chủ nhân giọng nói này rõ ràng là người mà Bạch Hiểu Tinh quen biết, Phượng Nghiêu —— các chủ Thiên ân các.

Nghe thấy giọng nói của hắn, Bạch Hiểu Tinh cũng không trả lời, sao nàng có thể không phát hiện nam nhân này, chỉ là hắn không lên tiếng nàng cũng làm

bộ như không phát hiện, đối với Phụng Nghiêu nàng thật sự không muốn gặp.

"Bạch cô nương, ngơoi cứ như vậy không muốn gặp ta, tốt xấu gì chúng ta cũng từng là bằng hữu."

Thấy Bạch Hiểu Tình rõ ràng không hề để ý đến hấn, hấn rất rối rắm, Phụng Nghiêu hấn từ khi nào lại khiến cho người ta không muốn gặp, cảm giác này cũng rất mới lạ.

"Phụng công tử đến chỗ này của ta chắc không phải chỉ để nói chuyện phiếm thôi chứ, nếu có chuyện gì thì nói thẳng đi, không cần thiết che đậy như vậy."

Đối với Phụng Nghiêu, cho tới nay Bạch Hiểu Tình đều không có hảo cảm, đối với nam nhân này, từ tận đáy lòng, Bạch Hiểu Tình đều không muốn gặp hấn, nhưng không biết tại sao, hấn lại cứ bám theo nàng?

"Bạch cô nương không phải đã được tự do rồi sao, tại hạ tới để chúc mừng Bạch cô nương."

Trong lời nói của Phụng Nghiêu có ý ngầm, nhưng Bạch Hiểu Tình lại không tiếp tục nói chuyện, bây giờ nàng thật sự không muốn đi, mặc kệ nói như thế nào, nàng đều không muốn rời đi, mặc kệ là vì thiên hạ hay là vì bản thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hân Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Lựa chọn lưỡng nan

Editor: Susublu

"Chường quây, cho ta một bình nữ nhi hồng, hai cân thịt bò, hôm nay đãi khách, tất nhiên không thể qua loa." Đối với mục đích của Phụng Nghiêu, Bạch Hiểu Tình không biết, nàng cũng không muốn biết.

Mỗi lần nhìn thấy Phụng Nghiêu nàng đều có cảm giác rất kỳ lạ.

Bởi vì thật sự rất đúng lúc, lần trước hấn đến cũng là khi Triệu Từ Tu không có ở đây, mà lần này cũng có ý đợi Triệu Từ Tu đi rồi mới xuất hiện, tất cả những thứ này thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?

"Dạ, tiểu nhân biết rồi, Bạch cô nương xin chờ?" Vị Bạch cô nương này được xem như là đại ân nhân của Lộ thành, tất nhiên hấn muốn hầu hạ thật tốt.

Lần này nếu không phải nhờ có Bạch cô nương và Lệ Vương điện hạ, không biết Lộ thành sẽ biến thành cái dạng gì nữa, cho nên trong lòng mọi người đều rất cảm kích.

"Nói một chút đi, lần này đến đây vì cái gì, nếu không có chuyện gì quan trọng thì mau đi đi, ta cũng không muốn gặp mặt ngơoi."

Về mặt Bạch Hiểu Tình lạnh lùng, thanh âm từ đầu đến cuối đều rất lạnh nhạt, nhưng Phụng Nghiêu lại không để ý, chỉ cầm lấy ly rượu trước mặt Bạch Hiểu Tình chuẩn bị uống.

Nhưng ngay sau đó ly rượu lại bị Bạch Hiểu Tình cướp trở về, nàng cũng không có sở thích uống chung chén với người khác!

"Ngơoi suy nghĩ nhiều rồi, chẳng qua là ta trùng hợp đi ngang qua, thấy ngơoi ở trong này một mình, nên muốn vô ngồi cùng ngơoi mà thôi."

Phụng Nghiêu cười đến rất xinh đẹp, cả khuôn mặt đều bày ra vẻ quyến rũ, thế nhưng rõ ràng là Bạch Hiểu Tình không thèm đếm xỉa, nam nhân phong tao nàng đã thấy rất nhiều, hiện tại đã không còn cảm giác.

"Vậy u! Trùng hợp đi ngang sao? Vậy cũng quá khéo rồi, không biết tại sao Phụng các chủ lại trùng hợp đến mức đợi Từ Tu rồi đi rồi mới đi ngang qua nơi này vậy?"

Lời nói của Bạch Hiểu Tình đều mang hàm ý, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn lạnh nhạt như trước, làm cho người ta không nắm được tâm tư của nàng.

"Hiện tại ta thừa nhận, lúc trước cho ngơoi rời đi, thật sự có chút sai lầm, không ngờ, ngơoi lại có bản lĩnh như vậy, có thể khiến cho vị Lệ vương điện hạ lãnh huyết kia không thể bỏ được ngơoi."

"Hơn nữa điều khiến ta ngoài ý muốn là, lần này hấn rời đi lại có thể yên tâm để ngơoi ở lại, chẳng lẽ hấn không sợ ngơoi không quay về nữa sao, dù sao ngơoi luôn muốn tự do bay nhảy như chim, muốn giữ ngơoi lại chỉ có thể giam ở trong lồng."

Trong giọng nói của Phụng Nghiêu có sự nghi vấn, kỳ thực Bạch Hiểu Tình là dạng người gì, hấn và Triệu Từ Tu đều hiểu rõ, nữ nhân này không phải cứ muốn giữ lại là có thể giữ, mà hiện tại Triệu Từ Tu lại thoải mái buông tay như vậy, thật sự làm cho người ta không dám tin.

Đương nhiên, suy nghĩ lúc này của Triệu Tử Tu, Phụng Nghiêu tuyệt đối không thể tưởng tượng ra, hiện tại nam nhân này đang dùng tất cả mọi thứ của bản thân, dùng thiên hạ chúng sinh để giữ lại trái tim của Bạch Hiểu Tinh, nếu nàng lựa chọn ở lại, như vậy mọi người đều vui mừng, nếu nàng vẫn muốn rời đi, thì chính là sinh linh đồ thần.

"Người làm sao mà biết hân yên tâm để ta ở lại đây?"

Phụng Nghiêu nói như vậy cũng đã chứng minh hân không hiểu Triệu Tử Tu dù chỉ một chút, Triệu Tử Tu rời đi, cũng để lại một nhà lao trong tâm nàng, hung hăng nhốt nàng.

Nam nhân này, dùng toàn bộ tâm của hân, đúc thành một cái nhà giam, để Bạch Hiểu Tinh vĩnh viễn không thể rời đi.

"Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Quên đi, chuyện này đối với ta mà nói không quan trọng! Không phải người đang tìm bảo nhân sao? Ta có tình báo, đối với người rất có lợi, người muốn nghe hay không?"

Phụng Nghiêu bày ra bộ dáng dụ dỗ, không thể không nói, khuôn mặt xinh đẹp của hân mang theo nụ cười quyến rũ thật sự rất hấp dẫn người khác, nhưng chỉ có thể trách hân quyến rũ sai người, nếu là người khác sẽ có hiệu quả, chỉ đáng tiếc người này lại là Bạch Hiểu Tinh.

Ở hiện đại nàng đã chịu qua huấn luyện tránh sự mê hoặc, thủ đoạn của Phụng Nghiêu như vậy cũng không xem là cao.

"Nếu muốn nói thì nói đi, còn nếu không muốn xin mời đi, ta cũng không muốn một hồi uống say lại làm ra chuyện gì, vạn nhất thật sự cưỡng bức người, ta sẽ cảm thấy có lỗi với Tử Tu."

Chuyện lần trước Bạch Hiểu Tinh rõ ràng không hề quên, vạn nhất thật sự làm ra chuyện không nên làm, tuy rằng nói nàng không hề thích yêu nghiệt trước mắt này, nhưng Bạch Hiểu Tinh thật sự không biết bản thân sau khi uống say còn bao nhiêu giá trị.

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói xong, trong nháy mắt Phụng Nghiêu há hốc mồm, sau đó cười phá lên.

"Ha ha! Ta bị người cưỡng bức, Bạch Hiểu Tinh chẳng lẽ người muốn nói Lệ Vương điện hạ của người cũng bị người cưỡng bức? Vậy được rồi, vốn cũng không tính uống rượu với người, đến Ngũ Họa sơn ở Bình thành đi. Ở đó, có thứ người muốn biết, đến cuối cùng muốn đi hay ở lại, do tự người quyết định."

Nói xong, Phụng Nghiêu cũng không nhìn Bạch Hiểu Tinh, xoay người rời đi, hân trực tiếp quăng cho Bạch Hiểu Tinh một bóng lưng, còn về lời nói của hân có ý gì, Bạch Hiểu Tinh không thể hiểu hết.

"Ý của người là ta không nên ở lại bên cạnh Tử Tu?"

Bạch Hiểu Tinh thử thăm dò, bước chân Phụng Nghiêu vừa đi đến cạnh cửa, liền hạ xuống.

Nếu lời này là người khác nói, đối với Bạch Hiểu Tinh sẽ trở thành một đề nghị, nhưng nếu do Phụng Nghiêu nói, nàng không thể không cẩn thận gian kế.

Bởi vì ở trong lòng Bạch Hiểu Tinh Phụng Nghiêu giống như Triệu Tử Tu đều là người bí hiểm gian trá, bọn họ tuyệt đối sẽ không bán tên mà không có mục đích!

"Coi như ta chưa nói gì hết, quên đi!"

Phụng Nghiêu đi rồi, Bạch Hiểu Tinh nhăn mày lại nghĩ đến chuyện hân vừa nói, hôm nay mục đích của Phụng Nghiêu là gì, nói cho nàng chuyện này, rốt cục là vì sao? Chẳng lẽ, hân thật tâm muốn giúp nàng và Triệu Tử Tu tìm bảo nhân?

Không, điều đó không có khả năng, nếu như muốn trợ giúp Triệu Tử Tu, hân là nên trực tiếp nói với Triệu Tử Tu, mà hân cố tình đợi Triệu Tử Tu rời khỏi mới xuất hiện nói với nàng, chẳng lẽ muốn giúp nàng sao?

Rõ ràng Bạch Hiểu Tinh cảm giác được mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhất định Phụng Nghiêu có mục đích khác!

"Rời đi hay ở lại? Bạch Hiểu Tinh, người muốn rời khỏi Triệu Tử Tu, đi du sơn tứ hải, tự do tự tại, hay là muốn đi theo bên cạnh hân, làm một con chim nhỏ bị nuôi dưỡng? Bạch Hiểu Tinh, nếu là người, người sẽ làm như thế nào?"

Phụng Nghiêu cũng không đi xa, mà đứng ở xa xa nhìn Bạch Hiểu Tinh thì thào.

Hân vừa cảm giác được, hiện tại tâm Bạch Hiểu Tinh đã không còn tự do nữa, giống như đã động tình với Triệu Tử Tu, hiển nhiên, đây cũng không phải chuyện tốt gì, phải biết rằng Bạch Hiểu Tinh là...

Nàng và Triệu Tử Tu tuyệt đối không có kết quả, nhưng hiện tại thoát nhìn hai người này đã dính với nhau rồi.

Hơn nữa...

Vừa rồi hân rõ ràng cảm giác được Bạch Hiểu Tinh đã không còn là xử nữ, nếu là người khác, không phải Triệu Tử Tu đã sớm náo loạn lên sao, như vậy

có thể chứng minh, nam nhân của Bạch Hiểu Tinh là Triệu Tử Tu!

"Quên đi, mặc kệ nói như thế nào chỉ có tự mình đi một chuyến mới biết được rốt cục là chuyện gì, mặc kệ là mục đích gì cũng được."

Càng nghĩ Bạch Hiểu Tinh lại đưa ra một đáp án, mặc kệ nói thế nào, hiện tại có một số việc nàng vẫn phải tự mình xem qua, Bình thành Ngũ Họa sơn, ở nơi đó nàng sẽ tìm được tin tức về bảo nhân, cũng tốt, có còn hơn không, cũng đỡ cho nàng phải một mình, mà quảng đi tìm, tìm như vậy, ít nhất cũng có được mục tiêu.

"Triệu Tử Tu, người nói xem, có phải người niệm ma chú với ta không, hiện tại người đã rời đi, ta cũng có thể tự do, nhưng vẫn không đành lòng bỏ người, người dùng thiên hạ làm tiền đặt cược, nói ta làm sao có thể rời đi."

Thời điểm Triệu Tử Tu điên cuồng đồ thành Bạch Hiểu Tinh đã hiểu, Phượng Nghiêu khinh thường, nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng biết, lần đó đồ thành không phải chỉ phần nộ vì nàng bị thương.

Hắn muốn nói cho nàng biết, nếu có một ngày nàng rời khỏi hắn, thì chuyện điên rồ gì hắn cũng đều làm được, cho nên, vĩnh viễn đừng nghĩ tới việc rời khỏi hắn.

Cuối cùng, Bạch Hiểu Tinh hạ quyết định, nàng muốn lưu lại, vì nàng và Triệu Tử Tu không dứt ra khỏi, nàng cũng không thể nhẫn tâm nhìn người trong thiên hạ vì nàng mà bị chôn cùng, thứ hai cũng bởi vì nàng luyện tiếu hân sẽ lại bị thương.

Bạch Hiểu Tinh bắt đầu đi, từ khi đi đến thế giới này, vận mệnh của nàng, gắn liền với vận mệnh của Triệu Tử Tu, chặt chẽ ở cùng nhau, thậm chí ngay cả nàng cũng không gỡ ra được.

"Chương quây, hôm nay ta trả phòng, người tính phí một chút, bao nhiêu ngân lượng, ta trả hết, đúng rồi, chương quây, cho ta hỏi một chút, từ Lộ thành đi hướng nào để tới được Bình thành, có đường nào gần nhất không?"

"Bạch cô nương muốn đi Bình thành sao? Từ đây đến đó khoảng một vạn tám ngàn dặm! Lộ thành ở phía đông nam, Bình thành ở phía tây bắc, cách nhau hơn mười thành trì, cô nương nếu không có việc gấp, có thể một đường thành thoi, trên đường đi cảnh sắc thành trấn rất đẹp, nếu Bạch cô nương thích, không ngại xem thử." Chương quây vừa tính ngân lượng, vừa giải thích cho Bạch Hiểu Tinh.

"Được! Cảm ơn chương quây, ta biết nên đi thế nào." Nói một tiếng cảm tạ, Bạch Hiểu Tinh thanh toán tiền mấy ngày qua, để lại ngân lượng, ra khỏi quán trọ.

Rời khỏi Lộ thành, đi theo sự chỉ dẫn của chương quây, Bạch Hiểu Tinh tìm một con ngựa, đi về hướng Bình thành, Bạch Hiểu Tinh do dự, rốt cục cũng quyết định.

Có lẽ có một số việc trong lòng nàng cũng đã xác định, chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

Nhưng hiện tại nàng đã hiểu, cho dù chưa thật sự thích Triệu Tử Tu, nhưng trong lòng mình cũng đã có hắn, chân tình của hắn nàng làm sao có thể bỏ qua.

"Người bây giờ còn mặc kệ sao, nếu vẫn tiếp tục mặc kệ, nàng thật sự sẽ yêu Triệu Tử Tu, đến lúc đó người hối hận cũng chỉ có người."

Thanh âm dễ nghe vang lên bên cạnh Phượng Nghiêu sau khi Bạch Hiểu Tinh rời khỏi, trong thanh âm mang theo ý cười vui sướng khi người gặp họa.

"Nàng sẽ không thích Triệu Tử Tu, nhiều năm như vậy ta luôn quan sát nàng, nàng thích dạng người gì ta hiểu rõ nhất, nàng chán ghét nhất chính là loại người lãnh huyết vô tình, mà những thứ đó Triệu Tử Tu đều có!"

Mặt khác một giọng nói tự tin vang lên, nhận xét như vậy có lẽ đối với Bạch Hiểu Tinh trước kia sẽ không sai, nhưng hắn lại không biết, hiện tại Bạch Hiểu Tinh đã sớm không còn là nàng trước kia nữa, mà là một linh hồn khác nhập vào.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Sơ ngộ Chu Thái Bình

Editor: Susublu

Một tháng trôi qua rất nhanh, rốt cục cũng sắp đến Ngũ họa sơn.

Trong một tháng này, tâm tình Bạch Hiểu Tinh khá tốt.

Một đường đi về phía Tây Bắc của Bình thành, Bạch Hiểu Tinh vừa đi vừa ngắm cảnh, đi qua không ít thành trì, những nơi bình thường cũng khiến Bạch

Hiếu Tình cảm thấy thần kỳ, mặc dù ở hiện đại nàng cũng đi qua không ít nơi, nhưng tất nhiên kém hơn cổ đại rất nhiều.

Đương nhiên, cũng thấy được không ít kỳ quan, làm Bạch Hiếu Tình cảm thán, phong cảnh nơi này tốt hơn nhiều so với hiện đại, ở hiện đại nơi nào cũng ô nhiễm, hoàn cảnh cũng không phải chỉ kém hơn một ít.

Bên ngoài Bình thành khoảng trăm dặm được bao quanh bởi nhiều núi nhỏ, Bạch Hiếu Tình cười ngửa, mỉm cười nhìn về phía trước không thấy điểm dừng, trong lòng rất thoải mái!

Từ hai ngày trước, lúc tiến vào khu vực Tây Bắc, cảnh vật chung quanh, đã thay đổi không ít, nơi này không còn cây cối cao lớn nữa, nên cảnh sắc cũng thu nhỏ lại, chỉ còn những bụi cây thấp bé.

Núi cũng không cao ngất khuất trong mây lạnh đến thấu xương nữa, mà chỉ có những ngọn núi nhỏ nhẹ nhàng bao quanh, từng ngọn nhỏ hợp lại với nhau, từ xa nhìn lại có cảm giác như tiên cảnh nhân gian.

"Quả nhiên vẫn là phong cảnh ở cổ đại đẹp nhất, nếu ở hiện đại, cảnh đẹp như vậy không biết đã sớm bị phá hư thành bộ dáng gì nữa."

Nhìn ra ngoài một hồi, Bạch Hiếu Tình không khỏi tự nói, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Nếu quả thật có một ngày, phải trở về hiện đại, chỉ sợ sẽ không thể thích ứng với sinh hoạt ở đó một lần nữa!"

Giống như vang lên tiếng gì đó, khoe miệng Bạch Hiếu Tình mang theo một vẻ u sầu, nói thật, sống ở đây thời gian dài như vậy, Bạch Hiếu Tình đã thích ứng với thói quen nơi này, nếu nàng phải trở về, có lẽ sẽ rất tưởng niệm.

Hơn nữa, nàng còn có luyến tiếc cá nhân...

Miên man suy nghĩ, Bạch Hiếu Tình không chú ý đến tay đã đặt ở bên hông, lấy ngọc tiêu ra, nhẹ nhàng thổi một khúc.

Trong khúc nhạc mang theo sầu oán và tưởng niệm, làm cho người ta vừa nghe đã biết nàng đang tự mình nhớ nhung.

"Tiếng tiêu của cô nương thật sự rất hấp dẫn người, không biết có thể thổi thêm một khúc nữa không?"

Lúc Bạch Hiếu Tình vừa thổi xong một khúc, bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói khiến Bạch Hiếu Tình nhảy dựng, bên cạnh nàng từ khi nào lại có người khác.

Bạch Hiếu Tình vừa ngẩng đầu, trên đỉnh sườn núi, một nam tử cao gầy sắc mặt thanh tú đang đứng một mình, góc độ kia vừa khéo có thể nhìn thấy vị trí của Bạch Hiếu Tình.

Bất quá, nam tử này rất đẹp, nhìn rất có phong thái văn nhân, hắn vừa mới nói câu kia rõ ràng nghe hiểu được hàm xúc bên trong khúc nhạc, không phải vì muốn Bạch Hiếu Tình không xấu hổ mới nói vậy.

"Ha ha, công tử khen trật rồi, chẳng qua chỉ tùy ý thổi một khúc mà thôi, không biết công tử đứng trên núi để làm gì?"

"Hôm nay gió thổi tốt, cô ý mang điều ra thả, mọi người đều đang đợi đón gió! Cô nương muốn cùng tham gia không?"

Lời nói của hắn khiến Bạch Hiếu Tình sững sốt, không ngờ lúc này còn có người hưng trí như vậy, hơn nữa nghe lời nói của nam tử hình như không chỉ có mình hắn ở đây.

Quả nhiên, sau khi hắn nói xong, xa xa trên đỉnh những sườn núi khác, có rất nhiều bóng người, đều đi lên, khuôn mặt tươi cười chào hỏi nàng.

Đột nhiên, Bạch Hiếu Tình nhớ tới cái gì đó liền mỉm cười hỏi.

"Vị công tử này, ta muốn hỏi thăm người một chút, từ nơi này đến núi Ngũ họa của Bình thành, còn xa lắm không?"

"Cô nương muốn đi Ngũ họa sơn?" Nam tử một bộ dáng hiếu kì.

Bạch Hiếu Tình từ chối cho ý kiến gặt đầu, nàng muốn đi Ngũ họa sơn, bất quá nam nhân này có ý gì, biểu cảm kì quái trên mặt hắn là sao, lời nói của nàng có vấn đề gì ư?

"Nơi đó là Ngũ Họa sơn! Ngũ Họa sơn ở ngoài Bình thành, nếu cô nương muốn đi đến đó, cũng không cần vào thành, từ đây đi về hướng đông năm mươi dặm, sẽ thấy bảng chỉ dẫn, đi thẳng theo bảng đó, cũng chỉ khoảng nửa nén hương, là có thể đến được đỉnh núi." Nam nhân chỉ đường cho Bạch Hiếu Tình.

Bạch Hiếu Tình ngẩng đầu, híp mắt nhìn thoáng qua hướng nam tử chỉ, lúc này mới gặt đầu nói cảm tạ với hắn, Bạch Hiếu Tình vừa quay người lại, hắn liền nhắc nhở.

"Cô nương, ngựa của người chỉ sợ không lên núi được, nếu như người cưỡi ngựa chạy như trên thảo nguyên, sẽ dễ dàng thu hút bầy sói. Không bằng, tại hạ đi cùng cô nương một đoạn đường? Tại hạ cũng đang muốn tới Ngũ họa sơn trước lúc trời tối!"

"Người chờ ta?"

Bạch Hiểu Tinh chớp mắt nhìn xung quanh hần hình như không có công cụ nào, không biết hần làm thế nào để chờ nàng, chẳng lẽ muốn dùng khinh công cho nàng đi nhờ sao, nàng cũng không cho rằng khinh công của hần tốt hơn nàng.

"Người mau lên đây đi! Một hồi gió thổi đến, ta sẽ đi trước, mặc kệ người."

Thấy Bạch Hiểu Tinh còn nghi hoặc! Nam tử đứng ở sườn núi, bắt đầu thúc giục, bọn họ muốn rời khỏi đây, cần nhờ gió, nếu một hồi gió hết sẽ không đi được.

Bạch Hiểu Tinh bán tín bán nghi, bỏ lại con ngựa, phi thân lên núi, đi qua mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, thì ra là như vậy.

Nhìn mấy thứ trên đất Bạch Hiểu Tinh liền hiểu, thứ này có cánh để lướt đi, xem ra cái bọn họ gọi là thả điều chính là cái này.

"Cô nương đã từng thấy qua những thứ này?"

Thấy Bạch Hiểu Tinh không hề ngạc nhiên, nam tử cảm giác được Bạch Hiểu Tinh đã thấy qua những thứ này, hần cũng có chút ngoài ý muốn, mấy thứ này là hần được một bằng hữu làm cho, người bình thường tuyệt đối không thể thấy qua được, sao thiếu nữ này có thể gặp qua rồi?

Đối với vấn đề của hần, Bạch Hiểu Tinh cười mà không đáp.

Gặp qua?

Đâu chỉ gặp qua, những thứ này lúc nàng thi hành nhiệm vụ đã dùng qua không dưới một lần!

"Cô nương, mau cùng ta giờ điều lên, gió lớn đến rồi."

Vừa kêu, nam tử vừa giờ cánh điều vĩ đại lên, để Bạch Hiểu Tinh học theo hần, thấy đối phương cũng có lòng tốt, Bạch Hiểu Tinh cười giờ điều lên.

Giữa thảo nguyên, không có rừng rậm ngăn cản, cho nên, gió trên thảo nguyên so với trong rừng rậm mạnh hơn một ít.

Cuồng phong một lần nữa thổi tới, Bạch Hiểu Tinh chỉ cảm thấy cả người chịu một cỗ lực dẫn dắt, trong nháy mắt điều kéo lên, cùng nam tử bay lên trời cao.

"Oa! Cảnh sắc thật mỹ lệ, khó trách các người muốn chơi điều như vậy, các người luôn bay tới bay lui thế này sao?" Theo gió mạnh, đi về hướng muốn tới, Bạch Hiểu Tinh kêu to, trong lòng nàng vui sướng, khó có thể nói nên lời.

Tuy rằng phong cảnh không bao la hùng vĩ như ở hiện đại, nhưng lại xinh đẹp tuyệt trần, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ thích thú.

"Không phải, phải là lúc có gió mới được, nếu không có gió, muốn bay cũng không thể bay! Cảnh sắc của Ngũ Họa sơn rất đẹp, muốn ở trên bầu trời, thu hết tất cả vào đáy mắt." Nam tử đắc ý cười, hiển nhiên đối với biểu cảm của Bạch Hiểu Tinh, rất vừa lòng.

Mà giờ phút này, lực chú ý của Bạch Hiểu Tinh, sớm đã đặt trên bầu trời, theo gió mạnh bay trước mọi người.

Những người này thật thông minh, biết lợi dụng điều lớn, gió lớn của thảo nguyên, giúp bọn họ bay lên trời cao, đây là một loại trải nghiệm lớn mật, càng là một tiền bộ nhảy vọt!

"Chiêu này là ai nghĩ ra? Đầu hần nhất định rất thông minh!" Nàng thật sự không ngờ người cổ đại cũng có trí tuệ như vậy, xem ra mặc kệ là thời đại nào đều có người thông minh!

"Là bằng hữu ta làm ra, nhưng đã được ta cải tiến, thế nào, rất lợi hại đúng không!" Biểu cảm của hần, quả thật rất kiêu ngạo!

"Đúng rồi, ta tên Bạch Hiểu Tinh, người tên gì?"

Đối với nam tử này rất có cảm tình, mắt Bạch Hiểu Tinh sáng lên, nghiêng đầu hỏi hần. Nam nhân tiêu sái như vậy làm cho người ta không thể không có cảm tình!

"Ta là Chu Thái Bình, mọi người đều bảo ta Chu Nhất Minh, nói ta rất khôn khéo, nếu Bạch tiểu thư muốn, gọi ta Thái Bình được rồi." Chu Thái Bình sợ tiếng gió lớn, Bạch Hiểu Tinh sẽ không nghe thấy, nói chuyện cũng rất lớn tiếng.

Xa xa mọi người đi theo, mắt thấy điều của Chu Thái Bình hạ xuống, cùng với mỹ nữ, mọi người đều ào ào điều khiển điều bay qua, cùng Chu Thái Bình bay xuống, nhìn Chu Thái Bình, trong mắt hiện lên nụ cười mỉa.

Thấy mọi người như vậy, Chu Thái Bình chỉ cười, cũng không nói gì, không làm gì.

"Nắm chặt, tốc độ gió đã chậm lại, chúng ta sẽ rơi chậm theo độ cao, đừng buông tay! Ngã xuống sẽ chết người!"

Thấy Bạch Hiểu Tinh còn chuyên chú nhìn cảnh đẹp, Chu Thái Bình cũng điều khiển điều, lên tiếng nhắc nhở, sau đó chậm rãi rơi chậm xuống.

Bạch Hiểu Tình rõ ràng cảm giác được, hiện tại tốc độ gió yếu hơn lúc trước ba phần, nhưng cho dù gió lớn trên thảo nguyên yếu đi, so với trong rừng rậm hoặc thành trấn, cũng hơn gấp đôi.

"Chu Thái Bình, khi nào chúng ta mới có thể đến Ngũ Họa sơn?"

Nắm thật chặt giá điều trong tay, Bạch Hiểu Tình hỏi Chu Thái Bình, nàng đã bỏ lỡ không ít thời gian, nên điều tra thật nhanh, nghĩ Triệu Tử Tu ở kinh thành chắc đã đợi rất lâu rồi!"

"Phía trước không phải tới rồi sao? Ngươi xem phía dưới có bầy sói, ngươi cảm thấy, nếu ngươi cưỡi ngựa, có thể thuận lợi đến chân núi Ngũ họa sơn như vậy sao?"

Chu Thái Bình thoải mái, ấn tượng đầu tiên của Bạch Hiểu Tình về hắn cũng không tệ, nếu không, đánh chết Bạch Hiểu Tình cũng không cùng ngồi chung một điều với hắn.

"Đẹp quá..."

Trên bầu trời, Bạch Hiểu Tình dễ dàng thấy được toàn cảnh Ngũ họa sơn, cẩn thận thu hết vào đáy mắt. Trong mắt Bạch Hiểu Tình hiện lên một tia kinh diễm, phải biết rằng, người đã xem qua cảnh đẹp nhân tạo, được một lần nhìn thấy cảnh đẹp thiên nhiên tâm linh như vậy sẽ khắc sâu vào tâm trí nàng.

Giờ khắc này, Bạch Hiểu Tình mới hiểu, vì sao Ngũ họa sơn lại tên là Ngũ Họa. Đơn giản vì nó đẹp như tranh vẽ, nếu có thể ở trong tiên cảnh như vậy, chính là tu từ kiếp trước, Bạch Hiểu Tình cảm thấy, điều này cũng có thể xem là chuyện vui lớn nhất trong đời người

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chí hướng hợp nhau

Editor: Susubluе

"Nắm chặt, sắp hạ xuống rồi." Ngay khi Bạch Hiểu Tình đang say mê cảnh sắc xinh đẹp của Ngũ họa sơn, chợt bên tai vang lên tiếng nhắc nhở của Chu Thái Bình.

Mỗi lần bay lên thì dễ dàng, nhưng hạ xuống đất lại trở thành tâm bệnh của Chu Thái Bình.

Lúc bay một mình, hắn đã không khống chế tốt được, không thể nắm bắt tiết tấu rơi xuống, lần này lại mang theo cả Bạch Hiểu Tình, nói không chừng lúc đáp xuống sẽ mất mạng!

"Chu công tử, ngươi làm gì vậy, bên này là ruộng nước! Ngươi đáp xuống bên kia đi? Bên kia mới là đồng cỏ!"

Ở trên bầu trời lung lay qua lại, Chu Thái Bình cũng không khống chế được con điều lớn, một đường hướng về phía ruộng đất mà lao xuống, cái này, thật sự bất đắc dĩ, tình huống này xem ra vị này chỉ biết cất cánh nhưng lại không biết cách đáp xuống!

Tiếp tục như vậy, sẽ lao đầu vào đồng ruộng kia?

"Đừng lộn xộn, ngươi nắm không tốt, để ta!"

Tình thế đã đến lúc nguy cấp, Bạch Hiểu Tình không nói gì, lập tức đoạt lấy quyền điều khiển điều, hét lớn với Chu Thái Bình.

Chu Thái Bình đã sớm bị dọa toát mồ hôi lạnh, Bạch Hiểu Tình kêu, hắn cũng nghe lời thả tay, Chu Thái Bình nhẹ buông tay, điều lại bắt đầu lắc lư kịch liệt.

Hai tay gắt gao cố định lại con điều đang lắc lư, Bạch Hiểu Tình chau mày, ở hiện đại, nàng cũng là cao thủ lướt điều, nhưng con điều này khống chế không dễ như vậy, chẳng qua nàng coi thường trình độ của điều ở cổ đại, hoàn toàn không thể lướt qua khỏi đánh đồng này.

"Ngươi được không? Phía trước là vách núi đó! Nếu ngươi không được vẫn nên để ta làm cho, ta không muốn chết trẻ như vậy đâu!"

Thấy trước mặt là vách núi, Chu Thái Bình sợ tới mức có chút thất thần, sau đó liền kêu lớn lên, nếu đụng vào núi, bọn họ sẽ thành xác chết không hồn.

"Câm miệng, ổn định đừng để ngã xuống, vách núi có gió lớn, có lực đẩy bay lên, chúng ta sẽ mượn lực đẩy này để bay lên, nhắc điều lên, để nó bay lên rồi lần nữa, sau đó đánh một vòng, đáp xuống trên cỏ, hiểu chưa?"

Bạch Hiểu Tình hét to, nhưng theo như nàng nói, vách núi có gió thổi, tiếng gió quá lớn, lời của nàng, Chu Thái Bình vốn không nghe rõ!

Tuy rằng nghe nàng nói vậy, nhưng trong lòng Chu Thái Bình vẫn căng thẳng, thấy khoảng cách càng ngày càng gần vách núi, sợ hãi trong lòng hẳn càng lúc càng nhiều.

Nếu cứ như vậy lao xuống, khẳng định sẽ tan xương nát thịt!

Nhưng Chu Thái Bình lại nghĩ, hẳn không muốn buông tay, theo như Bạch Hiểu Tình nói, vách núi có gió thổi lên, lập tức nhắc con điều đang lao xuống lên, hai người lại bay cao lên trời lần nữa.

Một đôi tay gắt gao ổn định con điều, tận lực duy trì trạng thái cân bằng, Bạch Hiểu Tình rút cục nhìn thấy Chu Thái Bình trợn mắt há mồm, trong không trung xoay vài vòng, hướng tới đỉnh núi Ngũ Họa sơn để đáp xuống.

‘Bá’ một tiếng, hai người theo cánh điều, bỗng chốc ngã xuống mặt cỏ, mặt cỏ mềm yếu, ngã cũng không đau, nhưng điều đã bị rạn nứt, sợ là lần sau sẽ không dùng được nữa.

"Ngươi, ngươi thật lợi hại! Ngươi làm như thế nào vậy?" Ngây người ở ngồi trên cỏ, Chu Thái Bình cười ha ha, trừng mắt nhìn Bạch Hiểu Tình ở bên cạnh, kinh ngạc hỏi.

"Suy nghĩ của ngươi tốt lắm, điều cũng được làm bằng chất liệu tốt, thật sự có thể bay lên trời, nhưng cấu tạo để hạ cánh không tốt, lại không có cảm giác an toàn, Chu Thái Bình, ngươi lại đây, xem đi! Về ngoài con điều rất đẹp mắt, nhưng không hề thực dụng, do vậy nên lúc đáp xuống không tốt."

"Cánh trượt, phải làm thành hình giọt nước, như vậy, mới giảm bớt lực cản không khí, dòng khí xuyên qua thân cánh, bị hình giọt nước đặc thù phân làm đôi, một nửa biến thành lực đẩy lên, một nửa ép lực đẩy của gió xuống, hai loại lực này áp chế nhau, đưa cánh trượt vào không trung."

Chu Thái Bình thừa nhận, cô gái trước mắt này, hiểu biết không ít, đề nghị của nàng, nói rất nhiều đến hai mặt đối lập, thậm chí có một chút, hẳn nghe không hiểu.

Cho tới nay, Chu Thái Bình đều không tìm thấy bằng hữu nào cùng chung chí hướng, hiện tại, xem như hẳn đã tìm được.

"Bạch tiểu thư, quả thật không đơn giản! So với ta còn hiểu biết nhiều hơn, kỹ thuật bay lượn của ngươi cao như vậy, nếu không, chúng ta hợp tác thử xem, xem có thể đem con điều này, cải tạo thành cái hoàn mỹ hơn không?"

"Tốt! Ta rất thích bay, loại cảm giác tự do tự tại ở trên bầu trời, có thể quên hết mọi thứ, ngươi tin tưởng ta, ta có thể giúp ngươi, sửa nó lại cho hoàn thiện." Bạch Hiểu Tình không hề nghĩ ngợi đáp ứng.

Ngay từ đầu khát vọng của Bạch Hiểu Tình chính là tự do, nếu thật sự có thể giống chim chóc bay trên trời, cũng chuyện rất tốt.

Lập ước định xong, Bạch Hiểu Tình liền cùng Chu Thái Bình nâng con điều lên, đi về phía Ngũ Họa sơn, theo như Chu Thái Bình nói, nhà của hẳn ở chỗ này.

"Nơi này là nhà ngươi, thật sự ngoài dự kiến của ta, vốn ta cho rằng ít nhất cũng sẽ là một cái nhà gỗ, không nghĩ tới lại là nhà tranh vách lá."

Hai người đi tới cái mà Chu Thái Bình gọi là nhà, quả thực há hốc miệng, Bạch Hiểu Tình lập tức nở nụ cười.

Chu công tử này thật sự có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, nếu là người khác nhất định sẽ chịu không nổi hoàn cảnh như vậy, không ngờ hẳn lại có thể ở trong căn nhà tranh như vậy.

"Thế nào, Bạch cô nương bất mãn với chỗ ở này của ta, ai, cô nương nhất định là người nhà giàu, nhưng ngươi có từng nghĩ tới, tại vùng núi này, đa số đều coi trời đất là nhà, ta có nhà tranh như vậy coi như cũng tốt rồi, không phải sao?"

Chu Thái Bình không đồng ý, tranh luận với Bạch Hiểu Tình.

"Ta không có ý cười nhạo nhà của Chu công tử, mà nơi này bốn phía cây cối đều cao lớn, vì bản thân mình làm một căn nhà gỗ hẳn không có vấn đề gì lớn đi, vậy mà công tử lại ở nhà tranh, chẳng lẽ không sợ ban đêm đang ngủ gió thổi bay mất, sáng thức dậy liền nằm ngoài trời sao?"

Bạch Hiểu Tình trong thanh âm tràn đầy ý trêu ghẹo, nhưng lại làm Chu Thái Bình có chút ngượng ngùng.

Quăng con điều cầm trong tay qua một bên, Chu Thái Bình mở hàng rào nhà ra, để Bạch Hiểu Tình đi vào nghỉ chân.

Bạch Hiểu Tình đi theo Chu Thái Bình vào trong, vừa vào Bạch Hiểu Tình liền ngẩn người, bên ngoài nhìn đơn sơ, nhưng bên trong cũng thật sự có một phong cách lịch sự tao nhã riêng!

"Chỗ của Chu mẫu ở mặc dù đơn sơ, nhưng lại thanh nhàn yên tĩnh khó có được, bình thân sống cả đời có gì không tốt? Bạch cô nương nói không sai, nhưng cuộc sống như vậy cũng không khác bình thường bao nhiêu?"

Chu Thái Bình nhẹ nhàng cười, cái hẳn muốn là hưởng thụ cảnh vật tự nhiên, chỉ cần ở đây có đất có nước, chỗ ở đơn sơ một chút có gì đáng ngại.

"Chu công tử quả nhiên không giống người thường, vừa rồi là ta lỡ lời."

Lời của Chu Thái Bình, Bạch Hiểu Tinh tất nhiên có thể hiểu, nàng đã từng muốn sống cuộc sống như vậy, nhưng lại không có cơ hội thời.

"Bạch cô nương cũng thích cuộc sống như vậy, không bằng ở lại hàn xá mấy ngày, cùng Chu mẫu sửa lại con điều, thế nào?"

Thấy Bạch Hiểu Tinh thích, Chu Thái Bình cũng nương theo lời của nàng mà mời.

Bạch Hiểu Tinh trong lòng nghĩ, nàng đến Ngũ Họa sơn, cũng không có mục đích gì, đối với Chu Thái Bình ngược lại cũng không chán ghét, quan trọng nhất là, Chu Thái Bình với nàng có chí hướng giống nhau.

Dù sao cũng không có nơi nào để đi, ở lại chỗ này hai ngày, cũng không sao, nghĩ vậy, Bạch Hiểu Tinh liền nói.

"Được, không thành vấn đề, vừa vặn ta cũng không có nơi nào để đi, ở lại nhà người hai ngày! Có lẽ ta sẽ phải rời khỏi nơi này."

Đã nhiều ngày qua muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút, qua vài ngày liền muốn đi tìm đáp án cho bản thân, hơn nữa bị chi phối bởi hàm ý của Phụng Nghiêu, đáp án nàng muốn và bảo nhân có chút quan hệ.

"Vậy sao? Chẳng lẽ Bạch cô nương đến đây chỉ để du sơn ngoạn thủy, không có việc khác sao."

Vốn Chu Thái Bình cho rằng nàng có chuyện cần làm mới đến Ngũ Họa sơn, nhưng nhìn bộ dáng thông thả của nàng, nếu nói Bạch Hiểu Tinh tới để du sơn ngoạn thủy, hình như không đúng.

"Ta đến Ngũ Họa sơn chỉ vì muốn tìm một đáp án, có người nói với ta, nơi này có đáp án ta muốn biết." Bạch Hiểu Tinh cũng không giấu diếm Chu Thái Bình, nàng biết Chu Thái Bình không phải người xấu, ngược lại, Chu Thái Bình ở trên núi này, hẳn nhất định biết chuyện ở đây, nói không chừng lúc mấu chốt có thể cho nàng một ít tin tức.

"Có người, là bạn của Bạch cô nương sao?"

Chu Thái Bình thuận miệng hỏi, tới bây giờ đều chưa hề nghĩ Bạch Hiểu Tinh sẽ trả lời hắn, nhưng hắn thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh lại trả lời vấn đề của hắn.

"Không xem như bạn, chỉ là một người tên Phụng Nghiêu nói với ta."

Không biết tại sao, Bạch Hiểu Tinh lại nói ra tên của Phụng Nghiêu.

Khi Chu Thái Bình nghe thấy cái tên Phụng Nghiêu, Bạch Hiểu Tinh rõ ràng nhận thấy được ánh mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc, giống như là quen biết Phụng Nghiêu.

"Hay là Chu công tử quen biết Phụng Nghiêu?" Bạch Hiểu Tinh thử dò hỏi.

"Cũng không tính là quen biết, chẳng qua Phụng các chủ của Thiên Ân các có ai mà chưa từng nghe qua đâu." Lúc này, Chu Thái Bình không giống lúc nãy nhiệt tình, ngay cả biểu cảm đều lạnh nhạt đi rất nhiều, nếu nói hắn không có vấn đề, Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối không tin.

Bạch Hiểu Tinh không phải người ngu, thái độ của Chu Thái Bình trước sau khác biệt nhiều như thế, Bạch Hiểu Tinh càng khẳng định, hắn nhất định biết gì đó, hơn nữa tuyệt đối có quen biết với Phụng Nghiêu.

"Chu công tử, người với ta quen biết một lúc rồi, nếu biết cái gì, xin nói cho ta biết với, bởi vì ta nhất định phải biết đáp án kia là gì!"

Ánh mắt Bạch Hiểu Tinh tối lại, trong lòng thầm hạ quyết định, nếu Chu Thái Bình không chịu nói, nàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp làm cho hắn nói ra, làm một sát thủ nàng có rất nhiều thủ đoạn, tuy rằng ấn tượng đối với người này không xấu, nhưng có vài việc nàng cần phải biết, nhất là về "Huyết thừa" rốt cục là có ý gì!

Lần này đường xá bên ba, phong trần mà đến, vì muốn có được đáp án, Bạch Hiểu Tinh sao có thể từ bỏ ý đồ?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Ác mộng chém giết lại xuất hiện

Editor: Susublu

"Đã một mỗi một ngày, Bạch cô nương nghỉ ngơi sớm một chút đi! Ngày mai Chu mẫu dẫn Bạch cô nương đi thăm quan Ngũ Họa sơn, nhưng Bạch cô nương vẫn nên chú ý một chút, buổi tối ở Ngũ Họa sơn cũng không an toàn, có một vài con côn trùng và rắn độc, nếu bị cắn, sẽ rất nguy hiểm."

Chu Thái Bình nhẹ nhàng cười, trước khi trở về phòng còn không quên nhắc nhở Bạch Hiểu Tình, nói xong liền xoay người đi vào trong buồng, ban ngày một mỗi một ngày, bây giờ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

"Người này thật sự rất kỳ lạ, ở cổ đại rất hiếm khi thấy được người nhiệt tình như vậy, lúc không có gì thì ân cần thân thiện, đạo đức giả... Sao?"

Dù sao, tuy nghĩ như thế, nhưng Bạch Hiểu Tình vẫn quyết định ở lại chỗ này, Phụng Nghiêu đã nói ở đây có đáp án nàng muốn, như vậy ít nhất cũng phải tìm ra đáp án sau đó mới rời khỏi đây.?

Bạch Hiểu Tình cũng ở lại nhà tranh nghỉ ngơi, không biết qua bao lâu, Chu Thái Bình từ bên trong đi ra, khác lúc trước là, trên lưng hắn có thêm một bộ cung tiễn, xem ra, hắn muốn ra ngoài săn thú.

"Người nghỉ ngơi một lát đi! Bình thường ta ăn cơm rau dưa quen rồi, nên cũng không có cái gì ngon để chiêu đãi ngươi, một hồi ta chuẩn bị vài món ăn thôn quê, buổi tối sẽ làm một bàn ăn phong phú cho ngươi, đến lúc đó Bạch cô nương không nên ghét bỏ!"

Chu Thái Bình lại khôi phục lại bộ dạng lúc hai người mới gặp, trừng mắt nhìn Bạch Hiểu Tình nói, sau đó hắn mang theo cung tiễn đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền biến mất khỏi tầm mắt của Bạch Hiểu Tình.

Mấy ngày qua, Bạch Hiểu Tình bôn ba đường xa, thật sự cũng hơi mệt, đi vào bên trong, nhìn thấy có một nhuyển tháp, cũng nhìn không được, tựa người nằm bên trên nặng nề ngủ.

Vài ngày nay tuy rằng nói nàng du sơn ngoạn thủy, nhưng chưa từng quên nhiệm vụ của bản thân, cho nên tất nhiên lúc này đã mệt mỏi chết rồi.

Mà lúc này, Chu Thái Bình mang cung tiễn, một đường nghiêm túc, đi vào trong núi Ngũ họa sơn, đi tới bên trong rừng rậm rạp, Chu Thái Bình vừa đi vừa nói.

"Ha ha, không ngờ Phụng Nghiêu thật sự để nha đầu này đến đây, vốn ta còn cho rằng phải tốn một khoảng thời gian rất dài, dù sao trong khoảng thời gian này Triệu Tử Tu luôn canh giữ bên cạnh nàng, không biết lần này sao có thể thuận lợi như vậy."

Giọng nói của Chu Thái Bình khi vui cười không đứng đắn liền biến thành một thanh âm khác, mà thanh âm lại trùng hợp giống với thanh âm của nam nhân ngày đó đi cùng với Phụng Nghiêu!

Hơi hít mắt lại, kéo cung bắn tên, một con thỏ liền bị dính chặt trên đất, trong nháy mắt liền tắt thở, bộ dáng tùy ý, không để ý một chút nào, có thể thấy được thân thủ của Chu Thái Bình nhanh nhẹn bao nhiêu, căn bản không phải là bộ dáng thư sinh nhu nhược.

Một mũi tên kết liễu con thỏ kia, lại săn thêm vài con gà rừng, về mặt Chu Thái Bình đầy ý cười mang theo con mồi, xem ra mấy ngày nay sẽ có không phải ít thịt để ăn.

Chu Thái Bình không phải là một người thích giết người, lúc không cần thiết phải giết người tất nhiên sẽ không sát sinh, hôm nay nếu như không phải bởi vì Bạch Hiểu Tình đến đây, phỏng chừng hắn sẽ không đi săn thú.

Mang theo con mồi trở về nhà, Chu Thái Bình bắt đầu động thủ, nhóm lửa nấu cơm, một mình hắn ở Ngũ Họa sơn sinh hoạt nhiều năm như vậy, mỗi tháng lúc đi tiếp viện sẽ đến Bình thành thuận tiện ở trong thành dùng bữa, thời gian còn lại đều là hắn tự lo, cho nên nấu cơm, tất nhiên không thể làm khó hắn.

Không đến hai cái canh giờ, mĩ vị đã được dọn lên bàn.

"Bạch cô nương còn ngủ sao, mau dậy ăn cơm đi."

Chậm rãi đi tới bên cạnh Bạch Hiểu Tình, chuẩn bị kêu nàng dậy, hắn nghe Phụng Nghiêu nói, hiện tại nha đầu này trở nên vô cùng nguy hiểm, nếu tới quá gần nàng, sẽ bị nàng một đao kết liễu.

Mà Chu Thái Bình không biết, hiện tại nhìn Bạch Hiểu Tình đang ngủ say nhưng thật ra đã chìm vào ác mộng.

.....

"Đây... đây là nơi nào?"

Hơi mở mắt, nhìn cảnh tượng quen thuộc nhưng lại xa lạ, Bạch Hiểu Tình không khỏi run lên một cái, cảm giác nơi này thật sự rất khủng bố!

Ở đây hoàn toàn là một thế giới màu đỏ, trừ bỏ máu cũng chỉ có máu, lòng bàn chân phủ kín máu tươi, cảnh tượng này giống như một thước phim điện ảnh, không ngừng hiện lên trước mắt Bạch Hiểu Tình.

Có giết chóc, có nỉ non, có hò hét, còn có ồn ào.

Mới đầu, mọi thứ vẫn còn rất mơ hồ hiện lên trước mắt Bạch Hiểu Tình, nhưng thời gian trôi qua, mọi thứ chung quanh đều thay đổi, trở nên càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng chân thật, nhưng đồng thời, cũng càng ngày càng nhiều máu tanh.

Rõ ràng chỉ là cảnh tượng trong mơ, thậm chí Bạch Hiểu Tinh cũng biết đây chỉ là giấc mộng, nhưng dù vậy, nàng vẫn có thể ngửi được mùi máu tươi trong không khí.

"Giấc mộng này, còn chưa kết thúc sao?" Lúc cảnh vật trở nên rõ ràng hơn, Bạch Hiểu Tinh cười khở, nàng cho rằng vào lần đó khi đã biết được đáp án kia mọi thứ đều đã kết thúc.

Cảnh vật xuất hiện, là một hoàng cung máu chảy thành sông, hoàng đế chết ở trên long ý, mà dưới long ý, là hai hài tử, chứng kiến mọi thứ, đang sợ hãi phát run.

Bạch Hiểu Tinh nỗ lực trợn to mắt nhìn, nàng cũng không thấy rõ lắm, hoàng đế ngồi trên long ý đang che giấu hai hài tử, đang lúc Bạch Hiểu Tinh cảm thấy tò mò, hình ảnh lại lần nữa mờ ảo đi.

Chỉ thấy, hai hài tử đã bị phát hiện, vô số thanh kiếm đồng loạt đánh tới, mắt thấy hai hài tử sắp bị giết.

"Không."

Bạch Hiểu Tinh tỉnh, mơ thấy hai hài tử đó bị phát hiện, Bạch Hiểu Tinh đã bị gọi tỉnh lại, ngay cả chính nàng cũng không biết, giấc mộng này quá khó hiểu, rốt cục là muốn nói với nàng cái gì.

Dùng sức thở hổn hển, sắc mặt Bạch Hiểu Tinh trắng bệch, thì ra... Thì ra đây mới là hoàn cảnh thật sự trong giấc mơ sao!?

"Sao vậy? Bạch cô nương, xảy ra chuyện gì?" Chu Thái Bình ở ngoài phòng nghe thấy giọng Bạch Hiểu Tinh, cho rằng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lúc hần chạy vào, nhìn thấy, trên trán Bạch Hiểu Tinh ứa mồ hôi lạnh, trong lòng run sợ.

Nhìn thấy nàng gặp ác mộng, chỉ là rốt cục là mơ thấy cái gì mà lại làm nàng sợ đến như vậy?

"Bạch cô nương, ngươi không sao chứ, nếu không sao thì đứng lên ăn chút gì đi, thân thể ẩm áp sẽ không gặp ác mộng nữa." Tuy rằng lời này không có căn cứ, nhưng lúc này hần cũng chỉ có thể nói như vậy.

Đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, Bạch Hiểu Tinh gạt đầu, đứng dậy, đi ra khỏi phòng ngủ.

"Toàn bộ đồ ăn này đều là Chu công tử làm?" Đi ra khỏi phòng ngủ, Bạch Hiểu Tinh nhìn một bàn đồ ăn, nhưng lại lấp bắp kinh hãi, phải biết rằng, thời đại này nam tử đều là có quan niệm quân tử tránh xa nhà bếp, có thể có được tay nghề như vậy, là rất hiếm có.

"Tất nhiên, Bạch cô nương ném thử tay nghề của ta đã."

"Ừ! Quả nhiên rất ngon miệng! Chu công tử, ngươi có phải nữ phần nam trang hay không? Ngươi là Chu tỷ tỷ mới đúng." Thấy Chu Thái Bình làm đồ ăn, Bạch Hiểu Tinh rất không phúc hậu trên ghẹo hần.

"Bạch cô nương, Chu mẫu là nam nhân điều này không cần hoài nghi, ngươi không cần thiết phải chất vấn."

Chu Thái Bình bắt đầu đi, hần thật không ngờ nha đầu này lại khó chơi như vậy, thật không hiểu nổi nàng lại nghĩ đến việc kêu hần là Chu tỷ tỷ.

"Chu tỷ tỷ, ta biết sai rồi, nếu ta không ăn, chẳng phải sẽ có lỗi với thành quả lao động của ngươi sao? Chu tỷ tỷ luôn rộng lượng, sẽ không để ý tiểu muội muội không hiểu chuyện chứ?"

Bạch Hiểu Tinh chớp mắt nhìn Chu Thái Bình, trong mắt mang theo tia giáo hoạt, nói thật, đối với Chu Thái Bình có chí hướng giống nhau, nàng lại có thêm hảo cảm không nhỏ.

"Nhanh ăn đi. Tốt xấu gì ta cũng làm cơm cho ngươi, ngươi cũng đừng nên trên ghẹo ta, không phải sao?" Chu Thái Bình tự biết, nếu mạnh bạo, nhất định Bạch Hiểu Tinh sẽ không nhân nhượng, lúc này, hần chỉ có thể mềm dẻo nói.

Bạch Hiểu Tinh thấy mình trên ghẹo quá mức, cũng không tiếp tục chế nhạo Chu Thái Bình nữa, Bạch Hiểu Tinh cười hỏi.

"Chu công tử, ngươi luôn ở một mình trên núi Ngũ Họa sao? Người nhà của ngươi đâu?"

"Không có."

"Thê tử ngươi đâu?"

"Không có."

.....

Không có, hai chữ này đã miêu tả khái quát tình huống của Chu Thái Bình, ý nói là, cho tới bây giờ, ngoài ngôi nhà tranh này, hần chỉ có hai bàn tay trắng.

Nhưng nói đi phải nói lại, ở nơi non xanh nước biếc này sống một mình, cũng coi như là chuyện rất thú vị.

"Không có gì cả? Không phải ngay cả mục tiêu sống Chu công tử cũng không có luôn chứ?" Trợn mắt há hốc mồm, Bạch Hiểu Tinh mới cầm chiếc đĩa, truy vấn Chu Thái Bình.

Chu Thái Bình lắc đầu, "Nhắc tới mục tiêu! Vẫn có một."

"Cái gì? Nói qua ta nghe một chút?" Bạch Hiểu Tinh lập tức hứng thú, nàng muốn biết, người kỳ quái này, sẽ có mục tiêu gì.

"Tìm được một nữ tử có chí hướng hợp nhau, theo ta đi khắp thế gian, nàng đánh đàn ta về tranh, có lẽ không cần thiết giàu có hay con cháu đông đúc, nhưng có thể cả đời nâng đỡ làm bạn với nhau thì ta đã vừa lòng."

Nói tới đây, trong mắt Chu Thái Bình tràn đầy khát vọng với cuộc sống như vậy.

"..."

Nghe được đáp án của hắn, Bạch Hiểu Tinh trầm mặc, đây cũng là nguyện vọng của nàng, nếu gặp được hắn trước Triệu Tử Tu, nàng sẽ thật sự nguyện ý cùng hắn ngao du tứ phương, chỉ tiếc là, hiện tại lòng của nàng đã không còn tự do, cho nên, nàng không còn tâm tư đi du ngoạn nữa.

"Không nên gấp gáp, từ từ sẽ tìm được, trên đời này sẽ có một người nguyện ý đi cùng ngươi." Đưa tay vỗ bả vai Chu Thái Bình, Bạch Hiểu Tinh phá lệ an ủi hắn.

"Đúng vậy! Hiện tại trước mặt ta có một người, đáng tiếc..."

Thanh âm Chu Thái Bình có chút tiếc hận, đúng vậy, đáng tiếc, khó có thể gặp được một người chung chí hướng như vậy, lại tiếc không thể cùng hắn du sơn ngoạn thủy.

Bạch Hiểu Tinh hơi giật khóe miệng, không nói gì cả, nhưng trong mắt có chút không hiểu ý của Chu Thái Bình.

"Đúng vậy, thật sự đáng tiếc, không phải là ta không muốn, Chu tỷ tỷ, nên biết rằng, đoạn tụ không tốt đâu."

Một tiếng Chu tỷ tỷ, một tiếng đoạn tụ, trong nháy mắt đã khiến Chu Thái Bình thay đổi sắc mặt, hắn thật sự muốn bóp chết nha đầu đáng chết này!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Muốn ngươi làm áp trại phu nhân

"Không biết kế tiếp Chu công tử muốn đi đâu, nếu có thể, Hiểu Tinh nguyện ý làm bạn đi cùng." Tuy rằng thoát nhìn Chu Thái Bình có chút không đáng tin, nhưng mặc kệ nói thế nào, cả hai đều là người giang hồ, kết bạn với nhau cũng không sao.

"Ha ha, Chu mỗ bốn biển là nhà, nếu Bạch cô nương không ghét bỏ, Chu mỗ tất nhiên tình nguyện kết bạn." Bình tĩnh mà nhìn thì cách Chu Thái Bình đối xử với Bạch Hiểu Tinh cũng có hảo cảm.

Ở thời loạn thế này, ai còn có thể bảo trì một tâm hồn không tranh với đời, một tâm hồn lạnh nhạt, hắn gặp qua rất nhiều loại người, Bạch Hiểu Tinh là người đầu tiên khiến hắn nhìn với cặp mắt khác.

Thích cũng chưa hẳn là thích, nhưng ít nhất cũng không bài xích, bởi vì trên người nàng vẫn có một ít toan tính thiệt hơn.

Cười khê, không trả lời nữa, cứ như vậy, Bạch Hiểu Tinh và Chu Thái Bình đi cùng nhau.

Vốn cho rằng hai người cùng đồng hành thì dọc đường sẽ an toàn một chút, thật không ngờ...

"Khụ khụ, đường này là ta khai, cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua thì để mỹ nhân lại!"

Còn chưa xuống núi, Bạch Hiểu Tinh và Chu Thái Bình đã "May mắn" gặp một sơn tặc đi tìm áp trại phu nhân.

Bạch Hiểu Tinh không nói gì, tay phải chạm vào kiếm ở bên hông, chuẩn bị một kiếm kết liễu tiểu tặc này, lại bị Chu Thái Bình ngăn cản.

"Chắc chắc chắc, mỹ nhân thì có, nhưng vì sao phải đi theo đám sơn tặc các ngươi." nói xong không biết từ chỗ nào lấy ra một cái quạt xếp phe phẩy, "Nếu muốn làm áp trại phu nhân, cũng phải làm áp trại phu nhân của ta."

"Ngươi chỉ là một tên tiểu bạch kiểm, đại gia ta một quyền có thể đánh chết ngươi." Đầu lĩnh sơn tặc khinh thường nói, bộ râu che khuất gương mặt hắn, có vẻ rất hung ác.

Nhìn thấy son tặc và Chu Thái Bình găng co, Bạch Hiểu Tinh cũng thấy hứng thú, đứng một bên xem náo nhiệt.

Vì nàng không khóc không nháo, khiến bọn son tặc cảm thấy hứng thú, "Tiểu nương tử, rất can đảm, xem ra trời sinh đã thích hợp làm son tặc với bọn ta."

Đầu lĩnh nói không hề khách khí, mang theo ý khiêu khích, nhưng thân là người hiện đại, Bạch Hiểu Tinh không cảm thấy có gì khó chịu, ngược lại nhún nhún nói tiếp, "Làm áp trại phu nhân của ngươi cũng không phải là không được, chỉ cần ngươi có thể thu thập hần."

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn không hề có gánh nặng chỉ về hướng Chu Thái Bình ở bên cạnh, trong mắt có ý "Chỉ cần các ngươi đánh chết hần, ta liền đi với các ngươi" rất rõ ràng.

Chu Thái Bình rất muốn chỉ lên trời chửi má nó, hần đã kết giao làm bạn! Mới cùng nhau đi vào giang hồ, gặp phải son tặc liền bán đứng hần, thật sự không có tính người!

Nếu Chu Thái Bình biết, hiện tại trong lòng Bạch Hiểu Tinh đang nghĩ tới chuyện, hần rốt cục cũng có giá trị sử dụng, liệu có tức giận đến hộc máu không?

"Thế nào, đối với lời nói của ta có ý kiến?"

Khóe miệng run rẩy, hần làm sao dám có ý kiến, nếu không chắc chắn sẽ bị đánh.

Xem son tặc đang nóng lòng muốn thử, bọn họ rất đồng tình với Chu Thái Bình, ai..., coi trọng ai không coi, lại đi coi trọng tiểu nương tử này, cuộc sống tương lai của bọn họ, sẽ rơi vào nước sôi lửa bỏng.

"Tiểu bạch kiểm, đến đây so chiêu với đại gia, đại gia nhường ngươi ba chiêu."

Nhìn tên son tặc không sợ chết, Chu Thái Bình cũng đồng tình, nhưng đồng tình thì đồng tình, đánh vẫn phải đánh, bằng không, một hồi người bị đánh chính là hần.

Thả người đập một cước, đầu gối hung hăng ấn lên mặt son tặc, sau đó hần liền hoa hoa lệ lệ ngã xuống.

"Giải quyết xong, chúng ta đi." Khinh thường phất tay, cưỡi ngựa cùng với Bạch Hiểu Tinh bỏ mặc hết thầy mà đi.

Chỉ để lại bọn son tặc phía sau, dùng ánh mắt ngưỡng mộ, nhìn bọn họ rời đi...

"Một cước vừa rồi không tệ, uy lực mười phần, không biết tên son tặc kia sau khi tỉnh, khuôn mặt hần còn có thể dùng hay không."

Khóe miệng Chu Thái Bình run rẩy, vừa rồi là ai bừa bãi để hần đá vào mặt tên son tặc kia. Bây giờ lại ở đây nói mát, nàng còn có thể không phúc hậu tới mức nào nữa đây?

"Tốt lắm, vào thành đi, ở đây hoang dã, nói không chừng lại gặp tiếp một đám son tặc khác." Ý trong lời nói chính là, "Đã gặp được son tặc, sẽ có thể gặp tiếp".

Rơi vào đường cùng, Chu Thái Bình chỉ có lập tức rời đi, hần cũng không muốn một lần nữa làm sứ giả bảo hộ bông hoa, hơn nữa bông hoa này còn có gai.

Một canh giờ sau, rốt cục hai người cũng vào trong thành, vào một tú lầu chuẩn bị dùng bữa, ngay lúc hai người vừa mới ngồi xuống, chuẩn bị gọi món ăn, một đám son tặc xông vào, thấy vậy khách trong tú lầu lập tức bỏ chạy tứ phía, nếu không phải đám son tặc này vào bằng cửa chính, chỉ sợ, hiện tại trong tú lầu đã sớm không có một bóng người.

"Mỹ nhân tử tử, vừa rồi sao ngươi không đợi ta, một mình đi trước, mở mắt ra không thấy ngươi, ngươi không biết ta nhớ ngươi thế nào đâu."

"A..."

Bạch Hiểu Tinh đảo mắt, nàng biết người này sao?

Đánh giá từ cao xuống thấp một phen, xác định nàng tuyệt đối chưa từng thấy khuôn mặt thiếu niên thanh tú này, nhưng khi tầm mắt của nàng dừng trên mặt hần lại thấy rõ dấu giày in lại, khóe miệng rõ ràng bị co rút, được rồi, nàng nhận ra hần.

Hần không phải là đầu lĩnh son tặc mới bị Chu Thái Bình một cước đập bay sao?

Nhưng..

Không ngờ hần cởi lớp hóa trang ra, khuôn mặt vẫn có thể xem được.

"Mỹ nhân tử tử, ngươi đã đồng ý làm nương tử ta rồi, sao có thể bỏ chạy như vậy." Hoi quệt miệng, trong giọng nói mang theo một chút tính trẻ con.

Nàng đồng ý rồi?

Sao ngay cả nàng cũng không biết vậy!

Vừa rồi nàng nói là, nếu hần có thể đã bại Chu Thái Bình, nàng liền suy nghĩ. Nhưng người này đã bị Chu Thái Bình đá một cước hôn mê!?

"Tiểu tử, vừa rồi thua không chịu nhận sao?" Thấy Bạch Hiểu Tinh híp mắt lại, Chu Thái Bình chỉ biết, hôm nay hần không trừng trị tên tiểu tử này, một hồi bản thân hần cũng không dễ chịu.

"Đại thúc, ngươi cảm thấy ngươi xứng với mỹ nhân tỷ tỷ sao?" Ngừ điệu không ngừng, thẳng tắp kích thích Chu Thái Bình.

Dựa vào cái gì! Tuổi lớn hay nhỏ cũng không phải hần định đoạt, ý vào hần còn nhỏ tuổi, nên không biết tôn kính trưởng bối.

"Chúng ta ra ngoài tỷ thí, nếu thua thì cách xa Bạch Hiểu Tinh một chút."

"Thì ra mỹ nhân tỷ tỷ tên là Bạch Hiểu Tinh sao." Nói xong, mở đôi mắt thật to, sáng lấp lánh ánh nhìn Bạch Hiểu Tinh. Giống như một con cún nhỏ.

Trong nháy mắt, Chu Thái Bình quả thực muốn giết chết hần, hần nói nhiều như vậy mà một câu tiểu tử này cũng không nghe?

Nhìn hai người muốn đánh nhau, Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, cảm giác này giống như người cùng một nhà với nhau, rất tốt!

"Ừ" chỉ vào bọn sơn tặc đứng ở cửa, thiếu niên dương dương tự đắc, "Các ngươi có thể rút về, nói cho cha ta biết, khi nào ta bắt được nương tử, thì sẽ trở về."

Một câu nói, làm Bạch Hiểu Tinh đầy một đầu hắc tuyến, nàng có nói qua sẽ làm nương tử của hần sao.

Kết quả, trên bàn cơm trở nên muôn màu muôn vẻ, nhất là lúc tiểu tử Lôi Thiên Vũ chống lại Chu Thái Bình, khí thế quả thực không thua gì quả cầu lửa!

Náo loạn một ngày, Bạch Hiểu Tinh trở lại phòng, bỗng nhiên cảm thấy có chút thanh tịnh, nhớ tới đứa trẻ này, không khỏi cười khẽ, nhiều năm rồi không hề vui vẻ như vậy.

"Hiệu Tinh tỷ tỷ, ngươi đang nghĩ cái gì?" Lôi Thiên Vũ từ cửa sổ nhảy vào, mắt to chớp chớp nhìn Bạch Hiểu Tinh, "Làm nương tử ta được không, ta thích nhất là Hiệu Tinh tỷ tỷ."

Trong lúc nhất thời, Bạch Hiểu Tinh có chút mông lung, nàng không hiểu, rõ ràng đã cự tuyệt hần, sao tiểu tử này lại không chịu hiểu?

Kỳ thực sao Lôi Thiên Vũ lại không hiểu, hần vốn đang giả bộ, từ lần đầu nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh, tâm can của hần đều nhảy loạn xạ, nhiều năm như vậy lần đầu tiên gặp được một người làm cho hần động tâm, làm sao có thể không đeo bám lấy nàng.

Đối với tiểu hài tử này, Bạch Hiểu Tinh có chút bất đắc dĩ, tuy rằng bề ngoài thoát nhìn không lớn, nhưng hần có một tâm hồn thành thực.

"Hiệu Tinh tỷ tỷ, đồng ý với ta đi, đồng ý đi ~" Trong mắt Lôi Thiên Vũ mang theo ánh sáng ao ước, nhưng đối với Bạch Hiểu Tinh cứ như vậy làm cho nàng không nói gì.

Chỉ thấy nàng đẩy cửa ra ngoài, qua phòng bên cạnh gõ cửa, lúc quay về, bên cạnh còn có Chu Thái Bình luôn đối nghịch với hần.

"Ngươi vẫn còn bám dai như đĩa sao!?"

Lôi Thiên Vũ tức giận kêu lên, thật vất vả lắm hần mới ở một mình với Bạch Hiểu Tinh tỷ tỷ, kết quả tên đáng chết này lại xuất hiện, hần có phải cũng coi trọng Bạch Hiểu Tinh tỷ tỷ không?

Thật ra, Chu Thái Bình càng thêm buồn bực, vừa rồi đã chuẩn bị ngủ, lại bị Bạch Hiểu Tinh dựng cổ dậy, lúc đến phòng nàng, đã thấy Lôi Thiên Vũ, giữa bọn họ có phải là trời sinh đã tương khắc không.

Hoàn toàn không nhìn biểu cảm buồn bực của hai người, vẫy vẫy tay, ý bảo có chuyện gì thì tự giải quyết đi, đừng quấy rầy nàng, tất nhiên nàng đã quên, hai vị này gây với nhau hoàn toàn là vì nàng.

Lúc Chu Thái Bình nắm cổ áo Lôi Thiên Vũ theo bay ra khỏi cửa sổ, Bạch Hiểu Tinh lập tức đóng cửa sổ, gài then chốt, trừ phi phá vỡ cửa sổ, bằng không hôm nay không ai vào được.

Cởi áo khoác, Bạch Hiểu Tinh bình tĩnh nằm trên giường, một mặt sung sướng, hai người bọn họ đi giải quyết, hôm nay sẽ không có người nào trêu chọc nàng, rốt cục cũng có thể ngủ một giấc an ổn, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy thế giới này vẫn rất đẹp.

Về phần Chu Thái Bình và Lôi Thiên Vũ hai người sợ sớm đã bị nàng quăng lên chín tầng mây, aiz, dù sao cũng là hai người không liên quan, chỉ cần không gây ra án mạng, thì sẽ không liên quan đến nàng!

Lúc này hai người trên đỉnh núi trợn mắt nhìn, không ai nhường ai, Lôi Thiên Vũ muốn xuống núi tìm Bạch Hiểu Tinh, mà Chu Thái Bình cố tình chặn đường, bởi vì võ công kém hơn, kéo dài nửa ngày hần cũng không thể thoát khỏi Chu Thái Bình, trong lòng cực kỳ buồn bực.

Kỳ thực Chu Thái Bình mới buồn bức hơn, hắn đã chuẩn bị ngủ, bởi vì nha đầu này xuất hiện, quấy rầy hắn nghỉ ngơi, hắn có thể không tức giận sao, nhưng tuyệt đối không thể phát hỏa với Bạch Hiểu Tinh, bằng không, người thăm sẽ là hắn, cho nên, hắn mới lôi Lôi Thiên Vũ ra làm khó dễ.

Hai người ở trên nóc nhà ngơoi tới ta đi đánh nhau náo nhiệt, thậm chí hình như có chút liều mạng.

Mà trong phòng, Bạch Hiểu Tinh thoải mái nằm trên giường ngủ say, một đêm mộng đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Thấy chết không cứu mới là đức tính tốt

Sáng sớm hôm sau lúc thức dậy, Bạch Hiểu Tinh nhìn hai người đứng ở trước cửa phòng mình, không nhận được khẽ cười thành tiếng, hai người này không phải hôm qua đã rượt đuổi nhau sao, sao bây giờ lại thành bộ dạng này?

Tất nhiên, Bạch Hiểu Tinh đã quên mất hành động vĩ đại của mình, nếu không phải vì nàng, bọn họ sao có thể ăn mặc rách rưới như vậy.

"Bạch cô nương, ngơoi còn cười, nếu như không phải vì ngơoi, chúng ta sẽ biến thành bộ dạng này sao?"

Nhìn bộ dáng Bạch Hiểu Tinh cười trộm, Chu Thái Bình buồn bức, hắn thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh lại quên toàn bộ chuyện ngày hôm qua!

"Ta? Liên quan gì đến ta?"

Lời này của Bạch Hiểu Tinh chứng minh rằng toàn bộ chuyện ngày hôm qua nàng đều đã quên, như vậy sao có thể làm hắn không phiền não được!

"Bạch tỷ tỷ, ngơoi quên sao, đêm qua ta tới tìm ngơoi, ngơoi để cho người kia đuổi ta về, ngơoi nhìn hắn đi, lớn như vậy còn khi dễ một đứa trẻ như ta."

Lôi Thiên Vũ nói đến cực kỳ ủy khuất, giống như hắn mới là người bị hại, có trời biết vết cào trên mặt Chu Thái Bình và dấu răng trên tay hắn là kiệt tác của ai.

"Ngơoi!"

"Muốn âm ỉ thì ra ngoài mà âm ỉ!"

Tất nhiên Bạch Hiểu Tinh đã chịu đủ hai người suốt ngày huyền não này rồi, nếu bọn họ mà còn gây gỗ, nàng tuyệt đối sẽ bị làm phiền đến chết, cho nên, trực tiếp đuổi người!

Nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tinh, hai người lập tức ủ rũ, nữ nhân này, thật sự rất vô tình!

"Bạch tỷ tỷ, hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo được không, ở sơn trại thời gian dài như vậy, phụ thân đều không cho ta ra ngoài, hiện tại thật vất vả lắm mới đi ra được, ngơoi đi theo ta đi!"

Nói đến cùng vẫn là tâm tính của tiểu hài tử, nghĩ tới sắp được đi chơi, hắn cũng không thêm đề ý đến việc khác.

"Muốn đi dạo?"

Ở Ngũ Họa sơn vài ngày, Bạch Hiểu Tinh cũng đã điều tra một chút, thật sự không tìm được manh mối gì, cho nên nàng mới nghĩ trở về Bình thành.

Bây giờ đi điều tra thêm một chút cũng tốt!

Nhưng đi với tiểu tử Lôi Thiên Vũ này thì không thích hợp để điều tra, chỉ cần hắn đi theo sẽ lôi kéo Bạch Hiểu Tinh chạy loạn khắp nơi, nàng làm sao có thể điều tra!

"Bạch tỷ tỷ, ngơoi nhìn bên kia đi, sao lại có nhiều người vây quanh như vậy."

Ba người một đường vừa đi vừa đùa, lúc nhìn thấy một đám người vây ở bên đó, Lôi Thiên Vũ vẫn là tiểu hài tử, thấy trường hợp như vậy tất nhiên rất hiếu kỳ, nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng chỉ nhủ này, náo nhiệt như vậy nhất định không có cái gì tốt!

"Đi, Bạch tỷ tỷ, chúng ta qua đó nhìn xem, nói không chừng lại có cái gì vui ở đó!"

Nói xong, Lôi Thiên Vũ liền kéo tay Bạch Hiểu Tinh chen lấn vào trong đám đông, rốt cục cũng xuyên qua đám người đứng ở hàng đầu, cũng may hiện tại Bạch Hiểu Tinh mặc nam trang, bằng không thật sự có chút bất tiện.

Ngay khi hai người chen vào đám đông, không lâu sau, Chu Thái Bình cũng đi theo, nhưng lại lạc nhau, trên đường náo nhiệt như vậy sẽ rất khó tìm.

Chen vào bên trong, Bạch Hiểu Tinh và Lôi Thiên Vũ đồng loạt nhú nhú mày, bọn họ đều không ngờ sẽ nhìn thấy tình huống như vậy.

Bán mình táng phụ!

Một nữ tử tuyệt mỹ quỳ trên mặt đất, khóc như mưa, làm cho người ta không thể không thương tiếc, nhưng Bạch Hiểu Tinh và Lôi Thiên Vũ lại không hề có cảm giác.

Bọn họ một người là sát thủ lãnh huyết, một người là sơn tặc có thói quen giết người cướp của, đối với tình huống nhỏ này sao có thể có cảm giác được, hơn nữa nhìn thấy thiếu nữ khóc thành bộ dạng này chẳng những không đồng tình, còn có thêm vài phần chán ghét.

Nhất là Bạch Hiểu Tinh, nàng có thể khẳng định một hồi tuyệt đối sẽ xuất hiện một nam nhân thêm nhỏ dãi sắc đẹp của nàng, sau đó cô nương này liệu sống chết không theo, cảnh tượng như vậy xuất hiện rất nhiều, nàng nhìn đến nỗi cảm thấy có chút phiền chán.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, có một nam tử tai to mặt lớn xuất hiện, tình tiết quá mức cũ kỹ làm Bạch Hiểu Tinh trợn mắt, chẳng lẽ không có tình tiết nào khác sao?

Quả nhiên, nam nhân kia sau khi xuất hiện liền ném xuống một xấp ngân phiếu, nói muốn đem tiểu cô nương này về nhà làm tiểu thiếp thông phòng.

"Không, ta không cần."

Thiếu nữ quỳ trên mặt đất khóc như mưa, rõ ràng là không đồng ý đi theo người này, khi nàng thấy Bạch Hiểu Tinh đang đứng ở hàng trước, hình như nhìn thấy một tia hi vọng, nhào tới bên người Bạch Hiểu Tinh.

"Công tử, cầu xin công tử cứu ta!"

Nàng lôi kéo vạt áo Bạch Hiểu Tinh, khóc rất thảm thiết, "Công tử, cầu người cứu ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho người."

Nghe lời thiếu nữ nói, Bạch Hiểu Tinh chỉ nâng khóe miệng, nhẹ nhàng cười, vẫn chưa trả lời, mà lui về phía sau một bước, tất nhiên là không muốn liên lụy.

Mọi người vây xem thấy động tác của Bạch Hiểu Tinh, trong lòng đều giận dữ, tức giận rằng Bạch Hiểu Tinh không có tình người.

"Vị cô nương này, vị công tử kia cũng không muốn giết người, tại sao phải cứu mạng?"

Trong nháy mắt, người chung quanh đều sững sờ, đúng vậy, cũng không phải muốn mạng của nàng, tại sao phải kêu cứu mạng, nhưng làm tiểu thiếp một nam nhân tai to mặt lớn như vậy, một thiếu nữ như hoa như ngọc thật sự có chút không tiếp nhận được.

"Công tử, ta không muốn làm tiểu thiếp, ta chỉ muốn bán mình táng phụ. Ta..."

"Vị cô nương này, người đã nói là bán mình táng phụ, cần gì phải chọn lựa, nếu thật tâm muốn bán mình táng phụ, cho dù là bán vào thanh lâu cũng có thể. Ta xem bộ dạng cô nương không phải là muốn bán mình táng phụ, mà là muốn tìm cho bản thân một lang quân như ý đi!"

Bạch Hiểu Tinh không khách sáo nói, nhưng cũng không sai, dù sao nếu muốn bán mình táng phụ, như vậy bán cho ai, bán thế nào đều sẽ tỏ vờ ờ, mà nàng ta lại còn muốn chọn người mua?

Những lời này làm sắc mặt nữ tử cực kỳ khó coi, nhưng cũng không phản bác, dù sao sự thật chính là như thế, hiện tại nàng có chút hối hận cầu cứu vị bạch y công tử này, nàng thật không ngờ với sắc đẹp của bản thân vẫn còn có người không muốn mua.

Kỳ thực nếu hôm nay đổi lại là một nam nhân, có khả năng sẽ trợ giúp nàng, chỉ tiếc nàng lại chọn Bạch Hiểu Tinh.

"Đề sau đi, vị cô nương này đã không muốn, như vậy ta bỏ tiền thay nàng chôn cất phụ thân, hơn nữa nàng cũng không cần thiết bán mình!"

Một bên Chu Thái Bình nhìn không được, hẳn thật sự không tin Bạch Hiểu Tinh lại là một người lãnh huyết như vậy, cho dù đã từng là sát thủ cũng không thể có bộ dạng này?

Bạch Hiểu Tinh nhìn hắn một cái, trong mắt mang theo một tia thâm thúy, ha ha, ý của Chu Thái Bình thật sự không bình thường, tự chuốc họa vào thân cũng làm, nàng thật không biết nên nói gì cho phải, nhưng cô nương này...

Nghe được lời nói của hắn, tên công tử tai to mặt lớn kia tất nhiên sẽ không thuận theo, nhưng vài người đã bị Chu Thái Bình giải quyết, không thể không nói, tuy rằng hắn thoát nhìn không đáng tin, nhưng trên thực tế võ công cũng không tệ.

Chỉ là, người này, tuy rằng võ công không tệ, nhưng ánh mắt lại không tốt, nàng và Lôi Thiên Vũ đều nhìn ra nàng ta có vấn đề, sao hắn lại không nhìn ra?

"Đa tạ công tử, nhưng tiểu nữ từ đã nói bán mình táng phụ, cầm tiền của công tử, tất nhiên sẽ đi theo công tử làm nô tì."

Thiếu nữ kiên định nói, nhưng lại khiến Chu Thái Bình thay đổi sắc mặt, hẳn chẳng qua chỉ muốn trợ giúp nữ nhân số khổ này, chưa từng có ý nghĩ gì khác, sao nàng ta lại không có nhân lực như vậy.

Cuối cùng, mặc kệ Chu Thái Bình nói như thế nào, sau khi nàng ta an táng phụ thân của mình vẫn là đi theo Chu Thái Bình, theo lời của nàng, bản thân hiện tại đã là người của Chu Thái Bình, đương nhiên phải đi theo bên cạnh hắn.

Chỉ là, Bạch Hiểu Tinh biết sự tình không đơn giản như vậy, mục đích cuối cùng của nàng ta hình như không phải là Chu Thái Bình, mà là nàng!

Tuy rằng không biết vì sao mình lại có cảm giác này, nhưng nó lại rất rõ ràng.

"Quên đi, chúng ta trở về nghỉ ngơi, ta cũng có chút mệt mỏi."

Bạch Hiểu Tinh hơi thở dài một tiếng, một ngày này bọn họ đi theo bên cạnh, một chút tin tức cũng đều không có, làm cho nàng rất bất đắc dĩ, hơn nữa Bạch Hiểu Tinh cũng không phải người thích đi dạo phố, bây giờ có thể quay về, tất nhiên nàng sẽ không tiếp tục ở đây.

Ban đêm, mệt mỏi một ngày Bạch Hiểu Tinh nhìn gì đó trong tay xong chuẩn bị nghỉ ngơi, lại cảm giác được nguy hiểm.

Bỗng nhiên, khóe miệng gọi lên một tia cười lạnh, quả nhiên chính là người kia, nàng chỉ biết mục đích của nàng ta tuyệt đối là mình, tuy rằng cũng không biết vì sao, nhưng hiện tại đã biết rõ, thiếu nữ kia tới để ám sát nàng!

Nhẹ nhàng tránh ở sau cửa, thu lại hô hấp, trong nháy mắt, trong phòng yên tĩnh hẳn đi, giống như không có người nào bên trong, làm cho người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Hiển nhiên, nữ tử cũng bị mê hoặc, có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn chậm rãi đến gần cửa, nàng không ngờ lúc này Bạch Hiểu Tinh vẫn còn tỉnh táo.

Tất nhiên, nàng không biết thời gian Bạch Hiểu Tinh nghỉ ngơi, đối với người cổ đại, lúc này chắc chắn đã đi ngủ, nhưng đối với Bạch Hiểu Tinh là người hiện đại mà nói, giờ này so với ban ngày không có gì khác.

Cửa lặng lẽ mở ra một khe hở nhỏ, một làn khói mê chậm rãi lan rộng toàn bộ căn phòng. Khóe miệng Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, lần này so với lần trước chuyên nghiệp hơn, dùng thứ tốt trong cung, nhưng bởi vì như vậy, nàng mới biết thêm sau lưng nữ nhân này có người khác thao túng.

Ngay lúc đối phương nghĩ Bạch Hiểu Tinh đã mê man, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào, không phát ra một chút tiếng động nào.

Quả nhiên, lần này là cao thủ, đáng tiếc, lại muốn giết nàng.

"Nói đi, ngươi muốn chết kiểu nào, ta sẽ thành toàn cho ngươi, hiếm khi có người có can đảm đến ám sát ta, ta nhất định sẽ cho ngươi chết toàn thây."

Bỗng nhiên một thanh âm truyền đến làm thân thể đối phương cứng đờ, cảm giác được trên cổ truyền đến sát ý, nàng mới biết kế hoạch của mình thất bại, Bạch Hiểu Tinh đã sớm phòng bị nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Mục đích ám sát

Edit: Susubluu

"Vì sao ngươi còn tỉnh!" Nữ tử thấy Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn không có bộ dáng buồn ngủ, trong mắt đầy sự sợ hãi.

Nếu như vừa rồi Bạch Hiểu Tinh không hề ngủ, nàng còn có thể thừa nhận, nhưng tỉnh táo mà đứng trước mặt nàng như vậy khiến nàng không thể thừa nhận, bởi vì thuốc mê nàng dùng là bí dược hoàng cung, những loại thuốc trên giang hồ tuyệt đối không thể bằng được.

Hiện tại Bạch Hiểu Tinh bị hạ bí dược hoàng cung mà vẫn có thể tỉnh táo như cũ, chứng tỏ nàng đã sớm phòng bị mình.

"Vì sao ta không thể tỉnh táo, ngươi cho rằng một chút thuốc mê kia có thể hại được ta?"

Tuy rằng kỹ thuật nàng ta dùng không sai, nhưng đối với Bạch Hiểu Tinh mà nói thật sự không có hiệu quả, thân thể này không biết đã trải qua chuyện gì, lại được huấn luyện chống lại đặc tính của thuốc, nói cách khác, những loại thuốc tầm thường đối với nàng căn bản không có tác dụng.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bí dược hoàng cung cũng chỉ ảnh hưởng một chút mà thôi.

"Không, điều đó không có khả năng!"

Đáp án như vậy nữ tử tuyệt đối không thể chấp nhận, bọn họ lập kế hoạch lâu như vậy, tất cả nên thật mỹ mãn mới đúng, nhưng không ngờ chẳng những chưa thành công, ngược lại lại để Bạch Hiểu Tinh phát hiện ra nòng, điều này làm cho nàng không thể chấp nhận?

"Bạch cô nương, xảy ra chuyện gì vậy?"

Động tĩnh vừa rồi đã làm kinh động đến hai người bên kia, bọn họ có chút lo lắng, nhưng vì là phòng nữ tử, ít nhiều vẫn có chút không tiện.

"Vào đi, ta còn chưa nghỉ ngơi."

Hơn nữa lúc này dù muốn đi nghỉ chỉ sợ cũng nghỉ không xong!

Lúc đi vào, hai người đều không ngờ sẽ nhìn thấy thiếu nữ bán mình táng phụ hôm nay.

"Thúy nhi, sao ngươi lại ở chỗ này!?"

Thấy nàng bị chế trụ, Chu Thái Bình hơi nhíu mày, sao có thể?

"Công tử, Thúy nhi cũng không biết, Bạch cô nương... Bạch cô nương bỗng nhiên muốn giết ta, công tử cứu ta!"

Thúy nhi tỏ vẻ cực kì đáng thương, nhưng nàng lại quên nơi này là chỗ nào, nếu là phòng của nàng, lời này còn có chút đáng tin, nhưng nơi này là phòng của Bạch Hiểu Tinh.

Hơn nữa hiện tại trên người Bạch Hiểu Tinh tùy ý khoác một bộ y phục, mà Thúy nhi lại ăn mặc chỉnh tề, cho nên ai đứng ai sai vừa nhìn là hiểu ngay, đừng nói hai người kia ít nhiều gì cũng hiểu biết về Bạch Hiểu Tinh, dieendaaneequydom cho dù lúc này có hai người xa lạ xuất hiện cũng sẽ không hiểu lầm Bạch Hiểu Tinh!

"Sao? Ngươi nói Bạch cô nương muốn giết ngươi, vậy vì sao ngươi lại ở trong phòng Bạch cô nương?"

"Bạch tỷ tỷ muốn giết ngươi vì sao không đến phòng ngươi mà giết, chẳng lẽ Bạch tỷ tỷ tính dụ ngươi đến phòng của nàng?"

Đối với nữ nhân này, ngay từ đầu Lôi Thiên Vũ đã không có cảm giác tốt đẹp gì, đối trá thì đáng chết!

"Là, là Bạch cô nương bảo ta đến, ta..."

"Ta gọi ngươi đến tìm ta?"

Nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, mọi người đều hiểu được, nữ nhân này không tốt lành gì, nàng tuyệt đối có mục đích với Bạch Hiểu Tinh.

"Nói đi, là Triệu Từ Việt sai ngươi đến hay là Triệu Từ Hằng?"

Đối với chuyện ba ngày hai bữa ám sát, nàng không cần ai nói cũng biết là ai phái người đến, bây giờ hỏi nàng ta chẳng qua là muốn xác nhận một chút thôi.

"Không phải, là Lệ Vương điện hạ phái ta đến!" Giờ phút này tuyệt đối không thể nói thật, nếu không cho dù thoát khỏi đây nàng cũng sẽ mất mạng.

"Vậy sao? Ngươi nói là Từ Tu? Vậy ngươi nói xem vì sao hắn lại phái ngươi đến giết ta?"

Châm ngòi ly gián, Bạch Hiểu Tinh đã gặp nhiều, nàng muốn nhìn thử xem nàng ta có thể bịa ra lý do gì.

"Đều là lỗi của ngươi, nếu không phải ngươi phản bội Lệ Vương điện hạ, sao ngài có thể muốn mạng của ngươi, chỉ cần hiện tại ngươi ngoan ngoãn cùng ta trở về, ngoan ngoãn nhận sai, Lệ Vương điện hạ tuyệt đối sẽ không trách tội ngươi."

Trong lúc này nàng ta lại đi khuyên nhủ Bạch Hiểu Tinh, nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng không phải đồ ngốc, sao có thể không nghe ra lỗ hổng trong lời nói chứ.

Nhưng hiện tại ít nhất nàng cũng biết một chuyện, Từ Tu đã an toàn hồi kinh, nếu không bọn họ sẽ không biết nàng không theo hắn về.

"Vẫn không chịu nói thật sao, nên biết rằng, tình tình ta không tốt, nếu tiếp tục nói dối, ta sẽ không để ý mà rút đầu lưỡi của ngươi."

"Ta... Ta không nói gì, điều ta nói đều là sự thật, thật sự là Lệ Vương điện hạ phái ta đến!"

Hiện tại nàng chỉ biết một điều duy nhất là làm cho Bạch Hiểu Tinh tin tưởng mình, tin nàng là do Triệu Từ Tu phái tới.

Chỉ đáng tiếc, có một số việc không phải cứ nói suông là sẽ có người tin, nữ nhân này tuy rằng có căn cứ vào hiện thực vài phần, nhưng nàng lại sai rồi, sở dĩ Bạch Hiểu Tinh rời đi không phải là trốn khỏi Triệu Từ Tu, die,n; da.nlze.quydo/nm mà là nghe theo mệnh lệnh của hắn đi tìm bảo nhân.

Lời nàng ta nói so với sự thật chính là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược!

Hiện tại Bạch Hiểu Tinh có thể hoàn toàn khẳng định, chuyện lần này nếu không phải là kế hoạch của Triệu Tử Việt thì cũng là của Triệu Tử Hằng, tuy rằng không biết kế hoạch cụ thể của bọn họ là gì, nhưng có thể khẳng định, lần này nữ nhân này đến không phải muốn giết nàng, mà là muốn mang nàng về.

Chẳng lẽ bọn họ phát hiện ra cái gì, cho nên mới muốn moi tin tức từ trong miệng của nàng, hoặc là bắt nàng để uy hiếp Triệu Tử Tu?

Giờ phút này sắc mặt Chu Thái Bình cũng vô cùng không tốt, nữ nhân này là hân tự chủ trương giữ lại, thật không ngờ cuối cùng lại thành ra như vậy, bản thân muốn thu lưu nàng, mà nàng lại là thích khách đến ám sát Bạch Hiểu Tinh.

Mặc kệ nói thế nào, lúc này hân cảm thấy cực kỳ có lỗi với Bạch Hiểu Tinh.

"Người không cần tự trách, người không nhìn thấu cũng đúng, kỳ thực nàng ta cũng không có võ công."

Là vì không có võ công nên mới càng làm cho người ta không nhìn ra nàng là thích khách, dù sao thích khách đều là người võ công cao cường, đồng thời Bạch Hiểu Tinh cũng có chút tò mò, là người nào đã bồi dưỡng ra nữ nhân này, lại có khái niệm giống với hiện đại như vậy, chẳng lẽ cũng là người xuyên việt sao?

Kỳ thực Bạch Hiểu Tinh nghĩ có chút quá, nữ nhân này sở dĩ được chọn đi ám sát, hoàn toàn bởi vì bộ dạng của nàng dễ dàng tranh thủ sự đồng tình của người khác, dễ dàng ở lại bên cạnh Bạch Hiểu Tinh.

Nhưng xem chừng Triệu Tử Việt nằm mơ cũng không thể nghĩ ra, sở dĩ khiến Bạch Hiểu Tinh nghi ngờ hoàn toàn là vì khuôn mặt quá xinh đẹp của nàng ta.

Ban ngày nữ tử này tuy rằng không tô son đánh phấn, nhưng làn da của nàng ta không phải là của một người nghèo khó cần bán mình táng phụ, chỉ cần điểm này cũng đủ để Bạch Hiểu Tinh nghi ngờ.

Hơn nữa nàng ta lại bỏ nhào vào Bạch Hiểu Tinh, nàng lập tức biết nữ nhân này tuyệt đối không chỉ đơn giản chỉ bán mình táng phụ, tuyệt đối có mục đích khác.

Lúc này cũng đã trễ, Bạch Hiểu Tinh mệt mỏi một ngày như vậy nhưng cũng không ngủ, một mặt là vì muốn xem sổ sách của Phurong Đảo lâu, một mặt là muốn nhìn xem nữ nhân này là loại người nào.

Không ngờ mọi chuyện so với dự đoán của nàng cũng không khác lắm, quả nhiên là người do hai vị trong kinh thành phái tới, bất quá làm Bạch Hiểu Tinh cảm thấy kỳ quái là, mục đích lần này hình như không phải đến để giết nàng, nhưng cũng vì vậy mà Bạch Hiểu Tinh cảm thấy kỳ lạ, cho tới nay những người này không phải đều lấy việc giết chết nàng làm nhiệm vụ của mình sao, sao bây giờ lại thay đổi? [dinendian.loqidJon](#)

Kỳ thực nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì lúc Triệu Tử Tu trở về không mang theo Bạch Hiểu Tinh, mà Bạch Hiểu Tinh đang ở đâu Triệu Tử Tu cũng không giải thích nhiều.

Ngoài Hoàng đế và Triệu Tử Tu ra, tất cả mọi người đều cho rằng Bạch Hiểu Tinh không chịu nổi Triệu Tử Tu cho nên lựa chọn bỏ đi, mà lúc này Triệu Tử Hằng và Triệu Tử Việt càng cho rằng như vậy.

Hiện tại Bạch Hiểu Tinh đã không còn là hộ vệ của Triệu Tử Tu nữa, tất nhiên muốn nắm giữ Bạch Hiểu Tinh trong tay, hơn nữa, cho dù chỉ có thể bắt giữ Bạch Hiểu Tinh cũng được, dù sao phần âm áp kia đều là khát vọng của bọn họ.

"Ta hỏi lại người một lần cuối cùng, là ai phái người tới, nếu người nói ra, ta sẽ cho người chết yên ổn, nếu không nói, như vậy ta sẽ để người biết cái gì là sống không bằng chết, đừng tưởng là ta nói đùa, cũng đừng nói cái gì mà Triệu Tử Tu phái người đến, không nên dùng những lời này để gạt ta!"

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói, thân thể nàng ta run run, nhưng vẫn kiên trì với lời nói trước đó.

"Bạch cô nương, ta không có lừa người, thật sự là Lệ Vương điện hạ phái ta đến bắt người về, hân còn nói..."

"Đủ rồi, ta không muốn nghe người nói hươu nói vượn nữa, người đã không muốn nói thật, như vậy nên chuẩn bị tâm lý bị trừng phạt đi!"

Nói xong, từ trong ngực lấy ra một lọ thuốc, đây là lúc nàng rảnh rỗi chế tạo ra, ngay cả nàng cũng không biết nó có tác dụng gì, dù sao loại thuốc này chẳng qua được nàng tùy ý dùng một ít độc thảo điều chế ra.

"Bạch cô nương, người không thể bởi vì mình hoài nghi liền phủ định lời của nàng, có lẽ nàng nói đều là sự thật."

Lúc này Chu Thái Bình vẫn lựa chọn tin tưởng Thúy nhi, bởi vì nàng nhìn thật sự quá mức chân thành, cũng không giống như đang nói dối.

"Lời nàng ta nói tuyệt đối không có khả năng là sự thật, bởi vì ta xuất hiện ở nơi này là do mệnh lệnh của Tử Tu, nếu không phải bởi vì mệnh lệnh của hân ta đã sớm hồi kinh cùng hân, nói như vậy, Thúy nhi cô nương đã hiểu vì sao ta biết người nói dối chưa!"

Nàng đào tẩu, Triệu Tử Tu tới bắt nàng?

Loại chuyện này người ngoài cuộc có tình dùng còn có thể, đối với bọn họ mà nói, căn bản không đáng để dùng! [dfienddn lieqiudoon](#)

Trong phút chốc Thúy nhi trợn mắt há mồm, nàng chưa hề nghĩ tới mọi chuyện sẽ như vậy, Bạch Hiểu Tinh không cùng Triệu Tử Tu hồi kinh không phải do nàng tự bỏ đi, mà là do Triệu Tử Tu có mệnh lệnh khác?

Vì sao lại như vậy, không phải chủ tử nói lần này mọi chuyện tuyệt đối sẽ không ngoài dự liệu sao.

Tất cả mọi người xem thường Triệu Tử Tu, cũng xem thường Bạch Hiểu Tinh, càng xem thường quan hệ giữa hai người, quan hệ giữa bọn họ có thể dễ dàng bị phá hư như vậy sao!

Bọn họ đều sai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Phượng Nghiêu lại xuất hiện

Edit: Susubluce

"Bây giờ người đã hiểu ý của ta rồi, cho nên có ngoan ngoãn trả lời hay không thì phải xem chính người rồi, nên biết rằng ta cũng không phải là người lương thiện gì, nếu người ngoan ngoãn, mọi người đều sẽ tốt, nếu không ngoan ngoãn, đến lúc đó ta không cam đoan người có còn đầy đủ tay chân để đi gặp chủ nhân người không."

Trong lòng Thúy nhi tự giễu, cho dù nàng ngoan ngoãn nói ra, hôm nay nàng cũng không còn mạng để sống, bởi vì chuyện này là do nàng quá thất sách.

"Vẫn không chịu nói sao?"

"Không, ta nói."

Dù sao đến lúc này mọi chuyện đã được Bạch Hiểu Tinh đoán được, như vậy dù nói hay không cũng không sao.

"Tốt lắm, vậy ta hỏi người, là ai phái người tới, là Triệu Tử Việt hay là Triệu Tử Hằng?"

Ở trong lòng Bạch Hiểu Tinh, có thể phái người đến ám sát nàng, không ai ngoài Triệu Tử Việt và Triệu Tử Hằng, người khác không hề có động cơ ám sát nàng.

"Là thành vương điện hạ, nhưng điện hạ cũng không muốn ta giết người, mà kêu ta đưa người an toàn trở về!"

Đến hiện tại Thúy nhi đều không rõ mục đích của chủ tử là cái gì, không phải Bạch Hiểu Tinh đã từng là trợ thủ đắc lực bên cạnh Triệu Tử Tu sao, vì sao còn muốn mạng nàng an toàn trở về, nếu quả thật có một ngày nàng trở lại bên cạnh Triệu Tử Tu thì sẽ trở thành họa lớn!

"Quả nhiên, ta chỉ biết, người khác tuyệt đối sẽ không làm những chuyện nhằm chán như thế, nói đi, hẳn có mục đích gì, muốn bắt ta để uy hiếp Tử Tu sao?"

Giờ phút này Thúy nhi mới phát hiện chỗ không thích hợp.

Tử Tu?

Bạch Hiểu Tinh không hề gọi Triệu Tử Tu là Lệ Vương, mà luôn gọi tên của hắn, hơn nữa xem ra là thói quen của Bạch Hiểu Tinh, dĩ nhiên đây không phải là lần đầu tiên xưng hô như vậy, chẳng lẽ ở trước mặt Lệ Vương điện hạ nàng cũng luôn xưng hô như vậy sao, hoặc là nói, đây là do Lệ Vương điện hạ yêu cầu.

Nếu như vậy, tất cả mọi chuyện đều có đáp án rồi, chẳng lẽ thật sự giống như Bạch Hiểu Tinh nói, chủ nhân để nàng đi bắt Bạch Hiểu Tinh vì muốn uy hiếp Lệ Vương điện hạ?

Kỳ thực Thúy nhi đã suy nghĩ nhiều, sở dĩ Triệu Tử Việt muốn Bạch Hiểu Tinh cũng không có mục đích gì khác, chỉ muốn cảm nhận phần áp chế của nàng mà thôi.

Hiện tại phần áp chế kia đã không còn thuộc về một mình Triệu Tử Tu nữa, tất nhiên ai đoạt được thì là của người đó, nếu Triệu Tử Việt không ra tay thì chính là đồ ngốc!

Chỉ đáng tiếc, có vài thứ từ sớm đã định trước không phải của hắn thì vĩnh viễn sẽ không phải là của hắn!

"Không biết, chủ nhân vẫn chưa nói vì sao phải bắt Bạch cô nương, chỉ nói với ta nhất định phải mang Bạch cô nương về."

Nhưng lại muốn dùng lễ của tướng để đối đãi.

Chẳng qua những lời này Thúy nhi lại không nghĩ là thật mà thôi.

"Chỉ muốn mang ta về, không có chi thị khác?"

Nói không có chi thị khác, Bạch Hiểu Tinh không tin, bọn họ luôn đối địch với nhau, Triệu Tử Việt luôn hận không thể giết nàng, hiện tại lại chỉ muốn bắt nàng về, việc này thật sự không thể tin!

"Không có chi thị khác, ta chỉ biết có nhiều đó."

Nói xong, Thúy nhi cười suy yếu, nàng biết mạng của mình cũng sắp hết rồi, hiện tại điều nàng có thể cầu bắt quả cũng chỉ là một cái chết có thể diện mà thôi.

"Một khi đã như vậy, ta cho ngươi cái chết kiểu này, xem như thành toàn ngươi!"

Bạch Hiểu Tinh biết nàng sẽ ngoan ngoãn nói ra như, không thể cho nàng cái gì khác ngoài một cái chết có thể diện, dienn.ddafnleqysdonn nàng biết Bạch Hiểu Tinh là sát thủ, tất nhiên biết Bạch Hiểu Tinh có nhiều thủ đoạn để giày vò.

"Uống thuốc độc đi, ít nhất sẽ không bị độc cắn."

Bạch Hiểu Tinh đưa độc dược cho nàng.

Thúy nhi mỉm cười cầm lấy độc dược, sau đó chậm rãi tiêu sái về phòng, nàng biết bản thân chỉ có thể chết, bây giờ nói nhiều như vậy, cho dù không chết, trở về, chủ nhân sẽ không cho nàng chết tốt đẹp, không bằng cứ như vậy kết thúc sinh mệnh đi.

"Bạch cô nương ngươi lại yên tâm như vậy, không sợ nàng cầm độc dược hạ độc ngươi?"

"Nàng không dám, hiện tại nàng dù nàng không uống trở về cũng phải chết, bởi vì hôm nay nàng nói ra rất nhiều điều, dienn.dafnleeqy.donn cho dù không tự mình kết liễu cũng sẽ có người động thủ, ngươi cho là Triệu Tử Việt không cẩn thận như vậy sao, được rồi, các ngươi có thể trở về nghỉ ngơi."

Hiện tại Bạch Hiểu Tinh cũng đã rất mệt, cho nên nhanh chóng đuổi hai người kia đi, nàng cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói, hai người đều cảm thấy bất đắc dĩ, Bạch Hiểu Tinh này thật sự không phải vô tình bình thường, cứ như vậy đuổi bọn họ đi.

Hai người lắc đầu, sau đó xoay người rời đi, bởi vì bọn họ biết hiện tại nếu rời đi Bạch Hiểu Tinh còn cho họ chút sắc mặt tốt, nếu không ngoan ngoãn rời đi, một hồi nói không chừng Bạch Hiểu Tinh sẽ động thủ tiễn bọn họ ra ngoài.

"Xuất hiện đi, trốn lâu như vậy, thật không giống tính cách của Phượng các chủ."

Ngay khi mọi người rời khỏi, Bạch Hiểu Tinh lạnh lùng mở miệng, làm Phượng Nghiêu luôn trốn từ một nơi bí mật gần đó bất ngờ vì Bạch Hiểu Tinh đã phát hiện hắn.

Nhưng phát hiện cũng tốt, như vậy tiếp theo hắn cũng thuận tiện hơn.

"Trốn lâu như vậy tất nhiên là không muốn bị người khác biết, lần này ta mang tin tức mới đến cho ngươi, chẳng lẽ ngươi không cảm tạ ta sao?"

Nhìn Bạch Hiểu Tinh, Phượng Nghiêu cũng không biết mình bị cái gì, dienn.ddafnleqydonn. nhất là sau khi Triệu Tử Tu rời khỏi hắn luôn muốn xuất hiện trước mặt Bạch Hiểu Tinh.

Nhiều mây không nói gì, hiện tại đối với Phượng Nghiêu, Bạch Hiểu Tinh vẫn duy trì thái độ nửa tin nửa ngờ, lần trước hắn nói với nàng đến Ngũ Họa sơn có thể đủ tìm được đáp án nàng muốn, nhưng tới Ngũ Họa sơn, cũng không tìm được đáp án gì.

"Thế nào không tin lời của ta?"

"Thật sự không tin, lần trước ngươi nói ta đến Ngũ Họa sơn, nhưng ta lại không tìm được gì cả, cho nên đối với nhân phẩm của ngươi ta đã bắt đầu có chất vấn."

Bạch Hiểu Tinh cực kỳ không khách sáo, làm khoe miệng Phượng Nghiêu có chút run rẩy, nữ nhân này, thật sự không hề khách khí.

"Lần trước là bản Các chủ sai, nhưng lần này ta thật sự mang đến tin tức chính xác cho ngươi, thế nào, chẳng lẽ không muốn biết sao?"

"Tin tức lần này của ngươi, sẽ không phải lại kêu ta đi tới ngọn núi nào đó để tìm đáp án nữa chứ, tuy rằng phong cảnh không tệ, nhưng bây giờ ta đang tìm bảo nhân, không có thời gian đi leo núi."

Lời nói của Bạch Hiểu Tinh sắc bén lại châm chọc, khiến Phượng Nghiêu nhất thời không biết trả lời thế nào.

Kỳ thực chuyện lần trước hẳn cũng không nói sai, máu chốt luôn ở trên thân thể của nàng không phải sao, chẳng qua là do Bạch Hiểu Tinh không phát hiện ra thôi.

"Ta chỉ mang tin tức đến cho ngươi, cho nên tin hay không tùy ngươi, tin tức lần này, bảo nhân rất có khả năng là tiền triều thái tử phi, mà thái tử phi hình như còn có một bà vú vẫn còn sống, diên,dannleqydonn nhưng tạm thời không biết ở nơi nào, tiếp theo chỉ có thể dựa vào bản thân ngươi tìm kiếm thôi."

Nói xong, Phượng Nghiêu xoay người rời đi, bởi vì hắn không muốn nghe lời châm chọc của Bạch Hiểu Tinh nữa, tuy rằng lần này là do thói quen của Bạch Hiểu Tinh, nhưng có thể nghe ít đi một chút vẫn tốt hơn.

Nhìn Phượng Nghiêu rời đi, Bạch Hiểu Tinh nhún vai, vốn còn muốn nói hắn ở lại uống ly rượu, nhưng hiện tại hắn đã không muốn thì thôi.

Chỉ là...

Về chuyện của tiền triều thái tử phi thật sự có chút không dễ làm, xem ra nàng nên hỏi Triệu Tử Tu một chút.

Hướng ngoài cửa huyết sáo một tiếng, không bao lâu sau, một con chim ưng bay đến trước mặt Bạch Hiểu Tinh, một thân lông chim màu trắng có vẻ uy phong凛凛.

Con chim ưng này là vật truyền tin chuyên dụng của nàng và Triệu Tử Tu, nhưng trước giờ nàng đều không sử dụng qua, nếu không phải bởi vì chuyện lần này có chút nguy cấp, Bạch Hiểu Tinh vẫn không muốn dùng đến nó.

Không bao lâu, Bạch Hiểu Tinh viết một bức thư, cột vào móng vuốt của chim ưng, để nó lấy tốc độ nhanh nhất mang về, dùng chim ưng đưa tin so với bồ câu tốt hơn, an toàn lại nhanh chóng!

Ba ngày sau.

"Vương gia, Bạch Vũ đã trở lại, xem ra là bên Bạch cô nương có tin tức."

Nghe lời quân gia nói, trong mắt Triệu Tử Tu rốt cục cũng có ý cười, xem ra lần này hắn ăn được cả ngã về, đánh cược cũng không bị thua, Bạch Hiểu Tinh đã viết thư cho hắn, mặc kệ là nội dung gì, đều đại biểu cho việc nàng không hề rời đi.

Tuy rằng nói trong một tháng này, Triệu Tử Tu luôn lo lắng đề phòng nàng có trực tiếp bỏ chạy hay không, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận

Nhưng lúc hắn thấy được phong thư này, diên,dannleqysdoon, Triệu Tử Tu hơi nhướng mày lên, xem ra chuyện lần này thật sự rất phiền toái, tuy rằng không biết là ai cung cấp tin tức cho Bạch Hiểu Tinh, nhưng hắn cũng không có thể tùy ý được.

"Chuẩn bị ngựa cho bốn vương, bốn vương muốn vào cung diện thánh!"

Tiền triều thái tử phi, theo lý thuyết Bạch Hiểu Tinh sẽ không biết việc này, nàng đã biết tất nhiên là có người nói cho nàng, mà người duy nhất Triệu Tử Tu có thể nghĩ đến chính là Phượng Nghiêu, chỉ có lực lượng của Thiên Ân các mới biết được tin tức giấu kín như vậy, nhưng vì sao Phượng Nghiêu lại nói cho Bạch Hiểu Tinh?

Lúc Triệu Tử Tu đang rối rắm, hiện tại việc hắn phải làm là tiến cung diện thánh, như vậy mới có thể giúp Bạch Hiểu Tinh có đủ tin tức.

Khi Triệu Tử Tu tiến cung, Triệu Thiên Dương lập tức cho hắn vào ngự thư phòng.

"Tử Tu, hôm nay sao lại vào cung, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?"

Xem bộ dáng Triệu Tử Tu có chút lo lắng, trong lòng Triệu Thiên Dương cũng lộ bộ, chẳng lẽ là Bạch nha đầu xảy ra chuyện, ngoài Bạch nha đầu ra hẳn thật sự không thể nghĩ ra ai có thể khiến mặt con trai hắn biến sắc.

"Phụ hoàng, nhi thần muốn biết chuyện về tiền triều thái tử phi."

Triệu Tử Tu đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi về tiền triều thái tử phi, hiện tại hắn không có thời giờ để chậm trễ.

"Hoàng nhi, vì sao ngươi muốn biết chuyện này, không phải là chỉ tùy ý hỏi thôi chứ."

Con trai hắn rất hiểu biết, không có khả năng đi hỏi một chuyện không có tác dụng, đã hỏi, tất nhiên là có mục đích.

"Hôm nay Tinh Nhi truyền tin tức đến, bảo nhân hình như có liên quan đến tiền triều thái tử phi, cho nên hiện tại nhi thần mới đến hỏi phụ hoàng."

Đáp án này khiến Triệu Thiên Dương ngạc nhiên.

Tiền triều thái tử phi...

Nếu bây giờ còn sống, hẳn là đã cập kê rồi...

Chương 105: Tiền triều thái tử phi

Edit: Susublu

"Vậy hoàng nhi muốn biết cái gì, chỉ cần phụ hoàng biết, đều sẽ nói cho hoàng nhi nghe."

Ánh mắt Triệu Thiên Dương có chút sâu xa, nói đến tiền triều thái tử phi, có lẽ nàng mới là người vô tội nhất trên đời, chuyện năm đó không hề liên quan gì đến nàng, chẳng qua nàng mới chỉ là một đứa trẻ thôi, không ngờ đến cuối cùng...

Ai, không nghĩ nữa, lúc đó chẳng phải cũng không nhìn thấy thi thể của nàng sao, ít nhất còn có thể hi vọng nàng còn sống!

"Phụ hoàng, về tiền triều thái tử phi có manh mối gì không, nếu có vậy xin nói cho nhi thần, như vậy Tĩnh Nhi mới có thể tìm được manh mối về bảo nhân."

Thấy bộ dáng Triệu Tử Tu vội vàng, Triệu Thiên Dương có chút buồn cười, đứa con trai này của hắn thật sự rất tin nhiệm Bạch Hiểu Tĩnh, hắn làm phụ hoàng nhìn thấy bộ dạng này cũng có chút ghen tị.

"Tử Tu, người thật sự rất để ý đến Bạch Hiểu Tĩnh, nhưng ta muốn nhắc nhở người một chút, đến bây giờ trẫm vẫn chưa điều tra ra thân phận của nàng, vẫn nên giữ khoảng cách sẽ tốt hơn."

Tuy rằng nói nhìn thấy con trai có thể mở rộng cửa lòng là chuyện tốt, nhưng đối với người không rõ bối cảnh, ít nhiều vẫn có chút không yên lòng.

"Phụ hoàng yên tâm, Tĩnh Nhi là nữ nhi của Bạch tướng quân."

Có một số việc Triệu Tử Tu không muốn nói, nhưng nếu phụ hoàng lo lắng, sẽ thành trở ngại đối với hắn và Tĩnh Nhi.

Nghe Triệu Tử Tu trả lời, Triệu Thiên Dương sững sốt, nhưng lập tức yên tâm, con trai lớn rồi, dĩ nhiên có suy nghĩ của bản thân là chuyện tốt, đợi đến khi Tử Tu trưởng thành hơn một ít, hắn có thể giao ngôi vị hoàng đế lại cho Tử Tu, sau đó yên tâm đi gặp Uyển Nhi, thế giới không có nàng, thật sự quá mức lạnh lẽo.

"Được, trong lòng người biết rõ thì tốt, phụ hoàng cho người biết về chuyện của tiền triều thái tử phi."

Kỳ thực về tiền triều thái tử phi, Triệu Thiên Dương cũng không biết nhiều, mọi chuyện hắn biết cũng chỉ có trong lần cung biến đó.

Mười năm trước, nội chiến kéo dài bảy năm rốt cục đã kết thúc, lúc hắn dẫn Uyển Nhi và Tử Tu vào hoàng cung, hoàng huynh của hắn đã tự vận trên long ý, mà bên dưới long ý là một đôi tiểu hài tử, chưa đến mười tuổi, một đứa nhìn khoảng bốn năm tuổi, đứa còn lại vẫn chỉ là đứa nhỏ chưa hiểu chuyện.

Mà tiểu cô nương bốn năm tuổi kia chính là tiền triều thái tử phi.

Lúc đó đứa nhỏ kia nhìn thấy bọn họ liền bỏ chạy, mà tiểu cô nương lại ngơ ngác nhìn bọn họ, thấy nàng một thân đều là máu, hình như rất sợ hãi.

Vào lúc ấy bọn họ cho rằng một đứa nhỏ bốn năm tuổi vốn không hiểu chuyện gì cả, sẽ không tạo thành uy hiếp đối với bọn họ, cho nên, cuối cùng bọn họ cũng không giết nàng.

Chỉ là cuối cùng, cũng không tìm thấy nữ hài tử kia, không giống như tự rời đi, mà là bị người khác mang đi.

"Phụ hoàng ý người nói là bây giờ một chút manh mối cũng không có?"

Nghe Triệu Thiên Dương nói, Triệu Tử Tu hơi nhú mày, tình hình có vẻ rất phiền toái, nếu năm đó còn có người khác biết về chuyện này thì còn có manh mối, nhưng lại không có một người nào biết, như vậy manh mối lại bị cắt đứt một lần nữa.

"Đúng rồi, Tử Tu, làm sao người biết chuyện tiền triều thái tử phi?"

Đối với việc này ngoại trừ những người trong đợt cung biến đó, bằng không sẽ không có ai biết được, như vậy làm sao Tử Tu biết chuyện này?

"Là Tĩnh Nhi truyền tin tức đến, nàng ở ngoài điều tra được."

Về phần làm thế nào điều tra ra, Triệu Tử Tu cũng không nói ra, ở trước mặt phụ hoàng hắn không muốn nhắc tới việc Bạch Hiểu Tĩnh có quan hệ với Thiên Ân các.

"Tứ Tu, nàng làm hộ vệ bên cạnh người thì không sao, nhưng sao có thể tra được tin tức được giấu kỹ như vậy."

"Phụ hoàng, nàng không chỉ là hộ vệ của nhị thân, mà còn là Vương phi của nhị thân."

Ý trong lời nói của Triệu Thiên Dương, Triệu Tứ Tu hiểu rõ, tất nhiên hân(Triệu Thiên Dương)không yên lòng về Bạch Hiểu Tình, cho nên lúc này hân(TTT) thể hiện thái độ của bản thân, tuyệt đối không được đụng vào Bạch Hiểu Tình, nàng là thể tử hân đã nhận định.

"Tứ Tu, tuy rằng thân phận của nàng xứng với người, nhưng không phải người tốt nhất, người cũng biết mà đúng không?"

"Phụ hoàng, nếu lúc trước có thể lựa chọn, nếu người có thể ở cùng mẫu hậu, người vẫn muốn đoạt ngôi vị hoàng đế này sao?"

Câu hỏi của Triệu Tứ Tu cực kỳ sắc bén, điendannleqysdoooon làm Triệu Thiên Dương có chút chột vạt, nhưng chỉ trong chớp lát lại trở nên phẫn nộ, bởi vì trong lòng hân Thượng Quan Uyển nhi là độc nhất vô nhị, thế gian này không có bất luận kẻ nào có thể so sánh với nàng.

"Không cho người nói mẫu hậu người như vậy, mẫu hậu của người là độc nhất vô nhị trên đời này!"

"Phụ hoàng, ở trong lòng nhị thân, Tình Nhi cũng là độc nhất vô nhị."

Có lẽ ban đầu Triệu Tứ Tu cũng không nghĩ đến việc không thể bỏ nàng, nhưng hiện tại thật sự không thể rời khỏi nàng được, bởi vì trên thế giới này nàng là người duy nhất cho hân ấm áp, cũng là người duy nhất làm cho hân nguyện ý thân cận.

Trong lúc nhất thời, cảm xúc trong lòng Triệu Thiên Dương có chút khó tả, bởi vì hân biết đứa con trai này giống hân rất cố chấp, một khi đã chấp nhận ai thì tuyệt đối sẽ không hối hận, hiện giờ hân đã chấp nhận Bạch Hiểu Tình, cho dù mình nói cái gì thì cũng đều vô dụng mà thôi!

"Chỉ cần người không hối hận là được, hiện tại tin tức trầm có thể cho người biết cũng chỉ có như vậy, còn có một việc nữa, năm đó thái tử phi còn có một bà vú hình như vẫn còn sống, hiện tại bà ta là mệnh chủ duy nhất, nhưng trầm không biết bà ta đang ở đâu."

Ý ở lời nói, chuyện sau này cũng chỉ có thể xem khả năng của Triệu Tứ Tu và Bạch Hiểu Tình.

"Phụ hoàng, nhị thân cáo lui."

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Triệu Tứ Tu quyết định cáo lui, mọi chuyện sau này chỉ có thể dựa vào bọn họ, phụ hoàng hình như đã chuẩn bị buông tay!

Ba ngày sau, Bạch Hiểu Tình nhận được thư của Triệu Tứ Tu, đương nhiên, bức thư Triệu Tứ Tu viết cho Bạch Hiểu Tình cũng không sơ sài như nàng viết cho hân, ngoài mặt là nói về chuyện của tiền triều thái tử phi, nhưng trong lòng Triệu Tứ Tu lại biểu đạt nỗi nhớ nhung nàng, hơn nữa hân còn nói sẽ ở kinh thành chờ nàng trở về.

Lúc đọc phong thư này, Bạch Hiểu Tình lấp bấp kính hải, nàng thật không ngờ Triệu Tứ Tu lại là một người thế này, những lời này sao hân có thể nói ra, nhưng nhìn thấy hân nói những lời này, dienn,dannleqysdooonn trong lòng Bạch Hiểu Tình thật sự cũng có chút ngọt ngào!

Mà Lôi Thiên Vũ luôn ở bên cạnh Bạch Hiểu Tình thấy nàng như vậy, lại muốn khóc, Bạch tỷ tỷ, người có biết biểu cảm của người làm tổn thương người khác cỡ nào hay không, lại cứ tỏ ra vẻ ngọt ngào như vậy!

"Bạch tỷ tỷ, là ai viết thư cho người, có thể cho ta xem không?" Lôi Thiên Vũ chớp mắt nhìn Bạch Hiểu Tình, một bộ dáng thỉnh giáo.

Nhìn bộ dạng này của hân, trong lúc nhất thời Bạch Hiểu Tình nổi lên ý xấu, cảm bức thư đưa cho Lôi Thiên Vũ, dù sao chuyện về tiền triều thái tử phi cũng chỉ viết trên một tờ giấy nhỏ, đã sớm bị nàng cất đi rồi, về phần cái khác, cũng không có gì là không thể nhìn.

Mà Lôi Thiên Vũ cầm lấy bức thư, đọc nội dung bên trong, ngay lập tức trong lòng chảy máu!

Lời nói cuồng ngạo không biết kềm chế, từng câu nói đều thể hiện sự nhớ nhung, rõ ràng là một nam tử viết thư tình cho tỷ tỷ!

Vì sao lại như vậy, Bạch tỷ tỷ là tân nương hân lựa chọn, là áp trại phu nhân tương lai hân sẽ cưới về son trại, bây giờ lại bị người khác nhanh chân đến trước, hân không cam lòng!

"Bạch cô nương, đứa nhỏ này làm sao vậy?"

Lúc Chu Thái Bình từ trên lầu đi xuống nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lôi Thiên Vũ không còn khí lực ngồi bên phải Bạch Hiểu Tình, cứ chột lát lại dùng ánh mắt ai oán nhìn Bạch Hiểu Tình, sau đó hình như nghĩ tới cái gì, cảm xúc lại bị đã kích, một lúc sau lại nhìn sang Bạch Hiểu Tình, lại chịu đã kích, cứ như thế lặp đi lặp lại.

"Không biết, đại khái là gặp chuyện gì nên bị đã kích thôi, không cần phải xen vào, chúng ta ăn phần của chúng ta đi."

Nhìn một bàn đồ ăn ngon, tinh thần Bạch Hiểu Tình tỉnh táo, nhất là có một trái mướp đắng làm " món khai vị", làm cho nàng càng thêm ăn.

Phải biết rằng, trong khoảng thời gian này Bạch Hiểu Tình luôn bị Lôi Thiên Vũ quấy nhiễu, rốt cục có thể nhìn thấy hân khổ sở, ác mộng lâu ngày của Bạch Hiểu Tình được giải quyết sao có thể không vui được.

Tuyệt đối không nên cho rằng Bạch Hiểu Tinh là người lương thiện, kỳ thực nàng mới là người có nhiều ý nghĩ xấu xa nhất, diẽnđafn.leqys;đomn nhìn người khác không vui sẽ kim lòng không được mà bỏ đá xuống giếng, đó là đức hạnh mà nàng luôn tự khoe.

"Bạch tỷ tỷ, sao ngươi có thể có phu quân, ngươi còn trẻ lại xinh đẹp như vậy sao có thể lập gia đình rồi, nếu gả cũng phải gả cho người anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, thiếu niên tuyệt thế mỹ như ta chứ!"

Trong lòng Lôi Thiên Vũ khó chịu, không cam lòng!

"Phu quân ta so với người anh tuấn hơn." Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Triệu Tử Tu và nàng thật sự đã thành thân, cho nên nói Triệu Tử Tu là phu quân của nàng cũng không sai.

"Bạch tỷ tỷ, ta không tin, ta không tin trên đời này còn có người anh tuấn hơn ta!"

Trong lòng Lôi Thiên Vũ đầy căm phẫn, nếu hắn không phải thiếu niên tuấn mĩ, tuyệt thế vô song thì làm gì có ai có thể so sánh với hắn!

"Chu công tử xuất sắc hơn người."

Nhàn nhật nói một câu nhưng đã triệt để đá kích Lôi Thiên Vũ, chính xác, cho dù Lôi Thiên Vũ không muốn thừa nhận, bộ dạng tên hỗn đản Chu Thái Bình này so với hắn xuất sắc hơn!

Nhưng!

"Mười năm sau ta nhất định sẽ siêu việt hơn hắn, tuyệt đối!"

Hiện tại chẳng qua hắn chưa trưởng thành mà thôi.

"Mười năm sau ta đã xuống sắc, cũng không có ham thích những nam tử trắng nõn."

Đá kích! Đá kích! Đá kích!

Hôm nay mỗi một câu nói của Bạch Hiểu Tinh đều hung hăng đá kích hắn, ở trong lòng hắn Bạch tỷ tỷ luôn là một người ôn nhu, hôm nay sao có thể đá kích hắn như vậy, thương tâm, rất thương tâm!

Mà sắc mặt Chu Thái Bình cũng có gì đó không đúng.

"Bạch cô nương, ngươi đã thành thân rồi sao?" Nhớ vừa rồi Lôi Thiên Vũ nói như vậy, Chu Thái Bình hơi nhú mày, nàng thành thân, đây là sự thật sao?

"Ừ, nửa năm trước đã thành thân."

Bạch Hiểu Tinh cho hắn một đáp án chắc chắn, hiện tại nàng đã quyết định ở lại bên cạnh Triệu Tử Tu, như vậy tất nhiên cũng sẽ thừa nhận thân phận của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Đến Phượng thành

Edit: susublu

"Bạch cô nương tiếp theo chuẩn bị đi đâu, không biết có thể tiếp tục đồng hành cùng Bạch cô nương hay không?"

Ở một thời gian dài trong thành như vậy cũng đã tới lúc rời đi rồi, đạo lý này Bạch Hiểu Tinh biết, Chu Thái Bình cũng biết.

"Bạch tỷ tỷ, ngươi phải đi sao, đưa ta theo được không?" Lôi Thiên Vũ nói cực kỳ đáng thương, cho dù Bạch Hiểu Tinh đã thành thân hắn cũng tuyệt đối không buông tay.

"Đưa ngươi theo cũng không sao, nhưng ta muốn đi gặp một người bằng hữu, cho nên ngươi không thể quấy rối ta."

Về tiền triều thái tử phi, phỏng chừng người đời trước có thể biết, cho nên hiện tại chỉ có thể đi tìm giúp đỡ, diexndaffnlequydoon lần trước Phượng Nghiêu có nói qua, tiền triều thái tử phi có liên quan đến giang hồ, như vậy, nàng đi tìm Mộc Thanh Thanh chính là tốt nhất.

"Bạch tỷ tỷ, ngươi muốn đi đâu, có thể nói cho ta biết không?" Hiện tại vấn đề mà Lôi Thiên Vũ muốn biết nhất, chính là Bạch Hiểu Tinh muốn đi đâu, để

cho dù có bị ném lại phía sau cũng có thể đuổi theo.

"Ta muốn đi Phụng thành."

Mộc gia bảo, ở trong giang hồ có địa vị chủ chốt, nhưng cũng mặc kệ thế sự, tuy nhiên có một vài chuyện vẫn không thể qua mắt được Mộc gia bảo, bởi vậy bây giờ Bạch Hiểu Tinh đi tìm Mộc Thanh Thanh nhờ hỗ trợ là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa Mạc Phong cũng ở đó, tuy rằng dựa theo tuổi của Mạc Phong lúc ấy hẳn vẫn là một đứa trẻ, nhưng không có nghĩa là hẳn không biết.

"Được, Bạch tỷ tỷ mang ta theo cùng chứ!"

Cuối cùng bọn họ thương lượng xong, đoàn người lên đường đi Mộc gia bảo ở Phụng thành.

"Bạch tỷ tỷ, ngươi và Mộc gia bảo có quan hệ gì, theo ta biết, địa vị Mộc gia bảo ở trong võ lâm không bình thường, đó không phải là nơi mà người nào cũng có thể vào, bây giờ ngươi muốn đi, nhất định là có quen biết người trong đó!"

Trực giác cho Lôi Thiên Vũ biết Bạch Hiểu Tinh và Mộc gia bảo có quen biết, diexndannlequydonn dù sao hẳn cũng đã từng muốn đến Mộc gia bảo nhưng lại bị lão cha kịch liệt ngăn cản, nói cái gì mà hẳn không vào được.

"Mộc Thanh Thanh là bằng hữu của ta, tất nhiên ta có thể vào Mộc gia bảo."

Chuyện này cũng không cần giấu diếm, dù sao Bạch Hiểu Tinh và Mộc Thanh Thanh là bằng hữu cũng không ít người biết. Cũng không có ý giấu diếm.

"Bạch tỷ tỷ, ngươi thật lợi hại, ngươi phải biết rằng, trên đời này có rất nhiều người muốn xây dựng quan hệ với Mộc gia bảo..."

"Cho tới bây giờ ta chưa từng muốn xây dựng quan hệ với Mộc gia bảo, bằng hữu của ta chỉ có Mộc Thanh Thanh, ta nói như vậy ngươi hiểu chưa!"

Sắc mặt Bạch Hiểu Tinh đã có chút khó coi, nàng thật sự coi Mộc Thanh Thanh là bạn, cho nên mới trở thành bằng hữu tốt với Mộc Thanh Thanh, nếu như nói là vì Mộc gia bảo, quả thực là đang làm bẩn cảm tình giữa hai người!

Lôi Thiên Vũ cũng cảm giác được cảm xúc của Bạch Hiểu Tinh, lập tức im miệng, hẳn biết lúc này càng nói sẽ càng sai!

Dọc đường đi đều rất yên tĩnh, vài lần, Lôi Thiên Vũ muốn trò chuyện với Bạch Hiểu Tinh, nhưng lại bị tư thái xa cách ngăn dậm của nàng cự tuyệt.

Nhưng cũng không thể làm gì, ai bảo hẳn họa từ miệng mà ra, nói cái không nên nói, nên chọc Bạch tỷ tỷ tức giận!

Dọc theo đường đi, rốt cục mấy người bọn họ cũng đến Phụng thành, nhìn thành trì quen thuộc này, trên mặt Bạch Hiểu Tinh rốt cục cũng có ý cười.

Lần trước tới nơi này, Mộc Thanh Thanh và Mạc Phong còn chưa thành thân, hiện tại không biết thế nào, diexndannlequydonn lúc nàng rời đi, Mộc Thanh Thanh đã có thai, bây giờ cũng hơn nửa năm rồi, đứa nhỏ chắc cũng đã sinh ra.

Hơn nữa...

Lần trước là Triệu Tử Tu và nàng cùng đến đây, mà lần này, chỉ có mình nàng, trong lúc nhất thời nàng cảm thấy mất mát.

"Tiểu Tinh, ta ở trong này, mau tới đây!" Cách đó không xa, là giọng nói tràn đầy sức sống của Mộc Thanh Thanh, làm khỏe miệng Bạch Hiểu Tinh không khỏi cong lên.

Tuy rằng nói có rất nhiều chuyện thay đổi, nhưng lại có rất nhiều thứ sẽ không thay đổi.

Hai người chào hỏi xong, Bạch Hiểu Tinh kéo Mạc Phong qua một bên, tất nhiên là muốn nói chuyện riêng với hắn.

"Nói đi, tìm ta có chuyện gì, ta biết ngươi không phải đến tìm Thanh Thanh."

Mạc Phong hiểu rõ nàng hơn Mộc Thanh Thanh, lần này Bạch Hiểu Tinh đến đây tuyệt đối là có chuyện, diexndannlequydonn lần trước cùng Triệu Tử Tu đến chỗ này hoàn toàn là vì trợ giúp bọn họ, bằng không sao hai người họ có thể bỏ đi nhanh như vậy!

"Ta muốn hỏi một chút về tiền triều thái tử phi."

Hiện tại đây là manh mối duy nhất về bảo nhân, nếu có thể tìm được, tất nhiên mọi chuyện đều sẽ giải quyết dễ dàng.

"Tiền triều thái tử phi sao, chuyện này..."

"Ta cần phải biết, bởi vì chuyện này liên quan đến bảo nhân." Triệu Tử Tu luôn tìm kiếm bảo nhân, Bạch Hiểu Tinh nói như vậy, Mạc Phong nhất định sẽ nói mọi chuyện cho nàng biết.

Quả nhiên, nghe Bạch Hiểu Tinh nói xong, Mạc Phong im lặng, sau đó thở dài một hơi.

"Ta biết một ít, nhưng không biết có ích hay không."

"Về tiền triều thái tử phi nghe nói là con của một viên quan tiền triều, lúc cung biến nàng cũng chỉ bốn năm tuổi, nhiều năm trôi qua như vậy, cũng không biết bộ dáng bây giờ ra sao."

"Nghe nói năm đó được một đại thần trong triều ôm đi nuôi nấng, nhưng lại không biết là ai, bất quá có thể khẳng định, tiền triều thái tử phi nhất định còn sống, hơn nữa thân phận tuyệt đối không thấp."

Bởi vì lúc đó người đó được phong vương bá tướng, địa vị tất nhiên sẽ không rất thấp, cho nên bây giờ nếu muốn tìm được tiền triều thái tử phi thì nên đi tìm quán gia của nàng.

"Vậy người có biết bà vú của tiền triều thái tử phi ở đâu không?"

Những lời này của nàng làm Mạc Phong im lặng, chuyện này hẳn thật sự có biết một chút, diexndannleequysdoon nhưng là có một số việc không thể nói ra, bởi vì một khi nói ra, chính là vạn kiếp bất phục.

"Mạc đại ca, người biết đúng không, vậy người nói cho ta biết đi, chỉ có như vậy ta mới có thể giúp Từ Tu."

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Bạch Hiểu Tinh, Mạc Phong có chút kinh ngạc, cho dù có thể trợ giúp Triệu Từ Tu nàng cũng không cần kích động như vậy, chẳng lẽ...

"Người ở cùng Từ Tu?"

Thế giới này cũng quá huyền huyền rồi, lúc đó không phải Bạch Hiểu Tinh sống chết không muốn ở cùng Triệu Từ Tu sao, bây giờ sao lại thay đổi rồi?

"Không phải hai người chúng ta đã thành thân rồi sao, cho dù ta không muốn thừa nhận, hẳn cũng đã là phu quân của ta, còn nữa, Mạc đại ca nếu bây giờ người dám nói ra câu nào châm ngôn ly gián bọn ta, sau khi về kinh thành nhất định ta sẽ truyền đạt lại cho Từ Tu không sót một chữ."

Uy hiếp, đây là uy hiếp trần trụi.

Nhưng không nói nữa, riêng câu này của Triệu Từ Tu cũng đủ dọa Mạc Phong rồi, trước khi Bạch Hiểu Tinh đến đây, Triệu Từ Tu đã nói với nàng, nếu Mạc Phong dám nói gì đó châm ngôn ly gián, nhất định phải nói lại cho hắn biết không sót một chữ.

"Từ Tu còn nói gì nữa?"

Run rẩy, khoe miệng run rẩy, hẳn chỉ biết Triệu Từ Tu không phải là người tốt gì!

"Từ Tu kêu ta chuyển cáo với Mạc đại ca, nếu người dám nói gì đó, hẳn sẽ nói chuyện xảy ra năm đó cho Thanh Thanh biết."

Chuyện năm đó...

Trong nháy mắt, sắc mặt Mạc Phong đen lại, Triệu Từ Tu thật sự rất hận hắn, nếu chuyện năm đó bị Mộc Thanh Thanh biết, như vậy hậu quả cuối cùng nhất định sẽ cực kỳ thâm trầm, Triệu Từ Tu thật sự quá độc ác!

"Mạc đại ca, rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà người lại bị dọa thành bộ dạng này?" Nhìn sắc mặt Mạc Phong thay đổi, Bạch Hiểu Tinh tò mò muốn chết.

Rốt cục là chuyện gì mà lại có thể khiến sắc mặt Mạc Phong biến thành như vậy, hình như nếu để Thanh Thanh biết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Ai, đừng nhắc đến nữa, thời niên thiếu lông bông a!"

Một thời niên thiếu lông bông đã giải thích toàn bộ bí mật của Mạc Phong, Bạch Hiểu Tinh vừa nghe liền hiểu chuyện gì xảy ra, khó trách Mạc Phong lại sợ như vậy, đã chứng kiến Thanh Thanh tức giận, nếu lại xảy ra chuyện gì, như vậy hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

"Ta tưởng là chuyện gì lớn, cũng chỉ là một ít chuyện phong lưu mà thôi, Mạc đại ca yên tâm, Thanh Thanh không phải người không phân rõ phải trái."

Thật sự không sao ư? Sợ là chỉ có Mộc Thanh Thanh và Mạc Phong biết, lần trước chỉ là hiểu lầm mà đã náo loạn một thời gian lâu như vậy, lần này nếu thật sự...

Mạc Phong ngẫm lại đều cảm thấy toàn thân run run.

"Mạc đại ca, không phải sợ, kỳ thực cũng không có gì, không phải chỉ là một ít chuyện phong lưu thôi sao?"

"Đừng... Phong..., cái gì chuyện phong lưu, người nói rõ cho ta!"

Ngay lúc Mạc Phong đang muốn nói gì, bên tai truyền đến tiếng rống của sư tử Hà Đông làm Mạc Phong bị dọa sợ, là chuyện gì xảy ra, không phải nàng đang ở xa sao, tới đây lúc nào chứ?

"Nương tử, nàng nghe ta nói, là Bạch Hiểu Tinh hãm hại ta, ta chung thủy với nàng như vậy, sao có thể làm ra chuyện phong lưu được!"

Lỡ một bước chân sẽ thành nỗi hận thiên cổ! Sao hán lại dễ dàng tin tưởng Bạch Hiểu Tình như vậy, diexndaflleequydoon đôi vợ chồng này không có một người tốt, hán thật sự ngu xuẩn muốn chết!

"Mạc đại ca, chuyện phong lưu thời niên thiếu lòng bông của người là cái gì, tốt nhất người nên nói rõ với Thanh Thanh đi."

Chớp mắt, Bạch Hiểu Tình đề ra chủ ý cho Mạc Phong, nhưng chủ ý này rõ ràng là phá rối, bởi vì Mộc Thanh Thanh đã tức giận xoay người bỏ đi.

Mà Mạc Phong đứng một bên bất đắc dĩ đuổi theo, ai, nương tử của hán.

Mà Bạch Hiểu Tình đứng phía sau cười trộm, hừ hừ, muốn châm ngòi, bọn họ không phải là đối thủ của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giả Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Bí mật tiền triều

Edit: susublu

Về chuyện lần này, Mạc Phong đã lĩnh giáo được mặt đáng sợ của Bạch Hiểu Tình, ngày hôm qua Mộc Thanh Thanh thật sự để hán ngủ thư phòng, nếu có lần thứ hai nữa, nói không chừng nàng sẽ đưa hủ thư cho hán luôn.

"Bạch Hiểu Tình, Bạch cô nương, Bạch đại tiểu thư, van cầu người tha cho tiểu nhân một mạng đi, tiểu nhân vô cùng cảm kích, nếu tiếp tục như vậy, Thanh Thanh..."

"Mạc Phong, nếu người uy hiếp Hiểu Tình, ta sẽ không do dự mà hủ người!"

Mạc Phong còn chưa nói hết, bên ngoài đã truyền vào tiếng rống của sư tử Hà Đông, ngay lập tức, Mạc Phong liền ngậm miệng, nương tử tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, không thể nhiều lời, dù thế nào cũng không thể nhiều lời, nhưng...

Đầu năm nay tướng công không bằng bằng hữu...

Hoàn cảnh Mạc Phong lúc này thật sự rất thê thảm, hiện tại hán có chút hối hận lúc đó đã cười nhạo Triệu Tử Tu, do hán cười nhạo Triệu Tử Tu, cho nên bây giờ mới gặp báo ứng, bị nương tử chinh đến như vậy?

"Được rồi, Thanh Thanh, người về nghỉ ngơi trước đi, mới sinh không lâu còn chạy đến đây, kêu ta yên tâm thế nào."

Nói xong, đẩy Mộc Thanh Thanh đang muốn đi vào ra ngoài, trở về phòng, bạn tốt của nàng, thật sự làm cho người ta không bớt lo!

Thấy Mộc Thanh Thanh rời đi, Mạc Phong mới yên tâm, nương tử của hán, thật sự khiến người ta không thể bớt lo được.

Sau một nén nhang, Bạch Hiểu Tình mới về tới đại sảnh, đã trấn an Mộc Thanh Thanh xong, diexndafllequyddon Mạc Phong yên tâm, hôm nay hán cũng không muốn ngủ ở thư phòng nữa!

"Mạc đại ca, người nên nói về chuyện tiền triều thái tử phi thôi, nếu không nói, một hồi Thanh Thanh đến đây nghe được cái gì không nên nghe, người thiệt thòi chỉ có người!"

Uy hiếp, uy hiếp trần trụi!

Nhưng cho dù biết là uy hiếp, Mạc Phong cũng hoàn toàn không có cách nào, ai bảo nữ nhân này là bằng hữu tốt của nương tử, chỉ cần hán đắc tội với nàng ta, đến lúc đó nương tử nhất định sẽ gây khó dễ cho hán.

"Chuyện giữa người và Triệu Tử Tu là thật sao?"

Hiện tại thái độ của Mạc Phong đã rất rõ ràng, hán nhận mệnh, nhất định phải nói rồi, nhưng cũng muốn biết rõ chuyện của nàng với Triệu Tử Tu có phải thật không?

"Nhìn dáng vẻ của người không phải là đã biết hết rồi sao, còn muốn hỏi cái gì."

Nhìn bộ dạng Mạc Phong, hán đã làm Triệu Tử Tu tức giận, đã biết mọi chuyện rồi còn muốn làm bộ như không biết gì cả, thật đáng đánh đòn!

"Biết đương nhiên là biết, nhưng suy nghĩ của người ta cũng không biết, ngày hôm qua trong bức thư Triệu Tử Tu gọi cho ta, ta thấy được hán rất kích động, ta cũng không muốn đến cuối cùng hán lại thất vọng."

Giống như Mộc Thanh Thanh và Bạch Hiểu Tinh quan tâm lẫn nhau, Triệu Từ Tu và Mạc Phong cũng lo lắng cho nhau, nhất là Triệu Từ Tu, nhiều năm nay hẳn làm Mạc Phong hao phí không ít tâm tư.

Nhất là sau chuyện của Lam Ngọc Nhi, hẳn thật sự lo lắng Triệu Từ Tu sẽ sống độc thân cả đời.

Bây giờ rốt cục cũng xuất hiện một người có thể làm Triệu Từ Tu động tâm, dĩ nhiên Bạch Hiểu Tinh lại biến mất không thấy, đến lúc đó, Triệu Từ Tu nhất định sẽ điên lên mất, không, có lẽ đến lúc đó hắn sẽ lựa chọn hủy diệt mọi thứ!

"Ta đã ở đây, như vậy đáp án của ta không phải đã rõ ràng rồi sao, hắn dám dùng mạng cả thiên hạ để đặt cược ta quay lại, ta có thể dễ dàng bỏ đi sao."

Nghe được đáp án của Bạch Hiểu Tinh, Mạc Phong thôn thức không thôi, cho tới bây giờ hắn đều không hề nghĩ tới nàng sẽ thông minh như vậy, lại có thể nhìn thấu mỗi một việc của Triệu Từ Tu.

Chính xác, việc Triệu Từ Tu yên tâm để Bạch Hiểu Tinh rời đi chính là một ván bài lớn, lấy mạng của cả thiên hạ để đánh cược với nàng.

"Xem như ngươi đã hiểu."

Nhưng vì Bạch Hiểu Tinh đã hiểu, mới càng làm cho người ta lo lắng, bởi vì Bạch Hiểu Tinh như vậy mới khiến cho hắn không biết rốt cục tại sao nàng lại ở lại bên cạnh Triệu Từ Tu.

"Yên tâm, nếu trong lòng ta thật sự không có hắn, sao ta có thể vì cái thiên hạ nhỏ bé này mà miễn cưỡng bản thân, ta là sát thủ, không phải thánh nhân!"

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh không thích giết người vô tội, nhưng cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà miễn cưỡng mình, bằng không, hiện tại nàng đã sớm lựa chọn ở bên cạnh Triệu Từ Hằng, dĩ nhiên Bạch Hiểu Tinh hiện tại nàng ở chỗ này, tất nhiên Triệu Từ Tu cũng là một nguyên nhân quan trọng.

"Trong lòng ngươi có hắn là tốt rồi."

Chiếm vị trí như thế nào không quan trọng, chỉ cần có là tốt rồi, bởi vì địa vị của hắn chỉ có thể dựa vào nỗ lực của hắn mà thôi.

"Tốt lắm, vấn đề ngươi muốn biết ta đã cho ngươi đáp án, như vậy hiện tại có phải ngươi cũng nên trả lời vấn đề của ta hay không?"

Hiện tại nàng đã thỏa mãn tâm tư của Mạc Phong, có phải hắn cũng nên kể toàn bộ chuyện hắn biết cho nàng nghe không?

"Điều ta biết cũng không nhiều, hơn nữa ngày hôm qua ta cũng nghe nhạc phụ đại nhân nói, hắn đã kể toàn bộ mọi thứ hắn biết cho ta."

Ý tại lời nói chính là kêu nàng không nên đến Mộc gia bảo nữa.

Ý của Mạc Phong tất nhiên Bạch Hiểu Tinh hiểu, sau đó gật đầu, mặc kệ thế nào, hiện tại chỉ cần có thể lấy được tin tức, như vậy cũng đủ để nàng đi tìm bảo nhân.

Cứ như vậy, Mạc Phong chậm rãi nói về chuyện mười ba năm trước.

Chuyện mười ba năm trước rất đơn giản, nhưng cũng rất phức tạp, hoàn toàn là do yếu hèn của một thế hệ.

Năm đó hoàng đế vì củng cố đế vị mà muốn cưới nữ nhi thừa tướng Thượng Quan Uyển Nhi, mà người yêu Thượng Quan Uyển Nhi cũng chính là đương kim Hoàng thượng bây giờ, thậm chí muốn giết chết đứa nhỏ trong bụng nàng.

Cho nên, vì bảo trụ thế tử của mình, Triệu Thiên Dương lựa chọn phản kháng, năm đó hắn liên kết với người của mình, lật đổ triều đình.

"Lần cuối cùng nhìn thấy tiền triều thái tử phi là ở điện kim loan, vào lúc ấy tất cả mọi người trong điện đều chết ngoài thái tử điện hạ cũng chỉ có vị thái tử phi nhỏ tuổi kia còn sống, cuối cùng thái tử đào tẩu một mình, mà thái tử phi không biết đã được vị đại thần nào thu dưỡng."

Nói đến cảnh tượng lúc đó, dĩ nhiên Mạc Phong vẫn thôn thức không thôi, tuy rằng lúc đó hắn cùng phụ thân có nhìn thoáng qua, nhưng thăm trạng năm đó làm cho hắn cả đời cũng khó quên, thật không biết tiểu hài tử lúc đó bị dọa đến ngây ngốc cuối cùng ra sao.

Mà Mạc Phong không có phát hiện, lúc hắn nói đến tình tiết này, thân thể Bạch Hiểu Tinh đã hoàn toàn cứng lại, nàng không ngờ mọi chuyện lại giống với tình tiết trong ác mộng của nàng đến vậy.

Kim loan điện trong mộng, trên long ý trăn đầy máu tươi, nam nhân vốn đã chết, lại đâm kiếm về phía hai tiểu hài tử.

Tất cả những thứ này đều giống giấc mộng của Bạch Hiểu Tinh, hiện tại nàng không biết sắc mặt của mình thế nào, nhưng nàng có cảm giác đây tuyệt đối không phải chuyện tốt, bởi vì cái loại sợ hãi này đã chậm rãi lan khắp thân thể nàng, làm cho nàng hô hấp không thông.

"Này, Bạch Hiểu Tinh, ngươi không sao chứ?"

Bỗng nhiên Mạc Phong ngẩng đầu thấy Bạch Hiểu Tinh như vậy cũng phát hoảng, chạy nhanh tới hỏi nàng có sao không, nếu để cho nương tử mình nhìn thấy bởi vì nói chuyện với mình mà nàng ta biến thành bộ dạng này, hẳn chắc chắn sẽ bị lột da!

"Ta không sao, vậy ngươi có biết tin tức bà vú của tiền triều thái tử phi hay không, đây mới là điểm mấu chốt nhất."

Nghe Bạch Hiểu Tình hỏi, Mạc Phong trầm mặc, cuối cùng vẫn mở miệng.

"Ta biết bà ta ở đâu, bởi vì năm đó là ta và phụ thân đã an bài cho bà ta rời đi, nếu không có chúng ta, nói không chừng bà ta cũng khó thoát khỏi cái chết, nhưng ta không thể nói cho ngươi biết, bởi vì ta và phụ thân đã đồng ý với bà ta sẽ không nói cho kẻ nào biết."

Chuyện năm đó nếu có thể không nhắc lại chính là tốt nhất, nhưng bây giờ đã nhắc đến, như vậy cũng không thể trốn tránh, nhưng về bà vú này hẳn tuyệt đối không thể nói!

"Cho dù là vì trợ giúp Từ Tu cũng không thể nói?"

Một câu nói đơn giản như vậy lại làm Mạc Phong do dự, bởi vì hắn và Triệu Từ Tu lớn lên cùng nhau, cho nên nếu có thể bọn họ nhất định sẽ hỗ trợ lẫn nhau, giống như lần trước vì giúp hắn cưới Mộc Thanh Thanh, Triệu Từ Tu và Bạch Hiểu Tình đều đến giúp hắn, bây giờ nếu không nói...

"Thật sự để giúp Từ Tu sao?"

"Ừ, có người nói với ta bảo nhân có liên quan đến tiền triều thái tử phi, mà Hoàng thượng nói với Từ Tu, tiền triều thái tử phi còn có một bà vú vẫn còn sống."

Một câu nói đơn giản, Mạc Phong liền hiểu nên làm thế nào, tuy rằng lời hứa năm đó rất quan trọng, dĩ nhiên quan trọng đến đâu cũng không bằng tình bằng hữu với Triệu Từ Tu!

"Ngươi đi về hướng bắc, ở thị trấn gần Phụng thành nhất, ngươi sẽ tìm được đáp án ngươi muốn."

Mạc Phong có thể không vi phạm lời hứa của mình, đưa ra đáp án mờ昧, tuy rằng hắn biết bà vú kia ở đâu, nhưng không thể nói tiếp, nhưng hắn tin tưởng năng lực của Bạch Hiểu Tình, nói đến đây tự nàng có thể tìm được.

"Vây cảm tạ, ngày mai ta sẽ lên đường, ta sẽ không tạm biệt Thanh Thanh, nếu tạm biệt nàng, nói không chừng nàng sẽ muốn cùng ta đi hành tẩu giang hồ."

Bạch Hiểu Tình nói một câu đã khiến Mạc Phong đen mặt, bởi vì nàng nói đúng, lúc đó Mộc Thanh Thanh cũng giống như Bạch Hiểu Tình nói, nếu Bạch Hiểu Tình tạm biệt nàng, nói không chừng nương tử của hắn sẽ thật sự đi theo.

"Thời gian dài như vậy ngươi còn chưa thu phục được Thanh Thanh, thật sự vô dụng!"

"Ngươi có tư cách gì nói ta, lúc đó chẳng phải Triệu Từ Tu cũng không thu phục được ngươi sao!"

Thật sự tức giận, có thể dùng xé vết sẹo của hắn ra nữa được không!

"Hừ!"

Khinh thường!

Tuyệt đối là khinh thường!

Rõ ràng Mạc Phong cảm giác được sự khinh thường trong tiếng hừ lạnh của Bạch Hiểu Tình!

"Bản thân không có bản lĩnh thì đừng nói người khác, đứa nhỏ cũng đã sinh, còn chưa thu phục được thê tử, vô dụng!"

Ngay lập tức, bại trận hoàn toàn! Mạc Phong thừa nhận, hắn bây giờ thật sự quá vô dụng mà!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Mỗi người một ngã

Edit: susublu

Sáng sớm hôm sau, Bạch Hiểu Tình chuẩn bị rời đi, mà người ra tiễn cũng chỉ có mình Mạc Phong, hôm qua Mạc Phong giằng co một đêm với Mộc Thanh Thanh, sợ hôm nay nàng thức dậy quá sớm, vạn nhất biết Bạch Hiểu Tình rời khỏi nơi này, sẽ đòi đi theo.

Thấy Mộc Thanh Thanh quả nhiên không xuất hiện, Bạch Hiểu Tình buồn cười, không thể không nói, Mạc đại ca thật sự rất để ý Thanh Thanh.

"Cười cái gì, ta chỉ đề phòng người bắt cóc nương tử của ta."

"Không có gì, Mạc đại ca, những lời này ta sẽ bẻ y nguyên và nói lại với Từ Tu."

Nói xong, Bạch Hiểu Tình cười ngửa bỏ đi, bỏ lại Mạc Phong hoàn toàn cứng đờ phía sau, hơn nữa lúc nàng rời đi còn bỏ lại một câu cho Mạc Phong, "Ngày hôm qua, chuyện người châm ngòi ly gián ta nhất định cũng sẽ nói cho Từ Tu biết", làm Mạc Phong lập tức biến thành hóa thạch.

Trong nháy mắt, hắn có một loại cảm giác sâu nào.

"Bây giờ các người muốn đi đâu?"

Nhìn hai người kia vẫn luôn đi theo mình, diexdannlequysdom Bạch Hiểu Tình cười, tuy rằng trong khoảng thời gian này đi với bọn họ rất thú vị, nhưng xem ra duyên phận đã hết, lúc này cũng nên tạm biệt rồi.

Việc kế tiếp nàng muốn làm không thể để bất cứ kẻ nào biết, nếu bị người khác biết, sẽ chỉ tăng thêm phiền toái!

"Tiếp theo không tiện đi theo Bạch cô nương sao?"

Ý của Bạch Hiểu Tình, tất nhiên Chu Thái Bình hiểu, tuy rằng không đuổi hai người đi, nhưng trong lời nói có ý nói chặng đường kế tiếp không thích hợp để ba người cùng đi.

"Bạch tỷ tỷ, ta không có chỗ nào để đi, theo người sẽ tốt hơn."

Lôi Thiên Vũ cũng không muốn biết điều như Chu Thái Bình, bây giờ hắn đã quyết định nhìn nhận Bạch Hiểu Tình, nếu không rước nàng về nhà được, thì quyết không buông tay.

"Chu công tử, tiểu tử này giao cho người, nhất định phải đưa hắn trở về, không được để hắn xuất hiện trước mặt ta."

Bạch Hiểu Tình rất không khách khí, nếu bình thường Lôi Thiên Vũ muốn đi theo thì theo, diexdannlequydom nhưng đó là những chuyện vặt vãn, còn bây giờ rõ ràng không giống vậy, nếu đi theo nàng, nàng sẽ không tiện làm việc.

"Bạch tỷ tỷ, ta không đi, người không thể đuổi ta đi, một mình người đi sẽ nhàm chán, có ta đi cùng người sẽ vui vẻ hơn rất nhiều, Bạch tỷ tỷ, Bạch tỷ tỷ..."

Nghe giọng nói càng ngày càng xa, Bạch Hiểu Tình nở nụ cười, tên đáng ghét này rốt cục cũng đi rồi, thật tốt quá, trong khoảng thời gian này bị Lôi Thiên Vũ dính chặt bên người, Bạch Hiểu Tình không thể làm chuyện gì được, kế tiếp nàng có rất nhiều chuyện muốn giải quyết.

Như vậy trạm thứ nhất phải đến nơi mà Mạc Phong nói, Mai thành!

Mai thành là một thành thị có từ lâu đời, truyền thuyết nói rằng lúc Mai thành được lập thì đại lục còn chưa được thống nhất, vào lúc ấy Mai thành rất có danh tiếng, bởi vì vừa đến mùa đông vườn mai chung quanh Mai thành sẽ nở rộ, xinh đẹp đến mức làm cho người ta say mê.

Cũng bởi vì như vậy, Mai thành mới có thể nổi tiếng.

Tuy nhiên...

"Thật là đáng tiếc, hiện tại mới là mùa thu, nếu là mùa đông thì tốt rồi, ta cũng có thể mở mang tầm mắt xem thử Mai Lâm đẹp bao nhiêu, ai, thật sự đáng tiếc."

Bạch Hiểu Tình thích nhất là cảnh đẹp, bây giờ biết rõ phía trước có cảnh đẹp mà lại không thể đi xem, loại cảm giác này người khác không thể hiểu được.

"Nhưng mà quên đi, chờ lần sau đi với Từ Tu tới đây, bây giờ Từ Tu không có ở đây, cho dù thật sự là mùa đông một mình xem cũng không có gì thú vị."

Bởi vì trong khoảng thời gian này đã quen với việc ở chung với Triệu Từ Tu, cho nên lúc này không có Từ Tu ở bên cạnh, ít nhiều gì Bạch Hiểu Tình cũng có chút không quen, diexdafhlequysdom thậm chí nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp đều sẽ nhớ tới Triệu Từ Tu, hi vọng lần sau hai người có thể cùng nhau tới nơi này thưởng thức cảnh sắc.

Đi vào trong thành, Bạch Hiểu Tình quyết định tìm một quán trọ để nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này bị hai người kia quấy rầy, hiện tại thân thể Bạch Hiểu Tình khá kém, cho nên muốn ngủ bù, nhưng mà, ngay cả ngủ đối với Bạch Hiểu Tình cũng chẳng phải chuyện tốt gì.

Sau khi nàng tìm được một quán trọ để nghỉ ngơi, nàng mới hiểu được, sau khi ngủ ác mộng lại bắt đầu.

Lại một lần nữa, lại là cơn ác mộng đó, lại là bầu trời màu đỏ sẫm, lại là phi tiêu máu đầy trời, diexxdannleequydom Bạch Hiểu Tình không nhớ đây là lần thứ mấy nhìn thấy cảnh tượng này, lần trước kim loan điện nhiễm máu, lần này lại là cái gì, lúc này sau khi cảnh tượng này chấm dứt, nàng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa đây?

"Ha ha, máu, ta muốn, ta muốn nhiều máu hơn nữa! Cho ta máu, Bạch Hiểu Tình, ta muốn máu, cho ta, cho ta!"

Vẫn là thanh âm xinh đẹp kia, vẫn là giọng nói đó, biến đáy lòng trở nên khát máu, Bạch Hiểu Tình không rõ bản thân mình bị cái gì, vì sao lại biến thành bộ dạng này, cảnh tượng này rốt cuộc là của Bạch Hiểu Tình thời cổ đại, hay là của chính bản thân nàng?

"Không cần, không cần gọi, ta không muốn, ta không muốn máu, cút, ngươi cút ngay cho ta, mặc kệ ngươi là ai đều không được đến gần mê hoặc ta!"

Bạch Hiểu Tình không ngừng phủ nhận, nàng tuyệt đối không tiếp nhận được sự thật này, tuy rằng nàng là sát thủ, thế nhưng sẽ không làm sát kẻ vô tội, nàng không có khả năng lại cảm thấy khát máu như vậy!

Nhưng dù phủ định thế nào, nàng cũng không phủ nhận được sự khát máu ở đáy lòng, nàng sợ, ở hiện đại một trong những lý do mà nàng không muốn làm sát thủ trong là vì trong lòng nàng có tâm ma cuồng loạn.

"Không cần sao? Ha ha, Bạch Hiểu Tình, ngươi không cần tự lừa mình dối người nữa, ngươi quên sao, ta là ngươi, ngươi chính là ta, ta khao khát cái gì, tất nhiên ngươi cũng khao khát cái đó "

Giọng nói kia giống như đánh tan ý chí của Bạch Hiểu Tình, một lần lại một lần nữa vang lên, diendannlequysdom làm Bạch Hiểu Tình không có chỗ trốn, trong lòng nàng không ngừng phủ nhận bản thân là sát nhân, nhưng, giọng nói đó vẫn tiếp tục khẳng định.

"Suy nghĩ kỹ một chút..., suy nghĩ thật kỹ xem rốt cục ngươi là người thế nào."

"Không cần, ta không muốn nhớ tới, ta là ta, ta chỉ là một người bình thường, tuy rằng là sát thủ nhưng vẫn có lý trí, không thể trốn được việc giết chóc, nhưng không đến nỗi nhập ma đạo!"

Bạch Hiểu Tình gần từng tiếng kiên định nói, nhưng trong lòng lại có một giọng nói không ngừng kêu gọi nàng, không phải, nàng không phải là người như thế, thật ra nàng là ma quỷ khát máu.

"Ha ha, người bình thường? Bạch Hiểu Tình, sao ngươi có thể là người thường được, ngươi và ta vĩnh viễn không thể là người thường, ngươi quên sao, huyết thi (nguyên văn là huyết thi), chúng ta là những cái xác không hồn nhiễm đầy máu, sinh mệnh của chúng ta chỉ có máu tươi làm bạn!"

Cái thanh âm kia vẫn như trước mê hoặc Bạch Hiểu Tình, nói với nàng, sinh mệnh của nàng không thể không có máu.

"Không, không phải, ta không tin!"

Bạch Hiểu Tình lại lần nữa phủ nhận, thanh âm kia giống như đã mất tính nhẫn nại, cũng không tiếp tục giải thích, chỉ là ngay sau đó, trong không gian đỏ máu liền xuất hiện vô số bóng người màu đỏ.

"Có tin hay không tự ngươi nhìn thử đi, Bạch Hiểu Tình, muốn rời khỏi đây, giết sạch những người này ngươi mới có thể rời đi!"

Những bóng người đỏ như máu đánh về phía Bạch Hiểu Tình, một đôi bàn tay to lớn đặt trên cổ nàng, trong nháy mắt nàng cảm thấy cả người đều hít thở không thông.

Vì sao, vì sao muốn giết nàng, nàng không muốn giết người, vì sao lại có nhiều người bức bách nàng như vậy.

Ý chí muốn sống rất lớn, ngay lúc những người máu kia sắp giết chết Bạch Hiểu Tình, diexdamllequysdom không biết từ đâu ra mà trong tay nàng lại có thêm một thanh kiếm, không chút do dự, kiếm trong tay hung hăng chém về phía đám người đó.

Trong nháy mắt, máu tươi bắn tung tóe trước mặt Bạch Hiểu Tình.

Nhưng lúc này nàng không có sợ hãi, cảm giác duy nhất chính là vui sướng vì tìm được đường sống trong chỗ chết, vừa vận thoát hiểm, nếu nàng chậm một chút, người chết sẽ là nàng, hiện tại nàng vì sống sót, nhất định sẽ giết sạch đám người này!

Một người, hai người, ba người...

Một thi thể nhiễm máu ngã xuống trước mặt Bạch Hiểu Tình, nàng không hề sợ hãi, không có cảm giác gì cả, chỉ nhìn đám người trước mắt, không ngừng chém giết.

Thậm chí dù máu tươi phun vào trong miệng của nàng, nàng đều cảm thấy rất ngọt, đó là một loại cảm giác không thể diễn tả được.

Rốt cục, lúc thi thể cuối cùng ngã xuống, giọng nói kia lại vang lên một lần nữa, nhưng lần này, rõ ràng rất trào phúng.

"Lúc này ngươi còn dám nói ngươi không khát máu sao, ngươi xem vừa rồi ngươi đã giết bao nhiêu người, nhìn cho kỹ đi. Ha ha, vừa rồi ném máu tươi có phải cảm thấy rất ngọt không, hi hi, ta có thể cảm giác được suy nghĩ của ngươi."

Trong nháy mắt, Bạch Hiểu Tình ngậy ngấn cả người, nhìn thi thể nằm rộng trên đất.

Đây không phải là bóng ma, vốn dĩ là con người, là một đám người sống!

Nhiều người chết dưới kiếm của nàng như vậy, vậy mà nàng còn cảm thấy thích thú, đó là cảm giác vui sướng phát ra từ tận linh hồn.

"A —— không, Từ Tu cứu ta ——!!!"

Rốt cục, Bạch Hiểu Tinh cũng tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, nàng run run giơ hai tay lên trước mắt mình, không có, vẫn còn sạch, cũng không có vết máu, trắng nõn, khô mát, cũng không bị máu tươi nhuộm đỏ.

Hiện thực không hề giống với cảnh tượng trong mộng, thật tốt quá, vừa rồi chỉ là mơ, diexdannleequydonn không phải sự thật, thật sự quá tốt! Nàng không phải là ác ma giết người, nàng không giết nhiều người như vậy, nàng không phải người thị huyết.

Bạch Hiểu Tinh liền tự bảo vệ bản thân mình như vậy, trong lòng nàng lặp lại những lời này nhiều lần, phù nhận giọng nói vừa rồi.

Nhưng chỉ có bản thân Bạch Hiểu Tinh mới biết, vừa rồi lời thiếu nữ kia nói đều là sự thật, nàng là người thị huyết, thậm chí trong chớp mắt, nàng cảm thấy máu tươi rất ngọt, nàng không muốn biến thành bộ dáng kia nữa, nàng không muốn làm nô lệ của sự chém giết, không muốn!

"Từ Tu, người ở đâu, người mau tới đây, ta rất sợ, cứu cứu ta..."

Triệu Từ Tu và Bạch Hiểu Tinh tách ra đã hai tháng, Bạch Hiểu Tinh rốt cục xuất hiện một mặt nhu nhược, thậm chí còn muốn ý lại vào Triệu Từ Tu...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Bà vú biến mất

Edit: susublu

Mà lúc này, ở một chỗ khác...

"Tĩnh Nhi!"

Triệu Từ Tu đang ngủ bỗng nhiên ngồi dậy, lo lắng nhìn về phía trước, giống như có cái gì đáng sợ xảy ra, làm cho hắn có chút bất an.

"Thì ra là mơ sao?"

Nhìn thấy bản thân còn ở trong vương phủ, Triệu Từ Tu thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra hắn đang nằm mơ, nhưng vừa rồi cảnh trong mơ cũng rất chân thật.

Lần đầu tiên hắn "thấy" Bạch Hiểu Tinh như vậy, yếu ớt, suy yếu làm cho người ta đau lòng, điều này khiến hắn không có cách nào xem nàng như người luôn kiêu ngạo như lúc trước.

Tuy nhiên, cũng may chỉ giấc mơ...

May mắn...

Nhưng thật sự là mộng sao, chỉ sợ ngoài Bạch Hiểu Tinh đang ở Mai thành ra không có kẻ nào biết được.

Rốt cục, đến sáng, Bạch Hiểu Tinh chậm rãi thở dài nhẹ nhõm một hơi, ác mộng rốt cục cũng trôi qua, hiện tại Bạch Hiểu Tinh càng ngày càng lo lắng, diẽndanflequysdonn bởi vì cảm giác trong mơ càng lúc càng chân thật, nàng thật sự rất sợ, rất sợ có một ngày bản thân thật sự sẽ biến thành bộ dáng như trong giấc mộng đó.

Hiện tại đã ngủ không được, Bạch Hiểu Tinh quyết định ra ngoài tìm manh mối, người đó nhất định phải tìm được, mặc kệ như thế nào lần này nhất định nàng phải tìm được nhũ mẫu kia, dù sao chỉ có tìm được nhũ mẫu của thái tử phi, như vậy mới có thể tìm được thái tử phi, sau đó mới lấy được tin tức của bảo nhân.

Mà nàng không biết là, từ một nơi bí mật gần đó Phụng Nghiêu lại có chút lo lắng.

Rốt cục tại sao Bạch Hiểu Tinh lại biến thành bộ dạng này, người khác có lẽ không biết, nhưng hắn lại biết rất rõ.

Hiện tại trí nhớ bị phong ấn đã bắt đầu khôi phục, như vậy sau này, có lẽ hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng, nếu Bạch Hiểu Tinh có thể vượt qua cửa ải này thì tốt, nếu không vượt qua được, thật sự có khả năng tinh thần sẽ sụp đổ.

Tuy rằng hiện tại Bạch Hiểu Tinh đã không còn là người của Thiên Ân các nữa, nhưng nếu mất đi nhân tài như vậy, hắn vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nhưng hiện tại không ai có thể giúp Bạch Hiểu Tình được, cửa ải này chỉ có nàng mới có thể vượt qua.

Nhưng Phụng Nghiêu có chút lo lắng, nếu giống như mọi ngày còn tốt, nhưng nhìn biểu hiện của Bạch Hiểu Tình hôm qua, chắc chắn không phải là ác mộng bình thường.

Nhất là sau khi nàng tỉnh dậy lại nhìn tay của mình, giống như nhiễm đầy máu tươi, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Trong lúc nhất thời Phụng Nghiêu cũng không biết phải làm như thế nào mới tốt, dĩ nhiênleequysdon mọi chuyện đến lúc này trở nên càng ngày càng phức tạp. Nếu Bạch Hiểu Tình có thể thuận lợi khôi phục lại thì tốt, còn nếu như không thể, ả, tóm lại hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng!

Mà hiện tại rõ ràng Bạch Hiểu Tình đã điều chỉnh lại cảm xúc, mặc kệ lúc đó sợ hãi thế nào, chỉ cần giấc mộng kết thúc, mọi chuyện đều đã xong, cho dù sợ hãi thì sao, hiện tại điều Bạch Hiểu Tình có thể làm chính là, khắc chế bản thân, để nàng không biến thành bộ dáng như trong giấc mộng.

Về phần những cái khác, cũng không phải là chuyện nàng có thể khống chế.

Thời gian trôi qua, Bạch Hiểu Tình vẫn tìm kiếm tung tích nhũ mẫu trong Mai thành, nhưng làm nàng khó hiểu là, tìm nhiều nơi như vậy, gặp nhiều người như vậy, lại không có người nào giống như Mạc Phong nói.

Chẳng lẽ Mạc Phong đang nói dối?

Không! Không có khả năng, bởi vì Mạc Phong và Triệu Từ Tu là bạn tốt, hẳn không cần lừa gạt nàng chuyện này, hơn nữa nếu thật sự không thể nói, hẳn hoàn toàn có thể không nói, không cần phải lừa gạt nàng.

Vậy rốt cục là chỗ nào có vấn đề?

Chẳng lẽ nàng đoán sai cái gì rồi, nếu nàng đoán sai, như vậy nàng phải suy nghĩ lại một chút.

Lúc đó Mạc Phong nói là ở Mai thành.

Nhưng hẳn là chưa bao giờ nói, bà vú ở trong Mai thành, ở đây, những vùng xung quanh cũng đều thuộc Mai thành, nói cách khác, nếu không ra khỏi rừng mai thì đều thuộc Mai thành, như vậy chỉ cần ở trong vùng này thì đều xem như không ra khỏi Mai thành.

Còn có một điều nữa, hình như nàng đã quên một vấn đề, một người chạy nạn sao có thể lựa chọn ở trong thành, như vậy không phải là rất nguy hiểm sao.

Trong lúc nhất thời, Bạch Hiểu Tình đã hiểu được, nàng đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Cũng may bây giờ còn kịp, đã biết đại khái chỗ đó rồi, như vậy tiếp theo sẽ đơn giản hơn rất nhiều, dĩ nhiênleequysdon ít nhất trong rừng mai mười dặm này có thể tìm được người nàng muốn tìm.

Quả nhiên, ba ngày sau Bạch Hiểu Tình nghe nói trong rừng mai có một căn nhà nhỏ, người ở đó giống như người mà Mạc Phong từng nói, xem ra chính là bà vú đó.

Lấy được đáp án, Bạch Hiểu Tình lập tức khởi hành, trước tiên đến căn nhà nhỏ đó trước, hi vọng có thể lấy được kết quả, như vậy nàng cũng có thể trở lại kinh thành.

Trong khoảng thời gian này thường xuyên gặp ác mộng làm cho nàng rất nhớ Triệu Từ Tu, ít nhất có hắn bên cạnh, nàng sẽ không cảm thấy sợ hãi như vậy.

Nếu hắn không ở bên cạnh, Bạch Hiểu Tình không biết bản thân sẽ thế nào, trong lòng hơi sợ hãi, nhẹ nhàng lắc đầu, thời gian này, nàng thật là càng ngày càng sa đoạ!

Nửa ngày sau, rốt cục Bạch Hiểu Tình cũng tìm được nơi đó, nhưng mọi thứ lại ngoài dự kiến của nàng, nơi này hình như đã rất lâu rồi không có ai ở, rốt cục là có chuyện gì?

Đi vào bên trong, nhìn tro bụi dày đặc trên bàn, xem ra đã mấy tháng không có người sống, nhưng mà, vì sao người lại đột nhiên biến mất?

Nhìn trong nhà được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, cũng không giống như là bất ngờ rời đi, ngược lại là vì biết điều gì đó nên mới rời khỏi đây.

Nhưng có vẻ đã đi rất lâu rồi, hình như là...

Cũng phải hơn nửa năm!

Không phải là...

Ngay lập tức Bạch Hiểu Tình hiểu ra cái gì đó, đã hơn nửa năm, như vậy có thể thấy được là, thời gian bà vú này rời đi trùng khớp với thời gian bọn họ bắt đầu tìm kiếm bảo nhân!

Đáng chết!

Không ngờ bọn họ lại bỏ lỡ ngay từ đầu!

Nhìn mọi thứ chung quanh, Bạch Hiểu Tinh cẩn thận quan sát, hi vọng có thể tìm được dấu vết để lại, loại cảm giác sắp tìm được manh mối cho đáp án lại bỗng nhiên bị chặt đứt thật sự không có gì tốt.

Cho nên hiện tại Bạch Hiểu Tinh nỗ lực tìm kiếm, năng tin nơi này không có gì cả.

Tìm kiếm khoảng nửa giờ, cũng không phát hiện được gì, tùy ý dọn dẹp một chút, Bạch Hiểu Tinh quyết định hôm nay ở lại nơi này, mặc kệ thế nào coi như làm chỗ ở cũng tốt.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là nếu ở lại đây, nói không chừng sẽ tìm được cái gì, nếu muốn Bạch Hiểu Tinh dễ dàng chết tâm là hoàn toàn không có khả năng!

Tùy ý vào rừng bắt mấy con thú nhỏ, buổi tối làm đồ ăn, sau khi ăn xong, Bạch Hiểu Tinh quay vào nhà tìm kiếm kỹ một lần nữa, nhưng làm cho nàng thất vọng là, vẫn như trước không có gì cả.

Điều này làm Bạch Hiểu Tinh có chút khó chấp nhận, chẳng lẽ bà vú cũng là sát thủ, diendannleequydoon biết có người tới đây tìm nàng, cho nên mới lau sạch dấu vết?

Không, điều đó không có khả năng, nếu thật sự bà vú có bản lĩnh như vậy, thì năm đó cũng sẽ không nhờ phụ tử Mạc Phong giúp rồi đi.

Như vậy, rốt cục là ai báo tin?

Hiện tại mọi chuyện trở nên càng ngày càng phức tạp! Rốt cứ là chỗ nào không đúng, bây giờ Bạch Hiểu Tinh cũng không hiểu!

Tìm một vòng, cũng không tìm được thứ nàng cần, Bạch Hiểu Tinh buồn bực trực tiếp nằm trên giường, đang buồn bực, lại không ngờ mình đang nằm đè lên gì đó, nàng vội vàng bật người dậy, mò tay xuống dưới nệm hạ tìm được thứ nàng muốn tìm.

Đó là một phong thư, nhưng lại hơi dày, dày cũng bằng gần nửa quyển sách, khó trách lúc Bạch Hiểu Tinh nằm đè lên, lại cảm thấy thất lưng bị cán.

Đọc nội dung bên trong, Bạch Hiểu Tinh không khỏi nhũn mảy, tuy rằng không biết ai viết phong thư này, nhưng nàng khẳng định, người này đã nắm giữ hành tung của bọn họ.

Bởi vì trạm thứ nhất nàng dừng chân là Phụng thành, là thành thị gần Mai thành nhất, cho nên đối phương hoài nghi rất có khả năng bọn họ trở đến Mai thành tìm kiếm manh mối, cho nên vội vàng báo tin cho nữ mẫu rồi đi, sợ nàng không tin lời hấn, còn kể lại tin tức bọn họ xuất hiện ở Phụng thành, cùng với việc đang tìm kiếm bảo nhân.

Rốt cục là ai mà lại biết mọi chuyện của nàng như vậy.

Hơn nữa người này nàng thật sự không biết có phải bằng hữu hay không, nếu là kẻ địch, vậy nên trực tiếp giết bà vú kia, như vậy bọn họ sẽ vĩnh viễn không có cơ hội biết về tin tức tiên triều thái tử phi, nhưng hấn không làm vậy, mà lại để bà vú rời khỏi đây, như vậy chính là cho bọn họ cơ hội tìm kiếm.

Nhưng nếu là bằng hữu, như vậy người kia nên nói cho bọn họ biết bà vú ở Mai thành, diendannleequydoon sau đó bọn họ có thể biết về tin tức thái tử phi, cũng có thể thuận lợi tìm được bảo nhân, hoàn thành nhiệm vụ. Mà người kia lại kêu bà vú rời đi, cho nên trong lúc nhất thời Bạch Hiểu Tinh cũng không biết đối phương là địch hay là bạn.

"Quên đi, mặc kệ là địch hay là bạn, hiện tại cho dù tìm không thấy bà vú, chỉ cần biết rằng nàng còn chưa chết, sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội, hiện tại không thể nóng vội."

Bởi vì Bạch Hiểu Tinh biết, hiện tại cho dù sốt ruột cũng không có biện pháp gì, dù sao người cũng đã rời khỏi đây, hơn nữa nơi này cũng không có gì cả, sốt ruột cũng chỉ làm bản thân lo lắng.

"Dù rời đi, thì cũng sẽ không đi quá xa, dù sao chỗ nguy hiểm nhất mới là chỗ an toàn nhất, chẳng lẽ là ở trong Mai thành? Hay là ở Phụng thành?"

Suy nghĩ, có lẽ khả năng ở Phụng thành sẽ lớn hơn một chút, dù sao nàng đã tìm kiếm trong Mai thành thời gian dài như vậy, nếu quả thật nàng ta có ở đây, nàng đã sớm tìm được.

Chương 110: Tiếp tục tìm kiếm

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 110: Tiếp tục tìm kiếm

Edit: susubluu

Tuy rằng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, ít nhất hôm nay nàng là không thể sốt ruột.

Xé hai tờ giấy ra, lấy ra hai bình rượu, bình thường Bạch Hiểu Tinh cũng không thích uống rượu, nhưng ở đây thời tiết mùa thu có một chút mát mẻ, nhất là vào buổi tối, nơi này không có gì để sưởi ấm, uống rượu làm ấm người cũng không tệ.

Huống hồ trên bàn còn có đồ nướng nơi dân dã, dù là ban đêm cũng có tư vị khác.

Lúc Bạch Hiểu Tinh một mình chậm rãi uống rượu, ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa, phá hỏng nhã hứng của Bạch Hiểu Tinh.

"Ai vậy? Chẳng lẽ không biết lúc này đã rất trễ rồi sao, mặc kệ người muốn tìm ai ngày mai quay lại đi." Bạch Hiểu Tinh hơi nhăn mày, nhàn nhạt nói, tiếng đập cửa cũng dừng lại.

"Một mình uống rượu, không sợ buồn sao, thế nào, đã đến đây mà còn ngồi uống rượu, thật không ngờ người lại như vậy." Người ngoài cửa, không mời mà đến, đẩy cửa ra vừa đi vừa nói.

Nhìn người đang đi tới, Bạch Hiểu Tinh nâng mi rất cao, nàng chỉ biết, người không mời mà đến ngoài Phụng Nghiêu ra cũng không có ai khác, nhưng mà nàng không hiểu, suốt cả ngày, nam nhân này không có việc gì để làm sao, suốt ngày xuất hiện trước mặt nàng vậy?

Phụng Nghiêu vào đến cửa, chấp tay đằng sau mà đi vào, khoe miệng nở nụ cười xinh đẹp, diễndannleeqydonn thấy sự khinh thường trong mắt Bạch Hiểu Tinh, Phụng Nghiêu đi tới bàn ngồi đối diện với Bạch Hiểu Tinh, không biết lấy ở đâu ra một ly rượu, cầm lấy bầu rượu nho nhỏ kia rót một chén cho mình.

"Dự đoán của Phụng đại các chủ càng ngày càng tốt, đến đây cũng không quên mang theo ly rượu."

Ý tứ trong giọng nói của Bạch Hiểu Tinh là cực kỳ không muốn gặp Phụng Nghiêu, điều này cũng không thể trách nàng, ai bảo nam nhân này ba lần bốn lượt cứ canh đến nửa đêm mới đi vào phòng nàng.

"Không còn cách nào khác, cho tới bây giờ Bạch cô nương cũng không muốn chuẩn bị ly rượu cho ta, cho nên ta phải tự chuẩn bị cho mình thôi."

Tất nhiên, Phụng Nghiêu đang nói Bạch Hiểu Tinh đối xử không tốt với khách, làm Bạch Hiểu Tinh hận nghiêng răng nghiêng lợi.

"Phụng đại các chủ, lần này người tới đây làm gì? Nên nhớ rằng bây giờ ta đã không còn là người của Thiên Ân các nữa, đã bị gạch tên rồi, nếu người cứ liên tục xuất hiện bên cạnh ta sẽ làm cho người khác hiểu lầm."

Về mặt Bạch Hiểu Tinh lạnh lùng, giọng nói lạnh lẽo từ đầu đến chân, tất nhiên đã không còn nhẫn nại đối với Phụng Nghiêu, nhất là trong lúc này, hấn xuất hiện ở đây chứng tỏ hấn đã biết bà vu không có ở đây rồi, ba lần bốn lượt cung cấp sai tin tức, ai có thể vui mừng khi thấy hấn được.

Nhưng Phụng Nghiêu cũng không quan tâm, chỉ bưng bát rượu lên, kính Bạch Hiểu Tinh.

"Người suy nghĩ nhiều rồi, chẳng qua ta trùng hợp đi ngang qua đây, đến uống vài bát rượu mà thôi, ai bảo rượu của người có mùi thơm như vậy, làm cho ta không muốn bỏ lỡ mất cơ hội thưởng thức rượu ngon."

Lời của Phụng Nghiêu rất chính nghĩa, giống như, hấn thật sự ngửi thấy mùi rượu nên mới đến, chỉ đáng tiếc, Bạch Hiểu Tinh cũng không dễ tin người như vậy, lần này chỉ là rượu làm ấm người không phải rượu tốt gì hết.

"Mùi rượu ở chỗ ta rõ ràng như vậy, làm người không muốn bỏ lỡ mất rượu ngon sao? Phụng đại các chủ, nếu người không nói ta sợ mình cũng quên mất bình rượu này chỉ có giá ba văn tiền." Bạch Hiểu Tinh tùy ý nói, lại làm toàn thân Phụng Nghiêu cứng đờ, hấn thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh lại nói như vậy.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể ngửa đầu uống cạn bát rượu, mỉm cười nhìn Bạch Hiểu Tinh, về chuyện vừa rồi, liền làm bộ như không biết.

"Được rồi, ta thừa nhận, lúc trước để người rời đi, là quyết định sai lầm nhất nhất của ta, nếu bây giờ người muốn trở về, cũng không phải không được, ít nhất bất cứ lúc nào Thiên Ân các cũng sẽ hoan nghênh người."

"Nhưng mà ta cũng không ngờ, người lại có thể khiến hấn mê luyến người như vậy, biết không, mấy ngày nay ở kinh thành đã xảy ra chuyện không nhỏ, Triệu Tử Tu đã biết chuyện mấy hôm trước có người xuất hiện bên cạnh người, hấn vì người mà đi đối phó thái tử điện hạ, một Lệ Vương không hề có hứng thú đối với nữ nhân, lại vì người mà đi đến bước này, thật sự không đơn giản!"

"Câu không đơn giản cũng không dám nhận, quan hệ giữa ta và Triệu Tử Tu, hình như không liên quan đến các chủ Thiên Ân các thì phải, người tới đây cũng chỉ muốn nói với ta những thứ này? Phụng đại các chủ, lời này dùng để lừa con nít còn được, nhưng muốn dùng để lừa ta thì còn rất non, nói đi,

mục đích người tới đây là gì, quanh co lòng vòng như vậy thật không giống người!"

Giọng nói Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt, nhưng mỗi một câu đều không khách khí, diendannleequydoon làm toàn thân Phụng Nghiêu cứng đờ, hẳn thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh lại nhìn thấu mọi việc, nhất thời cảm thấy khó coi.

Áp chế phần nộ trong lòng, Phụng Nghiêu vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười như trước, trừng mắt nhìn Bạch Hiểu Tinh, Phụng Nghiêu tiếp tục nói.

"Sao người có thể nói như vậy, không phải ta biết người đang tìm bảo nhân, có tin tức mới đều sẽ báo cho người đầu tiên sao, thái độ người như vậy thật sự làm cho ta đau lòng." Phụng Nghiêu làm ra vẻ mặt dụ dỗ, bắt đầu nhìn thẳng Bạch Hiểu Tinh.

Phụng Nghiêu này là yêu nghiệt lâu năm, điều này mọi người đều công nhận, lúc này, ở trước mặt Bạch Hiểu Tinh lại tìm mọi cách quyến rũ, nàng không hiểu, nam nhân này mỗi lần ở trước mặt nàng không đỡ trở một lần không được sao?

"Phụng đại các chủ, người tốt nhất nên kiềm chế một chút đi, lần trước lúc người tới ta đã vượt qua một lần, con người của ta lúc uống rượu say không có tự chủ, nhất là Phụng đại các chủ là một đại mỹ nhân, người dụ dỗ ta một hồi, nói không chừng ta sẽ làm ra chuyện gì đó thiên lý bất dung khiến mọi người đều oán trách."

"Ha ha! Người dối làm ra chuyện khiến mọi người đều oán trách, Bạch Hiểu Tinh, là do người tự tin quá đáng, hay là do quá coi thường ta? Được rồi, vốn muốn uống mấy chén với người, nhưng xem ra người cũng không hoan nghênh ta, một khi đã như vậy, ta liền rời đi, nếu có cơ hội, chúng ta uống với nhau, đến lúc đó ta thật muốn nhìn xem Bạch Hiểu Tinh Bạch cô nương sẽ làm ra chuyện gì mà lại khiến cho mọi người đều oán trách."

"Nhớ kỹ, ở trong Mai thành ngoài bà vú của Thái tử phi ra, còn có lão nô trong phủ Thái tử, điều ta có thể cho người biết chỉ có nhiều đó thôi, có thể tìm được hay không còn phải dựa vào bản lĩnh của người rồi!"

Nói xong, Phụng Nghiêu không làm phiền Bạch Hiểu Tinh nữa, xoay người rời đi, diendaffnleequydoon hiện tại chuyện hẳn có thể nói chỉ có như vậy, tuy rằng hẳn có lòng tốt muốn giúp nàng, nhưng có một số việc tra ra manh mối quá sớm cũng không tốt.

"Phụng Nghiêu, người cứ liên tục xuất hiện giúp ta, rốt cục là vì cái gì, chẳng lẽ bởi vì ta đã từng là sát thủ của Thiên Ân các, lý do này hình như không hợp lý, rốt cục là người có ý gì?" Bạch Hiểu Tinh thử thăm dò, Phụng Nghiêu đi đến cạnh cửa, cúi đầu xuống.

"Ta có thể có ý gì với người, Bạch Hiểu Tinh, người suy nghĩ nhiều rồi, trên đời này nữ nhân Phụng Nghiêu ta thích nhiều lắm, sao ta có thể nhìn đến người." Bỏ lại một câu nói như vậy, sau đó đẩy cửa đi ra, chuẩn bị rời đi.

"Không coi trọng ta thì hảo, làm bằng hữu cũng tốt, ta cũng không hy vọng cuối cùng chúng ta ngay cả cơ hội ngồi uống rượu chung cũng không có, cứ như vậy là tốt nhất." Giọng nói của Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt, trong nháy mắt lại làm Phụng Nghiêu đau lòng, hẳn cũng không biết bản thân hẳn bị cái gì nữa.

Ngay lúc Bạch Hiểu Tinh nói câu cứ như vậy là tốt nhất, trong lòng Phụng Nghiêu thậm chí trong lúc tức thì hiện lên ý muốn buộc chặt nàng lại, nhưng ngay sau đó lại bị hắn đè ép xuống, xoay người rời đi.

Bên trong phòng, còn lưu lại mùi hương đặc thù của Phụng Nghiêu.

Người mùi hương này, Bạch Hiểu Tinh cũng suy nghĩ cẩn thận, Phụng Nghiêu nói cho nàng biết những điều này, rốt cục là vì cái gì? Lúc này lại thêm một lần nữa, nếu chỉ ngẫu nhiên một lần, nàng sẽ cho rằng là bằng hữu giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng nhiều lần như vậy, Bạch Hiểu Tinh không thể không hoài nghi, chẳng lẽ tất cả những thứ này thật sự như nàng suy nghĩ, Phụng Nghiêu thật sự thích nàng, nếu thật sự như vậy, chỉ sợ mọi chuyện sẽ càng phiền phức.

Bởi vì nàng là sát thủ, tất nhiên biết đặc điểm của sát thủ, bọn họ vì mục đích của mình tuyệt đối không từ thủ đoạn, cho nên, nếu Phụng Nghiêu thật sự có tâm tư gì với nàng, tuyệt đối sẽ nghĩ biện pháp nắm chặt nàng trong tay, đến lúc đó có lẽ sẽ thật sự phiền toái.

Thật ra Bạch Hiểu Tinh không phát hiện ra, nàng sợ nhất vẫn là Phụng Nghiêu động thủ với Triệu Tử Tu.

Dù sao Phụng Nghiêu là sát thủ, lúc đối mặt với Triệu Tử Tu không biết ai sẽ chịu thiệt...

Nghĩ đến đây, nàng dùng sức lắc đầu, không khỏi cười, Phụng Nghiêu đã nói là không có tâm tư gì khác với nàng vậy nàng còn suy nghĩ những chuyện không thể này làm gì, diendafnleequydoon hiện tại nên nghĩ cách làm thế nào để giải quyết vấn đề này, phải biết rằng, mọi chuyện càng ngày càng phiền toái!

Tuy nhiên...

Lão nô phủ Thái tử sao, một manh mối không tệ, nói không chừng còn có thể lấy được tin tức trên người hắn ta, biết được bà vú đã đi đâu.

Nghĩ như thế, Bạch Hiểu Tinh thu thập một chút, quyết định nghỉ ngơi, mặc kệ thế nào ngày mai phải đi tìm những người đó, không nghỉ ngơi tốt sẽ không chịu nổi.

Cuối cùng, con ác mộng hôm qua làm Bạch Hiểu Tinh ngủ không ngon, bây giờ nên nghỉ ngơi thật tốt, hơn nữa đối với cảnh tượng trong mơ, sau khi nằm mơ thấy, ít nhất trong vòng nửa tháng sẽ không xuất hiện lại, tối nay rốt cục có thể ngủ ngon.

Một đêm không mộng, sáng sớm hôm sau Bạch Hiểu Tinh liền nhanh chóng rời giường đi tìm tin tức, phải biết rằng, chuyện này vẫn nên giải quyết càng sớm càng tốt, bằng không, nếu như hần cũng bỏ đi giống bà vú, người gặp phiền toái vẫn là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Tâm sự của Phụng Nghiêu

Edit: susublu

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh rất vội, nhưng vẫn tiếp tục ở lại Mai thành một thời gian nữa mà không lập tức đi tìm người, chuyện lần trước đã cho Bạch Hiểu Tinh một bài học, làm việc nhất định phải suy nghĩ ổn thỏa, không thể đánh rắn động cỏ.

Lúc trước nếu bọn họ không giống trống khua chiêng đi tìm bảo nhân, có lẽ bây giờ bà vú vẫn còn ở đây, như vậy bảo nhân cũng sẽ có manh mối, như vậy bây giờ nàng cũng không phải lo lắng!

Cho nên, lần này Bạch Hiểu Tinh sẽ đề đặt cẩn trọng hơn, hơn nữa.

Theo như Phụng Nghiêu nói, có phải muốn nàng đến Thiên Ân các không, ngày hôm qua, chuyện Phụng Nghiêu nói nhất định vẫn còn điều gì nữa, cuối cùng có lẽ bị nàng chọc tức nên bỏ đi, diexndaffnleequydonn cho nên bây giờ nên quay về hỏi hần một chút, mặc kệ có chuyện gì, chỉ cần có thể hỏi được tin tức là được rồi.

Tuy rằng yêu nghiệt kia có chút không đáng tin, nhưng trong khoảng thời gian này tin tức hần mang đến cũng không sai, không chừng hôm qua hần vẫn chưa nói hết, nhất định là sẽ để lại lời nhắn cho nàng.

Nhưng ngoài dự kiến Bạch Hiểu Tinh, lúc nàng đến chi nhánh Thiên Ân các, không ngờ tên yêu nghiệt kia lại có mặt ở đó, xem ra hần đã chuẩn bị tự mình nói cho nàng biết.

"Ha, ban ngày ban mặt Bạch cô nương lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ đến đây để tìm bản Các chủ uống rượu?"

Thấy Bạch Hiểu Tinh xuất hiện, trong lòng Phụng Nghiêu cũng không có gì ngạc nhiên, ngày hôm qua hần cố ý không nói hết toàn bộ ra, hần biết lấy trí thông minh của Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối có thể đoán được.

Quả nhiên, bây giờ Bạch Hiểu Tinh đã xuất hiện ở Thiên Ân các.

Trong lòng hần lại trầm nghĩ, đây chính là hậu quả khi để Bạch Hiểu Tinh rời đi, nếu nàng thật sự muốn giết người, dọc theo đường đi nhìn thủ đoạn của nàng, sự nhẫn tâm của nàng, chỉ cần nàng nguyện ý nhất định có thể trở thành sát thủ xuất sắc nhất.

Tuy rằng không thể xác định được cảm giác của bản thân lúc này có chính xác hay không, nhưng hần thật sự có chút đáng tiếc.

"Chẳng lẽ Phụng đại các chủ quên hôm qua ta đã nói gì sao, vạn nhất ta thật sự uống say, làm ra chuyện cảm thú vậy bản Phụng đại các chủ, vậy không phải có lỗi với người sao?"

Tuy rằng lời nói của Bạch Hiểu Tinh rất khó chấp nhận, nhưng nàng biết, lời của nàng vô cùng có khả năng biến thành sự thật, chuyện này cũng không có cách nào, diexnnd@nllequsydn uống rượu hồng việc, áp dụng trên người nàng tuyệt đối không sai!

Nhìn bộ dạng Bạch Hiểu Tinh, Phụng Nghiêu cảm thấy bản thân hoàn toàn không còn lời nào để nói, người này thật sự là nữ nhân sao, hần không hiểu nổi, người như Triệu Tử Tu sao có thể thích một nữ nhân như vậy.

Phụng Nghiêu không biết là, một khi đã cảm thấy hứng thú với nữ nhân nào, thì đại biểu cho việc hần thích nàng ta không còn xa nữa.

Nếu Phụng Nghiêu biết sự tò mò lúc này lại khiến cả đời mình chìm đắm vào đó, không biết hần chỉ tò mò về Bạch Hiểu Tinh hay là, có thể...

"Nói đi, Phụng đại các chủ, hôm qua còn chuyện gì chưa kịp nói ra, nói xong ta sẽ đi tìm người đó." Bạch Hiểu Tinh chau mày, tất nhiên không thềm để ý đến tâm tình của Phụng Nghiêu.

"Như vậy đi, chỉ cần người bồi bản Các chủ uống một lần, bản Các chủ liền nói cho người biết, thế nào?"

Thật ra Phụng Nghiêu muốn xem thử bộ dáng Bạch Hiểu Tinh uống say, nàng lại dám nói nếu uống say sẽ cường bạo mình, nên bây giờ hần rất hiếu kỳ muốn xem thử bộ dáng say của nữ nhân này.

Nhưng Phụng Nghiêu không ngờ là, tư lượng của Bạch Hiểu Tinh so với hần tưởng tượng tốt hơn nhiều, cuối cùng hần đã gục ngã mà nàng vẫn chưa

say!

"Tốt, chỉ cần đến lúc đó ngươi không hối hận là được!"

Bạch Hiểu Tinh cười quỷ dị, ha ha, dù sao đến lúc đó ai gục trước còn chưa biết, tử lực của Bạch Hiểu Tinh không kém, lần trước chẳng qua là vì uống quá nhiều, cho nên mới bị say, lần này tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện như vậy nữa!

Đợi đến khi hai người đến tử lâu, Phụng Nghiêu mới thật sự hối hận, hẳn thật sự đã xem thường tử lực của nàng!

Nhìn nữ nhân đang cầm một vỏ rượu ngồi trong quán uống liên tục, Phụng Nghiêu mới thấy trong lòng ề ảm, trên đời này sao có thể có một nữ nhân uống rượu như vậy, như vậy không phải làm bọn nam nhân như hắn mất hết mặt mũi sao!

“Này, Bạch Hiểu Tinh, ngươi uống như vậy không sợ lát nữa uống say sao?”

Tuy rằng ban đầu Phụng Nghiêu nói hai người cùng uống rượu, nhưng hắn nghĩ muốn chuốc say Bạch Hiểu Tinh thôi, nhưng bây giờ nghĩ lại người chịu thiệt vẫn là hắn, dienna2nlequysdoon hắn cho rằng, Bạch Hiểu Tinh chỉ có thể uống vài chén thôi, nếu quá chén, còn có thể lợi dụng để hỏi chuyện hắn nghỉ ngơi, nhưng hắn lại không ngờ được, tử lực của Bạch Hiểu Tinh lại cao như vậy, hắn cũng không được như nàng.

"Ha ha, chỉ có mình ngươi uống với ta, ha ha, muốn chuốc say ta, ngươi vẫn chưa đủ tư cách!"

Bạch Hiểu Tinh không để ý đến Phụng Nghiêu, mà lại tiếp tục mở giấy dán một vỏ rượu khác ra, không chút khách khí quăng xuống đất. Nàng rất ít khi uống rượu, chỉ có sau khi giết người nàng muốn phát tiết mới đi uống rượu, nàng cảm thấy mùi rượu có thể át đi mùi máu trên người.

"Được, hôm nay ta liền bồi ngươi, để xem thử hôm nay ngươi và ta ai gục trước!"

Phụng Nghiêu cười to, học theo Bạch Hiểu Tinh, cầm lấy một vỏ rượu, không chút khách khí ném nút đóng xuống đất, hôm nay hắn cũng không mình bị cái gì, nhìn Bạch Hiểu Tinh như vậy nên cũng muốn phóng túng mình một chút.

"Ngươi làm cái gì, đừng bắt chước ta, ta giết nhiều người lắm, vì muốn át chế mùi máu trên người nên có thói quen dùng mùi rượu để át đi?"

Cho nên tất nhiên uống không ít rượu, nhưng Phụng Nghiêu lại không giống như vậy, yêu nghiệt này thích dùng mùi hương nhàn nhạt che giấu mùi máu trên người, cho nên, Bạch Hiểu Tinh không có cách nào xác định tử lực của hắn.

"Yên tâm, tuy rằng ta không nghiện rượu, nhưng không có nghĩa là không biết uống, dù sao đôi khi rượu cũng là thứ tốt, Bạch Hiểu Tinh, thật ra trên đời này không phải ai cũng đều là sát thủ bẩm sinh đâu."

Tuy rằng Phụng Nghiêu là yêu nghiệt, nhưng lúc đầu cũng không phải như vậy, trên đời này có mấy ai sinh ra đã có thể giết người, hắn cũng chậm rãi hình thành thói quen giết người thôi, sát thủ có mấy người không biết uống rượu, ít nhất lúc uống say có thể quên đi nỗi sợ hãi khi giết người.

"Ha ha, vậy sao, trên đời này có vài người sinh ra là có thể giết người."

Trong tay Bạch Hiểu Tinh vẫn cầm vỏ rượu, mạnh mẽ uống một ngụm, không ai nhìn thấy khóe mắt nàng hơi ướt.

"Phụng đại các chủ, đôi khi ngàn chén không say cũng không phải chuyện tốt, ít nhất ngay cả muốn giải thoát cũng không được?" Trong giọng nói của Bạch Hiểu Tinh có vẻ bất đắc dĩ.

Thấy Bạch Hiểu Tinh như vậy, Phụng Nghiêu cảm thấy không biết nói gì.

Bọn họ đều hoạt động trong bóng đêm, ngày bắt đầu giết người đã biết trước vận mệnh của mình, hai tay nhiễm máu tươi, vĩnh viễn không thể giải thoát, đôi khi thậm chí muốn buông tay, nhưng máu trên tay làm cho bọn họ hiểu được, cho dù muốn quay đầu cũng không quay đầu được, bởi vì những oan hồn kia cũng sẽ không bởi vì bọn họ sám hối mà biến mất.

"Bạch Hiểu Tinh, đôi khi ta thật sự hoài nghi ngươi có thật là Bạch Hiểu Tinh không, ngươi nhất gan như vậy, làm cách nào mà hiện tại lại trở nên lợi hại như vậy." Cho dù đến bây giờ, Phụng Nghiêu vẫn không thể khẳng định được người trước mắt này có phải là Bạch Hiểu Tinh không? Nếu đúng như vậy, rốt cuộc cái gì khiến nàng thay đổi lớn như vậy, lớn đến nỗi giống như một người khác vậy.

Bạch Hiểu Tinh không trả lời, nhưng ánh mắt ưu thương nhìn về phương xa, nàng là Bạch Hiểu Tinh sao? Chính nàng cũng không biết, nàng không biết sự tồn tại của mình có thật không, hay tất cả chỉ là một giấc mơ, đôi khi nàng không khỏi suy nghĩ, nếu quả có một ngày nàng tỉnh lại phát hiện bản thân còn ở hiện đại, tất cả mọi chuyện ở đây đều là một giấc mộng.

"Thế nào, vấn đề của ta khó trả lời như vậy sao?"

"Không phải là khó trả lời, chỉ là ta không biết phải trả lời thế nào thôi, ta luôn cảm thấy mình đang ở trong mộng, rốt cuộc là hiện thực hay hư ảo bản thân ta cũng không phân biệt được."

Bạch Hiểu Tinh lại nhắc vỏ rượu lên chuẩn bị uống, lại bị Phụng Nghiêu ngăn cản, "Sao vậy, không phải hôm nay ngươi tìm ta uống rượu sao, sao bây giờ lại ngăn ta?"

"Ta tìm người uống rượu, nhưng không muốn người uống như vậy, chẳng lẽ người không biết uống như vậy sẽ tự hủy hoại bản thân?"

"Hủy hoại bản thân thì sao, chỉ cần có thể tạm thời quên ưu tư là được rồi, đôi khi ta thật sự muốn say tới ngàn năm!"

Say tới ngàn năm, nếu nàng không biết chuyện gì cả, mọi chuyện lúc này đều không liên quan đến nàng, như vậy, có phải nàng cũng có thể quên luôn mình là sát thủ không?

"Say tới ngàn năm? Bạch Hiểu Tình người cảm thấy sống đủ rồi sao, chẳng lẽ muốn uống say đến chết?"

"Phượng đại các chủ, người tin thật sao, thật đáng yêu."

Say tới ngàn năm, chẳng qua chỉ là một giấc mộng của nàng thôi, bất quá, nếu thật sự có thể say tới ngàn năm, cũng là một chuyện tốt, như vậy, ít nhất có thể quên đi rất nhiều chuyện, tỷ như tay đầy máu, tỷ như con ác mộng kia.

"Ha ha, người là người đầu tiên nói ta đáng yêu." Phượng Nghiêu cười lớn, Bạch Hiểu Tình là người duy nhất nói hần đáng yêu.

"Sáng nay có rượu sáng nay tụy, " nhẹ nhàng quơ quơ vò rượu trong tay, cảm giác chỉ còn nửa vò rượu, tiếp tục nói, "Hôm nay đã có duyên ngồi uống rượu với nhau, như vậy hôm nay chúng ta không say không về."

Nói xong, giờ vò rượu lên đổ xuống, bây giờ nếu có thể uống say, nói không chừng cũng là một chuyện tốt, chỉ cần có thể say một lần, nhưng, tốt nhất ngày mai lúc thức dậy đừng để nàng nhìn thấy mình ngủ cùng Phượng Nghiêu, điexndafilequydoon nàng sợ bản thân mình chịu không nổi đã kích này.

"Được rồi, người cũng đừng uống nhiều như vậy, đừng quên mục đích của chúng ta hôm nay là gì, nếu người uống say, một hồi gặp hai người ta mang đến, người sẽ thăm vấn thế nào?"

"Thăm vấn?"

Hai chữ này làm Bạch Hiểu Tình sững sốt, vốn đầu óc có chút hỗn loạn lại bắt đầu trở nên linh hoạt.

"Người bắt người nào sao? Có liên quan đến lão gia nô người nói không?"

Nhưng nghĩ lại cũng không thể, nếu là lão nô phủ thái tử thì không cần thiết phải thăm vấn, như vậy cũng quá tàn nhẫn, chuyện này nàng làm không được, mà Phượng Nghiêu cũng làm không được.

"Đương nhiên, không phải lão nô đó, mà là một vài người khác."

Bạn đang đọc truyện *Hần Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Tra tấn

Edit: susublué

"Vài người? Ý người là sao?"

"Là vài người có liên quan đến bà vú kia, không biết là ai phái tới để ám sát bà ấy, chẳng qua bà ta không còn ở đó nữa, cho nên hai tên thích khách đó bị ta bắt được."

Nhìn hai hắc y nhân bị dẫn tới, Bạch Hiểu Tình hơi chau mày, lập tức biết bọn họ là ai.

"Xem ra đến bây giờ Triệu Tử Việt vẫn chưa từ bỏ ý định, có cần thiết phải liên tục phái đám vô dụng các người đi tìm chết không?"

"Bạch Hiểu Tình, bại bởi người ta không còn lời nào để nói, người đừng mong sẽ hỏi được cái gì!"

Không thể không nói, xương cốt bọn họ rất cứng, nếu không sẽ không dễ dàng nhận tội như vậy.

Nhìn bộ dạng bọn họ, Bạch Hiểu Tình cũng không gấp gáp thăm vấn, mà khéo môi nhếch lên một nụ cười thị huyết, bây giờ nàng hận Triệu Tử Việt thấu xương.

"Ngô —— "

Bởi vì cảm bị bẻ gãy, nên nam tử không không thể nói được, chỉ có thể dùng ánh mắt hung ác nhìn Bạch Hiểu Tình, trong mắt còn có ý cảnh cáo.

Ánh mắt như vậy cũng không phải lần đầu tiên Bạch Hiểu Tình gặp, đương nhiên sẽ không sợ hãi.

"Muốn cảnh cáo ta, tốt nhất nhắm lại xem bản thân ngươi bây giờ ngươi có tư cách gì để uy hiếp ta, đừng tưởng rằng ngươi chủ nhân của ngươi là Triệu Từ Việt thì ta sẽ sợ!"

"Chỉ mong, một lát nữa ngươi đừng cầu xin ta, bởi vì ngươi sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu!"

Chết không đáng sợ, đáng sợ là nhìn bản thân chết từ từ, hai ba lần trên chọc người của nàng, dĩ nhiên nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nàng muốn hai người này tận mắt nhìn thấy mình từ từ chết đi, nhưng lại không có cách nào ngăn cản!

Mà hai nam tử nằm trên mặt đất lại nhắm mắt lại, bộ dáng không muốn trả lời, nhưng hẳn không biết, thật ra Bạch Hiểu Tình cũng không muốn hỏi hắn cái gì, bởi vì nàng chỉ muốn dùng hắn để cảnh cáo đồng bọn của hắn.

Nhìn nam tử một cái, Bạch Hiểu Tình không chút khách khí vào mặt hắn, trong nháy mắt, răng của hắn bị gãy toàn bộ, sau đó cười lạnh, hung hăng đánh thêm một quyền nữa vào cằm của hắn, chiếc cằm bị trật khớp lại trở về chỗ cũ.

Phượng Nghiêu đứng bên cạnh thấy tình huống này cũng hơi bị dọa, hắn biết lòng dạ Bạch Hiểu Tình ác độc, nhưng không ngờ lại độc đến mức này.

"Ha ha, muốn cắn lưỡi tự sát để tự giải thoát sao, tốt nhất ngươi không nên có suy nghĩ này nữa, ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi cơ hội đó. Ngươi biết không, ta nắm cằm ngươi lại là vì muốn nghe ngươi kêu la thảm thiết, một hồi nhớ phải kêu lớn tiếng một chút, biết chưa?"

Nam tử nhìn Bạch Hiểu Tình, trong mắt rớt cục tràn đầy sự sợ hãi, hắn sai rồi, Bạch Hiểu Tình tuyệt đối không phải là người lương thiện gì cả, hắn vốn cho rằng chỉ cần bản thân không nói gì thì nàng sẽ không có biện pháp, không ngờ nàng lại tra tấn hắn như vậy!

"Chuẩn bị cho tốt để hưởng thụ đi, không cần lo lắng, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy đâu, trò chơi vừa mới bắt đầu, không nên chết nhanh như vậy, thú vui của ta là có thể nhìn ngươi đau đớn!"

"Phượng đại các chủ, lấy một cái lưới đánh cá đến đây trói hắn lại, trò chơi của chúng ta có thể bắt đầu!"

Nghe thấy Bạch Hiểu Tình nói, Phượng Nghiêu cũng hơi bối rối gật đầu, kêu hai người mang lưới đánh cá tới cột bọn họ lại.

Chỉ thấy tay Bạch Hiểu Tình cầm tiểu đao, nhắm ngay vào da thịt của hắc y nhân trong lưới đánh cá mà cắt, đao vào hạ, lại hơi dừng sức, ngay sau đó vang lên một tiếng, diện tích một miếng thịt dễ dàng bị nữ tử này cắt đứt, máu tươi bắn ra ngoài cùng với tiếng kêu la thảm thiết của nam tử.

Mà những người khác đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, tiếng kêu rất chói tai, không ai nghĩ một nam nhân lại có thể phát ra tiếng kêu kinh khủng như vậy, rốt cục là hắn phải chịu thống khổ thế nào.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, đây chính là lăng trì, từ xưa đến nay lăng trì trong lưới đánh cá, ai có thể chịu nổi, loại thống khổ này, không những là nam nhân trước mặt, cho dù bọn hắn cũng chịu không nổi, không thể không nói, Bạch Hiểu Tình thật sự rất đáng sợ!

"Biết vì sao ta muốn dùng lưới đánh cá không, vì như vậy, ngươi vĩnh viễn sẽ không thể quên được cảm giác thống khổ này, mà quan trọng nhất là, ngươi nhìn đồng bọn của ngươi đi, ngươi nói xem sau khi nhìn ta lăng trì ngươi xong, bọn họ còn dám không khai sao?"

Nhìn người quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt Bạch Hiểu Tình có vẻ tàn bạo khó giấu, trong nháy mắt nàng gần như quay trở về thời hiện, thăm trạng nam tử này khơi dậy một phần thị huyết trong lòng nàng, đây mới là Bạch Hiểu Tình, đây mới thật sự là nàng.

"Giết... Giết... Ta..."

Nam tử gian nan nói, bây giờ hắn không muốn suy nghĩ gì hết, chỉ cầu có thể chết thống khoái, tra tấn như vậy hắn chịu không nổi, dù Bạch Hiểu Tình đang nói chuyện, nhưng tay vẫn không dừng lại.

"Giết ngươi? Nếu cho ngươi chết thống khoái như vậy, vậy đồng bọn của ngươi sẽ cho ta đáp án ta muốn sao, chắc chắn là không! Cho nên ngươi chết tâm đi!"

Bạch Hiểu Tình nói câu này cực kì kiêu ngạo, nhưng cũng không ai dám lăm miệng nói gì hết, bởi vì bọn họ sợ, sợ một khi mở miệng, người kế tiếp thế chỗ hắn sẽ là mình.

Một đao lại một đao, toàn bộ máu của nam tử kia đều bắn lên người đồng bọn hắn, mà lúc này bọn họ đã bị dọa không dám động đậy, hắn sợ nếu mình cử động, người kế tiếp mất mạng sẽ là mình.

Rốt cục, một canh giờ sau, Bạch Hiểu Tình hoàn thành nhiệm vụ, thật sự làm cho người ta sợ hãi, bây giờ bọn họ mới phát hiện, thì ra tất cả thịt được lóc ra đều được để trong cái mâm gần đó.

"Tốt lắm các ngươi mang đồng thịt này xuống nướng chín, nướng xong đừng quên bưng lên."

Nói xong, Bạch Hiểu Tình lại ngồi xuống một bên bắt đầu uống rượu, dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì để làm, không uống rượu thì làm gì, hơn nữa cả người đầy máu, nếu không có rượu, sao có thể át đi mùi máu được.

"Bạch Hiểu Tinh, thật sự ngoài dự kiến của ta."

Vốn cho rằng Bạch Hiểu Tinh sẽ chỉ dùng phương pháp thẩm vấn bình thường, nhưng xem ra lại không phải như vậy!

"Có sao, ta cảm thấy như vậy cũng rất bình thường, chỉ có đã kích thích thần, mới có thể làm cho hắn ngoan ngoãn khai báo không phải sao?"

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói, Phụng Nghiêu còn muốn nói gì đó, nhưng lại không ngờ đám thịt thủ hạ vừa bùng đi đã bùng về rồi, tất nhiên thịt đã được nướng xong, dieinxdda/finn.leequysdonn nếu có thể bỏ qua đồng máu loãng bên trên...

"Người có biết đây là gì không, có muốn ném thử xem hương vị thế nào hay không?"

Nhìn về phía đám người đó, khay thịt nướng hán cầm trong tay đã triệt để dọa bọn họ choáng váng, hán ta là một cỗ máy, có thể ăn thịt đồng bọn.

Nhìn đến đây, Bạch Hiểu Tinh vừa lòng gật gật đầu, sau đó mới ác ý mở miệng.

"Hương vị thế nào, thịt đồng bọn chắc không tệ đi, ha ha, yên tâm, còn nhiều lắm, cứ chậm rãi ăn."

Một câu nói, một nụ cười, lại làm đám thích khách như bị sét đánh, cả người run rẩy lên, ngay sau đó, quỳ rạp trên mặt đất không ngừng nôn mửa.

Bọn họ, bọn họ lại ăn thịt đồng bọn!

Ghê tởm, đáng sợ!

Đáng sợ! Thật sự thật đáng sợ!

Nhìn ánh mắt thù hận của nam tử, Bạch Hiểu Tinh lại nở nụ cười, cười đến rất yêu điểm, làm cho người ta không tự chủ được sợ hãi, loại sợ hãi này phát ra từ đáy lòng, không có cách nào thoát ra được.

"Người biết không, thịt này rất tươi, vừa rồi ta cắt trên người người, sau đó cho người mang đi nướng"

"Bạch Hiểu Tinh, người là ác ma! Ma quỷ!"

"Ma quỷ? Đúng vậy, ta là ma quỷ, lúc các người bắt đầu muốn giết ta, luôn tìm cách ám toán ta, các người nên suy nghĩ cẩn thận, một ngày nào đó ta sẽ trả thù, không phải các người cũng biết ta là sát thủ sao, người đã có can đảm tới giết ta, nên biết nếu thất bại sẽ có hậu quả thế nào, bây giờ hối hận đã quá chậm!"

Bạch Hiểu Tinh nói, làm nam tử triệt để choáng váng, chẳng lẽ hán sai rồi...?

"Không, không phải lỗi của chúng ta, là lỗi của người, ai bảo người giúp đỡ Lệ Vương, nếu người đứng về phe thái tử điện hạ sẽ không có chuyện này, đúng, là lỗi của người, đều do người sai!"

Một khi đã sợ hãi cực độ, thì sẽ trở nên không thể nói lý.

"Vì sao ta phải giúp thái tử, mỗi người đều có lựa chọn của bản thân, người lựa chọn thái tử, mà ta lựa chọn Từ Tu, có vấn đề gì không?"

Nhìn nam tử có chút cuồng loạn, trên mặt Bạch Hiểu Tinh lại nở nụ cười thờ ơ, tất cả những thứ này đều không liên quan đến nàng.

Trong nháy mắt, nam tử trầm mặc, hán biết ai cũng được tự do lựa chọn, cũng biết Bạch Hiểu Tinh nói không sai, nhưng nhìn thái tử điện hạ vì Bạch Hiểu Tinh mà làm như vậy hán rất bất mãn.

"Tốt lắm, đừng nói với ta những lời vô ích, bây giờ ta muốn biết mục đích của các người, còn nữa, vì sao các người luôn muốn đối nghịch với Từ Tu!"

Lần này Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn không muốn thủ hạ lưu tình, bọn họ không phải muốn nàng chết sao, như vậy nàng muốn nhìn xem cuối cùng người chết sẽ là ai.

Nhìn Bạch Hiểu Tinh như vậy, không biết vì sao Phụng Nghiêu lại hăm mộ Triệu Từ Tu, hán có một nữ nhân luôn bảo vệ hán, có lẽ đây là chuyện rất hạnh phúc đi...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Thẩm vấn thích khách

Edit: susubluu

"Ta, ta không biết, ta không biết gì hết, tất cả những điều này đều do thủ lĩnh nói cho chúng ta biết, nên ta không biết gì hết!"

Không thể nói! Không thể nói gì cả!

Thành vương có thủ đoạn gì, thân là thuộc hạ tất nhiên hẳn biết rất rõ, nếu hẳn nói ra, tuyệt đối sẽ sống không bằng chết, thủ đoạn của chủ tử thật sự rất đáng sợ!

"Xem ra đã mấy ngày ngươi không được ăn no rồi, có phải còn rất đói bụng hay không, đến đây tiếp tục ăn đi, thịt không thiếu đâu, vớ đại một người sống, cũng đủ để ngươi ăn."

Giọng nói của Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng vì như vậy nên mới càng đáng sợ, dĩ nhiên một người còn sống sờ sờ lại bị nàng lóc xương lóc thịt, vậy mà bây giờ nàng lại có thể dùng giọng điệu ôn nhu như vậy để nói, vớ đại một người sống cũng đủ để ăn.

"Thật sự ta không biết gì hết, Bạch cô nương, cầu ngươi tha cho ta đi, ta không biết gì hết."

Hiện tại tên thích khách này thật sự đã sợ hãi, nước mắt nước mũi chảy ròng nhìn Bạch Hiểu Tinh, bây giờ hẳn không thèm cầu xin Bạch Hiểu Tinh thả hẳn ra, chỉ cần có thể cho hẳn một cái chết thống khoái là đủ rồi, nơi này thật đáng sợ, hẳn sắp chịu không nổi nữa!

"Bây giờ ta không có thời gian chơi với ngươi, nếu ngươi ngoan ngoãn nói ra những gì ngươi biết, như vậy ta sẽ cho ngươi chết thống khoái, nếu không nói, ngươi cũng biết trước kia ta đã từng làm gì rồi đó, trên người ta còn rất nhiều phương pháp tra tấn đáng sợ nhưng lại không làm chết người, nếu muốn ngươi có thể thử."

Thích khách nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói xong, rõ ràng thân thể run lên một cái, môi cũng run theo, muốn nói gì đó, nhưng ngay lập tức liền ngậm miệng.

Không thể nói, không thể nói gì hết, nhất định tử sẽ tới cứu hẳn!

"Nếu ngươi muốn Triệu Tử Việt tới cứu ngươi thì ngươi đừng mơ tưởng nữa, người hẳn phải tới chết trên tay ta cũng không phải là một hai người, đến bây giờ ta vẫn chưa thấy hẳn đến cứu người nào."

Bạch Hiểu Tinh nói đúng, thời gian dài như vậy, nàng nhìn Triệu Tử Việt không ngừng phái sát thủ tới giết nàng, nhưng lại chưa từng thấy hẳn tới cứu một ai khi họ bị bắt, nàng cũng không tin thích khách lần này đặc biệt hơn lần trước.

"Các ngươi không cần giết, chỉ cần tra tấn hẳn là được rồi, nếu chúng muốn tự sát thì phá bỏ toàn bộ võ công của hẳn, ta muốn nhìn xem tới lúc đó hẳn làm thế nào để chết."

Bạch Hiểu Tinh nói câu này hết sức nhẹ nhàng, nhưng chính vì nhẹ nhàng mới làm cho người ta thấy khủng bố, đây là một con người, là một sinh mạng, nhưng trong mắt Bạch Hiểu Tinh lại chẳng là cái gì cả, nói giết là giết.

"Bạch Hiểu Tinh, ngươi không phải là người, ngươi chính là ác ma, ác ma!"

"Lúc này ngươi đã nói rồi, hơn nữa ta cũng không phủ nhận, cho dù là ác ma thì sao, nếu các ngươi không đến trên chộc ta, sao ta có thể ác độc với các ngươi!" Bạch Hiểu Tinh nhìn những người này cười lạnh, bọn họ thật buồn cười, dĩ nhiên dĩ nhiên rõ ràng là bọn chúng đến trên chộc nàng trước, bây giờ vô công không bằng người khác nên thất bại bị bắt thì lại nói nàng là ác ma?

"Ai bảo ngươi đứng về phía Triệu Tử Tu, điện hạ mới là thái tử, chỉ có điện hạ mới có tư cách thừa kế chính thống."

"Chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ do nha hoàn thông phòng sinh ra, huyết thống không thuần khiết như vậy có tư cách gì để thừa kế, không cần nói ngươi không biết thân phận thái tử điện hạ của ngươi."

Bởi vì lần trước ở Thuận thành, thân phận của Triệu Tử Hằng bị công bố, cho nên bây giờ Bạch Hiểu Tinh cũng biết thân phận của Triệu Tử Hằng.

Tuy rằng nàng là một người hiện đại không hề để ý tới thân phận, nhưng bọn họ cứ nhất thiết muốn nhắc tới, Bạch Hiểu Tinh cũng không thèm khách sáo mà lợi dụng một chút, dù sao người ta đã không muốn nàng thoải mái, thì nàng cũng có biện pháp để cho người khác không thoải mái!

Mà lúc này Phượng Nghiêu nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói vậy, có chút đồng tình nhìn thích khách trên mặt đất, ai, thằng nhãi này muốn đầu võ mồm với Bạch Hiểu Tinh, cuối cùng nhất định sẽ chết không có chỗ chôn, vì sao lại có nhiều người không sợ chết như vậy?

"Ngươi! Ngươi nói vậy, ai nói huyết thống của điện hạ không thuần khiết!" Giọng nói của nam tử trên đất có chút kích động, làm Bạch Hiểu Tinh hơi nhíu mày, người này hình như rất sùng bái thái tử.

"Chẳng lẽ ta nói sai rồi, thái tử không phải do nha hoàn thông phòng sinh sao? Đừng tưởng rằng ta không biết vì sao Thái tử và Thành vương luôn động thù với Tử Tu, thật ra nguyên nhân rất đơn giản, là bởi vì bọn họ tự ti, bọn họ biết huyết thống bản thân hạ tiện, cho nên ở trước mặt Tử Tu bọn họ không dám ngẩng đầu lên, nên mới muốn trừ khử hẳn!"

Bạch Hiểu Tinh nói như lẽ đương nhiên, giống như lời mình nói đều là sự thật, nhưng có trời mới biết, những gì Bạch Hiểu Tinh nói mười phần thì hết tám phần là bịa đặt rồi!

Nhưng những lời này bay vào trong tai của người khác lại rất hợp lý, dù sao Bạch Hiểu Tinh đều nói thật, thái tử điện hạ quả thật không có huyết thống thuần khiết, diendann//leqysdoon hẳn không phải con trai trưởng của Triệu Thiên Dương.

Nhìn nam tử đang quỳ rạp trên mặt đất, khoe miệng Bạch Hiểu Tinh mỉm cười nhàn nhạt.

"Tiếp tục đi, tới khi nào hắn nói ra thì thôi."

Cứ như vậy thịt trên người liên tục được nhét vào miệng, mà Phụng Nghiêu đứng bên cạnh xem cũng thấy có chút ghê tởm, còn Bạch Hiểu Tinh lại ngồi trên ghế uống rượu, xem diễn, thậm chí thảnh thơi còn ăn vài miếng thịt bò, Phụng Nghiêu nhìn thấy mà muốn ói.

Người này thật sự là nữ nhân sao, vừa rồi mới cắt thịt người khác xong, bây giờ ngồi nhìn thích khách bị đút thịt, vì sao một chút phản ứng đều không có, chẳng lẽ lòng của nàng sắt đá như vậy sao?

Thật ra không phải lòng của nàng sắt đá, chỉ có thể nói là tập mãi thành thói quen, thân là sát thủ đặc biệt trong tổ chức, tất nhiên nàng là người thực hiện nhiệm vụ nhiều nhất, giết người cũng nhiều nhất.

Cho nên, lòng của nàng đã sớm chết, lúc đầu, nàng nhìn thấy người chết cũng sẽ ói, nhưng về sau, đã hoàn toàn không còn cảm giác gì, cho nên cũng sẽ không đi để ý.

"Bạch Hiểu Tinh, rốt cục ngươi có phải là nữ nhân không?"

Nhìn nàng lại tiếp tục bỏ một miếng thịt vào miệng, Phụng Nghiêu thật sự không chấp nhận được, nữ nhân này quá lạnh lùng, hắn hoàn toàn không biết nên nói gì nữa.

"..."

Nhìn bộ ngực cao ngất của mình, sau đó nhìn Phụng Nghiêu một cái, trong mắt đầy khinh bỉ, rõ ràng như vậy mà nhìn không ra, chẳng lẽ ngươi bị cận thị?

Thấy Bạch Hiểu Tinh khinh bỉ nhìn hắn, tất nhiên hắn biết Bạch Hiểu Tinh muốn nói cái gì, nhưng hắn không hỏi cái này, về sinh lý đương nhiên Bạch Hiểu Tinh là nữ nhân, nhưng còn trong lòng thì sao, tâm địa sắt đá như vậy có thể là nữ nhân sao?

"Ta không muốn ăn, ta không muốn ăn, ta không muốn ăn, ta không muốn ăn..."

Mà lúc này ở bên kia, thích khách bị ép ăn thịt người, rốt cục chịu không nổi kích thích, cả người trở nên si ngốc ngơ ngác.

"Tốt lắm, như vậy là được rồi, bây giờ hỏi cái gì hắn cũng sẽ ngoan ngoãn trả lời."

Nhìn bộ dáng của thích khách, Bạch Hiểu Tinh vừa lòng gật đầu, thật ra theo ngay từ đầu nàng chưa hề nghĩ tới nếu để hắn ở trạng thái bình thường sẽ hỏi được đáp án, diennannleeqysdoon nên lúc đầu nàng mới làm ra kiểu tra tấn tâm lý này.

Một khi tâm trí hắn đóng băng, cũng giống như dùng thuật thôi miên vậy, dễ dàng có thể biết được đáp án.

Bạch Hiểu Tinh ngồi xổm trước mặt nam tử, hai tay nâng mặt hắn lên, nhẹ nhàng nói, "Nhìn vào mắt ta, hiện tại, ngươi cảm thấy rất mệt, cực kỳ mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi thật tốt, sau đó, chậm rãi nhắm mắt lại, nghe mệnh lệnh của ta."

"Ta rất mệt, rất rất mệt, muốn nghỉ ngơi thật tốt."

Vừa nói, thích khách vừa chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhưng cả người vẫn còn tỉnh, ngồi đợi mệnh lệnh của Bạch Hiểu Tinh.

"Tốt lắm, hiện tại ngươi cảm giác cả người mình đang ở trong nước ấm, rất thoải mái, không nghe ta nói gì cả, phục tùng mệnh lệnh của ta, ngươi sẽ cảm thấy càng thoải mái hơn."

Giọng nói của Bạch Hiểu Tinh ôn nhu, mỗi một câu truyền đến tai thích khách đều sẽ làm cho hắn càng trầm tĩnh lại.

"Đúng, rất thoải mái, muốn... Muốn thoải mái hơn..."

"Tốt lắm, bé ngoan, nói cho ta biết, là ai phái ngươi tới đây, đến đây có mục đích gì?"

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Hiểu Tinh, thích khách không lập tức trả lời, mà nhắm mắt lại, tuy rằng nhắm mắt, nhưng con mắt lại chuyển động, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.

"Bé ngoan, nói cho ta biết, nói cho ta biết là ai phái ngươi tới đây, ngươi không muốn được thoải mái hơn sao?"

"Là, là... Thành vương điện hạ..."

Rốt cục, do dự một hồi lâu, nam tử vẫn nói ra đáp án này.

Quả nhiên!

Tất cả những chuyện này đều giống như Bạch Hiểu Tình dự đoán, nàng chỉ biết, sát thủ chạy đến tìm nàng, nếu không phải là người của Triệu Tử Việt thì cũng là của Triệu Tử Hằng, hơn nữa khả năng do Triệu Tử Việt phái tới tương đối cao hơn, tên hồ ly Triệu Tử Hằng kia tuyệt đối sẽ không bại lộ dễ dàng như vậy.

Nhưng mà...

Khiến Bạch Hiểu Tình không hiểu là, người của Triệu Tử Việt không tìm được bà vú, như vậy rốt cứ là ai đưa bà ta đi?

Là Phụng Nghiêu?

Không, sẽ không!

Đáp án này vừa mới xuất hiện đã bị Bạch Hiểu Tình phủ nhận, bởi vì Phụng Nghiêu không phải người nhảm chán như vậy, nếu ngay từ đầu hắn đã cho người ẩn nấp sẵn, thì hắn sẽ không nói cho nàng biết về chuyện của bà vú, nhất định là có người khác đưa bà ta đi rồi.

Chẳng lẽ là tiền triều thái tử làm?

Trong giây lát đáp án này xuất hiện trong đầu Bạch Hiểu Tình, hơn nữa nàng càng nghĩ càng cảm thấy có lý, dù sao tiền triều bí bảo cần bảo nhân, nàng tin Triệu Thiên Dương biết về tiền triều bí bảo, như vậy tiền triều thái tử cũng sẽ biết, việc hắn muốn có được tiền triều bí bảo để phục quốc cũng không phải không có khả năng.

Nghĩ tới đáp án này, Bạch Hiểu Tình nhăn mày càng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Mục đích của Triệu Tử Việt

Edit: susublu

"Bạch Hiểu Tình, người ngăn người cái gì, không phải là có chuyện muốn hỏi sao, mau thừa dịp hắn ngoan ngoãn, hỏi hết đi, nếu không lát nữa sẽ rất phiền toái đó!"

Tuy rằng bây giờ hắn đang mơ mơ màng màng, hỏi cái gì cũng sẽ nói, nhưng lỡ lát nữa tỉnh lại, không chịu khai nữa thì phải làm sao?

Hơn nữa hắn có chút tò mò, làm sao có thể, vừa rồi Bạch Hiểu Tình đã làm gì, lại có thể khiến nam nhân này biến thành bộ dạng như vậy.

"Nhanh lên, bé ngoan, nói cho ta biết, mục đích Thành vương phái người tới đây là gì, ngoan, nhất định phải nói thật."

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Hiểu Tình, đối phương lại bắt đầu đấu tranh tư tưởng, xem ra chuyện lần này, điểm mấu chốt chính là cái này, nàng không biết hắn biết bao nhiêu chuyện, nhưng ít nhất vẫn còn có chút tác dụng.

"Thành vương điện hạ muốn chúng ta giả bộ đến bắt nữ hầu của tiền triều thái tử phi, sau đó dẫn dụ Bạch Hiểu Tình mắc câu, bắt Bạch Hiểu Tình về, đối phó với Triệu Tử Tu."

Lời này vừa vang lên, khiến Bạch Hiểu Tình nhăn mày lại.

Nàng đã biết trước, ngay cả nàng cũng rất cẩn thận, nhưng vẫn bị Triệu Tử Việt và Triệu Tử Hằng đã biết mình là nhược điểm của Triệu Tử Tu, xem ra chuyện này về sau sẽ rất phiền phức đây!

Thật ra Bạch Hiểu Tình không biết, cho tới nay người dè dặt cẩn trọng chỉ có mình nàng, còn Triệu Tử Tu thì chưa bao giờ dè dặt cẩn thận.

Không, chẳng những không dè dặt cẩn thận, thậm chí còn có ý muốn khoe khoang, hận không thể để hai người kia biết hiện tại Bạch Hiểu Tình chỉ thuộc về một mình hắn, nhưng cũng may Bạch Hiểu Tình không nhìn thấu suy nghĩ này của hắn, nếu để nàng biết được, nói không chừng sẽ trực tiếp bỏ mặc hắn!

"Còn gì nữa, Thành vương còn giao nhiệm vụ gì nữa không?"

"Thành vương còn nói, muốn tận lực khuyên bảo Bạch Hiểu Tình đầu quân về phe Thái tử, thậm chí có thể hứa cho vị trí thái tử phi."

Những lời này của hắn đã khiến cho Bạch Hiểu Tình hoàn toàn tức giận, hai người kia có ý gì, diẽnxdafilleqydoon chẳng lẽ ở trong lòng bọn họ nàng Bạc chính là kẻ tham hư vinh nhân như vậy, một vị trí thái tử phi có thể làm cho nàng vứt bỏ người mình cần bảo vệ.

"Chắc chắn chắc, Bạch Hiểu Tình, không ngờ một người khô khan nhợt nhèo như ngươi lại được nhiều người thích như vậy, kỳ tích, đúng là kỳ tích."

Nhìn bộ dáng đáng đánh đòn của Phụng Nghiêu, Bạch Hiểu Tình không nói gì, mà lời hắn đến trước bàn, sau đó rót cho hắn một ly rượu.

"Được rồi, điều muốn hỏi cũng đã hỏi xong, chúng ta tiếp tục uống." Ngồi ở một bên uống rượu, còn có ý xấu bỏ một miếng thịt vào miệng, nhìn sắc mặt của Phụng Nghiêu vừa mới chuyển biến tốt lại bắt đầu kém đi.

Nữ nhân này thật đáng chết, hơn nữa cũng thật sự quá biến thái, tình cảnh vừa rồi hắn đều còn không tiếp nhận được, không ngờ nữ nhân này lại tỏ vẻ như không có việc gì, còn có thể tiếp tục uống rượu ăn thịt.

"Ngươi không ăn sao, không phải ngươi nói hôm nay đến mời ta đi uống rượu với ngươi sao?"

Là hắn nói, nhưng vừa rồi trải qua một màn máu tanh như vậy, ai còn uống nổi nữa, nhất là đồ nhắm chính là thịt, khiến cho hắn nhớ tới cảnh tên thích khách bị đứt thịt người.

"Ngươi nói thử xem, mục đích của Thành vương là muốn bắt ngươi?"

"Không phải chỉ có hôm nay, lúc ở Bình thành đã từng xảy ra một lần, bây giờ là lần thứ hai, tuy rằng không biết hắn có mục đích gì, nhưng loại người như hắn tốt nhất nên cẩn thận một chút."

Bởi thời gian trước Phụng Nghiêu có một số việc nên không thể đi theo Bạch Hiểu Tình, diẽnxdaffnl//quydoon không ngờ lại có người muốn bắt nàng đi, chẳng lẽ có liên quan đến Triệu Từ Tu sao?

"Vậy hiện tại ngươi đã biết rồi, kế tiếp ngươi định làm gì?"

"Đương nhiên phải đi tìm lão nô ngươi nói, hỏi chuyện năm xưa."

Đã có tin tức thì phải đi gặp người đó ngay lập tức, hơn nữa không biết vì sao mỗi lần nhắc tới bảo nhân nàng lại có cảm giác bất an, còn nữa, sau lần thôi miên đó đáp án "Huyết thừa" nghĩa là gì?

"Đi đi, ngươi đi nhanh đi, ở ngõ nhỏ của cây hòe cổ thụ, hi vọng ngươi có thể tìm được đáp án ngươi muốn."

Nói xong Phụng Nghiêu liền rời đi, hiện tại hắn không chịu nổi nữa, nếu tiếp tục ở đây, không chừng hắn sẽ ói mất!

"Ừ, ngươi đi đi, một lát tự ta đi tìm là được rồi. Đúng rồi, còn có một chuyện cần ngươi giúp đỡ, giúp ta giải quyết hắn ta. Sau đó quăng về kinh thành đi."

Nói xong, nội lực trong tay ngưng tụ thành ngân châm, hung hăng đâm xuyên qua yết hầu của thích khách, nam nhân đang mơ mơ màng màng chết ngay lập tức.

"Bạch Hiểu Tình, ngươi thật không phải là nhẫn tâm bình thường, hắn như vậy mà lại có thể xuống tay lưu loát."

Nhìn người kia đã chết, Phụng Nghiêu thật sự không biết nói gì cho phải, Bạch Hiểu Tình thật sự quá ác độc!

"Đương nhiên, nếu đưa người sống về sẽ không đạt được hiệu quả mong muốn."

Phiền phức cứ lần lượt quấy rầy Bạch Hiểu Tình, bây giờ nàng thật sự chỉ muốn an nhàn sống đến cuối đời!

Nghe thấy vậy, Phụng Nghiêu gật đầu, nhanh chân rời đi, trái tim của hắn lúc này còn chưa đủ sắt đá, thật sự chịu không nổi sự kích thích!

"Ngõ nhỏ ở gốc cây hòe cổ thụ sao? Hi vọng nơi đó có đáp án ta muốn!"

Sáng sớm hôm sau, Bạch Hiểu Tình đi đến nơi mà Phụng Nghiêu nói, ngõ nhỏ đó cũng bình thường, không có gì đặc biệt, nếu không phải nhờ Phụng Nghiêu nói, chỉ sợ sẽ không có ai nghĩ tới trong này có người từng hầu hạ tiền thái tử và thái tử phi.

Trong vòng một buổi sáng, Bạch Hiểu Tình cũng không quấy rầy lão gia nhân, mà chỉ lẳng lặng đứng xa xa quan sát, nàng muốn nhìn xem những người đó có gì khác thường, cũng nhờ vậy mà đánh giá xem Phụng Nghiêu có nói thật hay không.

Trong vòng một buổi sáng, Bạch Hiểu Tình đã khẳng định, lời Phụng Nghiêu nói đến tám chín phần là thật, lão gia nhân này thật sự là lão nô của phủ thái tử, diẽnxdanee.quysdmn dù sao những quy củ lễ nghi này, cho dù rời khỏi phủ thái tử cũng không thể xóa bỏ được.

Cho nên, thừa dịp thời gian nghỉ trưa, Bạch Hiểu Tình lặng lẽ vào phủ, nhưng không muốn quấy rầy người trong phủ.

"Cô nương, xuất hiện đi, lão phu cảm nhận được ngươi đã đến đây một buổi sáng rồi, không cần trốn nữa."

Đối phương làm Bạch Hiểu Tình cả kinh, vốn cho rằng hắn không có võ công, cho nên không che giấu hơi thở, hiện tại xem ra võ công của hắn rất tốt!

"Lão nhân gia, ta không phải người xấu, ta chỉ..."

"Cô nương, ngươi không giải thích, ta cũng biết ngươi làm theo mệnh lệnh, đã nhiều năm như vậy, có vài chuyện vẫn nên làm rõ, nhưng hi vọng ngươi không giết người nhà ta, bọn họ đều vô tội."

Lão nhân gia không mở mắt, bộ dáng thong dong chịu chết, xem ra hắn đã sớm biết sẽ có một ngày có người tới giết hắn, nhưng lúc này hắn thật sự đã đoán sai, Bạch Hiểu Tinh chỉ đến để tìm hiểu tin tức.

"Lão nhân gia, ngươi hiểu lắm rồi, ta chỉ muốn hỏi ngươi vài chuyện, cũng không muốn làm tổn thương người nhà ngươi."

Bạch Hiểu Tinh bắt đầu dī thờ dài một tiếng, xem ra lão già này sống cũng không thoải mái, mỗi ngày đều lo lắng mình bị người ta đuổi giết.

Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói, lão nhân gia mở mắt, trong mắt xẹt qua một tia ngoài ý muốn.

"Không ngờ, chỉ đến hỏi chuyện của lão phu, vậy được rồi, ngươi có gì muốn hỏi, nếu lão phu biết nhất định sẽ nói cho ngươi biết!"

Nhìn tiểu cô nương trước mắt, cũng không phải là người xấu, lão nhân gia dễ dàng tin tưởng, hơn nữa theo võ công của nàng nếu muốn giết hắn quả thực dễ như trở bàn tay, vốn không cần thiết nói dối.

"Ta chỉ là muốn biết về chuyện của tiền triều thái tử phi, nghe nói ngài từng ở trong phủ thái tử, nhất định đã từng gặp qua thái tử phi."

"Ha ha, ngươi nói tiểu nha đầu kia sao, cũng đã mười năm rồi, bây giờ vẫn còn có người đến hỏi chuyện của nàng, ta cũng không biết gì nhiều, chỉ có thể nói cho ngươi biết, lúc ta rời đi, nha đầu đó chưa chết, mà được người ta thu dưỡng, nhưng rốt cục là ai, ta cũng không biết."

Chuyện này...

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy hắn nói như không nói, không biết bị ai thu dưỡng vậy không phải là hoàn toàn không có manh mối gì sao?

"Vậy, ngài có biết dung mạo của thái tử phi không, hoặc là trên người nàng có ký hiệu gì đặc biệt không?"

"Chuyện này..."

Lúc đó chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ bốn năm tuổi, hiện tại đã trưởng thành, cũng không biết thay đổi thế nào rồi, còn ký hiệu trên người, hắn là một nam tử sao có thể biết được?

"Nếu tiểu thái tử phi lớn lên, cũng có thể hơi giống với cô nương, nha đầu kia, lúc nhỏ rất đáng yêu, nhất thời cười rộ lên, hai má lúm đồng tiền nhỏ..."

Nghe thấy lão nhân gia tự thì thầm, Bạch Hiểu Tinh cũng biết hỏi nữa sẽ không có kết quả gì, cho nên vẫn nên rời đi để tiếp tục tìm kiếm manh mối.

"Đa tạ lão tiên sinh, nếu lão tiên sinh không biết gì nữa, như vậy ta đi trước, diensxfanllqy, còn lão tiên sinh nếu có thể rời đi thì nên rời đi sớm một chút, dù sao ta đã tới đây nhất định người khác cũng biết, rất có khả năng sẽ có người tìm tới đây, đến lúc đó sẽ rất nguy hiểm."

Nói xong Bạch Hiểu Tinh thả người nhảy khỏi sân.

"Ha ha, lão cho rằng ngươi muốn mạng của lão, cuối cùng thật không ngờ lại khuyên ta rời đi, thật sự là một nha đầu thiện tâm, hi vọng ngươi có thể sớm đạt thành tâm nguyện của ngươi."

Nhìn Bạch Hiểu Tinh rời đi, lão nhân gia vẫn duy trì nụ cười, hắn thật không ngờ trước khi Bạch Hiểu Tinh rời đi còn dặn dò hắn sớm rời đi.

Thật ra hắn đã sớm biết có một ngày sẽ chết, nhưng lúc này nghe thấy nha đầu này nói, hắn lại không muốn chết, nếu còn sống, tương lai sẽ có một ngày có thể gặp lại tiểu nha đầu thiện lương này!

Lần sau gặp lại nhất định phải hỏi tên của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Phượng Nghiêu mượn rượu giả điên

Edit: susublu

Tuy rằng đáp án lần này cũng không khiến Bạch Hiểu Tinh vừa lòng, nhưng cũng may mọi thứ vẫn còn trong dự kiến của nàng, cho nên, cũng không quá

thất vọng, ngược lại, điều khiến Bạch Hiểu Tinh tò mò là, vì sao nàng lại giống với tiền triều thái tử phi.

Lão nhân gia đó nói, tiền triều thái tử phi được trọng thần trong triều thu dưỡng, mà nàng, Bạch Hiểu Tinh chẳng qua chỉ là một cô nhi không cha không mẹ, tất nhiên không thể có liên quan tới tiền triều thái tử phi, như vậy là lão nô kia đang nói dối, hay thật sự trùng hợp như vậy.

"Hiện tại điều người muốn biết đã biết rồi, đi, tiếp tục uống rượu với bản Các chủ!"

Trở lại khách sạn, vừa mới vào phòng, đã thấy tên yêu nghiệt Phụng Nghiêu kia, điend@fleqysnn Bạch Hiểu Tinh tỏ vẻ không hiểu, vì sao trong khoảng thời gian này nàng cứ liên tục nhìn thấy tên yêu nghiệt này vậy?

"Phụng đại các chủ, chẳng lẽ người đã quên giáo huấn mấy hôm trước rồi sao, còn muốn rù ta đi uống nữa sao?"

Lần trước khi Phụng Nghiêu rời đi đã bị Bạch Hiểu Tinh làm cho khó chịu muốn ói chắc vẫn chưa quên, thật không biết sao hắn vẫn còn can đảm rù nàng đi uống rượu.

"..."

Nhớ tới chuyện lần trước, Phụng Nghiêu cảm thấy ghê tởm, thật không biết sao Bạch Hiểu Tinh lại có thể mạnh mẽ như vậy, nhìn thấy nết này đều thờ ơ.

"Người thật sự còn muốn cùng ta uống rượu sao?"

Dù sao chuyện ghê tởm ngày hôm đó không ai có thể cam đoan sẽ không xảy ra lại lần nữa, vạn nhất thêm lần nữa, phỏng chừng Phụng Nghiêu sẽ điên lên mất.

"Tất nhiên, bản Các chủ không tin hôm nay có thể xảy ra chuyện ghê tởm như vậy nữa!"

Nhớ tới chuyện lần trước, Phụng Nghiêu liền cảm thấy rất buồn bực, một đại nam nhân, lại bị một nữ nhân, dọa đến chạy trốn chết, không phải làm hắn mất hết mặt mũi sao?

Thật ra Phụng Nghiêu chỉ muốn xem bộ dáng Bạch Hiểu Tinh uống say, lần trước nàng uống cũng không ít, nhưng dưới tình huống đó, Bạch Hiểu Tinh còn rất bình tĩnh để thăm vấn thích khách, giống như chưa từng uống giọt nào.

"Được thôi, chỉ cần đến lúc đó người không hối hận! Dù sao nếu thật sự nhìn thấy chuyện ghê tởm, người không chịu nổi cũng không phải là ta."

Bạch Hiểu Tinh cười xảo quyệt, ha ha, cuộc đời chính là thế này, thế sự khó lường, dieixndaff/lêqysdnn ai biết được lát nữa có xảy ra chuyện đáng sợ gì không, hơn nữa cho dù không có, nàng cũng có thể khiến nó xảy ra, không phải sao, đây là sở trường của nàng!

Thấy Bạch Hiểu Tinh cười quỷ dị, Phụng Nghiêu liền cảm thấy toàn thân rét run, vì sao bây giờ hắn lại thấy hối hận chứ?

Hai người đi vào một tửu lâu, có rất nhiều người quyết tâm uống đến không say không về.

Nhưng, khi Bạch Hiểu Tinh uống rượu, biểu cảm của Phụng Nghiêu đã không còn đẹp như trước nữa.

Túy kim hồng, có thể tính là loại rượu nặng nhất, Bạch Hiểu Tinh đi tới tửu lâu liền kêu hai mươi vò túy kim hồng, hơn nữa còn tỏ vẻ dù uống hết vẫn cảm thấy không đủ.

Trong lòng Phụng Nghiêu không khỏi bắt đầu kêu rên, hai mươi vò, nếu hai người bọn họ thật sự uống hết hai mươi vò túy kim hồng, phỏng chừng sẽ say chết ở chỗ này mất, sợ đến mười tám ngày sau vẫn chưa tỉnh lại!

"Thế nào, Phụng các chủ, sợ sao?"

Cầm lấy một vò rượu Bạch Hiểu Tinh không khách sáo mở nắp ra, tuy rằng ở cổ đại rượu này là tốt nhất rồi, nhưng thật sự không mạnh bằng rượu hiện đại, dù sao cũng là kỹ thuật mấy ngàn năm sau, tất nhiên không thể chỉ có nước và rượu như ở đây.

Thấy vẻ mặt xem thường của Bạch Hiểu Tinh, Phụng Nghiêu tỏ vẻ buồn bực, nhưng không có biện pháp khác, ai bảo hắn thật sự không dám uống chứ.

"Này, Bạch Hiểu Tinh, lần này không giống với lần trước, người uống như vậy không sợ mất mạng sao?"

Ai, hiện tại nữ nhân so với nam nhân còn đáng sợ hơn, ngay cả một nữ tử cũng dám mở nắp rượu ra như vậy, điều này làm cho nam tử như hắn không chấp nhận được!

"Ha ha, nếu có thể uống chết, cũng là một cảnh giới, Phụng đại các chủ, nói trắng ra là người không dám uống thôi."

Nói xong mặt Bạch Hiểu Tinh dùng ngoài cửa sổ, nói thật, nàng cũng không thích uống rượu, nhưng nàng cảm thấy mùi máu tươi vẫn còn trên người, điendann./le"qýdmhoàn toàn không có cách rửa sạch, chỉ có dùng rượu mạnh như vậy để che đi.

"Được, hôm nay ta theo người, không phải người nói ta không dám sao, hôm nay ta cho người thấy là ta dám!"

Phượng Nghiêu cười to, nhấc một vò rượu lên cũng mở nắp ra, nhưng cảm giác hôm nay sau khi uống xong không giống với lần trước, lần trước uống rượu xong chẳng qua chỉ cảm thấy bụng nóng lên, nhưng lần này, giống như bị thiêu cháy vậy, quả nhiên rượu nặng!

"Người thật sự muốn uống như vậy sao, nhìn người cau mày đi, sao người lại uống như thế này, Túy Kim Hồng không giống Nữ Nhi Hồng hôm đó đâu."

Bạch Hiểu Tinh nói thật, túy kim hồng có thể được coi là rượu nặng, nữ nhi hồng làm sao có thể so sánh được, nếu không quen uống, chỉ cần mấy chén là sẽ say ngã.

"Yên tâm, lần trước không phải ta đã nói rồi sao, tuy rằng ta không thích rượu, thế nhưng không có nghĩa là sẽ không uống, dù sao đôi khi rượu cũng là thứ tốt, làm cho người ta có thể quên đi sự sợ hãi sau khi giết người."

Tuy rằng hần là Thiên Ân các các chủ, nhưng không phải trời sinh ra để giết người, bây giờ có thể được như vậy, tất nhiên là nhờ giết rất nhiều người, lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ hần cũng thấy sợ, vào lúc ấy liền học cách lấy rượu để tiếp thêm can đảm.

"Ha ha, thế sao, được, một khi đã như vậy chúng ta tiếp tục uống, hôm nay không say không về!"

Bạch Hiểu Tinh cầm một vò rượu trong tay, mạnh mẽ uống một ngụm, cứ như vậy một vò rượu bị nàng uống cạn trong một hơi, sau đó tùy tay ném đi, vò rượu chạm vào tường, phát ra tiếng kêu thanh thúy, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

"Phượng đại các chủ, tiếp tục đi, xem thử hôm nay ta có thể chuốc say người không?"

Nghe những lời này, Phượng Nghiêu vừa bức mình vừa buồn cười, bỗng nhiên, hần cảm thấy hôm nay chỉ sợ là tự làm tự chịu rồi, vốn muốn nhìn bộ dáng Bạch Hiểu Tinh khi uống say, nhưng hiện tại xem ra, ai uống say trước còn chưa biết.

"Bạch Hiểu Tinh, người làm trò gì, cho dù say cũng là ta chuốc say người, người chỉ là một nữ hài tử, sao có tư lượng tốt như vậy!"

Ở trong lòng Phượng Nghiêu, một nữ tử, cho dù là sát thủ, cho dù có tư lượng tốt cũng sẽ có giới hạn, sao có thể thật sự sẽ ngàn chén không say.

Xem Phượng Nghiêu không phục, Bạch Hiểu Tinh không trả lời, tự cầm lấy một vò rượu, mở giấy dán ra, làm một tư thế kính rượu, rồi uống hết.

Mà Phượng Nghiêu...

Nhìn vò rượu trong tay còn hơn phân nửa, khóe miệng hung hăng co rút, lúc Bạch Hiểu Tinh đầu thai nhất định do sót ruột mà đầu thai sai, nữ tử bình thường sao có thể bu hần như vậy!

"Thế nào, không tiếp tục uống nữa sao, chẳng lẽ đã chuẩn bị nhận thua rồi, Phượng đại các chủ, không phải vừa rồi người cũng nói như vậy sao!"

Cẩn rắng, nghiêng rắng nghiêng lợi!

Hần thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh lại có răng nanh lợi hại như vậy!

"Uống, tiếp tục uống, ta không tin không bằng người!"

Hai người liền không nhanh không chậm uống tiếp, nếu có người nhìn thấy, dieixndaffn"le;quýdnn nói không chừng thật sự sẽ bị dọa sợ, một phòng toàn vò rượu trống, thật không biết hai người kia đã uống hết bao nhiêu, nhất là toàn bộ rượu trong phòng đều là Túy Kim Hồng.

"Được, Bạch Hiểu Tinh, chúng ta tiếp tục uống, ta không tin ta uống thua người!"

Lắc lắc đầu, khóe miệng nở nụ cười, hỏi Bạch Hiểu Tinh một câu mà nàng vĩnh viễn không hề nghĩ tới.

"Bạch Hiểu Tinh, nếu quả có một ngày, ta nói ta thích người, người sẽ làm sao?"

"Thích ta?" Bạch Hiểu Tinh nghiêng đầu, sau đó nghiêm túc trả lời, "Giết người, bởi vì sự tồn tại của người chính là một phiền phức lớn, vì không muốn chuốc họa vào thân, nên loại trừ tên yêu nghiệt như người!"

Bạch Hiểu Tinh lại nhắc vò rượu khác chuẩn bị uống, lại bị Phượng Nghiêu ngăn cản, "Thế nào, không phải nói muốn chuốc say ta sao, hiện tại ta còn chưa say đâu."

"Bạch Hiểu Tinh, vừa rồi ta nghiêm túc hỏi người, nhưng người lại trả lời cho có lệ như vậy, người không được uống rượu!"

Phượng Nghiêu như một đứa nhỏ giựt lấy vò rượu trong tay Bạch Hiểu Tinh, uống một ngụm, thật ra không ai biết, hiện tại hần rất tỉnh táo, điều hần hỏi Bạch Hiểu Tinh, cũng phát ra từ nội tâm, nhưng câu trả lời của Bạch Hiểu Tinh làm cho hần có chút thương tâm.

"Này, ta không có trả lời cho có lệ. Ta rất nghiêm túc, chẳng lẽ người không biết người chính là một cái phiền phức sao, Thiên Ân các các chủ, chỉ với thân phận của người cũng đã rất phiền rồi!"

Hần biết Bạch Hiểu Tinh nói không sai, thân phận của hần chính là một cái phiền phức, nhưng hiện tại bị Bạch Hiểu Tinh ghét bỏ nói ra, trong lòng hần có

chút khó chịu.

"Chê ta phiền phức, người dám chê ta phiền phức, xem ta làm thế nào thu thập người."

Nói xong, xông thẳng về phía Bạch Hiểu Tình, hung hăng hôn lên môi nàng một cái.

Phượng Nghiêu cảm thấy bản thân có chút bị ai, hiện tại hẳn phát hiện bản thân động tâm với nữ nhân này, nên muốn thân cận với nàng chỉ có thể mượn rượu giả điên.

"Phượng đại các chủ, người thật vô sỉ, dám lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

Tuy rằng hiện tại Bạch Hiểu Tình không phải say đến mức thần chí không rõ, nhưng thân thể vẫn không nghe theo sự điều khiển của mình, tất nhiên không thể tránh được ý nghĩ muốn "Công kích" lại.

"Ha ha, trên đời này người là người đầu tiên nói ta vô sỉ, người nói xem, có muốn ta vô sỉ với người thêm lần nữa không?" Phượng Nghiêu cười lớn, nhưng khi nói những lời này, trong mắt còn có chút bi thương.

"Ta không nhìn người, người chính là một tên khốn, hôm nay ta nhất định phải chuốc say người, sau đó lột sạch đồ người kéo ra ngoài dạo phố!" Bạch Hiểu Tình hung hăng nói, trong mắt chậm rãi hiện lên sự bất mãn đối với Phượng Nghiêu.

Có lẽ vì uống say, cho nên Bạch Hiểu Tình mới dễ dàng bỏ lỡ sự mềm mại trong mắt Phượng Nghiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Trở về đô thành

Edit: susubluu

Mặc kệ quá trình thế nào, kết quả nhất định chỉ có một, chính là Phượng Nghiêu hoàn toàn bị Bạch Hiểu Tình chuốc say, nhưng cuối cùng Bạch Hiểu Tình còn vẫn còn lương tâm không lột sạch đồ của Phượng Nghiêu rồi ném trên đường.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, bởi vì say rượu, hai người đều đau đầu không chịu được, do uống thuốc tỉnh rượu nên trạng thái của Bạch Hiểu Tình rõ ràng tốt hơn Phượng Nghiêu rất nhiều, điều này làm Phượng Nghiêu các thâm hận, nói nàng là tiểu nhân bỉ ổi.

Mà đối với việc Phượng Nghiêu "Ca ngợi" mình Bạch Hiểu Tình đều vui vẻ đón nhận, nàng thật sự bị ối, cũng là tiểu nhân, hẳn nói không sai.

Nhưng Phượng Nghiêu cũng rất buồn bực, hẳn thật không ngờ Bạch Hiểu Tình lại vui vẻ đón nhận lời nói của hắn, điều này, thật sự quá...

"Được rồi, ta cũng nên trở về kinh rồi, dù sao có một số việc vẫn nên tự mình hỏi sẽ tốt hơn, nếu không sẽ có rất nhiều chuyện để làm cho người ta hiểu lầm."

Bạch Hiểu Tình biết chuyện về bảo nhân lần này sẽ không đơn giản, trong lòng cũng có một ít buồn bực. Vốn cho rằng lần này có thể thuận lợi điều tra ra, dieixndaffilleqsydn nhưng thật không ngờ cuối cùng bởi vì bà vú mất tích mà để tất cả manh mối đi vào ngõ cụt.

"Đi, người nhanh chóng rút về đó đi, sau này nếu có cơ hội sẽ tìm người uống rượu."

Có lẽ vì hai người uống nguyên một đêm, cho nên bây giờ ít nhiều gì hai người cũng có một ít cảm tình.

Đối với lời nói của Phượng Nghiêu, Bạch Hiểu Tình nhún nhún vai, mắt đầy vẻ vô tội, sau đó liền bỏ đi, tuy rằng chuyện ngày hôm qua sự Bạch Hiểu Tình đều nhớ hết, nhưng lại không để ý, dù sao chuyện đó càng không thêm để ý càng tốt.

Quan trọng nhất là, ngày hôm qua Phượng Nghiêu tuyệt đối đã uống say, phỏng chừng hẳn nói cái gì, chính hẳn cũng không biết. Nàng làm gì phải tự tìm phiền não.

Nhưng Bạch Hiểu Tình không biết, ngày hôm qua lúc Phượng Nghiêu nói những lời đó hẳn vốn không hề say, chẳng qua hẳn chỉ mượn rượu giả điên xem thử thái độ của Bạch Hiểu Tình mà thôi, thật không ngờ, kết quả thật lại khiến cho hắn thương tâm.

Nhưng tất cả đều nằm trong dự kiến của Phượng Nghiêu, vốn hắn chưa hề nghĩ rằng Bạch Hiểu Tình sẽ thích hắn, dù sao chuyện giữa nàng và Triệu Tử Tu, Phượng Nghiêu cũng biết rõ, nhưng trong chuyện tình cảm, đôi khi không thể không chế, giống như Phượng Nghiêu.

Mà lúc này Bạch Hiểu Tình hoàn toàn không biết suy nghĩ của Phượng Nghiêu, hiện tại nàng toàn tâm toàn ý muốn trở về kinh thành, thật ra dưới đáy lòng luôn có một ý niệm mà nàng không muốn thừa nhận, là nàng rất nhớ Triệu Tử Tu.

Bọn họ đã tách ra mấy tháng, sao có thể không nhớ, nếu lúc đầu, nàng kiên quyết sẽ rời đi, như vậy đến hiện tại, nàng vốn không có cách nào có thể rời khỏi Triệu Tử Tu, quả nhiên, thói quen là thứ đáng sợ nhất.

Chạy vội về kinh, chỉ mất ba ngày đã có thể hồi kinh, nhưng cưỡi ngựa chạy như bay hai ngày Bạch Hiểu Tinh lại hơi do dự, gần đến tình cảm càng mãnh liệt.

Tới kinh thành, Bạch Hiểu Tinh ở lại một cái trấn nhỏ, thuận tiện làm dịu cảm xúc hỗn loạn một chút.

Thời gian dài như vậy không nhìn thấy Triệu Tử Tu, tất nhiên sẽ nhớ, nàng thật sự sợ trong giây lát nhìn thấy hấn bản thân sẽ luống cuống.

Mà lúc này, đêm nay, đối với Triệu Tử Tu đang ở kinh thành mà nói cũng rất dày vò.

Vốn dĩ lúc Bạch Hiểu Tinh nói muốn hồi kinh, hấn đã muốn đi đón nàng, nhưng lại bị Bạch Hiểu Tinh cự tuyệt, nói là muốn tự trở về.

Hấn biết Bạch Hiểu Tinh ở Mai thành, dựa theo lộ trình, nhưng ba ngày có thể gấp gấp trở về, nếu ra rồi thúc ngựa còn có thể nhanh hơn một chút, nhưng đến giờ này, vẫn không nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh đâu, Triệu Tử Tu không khỏi sốt ruột, có chuyện gì rồi?

"Vương gia, ngài đừng nóng vội, nếu hôm nay Bạch cô nương chưa về tới, ngày mai cũng sẽ tới nơi." Quân gia đứng một bên không nhận được khuyên bảo, xem Vương gia gấp đến mức này, trong lòng cũng có chút buồn cười, dĩ nhiên daffin le qý doon Vương gia cái gì cũng tốt, chỉ có tính tình là quá nóng, làm hấn nhận không được cảm thấy buồn cười.

"Ừ, ta biết rồi, các người trở về nghỉ ngơi đi."

Tuy biết quân gia nói đúng, nhưng hấn chờ không nổi, mặc kệ thế nào, thời gian dài như vậy, hấn rất nhớ Bạch Hiểu Tinh, đã mấy tháng không gặp mặt.

Thậm chí hấn càng sợ hơn, sợ nàng xoay người bỏ đi, nếu như vậy, lòng của hấn sẽ không chịu nổi.

Nhưng cũng may, hấn đã đánh cược thắng, cuối cùng Bạch Hiểu Tinh vẫn lựa chọn ở lại bên cạnh hấn, cho nên hiện tại, hấn muốn thấy nàng, lập tức nghĩ muốn gặp nàng!

"Ám Vệ, bây giờ Tinh Nhi đang ở đâu?"

Tuy rằng Triệu Tử Tu mang toàn bộ ám vệ bên cạnh Bạch Hiểu Tinh đi, nhưng không có chút tin tức nào của nàng, bởi vì cho dù là đánh cược, hấn cũng không thể thật sự buông tay, nhất là nàng, hấn thừa nhận mình không chịu nổi!

"Hồi chủ tử, hiện tại chủ mẫu đang ở trong một thị trấn cách kinh thành hai mươi dặm." Tuy rằng không biết vị trí chính xác, nhưng vẫn là có thể biết đại khái.

"Lui xuống đi."

Rõ ràng chỉ có hai mươi dặm, nếu như muốn trở về, sẽ không mất quá nhiều thời gian, vì sao nàng không trở về?

Triệu Tử Tu nghĩ lung tung, nhưng không ngờ do Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn càng gần về tới nơi càng cảm thấy nhớ nhung, bây giờ nàng rất nhớ Triệu Tử Tu, nhưng vì thời gian dài chưa gặp mặt, trong nháy mắt làm nàng không biết làm thế nào để đối mặt với Triệu Tử Tu, cho nên cũng chỉ có thể cầu giờ.

Mà Triệu Tử Tu cũng rất lo lắng, hiện tại hấn rất nhớ Bạch Hiểu Tinh, rất muốn gặp nàng, nhưng lúc này rõ ràng là nàng không muốn gặp hấn...

Lo nghĩ nửa ngày, Triệu Tử Tu khẽ cắn môi, phi thân ra ngoài, mặc kệ nàng có tình nguyện gặp hấn hay không, hấn đều muốn gặp nàng!

Mà lúc này ở thị trấn cách kinh thành hai mươi dặm.

Nhìn ánh trăng ngoài trời, Bạch Hiểu Tinh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, vốn cho rằng hôm nay sẽ không quay về, nghỉ ngơi một chút, nàng không muốn Triệu Tử Tu nhìn thấy mình chật vật như vậy, nhưng cuối cùng...

Hiện tại vì cách kinh thành càng ngày càng gần, cho nên mới ngủ không được, dĩ nhiên trong lòng Bạch Hiểu Tinh thầm mắng mình không có tiền đồ, không làm được đại sự, sao nàng lại càng ngày càng không có tiền đồ như vậy, ngay cả ngủ cũng không ngủ được!

Nhưng trong lòng lại rất bất đắc dĩ, lại có chút ngọt ngào, dù sao, ngày mai có thể nhìn thấy Triệu Tử Tu rồi.

"Tử Tu..."

"Đã nhớ ta như vậy, vì sao không trở về gặp ta, nàng không biết ta nhớ nàng rất nhiều hay sao?"

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói làm Bạch Hiểu Tinh giật nảy mình, nàng không ngờ người vừa rồi mình còn đang tưởng niệm lại xuất hiện trước mặt của nàng.

"Ta không thêm nhớ tới người!"

Nghe thấy Triệu Tử Tu nói, Bạch Hiểu Tinh phản bác theo bản năng, sau đó xoay người sang chỗ khác, không để ý đến hắn.

Dọa người! Dọa người! Rất dọa người! Dọa chết người!

Nàng thật không ngờ, vừa mới vô ý thức nói một câu lại bị Triệu Tử Tu nghe được, nàng nhớ hắn, nhưng nói ra như vậy, vẫn rất ngượng ngùng, cực kỳ ngượng ngùng!

"Thật sự không nhớ ta sao?"

Thấy Bạch Hiểu Tinh đỏ ửng mặt, sao Triệu Tử Tu có thể không biết nàng đang ngượng ngùng, nhưng giờ phút này hắn cũng không muốn vạch trần, nếu chọc giận Bạch Hiểu Tinh, người cuối cùng chịu tội vẫn là hắn!

"Không nhớ là không nhớ!"

Cần môi dưới, tuy rằng Bạch Hiểu Tinh không muốn thừa nhận, nhưng lúc nhìn thấy hắn, lòng của nàng vẫn không khỏi giật mình.

"Tinh Nhi, thật sự không nhớ ta sao?"

Phía sau truyền đến giọng nói có chút thất lạc, thật ra Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tinh nói một đằng nghĩ một nẻo, nhưng vẫn không không chế được cảm thấy thất lạc, dù sao trong khoảng thời gian này hắn cực kỳ nhớ Bạch Hiểu Tinh, mà Bạch Hiểu Tinh lại nói vậy, trong lòng hắn cảm thấy rất không thoải mái.

"Thật ra, Tử Tu, ta rất nhớ ngươi."

Mấy tháng nay, từ lúc bọn họ biết nhau đều chưa từng tách ra lâu như vậy, thử hỏi sao Bạch Hiểu Tinh có thể không nhớ đây, tuy rằng ngượng ngùng, nhưng nàng không muốn tự lừa gạt bản thân.

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh chưa từng trải qua chuyện tình cảm, nhưng nàng đã từng nhìn chị em của mình trải qua không ít chuyện yêu đương.

Đôi khi một câu nói dối vô tâm, cũng có khả năng khiến tình cảm hai người rạn nứt, Bạch Hiểu Tinh không muốn đánh cược, nàng cũng không cược nổi!

"Tinh Nhi, ta cũng nhớ nàng, rất nhớ, rất nhớ."

Nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu thỏa mãn, chỉ cần nàng cũng nhớ hắn, như vậy hắn nhớ nàng trong suốt thời gian dài như vậy cũng không uổng phí.

"Sao hôm nay không trở về, chẳng lẽ nàng không biết ta đang đợi nàng sao?"

Nhớ tới điểm ấy Triệu Tử Tu liền cảm thấy rất oán niệm, hắn nhớ nàng lâu như vậy, dieinxdaafn""lleqysdn rốt cục cũng đợi đến ngày nàng hồi kinh, nhưng nàng lại không về phủ, làm hắn rất khó chịu.

"Nếu bây giờ ta trở về, không phải tự dâng mình đến cửa sao, ta không thèm!"

Trong lời nói của Bạch Hiểu Tinh mang theo vài phần làm nũng, thuận lợi khiến tâm tình Triệu Tử Tu tốt lên, tuy rằng hiện tại lý do Bạch Hiểu Tinh nói không phải nguyên nhân nàng không muốn trở về, nhưng có thể nhìn thấy nàng làm nũng cũng đủ rồi.

"Vậy hiện tại ta tự dâng mình đến cửa rồi, Tinh Nhi, nàng không thể ghét bỏ ta, có biết không?"

Nhẹ nhàng hôn môi của nàng, trong mắt Triệu Tử Tu mang theo ý cười mềm mại, đây là nữ nhân hắn yêu, hiện tại rốt cục có thể ôm nàng vào lòng rồi, như vậy hắn đã thỏa mãn.

Đối với lời nói của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh không trả lời, chỉ nhẹ nhàng cười cười, đường đường là một Vương gia lại nói mình tự dâng đến cửa, Triệu Tử Tu vì mình không biết đã vứt bỏ bao nhiêu kiêu ngạo rồi!

Nhìn người trong lòng cười thỏa mãn, Triệu Tử Tu cảm thấy bản thân cũng cực kỳ thỏa mãn, mặc kệ thế nào, hiện tại bọn họ có thể ở cùng nhau như vậy là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Âm sát, Triệu Tử Tu gặp nguy

Edit: susubblue

"Trong khoảng thời gian này có gặp nguy hiểm không?" Tuy rằng cho người đi theo Bạch Hiểu Tinh, nhưng dù sao cũng chỉ theo từ xa, trừ khi có chuyện kinh động, nếu không cũng sẽ không biết.

"Không có, ngoại trừ bị Triệu Tử Việt quấy rầy vài lần, nhưng đều bị ta giải quyết."

Tất nhiên điều khiến Bạch Hiểu Tinh phiền chán nhất là thủ đoạn của Triệu Tử Việt, nàng tình nguyện để hắn đến ám sát, nhưng hắn lại không làm như vậy, ba lần bốn lượt chỉ muốn bắt nàng, ngày nào cũng như vậy thật sự phiền muốn chết, làm Bạch Hiểu Tinh cảm thấy cực kỳ chán ghét!

"Hắn còn chưa từ bỏ ý định!"

Thật ra Bạch Hiểu Tinh không biết, người Triệu Tử Việt phải đi không ít như vậy, diẽnxdnleqysdnn nhưng đều bị Triệu Tử Tu chặn giết nửa đường, cho nên, thích khách xuất hiện bên cạnh Bạch Hiểu Tinh đã giảm đi rất nhiều, nhưng dù vậy vẫn làm Bạch Hiểu Tinh cảm thấy phiền phức!

"Hay là giết hắn đi." Đối với việc giết người, hiện tại đã thành thói quen của Bạch Hiểu Tinh, hơn nữa đối với người uy hiếp đến tính mạng mình, cũng nên giết!

"Không cần động thủ, sớm muộn gì ta cũng sẽ giải quyết bọn họ!"

Triệu Tử Tu cũng không phải là người lương thiện gì, hiện tại để bọn họ tự do hành động cũng nằm trong kế hoạch của hắn, hơn nữa bây giờ Triệu Tử Việt và Triệu Tử Hằng còn chưa thể chết được, nếu họ chết lúc này, đến lúc đó Bạch Yêu Nhiều ở trong cung sẽ nhìn chăm chăm vào hắn, nên bây giờ để bọn họ sống, Bạch Yêu Nhiều sẽ tuyệt đối đứng về phía hắn.

Dù sao Bạch Yêu Nhiều đã không có khả năng sinh sản nữa, mà hắn lại được coi như là "Con trai" của nàng, tất nhiên Bạch Yêu Nhiều sẽ trợ giúp hắn kế thừa ngôi vị.

Chẳng qua...

Đến lúc đó Bạch Yêu Nhiều có thể ngồi lên vị trí Thái hậu hay không cũng không ai biết!

"Tử Tu, chính ngươi cũng phải cẩn thận, ta thấy trong khoảng thời gian này sẽ không an toàn." Tuy rằng không thể nói rõ vì sao lại có cảm giác này, nhưng là một sát thủ, trực giác của nàng luôn chính xác, cho nên nàng cảm giác được sẽ xảy ra chuyện thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

"Ừ, ta biết, ta sẽ cẩn thận, hơn nữa bên cạnh ta còn có nàng, không phải sao?"

Bạch Hiểu Tinh đã trở lại, hắn cũng không muốn để nàng trốn tránh nữa, từ hôm nay trở đi nàng sẽ ở cùng hắn mọi lúc mọi nơi!

Nhìn điệu bộ xấu xa của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy buồn cười, nam nhân này, từ khi nào lại không đứng đắn như vậy!

Nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng biết, hắn chỉ không đứng đắn trước mặt của nàng, những người khác cũng không được hắn đối xử như vậy, sở dĩ hắn có thái độ này, hoàn toàn là vì thích nàng.

Có lẽ ngay từ đầu nàng đã biết tâm tư của Triệu Tử Tu, nhưng lại không có cách nào đáp lại, nhưng hiện tại đã có thể, bởi vì lúc này nàng cũng đã hiểu rõ tình cảm của mình.

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Trong khoảng thời gian này xa nhau, đã nhiều ngày nhớ hắn, đã khiến Bạch Hiểu Tinh hiểu rõ, thật ra địa vị của hắn trong lòng nàng cũng không nhỏ!

"Tĩnh Nhi, ngủ đi, hiện tại ta rất mệt."

Tuy rằng Triệu Tử Tu nói câu này có thêm ý xấu xa, nhưng cũng là sự thật, vừa rồi lúc hắn đến đây không phải cười ngửa đến, mà là dùng khinh công bay tới, vì muốn có thể sớm nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh.

"Ta giúp ngươi đặt một căn phòng khác."

Nhìn bộ dạng của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh khinh thường, tỏ vẻ mệt mỏi thì cho rằng nàng không biết đáy lòng hắn đang nghĩ cái gì sao?

Sắc mặt Triệu Tử Tu lập tức đen thui, hôm nay hắn đây tìm Bạch Hiểu Tinh vì muốn ôm nàng, lâu như vậy rồi không ôm nàng, buổi tối lúc đi ngủ hắn đều cảm thấy trong ngực trống trải, rất lạnh!

Cho nên, đối với ý kiến của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu không thèm nghe, hừ, chỉ cần ôm chặt nàng vào ngực, hắn muốn nhìn xem nàng làm thế nào giúp hắn đi thuê phòng!

Nghĩ đến đây, Triệu Tử Tu thuận tay đóng cửa sổ, ôm Bạch Hiểu Tinh lên giường, cởi quần áo hai người ra, đắp chăn, ngủ!

Cảm giác được ôm ôn hương nhuyễn ngọc vào ngực rất ấm áp dễ chịu, Bạch Hiểu Tinh không nói gì mà chỉ giả vờ, sao hắn có thể vô sỉ như vậy, ôm

ngủ thì ôm ngủ thôi, lại còn cởi quần áo của nàng, cởi toàn bộ!?"

"Nếu không muốn châm lửa thì đừng lộn xộn, ta biết hôm nay nàng mệt, cho nên sẽ không làm gì nàng, nhưng nếu nàng còn lộn xộn, ta không thể cam đoan ta có thể tự chủ, lỡ như không khống chế được bản thân lại làm chuyện không nên làm!"

Triệu Tử Tu nói chậm rãi như đang uy hiếp nàng, thuận lợi khiến cả người Bạch Hiểu Tình cứng đờ, lập tức thầm mắng trong lòng, nếu sợ bị đốt lửa, còn cởi quần áo làm gì, nam nhân đáng chết này bụng dạ thật khó lường.

Điều này Bạch Hiểu Tình nghĩ không sai, Triệu Tử Tu là người bụng dạ khó lường, dĩ nhiên hắn kỳ vọng hiện tại hắn cực kỳ muốn ăn sạch Bạch Hiểu Tình, nhưng vì nhìn mắt nàng đục ngầu, cho nên mới không đành lòng.

Cứ như vậy, hai người bình an vô sự ngủ một đêm.

Đương nhiên, thật sự chỉ có buổi tối mà thôi, sáng sớm lúc thức dậy trong phòng liền phát ra tiếng kêu không hài hòa.

"Triệu... Triệu Tử Tu, Ừm... Ngươi khôn kiếp!"

Trong phòng mơ hồ truyền ra tiếng chửi rủa của Bạch Hiểu Tình, nhưng tiếng kêu tươi ngọt làm cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được, không cần nhìn cũng biết trong phòng đang trình diễn màn kịch cấm nhìn!

"Ha ha, dù ta có khôn kiếp thì không phải bây giờ trong lòng nàng cũng có ta sao, Tình Nhi, lúc ta về kinh nàng không hề rời đi đã cho thấy trong lòng nàng có ta, không phải sao?"

Giọng nói của Triệu Tử Tu rất vui sướng, vì trong lòng Bạch Hiểu Tình có hắn nên mới làm hắn cảm thấy rất vui!

"Không, không có, ta... A... Sao ta có thể thích, thích... cái tên khôn kiếp như ngươi!"

Cảm thụ được khoái cảm trong cơ thể, Bạch Hiểu Tình chỉ có thể vô lực đem nằm trên người Triệu Tử Tu, tùy ý để hắn dẫn dắt, đạt được khoái cảm.

"Lúc này còn muốn nói dối sao?"

Nhìn Bạch Hiểu Tình đã dần dần bị mê hoặc, đột nhiên Triệu Tử Tu cười xấu xa, sau đó dừng động tác lại, vẫn không nhúc nhích chôn sâu trong cơ thể Bạch Hiểu Tình.

Trong nháy mắt, Bạch Hiểu Tình đang thoải mái, lại bị ngừng nửa chừng, khó chịu thật!

"Tình Nhi, nói lại lần nữa, nàng không thích ta sao?" Nhìn Bạch Hiểu Tình lã chã sắp khóc, tất nhiên Triệu Tử Tu đau lòng, nhưng lúc này vì muốn Bạch Hiểu Tình nói thật, hắn không được mềm lòng.

"Thích, Triệu Tử Tu, ta thích chàng!"

Cơ thể nàng đã sắp bị tra tấn đến điên rồi, nàng không rõ, lúc này không phải nam nhân sẽ khó chịu hơn nữ nhân sao, sao Triệu Tử Tu có thể nhịn được?

Rốt cục chiếm được đáp án vừa lòng, Triệu Tử Tu không tra tấn Bạch Hiểu Tình nữa.

Đương nhiên, cuối cùng hậu quả chính trời sáng vẫn chưa tỉnh lại, mặt trời lên cao còn chưa rời giường!

"Triệu Tử Tu chàng chính là tên khôn kiếp đầu trộm đuôi cướp!"

Hiện tại Bạch Hiểu Tình đã hiểu, vì đạt được mục đích của mình, mặc kệ là chuyện gì Triệu Tử Tu cũng sẽ làm, lúc đó nếu nàng dám bỏ đi, không chừng xác người sẽ trải dài toàn bộ Tấn Thiên quốc.

"Cho dù khôn kiếp cũng chỉ khôn kiếp với mình nàng." Trên đời này người có thể làm cho hắn động tâm không nhiều lắm, Bạch Hiểu Tình là người duy nhất!

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Hai người cứ như vậy nói qua nói lại, nghỉ ngơi một lúc sau đó liền rời đi.

Bởi vì buổi sáng bị Triệu Tử Tu tra tấn, Bạch Hiểu Tình bị Triệu Tử Tu ôm vào trong ngực, ngứa đi từ từ, không nhanh không chậm, vốn không giống như chạy, mà là nhàn nhã tản bộ.

Nhưng, hình như ông trời không quen nhìn bọn họ nhàn nhã như vậy, ngay khi sắp đến ngoại ô kinh thành, một đội hắc y nhân mai phục ở đó, đợi Triệu Tử Tu đến.

Trong rừng cây vùng ngoại ô, Bạch Hiểu Tình bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm.

Không khí nơi này có gì đó không đúng, vào rừng cây lâu vậy rồi mà ngay cả tiếng chim hót cũng không có, điều này không thích hợp!

"Tử Tu, cẩn thận, nơi này có thể sẽ có mai phục!"

Trong mắt Bạch Hiểu Tình mang theo vẻ nguy hiểm, tuy rằng không biết nơi này có ai, dieinx""dflequyur/doon nhưng có thể khẳng định, người mai phục ở đây tuyệt đối không đơn giản, nếu không sẽ không có chuyện chim chóc sợ tới mức không dám hót!

"Ta biết, chính nàng cũng phải cẩn thận."

Cảnh giác nhìn chung quanh, Bạch Hiểu Tình càng nhăn mày lại, chung quanh giống như không có ai, nói cách khác, ám vệ Triệu Tử Tu cũng không theo kịp, chỉ có hai người bọn họ, thật sự có chút miễn cưỡng, nhất là Triệu Tử Tu không thể ra tay dưới tình huống này!

"Yên tâm, chúng ta sẽ không sao, đều sẽ không sao!"

Giọng nói của Triệu Tử Tu có sự trấn an, nhưng hần cũng biết chuyện lần này tuyệt đối không đơn giản, đối phương cũng không phải tầm thường.

"Ta biết, hai người chúng ta đều không sao!"

Nhìn phía trước, mắt Bạch Hiểu Tình kiên định, nàng đã là hộ vệ của hần, như vậy cho dù bản thân chết ở chỗ này cũng phải bảo vệ hần không thể để hần bị thương!

"Đến đây!"

Cảm giác được chung quanh có nguy hiểm, Bạch Hiểu Tình thả người nhảy lên lưng ngựa, Triệu Tử tu cũng chính xác nhảy lên lưng ngựa, chạy như bay về phía trước, ra tay trước sẽ có lợi thế, không thể giết hết, nhưng giết được người nào, bọn họ sẽ an toàn thêm một chút.

Bạch Hiểu Tình vừa ra tay, đối phương liền mất đi ba người, thân thù như vậy, quả nhiên không phải người bình thường!

Tất nhiên đối phương cũng biết Bạch Hiểu Tình không dễ chọc, cho nên để lại vài người võ công cao cường cuốn lấy Bạch Hiểu Tình, những người khác đi ám sát Triệu Tử Tu, mục tiêu lần này của bọn họ là Triệu Tử Tu, cho nên Bạch Hiểu Tình sống hay chết không liên quan đến bọn họ!

Chỉ tiếc, bọn họ đã xem thường Bạch Hiểu Tình, năm người vây đánh Triệu Tử Tu đều chết dưới ám tiễn của Bạch Hiểu Tình, đến lúc này bọn họ đã hiểu, hôm nay nếu Bạch Hiểu Tình không chết, bọn họ sẽ không có cách nào giết được Triệu Tử Tu!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Xả thân cứu giúp, thăm vấn

Edit: susublu

Chỉ tiếc, họ đã quá coi thường sức chiến đấu của Bạch Hiểu Tình, cho rằng chỉ cần có người vây quanh tấn công Bạch Hiểu Tình, là có thể bắt được nàng.

Nhưng thật không ngờ, hiện tại đã chiến đấu hơn nửa canh giờ, Bạch Hiểu Tình mới chỉ bị thương nhẹ, còn người của mình thì cứ chết liên tục, điều này làm bọn họ không cam tâm!

"Triệu Tử Tu người chết đi."

Ngay khi Bạch Hiểu Tình bị bọn họ cuốn lấy, không biết từ chỗ nào có một người xuất hiện, chạy nhanh về phía Triệu Tử Tu, lòng bàn tay phát ra ánh sáng màu xanh khiến Bạch Hiểu Tình biết, nếu trúng một chiêu này, cho dù Triệu Tử Tu không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng!

Trong lúc sinh tử, Bạch Hiểu Tình không để ý kẻ địch đang vây công, dùng hết sức xông về phía Triệu Tử Tu, chặn một chiêu đó cho hần.

Sau đó, trong lúc mơ hồ, hình như nàng thấy được ám vệ của Triệu Tử Tu đã đến.

"Dẫn hần đi, lập tức trở về kinh thành, chỉ cần hần còn sống những người đó sẽ không giết chết ta!"

Trước khi bất tỉnh, Bạch Hiểu Tình thấy Triệu Tử Tu bị đám kia ám vệ của hần cường chế đưa về kinh thành, như vậy... Là tốt rồi...

.....

Trong hình phòng âm lãnh, thiếu nữ bị treo trên giá gỗ, đầu cúi xuống, bên cạnh một nam tử cầm roi thép trong tay, mặt mang theo nụ cười dữ tợn.

"Đừng —— "

Đau đớn kịch liệt làm thiếu nữ đang hôn mê mở mắt ra, trong mắt toàn vẻ bất phục.

Roi da đánh xuống, trong phút chốc, da tróc thịt bong, máu tươi giàn giụa.

Bởi vì quá đau đớn nên Bạch Hiểu Tình theo bản năng nhìn về phía nam tử đứng bên cạnh, trong mắt hiện lên một vẻ lãnh liệt, giống như một con dao băng đâm mạnh vào lòng nam tử.

Làm cho hắn không khỏi run rẩy, nhưng chỉ là cảm giác trong chớp mắt, ngay sau đó, lại một lần nữa vung roi thép, đánh vào người Bạch Hiểu Tình.

Roi vung lên để lại tiếng vun vút trong gió, làm Bạch Hiểu Tình hơi nường mảy, đồng thời, trong lòng cũng có chút nghi vấn, sao nàng lại ở đây? Vì sao lại ở trong này chịu hình?

Không phải nàng đi cùng với Triệu Tử Tu sao, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Nhớ lại chuyện của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình đã hiểu đại khái chuyện gì đang xảy ra, diẽnxdafn[le]"quýDdoon trong ấn tượng của nàng, vì bảo vệ Triệu Tử Tu mà trúng một chương của đối phương, hiện tại xem ra là đám thích khách đó mang nàng về đây.

Bây giờ ở trong này chịu thảm vận, cũng nghĩa là Triệu Tử Tu đã an toàn rồi đi, nghĩ đến đây, khoe miệng Bạch Hiểu Tình nhếch lên nụ cười vui vẻ, chỉ cần hắn an toàn là tốt rồi!

"Bạch Hiểu Tình, ngươi thật sự không tệ, lại làm hỏng kế hoạch của chúng ta, ha ha, đừng tưởng rằng hiện tại Triệu Tử Tu không sao, hắn nhất định phải chết."

Nam tử chợt quát một tiếng, trong giọng nói có sự ngoan lệ và một tia hận ý mãnh liệt, chính là người này, là vì nàng, cho nên bọn họ mới mất nhiều huynh đệ như vậy!

"Ta..."

Vừa muốn mở miệng nói gì đó, ngay sau đó hắn liền im miệng, hai mắt híp lại, Bạch Hiểu Tình nguy hiểm nhìn nam tử đối diện, mười mấy năm làm sát thủ, nàng tuyệt đối không thể nhìn lầm sát ý trên người người khác, người này thật sự muốn tánh mạng của nàng!

Ngay lập tức, khoe miệng Bạch Hiểu Tình hơi cong lên, nhưng trên người lại tỏa ra mùi máu nồng đậm, hiện tại Bạch Hiểu Tình như một con thú đầy máu, muốn đem rút gân lột da người trước mắt!

Hắn thật không ngờ, Bạch Hiểu Tình luôn nhát gan lại có thể phát ra sát khí như vậy nồng nặc, ngay sau đó, trong mắt hắn hiện lên sự kiên quyết, hắn biết, hôm nay nếu Bạch Hiểu Tình không chết, ngày sau người chết sẽ là hắn!

Nghĩ đến đây, nam tử càng hạ thủ không lưu tình, mỗi một roi đều muốn dồn Bạch Hiểu Tình vào chỗ chết!

Bạch Hiểu Tình lạnh lùng nhìn người trước mắt, khắc sâu dung mạo của hắn vào lòng mình, trên thế giới này, mặc kệ là ai dám làm tổn thương nàng đều sẽ không có kết cục tốt, hiện tại tuy rằng nàng không có năng lực phản kháng, nhưng không có nghĩa là sẽ vĩnh viễn không, nàng sẽ nhớ kỹ mối thù này!

Nhẹ nhàng nhìn một chút, Bạch Hiểu Tình thấy rõ thảm trạng của bản thân lúc này, diẽnxdafn[le]"quýdoon hai tay bị xích sắt trói chặt, mà đoạn còn lại của dây xích lại khảm sâu trên vách tường, không dễ dàng để trốn thoát được, không chỉ có hai tay bị trói, ngay cả hai chân và hông cũng bị khóa lại, xem ra đối phương rất sợ nàng đào tẩu!

Nhìn người trước mắt, Bạch Hiểu Tình trào phúng cười, giọng nói mềm nhẹ chợt vang lên, "Ta không có ba đầu sáu tay, cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, như vậy có phải có chút khoa trương không?"

Khoa trương?

Không, một chút cũng không khoa trương!

--- Susubluẽ ~ diẽn dafn le quý do n ---

Trải qua trận chiến ngày hôm nay, tuyệt đối không thể xem thường thiếu nữ này, rõ ràng chỉ là một nữ tử bình thường, có thể giết được nhiều cao thủ của bọn họ như vậy, nếu hôm nay không phải có người ở chỗ tối đánh lên Triệu Tử Tu, nàng xông lên đỡ cho hắn, nói không chừng bọn họ sẽ bị giết hết!

Đột nhiên, Bạch Hiểu Tình nở nụ cười, nhìn chằm chằm nam tử trước mắt, nàng đã nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt nam tử này, hắn quát những roi trí mạng như vậy là sợ nếu để mình sống thì sau này sẽ tìm hắn báo thù!

Nam tử đối diện nhìn Bạch Hiểu Tình đang cười, bỗng nhiên hắn nổi hết da gà, bị thương nặng như vậy, nàng còn cười được sao?

"Bạch Hiểu Tình, ngươi có biết hôm nay ngươi hại chết bao nhiêu huynh đệ của chúng ta không, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nam tử lớn tiếng gào thét, muốn bài trừ sự sợ hãi trong nội tâm, nhưng nếu nghe kỹ, thì trong đó còn có chút run sợ.

Đối với Bạch Hiểu Tinh, nam tử thật sự hơi sợ hãi, nỗi sợ phát ra từ nội tâm, không thể ngăn chặn! Chuyện ngày hôm nay thật sự làm cho hắn ấn tượng sâu sắc!

Nghe thấy lời nói của nam tử, Bạch Hiểu Tinh hơi cúi thấp đầu xuống, sẽ không bỏ qua cho nàng, trên đời này người không bỏ qua cho nàng rất nhiều, mặc kệ là Triệu Tử Việt hay Triệu Tử Hằng, tất cả mọi người đều muốn nàng chết, nhưng hiện tại không phải nàng đang sống rất tốt sao, muốn nàng chết không dễ như vậy đâu!

Tùy ý giật người, mơ hồ cảm giác được dưới bụng truyền đến một chút khí nóng, xem ra đám người này còn chưa phát rõ, cũng không phé đi nội lực của nàng, nhưng bọn họ không biết là nếu không phé đi nội lực của nàng, tương lai người khóc nhất định sẽ là bọn họ?

Thật ra Bạch Hiểu Tinh đã đánh giá thấp những người này rồi, sao bọn họ lại không nghĩ tới việc phé bỏ nội lực của Bạch Hiểu Tinh chứ, nhưng vì cơ thể của Bạch Hiểu Tinh quá kỳ lạ, nội lực của người khác tiến vào trong thân thể nàng chẳng những không hủy diệt kinh mạch, ngược lại còn bồi bổ cho nàng.

Cho dù là dùng Hóa công tán, cũng không có hiệu quả!

"Bạch Hiểu Tinh, không cho cười!"

Nhìn nụ cười trên mặt Bạch Hiểu Tinh, nam tử thật sự cảm thấy sợ hãi, hắn không hiểu, giờ phút này sao Bạch Hiểu Tinh còn có thể cười được!

Nụ cười trên môi càng thêm sâu, bây giờ rốt cục Bạch Hiểu Tinh cũng biết vì sao mình lại bị đánh thành như bây giờ mà vẫn chịu đựng được, không thể không nói, dĩ nhiên @finlle/quysjdoon nàng thật sự rất may mắn!

--- Susubblue ~ diendanlequydon ---

Chậm rãi điều động nội lực chạy khắp toàn thân, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy sự đau đớn trên người giảm bớt rất nhiều, chỗ bị trói cũng hơi dễ chịu, rõ ràng cảm nhận được xiềng xích đã loi lỏi hơn rất nhiều, xem ra chỉ cần nàng muốn, rời khỏi nơi này cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhìn khoe miệng Bạch Hiểu Tinh khẽ nhếch lên, trong mắt nam tử càng phần hận, đối với nữ tử này, nàng đã giết nhiều huynh đệ của mình như vậy, bây giờ lại còn cười được, nàng quả thực chính là một ác ma, một ác ma giết người vô tình, một ác ma như vậy nên chết ở chỗ này!.

Nghĩ đến đây, nam tử dùng sức nắm roi thép, không chút do dự vận thêm chút nội lực hung hăng quát về phía Bạch Hiểu Tinh.

Cảm nhận được sát khí, Bạch Hiểu Tinh cười lạnh, chỉ như vậy mà muốn giết nàng, đúng là vọng tưởng, từ ngày bắt đầu làm sát thủ, nàng cực kì miễn cảm với sát khí, sao nàng lại không cảm nhận được nam nhân này muốn giết nàng, lúc roi thép đến gần, nàng vận nội lực, lấy tay bắt lấy nó.

Nàng muốn đoạt roi sao?

Ngay lập tức nam tử bình tĩnh lại, hắn biết võ công của mình hoàn toàn không so kịp với nữ nhân này, nhưng vậy thì, hiện tại nàng bị trói, có thể làm được gì sao, phải biết rằng đây là xích sắt ngàn năm, không ai có thể phá đứt được!

"Bạch Hiểu Tinh, ngươi không nên phản kháng, đây là số mệnh của ngươi, ngươi giết nhiều huynh đệ của chúng ta như vậy, nên đền mạng!"

Bạch Hiểu Tinh cười khê, mắt lạnh lùng cũng đầy ý châm chọc, "Ý của ngươi là chủ tử của ngươi kêu ngươi giết ta, ha ha, ngươi cho ta là kẻ ngốc sao, ta cũng không cho rằng chủ tử của ngươi muốn giết ta!"

"Nói vậy, nếu không phải là mệnh lệnh của chủ tử, ta là một thuộc hạ phải tuân theo, ta tuyệt đối sẽ không làm trái ý chủ nhân!"

"Tất nhiên ngươi sẽ không làm trái lệnh, nhưng ở trong lòng ngươi có phải đang nghĩ, giết ta xong sẽ đi nói với chủ tử là thân thể ta yếu đuối chịu không dậy nổi sự trừng phạt nên đã chết?"

"Đừng tưởng rằng ta không biết suy nghĩ của ngươi, ngươi cũng thật hồn nhiên, ngươi cho là sau khi giết ta, dùng lý do như vậy thì có thể thoát khỏi trừng phạt sao, dĩ nhiên @finlle/quydn ta nói cho ngươi biết, tuyệt đối không có khả năng, mục đích của chủ tử các ngươi là Tử Tu, nếu ta chết hẳn sẽ vĩnh viễn không biết được bí mật của Tử Tu, cũng sẽ không thể giết được Tử Tu, ngươi nói hẳn sẽ hận ngươi cỡ nào đây?"

Lời nói của Bạch Hiểu Tinh, hung hăng đánh tan thần trí của nam tử.

Đúng vậy, Bạch Hiểu Tinh nói không sai, chủ tử tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hắn, nhưng không chỉ mình hắn, người trong tổ chức cũng sẽ bị liên lụy, toàn bộ đều sẽ bị xử tử.

"Ha ha, ngươi nói xem bây giờ ta tự sát có được không, dù sao cũng có nhiều người theo hầu ta như vậy, hơn nữa như vậy các ngươi cũng đừng mơ tưởng lấy được tin tức gì trên người ta."

"Bạch Hiểu Tinh, ngươi là thứ độc phụ!"

Nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tinh, toàn thân nam tử lạnh run, trong mắt đầy vẻ sợ hãi, sao hắn lại không nghĩ đến Bạch Hiểu Tinh lại đáng sợ như vậy, vì muốn bọn họ chết cùng nàng, lại nghĩ đến thủ đoạn tự sát này...

Chương 119: Không nói? Cho người sống không bằng chết

Edit: susublue

"Thú vị, quả nhiên rất thú vị! Đã từng có người nói với ta Bạch Hiểu Tình là cố vấn của Triệu Tử Tu, vốn dĩ ta còn không tin, nhưng bây giờ đã thấy, cũng đã tin!"

Ngay khi Bạch Hiểu Tình còn muốn nói gì đó, một nam tử chậm rãi bước đến, hần mặc bạch y, trên người có khí thế phiêu dật, nhưng lọt vào mắt Bạch Hiểu Tình chỉ có hai chữ, giả tạo!

Rõ ràng lòng dạ đen tối, lại giả bộ như một vị thần tiên, hần không thấy ghê tởm, nhưng nàng lại thấy hần ghê tởm!

"Đa tạ công tử khen ngợi, nhưng được công tử khen ngợi ta lại không cảm thấy vinh hạnh, ngược lại cảm thấy rất ghê tởm! Mong công tử thứ lỗi!"

Nàng vừa nói xong, nam tử bạch y kia lập tức thay đổi sắc mặt, trong mắt đầy sự âm lãnh, giống như nàng là kẻ thù của hần vậy, hần không thể rút gân lột da!

Nhưng biểu cảm dữ tợn đó chỉ chợt lóe rồi biến mất, trong giây lát, lại trở về trạng thái ôn nhu, khiến nàng cảm khái nam nhân này quả nhiên sinh ra để làm ảnh đế.

Người như vậy muốn đối phó cũng rất phiền phức, bởi vì người vĩnh viễn không thấy rõ được suy nghĩ thật của hần, không biết hần đang nghĩ cái gì.

Nhưng đối với Bạch Hiểu Tình thì loại người như hần cũng không là gì, đối với người như vậy, Diendaifffille"quýdoon không phải Bạch Hiểu Tình chưa từng gặp qua, thậm chí không chỉ gặp qua một lần, dù sao ở hiện đại, người có kỹ thuật giả bộ sánh ngang với ánh đế cũng không ít, nhất là trong hào môn thế gia.

Hơn nữa làm sát thủ, tất nhiên Bạch Hiểu Tình cũng biết diễn, hơn nữa tuyệt đối sẽ không thua những người này!

"Quả nhiên là người mờ nhạt, Bạch Hiểu Tình, ta biết người không phải là người đơn giản, chỉ cần người quy phục chúng ta, chúng ta sẽ đối xử với người không kém gì Triệu Tử Tu, ở bên người hần người chẳng qua chỉ là một hộ vệ mà thôi, chỉ cần người đầu phục chúng ta, sẽ có thể thăng quan tiến chức."

Bạch Hiểu Tình không chỉ biết bí mật Triệu Tử Tu, ngày ấy hần cũng ở đó, tất nhiên biết Triệu Tử Tu rất để ý Bạch Hiểu Tình, nếu hôm đó không phải ám vệ buộc Triệu Tử Tu rời đi, hần nhất định sẽ đuổi theo.

Hơn nữa đây cũng là ý muốn trước khi ngất xỉu của Bạch Hiểu Tình.

Đúng vậy!

Nàng rất thông minh, có lẽ tất cả mọi người đều cho rằng nàng có võ công lợi hại, nhưng hần biết, Bạch Hiểu Tình chỉ đơn giản là dùng trí thông minh của mình thôi, đã có thể đối phó người kia, chẳng qua chỉ là mấy câu nói vô cùng đơn giản, mà lại khiến cho nam tử sợ hãi.

Trí thông minh như vậy không phải ai cũng có, cho nên nếu có thể khiến Bạch Hiểu Tình quy thuận, đối với bọn họ mà nói sẽ rất có lợi!

Nhưng đáng tiếc, trên đời này không phải mọi chuyện đều có thể thuận lợi, nhất là chuyện liên quan đến Bạch Hiểu Tình.

"Tốt hơn Tử Tu sao? Vậy người nói đi các người có thể cho ta cái gì?"

Bạch Hiểu Tình khinh miệt cười, Triệu Tử Tu đưa toàn bộ mọi thứ hần có, người của hần, lòng của hần đều cho nàng, trên đời này còn có cái gì quý giá hơn sao?

"Chỉ cần người muốn, mặc kệ là cái gì ta cũng có thể cho người, cho dù là làm một nữ vương, tam phu tứ thị cũng có thể!"

Ở quý quốc cũng không phải là chưa từng có nữ vương, nên chuyện này vốn không thành vấn đề gì, chỉ tiếc, những thứ này vẫn chưa đủ mạnh để dụ dỗ Bạch Hiểu Tình!

"Điều kiện quả thật rất hậu đãi, nhưng các người cho rằng ta sẽ tin sao!"

Nhưng bọn họ, Bạch Hiểu Tình càng khinh thường, cực kỳ khinh thường, người này nói chuyện ma quỷ nàng không tin, một câu cũng không tin.

"Sao? Không tin? Có cần ta thử với trời không?"

Chỉ cần Bạch Hiểu Tinh đồng ý, không những là thử, chuyện gì hán cũng có thể làm, dù sao Bạch Hiểu Tinh mới là người quý giá nhất!

"Người thật sự cho ta là đồ ngốc sao, hiện tại chỉ vì ta biết một ít chuyện của Triệu Tử Tu, cho nên các người mới muốn mượn sức ta, nhưng đến một ngày, Triệu Tử Tu chết rồi, đến lúc đó tất nhiên sẽ thành tham thì thâm"

Với đầu óc của người cổ đại mà muốn giờ trò với Bạch Hiểu Tinh, quả thực chính là đang vũ nhục chỉ số thông minh của nàng, chuyện này nàng biết quá rõ rồi!

Quả nhiên, sau khi Bạch Hiểu Tinh nói xong, sắc mặt nam tử lạnh đi, tuy rằng Bạch Hiểu Tinh nói không sai, cuối cùng kết quả nhất định sẽ như vậy, diễn/đảm]llequys=đón nhưng trước khi bọn họ tấn công Tấn Thiên quốc thì những chuyện như vậy sẽ không xảy ra, nhưng bây giờ Bạch Hiểu Tinh lại nói toạc hết ra thì coi như không muốn sống nữa rồi!

"Người đã rượu mời không uống thích uống rượu phạt, ta sẽ thành toàn cho người, yên tâm, người sẽ không chết, nhưng ta có thừa biện pháp khiến cho người sống không bằng chết."

Gáy bỗng nhiên đau đớn, làm Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên cảm thấy mông lung, trước mắt mờ ảo đi rất nhiều.

"Yên tâm, chỉ cần con cổ này ở trên người người, người sẽ không cần đi tìm chết nữa, những ngày tiếp theo người từ từ hưởng thụ đi!"

Trong mắt nam tử đầy sự tăm tối, đã rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, như vậy hán muốn cho Bạch Hiểu Tinh biết, đắc tội với hán sẽ không có kết cục tốt!

Cổ sao?

Bạch Hiểu Tinh nghe thấy hán nói, khóe miệng mỉm cười, không nghĩ tới ở thời đại này còn có thể nhìn thấy cổ, nếu quả có cơ hồ nàng thật sự muốn mang đi nghiên cứu một chút, đáng tiếc, hiện tại không có khí lực!

Thời gian kế tiếp, những người đó tìm mọi cách tra tấn Bạch Hiểu Tinh, nhất là cái nam tử kia, quả thực hận Bạch Hiểu Tinh thấu xương, nếu không phải chủ nhân nói Bạch Hiểu Tinh không thể chết được, chỉ sợ Bạch Hiểu Tinh đã đi đời nhà ma rồi, sao có thể sống nhân nhả như vậy.

"Bạch Hiểu Tinh, hiện tại thế nào, có muốn nói hay không."

Rốt cục bảy ngày sau, bạch y nam tử lại đi vào thiên lao, nhìn bộ dáng Bạch Hiểu Tinh chật vật, nói thật, trong lòng hán hơi sợ hãi.

Rốt cục nữ nhân này là loại người gì, sao có thể đối mặt với hình phạt như vậy còn không mở miệng.

Nếu người khác, không cần nói là nữ tử, dù là một đại nam nhân sợ cũng không chịu nổi, nàng ta thật sự rất đáng sợ!

"..."

"Người đang nói cái gì?"

Hình như là cảm giác được Bạch Hiểu Tinh mở miệng, hán đưa tai vào sát miệng Bạch Hiểu Tinh, nghe thấy câu nàng nói, toàn thân lạnh run, bởi vì nàng nói.

"Rửa mặt chải đầu, lột da, sắt nung, thiên đao vạn quả, vòng gai, những thứ này ta còn chưa ném thử, sao có thể dễ dàng chết như vậy?"

Nam tử lui về phía sau một bước, trong mắt rốt cục có sự sợ hãi.

Trên đời này người đáng sợ nhất không phải là người ngoan độc với người khác, mà là người ngoan độc với bản thân mình, ngay cả chính mình còn ác độc như vậy, còn có chuyện gì mà không dám làm?

"Ha ha, chỉ đơn giản như vậy là có thể dọa được người sao, người như người, sao có thể tiếp tục hành hình ta được?"

Bởi vì thiếu nước mà giọng nói trở nên trầm thấp khàn khàn, trong thiên lao u ám giống như âm thanh của quỷ lệ vậy, khiến người ta sinh lòng sợ hãi, thấy Bạch Hiểu Tinh như vậy, bạch y nam tử thật sự rất sợ.

Trên đời này kẻ đáng sợ nhất người không sợ chết.

"Ha ha, Bạch Hiểu Tinh, người yên tâm, chúng ta sẽ không dụng hình nữa, bởi vì chúng ta biết, cho dù tiếp tục dụng hình cũng không hữu dụng, loại người xương cứng như người dụng hình cũng không hữu hiệu, nhưng chúng ta đã có biện pháp khác để đối phó người, Bạch Hiểu Tinh, người yên tâm, chúng ta còn nhiều biện pháp khiến người khuất phục."

Nói xong, hán xoay người đi ra ngoài, không dám ở lại nơi này nữa.

Tuy rằng vừa rồi hán nói rất hay, nhưng thật ra ở trong lòng hán vẫn rất sợ hãi, đối với Bạch Hiểu Tinh, hán sợ hãi theo bản năng.

--- Susubblue ~ diendanlequydon ---

Tuy rằng nam tử không phải sát thủ, nhưng lại là người bồi dưỡng ra một đám tử sĩ, cho nên thủ đoạn khiến người khác khуất phục rất nhiều, cho nên đã rơi vào tay hắ, cho dù xương cốt cứng rắn tới đâu cũng không hữu dụng, hắ sẽ có cách khiến đối phương mở miệng.

Nhưng lúc đối mặt với Bạch Hiểu Tình, người khуất phục lại biến thành hắ, hắ biết bản thân không có biện pháp, bởi vì Bạch Hiểu Tình cũng am hiểu cách tra khảo, người có tâm trí như vậy càng thêm kiên cường dẻo dai, sẽ không khуất phục dưới bất kỳ thủ đoạn gì.

Nhưng mà...

Nghe tới gì đó, khoe miệng nam tử nhếch lên một nụ cười trào phúng, cho dù thủ đoạn bình thường không thể khiến nàng khуất phục, nhưng có một thủ đoạn, chỉ cần ra tay Bạch Hiểu Tình nhất định sẽ khуất phục, dù sao, nàng vẫn là một nữ tử!

Ngày hôm sau, cuộc sống Bạch Hiểu Tình tốt hơn rất nhiều, mỗi ngày không bị hành hình nữa, tuy rằng vẫn bị nhốt trong đại lao, nhưng có ăn có uống, hơn nữa thức ăn cũng không tệ.

Mỗi ngày đều có một nam tử vội vàng tới đưa đồ ăn cho cuộc sống, hai lần đầu, vì muốn làm nhục Bạch Hiểu Tình, hắ cố ý ngã đồ ăn trên đất, muốn Bạch Hiểu Tình quỳ rạp trên mặt đất liếm.

Dù sao trong khoảng thời gian này Bạch Hiểu Tình không hề ăn gì cả, đến lúc đó, vì muốn sống thì chuyện gì cũng sẽ làm.

Nhưng hắ đã xem thường Bạch Hiểu Tình rồi, ngày đó Bạch Hiểu Tình sững sờ chịu đựng đói khát, một miếng cũng không ăn, thậm chí mấy ngày tiếp theo, cho dù là nam tử đưa đồ ăn còn nguyên vẹn tới, Bạch Hiểu Tình vẫn như cũ không ăn, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái.

Sau này bạch y nam tử lại xuất hiện, thấy được Bạch Hiểu Tình đói đến hấp hối, giận tím mặt, biết được nguyên nhân, hung hăng đánh nam tử kia hai mươi roi, làm cho hắ sượng mặt nằm trên giường hết mấy ngày.

Sau đó, hắ chỉ biết Bạch Hiểu Tình không phải là người mình có thể đắc tội, bởi vì nếu bàn về chuyện không muốn sống, hắ không phải là đối thủ của Bạch Hiểu Tình!

"Bạch Hiểu Tình, bây giờ ngươi còn không nói sao, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi!"

Hiện tại mặc kệ là bạch y nam tử hay chủ tử của hắ cũng đã không còn nhẫn nại nữa, bọn họ không có nhiều thời gian để lãng phí, dù sao nếu Triệu Từ Tu không chết, bọn họ muốn lật đổ Tấn Thiên quốc sẽ không dễ dàng.

Tuy rằng Lệ Vương tàn bạo bất nhân không có võ công, nhưng kỹ thuật mang binh đánh giặc lại thuộc hàng nhất đẳng!

"Ta không có lời nào để nói."

Nhiều ngày khảo vấn như vậy còn chưa rõ sa, nếu nàng muốn nói, đã nói rồi, vốn sẽ không chờ tới hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Phượng Nghiêu đến, Bạch Hiểu Tình được cứu

Edit: susubblue

Thấy bộ dạng của Bạch Hiểu Tình, bạch y nam tử cũng biết nàng sẽ không nói gì, chỉ hỏi lấy lệ như ngày thường thôi, quả nhiên, đáp án vẫn giống như hắ nghĩ, nhưng nàng không nói cũng không sao, hắ ghen khуất lâu lắm rồi, nếu nàng khai ra, không phải hắ sẽ mất cơ hội vui vẻ sao.

Không để ý thân thể Bạch Hiểu Tình suy yếu, vài người ném Bạch Hiểu Tình lên một chiếc xe.

Cảm giác được xe ngựa chậm rãi đi, Bạch Hiểu Tình nhàm chán suy đoán bọn họ sắp sửa đưa nàng đi đâu. Trong lòng cũng bình tĩnh, mặc kệ là đi đâu, bọn họ cũng muốn tra tấn nàng mà thôi.

Tới nơi, Bạch Hiểu Tình xuống xe, nàng nở nụ cười, đây là mục đích của bọn họ sao, hắ cho rằng làm như vậy, nàng sẽ sợ sao, nếu vậy thì hắ thật sự quá coi thường nàng rồi.

Thì ra, nơi bọn họ đến là quân doanh, xem ra chuẩn bị đưa Bạch Hiểu Tình tới đây làm quân kỹ

"Nữ nhân, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu ngươi..."

Bạch Hiểu Tinh nhìn người bên cạnh, khoe miệng nở nụ cười châm biếm, trong mắt cũng đầy vẻ khinh thường. "Người thật sự đã xem nhẹ ta rồi, người cho là một sát thủ sẽ coi trọng trình tiết sao, chỉ như vậy mà muốn khiến ta khuất phục người? Nằm mơ!"

Bạch y nam tử đột nhiên quay đầu, cả người tức giận đến phát run, hấn hung tợn nhìn Bạch Hiểu Tinh, hận không thể chém nàng thành từng mảnh nhỏ. Thời gian dài như vậy, Diễn Dàn Lequysdoon hấn dùng gần hết biện pháp, đều không thể khiến nữ nhân này khuất phục, chẳng lẽ ngay cả chiêu cuối cùng cũng không thể sao!?

"Người không sợ, tốt lắm, người đã không muốn khai, ta nghĩ dùng thân thể của người để khao thưởng tam quân cũng là chuyện không tệ, người nói xem, sau khi Triệu Tử Tu biết có phải sẽ lập tức chạy vội đến Quỷ quốc hay không?"

Nam tử cười âm hiểm, không sợ thật không, Bạch Hiểu Tinh, dù thế nào người cũng là một nữ nhân, cho dù hiện tại nàng không sợ, một lát nữa những người này thật sự đụng đến người, hấn không tin nàng không sợ!

Bạch Hiểu Tinh sững sốt, mặt đầy vẻ châm biếm, bạch y nam tử nói những lời này vì mục đích gì sao Bạch Hiểu Tinh lại không biết, hấn không phải là đang muốn làm nàng sợ hãi sao, làm nàng tự lo lắng, rối loạn trước, sau đó tất nhiên sẽ nói hết mọi chuyện. Nhưng bọn họ xem nhẹ nàng rồi, dù sao cũng là nàng một người hiện đại, nếu chỉ đơn giản như vậy đã bị dọa, vậy đây không phải là nàng!

"Bệ hạ có lệnh, nữ nhân này thưởng cho mọi người, cho nên, muốn chơi đùa thế nào mọi người cứ tùy tiện, chỉ cần giữ nàng sống là được rồi."

Giọng nói của hấn chậm rãi vang lên, giống như một sự giãy vò vậy, mắt luôn nhìn Bạch Hiểu Tinh mặt, muốn nhìn vẻ mặt sợ hãi của nàng, chỉ tiếc, không hề có, biểu cảm trên mặt nàng vẫn nhàn nhạt, giống như điều hấn nói, không hề liên quan đến nàng.

"Ta bệ hạ ban thưởng, ha ha, nha đầu đẹp như vậy, xem ra thân thể cũng nhất định rất mê hồn!"

Dung mạo của Bạch Hiểu Tinh ở Tấn Thiên quốc có thể xem như thuộc hàng nhất nhì, cho dù là đến Quỷ quốc cũng không thua bất kỳ ai, nhìn thấy người đẹp như vậy, làm huyết khí của đám binh lính này sôi trào.

"Như vậy, tiếp theo phải xem mọi người chơi đùa thế nào rồi, hôm nay hãy để tiểu mỹ nhân này biết binh lính Quỷ quốc của chúng ta lợi hại, chắc hấn đến lúc đó sẽ vui đến quên cả trời đất!"

Nghe thấy lời nói của bạch y nam tử đầy hàm ý tình dục, binh lính chung quanh đều phá lên cười, ánh mắt nhìn Bạch Hiểu Tinh cũng trở nên càng lúc càng khàn trương.

Mỹ nhân như vậy tuyệt đối là một cực phẩm, có thể nhắm nháp hương vị của nàng, cho dù chết cũng cam tâm tình nguyện!

Mà bạch y nam tử lại ngồi vào một góc, hứng thú nhìn Bạch Hiểu Tinh, hấn tin tưởng, hiện tại Bạch Hiểu Tinh chỉ mạnh miệng thôi, một hồi tất nhiên cũng sẽ khuất phục, dù sao không có một nữ nhân nào không đề ý trong sạch của bản thân!

"Ha ha, vị công tử kia, nếu người muốn tìm nam nhân cho ta thì cũng nên tìm người có bộ dáng nam nhân một chút chứ, một đám người gầy như que tăm, sao có thể làm cho ta vui đến quên cả trời đất."

Những lời nói của Bạch Hiểu Tinh đủ thâm độc, cây tăm? Nàng vừa nói xong, đám nam nhân này làm sao chịu nổi, ở trong mắt bọn họ, bản thân vô cùng uy vũ hùng tráng, vậy mà bây giờ lại bị một nữ nhân nói là cây tăm, loại cảm giác này thật sự rất...

Giờ phút này bạch y nam tử nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tinh, liền bị sặc nước, vốn uống rất nhiều nước, cứ như vậy mà phun ra hết, cả người trợn mắt há hốc mồm nhìn Bạch Hiểu Tinh.

Tuy rằng hấn biết Bạch Hiểu Tinh sẽ không dễ dàng khuất phục, nhưng không ngờ, không ngờ nàng lại nói ra những lời nói này, nàng thật sự là nữ nhân sao, hơn nữa...

Lại có thể nói ra chữ cây tăm, nữ nhân này thật sự không phải muốn đả kích người một cách bình thường mà!

"Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao, nếu ta nói sai rồi, người có thể tự nhìn lại xem, vừa ngắn lại vừa nhỏ, ai da, hiện tại ta hơi hoài nghi bị bọn họ có từng nằm trên người nữ nhân chưa, có phải không duy trì được lâu không."

Không có biện pháp, độ dài không đủ, không thể vào nổi bên trong thì làm sao bây giờ, nàng đang thương tiếc dùm đám nữ nhân kia!

Nghe vậy, sắc mặt binh lính chung quanh đều đỏ lên, bọn họ thật không ngờ nữ nhân này lại độc mồm độc miệng như vậy, quả thực chính là muốn hủy uy phong của bọn họ!

"Ha ha, tiểu nương tử, không thoải mái cũng phải dùng qua mới biết được, một người chưa từng trải qua chuyện này như người biết gì mà nói!" Câu nói cuối cùng, nam tử đã muốn nghiêng răng nghiêng lợi, không có biện pháp, không có nam nhân nguyện ý bị người ta nói là cây tăm, nói thành sau khi nằm trên nữ nhân, nàng ta vẫn còn tấm thân xử nữ.

"Ta cũng không muốn thử, người như người, lỡ lúc đó ta lại bị làm nửa vôi, người chịu khổ chỉ có ta."

Giờ phút này bạch y nam tử đã triệt để không còn gì để nói, hấn không hề ngờ được là Bạch Hiểu Tinh sẽ nói ra những lời này, giờ phút này trong lòng

hắn cũng có cảm giác thất bại, bởi vì hắn biết, chuyện hôm nay chỉ sợ cũng chỉ có thể dừng lại ở đây, thật sự là đáng tiếc!

Mà ở ngoài lầu doanh, một người khác nghe thấy lời nói này, sắc mặt đã tái xanh, hắn biết Bạch Hiểu Tinh rất buồn hắn, nhưng thật không ngờ lại buồn hắn đến mức này, mỗi một câu nói đều khiến nam nhân thương tích đầy mình, hiện tại hắn có chút đồng tình với Triệu Tử Tu.

Nhưng không thể không nói, hắn thật sự đã suy nghĩ nhiều, lúc đối mặt với Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối sẽ không nói những lời đã kích hắn như vậy.

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Hơn nữa trong lúc này, Bạch Hiểu Tinh cũng không thể không nói như vậy, tuy rằng Bạch Hiểu Tinh là một người hiện đại thật sự không xem trình tiết ra gì, nhưng không có nghĩa là người nào cũng đều có thể chạm vào nàng, nhất những người này tám chín phần đều xiên vẹo như dưa chuột, như quả táo mút, nhìn đã khiến người ta cảm thấy ghê tởm!

"Ha ha, Quý quốc thật sự có hàm ý, quốc gia khác binh lính đều uy vũ hùng dũng, khỏe mạnh, mà binh lính Quý quốc ai cũng đều vừa ngắn vừa nhỏ, chặc chặc chặc, như vậy thì..."

Bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, bởi vì nàng người đang nói chuyện là ai.

Phượng Nghiêu!

Không ngờ cuối cùng hắn lại xuất hiện ở nơi này, người tới cứu nàng lại là Phượng Nghiêu!

Điều này thật sự ngoài dự kiến của Bạch Hiểu Tinh, vốn nàng cho rằng sẽ không có ai đến cứu nàng, cho dù là có người cũng sẽ do Triệu Tử Tu phái tới, nhưng thật không ngờ, người đầu tiên xuất hiện ở đây lại là Phượng Nghiêu.

Thật ra cũng không có cách nào khác, dù sao Phượng Nghiêu cũng là các chủ Thiên Ân các, có một số việc tin tức hắn lấy được vẫn tương đối nhanh hơn người khác, hơn nữa...

Thật ra lúc Bạch Hiểu Tinh bị bắt đi Phượng Nghiêu cũng ở đó, chẳng qua lúc trước thấy Bạch Hiểu Tinh cần một chương vì Triệu Tử Tu, trong lúc nhất thời sững sốt, rốt cục lúc phục hồi tinh thần lại, Bạch Hiểu Tinh đã biến mất không thấy đâu.

Cho nên, cuối cùng, sau khi điều tra, mới phát hiện nàng đang ở Quý quốc, Phượng Nghiêu lập tức đến đây, nhưng vẫn đến chậm, trong khoảng thời gian này, Bạch Hiểu Tinh vẫn bị dụng hình, nhưng cuối cùng coi như hắn xuất hiện đúng lúc, dù sao Bạch Hiểu Tinh vẫn chưa bị đám nam nhân này chạm vào.

"Người là..."

Nhìn Phượng Nghiêu bỗng nhiên xuất hiện, bạch y nam tử có dự cảm bất hảo, không biết vì sao, hắn cảm thấy nam nhân này rất khó đối phó!

Không thể không nói, bạch y nam tử cảm giác cực kỳ chính xác, thân là các chủ Thiên Ân các sao có thể là người dễ đối phó được!

"Ta là ai không quan trọng, hiện tại ta xuất hiện ở đây là vì muốn cứu nàng."

Nói xong, bóng dáng lóe lên, đi tới trước mặt Bạch Hiểu Tinh, một tay kéo nàng vào ngực, chuẩn bị rời đi.

Mà Bạch Hiểu Tinh luôn kiên trì cũng cho rằng có người tới cứu nàng, buông lỏng tinh thần ngắt đi.

Thật ra vết thương của Bạch Hiểu Tinh rất nặng so với vẻ ngoài, dù sao trọng thương trong vài ngày ngắn ngủn liền bị đưa đến đây tất nhiên vẫn không chăm sóc tốt, mấy ngày nay Bạch Hiểu Tinh không có chuyện gì, hoàn toàn là vì cứng rắn chống cự, dựa vào nội lực duy trì tỉnh táo để mình đứng vững ở đây.

Hiện tại, rốt cục cũng có người tới cứu nàng, cuối cùng một tia kiên cường chống cự cũng mất, liền ngắt đi, điều này cũng không có cách nào chống lại.

Mà Phượng Nghiêu nhìn thấy người trong ngực đã ngắt đi, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, mấy ngày nay ở Quý quốc chuyện đã xảy ra chuyện gì Phượng Nghiêu đều biết, hắn vốn cho rằng Bạch Hiểu Tinh sẽ không chịu đựng nổi, sẽ nói hết mọi chuyện ra, lại thật không ngờ cuối cùng nàng lại cứng rắn chống đỡ.

Hiện tại đối với Bạch Hiểu Tinh, Phượng Nghiêu cảm thấy rất bội phục, cũng vậy, trong lòng cũng có chút khó chịu, nếu lúc trước không để nàng rời đi, có phải cũng có thể bảo hộ được nàng không.

Mặc kệ bây giờ nghĩ thế nào, có một điều có thể khẳng định chính là, hắn cần phải đưa Bạch Hiểu Tinh rời đi!

"Mang nàng đi? Vậy phải xem bản lĩnh của người!"

Nhìn Phượng Nghiêu, trong mắt bạch y nam tử hiện lên một tia kinh ngạc, người này khó đối phó! Nhưng mặc kệ như thế nào, hôm nay hắn tuyệt đối không thể để cho Bạch Hiểu Tinh rời đi.

Hơn nữa, nói không chừng nam nhân này sẽ biết gì đó về Triệu Tử Tu, như vậy cũng tốt!

Chẳng qua hấn không ngờ, hôm nay vì nghĩ sai nên dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, để lại một ác ma khát máu!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Giết chóc vô hạn

Edit: susubluu

"Ý của các người là không muốn thả người?"

Thật ra sao Phụng Nghiêu lại không nhìn ra ý của đám người này, có lẽ dưới tình huống khác hấn còn có hứng thú đùa cùng bọn họ, nhưng lúc này, hấn hoàn toàn không có tâm tình kia, bởi vì tình huống của Bạch Hiểu Tình thật sự không khả quan!

"Vị công tử này, không phải chúng ta không muốn thả người, mà nàng đã giết nhiều người của chúng ta như vậy, không bắt nàng lại không được!"

Giờ phút này bạch y nam tử không phân rõ phải trái, hấn biết Phụng Nghiêu sốt ruột rồi đi, hấn càng sốt ruột hơn, càng muốn chiếm được nhiều lợi ích, nói không chừng Bạch Hiểu Tình sẽ vì nam nhân này mà chịu nói ra gì đó.

Chỉ tiếc, hấn đã đoán sai, cho tới bây giờ không ai có thể uy hiếp Phụng Nghiêu, nếu bạch y nam tử tự nguyện thả Bạch Hiểu Tình đi, nói không chừng hấn sẽ bỏ qua cho khoảng thời gian bọn chúng làm Bạch Hiểu Tình bị thương, nhưng vì lời nói của hấn, làm Phụng Nghiêu vốn định bỏ ý định báo thù lại nổi giận dỗi dỗi.

Bọn họ đã muốn chết, vậy hấn sẽ thành toàn cho bọn họ!

Cũng may hiện tại Bạch Hiểu Tình đã ngủ, nếu không, lúc Phụng Nghiêu thật sự giết hại, nói không chừng Bạch Hiểu Tình sẽ bị dọa sợ, bởi vì thù đoạn của Phụng Nghiêu không phải chỉ nhuộm máu, nhìn qua, sẽ giống với cảnh trong giấc mơ của nàng, mọi thứ chung quanh đều nhuộm máu.

"Dừng tay! Dừng tay! Dừng tay! Mau dừng tay! Ta cho các người rời đi, ta lập tức thả các người rời đi, không cần giết nữa, không cần giết nữa!"

Vì sao bạch y nam tử lại biến thành bộ dạng này, vừa rồi không phải là không có chuyện gì xảy ra sao, vì sao đảo mắt một cái liền bắt đầu giết chóc, vốn Phụng Nghiêu cũng mặc bạch y, nhưng lúc này đã loang lổ đầy màu đỏ tươi, hoàn toàn dùng máu tươi để nhuộm đồ!

Nhìn đám binh lính ngã xuống, rốt cục bạch y nam tử cũng biết mình đã gặp phải người không nên dây vào!

"Vừa rồi ta muốn các người để bọn ta đi, các người lại không chịu, hiện tại cản đường ta nên ta phải thanh lý bớt thôi, không phải sao?"

Phụng Nghiêu nói nhẹ nhàng nhàn nhạt, giống như đang xử lý một đồng rác rưởi chặn đường, nhưng trên thực tế tất cả đều là người, đều là mạng người!

Nhìn Phụng Nghiêu đứng ở giữa đồng thi thể, hiện tại trong lòng bạch y nam tử chỉ có một ý niệm, dẫn dắt đám lính quỳ đống đó là để người này rời đi, khiến hấn lập tức rời khỏi nơi này, cho dù hấn mang Bạch Hiểu Tình đi cũng được, chỉ cần tên sát tinh này rời khỏi đây là được rồi!

Nhưng sao Phụng Nghiêu có thể thuận theo ý hấn, nhất là lúc hấn ôm Bạch Hiểu Tình mới phát hiện nàng đã gầy đi không ra hình người nữa rồi, xem ra trong khoảng thời gian này nàng bị ngược đãi không nhẹ.

Điều này làm Phụng Nghiêu cảm thấy tim mình hơi đau, cho nên, hấn càng thêm không thể tha thứ cho những người này!

"Ta thả các người đi, sau khi các người rời đi ta cam đoan sẽ không phái người truy bắt dọc đường đi, ta cam đoan, không cần chém giết nữa, bọn họ đều vô tội!"

Nhìn một đám tinh binh ngã vào tay Phụng Nghiêu, bạch y nam tử thật sự sắp điên rồi, hấn thật không ngờ ngờ Phụng Nghiêu lại lợi hại như vậy, vốn cho rằng những người này có thể khiến Bạch Hiểu Tình khuất phục, nhưng đột nhiên lại xuất hiện nam tử này, bọn họ cũng muốn hấn khuất phục.

Nhưng mà, cuối cùng người chịu khuất phục là bọn họ.

Phụng Nghiêu không thèm nghe, tay phải nắm một con dao, mà tay trái vẫn ôm Bạch Hiểu Tình, hiện tại hai người gắn bó với nhau làm cho người ta cảm thấy rất hài hòa, cho dù hiện tại trên người hai người đều đầy màu đỏ tươi.

"Không, dừng tay! Không cần giết nữa!"

Nơi này là căn cứ huấn luyện bí mật của Quý quốc, binh lính ở đây cũng không phải người thường, nếu những tinh binh này đều bị giết sạch, nhất định bệ hạ sẽ nổi điên!

"Không cần?" Giọng nói của Phụng Nghiêu lạnh như băng. "Lúc các ngươi tra khảo nàng vì sao không hỏi xem nàng có muốn hay không, lúc ngươi ném nàng cho đám cầm thú này, sao ngươi không hỏi xem nàng có muốn hay không, lúc đó các ngươi không hỏi, như vậy hiện tại cũng không có tư cách nói không với ta!"

Phụng Nghiêu gần từng chữ một, trong mắt cũng lạnh như băng, bọn họ đã làm Bạch Hiểu Tình bị thương, như vậy hắn sẽ hủy diệt toàn bộ!

Hiện tại bạch y nam tử đã biết bản thân mình sai rồi, hơn nữa là quá sai, mặc kệ là nam tử này, hay là Bạch Hiểu Tình cũng không phải người bọn họ có thể tùy ý đắc tội, hiện tại hắn đã thấy hậu quả!

"Vậy ngươi nói đi, phải làm thế nào ngươi mới rời đi, chỉ cần ngươi đề xuất điều kiện, chúng ta đều có thể đồng ý, cho nên, không cần tiếp tục giết người nữ!"

Bỏ dưng những người này không dễ, nếu hôm nay bị giết sạch rồi, kế hoạch của chủ thượng sẽ bị phá hủy, cho nên, chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra!

"Cái gì cũng có thể sao? Ha ha, tốt lắm, ta muốn mạng của các ngươi!"

Giọng nói của Phụng Nghiêu âm lãnh, ánh mắt cũng âm trầm nhìn đám người này.

Chính bọn họ, chính là những người này làm hại Bạch Hiểu Tình biến thành bộ dạng này, lại muốn dùng nàng để khao thưởng tam quân, người như vậy sao có thể đủ tha thứ, cho nên, chết đi, toàn bộ đều chết hết đi!

Lúc binh lính gặp sát thủ, kết quả rất rõ ràng, vốn đang vây chung quanh Phụng Nghiêu, từng người một đều ngã xuống, chết không nhắm mắt!

"Ngươi là ai, ngươi là ai! Rốt cuộc ngươi là ai? Chúng ta và ngươi không có thù, vì sao muốn tới đây hủy căn cứ của ta!"

Mắt bạch y nam tử đã đỏ lên, vốn mọi chuyện rất thuận lợi, Bạch Hiểu Tình có thể sẽ nói mọi chuyện của Triệu Tử Tu, nhưng hiện tại lại vì một nam nhân bỗng nhiên xuất hiện, phá vỡ mọi kế hoạch của hắn!

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Nhưng bạch y nam tử tính toán nhầm rồi, thật ra cho dù không có Phụng Nghiêu, Bạch Hiểu Tình cũng sẽ không nói gì, hơn nữa, binh doanh này cũng sẽ bị hủy diệt!

"Ngày xưa không thù nhưng gần đây lại kết thù? Vừa rồi ta nói ta tới đón Bạch Hiểu Tình trở về, ngươi đã làm thuộc hạ của ta bị thương, như vậy nên chuẩn bị tâm lý bị ta trả thù đi!"

Thuộc hạ của ta?

Trên đời này người có thể nói Bạch Hiểu Tình là thuộc hạ chỉ có mình Triệu Tử Tu, không phải sao, vậy nam nhân này là ai, rốt cuộc nam nhân giống như yêu tinh này là ai!

Trong nháy mắt, một cái tên kích động hiện lên trong đầu hắn.

Phụng Nghiêu!

Các chủ Thiên Ân các, Phụng Nghiêu!

Ngoài Triệu Tử Tu, chỉ có duy nhất một người có tư cách nói Bạch Hiểu Tình là thuộc hạ của hắn, dù sao cho dù Bạch Hiểu Tình đã rời khỏi tổ chức, nhưng nàng đã từng là sát thủ Thiên Ân các!

Lúc nghĩ thông suốt, sắc mặt bạch y nam tử trắng bệch, thì ra người này là Phụng Nghiêu, người có được toàn bộ Thiên Ân các, nơi ở của sát thủ lãnh huyết vô tình!

Máu tươi bắn ra, bắn tung tóe lên mặt bạch y nam tử.

Giờ phút này hắn mới phát hiện, cách hắn không xa vừa có một người bị giết, nhưng cả người bị chém làm hai, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Ngay sau đó, bạch y nam tử cũng cảm giác được ngực của mình đau xót, chờ hắn phản ứng lại, mới phát hiện bản thân bị một con dao sắc bén đâm vào ngực.

Trong nháy mắt, bạch y nam tử ngã xuống đất, không còn tiếng động.

"Giết toàn bộ người ở đây!"

Liếc mắt nhìn chỗ này một cái, Phụng Nghiêu ôm Bạch Hiểu Tình nhanh chóng rời đi, diễn-dàn, lẽ>quý[don bởi vì hắn không biết nếu chậm trễ, hậu quả sẽ thế nào, hiện tại Bạch Hiểu Tình quá suy yếu, nếu chậm trễ, rất có thể không thể giữ nổi tính mạng.

Mà người bên cạnh thấy sắc mặt nữ nhân trong ngực Phụng Nghiêu tái nhợt, hoàn toàn không còn bộ dáng thiếu nữ, trong mắt cũng có chút phức tạp, aizz, hiện tại mọi chuyện càng lúc càng phiền toái!

Hiện tại chuyện duy nhất Phụng Nghiêu có thể làm chính là dùng tốc độ nhanh nhất đưa Bạch Hiểu Tinh đi chữa trị, nếu không, hôm nay nàng thật sự có thể sẽ chết oan uổng.

Phải biết rằng mấy ngày nay Bạch Hiểu Tinh đều phải chịu tra tấn không bình thường, tuy rằng ở ngoài mặt nhìn qua không có chuyện gì lớn, nhưng Phụng Nghiêu biết, nếu mặc kệ nàng, tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện!

"Chủ nhân, chúng ta có đại phu tốt nhất, ta tin đại phu Thiên Ân các tốt hơn bên ngoài rất nhiều."

Một người thấy vẻ mặt lo lắng của Phụng Nghiêu liền biết là chuyện gì xảy ra, cũng may phó các chủ đã nhắc nhở bọn họ đưa người có y thuật tốt tới, không ngờ trong lúc này thật sự có chỗ hữu dụng!

"Tốt lắm, hiện tại chúng ta mau trở lại đi, nếu chậm trễ, chỉ sợ Bạch Hiểu Tinh sẽ mất mạng!"

Hiện tại không biết tình huống của Bạch Hiểu Tinh thế nào, trong lòng Phụng Nghiêu biết, trên người nàng cực nóng, người bình thường vốn sẽ không chịu nổi, nếu không nhanh chóng hạ sốt, Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn có khả năng sẽ bị sốt đến hôn mê, hoặc là bị biến chứng, đến lúc đó sẽ rất nghiêm trọng!

"Chủ nhân, không cần lo lắng, Bạch cô nương là cát nhân thiên tướng, sẽ không xảy ra chuyện gì."

Thật ra cảnh tượng vừa rồi, đừng nói là Phụng Nghiêu, cho dù là bọn họ cũng cảm thấy có chút kinh sợ, nhiều đại nam nhân như vậy mà lại vây quanh một nữ nhân, nhìn qua là biết họ muốn làm gì.

Mà khi đó sát ý trong mắt Bạch cô nương cũng rất rõ, giống như lúc nào cũng có thể giết những người đó.

"Ừ, chỉ mong người nói đúng, hiện tại chúng ta đi, nàng không thể chịu nổi nữa."

Phụng Nghiêu nói một tiếng, lập tức bế Bạch Hiểu Tinh dậy, mang về căn cứ của bọn họ, bởi vì tất cả mọi người biết, hiện tại nếu không nhanh chóng chữa trị, Bạch Hiểu Tinh sẽ mất mạng, chắc chắn là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Bản thân bị trọng thương

Edit: susubluu

Trong lúc hôn mê cả người nàng nóng lên, Bạch Hiểu Tinh biết bản thân mình phát sốt, hơn nữa rất nghiêm trọng, chắc miệng vết thương bị nhiễm trùng.

Từ lúc trọng thương, miệng vết thương vẫn chưa được xử lý tốt, tuy rằng đã không còn chảy máu, may mắn không mất máu quá nhiều mà chết, nhưng chẳng lẽ lại bị nhiễm trùng mà sao? Trong lúc mê mang, Bạch Hiểu Tinh đều không biết mình đang suy nghĩ cái gì, trong lòng có chút buồn cười, chẳng lẽ bản thân thật sự sẽ mất mạng như thế này sao?

Có lẽ vận mệnh đã như vậy, thôi, thứ nàng nên làm cũng đã làm, hiện tại chỉ có thể phó thác cho số mệnh, kiếp trước nàng giết nhiều người như vậy, nghiệp chướng đã rất nặng nề.

Hiện tại may mắn sống tới giờ, tính ra nàng cũng có lỗi, thật ra sống nhiều năm như vậy sao trong lòng Bạch Hiểu Tinh lại không có một chút áy náy được, dù sao cũng đã có quá nhiều người chết ở trong tay nàng.

Mơ mơ màng màng suy nghĩ một hồi, sau đó lại rơi vào hôn mê. Không biết qua mấy ngày mấy đêm, cũng không biết bản thân nửa mê nửa tỉnh bao lâu, dù sao điều duy nhất mà Bạch Hiểu Tinh có thể xác định chính là nàng còn sống, vẫn chưa chết.

Hơn nữa còn thoáng biết được có đại phu tới xem bệnh cho nàng, có người bắt mạch cho nàng, thậm chí bên tai còn có một thanh âm thân thiết, nhưng vì sao thanh âm đó lại quá mờ mịt, cho nên, không biết rõ hẳn là ai.

Sau đó có người nâng đầu nàng dậy đổ nước thuốc đắng ngắt vào miệng nàng, không sai, là đổ vào, động tác rất thô lỗ, giống như việc chăm sóc bệnh nhân chỉ như làm nhiệm vụ vậy, sau khi nước thuốc chảy vào miệng nàng rồi là hoàn thành nhiệm vụ, rồi sau đó lập tức rời đi.

Hình như lại qua mấy ngày nữa, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy đầu óc càng ngày càng thanh tỉnh, nhưng không biết vì sao mà thân thể vẫn chưa cử động được, loại cảm giác này khiến cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy miệng vết thương trên người đã không còn đau nữa, diễnda,n"le]quýd/ôn chỉ có đầu óc choáng váng giống như bị chìm vào trong nước vậy, giờ khắc này nàng rất muốn đứng lên, muốn biết rốt cục bản thân đang bị cái gì, nhưng toàn thân vô lực, thậm chí ngay cả sức đề mở mắt còn không có.

Trên người vẫn cảm thấy rất nóng, xem ra vẫn chưa hạ sốt, không biết tình trạng của nàng thế nào rồi, đầu óc đã dần dần tỉnh táo lại, Bạch Hiểu Tinh có thể nghĩ ra vài ngày nay ai là người chăm sóc nàng, dứt thuốc cho nàng cũng là sát thủ, hoàn thành nhiệm vụ liền rời đi, đây là tác phong của sát thủ.

Hơn nữa dù không phải như vậy, nàng cũng còn nhớ rõ, người cuối cùng đưa nàng đi là Phurong Nghiêu, chính là tên yêu nghiệt đó cứu nàng.

Cảm thấy nhàm chán vô nghĩa, cuối cùng Bạch Hiểu Tinh chỉ có thể lựa chọn tiếp tục ngủ. Nhưng, kết quả lại mơ thấy cảnh tượng đẫm máu kia.

Lại một lần nữa, lại là giấc mộng đỏ, lại là bầu trời màu đỏ sẫm, lại là phi tiêu máu bay đầy trời, Bạch Hiểu Tinh đã không biết đây là lần thứ mấy nhìn thấy cảnh tượng này, một lần lại một lần, nhiều lần đều như thế này, chẳng lẽ giấc mộng này không có gì mới lạ sao?

"Ha ha, máu, ta muốn, ta muốn nhiều máu hơn nữa! Cho ta máu, Bạch Hiểu Tinh, ta muốn máu, cho ta, cho ta!"

Lại là giọng nói đó, lại là câu nói kia, hiện tại Bạch Hiểu Tinh đã hoàn toàn không còn cảm giác gì, chỉ hi vọng giấc mơ có thể sớm kết thúc, giấc mộng giống nhau sẽ biến thành đáng ghét!

"Người cần máu, không phải trong mộng này có rất nhiều người sao, lôi ra đây, ta giúp người giết hết toàn bộ, người cần bao nhiêu máu cũng có thể, nhưng đừng gộp ta và người làm một, cho dù ta khát máu, cũng sẽ không biến thành ác ma thị huyết."

Bạch Hiểu Tinh nhận nhặt phù định, nàng bắt đầu chậm rãi chấp nhận sự thật này, nàng đã là sát thủ, như vậy sao có thể không khát máu được!

Hiện tại nàng đã không còn kịch liệt phủ định nữa, bởi vì Bạch Hiểu Tinh biết, mặc kệ phủ định thế nào cũng không phá tan cảm giác khát máu ở đáy lòng được, như vậy nàng sẽ vui vẻ tiếp nhận, như vậy không phải tốt hơn sao, thiếu nữ này đã nói bọn họ là một, như vậy nàng sẽ nỗ lực coi các nàng là cùng một người.

"Còn muốn phủ nhận sao? Ha ha, Bạch Hiểu Tinh, người không nên lừa mình dối người nữa, người quên rồi sao, ta là người, người chính là ta, ta khát khao cái gì, tất nhiên người cũng khát khao cái đó. "

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Thanh âm của nàng như đánh tan lý trí của Bạch Hiểu Tinh, lặp đi lặp lại liên tục, làm Bạch Hiểu Tinh không có chỗ trốn, cho dù Bạch Hiểu Tinh có thái độ lạnh nhạt cũng không được, nàng muốn Bạch Hiểu Tinh biết chính nàng là một người khát máu, giọng nói kia luôn khẳng định điều này.

"Suy nghĩ kỹ một chút..., suy nghĩ kỹ một chút xem rốt cục người là loại người gì."

"Ta hạng người gì rất quan trọng sao, ta chỉ là một người bình thường, dù ta giết nhiều người, người ta dính nhiều máu tươi nhưng ta vẫn là ta, ta vẫn là Bạch Hiểu Tinh, có gì khác sao!"

Bạch Hiểu Tinh gằn từng chữ, nhưng trong lòng luôn có một giọng nói nói cho nàng biết, không phải, nàng không phải là người như thế, thật ra nàng là ma quỷ giết người.

"Ha ha, người thường? Bạch Hiểu Tinh, sao người có thể là người thường được, người và ta vĩnh viễn không thể là người thường được, người quên rồi sao, huyết thiã (thi thể máu), chúng ta là huyết thiã, sinh mạng của chúng ta sẽ luôn làm bạn với máu tươi!"

Giọng nói đó vẫn mê hoặc Bạch Hiểu Tinh như trước, nói cho nàng biết, sinh mạng của nàng không thể không có máu tươi.

"Cho dù không thể không có máu tươi thì thế nào, ta đã nhìn ra, ở bên cạnh Tử Tu sớm muộn gì cũng có một ngày sinh mạng của ta sẽ phủ kín máu tươi!"

Đối với việc Bạch Hiểu Tinh lại phủ nhận, hình như giọng nói kia đã mất tính nhẫn nại, cũng không giải thích nữa, ngay sau đó, trong không gian đỏ thẫm này xuất hiện vô số bóng người màu đỏ.

"Có tin hay không tự người thử đi, Bạch Hiểu Tinh, muốn hay không, giết sạch những người ở đây người mới có thể rời đi!"

bóng người màu đỏ đánh về phía Bạch Hiểu Tinh, một đôi bàn tay to đánh xuống cổ của nàng, nàng lập tức cảm thấy cả người hít thở không thông.

Lại là thế này sao, lại là những ảo ảnh máu sao, sao không có gì thay đổi vậy, đúng là chẳng có gì hay ho.

Không chút hoang mang chém rớt huyết ảnh trước mắt, Bạch Hiểu Tinh miễn cưỡng nói, "Nếu người cảm thấy không chân thực, nên đổi thành người thật đi, kiểu chiến kiểu này ta đã không còn cảm giác gì rồi.

Con người có ý chí sống rất kinh người, ngay khi huyết ảnh sắp giết chết Bạch Hiểu Tinh, không biết từ khi nào trong tay nàng lại có thêm một thanh kiếm, không chút do dự, kiếm trong tay hung hăng chém về phía huyết ảnh.

Trong nháy mắt, máu tươi bắn ra, bắn tung tóe lên mặt Bạch Hiểu Tinh.

Nhưng lúc này nàng không hề sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy vui sướng vì mình tìm được đường sống trong chỗ chết, Bạch Hiểu Tinh bình thản nhìn mọi thứ, còn nghĩ chuyện vừa rồi không liên quan đến nàng.

Rõ ràng vừa rồi nguy hiểm như vậy, nếu nàng chậm một chút, người chết sẽ biến thành nàng, diễm,dần""lê,,quýdoon nhưng cuối cùng, Bạch Hiểu Tinh vẫn lạnh nhạt nhìn tất cả những thứ này, giống như một người ngoài cuộc, chẳng qua, kiếm trong tay lại không hề dừng lại.

Một cái, hai cái, ba cái..

Từng huyết ảnh ngã xuống trước mặt Bạch Hiểu Tinh, nàng không hề sợ hãi, không có gì cả, chỉ nhìn đám huyết ảnh trước mắt, không ngừng chém giết.

Thậm chí máu tươi phun vào trong miệng của nàng, nàng cũng cảm thấy rất ngọt, đó là một loại cảm giác không thể nói thành lời.

Nhẹ nhàng liếm vết máu ở khóe môi, ừ, hương vị không tệ, còn rất ngọt nữa, làm cho người ta không cảm thấy chán ghét.

Rốt cục, khi huyết ảnh cuối cùng ngã xuống, giọng nói kia lại vang lên, nhưng lần này, rõ ràng đầy chế giễu.

"Giờ phút này ngươi còn dám nói ngươi không khát máu không, ngươi xem vừa rồi ngươi giết bao nhiêu người, nhìn cho kỹ đi. Ha ha, có phải vừa rồi cảm thấy máu tươi rất ngọt không, hi hi, ta có thể cảm nhận được suy nghĩ của ngươi."

Trong nháy mắt, Bạch Hiểu Tinh ngậy ngán cả người, nhìn mặt đất đầy thi thể.

Lần này hình như rất nhiều người, nhưng Bạch Hiểu Tinh không hề để ý, dù sao hiện tại rất nhiều chuyện khiến nàng suy nghĩ cẩn thận, cho dù giết người thì đã sao!

Vừa rồi nhiều người chết dưới kiếm của nàng như vậy, nàng lại còn cảm thấy vui vẻ, đó là một cảm giác vui sướng phát ra từ tận linh hồn.

Ha ha, quả nhiên, nàng không có cách nào áp chế sự khát máu tận linh, quả nhiên là vậy!

Rốt cục, Bạch Hiểu Tinh cũng thoát khỏi ác mộng đó, nàng run run giơ hai tay lên trước mắt mình, không có, thật tốt, không có vết máu, trắng nõn, khô mát, cũng không bị nhuộm máu tươi, trắng nõn làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn.

Hiện thực không giống với trong mộng, thật tốt quá, vừa rồi là mộng, không phải hiện thực, nàng không phải là ác ma giết người, nàng không giết chết nhiều người như vậy, nàng không khát máu.

Nhưng nàng thật sự không khát máu sao?

Chỉ có bản thân Bạch Hiểu Tinh mới biết được, vừa rồi những gì thiếu nữ kia nói đều là sự thật, nàng rất khát máu, thậm chí trong nháy mắt, nàng còn cảm thấy máu rất ngọt nữa, nhưng, không sao cả, chỉ cần có thể bảo vệ tâm hồn là tốt rồi, giết nhiều người thì sao, chỉ cần không đánh mất lý trí thì không sao cả.

Cảm giác được thân thể của mình vẫn không động đậy được, Bạch Hiểu Tinh lại thở dài, ai, khi nào thì nàng mới tỉnh lại đây, hiện tại tình trạng của thân thể thật quá kém!

Còn nữa, hiện tại nàng thật sự hơi nhớ Triệu Tử Tu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Có khả năng mãi mãi sẽ không tỉnh lại?

Edit: susublu

Cảm giác của Bạch Hiểu Tinh vẫn không sai, nhưng nàng lại không biết lúc đầu khi nàng hôn mê những người chung quanh bị tra tấn đến thế nào, vào lúc ấy mọi người đều cho rằng có khả năng Bạch Hiểu Tinh sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

"Nói rõ cho ta, ngươi có ý gì, nếu không nói rõ, ta sẽ cho ngươi vĩnh viễn không phải nói chuyện nữa"

Nghe thấy lời đại phu nói Phượng Nghiêu thật sự sợ, hẳn thật sự không ngờ Bạch Hiểu Tinh lại bị thương nặng như vậy, thậm chí có nguy hiểm đến tính mạng.

"Bẩm các chủ, là y thuật của thuộc hạ không tinh thông, Bạch cô nương bị thương quá nặng, thuộc hạ thật không ngờ đối phương lại nhẫn tâm như vậy, hơn nữa quan trọng nhất là, hiện tại trong thân thể của Bạch cô nương hình như còn có một cỏ trùng đang tàn phá nữa."

Hắn nghe nói người Quý quốc tâm ngoan thủ lạt, nhưng thật không ngờ lại có thể đối đãi ngoan độc với một cô nương như vậy, đừng nói là cô nương, dù là một nam tử, thủ đoạn như vậy cũng quá hung tàn!

Thật ra đại phu đã hiểu lầm bạch y nam tử, hắn cũng không muốn cho Bạch Hiểu Tinh dùng cổ, nhưng vì không có cách nào phế võ công của nàng, thậm chí là hạ độc cũng không được, cuối cùng chỉ có thể ra hạ sách này.

Phải biết rằng, trong mắt bạch y nam tử cổ trùng này rất trân quý, cho Bạch Hiểu Tinh dùng xong hắn còn thấy mệt!

"Vậy không có cách nào để trị sao?"

Chỉ cần nghĩ đến việc Bạch Hiểu Tinh sẽ chết, hoặc là sẽ ngủ say vĩnh viễn, Phụng Nghiêu liền cảm thấy rất khó chịu, có một loại cảm giác rất khó nói.

"Thật ra cũng không phải không có, nhưng vẫn phải xem ý chí sống của Bạch cô nương, nếu ý chí muốn sống của Bạch cô nương đủ mạnh, vẫn có thể tỉnh lại." Nhưng hắn biết, khả năng này rất khó, phải có ý chí mãnh liệt cỡ nào mới tỉnh lại được chứ!

"Quên đi, bản Các chủ không hỏi nữa, cho dù hỏi nữa cũng không có kết quả gì, ngươi lo trị liệu cho tốt là được."

Phụng Nghiêu biết, cho dù hỏi nữa cũng sẽ không có kết quả gì, cho nên không hỏi sẽ tốt hơn, dĩ nhiên hi vọng tỉnh lại càng lớn thất vọng sẽ càng nhiều.

Đạo lý này Phụng Nghiêu hiểu rõ hơn so bất luận kẻ nào, nhất là tình trạng hiện tại của Bạch Hiểu Tinh cũng thật sự không tốt, có thể không chết đã xem như là kỳ tích rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy thương thế trên người nàng, Phụng Nghiêu thật sự rất muốn lời hết đám người chết ở quân doanh về đánh.

Trên người của nàng đủ loại vết thương, vết thương do roi, do dao, bị phỏng do lửa, dùng khí cụ đánh cho bị thương. Dù là loại vết thương gì, chỉ cần tìm, thì nhất định có thể thấy trên người Bạch Hiểu Tinh.

Hắn không biết đối phương có thù hận với Bạch Hiểu Tinh lớn đến mức nào, lại có thể làm đến bước này!

"Các chủ, rốt cục họ có thù hận gì với Bạch cô nương, vì sao trong thân thể nàng ngoại trừ cổ trùng còn có dấu vết của độc được?" Câu nói vừa vang lên, mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

Hạ cổ còn chưa xong, còn muốn hạ độc, vốn chính là không giết chết nàng sẽ không cam lòng mà!

Nhẹ nhàng lắc đầu tỏ vẻ bản thân hắn cũng không biết, nhưng trong lòng Phụng Nghiêu hiểu, đối phương làm như vậy chỉ vì muốn lấy tin tức về Triệu Tử Tu từ Bạch Hiểu Tinh, nhưng thật không ngờ miệng Bạch Hiểu Tinh lại kín như vậy, dùng hết biện pháp cũng không khiến nàng nói ra một chữ!

"Ngươi trị liệu cho nàng đi, cố gắng hết sức giúp Bạch Hiểu Tinh tỉnh lại."

Nhìn Bạch Hiểu Tinh nằm ở trên giường, Phụng Nghiêu trầm nghĩ, nếu Triệu Tử Tu thấy được nàng như vậy, không biết sẽ nghĩ sao, có phải sẽ trực tiếp hủy diệt toàn bộ Quý quốc hay không?

Nhưng nghĩ lại, Quý quốc bị hủy diệt cũng tốt, hoàn toàn không quan trọng, không nói những cái khác, ngay khi họ khiến Bạch Hiểu Tinh bị thương, đã không thể tha thứ được!

Nhìn vết thương trên người Bạch Hiểu Tinh, trong lòng Phụng Nghiêu càng ngày càng hận!

Trên đời này sao lại có người tàn nhẫn như vậy, sao có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, dĩ nhiên nếu bọn họ thật sự giết Bạch Hiểu Tinh, hắn cũng không có cảm giác này, nhưng bọn họ lại tra tấn Bạch Hiểu Tinh!

"Dạ, các chủ, ta đã biết, ngài cũng trở về nghỉ ngơi đi, trong khoảng thời gian này thân thể của ngài cũng đã chịu đựng đến cực hạn rồi, nếu tiếp tục như vậy, ngài cũng sẽ không chịu nổi!" Phụng Nghiêu cũng là người, không phải làm bằng sắt, nếu tiếp tục như vậy, hắn cũng sẽ chống đỡ không nổi.

Gật đầu, Phụng Nghiêu rời đi, thật ra bây giờ hắn vẫn còn muốn ở đây với Bạch Hiểu Tinh, nhưng hắn biết thân thể của hắn cũng không cho phép, trong khoảng thời gian này hắn đã không ngủ mấy ngày rồi, thân thể hắn cũng sắp ngã gục rồi, tiếp tục như vậy, hắn cũng sẽ ngã xuống.

"Không biết ngươi là dạng người gì, lại bị tra tấn như vậy, quan trọng nhất là, bị tra tấn thành như vậy còn có thể kiên trì được, vẫn dùng mặt lạnh nhạt nhìn những người đó, trong lòng ta cũng hơi bội phục ngươi rồi!"

Trên đời này người có thể làm cho hắn bội phục không nhiều lắm, nữ nhân lại càng không, nhưng Bạch Hiểu Tinh lại thật sự làm cho hắn cảm thấy bội phục.

Hơn nữa hắn biết, cuối cùng nếu bọn họ không tới kịp, Bạch Hiểu Tinh cũng không để bọn họ chiếm tiện nghi mà cuối cùng vẫn sẽ vận võ công không quan tâm cổ độc, giết những người đó, rồi tắt thở mà chết.

Có lẽ nói như vậy sẽ có rất nhiều người cảm thấy vô lý, nhưng đại phu biết suy nghĩ của mình tuyệt đối chính xác, bởi vì hắn thấy được ánh mắt kiên nghị

của Bạch Hiểu Tình trước khi ngất đi.

"Mặc kệ là vì kính nể người cũng được, hay vì các chủ đã giao phó, dù sao ta sẽ trị liệu thật tốt cho người, người có thể yên tâm." Đại phu nhìn Bạch Hiểu Tình hôn mê, thờ dài một hơi.

Đặt tay lên cổ tay nàng, trên mặt đại phu hiện lên vẻ phức tạp, Bạch Hiểu Tình thật sự không bình thường, mới trở về không bao lâu, uống chút thuốc mà mạch đập đã mạnh hơn rất nhiều, xem ra nàng thật sự có ý chí sống mạnh hơn sự tưởng tượng của người khác!

"Có lẽ người thật sự có thể tạo ra kỳ tích!"

Căn cứ theo tình huống của Bạch Hiểu Tình, đại phu thay đổi phương thuốc, điendannjlequydoon nhìn những loại thuốc quý hiếm trong tay, trong lòng không khỏi cảm thán mình có nhiều thuốc bổ máu, nhưng vì thiếu nữ này cũng rất đáng giá.

Bởi vì bị thương nặng vốn không có khả năng tỉnh lại, nhưng nhìn tình huống của Bạch Hiểu Tình lúc này, đại phu càng tin tưởng Bạch Hiểu Tình có thể tạo ra kỳ tích!

"Bạch Hiểu Tình, cố lên, nhanh chóng tỉnh lại đi, ta đang chờ người tạo ra kỳ tích!"

Mà giờ phút này tinh thần Bạch Hiểu Tình lại chìm sâu trong một không gian tối đen, chung quanh không có ánh sáng, giống như bị nhốt trong một căn phòng không có cửa sổ vậy.

"Ha ha, lại là chỗ này, giống như phòng tạm giam trong tổ chức, aiz, thật không biết phải nói cái gì mới đúng nữa."

Tuy rằng giọng nói của Bạch Hiểu Tình có ý cười nhàn nhạt, nhưng giọng nói vẫn rất tối tăm, làm người ta cảm thấy có cảm giác âm lãnh.

Ở nơi không có ánh sáng này, Bạch Hiểu Tình không có cảm giác là thời gian đang trôi qua nên chỉ lẳng lặng ngồi, trong mắt có chút biến hóa.

"Bạch Hiểu Tình, cố lên, nhanh chóng tỉnh lại đi, ta đang chờ người tạo ra kỳ tích!",

Bỗng nhiên từ trong hư không truyền đến một giọng nói, làm Bạch Hiểu Tình hơi ngẩn người, ai đang nói chuyện với nàng, nhưng mặc kệ là ai, chỉ có thể khẳng định, nàng phải nhanh chóng tỉnh lại, bởi vì Tử Tu nhất định sẽ lo lắng cho nàng!

Đại phu đi ra ngoài lấy thuốc, lúc quay vào, nhìn thoáng qua Bạch Hiểu Tình đang nằm trên giường, đút thuốc cho nàng, rồi cỡi y phục trên người nàng, để cho nàng trần trụi nằm trước mặt mình.

Đương nhiên đại phu cũng không phải người háo sắc, hiện tại hắn chỉ muốn châm cứu cho Bạch Hiểu Tình!

Y thuật của hắn rất cao, đại phu bình thường hoàn toàn không thể so với hắn được, cho nên đối với hắn mà nói châm cứu tuyệt đối không phải là vấn đề gì lớn, nhưng cỡi hết quần áo một người ra để châm cứu thì vẫn là lần đầu tiên hắn làm.

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, lần này huyết vị hắn muốn châm là tử huyết, một khi châm sai, hoàn toàn có khả năng sẽ khiến Bạch Hiểu Tình mất mạng, hiện tại điều hắn phải làm là cứu người không phải giết người, cho nên vì để tìm được đúng huyết vị chỉ có thể cỡi hết y phục của Bạch Hiểu Tình.

Tay cầm ngân châm, tay cũng hơi run run, tuy rằng hắn muốn bản thân bình tĩnh, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả, bởi vì hắn biết, nếu hiện tại hắn phạm phải một chút sai lầm, mạng của Bạch Hiểu Tình có khả năng sẽ mất trong tay hắn, cho nên, sao hắn lại không lo lắng.

Hít một hơi thật sâu, y giả chỉnh lại hô hấp, cung cấp không khí cho bản thân, hắn tin tưởng mình có thể làm được!

Nắm mắt, lúc mở mắt ra, trên mặt hắn có ý cười, hiện tại Bạch Hiểu Tình là bệnh nhân cũng đang nỗ lực để sống vậy một đại phu như hắn sao có thể luống cuống được, hắn tin tưởng lần này nhất định Bạch Hiểu Tình sẽ tỉnh lại!

"Lần này chúng ta ngay cùng nhau nỗ lực, Bạch Hiểu Tình, có nhiều người đang chờ người như vậy, sao người có thể không tỉnh lại được chứ!"

Nói xong lời này, hắn hạ cây châm thứ nhất xuống, cắm thật sâu vào người Bạch Hiểu Tình, trong mắt đầy vẻ kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Thức tỉnh, bí mật của Bạch Hiểu Tình

Edit: susublu

Một châm lại một châm, đại phu cắm toàn bộ ngân châm trong tay vào người Bạch Hiểu Tình, rót nội lực vào trong người nàng, đánh tan máu bầm

Lúc Phụng Nghiêu vào phòng nhìn thấy điều này hẳn cũng kinh sợ, y giả ngồi bên giường, trên mặt tái nhợt, giống như đã trải qua một chuyện gì đó vô cùng mệt mỏi vậy, mà trên người Bạch Hiểu Tinh đang nằm trên giường lại cắm đầy ngân châm.

"Người lại vì nàng mà trả giá lớn như vậy, thật sự làm cho ta thấy ngoài ý muốn!" Vốn cho rằng đại phu sẽ nghĩ Bạch Hiểu Tinh sẽ không tỉnh lại, cho nên hẳn không tin ông ta sẽ thật sự nỗ lực, nhưng nhìn thấy trên người Bạch Hiểu Tinh đầy ngân châm, làm Phụng Nghiêu cảm thấy rất ngạc nhiên.

"Nàng nhất định sẽ tỉnh lại, cho nên nếu ta không nỗ lực, chẳng phải sẽ rất có lỗi với ý chí muốn sống của nàng sao?" Nhìn Bạch Hiểu Tinh nằm ở trên giường, đại phu nói cực kỳ kiên định, hẳn biết, Bạch Hiểu Tinh nhất định sẽ tỉnh lại.

Đáp án này khiến Phụng Nghiêu cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng chỉ cần nàng có thể tỉnh lại là tốt rồi!

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Bạch Hiểu Tinh đều bị cắm đầy ngân châm vào người, nhưng không ngờ, nửa tháng sau liền tỉnh lại.

Mà trong những ngày cuối cùng, Bạch Hiểu Tinh biết, trạng thái của thân thể mình đã tốt hơn rất nhiều rồi, nhưng lại vẫn chưa tỉnh lại được.

Thân thể bị trọng thương sẽ suy yếu một khoảng thời gian, hơn nữa lúc đó mất máu quá nhiều, không chết đã là kỳ tích rồi, bây giờ chẳng qua vì thân thể suy yếu nên phát sốt thôi, đối với Bạch Hiểu Tinh mà nói, như vậy là đã tìm được đường sống trong chỗ chết rồi.

Mặc kệ nói thế nào, lần này nàng thật sự có cảm giác như được cái tử hồi sinh, lần này vốn nàng đã biết sẽ phải chết, nhưng cuối cùng lại còn sống.

Bạch Hiểu Tinh nỗ lực giật giật thân thể, lại phát hiện vẫn không thể động đậy, trong lòng không khỏi than, cảm giác "Tàn phế" quả thật là không ra gì cả, thật sự hi vọng có thể tỉnh lại nhanh một chút!

Mơ mơ màng màng suy nghĩ một lúc, sau đó lại rơi vào hôn mê.

--- Susubblue ~ diendanlequydon ---

Không biết qua mấy ngày mấy đêm, cũng không biết bản thân mình ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê này bao lâu rồi, dù sao điều duy nhất Bạch Hiểu Tinh có thể xác định chính là nàng còn sống, còn chưa chết.

Hơn nữa nàng loáng thoáng biết có đại phu tới xem bệnh cho nàng, có người bắt mạch cho nàng, thậm chí bên tai còn có một giọng nói thân quen, nhưng vì sao giọng nói kia quá mong lung, cho nên, không biết rõ người đó là ai.

Sau đó có người nâng đầu nàng dậy đổ một loại thuốc đắng ngắt vào trong miệng nàng, tiếp theo thật giống như là cảm giác bị châm cứu, Bạch Hiểu Tinh đoán rằng chắc là có người châm cứu cho nàng rồi, không biết đối phương là ai, nếu có thể nhìn thấy thì tốt rồi, nói không chừng còn có thể bàn luận về y thuật một chút.

Thời gian lại trôi qua mấy ngày nữa, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy đầu óc mình càng ngày càng tỉnh táo, nhưng không biết cơ thể đã xảy ra chuyện gì, hoàn toàn vẫn chưa tỉnh lại, loại cảm giác vô lực này làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu, một người luôn muốn trở nên mạnh mẽ như nàng, bây giờ nàng lại mềm yếu nằm ở trên giường như vậy thì có khác nào muốn mạng của nàng đâu?

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy miệng vết thương trên người đã không còn đau nữa, nhưng lúc này mỗi một khớp xương đều cảm thấy cực kỳ đau nhức, có lẽ là do nằm bất động lâu cộng thêm việc phát sốt nên đi chứng đi.

Lúc này nàng rất muốn đứng lên, nếu không cử động, thêm vài ngày nữa đến lúc tỉnh lại nhất định sẽ càng thêm khó, nhưng toàn thân vô lực, thậm chí ngay cả sức lực mở mắt còn không có.

Trên người vẫn cảm thấy rất nóng, xem ra là vẫn như trước không hề hạ sốt, không biết tình huống của mình thế nào, đầu óc đã dần dần tỉnh táo lại, nên Bạch Hiểu Tinh có thể nghĩ đến người chăm sóc nàng mấy ngày nay, dứt thuốc cho nàng cũng là sát thủ, hoàn thành nhiệm vụ xong liền rời đi, đây là tác phong của sát thủ.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng không thể nghĩ ra, trong Thiên Ân các có người nào có y thuật tốt như vậy sao, lại có thể kéo mạng của một người gần chết như nàng lại.

Mặc kệ nói như thế nào Bạch Hiểu Tinh đều bội phục người có y thuật giỏi kia, thậm chí còn muốn bàn luận y thuật với người kia!

Rất cực, qua vài ngày chịu tra tấn, rốt cục Bạch Hiểu Tinh cũng có cảm giác thân có thể cử động được rồi.

Hôm nay Bạch Hiểu Tinh đã tỉnh lại, sờ lên trán đã không còn nóng, xem ra đã không còn vấn đề gì lớn nữa, diendanlequydon nhưng hiện tại trong cơ thể lại không còn chút nội lực, nhưng nàng lại không có cảm giác bản thân bị mất võ công, cũng không biết là có chuyện gì nữa.

Hiện tại rốt cục Bạch Hiểu Tinh cũng hiểu vì sao toàn thân lại đau nhức, bởi vì bây giờ không có nội lực, cho nên nàng giống người thường, không có gì khác nhau.

Cho nên chuyện đầu tiên nàng làm chính là đứng lên vận công, chỉ có như vậy mới nhanh chóng khôi phục lại nội lực, chỉ cần nội lực khôi phục, nàng tự nhiên có biện pháp để thân thể khỏe lại, nếu không thật sự nàng sẽ mất mạng.

"Vừa tỉnh lại đã vận công, Bạch Hiểu Tinh, người thật sự không phải người bình thường, khó trách người lại có nội công cao như vậy, người luôn nỗ lực như người không có võ công cao mới là lạ."

Bạch Hiểu Tinh vừa mới thu lại công lực liền nghe thấy giọng nói của Phụng Nghiêu, làm cho nàng không tự chủ được co rút khóe miệng, nam nhân này!

"Như thế nào, tới nhìn xem ta chết hay chưa sao?" Bởi vì quen thuộc với Phụng Nghiêu, nên Bạch Hiểu Tinh nói chuyện không hề e dè, ngược lại sẽ không làm cho người ta hiểu lầm gì cả.

"Đúng vậy, không ngờ mạng của người còn cứng hơn so với tường tượng của ta, vốn dĩ ta đã nghĩ người chết chắc rồi, không ngờ đến cuối cùng lại tỉnh lại, thật sự là không thể đánh giá người qua vẻ bề ngoài!"

Đúng vậy, ai cũng đều cho rằng Bạch Hiểu Tinh sẽ chết, nhưng thật không ngờ, cuối cùng Bạch Hiểu Tinh lại còn sống, chẳng những còn sống, hơn nữa còn khôi phục không tệ!

"Người thật sự làm cho người ta cảm thấy không bình thường." Đây là lời cảm thán phát ra từ nội tâm của Phụng Nghiêu, Bạch Hiểu Tinh kiên trì thế nào, hẳn đều chứng kiến toàn bộ quá trình đó.

"Nói đi, tìm ta có chuyện gì, chẳng lẽ người lại có gì mạnh mẽ gì sao?"

Bạch Hiểu Tinh hiểu Phụng Nghiêu, hiện tại nàng bị thương không nhẹ, Phụng Nghiêu tuyệt đối sẽ không ngu ngốc đến quấy rầy, lý do duy nhất có thể giải thích chính là nam nhân này lại phát hiện ra chuyện gì rồi.

"Thật ra cũng không phải là chuyện gì to lớn, chỉ có một ít chuyện liên quan đến người nên muốn nói cho người biết, không biết nó có tác dụng đối với người hay không."

Nhìn Bạch Hiểu Tinh ngồi trên giường như vậy, biểu cảm của Phụng Nghiêu có chút phức tạp, hiện tại chuyện Bạch Hiểu Tinh nhớ ra càng lúc càng nhiều, theo thời gian trôi qua, một ngày nào đó nàng sẽ nhớ lại quá khứ của mình, còn những chuyện trước kia, không biết vào lúc ấy Bạch Hiểu Tinh sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, có còn bộ dạng như lúc này hay không?

"Chuyện về ta, nói ra nghe thử xem?"

Bạch Hiểu Tinh thật sự hiểu kì, chuyện trước kia của mình, Phụng Nghiêu tuyệt đối sẽ không nói ra, không biết vì sao nàng lại cảm thấy Phụng Nghiêu lên lửa gạt nàng cái gì đó, nhưng nàng lại không biết đó là gì.

Tất nhiên Phụng Nghiêu biết suy nghĩ của Bạch Hiểu Tinh, tất nhiên bây giờ hắn cũng không muốn nói, nhưng lại không có biện pháp nào khác.

"Người không biết đâu, khuôn mặt bây giờ của người không phải là gương mặt thật."

Một câu nói vô cùng đơn giản lại khiến Bạch Hiểu Tinh ngây người, nàng thật sự không ngờ Phụng Nghiêu sẽ nói ra câu này, đây không phải là mặt thật của nàng sao? Lời này có ý gì?

"Chắc người đã biết, y thuật của vị đại phu cứu người tỉnh lại rất cao siêu, hẳn nhìn ra khuôn mặt hiện tại của người là do dùng một loại bí thuật nào đó để thay đổi, cho nên đây tuyệt đối không phải là gương mặt thật của người!"

Phụng Nghiêu nói rất kiên định, nhưng Bạch Hiểu Tinh lại cảm thấy khó hiểu, lại dùng bí thuật để thay đổi dung mạo, chẳng lẽ thân thể này có bí mật lớn như vậy sao?

"Vì sao...?"

Giọng nói của Bạch Hiểu Tinh đầy khô ráp, ánh mắt cũng đầy phức tạp.

Thật ra lời nói của Bạch Hiểu Tinh không phải để hỏi Phụng Nghiêu, mà là đang hỏi bản thân mình, diễn,,dàn]]lequydoon vì sao nàng lại xuyên vào một cái cơ thể phức tạp như vậy, sự tồn tại của nàng có phải là một trò đùa hay không?

Bạch Hiểu Tinh không phải một đứa nhỏ hồn nhiên, tất nhiên biết bí mật càng nhiều thì phiền toái cũng càng nhiều!

"Không biết, ta chỉ biết là khuôn mặt của người không phải khuôn mặt thật, không hơn."

Thật ra những điều Phụng Nghiêu biết không chỉ có như vậy, nhưng những thứ khác không thể nói ra, nếu nói ra, Bạch Hiểu Tinh có lẽ sẽ bị đá kích lớn hơn nữa.

"Phụng Nghiêu, để ta yên tĩnh một lát."

Giọng nói của Bạch Hiểu Tinh có chút vô lực, Phụng Nghiêu biết đáp án này khiến người khác khó chấp nhận, dù sao sống nhiều năm với khuôn mặt như vậy rồi bây giờ lại biết đây không phải là mặt mình, loại cảm giác này rất kỳ lạ.

Thấy Phụng Nghiêu đi ra ngoài, mắt Bạch Hiểu Tinh trở nên lạnh lẽo, khuôn mặt này không phải là của nàng, mà là dùng bí thuật để thay đổi, thoát nhìn đã thấy thân phận của nàng rất phức tạp!

Bỗng nhiên Bạch Hiểu Tinh nhớ tới lời nói ngày đó của lão nô trong phủ thái tử tiền triều, nàng nhớ rất rõ ràng, hắn nói tướng mạo của mình có ba phần tương tự như tiền triều thái tử phi, nếu không có bí thuật, có phải điểm tương tự sẽ nhiều hơn không, nói như vậy, có phải nàng có liên quan đến tiền thái tử phi không?

Suy nghĩ này khiến Bạch Hiểu Tinh nhũn mày, nàng thật sự không muốn có liên quan đến tiền thái tử phi, trực giác nói cho nàng biết, nếu nàng có liên quan đến nàng ta, sẽ có rất nhiều phiền phức.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, nếu nàng là tiền thái tử phi, như vậy nàng còn có thể ở cùng với Từ Tu sao? Trên đời này có rất nhiều chuyện không cần quan tâm, cũng không muốn quan tâm, nhưng Triệu Từ Tu thì không thể không quan tâm được...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Trở lại bên cạnh chàng

Edit: susublu

"Thế nào? Nghe thấy chuyện này cảm thấy rất bất ngờ sao?" Phụng Nghiêu nhìn Bạch Hiểu Tinh, trong mắt có chút lo lắng, ai da, ai nghe thấy mặt mình không phải là thật cũng đều sẽ không thoải mái, điều này cũng hợp tình hợp lý thôi.

"Nếu ta nói cho ngươi biết gương mặt yêu nghiệt lúc này của ngươi là giả, thật ra ngươi trông rất xấu, ngươi sẽ cảm thấy rất vui sao?" Bạch Hiểu Tinh không khách sáo hừ lạnh, đối với Phụng Nghiêu, Bạch Hiểu Tinh luôn tỏ thái độ khó chịu, rõ ràng đã sớm biết, bây giờ lại làm bộ như vừa mới biết chuyện khuôn mặt của nàng vốn không phải thật.

Thật ra Bạch Hiểu Tinh biết hắn cũng làm theo lẽ thường thôi, dù sao trước kia, khi Bạch Hiểu Tinh làm sát thủ, thứ các nàng am hiểu nhất chính là diễn trò, cho nên người khác có diễn trò hay không, tất nhiên chỉ cần liếc mắt liền biết rõ.

"Bạch Hiểu Tinh, Bạch cô nương! Ta chỉ nói mặt của ngươi bị bí thuật thay đổi, ta chưa từng nói ngươi xấu mà!" Nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tinh, bỗng nhiên Phụng Nghiêu cảm thấy mình đang nói chuyện với người trên trời, nếu không, vì sao hắn nói vậy mà Bạch Hiểu Tinh lại hiểu theo cách khác được chứ.

Phụng Nghiêu không biết, vừa rồi Bạch Hiểu Tinh cố ý nói như vậy.

Bởi vì Bạch Hiểu Tinh không muốn để hắn biết ý nghĩ trong lòng, dù sao hắn đã lừa gạt nàng, như vậy vì sao nàng phải cho hắn biết suy nghĩ của mình chứ?

"Nếu không xấu vậy vì sao phải thay đổi mặt của mình, chẳng lẽ bởi vì ta ghét bỏ gương mặt lúc trước của mình quá đẹp sao?" Giọng nói của Bạch Hiểu Tinh đầy khinh thường, khinh bỉ Phụng Nghiêu, giống như đang nói, ngươi cho là trên đời này ai cũng ngu ngốc như ngươi sao?

Trong nháy mắt, Phụng Nghiêu bị á khẩu, khóe miệng run rẩy, nếu nói đến việc dùng bí thuật để thay đổi mặt mình, điều trước tiên nên nghĩ tới phải là vì muốn che giấu gì đó chứ, nhưng Bạch Hiểu Tinh lại nghĩ là muốn che giấu khuôn mặt xấu sao?

Nhũn mày nhìn biểu cảm của Phụng Nghiêu, Bạch Hiểu Tinh hơi bĩu môi.

"Chẳng lẽ ngươi có dị nghị với lời của ta sao?" Hình như nàng cũng không có nói sai cái gì cả, mọi chuyện vốn dĩ là như vậy mà không phải sao?

Lắc đầu như cái máy, "Ngươi đợi chút, tuy rằng hiện tại ngươi đã tỉnh lại, nhưng thân thể vẫn không tốt, ta đi xem thử coi thuốc của ngươi đã nấu xong chưa..."

Hiện tại Phụng Nghiêu cảm thấy mình không thể nói chuyện với người trước mặt được nữa, đã như vậy, thì không cần nói nữa, nếu không, để cho người khác nghĩ hắn cũng điên giống nàng sẽ không tốt lắm!

Nhìn bộ dáng Phụng Nghiêu chạy trốn chết, khóe miệng Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, hừ hừ, đây là kết cục của việc nói dối!

Thật ra sao Bạch Hiểu Tinh có thể không biết ý của Phụng Nghiêu, nhưng hiện tại nàng không thể nói gì cả, cũng không có biện pháp nào khác.

Hơn nữa để Phụng Nghiêu cho rằng nàng hoàn toàn không hoài nghi về thân thể của mình cũng không phải chuyện xấu, nàng có thể cảm giác được sau lưng Phụng Nghiêu còn có người khác nữa, những tin tức này thậm chí bao gồm cả thân thể của nàng cũng đều do nam nhân kia cho phép hắn nói, nếu không, sao Phụng Nghiêu lại giấu nàng lâu như vậy mới chịu nói cho nàng biết về thân thể của mình.

Cho nên, hiện tại Bạch Hiểu Tinh làm tất cả những thứ này đều là nàng cố ý!

"Uống thuốc đi, trong khoảng thời gian này ngươi thật sự đã chịu khổ rồi."

Nhớ tới lúc đó nhìn thấy thương thế trên người Bạch Hiểu Tinh, vào lúc ấy, Phụng Nghiêu thật sự muốn giết hết tất cả mọi người trên đời này, vết thương đó thấm chằng chịt trên da thịt, làm cho người ta cảm thấy ghê người.

Lúc đó nếu không phải hắn tới kịp, nói không chừng hiện tại Bạch Hiểu Tinh đã bị người ta làm bầm.

"Yên tâm đi, cho dù ngươi không tới, ta cũng sẽ không để những người đó chạm vào ta, bởi vì bọn họ không có tư cách." Ngược lại không phải là Bạch Hiểu Tinh tự cao tự đại, vào lúc ấy tuy rằng thân thể nặng vô lực, nhưng không có nghĩa là vô công bị phế, chỉ cần nặng có vô công, muốn giết những người đó tuyệt đối không phải là vấn đề.

Bỗng nhiên nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói những lời này, Phụng Nghiêu sờ mũi, vẻ mặt vừa rồi của hắn rõ ràng như vậy sao, trong lòng nghĩ cái gì đều bị Bạch Hiểu Tinh nhìn thấu hết ư?

"Đúng rồi, phía bên này ta xảy ra chuyện, Tấn Thiên quốc có biết hay không?"

Tuy rằng lúc đó Bạch Hiểu Tinh bị thương không nhẹ, nhưng tuyệt đối không phải không biết, năng hi vọng Triệu Tử Tu không biết, nếu không, Triệu Tử Tu tuyệt đối sẽ đuổi tới Quý quốc.

"Triệu Tử Tu biết ngươi bị dụng hình, nhưng cụ thể thế nào thủ hạ của hắn không dám nói ra."

Phụng Nghiêu không nói vì sao ám vệ không nói ra, bởi vì chuyện này trong lòng Bạch Hiểu Tinh biết rõ nhất, một khi nói ra, lúc này Triệu Tử Tu tuyệt đối không thể ngồi im ở Tấn Thiên quốc, sợ là đã sớm đến Quý quốc.

"Hơn nữa..." Do dự một chút Phụng Nghiêu vẫn nói tiếp, "Hiện tại Triệu Tử Tu chưa tới hoàn toàn là vì nhóm ám vệ đó nghe mệnh lệnh của ngươi thì sống chết ngăn cản, dĩ nhiên không hơn nữa bởi vì mệnh lệnh của ngươi, nên ít nhiều gì Triệu Tử Tu cũng có chút kiêng kị, cho nên mới chưa tới Quý quốc."

Về điểm ấy Phụng Nghiêu thấy rất khó hiểu, đám người bên Triệu Tử Tu đều kiêu ngạo bất tuân, năng làm thế nào mà khiến họ phục tùng vậy?

"Có vấn đề gì thì hỏi thẳng đi, đừng dùng ánh mắt mờ hồ lộn xộn này để nhìn ta!"

"Vậy ngươi nói cho ta nghe xem ngươi phục tùng ám vệ của Triệu Tử Tu thế nào, phải biết rằng, những người đó ngoài Triệu Tử Tu ra sẽ không nghe theo mệnh lệnh của bất kỳ kẻ nào, nhưng hiện tại bọn họ lại vì ngươi mà ngay cả mệnh lệnh của Triệu Tử Tu cũng không nghe."

Bạch Hiểu Tinh liếc mắt khinh thường nhìn Phụng Nghiêu, thấy vậy hắn thật sự muốn bóp chết Bạch Hiểu Tinh.

"Vấn đề đơn giản như vậy mà ngươi cũng hỏi sao, nếu Triệu Tử Tu đến đó, căn bản chính là chịu chết, sao họ lại để Triệu Tử Tu đi chịu chết, cho nên đây là việc làm theo lý thường, còn chuyện vì sao lại nghe mệnh lệnh của ta..."

Hình như Bạch Hiểu Tinh nhớ tới chuyện gì đó, khóe miệng nhếch lên một độ cong nho nhỏ, làm Phụng Nghiêu thấy ngoài ý muốn, rất ít khi nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh cười như vậy, năng đang nghĩ tới chuyện gì?

"Thật ra đáp án cũng rất đơn giản, sở dĩ bọn họ nghe mệnh lệnh của ta hoàn toàn là vì bị ta đánh đến thuận phục." Nhớ ngày đó Bạch Hiểu Tinh đang bị trọng thương lại liều mạng đánh một trận với họ, sau đó Bạch Hiểu Tinh đã được đám hán tử này bồi phục.

Phụng Nghiêu nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói vậy, khóe mắt hơi giật giật, quả nhiên không thể đối xử với nàng ta như nữ nhân!

"Phụng Nghiêu, bây giờ ta chuẩn bị trở về, giúp ta chuẩn bị một con ngựa."

"Quên đi, vẫn là ta tiễn ngươi một đoạn đường, đến biên cảnh ngươi tự trở về, hiện tại một mình ngươi không dễ dàng rời khỏi đây như vậy, dù sao đám người tra khảo vẫn đã chết, hiện tại mọi người đều cho rằng những người đó là người giết."

Roi vào đường cùng, Bạch Hiểu Tinh chỉ có thể để Phụng Nghiêu đưa đến năng đến biên cảnh.

.....

Một con ngựa đi trên đường.

Một người mặc áo xanh giục ngựa chạy như bay, để lại cát bụi mù mịt phía sau, dĩ nhiên trên mặt của nàng có vẻ sốt ruột, hình như là có chuyện gì rất quan trọng, không ngừng quát ngựa.

Đã chạy nhiều ngày, nàng không ngừng truyền tin cho đám ám vệ, mỗi một người đều cùng hỏi một vấn đề, khi nào Bạch Hiểu Tinh trở về, xem ra trong khoảng thời gian này tình huống của Triệu Tử Tu cũng không tốt đẹp gì!

Thật ra tình huống của Triệu Tử Tu không phải không tốt, mà cực kỳ hồng bét mới đúng, hiện tại không biết tại sao Triệu Tử Tu lại biết tin họ đưa Bạch Hiểu Tinh đến quán doanh khao thưởng tam quân, nói cái gì mà phải đến Quý quốc.

Nếu không phải quân gia nói lúc Bạch Hiểu Tinh rời đi có kêu Triệu Tử Tu chờ nàng trở lại, thì không chừng hiện tại Triệu Tử Tu đã sớm bay đến Quỷ quốc rồi.

Khi Bạch Hiểu Tinh biết tin tức này, cũng chỉ có thể than thở Triệu Tử Tu tùy hứng, chẳng lẽ hắn không biết nếu hắn đến Quỷ quốc sẽ rất nguy hiểm sao, chẳng lẽ hắn không biết một khi hắn đến Quỷ quốc, thì tất cả những hy sinh của nàng đều uổng phí sao?

Thật ra không phải Triệu Tử Tu không biết, mà thật sự không có cách nào thừa nhận, nhất là trở mặt nhìn Bạch Hiểu Tinh bị bắt đi ngay trước mặt hắn, hắn luôn tự trách, bây giờ lại nghe được mấy tin tức này, hắn thật sự muốn điên rồi!

Mà hiện tại Bạch Hiểu Tinh liên tục chạy bốn ngày ba đêm đã làm chết hai con ngựa, nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng không thèm nghỉ ngơi, lúc này nếu đổi lại là một nữ tử bình thường sợ đã sớm sụp đổ rồi, hiện tại trong lòng nàng chỉ có Triệu Tử Tu, thậm chí muốn nói cho Triệu Tử Tu biết nàng đã trở lại, bình an về bên cạnh hắn.

"Các người cút ngay cho bốn vương, nếu bây giờ không cút, cho dù Tinh Nhi trở lại cầu xin cho các người cũng vô dụng."

Lúc Bạch Hiểu Tinh vừa đến cửa phủ Lệ Vương liền nghe thấy giọng nói của Triệu Tử Tu, cả người nàng lập tức cứng đờ tại chỗ, hiện tại nàng mới cảm thấy sợ, sợ bản thân chết ở nơi đó, nếu như vậy, đời này nàng có sẽ không có cơ hội gặp lại Triệu Tử Tu nữa.

"Vương gia, hiện tại Bạch cô nương đã được cứu, người không cần lo lắng, nói không chừng hai ngày nữa sẽ trở lại."

Hiện tại ám vệ bên cạnh Triệu Tử Tu đang làm hết chức trách ngăn cản hắn, bọn họ đều biết nếu Triệu Tử Tu đến Quỷ quốc sẽ có kết quả gì.

"Bốn vương mặc kệ, hiện tại bốn vương muốn nhìn thấy Tinh Nhi." Nói xong, đẩy cửa ra, không để ý lời khuyên can, chuẩn bị đến Quỷ quốc đưa Bạch Hiểu Tinh trở về, nhưng thật không ngờ sau khi mở cửa ra lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

"Tử Tu, ta đã trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Tử Tu, chàng là của ta

Edit: susublu

Nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của Bạch Hiểu Tinh ở cửa, cả người Triệu Tử Tu cứng đờ tại chỗ, hắn thật không ngờ sau khi ra cửa lại có thể nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh.

"Thế nào, không muốn gặp ta sao?" Nhìn thấy bộ dáng ngờ ngác của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh chỉ biết sau hắn khi nhìn thấy mình thì bị kích thích đến nổi ngầy ngời.

Mà ám vệ đứng phía sau nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh, tất cả đều thở dài nhẹ nhõm, chỉ cần Bạch cô nương trở lại thì tốt rồi, nếu không trở lại, thật không biết gia của bọn họ có phát điên lên không nữa!

"Tinh Nhi?"

Nhìn người trước mắt, trong mắt Triệu Tử Tu đầy vẻ khó tin, hắn không biết đây có phải là ảo giác của mình không, bởi vì ảo giác như vậy không phải lần đầu tiên xuất hiện.

"Ừ, Tử Tu, ta đã trở về."

Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh trả lời, Triệu Tử Tu ôm nàng vào lòng trước, sau đó bế nàng đi vào phòng, đã không có cách nào xác nhận nàng có phải là ảo giác không, vậy thì dùng phương pháp hắn hay dùng để xác nhận đi.

Vào phòng, Triệu Tử Tu đá cửa đóng lại, mềm nhẹ đặt Bạch Hiểu Tinh lên giường, đang chuẩn bị hôn lên môi của nàng, cũng không ngờ Bạch Hiểu Tinh lại dùng một tay bắt lấy hắn, ném lên giường.

Sau đó, đôi khách thành chủ ngồi trên người Triệu Tử Tu, trong mắt là nỗi nhớ nhung sâu đậm.

"Tinh Nhi..."

Thấy cả người bị Bạch Hiểu Tinh ngồi bên trên ép chặt, hắn muốn nói cái gì đó, lại không phát ra được âm thanh gì, bởi vì lưỡi của nàng đã đưa vào trong miệng của hắn, đè lên lưỡi của hắn.

"Ừ, Từ Tu... Ta muốn chàng..."

Xa cách trong thời gian dài, thậm chí suốt nửa sinh lý từ biệt, thật ra trong lòng Bạch Hiểu Tinh cũng có sự bất an rất nghiêm trọng, cũng cần được hân ôn áp, lấy thân thể hân để xác nhận rằng nàng đã về tới bên cạnh hân.

Nàng chậm rãi cởi quần áo trên người ra, chỉ thấy từng mảnh vải rơi ra khỏi người của nàng, lúc trên người chỉ còn lại có một cái yếm, Triệu Từ Tu đưa tay ngăn cản nàng, hân biết bản thân mình đã nhấn nại đến cực hạn, nếu nàng còn cởi nữa, hân tuyệt đối sẽ không khác chế được bản thân!

"Tinh Nhi, không cần như vậy, nàng sẽ bị thương, đợi một chút."

Trong lúc này, Bạch Hiểu Tinh lại chậm rãi dừng động tác của mình lại, nàng không ngờ giờ phút này Triệu Từ Tu còn có thể bình tĩnh nghĩ đến thân thể của nàng.

Bỗng nhiên khoe miệng nhếch lên một nụ cười, làm cả người Triệu Từ Tu si mê nhìn nàng, sau đó nhân lúc hân trở tay không kịp nói ra một câu mà không ai dám tin là có thể phát ra từ miệng của Bạch Hiểu Tinh.

"Từ Tu, ta yêu chàng"

Trong mắt Bạch Hiểu Tinh đầy ý cười dịu dàng, nhưng động tác của nàng không hề dịu dàng chút nào, chỉ thấy nàng không chút khách sáo cởi hết quần áo của Triệu Từ Tu, khụ khụ, đương nhiên điều này cũng không ngoài việc người nào đó đã gây ngốc chỉ biết im lặng phôi hạp.

"Từ Tu, chàng là của ta!"

Từ lúc Bạch Hiểu Tinh và Triệu Từ Tu quen nhau, đây lần đầu tiên nàng thể hiện tính độc chiếm của mình, nói thật, thật đúng là nhường Triệu Từ Tu có chút thụ sủng nhược kinh.

"Tinh Nhi, nàng như vậy sẽ làm mình bị thương."

Tuy rằng biết tại sao Bạch Hiểu Tinh lại làm như vậy, nhưng trong lòng hân vẫn chút đau lòng.

"Có muốn... Muốn ta hay không, hả?"

Giọng nói có thêm vài phần lười nhác mê người, làm một chút lý trí cuối cùng của Triệu Từ Tu sụp đổ, bây giờ hân nên lý trí một chút, chỉ có giữ nguyên biểu cảm lúc trước, Bạch Hiểu Tinh mới không thấy khó chịu.

Nhưng chỉ cần là nam nhân vào thời điểm này đều sẽ nhịn không được!

"Muốn..."

Triệu Từ Tu thành thật như đang lấy lòng Bạch Hiểu Tinh, nàng cười khê, hôn lên môi Triệu Từ Tu, diễn//dànlle";quýdoon dùng sức hôn, như muốn phát tiết tất cả nỗi nhớ nhung trong khoảng thời gian này vào nụ hôn.

Môi của nàng, chậm rãi chạy trên người của hân, mỗi chỗ đều để lại một dấu hôn, giống như lúc Triệu Từ Tu để lại ấn ký trên người nàng.

"Uhm..."

Nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, Triệu Từ Tu cảm thấy bản thân hít thở không thông, thấy mặt Bạch Hiểu Tinh nhăn lại, tất nhiên hân biết Bạch Hiểu Tinh đau, nhưng trong lòng hân vẫn không thể ngăn chặn được cảm giác thỏa mãn.

Đột nhiên hân nở nụ cười, trong nụ cười có một sự mê hoặc và xinh đẹp không nói nên lời.

"Tinh Nhi, Triệu Từ Tu ta thề, đời này kiếp này, ta chỉ thuộc về một mình nàng."

Lời thề như vậy đúng nói là một Vương gia, dù là một công tử có tiền cũng sẽ không nói ra, nhưng hiện tại Triệu Từ Tu vì Bạch Hiểu Tinh mà tự hạ bản thân xuống rất thấp.

Hai tay dùng sức nắm giữ thắt lưng của nàng, Triệu Từ Tu nhìn nữ tử trên người, đầy mắt đầy ôn nhu, đời này, trên thế giới này chỉ có nàng mới có thể tác động đến cảm xúc của hân như vậy thôi, như vậy là đủ rồi!

Mà hai người cứ như vậy triền miên suốt đêm không nghỉ...

Cho nên ngày hôm sau khi tỉnh lại, biểu cảm của Triệu Từ Tu vẫn ôn nhu như trước, ở trước mặt Bạch Hiểu Tinh, Triệu Từ Tu đã sớm không còn là Lê Vương điện hạ hung ác rồi

Khi Bạch Hiểu Tinh mơ màng tỉnh táo lại, liền phát hiện cả người nàng trần truồng nằm ở trên giường, trên người ngay cả một mảnh vải cũng không có.

Ngày hôm qua hai người làm cái gì đương nhiên là nàng biết, trong trí nhớ của Bạch Hiểu Tinh là đến cuối cùng nàng bị nam nhân không biết thỏa mãn tấn công đến nổi ngất đi. Cho nên hiện tại nàng mới nằm đè lên trên người của hân, mà hân lại còn... Còn... Còn ở trong cơ thể của nàng!?

"Tình rồi sao?"

Có lẽ bởi vì oán niệm trên người Bạch Hiểu Tình quá mạnh mẽ, cho nên, đánh thức Triệu Tử Tu đang ngủ say bên cạnh, hắn thấy nàng trừng mắt nhìn mình thì mỉm cười, ôm nàng vào trong lòng.

"Triệu Tử Tu, ta phát hiện chàng chính là một cảm thú!"

"Ta luôn là cảm thú, không phải sao?"

Bạch Hiểu Tình tuyệt đối dám khẳng định, hiện tại tia sáng trong mắt nam nhân đáng chết này chính là đắc ý! Đáng chết, ngày hôm qua khiến nàng bất tỉnh làm hắn đắc ý như vậy sao?

"Triệu Tử Tu, sau này chàng muốn bị cảm dục sao?" Hiện tại thất lưng của nàng cảm giác muốn đứt ra, sao nam nhân đáng chết này lại có thể lực tốt như vậy chứ!

Một câu nói, biểu cảm của Triệu Tử Tu liền cứng lại, nàng, nàng lại muốn hắn cảm dục!?

"Tình Nhi, đừng quên ngày hôm qua là nàng mở đầu trước, nếu không phải do nàng nhiệt tình ta cũng sẽ không đến mức không kiềm chế được!"

Loại chuyện này hai bên đều có trách nhiệm, vì sao muốn hắn gánh vác hậu quả một mình?

"Là ta mở đầu, nhưng ta cũng phụ trách dập tắt lửa rồi, nhưng chàng ăn được một lần lại muốn thêm một lần nữa là sao?"

Thật sự đau chết nàng rồi!

"Không có cách nào, ta chỉ có một nữ nhân là nàng, cũng sẽ là người duy nhất! Trong khoảng thời gian này nàng không ở bên ta nên ta luôn phải cảm dục, cho nên bây giờ chỉ làm theo lý thường thôi!"

Duy nhất?

Khi nàng nghe thấy từ này, Bạch Hiểu Tình hơi giật mình.

Lúc đó trong lòng nàng cười nhạt, hơn nữa còn đang suy nghĩ không cần nói ở thời đại này, điển[đanflequy1d00m cho dù ở hiện đại cũng không ai có thể cam đoan là chỉ có duy nhất một người, là nam nhân, ai mà không ăn trong chén nhĩn trong nỏ!

Bọn tỷ muội của nàng không phải chưa từng yêu, nhưng cũng phải chịu nỗi đau thấu tim, cho nên nói, nếu tin vào nam nhân, heo mẹ cũng có thể leo cây!

Nhưng hiện tại nàng đã thay đổi quan niệm của bản thân, ít nhất hiện tại nàng tình nguyện tin tưởng.

"Tử Tu, ta yêu chàng, uhm... Triệu Tử Tu chàng khôn kiếp!"

Hiện tại tình huống của hai người là một trong một ngoài, cho nên thân thể Triệu Tử Tu có chút thay đổi, Bạch Hiểu Tình đều có thể cảm giác được, huống chi lại còn thay đổi rất lớn.

"Đừng nhúc nhích, chẳng lẽ ngươi không biết vào buổi sáng nam nhân rất khó khống chế sao!"

Ngày hôm qua hai người triền miên một đêm rồi Bạch Hiểu Tình liền ngủ mất, hắn vẫn luôn ở trong thân thể của nàng, vốn vào sáng sớm nam nhân tương đối dễ kích động, hơn nữa nàng lại luôn lộn xộn, nếu Triệu Tử Tu không có chút phản ứng gì, thì hắn thật sự là người chết.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, câu nói ta yêu chàng của nàng càng làm cho hắn không khống chế được.

"Khôn kiếp, chàng đi ra ngoài cho ta!"

Tuy rằng không biết ngày hôm qua có chuyện gì xảy ra, nhưng đã giải quyết xong là sự thật, mà tâm thần rất ít khi thừa hoan của nàng cực kỳ miễn cảm, sao có thể chịu được kích thích mãnh liệt như vậy.

"Ta không cần, ngày hôm qua là nàng "Cường bạo" ta, ta chỉ muốn cường bạo lại thôi."

Nghe thấy hai chữ "Cường bạo" của Triệu Tử Tu, biểu cảm của Bạch Hiểu Tình có chút vụn vẹo, tuy rằng ngày hôm qua nàng thật sự chủ động, nhưng cũng không đến nỗi phải dùng hai chữ cường bạo này!

"Triệu Tử Tu, nếu chàng không muốn bị "Cường bạo" một lần nữa thì ngoan ngoãn câm miệng cho ta!"

Thấy Bạch Hiểu Tình nghiêng răng nghiêng lợi, bỗng nhiên Triệu Tử Tu nở nụ cười, cười cực kỳ xinh đẹp.

"Nàng không có cơ hội "Cường bạo" ta thêm lần nữa, bây giờ nên ngoan ngoãn ở dưới thân ta, để cho ta yêu thương đi."

Lúc Bạch Hiểu Tình còn chưa hiểu lời nói của Triệu Tử Tu có ý gì, vị trí hai người đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, cả người Bạch Hiểu Tình đều bị Triệu Tử Tu áp dưới thân.

Lúc Bạch Hiểu Tình còn chưa kịp nhận ra là chuyện gì xảy ra, Triệu Tử Tu lại dùng lực chen vào thân thể của nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên đỏ ửng.

"A... Triệu Tử Tu, chàng... Chàng khôn kiếp!"

Sao nàng chưa hề nghĩ tới Triệu Tử Tu sẽ làm ra việc này, hiện tại thật sự đã trở thành cá nằm trên thớt.

Triệu Tử Tu bá đạo, nhất là trong chuyện tình yêu này, đời này nữ nhân duy nhất mà Triệu Tử Tu yêu chính là Bạch Hiểu Tình, hắn đã chiếm được thì làm sao có thể buông tay!

Đẩy mạnh một cái, làm lời nói mà Bạch Hiểu Tình đang muốn nói ra, biến thành một tiếng rên rỉ, hiện tại những lời từ chối, một câu Triệu Tử Tu cũng không muốn nghe, hắn vẫn là câu nói kia, đã trêu chọc hắn, như vậy nàng nên trầm luân cùng hắn!

"Tình Nhi, nàng là của ta, cũng sẽ chỉ là của ta, mà ta cũng là của nàng, cũng chỉ là của một mình nàng."

"Tử Tu, chàng cũng là của một mình ta..."

Đây là lần đầu tiên Bạch Hiểu Tình cho Triệu Tử Tu một lời hứa hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Chỉ có thể, không có phi

Edit: susubluu

Trải qua một màn ép buộc, lúc này thật sự là mặt trời đã lên cao, mà quân gia thấy cảnh tượng như vậy tất nhiên là cảm thấy rất vui vẻ, xem ra không lâu nữa, Lệ Vương phủ sẽ có thêm tiểu chủ tử!

Thật ra nhắc đến chuyện này, hiện tại Triệu Tử Tu cũng rất hi vọng Bạch Hiểu Tình có một đứa bé, tuy rằng hiện tại Bạch Hiểu Tình đã tiếp nhận hắn rồi, nhưng tương lai xảy ra chuyện gì không ai nói trước được, lỡ như xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, thì phải làm sao bây giờ.

Nếu như có đứa nhỏ, cho dù có một ngày phải rời khỏi hắn, như vậy nàng nhất định sẽ nhanh chóng tranh thủ để trở lại bên cạnh hắn, cho dù là vì đứa nhỏ cũng được!

"Tình Nhi, chúng ta sinh một đứa nhỏ đi."

Rốt cục, Triệu Tử Tu cũng nói ra nguyện vọng từ trước tới nay của bản thân, nhưng thật không ngờ lại làm Bạch Hiểu Tình lắp bắp kinh hãi.

"Thế nào, Tình Nhi, nàng không đồng ý sao." Thấy Bạch Hiểu Tình giật mình, Triệu Tử Tu cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, chẳng lẽ nàng không đồng ý sinh đứa nhỏ cho hắn sao?

"Không, ta chỉ thật không ngờ chàng sẽ nói những lời này, bởi vì ở trong lòng ta, chàng là người không thích trẻ con." Triệu Tử Tu độc chiếm Bạch Hiểu Tình, nàng không tin hắn sẽ thích một đứa trẻ đến đây tranh giành lực chú ý của nàng.

Quả nhiên, lời nói kế tiếp, lại khiến Bạch Hiểu Tình cảm thấy bất đắc dĩ.

"Ta không thích trẻ con, nhưng chỉ cần là nàng sinh t sẽ thích, hơn nữa ta cũng không để nó ở cạnh nàng, đứa nhỏ sinh ra tất nhiên có bà vú nuôi, nàng chỉ cần ở lại bên cạnh của ta là tốt rồi, ta không muốn bất kỳ người nào lấy đi lực chú ý của nàng."

"Triệu, Tử, Tu! Vậy chàng nói xem vì sao chàng muốn đứa nhỏ, muốn có người thừa kế sao?"

Lý do kiểu này Bạch Hiểu Tình mới không tin, nếu muốn có người thừa kế, trên đời này người tình nguyện sinh con cho hắn rất nhiều, như vậy Lệ Vương phủ tuyệt đối sẽ không chỉ có một tiểu chủ tử!

"Nàng nghĩ đi đâu vậy, ta chỉ muốn một đứa trẻ, là ta hài tử của ta và nàng, là nam hay nữ đều không quan trọng."

Đối với Triệu Tử Tu mà nói đứa nhỏ là nam hay nữ thật sự không quan trọng, cho tới bây giờ hắn đều không để ý mấy chuyện đó.

"Vậy chàng nói cho ta biết, vì sao chàng muốn ta sinh đứa nhỏ?"

không nổi!"

Bạch Hiểu Tình là loại người gì, Triệu Tử Tu biết, nếu Bạch Hiểu Tình nói nàng muốn rời khỏi, cho dù hấn bẻ gãy hai chân của nàng, nàng cũng có biện pháp biến mất trước mặt hấn. Cho nên biện pháp duy nhất chính là đánh tan ý niệm của nàng!

"Chỉ cần bên cạnh chàng không có nữ nhân khác, thì ta sẽ không rời khỏi chàng."

Nhưng Bạch Hiểu Tình biết chuyện này tuyệt đối không có khả năng, bởi vì thái độ của Triệu Thiên Dương cho Bạch Hiểu Tình chỉ biết, vị trí hoàng đế nhất định sẽ là của Triệu Tử Tu, nói vậy, hấn nhất định sẽ có nữ nhân khác, cho nên hiện tại nàng không tin vào lời hứa của hấn.

"Tình Nhi, ta sẽ không làm hoàng đế, nếu quả thật có một ngày cái giá của việc làm hoàng đế là tới lúc chết cũng không gặp lại nàng, như vậy ta tình nguyện vĩnh viễn làm dân thường với nàng."

Những lời này của Triệu Tử Tu hoàn toàn làm Bạch Hiểu Tình giật mình, vốn dĩ nàng cho rằng Triệu Tử Tu cẩn trọng như vậy đều là vì vị trí đó, nhưng hiện tại hấn lại nói như vậy, làm Bạch Hiểu Tình không biết nên giải thích thế nào.

"Hiện tại ta làm nhiều chuyện như vậy cũng không phải vì vị trí đó, chẳng qua là muốn giúp mẫu hậu báo thù, còn nữa, vì muốn vĩnh viễn giữ nàng ở bên người, Tình Nhi, ta tuyệt đối sẽ không tặng nàng cho Triệu Tử Hằng!"

Bỗng nhiên Triệu Tử Tu nói ra những lời này, làm Bạch Hiểu Tình có chút khó hiểu, những lời này là có ý gì, sao lại liên quan đến Triệu Tử Hằng, hình như nàng không liên quan đến Triệu Tử Hằng thì phải.

Thật ra đến hiện tại Bạch Hiểu Tình vẫn không biết Triệu Tử Hằng có tâm tư với nàng, cho tới nay nàng đều cho rằng Triệu Tử Hằng muốn bắt nàng là vì muốn kiềm chế Triệu Tử Tu, nhưng Triệu Tử Tu cũng hiểu được, hấn bị sự ám áp trên người Bạch Hiểu Tình hấp dẫn, nhưng chính hấn cũng không biết lúc nhìn thấy Bạch Hiểu Tình liền thích nàng.

Ban đầu cố sức lôi kéo nàng chính là chứng cứ chứng minh hấn động tâm.

Đương nhiên, những lời này Triệu Tử Tu tuyệt đối sẽ không nói cho Bạch Hiểu Tình nghe, bởi vì hiện tại hấn phát hiện đối với chuyện tình cảm Bạch Hiểu Tình rất ngu ngốc, thời gian dài như vậy, nếu không phải là hấn chủ động nói thích, có lẽ đến bây giờ Bạch Hiểu Tình cũng không biết tình cảm của hấn.

Nhưng ngu ngốc như vậy cũng là một chuyện tốt, ít nhất không cần lo lắng Bạch Hiểu Tình sẽ bị người khác cướp mất, hấn tin tưởng chỉ cần bản thân cũng yêu nàng, nàng sẽ vĩnh viễn ở bên mình!

"Tử Tu, có một số việc không phải ta và chàng có thể quyết định, thái độ của bộ hạ chàng cũng thấy đấy, chàng nhất định sẽ kế vị hoàng đế, hơn nữa nếu chàng không làm hoàng đế, chàng chuẩn bị nhường cho Triệu Tử Việt hoặc Triệu Tử Hằng làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Người thân đến tìm

Edit: susubluu

Thái độ của phụ hoàng đối với hấn cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần hấn không muốn, ngôi vị hoàng đế này hấn hoàn toàn có thể không nhận, nhưng điều đó cũng có nghĩa là Triệu Tử Việt và Triệu Tử Hằng..

Triệu Tử Tu hơi nhíu mày, ngôi vị hoàng đế này tuyệt đối không thể để hai người có được, bởi vì hai người đó đều có ý đồ với Bạch Hiểu Tình, nếu bọn họ làm hoàng đế, đến lúc đó hậu quả tuyệt đối sẽ rất nghiêm trọng.

Nói đến chuyện kế vị hoàng đế Triệu Tử Tu cũng có chút khó xử.

"Tình Nhi, cho dù có một ngày ta bắt đắc dĩ phải kế vị ta cũng tuyệt đối không để nữ nhân khác tiến vào hậu cung, một mình nàng chính là toàn bộ hậu cung của ta."

Nữ nhân trên thế gian này đều giống nhau, không ai hiểu họ hơn Triệu Tử Tu, một Lam Ngọc Nhi, một Bạch Diên Nhi, hai nữ nhân này đã khiến Triệu Tử Tu hoàn toàn thất vọng với nữ nhân, nếu không có Bạch Hiểu Tình xuất hiện, đời này của Triệu Tử Tu sẽ không có nữ nhân.

Thấy Triệu Tử Tu kiên định, bỗng nhiên Bạch Hiểu Tình cũng không biết nói cái gì cho phải, tên ngốc này!

"Đứng rồi, Tử Tu, ngươi có biết thân thể của ta hay không, ta cảm thấy trong trí nhớ của ta thiếu cái gì đó, tuy rằng Phượng Nghiêu nói ta là cô nhi, nhưng ta vẫn cảm thấy có chút không đúng."

Lần trước trở về, Bạch Hiểu Tình đã hỏi Triệu Tử Tu về thân thể của mình, lúc đó nàng còn không kịp biết đáp án đã bị bắt đi, hiện tại nàng rất muốn biết đáp án là cái gì.

"Nàng thật sự muốn biết sao?" Tuy rằng Triệu Tử Tu hi vọng Bạch Hiểu Tình chỉ có một mình hắn, nhưng nếu Bạch Hiểu Tình thật sự muốn biết, hắn cũng tuyệt đối không giấu giếm, dù sao có một số việc biết cũng là chuyện tốt.

Hơn nữa một khi Bạch Hiểu Tình có người thân, có lẽ cũng là một sự ràng buộc đối với nàng, nếu có một ngày nàng muốn rời khỏi, cũng sẽ có một chút lưu luyến.

Không biết vì sao, trong khoảng thời gian này Triệu Tử Tu phi rất bất an, luôn gặp ác mộng, điển hình nhất là mơ thấy Bạch Hiểu Tình khóc lóc nói phải rời khỏi đây, nói bản thân đã đến lúc phải về thế giới của mình.

Cái gì gọi là thế giới của mình, nơi này không phải là thế giới của nàng sao, trở về, hắn ở đây thì nàng có thể đi đâu!

"Ừ, ta luôn cảm thấy trí nhớ thiếu mất cái gì, loại cảm giác này rất khó chịu."

"Được rồi, ngày mai ta sẽ gọi người nhà của nàng đến gặp nàng."

Nghe thấy Triệu Tử Tu trả lời, bỗng nhiên Bạch Hiểu Tình nở nụ cười, mặc kệ nói như thế nào nàng cũng phải cảm tạ Triệu Tử Tu.

"Đã muốn cảm tạ ta, như vậy đừng hành động thực tế để cảm tạ đi."

Ý cười nhẹ nhàng, thừa dịp Bạch Hiểu Tình không chú ý, Triệu Tử Tu lại tiến thật sâu vào thân thể của nàng một lần nữa, hắn sẽ để nàng mang thai đứa nhỏ của hắn, như vậy, nàng sẽ mãi mãi không rời khỏi hắn.

"Uhm... Tử Tu, chàng nhẹ chút..."

Cảm giác được lực của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình thét một tiếng kinh hãi, hai chân không tự chủ được vòng quanh bên hông của hắn, ôm chặt lấy hắn, thân thể bị hắn cày cấy một đêm, hiện tại rất mỏi mệt, tùy ý đụng vào đều sẽ khiến Bạch Hiểu Tình không khống chế được.

"Tình Nhi, có thể nhìn thấy nàng nhiệt tình như vậy thật tốt." Bạch Hiểu Tình lạnh lùng bao nhiêu Triệu Tử Tu đều biết, cho nên ngay từ đầu hắn đã sợ, sợ bản thân không để lại dấu vết nào trong lòng Bạch Hiểu Tình, nhưng hiện tại xem ra, Bạch Hiểu Tình là thật thích hắn, như vậy là tốt rồi.

"Tử Tu, ta yêu chàng, mãi mãi sẽ không rời khỏi chàng."

Cảm giác được sự bất an của hắn, Bạch Hiểu Tình vươn hai tay run run, dùng sức giữ cổ của hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi của hắn, nàng không rõ rốt cuộc là cái gì khiến nam nhân này bất an như vậy.

"Tình Nhi, nhớ kỹ lời nói của nàng, cả đời này nàng đều phải ở bên cạnh ta, vĩnh viễn không được rời đi!" Trên thế giới này người có thể khiến Triệu Tử Tu động tình cũng chỉ có một mình Bạch Hiểu Tình. Cho nên, hắn tuyệt đối sẽ không để cho nàng rời đi!

"Được..."

.....

"Phụ thân, Lệ Vương phủ truyền tin đến, kêu chúng ta đến gặp Tình Nhi!"

Đợi một khoảng thời gian lâu như vậy, rốt cục bọn họ cũng có thể đi gặp Tình Nhi rồi, thật sự quá tốt!

"Được, hiện tại chúng ta đi, lỡ mất cơ hội, sẽ không tốt lắm!" Nghe thấy lời của hắn, Bạch tướng quân cũng cao hứng không chịu được, rốt cục có thể nhìn thấy nữ nhi bảo bối của mình rồi.

Nhưng khi bọn họ đến Lệ Vương phủ, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa đến.

Bởi vì sau khi bọn họ đi tới Lệ Vương phủ liền nhìn thấy nữ nhi của bọn họ nằm ngủ mê man trong lòng Lệ Vương điện hạ, mà Lệ Vương điện hạ còn ôn nhu nhìn nàng.

Phụ tử Bạch tướng quân cũng nghe lời đồn về Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu, nhưng cảnh tượng này vẫn làm cho bọn họ không tiếp nhận được, người ôn nhu như vậy thật sự là Lệ Vương điện hạ mà bọn họ làm thế nào cũng không thể giải quyết được sao.

"Bạch tướng quân mời ngồi, Tình Nhi gấp gáp trở về có chút mệt mỏi, bây giờ còn chưa tỉnh lại."

Triệu Tử Tu vốn đang trợn mắt nói dối!

Quân gia đứng bên cạnh nghe thấy lời nói của Triệu Tử Tu, cảm thấy rất đáng xấu hổ, Vương gia, ngày hôm qua Bạch cô nương đã trở lại, cho dù là một mối một ngày đường, nghỉ ngơi như vậy cũng đã khỏe rồi, hiện tại nàng mệt như vậy hoàn toàn là vì hành vi không bằng cảm thụ của người nào đó!

Ngày hôm qua Triệu Tử Tu ôm Bạch Hiểu Tình về phòng, lúc đó trời vẫn còn tối, mà hôm nay lúc bọn họ đi ra, mặt trời đã cao ba sào, kết quả là

thấy Bạch cô nương mỗi một ngón trong ngực chủ tử, hơn nữa mặt chủ tử đầy thán phục, sự thật đã xảy ra chuyện gì hoàn toàn không cần nói cũng biết!

"Chuyện này, Vương gia, vẫn nên đưa tiểu muội cho ta, như vậy, như vậy thật sự có chút không hợp lẽ nghĩa..."

Tuy rằng hiện tại bộ dáng hai người ở cùng nhau rất đẹp, nhưng dù sao Bạch Hiểu Tình vẫn là bông hoa chưa gả, nếu việc này truyền ra ngoài, bản thân muội muội có thể bị hủy hoại hoàn toàn.

Khi Triệu Tử Tu nghe thấy lời nói của hắn thì hơi ngẩn đầu nhìn hắn một cái, chính cái liếc mắt này, đã làm hắn bỏ cuộc, trên đời này quả nhiên có một số người không đắc tội nổi, cái liếc mắt vừa rồi, hắn chỉ biết nếu làm trái ý Triệu Tử Tu, kết cục của bọn họ chắc chắn sẽ rất thảm.

"Uhm... Tử Tu?"

Mơ mơ màng màng nhìn Triệu Tử Tu đang ôm mình, đầu óc Bạch Hiểu Tình có chút mơ màng không hiểu, có chuyện gì, không phải vừa rồi nàng ở trong phòng ngủ sao, sao lại ở trong đại sảnh.

"Uống nước."

Giống cô nương một ngày, rõ ràng cổ họng của Bạch Hiểu Tình đã muốn cầm luôn, nhìn thấy Triệu Tử Tu đưa cốc nước tới bên miệng, Bạch Hiểu Tình không khách sáo đưa miệng lên uống.

Mà hai người nhìn thấy một người hút một người uống như vậy, trong lòng vài người ở đây đều rất phức tạp, dĩ nhiên họ đều thật không ngờ quan hệ giữa Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tình lại như vậy, xem ra trong khoảng thời gian này bọn họ đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

"Tử Tu bọn họ là ai?" Nhìn thấy bỗng nhiên có vài người xa lạ xuất hiện, trong mắt bọn họ đều rất nóng bỏng làm Bạch Hiểu Tình không hiểu, có chuyện gì, chẳng lẽ bọn họ quen nàng?

"Bọn họ là người nhà của nàng, bây giờ còn không nhớ ra sao?"

Xem ánh mắt Bạch Hiểu Tình mờ mịt, Triệu Tử Tu chỉ biết hiện tại Bạch Hiểu Tình vẫn chưa nhớ ra cái gì cả, ả!

Vốn cho rằng lúc nàng gặp được người nhà sẽ cho nàng một lý do ở lại, nhưng nàng vẫn không nhớ ra sao?

Trong nháy mắt, người Bạch gia cũng biết vì sao trong khoảng thời gian này Triệu Tử Tu không cho bọn họ đến gặp Bạch Hiểu Tình, lúc này nữ nhi bảo bối đã quên mất bọn họ, làm sao có thể không khó chịu.

"Vương gia, trong khoảng thời gian này tiểu nữ làm phiền Vương gia chăm sóc, hiện tại ta liền đưa tiểu nữ về." Nhìn Bạch Hiểu Tình hoàn toàn không nhớ được mình là ai, trong lòng Bạch tướng quân có chút khó chịu, nhưng vẫn gượng cười.

Nhưng Triệu Tử Tu lại thật không ngờ Bạch tướng quân sẽ nói ra những lời này.

Đưa Tình Nhi về?

Không được! Tuyệt đối không được!

Hiện tại ở trong lòng Triệu Tử Tu bất kỳ kẻ nào cũng không quan trọng bằng Bạch Hiểu Tình, hiện tại muốn đưa Bạch Hiểu Tình đi thì có khác nào muốn mạng của hắn?

"Tử Tu, ta không đi." Hình như cảm giác được Triệu Tử Tu bất an, Bạch Hiểu Tình nhẹ giọng trấn an.

Nhìn hai người động viên lẫn nhau, phụ tử hai người nhìn nhau, hôm nay bọn họ đến đây là vì muốn đưa Bạch Hiểu Tình về, nhưng thái độ hiện tại của Triệu Tử Tu rõ ràng là không muốn thả người.

Hơn nữa hình như muội muội của mình còn rất để ý thái độ của Triệu Tử Tu, cảm giác này khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu!

Nhưng đây là địa bàn của Lệ Vương phủ, cho nên bọn họ cũng không thể nói thêm cái gì, chỉ có thể nói chuyện dựa theo tình hình.

Nhưng hiển nhiên, đối với lời nói đó khiến toàn bộ tâm trạng của Triệu Tử Tu trở nên không tốt, bởi vì ở trong lòng Triệu Tử Tu Bạch Hiểu Tình là người quan trọng nhất, hiện tại bọn họ nói với Triệu Tử Tu muốn đưa Bạch Hiểu Tình đi, Triệu Tử Tu không lên tiếng đuổi người cũng đã ban ân rất lớn rồi!

"Tình Nhi, con ở Vương phủ đã quá rầy Vương gia một thời gian rất lâu rồi, hiện tại nên về nhà cùng phụ thân."

Hiện tại Bạch tướng quân cảm thấy bản thân chỉ có thể xuống tay với Bạch Hiểu Tình, chỉ cần Bạch Hiểu Tình đồng ý, nhất định Triệu Tử Tu sẽ không thể không thả người.

Nhưng đối với Bạch Hiểu Tình mà nói, mong muốn của Triệu Tử Tu quan trọng hơn cái gọi là người thân rất nhiều.

"Bạch tướng quân, người thật sự muốn xem thử sinh linh đồ thần là thế nào sao?" Cảm giác được Triệu Tử Tu càng ngày càng gấp muốn phát hỏa, giờ phút này Bạch tướng quân còn cố tình nói không ngừng, hắn thật không sợ xảy ra chuyện sao.

Chương 129: Cha và con gái

Edit: susubluu

"Bốn vương hi vọng Bạch tướng quân đến đây thăm Tinh Nhi, sẽ khiến Tinh Nhi khôi phục trí nhớ, nếu Bạch tướng quân có ý muốn đưa Tinh Nhi đi, như vậy thì mời về đi!"

Để cho bọn họ gặp Bạch Hiểu Tinh, nhưng không có nghĩa là để bọn họ đưa nàng rời đi, phải biết rằng, hiện tại hân tuyệt đối không có cách nào cho phép Bạch Hiểu Tinh rời đi.

Sau những chuyện đã xảy ra, trên đời này không còn ai có thể đi vào trong lòng hân, hiện tại Bạch Hiểu Tinh là người duy nhất, cho dù chết hân cũng sẽ không buông tay, cho dù là xuống địa ngục, nàng cũng phải ở cùng một chỗ với hân!

Nghe thấy Triệu Từ Tu trả lời, Bạch tướng quân cũng có chút tức giận, hân có ý gì, Bạch Hiểu Tinh là nữ nhi của mình, nhưng hiện tại người này lại kiêu ngạo kêu bọn họ rời đi, còn không chịu trả nữ nhi lại cho bọn hân, còn có thiên lý nữa không!

"Bạch tướng quân có ý kiến với lời nói của ta sao?"

Ngẩng đầu, Triệu Từ Tu nhìn Bạch tướng quân một cái, mắt lạnh như băng, mặc kệ người này là ai, chỉ cần muốn cướp Tinh Nhi khỏi hân, đều là kẻ địch của hân!

"Từ Tu, chàng ra ngoài trước đi, ta muốn nói chuyện với Bạch tướng quân."

Nàng biết lúc này cũng không nói gì được, nếu hôm nay Triệu Từ Tu không đuổi được Bạch tướng quân ra khỏi phủ thì hân sẽ lập tức chém sạch giết sạch.

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh cũng không có cảm tình gì với những người này, nhưng nếu hiện tại truyền ra lời đồn Triệu Từ Tu mưu hại mệnh quan triều đình, cũng rất phiền phức.

"Tinh Nhi!"

Chẳng lẽ Bạch Hiểu Tinh muốn rời đi sao?

Không! Không được! Hân tuyệt đối không cho phép!

"Từ Tu, yên tâm, ta không đi, chàng ra bên ngoài chờ ta được không, không cần đi xa, chỉ cần chàng không nghe trộm, đứng ở cửa chờ ta là được." Nàng không hy vọng Triệu Từ Tu nghe được những điều không muốn nghe, như vậy chỉ gây chiến thêm thôi.

"Được, ta đi ra ngoài chờ nàng."

Bất đắc dĩ thở dài, hân hiểu Bạch Hiểu Tinh, chỉ cần nàng nói không muốn, như vậy thì thật sự là không muốn, nếu bản thân nghe lén, sẽ chỉ làm nàng không vui, mà những chuyện làm cho nàng không vui hân đều sẽ không làm.

Thấy Triệu Từ Tu đi ra ngoài, mấy người ở đây đều thở dài nhẹ nhõm, vừa rồi khi Triệu Từ Tu ở trong này, thật sự rất áp lực, hồi nãy thiếu chút nữa bọn họ đã thật sự làm theo lời Triệu Từ Tu, rời khỏi Lệ Vương phủ.

"Từ Tu đã đi ra ngoài, có gì các người nói thẳng đi."

Nhìn mấy người trước mắt, Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn không có một chút cảm giác của người thân, nhưng nàng tin Triệu Từ sẽ không lừa nàng, nói cách khác, điển[;dafmnl3quy1/:d00n những người này thật sự là người nhà của nàng, chẳng qua hiện tại nàng không nhớ ra mà thôi.

Nhìn Bạch Hiểu Tinh như vậy, hai phụ tử Bạch gia hơi nhăn mày lại, đây là chuyện gì, chẳng lẽ Tinh Nhi thật sự mất trí nhớ, mà không phải vì bị Triệu Từ Tu áp bức nên không dám nhận lại bọn họ?

"Các người không cần nghĩ nữa, ta thật sự mất trí nhớ, hơn nữa hiện tại không hề có một chút cảm giác quen thuộc với các người."

Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt nói, nhưng trong giọng nói lại có sự nghiêm túc khiến hai phụ tử Bạch gia biết những gì nàng nói đều là thật sự, không hề đùa bọn họ.

"Tình Nhi, ta là phụ thân của con, tuy rằng bây giờ con không nhớ rõ gì cả, nhưng chúng ta vẫn hi vọng con có thể về nhà cùng chúng ta, ta tin tưởng chỉ cần con về nhà, sẽ từ từ nhớ lại chuyện trước kia."

Hơn nữa cho dù không nhớ lại cũng không có gì quan trọng, chỉ cần người một nhà ở cùng nhau, cuộc sống sau này mới quan trọng hơn, không phải sao?

"Bạch tướng quân, ta chỉ muốn hỏi người một câu, người thật sự muốn nhìn sinh linh đồ thần sao?"

Ngày hôm qua Triệu Tử Tu nói muốn một đứa trẻ, Bạch Hiểu Tình chỉ biết, chuyện lần này thật sự đã dọa hấn sợ, hơn nữa còn dọa không nhẹ, hiện tại hấn hận không thể vĩnh viễn khóa nàng ở trong ngực không cho nàng rời đi.

"Tình Tình, chẳng lẽ muội vì Triệu Tử Tu mà ngay cả người nhà của mình cũng không cần sao?"

Giọng điệu đại ca có chút bất mãn, hấn vốn cho rằng lần này đến Lệ Vương phủ nhất định có thể đưa Tình Tình trở về, nhưng hiện tại xem ra hôm nay muốn đưa Bạch Hiểu Tình về, là không thể nào.

"Bạch công tử cho là ta đang đùa sao?"

Bạch Hiểu Tình mỉm cười nhìn hấn, chỉ có chính nàng biết lời nàng nói hôm nay nghiêm túc bao nhiêu.

Nàng hiểu Triệu Tử Tu, tất nhiên biết được hậu quả sau khi nàng rời khỏi, nàng tuyệt đối không tin Triệu Tử Tu là người hiền lành lương thiện gì, au khi nàng rời khỏi sẽ không làm gì cả.

"Tình Tình, muội..."

Tất nhiên hấn thật không ngờ Bạch Hiểu Tình sẽ nói như vậy, Bạch gia đại công tử lập tức không biết phải nói cái gì cho phải.

"Đủ rồi, câm miệng!" Quát lớn nhĩ tử nhà mình, Bạch tướng quân hiểu cục diện hiện tại hơn, "Tình Nhi, người thật sự không đi sao, chỉ cần con muốn về nhà, mặc kệ thế nào phụ thân đều sẽ đưa con về!"

Đến hiện tại, bọn họ vẫn cho rằng là Triệu Tử Tu ngăn cản Bạch Hiểu Tình về nhà, mà không phải là do bản thân Bạch Hiểu Tình không muốn trở về.

"Bạch tướng quân, cho dù bây giờ người có thể đưa ta trở về, nhưng người cho rằng Tử Tu thật sự sẽ không làm gì hết sao?"

Triệu Tử Tu là dạng người gì, Bạch Hiểu Tình hiểu rõ hơn bất kỳ kẻ nào, nếu hôm nay Bạch Hiểu Tình rời khỏi Lệ Vương phủ, như vậy ngày mai có khả năng Triệu Tử Tu sẽ dùng toàn thể giới để trả giá cho quyết định của nàng.

Huống chi...

Hiện tại trong lòng nàng cũng có Triệu Tử Tu, hiện tại muốn nàng rời đi, chính nàng cũng không tình nguyện.

"Ta biết sẽ phải đối mặt với hậu quả, nhưng con là nữ nhi của ta, ta không thể vì e ngại chết mà bỏ mặc con." Ở trong lòng Bạch tướng quân, Bạch Hiểu Tình quan trọng hơn cả quyền thế, nếu mạng nữ nhi về mà phải mất đi mọi thứ hiện tại, ông vẫn cho rằng đáng giá!

"Bạch tướng quân, người vẫn không hiểu, ta nói sinh linh đồ thần tuyệt đối không phải nói đùa, nhớ kỹ, vĩnh viễn không nên xem nhẹ Tử Tu."

Một đường tới đây, thế lực Triệu Tử Tu lớn bao nhiêu, Bạch Hiểu Tình thấy rất rõ ràng, cho dù nàng không thu phục đám gác cò, thế lực của bản thân Triệu Tử Tu cũng không nhỏ, muốn làm Tấn Thiên quốc đảo loạn quả thực rất dễ dàng.

Hơn nữa, nếu không phải có chuyện bất cóc lần này, nàng muốn về nhà Triệu Tử Tu cũng sẽ không để ý như vậy, nhưng hiện tại, chỉ sợ ngay cả rời khỏi tầm nhìn của hấn cũng không thể.

Giống như hiện tại, tuy rằng Triệu Tử Tu đã ra khỏi phòng, nhưng chỉ cần nàng có hành động rời khỏi nơi này, hấn tuyệt đối sẽ vọt vào trước tiên.

"Được, phụ thân hiểu, Tình Nhi, phụ thân chỉ hy vọng con thật lòng trả lời phụ thân một chuyện, con thích Triệu Tử Tu sao?"

Hấn không có cách nào nhìn nữ nhi hy sinh hạnh phúc bản thân được, hấn hiểu Bạch Hiểu Tình nói sinh linh đồ thần là có ý gì, nhưng như vậy thì sao, cùng lắm thì cuối cùng hấn đưa nữ nhi rời đi, nhưng nếu đây là ý nguyện của nữ nhi, dieenx.>dann lle3[quyd00nn như vậy hấn sẽ nghe theo ý nguyện của nàng, chỉ cần nàng thật tâm muốn ở lại.

"Thích, chỉ cần hấn không phản bội ta, ta sẽ luôn thích hấn."

Chỉ cần bên cạnh hấn không có nữ nhân khác, nàng sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh hấn, ở cùng hấn.

"Tình Nhi, chỉ cần chính con không hối hận là tốt rồi."

Nhìn biểu cảm của Bạch Hiểu Tình, Bạch tướng quân biết nàng nghiêm túc, cho nên, cũng không có nhiều lời, chỉ bắt đầu đi thở dài một hơi, nếu đây đã là lựa chọn của nàng, như vậy hấn làm phụ thân, chỉ có thể chúc phúc.

"Cám ơn..."

Tuy rằng trong trí nhớ của nàng hoàn toàn không có người này, nhưng nàng lại có thể cảm giác được một chút thân thiết, còn có cảm giác yêu thương trên người hắn.

"Phụ thân!"

Thấy phụ thân đồng ý để muội muội ở lại Lệ Vương phủ, Bạch gia đại ca rất sốt ruột, ở trong lòng hắn Triệu Tử Tu chính là một Vương gia tàn bạo, nếu để muội muội ở lại Lệ Vương phủ, thật không biết nàng còn giữ được mạng hay không.

"Câm miệng!"

Bạch tướng quân hiểu rõ tình thế hơn hắn, giống như lúc đi vào Lệ Vương phủ, ông đã thấy được Triệu Tử Tu ôm Bạch Hiểu Tình ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt ôn nhu đó tuyệt đối không phải là giả vờ.

Cho nên, ông có thể khẳng định Triệu Tử Tu tuyệt đối thật lòng với nữ nhi mình, điều này cũng là lý do vì sao ông lại đồng ý để Bạch Hiểu Tình ở lại, nếu không phải vừa rồi nhìn thấy được ánh mắt kia của Triệu Tử Tu, dù thế nào ông cũng sẽ không để Bạch Hiểu Tình ở lại.

"Được rồi, chúng ta đi ra ngoài."

Đi tới cửa, thấy Triệu Tử Tu luôn luôn canh giữ ở cửa, có thể nhìn thấy một chút không yên trên nét mặt của hắn, thì ra ở trong lòng hắn nữ nhi quan trọng như vậy sao.

Như vậy cũng tốt, ít nhất nữ nhi có một chỗ dựa tốt, không phải sao.

"Lệ Vương điện hạ, sau này tiểu nữ xin nhờ người, hi vọng người có thể đối xử tốt với nàng, ta chỉ có một nữ nhi bảo bối, hiện tại ta giao nàng cho người."

Trong giọng nói của Bạch tướng quân có chút thờ dãi, nói thật, hắn thật sự không bỏ được nữ nhi của mình, nhưng không có biện pháp gì, dù sao hiện tại ở trong lòng nữ nhi nhà mình Triệu Tử Tu quá quan trọng, nếu vội vàng đưa nàng đi, đến lúc đó thiên hạ nhất định sẽ đại loạn, đây cũng không phải điều hắn muốn nhìn thấy.

"Đa tạ Bạch tướng quân thành toàn, bốn vương cam đoan, đời này kiếp này chỉ có một mình Tình Nhi là thế tử."

Lời vừa nói ra, Bạch tướng quân thấy rất bất ngờ, hắn biết Triệu Tử Tu rất coi trọng nữ nhi của mình, nhưng thật không ngờ lại coi trọng đến mức hứa hẹn một đời một thế một đời.

Thật ra Bạch tướng quân không biết là, Triệu Tử Tu nói như vậy, không chỉ vì những chuyện đã từng xảy ra trên người hắn, còn vì Bạch Hiểu Tình đã nói qua, một khi bên cạnh hắn có nữ tử khác, nàng sẽ rời đi.

Đây là chuyện mà Triệu Tử Tu không thể chấp nhận được.

"Lời hứa hôm nay của Lệ Vương điện hạ lão phu đón nhận, cho nên, nếu quả thật có một ngày Lệ Vương điện hạ làm chuyện có lỗi với Tình Nhi, như vậy lão phu sẽ lập tức đưa Tình Nhi rời đi!"

Tuy rằng chuyện của nữ nhi phụ thân không nên nhúng tay quá nhiều, nhưng hắn chỉ có một nữ nhi bảo bối, tất nhiên là muốn yêu thương thật nhiều, nếu người khác ức hiếp, hắn sẽ đáp trả lại!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Chàng không rời ta không bỏ

Edit: susubluu

Nghe thấy lời nói của Bạch tướng quân, thân thể của Triệu Tử Tu cứng đờ, nhưng sau một phút vẫn thả lỏng thân thể, ông ấy nói là nếu hắn có lỗi với Tình Nhi mới đưa nàng về, như vậy nếu hắn luôn đối xử tốt với nàng, như vậy thì sẽ không có ai chia rẽ bọn họ đúng không?

Triệu Tử Tu lập tức cứng ngắc, tất nhiên Bạch tướng quân thấy được, cũng cảm thấy rất vừa lòng, tuy rằng tin đồn bên ngoài về Triệu Tử Tu cũng không tốt lắm, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ không đối xử tốt với nữ nhi.

Không từ mà biệt, tư thái ôn nhu, không phải nam nhân bình thường nào cũng có thể làm được, hơn nữa khi ông nói muốn đưa Tình Nhi đi, vẻ khẩn trương của hắn cũng không phải là làm bộ.

Quan trọng nhất là, những gì vừa rồi bọn họ nói một câu hán cũng không nghe, bởi vì nếu nghe thì Tinh Nhi sẽ rời khỏi hán.

"Tốt lắm, hôm nay chúng ta đi về, ta giao Tinh Nhi cho người, đừng để cho ta thất vọng."

Nói xong, cũng không yêu cầu Triệu Tử Tu hứa hẹn gì cả, liền rời đi, tuy rằng nói luyến tiếc, nhưng nữ nhi có thể tìm được chỗ dựa tốt cũng là chuyện đáng giá để vui mừng.

Mà sau khi Bạch tướng quân đi rồi, Triệu Tử Tu bước đi vào trong phòng, nhìn Bạch Hiểu Tinh ngồi ở trong phòng, trong nháy mắt, hán cảm thấy bản thân an lòng.

Cả đời này, hán chưa từng cảm tạ cái gì, nhưng giờ phút này, Triệu Tử Tu thật sự cảm tạ trời xanh đã để Bạch Hiểu Tinh xuất hiện bên cạnh hán.

Nếu nói hán đã từng trải qua tổn thương và phản bội chỉ để chờ đợi nàng xuất hiện, như vậy cũng không phải không thể chấp nhận, không, có lẽ phải nói là hán vui vẻ chịu đựng.

Bởi vì sự xuất hiện của nàng cho hán biết cái gì là hạnh phúc.

"Như thế nào?" Nhìn Triệu Tử Tu ngây ngốc đứng bên cạnh nhìn mình, Bạch Hiểu Tinh có chút buồn bực, nhìn lại bản thân mình, hình như là không có vấn đề gì cả, nhưng hán lại ngây người nhìn nàng như vậy là có ý gì?

Lắc đầu, dùng sức ôm nàng vào ngực, không có gì để nói cả.

Tuy rằng lúc này Triệu Tử Tu rất xúc động, nhưng lại không có gì cả, dù sao trong lúc này chẳng có gì thích hợp để nói.

Dù sao cái cảm giác ấm áp trong lòng này hán thật sự không có cách nào để biểu đạt bằng ngôn ngữ.

"Tinh Nhi, cả đời này nàng đều sẽ ở bên cạnh của ta, đúng không?" Tuy rằng không biết vì sao, liền[đ@fmlle3quy1d00n nhưng lúc nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh hán luôn có một loại cảm giác bất an khó nói, hán hi vọng có thể có được lời hứa hẹn của nàng, hứa là vĩnh viễn ở lại bên cạnh hán.

"Tử Tu, chàng không rời ta không bỏ."

Cho dù thật sự có một ngày bất đắc dĩ rời đi, ta cũng sẽ về lại bên chàng, cho dù là về hiện đại, ta cũng sẽ liều mạng trở về, trở lại bên cạnh chàng.

Kiếp trước, người có thể ở lại trong lòng Bạch Hiểu Tinh không nhiều lắm, mà Triệu Tử Tu là người nàng duy nhất yêu, trên thế giới này ngoại trừ hán ra có lẽ không ai có thể làm lòng của nàng rung động.

Kiếp trước đã gặp nhiều bi kịch về tình cảm, cho nên Bạch Hiểu Tinh luôn cách xa chuyện tình cảm, thậm chí có thể nói là có chút chán ghét.

Nhưng cũng không có cách nào, dù sao thân là sát thủ nên gặp rất nhiều người, cho nên có một số người lựa chọn phóng túng trong chuyện tình cảm, đã không có cách nào yêu người bên cạnh, chỉ muốn để cơ thể hưởng thụ là được!

Mà Bạch Hiểu Tinh lại là một người hoàn toàn ngược lại, nàng lựa chọn cách xa chuyện tình cảm, giữ mình trong sạch.

Nhiều năm như vậy, Triệu Tử Tu là người duy nhất xông vào trong lòng nàng, cho nên, chỉ cần hán không rời, cho dù chết, nàng cũng sẽ theo hán xuống địa ngục, canh giữ ở bên cạnh hán.

Không đủ, không đủ, vẫn không đủ!

Biết rõ là Bạch Hiểu Tinh đã hứa, nhưng Triệu Tử Tu vẫn cảm thấy không đủ!

"Tinh Nhi, đồng ý với ta, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì nàng đều sẽ không rời đi."

Khi Triệu Tử Tu nói ra những lời này, Bạch Hiểu Tinh im lặng, bởi vì nàng biết bản thân không có cách nào cam đoan, dù sao chuyện xấu trong tương lai rất nhiều, cho dù nàng muốn cam đoan, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, cũng sẽ xảy ra chuyện không ai biết trước.

"Tinh Nhi!"

Thấy Bạch Hiểu Tinh không trả lời, Triệu Tử Tu lập tức căng thẳng, chẳng lẽ Bạch Hiểu Tinh không muốn đồng ý với hán?

"Tử Tu, chuyện trong tương lai ta không có cách nào cam đoan, dù sao, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không biết." Tuy rằng không muốn nói mấy lời này, nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng không muốn lừa gạt Triệu Tử Tu.

Nếu hiện tại nàng đồng ý, vậy lỡ tương lai gặp chuyện gì bất đắc dĩ, nàng bắt buộc phải rời đi, như vậy có khác gì lừa gạt hán đâu?

Bạch Hiểu Tinh nói những lời này Triệu Tử Tu cũng hiểu, cho nên hán không có cách nào phản đối nàng, mặc kệ nói như thế nào, chỉ cần lòng của nàng ở trên người hán thì tốt rồi.

"Được rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi, thời gian không còn sớm nữa."

Một câu trở về nghỉ ngơi làm thân thể Bạch Hiểu Tình cứng lại, nếu vậy nàng thật sự có thể nghỉ ngơi sao, tuy rằng lúc này Triệu Từ Tu để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, nhưng về đến giường thật sự còn có thể nghỉ ngơi sao?

"Từ Tu, ta đã rất mệt, hôm nay hãy bỏ qua cho ta, được không?"

Sắc mặt Bạch Hiểu Tình cũng thật sự có chút tái nhợt, thật ra ngày hôm qua nàng đã mệt muốn chết rồi, vốn thân thể của nàng còn chưa hoàn toàn hồi phục, hơn nữa Triệu Từ Tu ép buộc liên tục, nàng cho rằng bản thân sống không nổi nữa.

"Đồ ngốc, đáng lẽ hôm nay thật sự để cho nàng nghỉ ngơi, ta biết nàng bị thương, chẳng qua ngày hôm qua..."

Chẳng qua là bởi vì bất an, bởi vì không thể khẳng định có phải nàng đã trở về bên cạnh hắn rồi không, cho nên mới không không chế được như vậy, muốn nàng liên tục, trên thực tế lúc tỉnh lại hôm nay hắn cũng đã hối hận khi ép buộc nàng như vậy.

"Được."

Tuy rằng không thể xác định được lát nữa Triệu Từ Tu có giữ lời hứa không, nhưng có thể khẳng định là, hiện tại nàng thật sự rất mệt, rất cần được nghỉ ngơi.

Quả nhiên, trở lại phòng, Triệu Từ Tu cũng không có làm ồn Bạch Hiểu Tình, mà để cho nàng yên tĩnh ngủ.

Thấy Bạch Hiểu Tình có chút mệt mỏi, vành mắt xanh đen làm cho hắn đau lòng, trong lòng lại bắt đầu cảnh giác.

Chuyện lần này hoàn toàn nhằm vào hắn, nếu ngày đó không phải Tình Nhi sợ võ công của hắn bị bại lộ, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, nói đến cùng, tất cả đều vì hắn không chịu bại lộ võ công.

Hiện tại Triệu Từ Tu có chút hối hận, nếu ngay từ đầu để cho bọn họ biết hắn có võ công cao, chẳng qua bọn họ sẽ tập trung đối phó hắn nhiều hơn một chút, cũng sẽ không có chuyện gì lớn.

Nhưng hiện tại, vì hắn giấu diếm, kết quả lại khiến Tình Nhi liên tục bị thương, làm cho hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu trước kia, có lẽ hắn sẽ không để ý một nữ nhân vô dụng, nhưng hiện tại, dĩ nhiên, D@fnnlle3""[qy1d00n hắn lại yêu Bạch Hiểu Tình đến tận tâm, nhìn người mình yêu nhất liên tục bị thương vì mình, làm sao hắn có thể không khó chịu.

"Ám Vệ, các người nói xem, ta có nên tiếp tục giấu diếm nữa không?"

Thông thường dưới tình huống này, ám vệ của Triệu Từ Tu sẽ không rời hắn quá xa, cho nên, lúc hắn nói chuyện tất nhiên đối phương có thể nghe được.

"Vương gia, sở dĩ Bạch cô nương bị bắt hoàn toàn là vì bảo vệ ngài, nếu trong lúc này ngài công bố chuyện ngài biết võ công ra ngoài, như vậy tất cả mọi thứ Bạch cô nương làm đều trở thành một chuyện cười."

Ngày đó nhìn Bạch Hiểu Tình bị bắt đi bọn họ cũng đỏ mắt, nhưng lại không có cách nào, bởi vì bọn họ đọc hiệu khẩu hình miệng của Bạch Hiểu Tình.

"Đi mau, lấy Từ Tu làm trọng, không cho phép để mọi sự bố trí trước kia uống phí."

Vì nghe được lời nói của Bạch Hiểu Tình, bọn họ mới đưa Triệu Từ Tu đi, nếu không với thực lực của bọn họ, đừng nói là cứu Bạch Hiểu Tình trở về, dù giết toàn bộ những người đó cũng không phải việc khó.

"Ta biết, nhưng ta không muốn nhìn nàng liên tục bị thương vì ta."

Một lần lại một lần, hiện tại bởi vì hắn mà vết thương trên người Bạch Hiểu Tình mới nhiều thêm, sao hắn lại không để ý so đo được.

"Nếu Vương gia thật sự cảm thấy áy náy ối, như vậy hãy đối xử tốt với Bạch cô nương đi, nàng là người đáng giá để ngài đối xử tốt!"

Lại một lần nữa nhớ tới Bạch Hiểu Tình xả thân cứu giúp lúc nguy cấp, lúc đó bọn họ thật sự kinh sợ, nếu ám vệ bọn họ làm như vậy, hắn còn có thể hiểu được, nhưng chẳng qua Bạch Hiểu Tình chỉ "Bán" mình cho Vương gia ba năm, kết quả bởi vì động tâm, ngay cả tính mạng cũng không cần.

Người như vậy, đáng giá để cho Vương gia quý trọng cả đời.

"Ha ha, bốn vương lại có thể nghe được mấy lời này từ mấy người không có cảm xúc như các người, bốn vương thật sự thấy có chút ngoài ý muốn, xem ra ấn tượng của các người về Tình Nhi cũng rất tốt."

Nhẹ nhàng chải vuốt mái tóc dài cho Bạch Hiểu Tình, Triệu Từ Tu đầy ôn nhu, người mình thích được người khác đồng tình, dù thế nào cũng là chuyện khiến người ta vui vẻ nhất.

"Chỉ cần là người đối tốt với Vương gia, đối với chúng ta mà nói đều là người tốt."

Triệu Từ Tu đã từng trải qua những khổ sở gì, chỉ có bọn họ mới biết được, nhiều năm như vậy, cũng chỉ có bọn họ biết nỗi khổ của chủ tử, hiện tại rất

cục cũng có một người mở được tâm của chủ tử, tất nhiên bọn họ rất vui vẻ.

"Được rồi, các người lui xuống đi."

Hiện tại hần muốn ở chung với Tình Nhi, cho nên ám vệ vẫn nên cách xa một chút, hơn nữa hần tin tưởng với võ công của mình nhất định có thể bảo vệ tốt Tình Nhi, tuy rằng hiện tại võ công của hần không thể để cho người khác biết, nhưng để bảo vệ nàng trên địa bàn của mình vẫn dư dả.

Nghe thấy Triệu Tử Tu nói vậy, mọi người đều chậm rãi lui ra, sợ phát ra tiếng động quấy rầy Bạch Hiểu Tình đang ngủ say bên trong.

Thật ra đối với chuyện ở Quỷ quốc Triệu Tử Tu chưa hiểu rõ hết, nhưng bọn họ lại biết rất rõ chuyện ở đó, bọn họ tin tưởng cho dù bọn họ ở đó, dưới tình huống đó cũng sẽ không làm tốt được như Bạch Hiểu Tình, mà nàng, một nữ tử, lại có thể vì bảo vệ chủ tử mà đối diện với nhiều chuyện như vậy.

Một người như vậy bảo sao bọn họ không kính nể được.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Bạch Hiểu Tình thẳng thắn

Edit: Susublue

Nhìn nữ tử ngủ say trong ngực, Triệu Tử Tu lại đau lòng, ngoài bản thân hần ra sẽ không ai có thể hiểu được, nhưng hần lại không thể nói gì hết, chỉ biết là nàng bị thương vì mình, nhưng lại không thể làm gì cả.

Bởi vì đây là hi vọng của nàng, nàng không hy vọng hần lâm vào nguy hiểm, cho nên làm tất cả mọi thứ mà không hề có một câu oán giận, nàng như vậy, lại làm Triệu Tử Tu cảm thấy đau lòng.

Lúc trước là vì coi trọng tính kiên cường của nàng, muốn nàng ở lại bên cạnh mình ba năm, cũng muốn tìm cho mình một cái "Ô dù".

Hiện tại Bạch Hiểu Tình đã thật sự trở thành ô dù của hần, nhưng Triệu Tử Tu lại cảm thấy không vui, bởi vì ô dù có nghĩa là gì thì Triệu Tử Tu hiểu rất rõ, tuy rằng hần không gặp nguy hiểm gì lớn, nhưng nếu có nguy hiểm thì toàn bộ đều sẽ do Bạch Hiểu Tình gánh vác.

Nếu như là trước đây, có lẽ Triệu Tử Tu sẽ không có cảm giác gì, nhưng hiện tại hần yêu Bạch Hiểu Tình tận tim, thấy nàng liên tục bị thương vì hần, sao tâm của hần lại không khó chịu được?

"Tình Nhi, chẳng lẽ nàng không thể ngẫu nhiên quên đi chuyện nàng là hộ vệ của ta được sao."

Có hộ vệ tận chức tận trách như vậy là một chuyện tốt, nhưng nếu hộ vệ này là người mình yêu, thì cũng không phải chuyện tốt gì, bởi vì hần sẽ lo lắng cho nàng!

"Không thể, bởi vì hiện tại bản thân ta muốn bảo vệ chàng."

Triệu Tử Tu thật không ngờ mình chỉ lầm bầm lầu bầu lại bị Bạch Hiểu Tình nghe được, nhưng như vậy cũng tốt, nàng nghe được thì có thể thảo luận.

"Tình Nhi, nàng phải biết rằng, nàng là thê tử của ta trước, rồi mới là hộ vệ của ta, nàng có thể đừng xông lên mỗi khi gặp chuyện nguy hiểm được không, như vậy ta sẽ lo lắng."

Cuộc sống trước kia của Bạch Hiểu Tình như thế nào hần cũng không biết, nhưng sau khi quen hần Bạch Hiểu Tình bị thương không chỉ một lần, hơn nữa mỗi một lần đều vì bảo vệ hần, vì cái gì mà một người nam nhân lại đứng nhìn nữ nhân bị thương vì bảo vệ mình, loại cảm giác này thật sự làm cho người ta cảm thấy nghẹn khuất nói không nên lời!

"Chàng biết ta là thê tử của chàng, nhưng người đời không biết, chỉ biết ta là hộ vệ của chàng, Tử Tu, chẳng lẽ chàng để một chủ tử đi bảo vệ hộ vệ của mình sao?"

Đây là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra, trừ phi giữa hai người quan hệ đặc thù gì đó, điển[Da2nn;lle3quy1d00n nhưng hiện tại vì bảo vệ Triệu Tử Tu, tuyệt đối không thể để cho người ta biết bọn họ có quan hệ đặc biệt, nếu bị người khác biết, như vậy bản thân nàng sẽ trở thành nhược điểm của Triệu Tử Tu, nói không chừng một ngày nào đó nàng sẽ trở thành lợi thế để người khác uy hiếp hần.

Mà Bạch Hiểu Tình tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này xảy ra, tình cảm của Bạch Hiểu Tình rất đơn giản, đương nhiên, cũng rất thuần túy, một khi nàng yêu, nàng sẽ bất chấp tất cả, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào động vào hần.

"Tình Nhi, nàng có thể đừng ngang bướng như vậy được không, nếu có thể, ta thật sự hi vọng cho tới bây giờ ta chưa từng giấu diếm võ công của mình."

Nhưng bây giờ nói không có ích gì cả, Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối sẽ không để chuyện Triệu Tử Tu biết võ công bị người khác biết, bởi vì đã bố trí một thời gian dài như vậy, một khi để người khác biết Triệu Tử Tu có võ công, như vậy mọi chuyện trước kia đều đổ sông đổ biển hết.

"Ngay từ đầu đã che giấu, như vậy thì cứ tiếp tục giấu đi!"

Triệu Tử Tu đang nghĩ cái gì, tất nhiên Bạch Hiểu Tinh hiểu, nhưng là nàng không cho phép Triệu Tử Tu tùy hứng như vậy, tuy rằng nói để người khác biết Triệu Tử Tu có võ công, có lẽ không có gì nguy hiểm, nhưng nàng lại không thể để chuyện này xảy ra!

Dù sao hiện tại địa vị của Triệu Tử Tu ở trong lòng nàng đã hoàn toàn khác trước.

Triệu Tử Tu không nói gì cả, chỉ ôm Bạch Hiểu Tinh vào trong ngực, nữ tử như vậy ai có thể không thích, hiện tại hắn rất mừng vì lần đầu gặp đã dùng giao dịch để giữ nàng lại, thậm chí cuối cùng còn dùng thủ đoạn để thành thân, nếu không, có phải hắn sẽ bỏ lỡ một nữ tử vĩ đại như nàng không?

"Tử Tu, có một số việc ta muốn nói với chàng."

Đây là chuyện mà Bạch Hiểu Tinh suy nghĩ rất lâu rồi mới quyết định nói ra, hiện tại chuyện của mình Triệu Tử Tu vẫn chưa biết rõ, vốn nàng cũng không muốn nói, nhưng nàng sợ nếu có một ngày nàng biến mất, Triệu Tử Tu sẽ không chịu nổi đã kích.

"Chuyện gì, nàng nói đi."

Nhìn bộ dáng Bạch Hiểu Tinh nghiêm túc như vậy, trong lòng Triệu Tử Tu có dự cảm không tốt, hắn cảm thấy chuyện tiếp theo bản thân hắn cũng không muốn nghe, nhưng Bạch Hiểu Tinh đã muốn nói, như vậy hắn nhất định sẽ nghe.

"Tử Tu, chàng có tin chuyện mượn xác hoàn hồn không?"

Vốn cho rằng Bạch Hiểu Tinh sẽ nói chuyện gì quan trọng, nhưng thật không ngờ nàng lại hỏi vấn đề này, trong lúc nhất thời không lấy lại tinh thần kịp, hơi ngơ ngác nhìn Bạch Hiểu Tinh.

"Chắc là... Không tin..."

Tuy rằng trước kia Triệu Tử Tu đã đọc qua truyện mượn xác hoàn hồn, nhưng vẫn chưa thật sự gặp qua người mượn xác hoàn hồn, tất nhiên là không tin.

"Tử Tu, chàng biết không, chính ta mượn xác hoàn hồn mà đến đây."

Nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu mở to hai mắt nhìn nàng, trong mắt đầy vẻ không thể, Tinh Nhi có ý gì, cái gì gọi là mượn xác hoàn hồn mà đến, là hắn nghe lầm sao!

"Tử Tu không cần suy nghĩ nữa, chàng không có nghe sai, là thật, ta thật sự mượn xác hoàn hồn mà đến, tuy rằng tên của ta cũng là Bạch Hiểu Tinh, nhưng ta lại không phải người này, Bạch Hiểu Tinh đã ngã chết dưới vách núi vào lần chạy trốn, mà linh hồn ta lại xuyên việt mà đến đây."

"Tử Tu, thời đại của ta có rất nhiều thứ chàng không tưởng tượng được, giống như những thứ Băng Băng lấy ra, đều thuộc về thời đại của chúng ta, mặc kệ là ta, Băng Băng, hay là Đại Long, chúng ta cũng không phải người của thế giới này, chỉ đi tới thế giới này một cách ngoài ý muốn mà thôi."

"Đủ rồi, ta không muốn nghe nữa!"

Đúng vậy, hắn không muốn nghe, không muốn nghe thấy mấy thứ này nữa, nàng chính là Bạch Hiểu Tinh, không phải là mượn xác hoàn hồn mà đến, nàng nhất định sẽ ở cùng hắn, không thể tưởng thật, đúng, không thể tưởng thật được!

Giờ phút này, Triệu Tử Tu lựa chọn lừa mình dối người, bởi vì hiện tại hắn đã không có cách nào đánh mất Bạch Hiểu Tinh, cho nên việc hắn có thể làm là tự nói với mình Bạch Hiểu Tinh không phải người mượn xác hoàn hồn mà đến, sẽ luôn ở bên cạnh hắn.

"Tinh Nhi, nàng có biết ta không muốn nghe những thứ này không, sau này không nên đùa kiểu này nữa, còn nói đùa như vậy nữa cẩn thận ta đánh mông nàng!"

Nói xong Triệu Tử Tu nheo nheo mũi Bạch Hiểu Tinh, bộ dáng vô cùng thân thiết, nếu quả thật có người thấy được Triệu Tử Tu làm như vậy nhất định sẽ bị dọa đến kinh sợ, sao Triệu Tử Tu có thể ôn nhu như vậy.

"Tử Tu, trốn tránh không phải biện pháp, chàng cũng biết ta không phải đang đùa, diễn"

"Đủ rồi!" Nghe đến đó, Triệu Tử Tu ôm chặt lấy Bạch Hiểu Tinh, trong mắt đầy vẻ sợ hãi, "Tinh Nhi, ta không cho nàng rời đi, mặc kệ nàng đến đây vì cái gì, nàng đã đến đây rồi, thì không cho phép đi nữa, cho dù là nàng muốn rời đi, ta cũng sẽ không cho phép!"

Nếu hỏi Triệu Tử Tu để ý nhất cái gì, như vậy đáp án quá rõ ràng, chính là Bạch Hiểu Tinh, bởi vì trên thế giới này, ngoài Bạch Hiểu Tinh ra, không có gì có thể hấp dẫn được lực chú ý của hắn.

"Tử Tu, chàng hãy nghe ta nói..."

Thấy Triệu Tử Tu như vậy, Bạch Hiểu Tinh thật sự không biết phải nói gì cho phải, nàng biết bản thân rất quan trọng với Triệu Tử Tu, nhưng lại không

ngờ lại có thể quan trọng đến mức này.

"Ta không nghe, Tinh Nhi, nàng đồng ý với ta là sẽ không rời đi."

Đúng vậy, nàng đã từng đồng ý, nhưng là có một số việc không phải chỉ bởi vì nàng đồng ý mà sẽ thay đổi, vì chuyện trên đời này không phải do nàng định đoạt.

"Được, ta đồng ý với chàng là sẽ không rời đi, cho dù có một ngày bất đắc dĩ phải rời đi, ta cũng sẽ về bên cạnh chàng."

Hiện tại Bạch Hiểu Tinh chỉ có thể hứa với Triệu Tử Tu, và cũng chỉ có thể hứa hẹn như vậy, dù sao nàng chẳng qua chỉ là một u hồn đến từ dị thể, không biết lúc nào sẽ trở về thế giới của mình, nhưng dù có trở về, nàng cũng sẽ mau chóng quay lại, bởi vì đối với nàng mà nói, thế giới kia đã sớm không có gì để lưu luyến.

Lấy được lời hứa của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu yên tĩnh hơn rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn bất an như cũ, bởi vì Bạch Hiểu Tinh nói nàng mượn xác hoàn hồn, như vậy có phải sẽ có một ngày nguyên chủ của thân thể trở về, nàng sẽ trả lại thân thể cho chủ nhân của nó, như vậy Tinh Nhi của hắn sẽ không thấy nữa?

Không được! Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra!

Bạch Hiểu Tinh không biết, bởi vì chuyện hôm nay, Triệu Tử Tu có một khoảng thời gian rất dài không thể yên lòng, cho dù buổi tối ngủ cũng đều rất lo lắng, sợ ngày mai tỉnh lại, nữ tử bên cạnh đã đổi linh hồn.

"Tinh Nhi, có muốn đi gặp bằng hữu của nàng hay không?"

Bằng hữu?

Nói đến đây, Bạch Hiểu Tinh sửng sốt, trên đời này người có thể được nàng coi là bằng hữu không nhiều lắm, chẳng lẽ là...

Băng Băng?

"Chàng nói là đi gặp Băng Băng, chẳng lẽ nàng ở Hoàng đô?" Chuyện này Bạch Hiểu Tinh chưa từng nghĩ qua, nàng vốn cho rằng Triệu Tử Tu sẽ đặt quân đội ở địa phương xa xôi, thật không ngờ lại đưa vào gần Hoàng đô.

"Ừ, tuy rằng không ở Hoàng đô, nhưng cũng không xa."

Triệu Tử Tu biết hiện tại Triệu Tử Viêt và Triệu Tử Hằng đều theo dõi hắn, nếu hắn thật sự có động tác gì, nói không chừng sẽ bị theo dõi liên tục, cho nên hiện tại biện pháp tốt nhất chính là không có hành động gì cả.

Tất nhiên Bạch Hiểu Tinh cũng hiểu được ý của Triệu Tử Tu, hoàn cảnh hiện tại của bọn họ như đang ở trên lớp băng mỏng, lỡ đi nhầm một bước rất có thể trở thành vạn kiếp bất phục, cho nên nhất định phải cẩn thận từng li từng tí.

"Vậy hiện tại ta đi gặp Băng Băng không sao chứ? Nếu bị Triệu Tử Hằng phát hiện..."

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh nói rất nhớ Băng Băng, nhưng nàng không phải là người không nói lí lẽ, nếu hiện tại nàng đi mà xảy ra chuyện xấu, vậy nàng tình nguyện không đi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Bạn tốt gặp nhau

Edit: susublu

Nghe Triệu Tử Tu nói không có chuyện gì, Bạch Hiểu Tinh mới yên lòng, thật ra một khoảng thời gian dài như vậy, Bạch Hiểu Tinh vẫn rất nhớ nàng, bây giờ biết sẽ không gây ảnh hưởng đến Triệu Tử Tu, tất nhiên Bạch Hiểu Tinh cũng sẽ không từ chối.

"Tốt lắm, sáng mai ta đưa nàng đi xem."

Triệu Tử Tu biết Băng Băng là bạn của Bạch Hiểu Tinh, hiện tại Băng Băng đã ở đây, mà hai người lại có quan hệ tốt như vậy, có lẽ Bạch Hiểu Tinh cũng sẽ ở lại đây vì Băng Băng đi.

Không thể không nói, vì có thể khiến Bạch Hiểu Tinh ở lại, Triệu Tử Tu thật sự cũng rất khổ tâm, hiện tại mặc kệ Triệu Tử Tu làm cái gì cũng đều vì để Bạch Hiểu Tinh có thể ở lại.

Hai người cứ ôm nhau mà ngủ như vậy, rất ấm áp.

Sáng sớm hôm sau, sau khi hai người rời giường liền đến chỗ Băng Băng, bởi vì ngày hôm qua Triệu Tử Tu đã đồng ý rồi, như vậy hôm nay nhất định phải làm

"Này, Hiểu Tình, sao ngươi lại tới đây?"

Bởi vì Băng Băng và Đại Long luôn ở chỗ này, tin tức lại bị bịt kín, cho nên bọn họ vốn cũng không biết Bạch Hiểu Tình đã từng bị bắt, chỉ cho rằng nàng luôn vội vã, nên cũng không quá để ý.

"Đến thăm ngươi, lâu như vậy, ngươi cũng không nhớ ta chút nào, ta thật buồn mà."

Nói xong Bạch Hiểu Tình làm bộ oán giận xoa mắt, xem mọi người chung quanh bật cười liên tục, thì ra hai người này lại có thể ở chung như vậy, thật là một chuyện thú vị!

"Ngươi đừng giả bộ, ngươi nghĩ rằng ta không biết tính tình của ngươi sao, ở đây khóc lóc không giống như cách làm việc của ngươi, nói đi, tới đây tìm ta làm gì."

Nhìn Bạch Hiểu Tình, Băng Băng khẳng định là nàng có chuyện gì mới tới tìm nàng, điều này cũng không trách Băng Băng được, dù sao Bạch Hiểu Tình từng là sát thủ, rất nhiều lúc không tiện ở chung với Băng Băng, chỉ có lúc làm việc mới có thể gặp mặt, dù sao sát thủ không thể có nhược điểm, điển[D@fmlle

"Băng Băng, ta không còn thân phận trước kia nữa, muốn gặp ngươi cũng không cần thiết phải cẩn thận như vậy."

Trong giọng nói của Bạch Hiểu Tình có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng có thể hiểu, dù sao trước kia ngay cả gặp mặt, bọn họ cũng chỉ có thể vụng trộm nhắn tin, nhưng lại không thể thường xuyên liên lạc.

"Được rồi, ta hiểu rồi."

Bạch Hiểu Tình vừa nói như thế, Băng Băng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, hiện tại thân phận của Hiểu Tình đã thay đổi, không còn là sát thủ máu lạnh nữa, tất nhiên có thể gặp mặt nàng nhiều hơn.

"Nói một chút đi, rốt cục ngươi và Lệ Vương đã xảy ra chuyện gì, luôn cùng tiến cùng lui, không thấy chán sao?"

Nói xong, còn mờ ám nhìn Triệu Tử Tu, giống như hai người có gian tình vậy, nhưng thật ra Băng Băng chỉ đang đùa, nàng cũng không cho rằng Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu có quan hệ gì cả.

Cho tới nay, đối với chuyện tình cảm Bạch Hiểu Tình vẫn luôn rất thận trọng, nàng cũng không cho rằng Bạch Hiểu Tình sẽ chọn một Vương gia làm nam nhân của mình, phải biết rằng, hoàng thất đều có tam thê tứ thiếp, nhất định Bạch Hiểu Tình chịu không được.

"Chúng ta đã thành thân."

"Khụ khụ, ngươi nói cái gì? Thành thân?"

Băng Băng bỗng nhiên la lớn tiếng, hai người đã thành thân? Đùa giỡn cái gì vậy!

"Ngươi có thành kiến với việc chúng ta thành thân sao?"

Triệu Tử Tu vẫn luôn giữ im lặng nhìn Băng Băng, trong mắt mang theo ý lạnh nhàn nhạt, nàng có ý gì, chẳng lẽ bọn họ không được thành thân sao?

"Không có ý kiến, nhưng, ai da, ta nói ngươi cũng không hiểu."

Nhìn Triệu Tử Tu, Băng Băng biết bây giờ nàng nói cái gì cũng chỉ chọc giận nam nhân này, nhưng nàng thật không ngờ Bạch Hiểu Tình lại giả diễn thành thật với hắn.

Biết rõ hắn là Vương gia, biết rõ hai người tuyệt đối không có kết quả, nhưng lại vẫn khư khư cố chấp như vậy, không quan tâm mà nhảy vào trong cạm bẫy này, đạo nghĩa không thể chùn bước.

Sớm muộn gì Triệu Tử Tu cũng kế thừa đế vị, hắn tuyệt đối không thể làm phụ quân của Bạch Hiểu Tình được!

"Băng Băng, ta tự biết sự lựa chọn của bản thân ta là cái gì, nhưng ta sẽ không hối hận!"

Thời gian dài như vậy, Triệu Tử Tu làm cái gì vì nàng, nàng đều biết rõ, cũng rất cảm kích, hiện tại nàng rất muốn nghiêm túc duy trì cuộc hôn nhân này, mặc kệ người khác thấy thế nào, chỉ cần Triệu Tử Tu nghiêm túc với phần tình cảm này, thì nàng đã thấy mình không chọn sai người.

Nhìn biểu cảm của Bạch Hiểu Tình, Băng Băng cũng biết là nàng nghiêm túc, nàng biết Bạch Hiểu Tình rất thận trọng trong chuyện tình cảm, nhưng một người thận trọng như nàng sao lại chọn một người không thể toàn tâm toàn ý với mình chứ?

Thật ra chuyện lần này là do Băng Băng đoán, cho tới bây giờ nàng đều không hiểu Triệu Tử Tu, sao nàng lại có thể nói Triệu Tử Tu không thích hợp với Bạch Hiểu Tinh chứ.

"Hiểu Tinh!"

Nhìn Bạch Hiểu Tinh như vậy, Băng Băng càng đau lòng hơn, nàng không ngờ bạn tốt của mình lại cố chấp như vậy.

Nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ muốn nàng mặc kệ chuyện này, nếu còn quản nữa, đến lúc đó không biết Triệu Tử Tu sẽ náo loạn thành cái dạng gì nữa.

Bạch Hiểu Tinh đoán không sai, thật ra hiện tại trong lòng Triệu Tử Tu đã rất căm tức rồi, nếu không phải bởi vì Bạch Hiểu Tinh, thì bây giờ có lẽ Băng Băng đã bị đá văng ra ngoài rồi.

Hiện tại chuyện Triệu Tử Tu sợ nhất là có người phá hư quan hệ giữa hắn và Bạch Hiểu Tinh, nhất là sau khi Bạch Hiểu Tinh nói chuyện của mình cho Triệu Tử Tu nghe, hắn càng thêm lo lắng.

Dù sao hiện tại hắn đã biết Bạch Hiểu Tinh là một u hồn, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, chuyện như vậy hắn không thể thừa nhận.

"Tử Tu, đợi ta, ta có lời muốn nói với Băng Băng."

Nhìn ra trong lòng Triệu Tử Tu không thoải mái, nhưng Bạch Hiểu Tinh chỉ có thể nói như vậy, dù sao nàng đã quyết định, như vậy nàng sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Triệu Tử Tu gật đầu, tuy rằng hắn không muốn Bạch Hiểu Tinh ở cùng Băng Băng, nhưng không có cách nào làm trái ý của nàng.

"Nói đi, sao ngươi có thể làm vậy, sao lại coi trọng Triệu Tử Tu!"

Băng Băng nghiêm túc nhìn Bạch Hiểu Tinh, không phải nói Triệu Tử Tu không tốt, nhưng dù sao Triệu Tử Tu cũng là hoàng tử, hôn sự của hắn không phải do hắn tự mình định đoạt, chẳng lẽ nàng thật sự cam nguyện làm thiếp của người khác sao?

"Coi trọng thì coi trọng, còn có nguyên nhân khác sao, Băng Băng, giống như ngươi coi trọng Đại Long vậy, chuyện này vốn không cần thiết phải có lý do, không phải sao?"

Với sự khôn khéo của Băng Băng vốn sẽ không thể coi trọng loại người như Đại Long, nhưng hiện tại không phải hai người đang ở cùng nhau sao, chuyện tình cảm vốn không có lý do!

"Ta nói không lại ngươi, nhưng các ngươi như bây giờ có được không?"

Tính cách của Bạch Hiểu Tinh nàng đều hiểu rõ, nàng cũng không cho rằng Bạch Hiểu Tinh có thể xài chung phu quân với người khác, nếu tương lai bên cạnh Triệu Tử Tu có người khác, như vậy Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối sẽ bị tổn thương.

"Không có gì là không tốt, ngươi đã biết tính cách của ta, nếu ta không muốn, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý, nếu quả thật có một ngày bên cạnh hắn có nữ nhân khác, như vậy đó cũng chính là lúc ta rời đi, ta tuyệt đối sẽ không xài chung nam nhân với nữ nhân khác."

"Cho dù là bằng hữu thì áo lót và nam nhân cũng không thể xài chung."

Nghe thấy câu nói của Bạch Hiểu Tinh, Băng Băng cũng nở nụ cười, nàng chỉ biết Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối sẽ không tự khiến mình chịu uất ức, hiện tại chỉ cần nàng tốt là được, cái khác không liên quan gì đến nàng, nếu Triệu Tử Tu thật sự làm tổn thương Bạch Hiểu Tinh, cho dù liều mạng nàng cũng sẽ đưa Bạch Hiểu Tinh rời đi.

"Được rồi, vậy ngươi nói một chút xem, sao ngươi lại coi trọng Triệu Tử Tu, nam nhân bá đạo như vậy vốn không phải là loại mà ngươi thích."

Kiếp trước, không phải là không có người theo đuổi Bạch Hiểu Tinh, nhưng nàng luôn soi mói, nhớ lại đã từng có một nam nhân bá đạo theo đuổi nàng điên,""Dannfle3quyl1ddo0n nhưng thiếu chút nữa bị nàng đánh chết, ký ức về lần đó vẫn còn mới mẻ với Băng Băng.

"Bá đạo? Ngươi khẳng định người ngươi nói là Tử Tu sao?"

Ở trong trí nhớ Bạch Hiểu Tinh, nam nhân kia luôn giống một con chó lớn, điệu ngoan, tuy rằng ban đầu nàng hiểu lầm hắn là nam nhân bá đạo.

Nhưng qua thời gian dài ở chung khiến Bạch Hiểu Tinh hiểu rõ, Triệu Tử Tu vốn không phải người như vậy, thật ra hắn là một người ôn nhu, ít nhất ở trước mặt Bạch Hiểu Tinh Triệu Tử Tu vẫn luôn ôn nhu.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh không biết, cũng chỉ có ở trước mặt của nàng Triệu Tử Tu mới ôn nhu như vậy, nếu là người khác, vốn không thể ôn nhu.

"Quên đi, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, hiện tại ta nói gì ngươi cũng không hiểu, nhìn người rất hiền hòa, nhưng một khi quyết định rồi lại tuyệt đối không thay đổi."

Có chút bất đắc dĩ, nàng cũng không biết tại sao Bạch Hiểu Tinh thấy chướng mắt với những nam nhân vĩ đại khác, mà lại cố tình coi trọng nam nhân như Triệu Tử Tu.

"Được rồi, ngươi cũng đừng như vậy nữa, bản thân ta chọn cái gì ta biết rất rõ, nếu ta không thích, thì tuyệt đối sẽ không ở lại bên cạnh của hân."

Cho tới bây giờ Bạch Hiểu Tình cũng không tự miễn cưỡng chính mình, ngay từ đầu ở lại bên cạnh Triệu Tử Tu là để phòng ngừa có người giết hân, nhưng hiện tại, nàng ở lại bên cạnh hân hơn một nửa là vì tình cảm, nếu không có tình cảm, dù là kẻ nào cũng không giữ nàng lại được.

"Được rồi, ta đã biết, ngươi cảm thấy hạnh phúc thì tốt rồi." Băng Băng bắt đầu đi lác đầu, mắt một băng hữu tốt rồi!

Hai người đều không biết, mỗi một câu bọn họ nói nói đều lọt vào trong tai Triệu Tử Tu, nếu vừa rồi không phải Triệu Tử Tu cố hết sức duy trì sự tự chủ, chỉ sợ đã sớm bay vào trong phòng kéo Bạch Hiểu Tình đi rồi, hân tuyệt đối không cho phép người khác phá hư tình cảm giữa hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hân Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Vì hân, ta tình nguyện

Edit: susublue

"Nhưng, Hiểu Tình, nếu quả thật có một ngày ngươi chịu uất ức, nhất định phải nói với ta, dù sao chúng ta là bằng hữu, là bằng hữu tốt nhất."

Trên thế giới này có lẽ nàng quan tâm không ít, nhưng đối với Băng Băng mà nói, người có thể trở thành bằng hữu thật sự, có lẽ chỉ có một mình Bạch Hiểu Tình, đối với nàng, Bạch Hiểu Tình không chỉ đơn giản là bằng hữu đến từ một thế giới, mà là tri kỷ của nàng.

"Yên tâm, sẽ không, hân không phải là loại người như ngươi nói."

Bạch Hiểu Tình hơi lác đầu, trên mặt lại có ý cười dịu dàng, Triệu Tử Tu là loại người gì, không ai hiểu hơn Bạch Hiểu Tình, hân đối xử tốt với nàng, nàng hiểu rất rõ, trên đời này không có bất cứ kẻ nào có thể đối xử tốt với nàng hơn hân.

Nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tình, Băng Băng chỉ có thể bắt đầu đi thờ dài, có một số việc, thật sự không có biện pháp giải quyết, có lẽ Triệu Tử Tu chính là kiếp số định sẵn của Bạch Hiểu Tình.

Nhưng Băng Băng không biết, thật ra Bạch Hiểu Tình mới chính là kiếp số của Triệu Tử Tu, dĩ nhiên nếu trên đời này không có Bạch Hiểu Tình, Triệu Tử Tu sẽ là một nam nhân hăng hái cỡ nào, tiền đồ của hân không có giới hạn, nhưng vì Bạch Hiểu Tình xuất hiện, tất cả mọi thứ đều không còn giống trước nữa.

"Hiểu Tình, dù sao ngươi thấy tốt là được, đến lúc đó đừng để bản thân hối hận, trên đời này không có thuốc chữa hối hận."

Băng Băng biết, sao Bạch Hiểu Tình có thể không biết, nhưng nàng biết bản thân sẽ không hối hận, ở chung với hân trong thời gian dài như vậy, Bạch Hiểu Tình đã sớm biết Triệu Tử Tu là người thế nào, người như vậy, làm sao có thể làm nàng hối hận.

"Những gì ngươi nói ta đều biết, nhưng chuyện ngươi lo lắng tuyệt đối sẽ không xảy ra."

Nàng tin tưởng lời hứa của Triệu Tử Tu, bởi vì từ trước cho tới nay, chỉ cần là chuyện Triệu Tử Tu hứa thì toàn bộ đều thực hiện, cho nên Bạch Hiểu Tình có lý do cho rằng Triệu Tử Tu sẽ không lừa gạt nàng.

Băng Băng bắt đầu đi thờ dài một tiếng, quả nhiên Bạch Hiểu Tình là người cố chấp, rốt cục Triệu Tử Tu có cái gì tốt, lại làm cho nàng khăng khăng một mực như vậy!

"Băng Băng, ngươi không cần nghĩ nhiều, vì hân, ta tình nguyện. Giống như hân tình nguyện xóa bỏ tam thế tứ thiếp vì ta vậy."

Bạch Hiểu Tình cười khê, có lẽ lời của Triệu Tử Tu người khác sẽ không tin, nhưng Bạch Hiểu Tình sẽ tin.

"Hiểu Tình, ngươi điên rồi sao, lời nói của nam nhân mà ngươi cũng tin, chẳng lẽ ngươi không biết những lời đó đều chỉ để dỗ ngươi thôi sao?"

"Cho tới bây giờ bốn vương đều không hề dỗ Tình Nhi, chỉ cần bốn vương nói, thì nhất định sẽ làm được, chuyện này không cần ngươi lo lắng."

Ngay khi Băng Băng còn muốn nói điều gì đó, Triệu Tử Tu đã đi từ ngoài cửa vào, mặt âm trầm, trên mặt còn có hàm xúc lạnh lùng, nữ nhân này luôn nói không thể, nếu nói tiếp, không biết Tình Nhi sẽ nghĩ thế nào nữa, hân có thể mất tất cả, nhưng tuyệt đối không thể mất Tình Nhi.

"Tử Tu, ta biết, lời chàng nói ta đều tin."

Thấy cả người Triệu Tử Tu căng thẳng, trong lòng Bạch Hiểu Tình lại thấy bắt đầu dĩ, chẳng lẽ lời của nàng không đáng tin như vậy, biết rõ trong lòng nàng chỉ có một người, vậy mà hân còn không tin sao?

"Ta..."

"Được rồi, chúng ta hồi phủ đi."

Biết Triệu Tử Tu muốn cảnh cáo Băng Băng chút gì đó, nhưng điều đó cũng không quan trọng, bởi vì đối với Bạch Hiểu Tinh mà nói, Triệu Tử Tu là toàn bộ của nàng, dù sao người duy nhất trên đời này có thể trở thành lý do để nàng ở lại, chính là Triệu Tử Tu.

"Được..."

Đối với lời nói của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu luôn không có cách nào từ chối, tuy rằng hắn vẫn chú ý đến lời nói của Băng Băng, nhưng chỉ cần Tinh Nhi không rời đi, những thứ đó hắn đều có thể bỏ qua được.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Băng Băng đã thả lỏng ít nhiều, dù sao nam nhân kia vẫn có lòng với Bạch Hiểu Tinh, điều này nàng đã nhìn ra, chỉ cần có lòng là tốt rồi!

"Băng nhi, ngươi nói xem, Hiểu Tinh và nam nhân đó thật sự ở cùng nhau được sao?"

Nhìn hai người rời đi, trong mắt Đại Long cũng có vẻ lo lắng, trong khoảng thời gian này, hắn đã hiểu thân phận của Triệu Tử Tu, cũng biết thủ đoạn của hắn, người như vậy ở bên cạnh Bạch Hiểu Tinh, nàng thật sự có thể hạnh phúc sao?

"Đây là quyết định của Hiểu Tinh, chúng ta có biện pháp nào chứ, chẳng lẽ ngươi còn tưởng đang ở trong tổ chức hay sao?"

Cho dù bọn họ muốn ngăn cản thì chỉ sợ không ngăn được, dù sao Triệu Tử Tu là loại người gì, mọi người đều biết, nhìn bộ dáng cẩn trọng dè dặt của Triệu Tử Tu hiện tại, nếu bọn họ dẫn Bạch Hiểu Tinh đi, nhất định Triệu Tử Tu sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hơn nữa điều quan trọng nhất vẫn là thái độ của Bạch Hiểu Tinh, hiện tại rõ ràng là Bạch Hiểu Tinh đã tiếp nhận Triệu Tử Tu rồi, nếu không, sao Bạch Hiểu Tinh có thể ở lại bên người Triệu Tử Tu.

Làm bằng hữu nhiều năm như vậy, tất nhiên Băng Băng hiểu tính cách của Bạch Hiểu Tinh, dĩ nhiên;Daffin
"Nhưng mặc kệ thế nào, ngươi cứ trở mặt nhìn Hiểu Tinh tranh thủ tình cảm với nữ nhân khác sao?"

Đối với người đến từ hiện đại như bọn họ, tranh thủ tình cảm với nữ nhân sau hậu viện tuyệt đối không phải là chuyện bọn họ muốn, cho nên, quyết định ở lại của Bạch Hiểu Tinh là không hề sáng suốt.

"Theo như nam nhân kia nói, chắc là sẽ không đâu."

Tuy rằng không chắc chắn lắm, nhưng nhìn thái độ hắn đối với Bạch Hiểu Tinh hôm nay, chắc là thật lòng, chỉ cần là thật lòng, thì không có gì phải lo lắng, nhất là thấy hắn che chở Bạch Hiểu Tinh, và địch ý đối với nàng, Băng Băng có thể hiểu, trong lòng nam nhân kia thật sự có Bạch Hiểu Tinh!

"Chỉ hy vọng như thế."

Đại Long cũng biết có một số việc bọn họ là người ngoài cuộc nên không thể nào, nhưng nhìn bộ dáng Bạch Hiểu Tinh, bọn họ vẫn thật sự lo lắng là tương lai Triệu Tử Tu sẽ làm ra chuyện gì khiến nàng đau lòng.

Mà lúc này, bên kia...

"Tử Tu, chàng không vui sao?"

Bạch Hiểu Tinh không ngu ngốc, tuy rằng Triệu Tử Tu đã cẩn thận kiềm chế, nhưng khí lạnh tỏa ra trên người hắn vẫn luôn nhắc nhở Bạch Hiểu Tinh, tâm trạng của hắn rất không tốt.

"Không có..."

Sao có thể không có, tuy rằng biết Tinh Nhi sẽ không rời khỏi hắn vì mấy câu nói của nữ nhân kia, nhưng trong lòng hắn lại rất bất an.

Bởi vì trên đời này, hắn đã không còn gì cả, hiện tại thứ duy nhất có được chỉ là Bạch Hiểu Tinh, cho nên, cho dù hắn chết, hắn cũng sẽ không buông tay, vĩnh viễn không!

"Tử Tu, có phải chàng nghe hết mọi lời nói của Băng Băng rồi không?"

Vô công Triệu Tử Tu cao bao nhiêu, Bạch Hiểu Tinh rất hiểu, nếu hắn muốn nghe, những gì các nàng vừa nói tuyệt đối không thể gạt được hắn, cho nên, hiện tại nguyên nhân duy nhất Bạch Hiểu Tinh có thể nghĩ ra là Triệu Tử Tu đã nghe được đoạn đối thoại hai người.

Nhưng, Bạch Hiểu Tinh nhớ là từ đầu tới cuối nàng đều chưa từng nói sẽ rời khỏi hắn, vậy sao hắn lại có thái độ như mẫu thân mình chết vậy?

"..."

Im lặng, hoàn toàn im lặng.

Nhưng vì im lặng như vậy, Bạch Hiểu Tinh mới càng hiểu, chắc chắn Triệu Từ Tu đã nghe được cái gì, nếu không tuyệt đối sẽ không có thái độ cam chịu như vậy.

"Từ Tu, chắc chàng cũng nghe được lời nói của ta rồi?"

Nàng tin rằng lời nói của Băng Băng hẳn đều nghe thấy, vậy còn lời nàng nói thì sao, sao có thể không nghe thấy được.

"Ừ, có nghe."

Vì nghe thấy nên mới không đi gây sự với Băng Băng, nếu không nghe thấy, chắc chắn hẳn sẽ không dễ dàng buông tha cho Băng Băng như vậy.

"Vậy chàng còn tức giận cái gì nữa?"

Nếu Triệu Từ Tu không nghe nàng nói, hẳn tức giận thì nàng còn có thể hiểu được, nhưng hiện tại hẳn đã biết đáp án của nàng rồi, đã biết nàng sẽ không rời đi, vậy mà vẫn đen mặt như vậy là sao?

"Nhưng nàng ta muốn khiến nàng rời khỏi ta!"

Đây mới là chuyện khiến Triệu Từ Tu không vui nhất, Băng Băng là bạn của Bạch Hiểu Tinh, cũng là bằng hữu tốt nhất, điều này Triệu Từ Tu luôn biết, cho nên lúc đó hẳn cũng để mắt đến Băng Băng và Đại Long, nhưng hiện tại, bằng hữu tốt nhất của nàng lại kêu nàng rời khỏi hẳn, sao hẳn có thể vui vẻ được!

"Nhưng không phải là ta không đồng ý sao?"

Nhưng nói gì thì nói, nàng cũng không đồng ý, trên đời này thứ duy nhất Triệu Từ Tu không thể mất chính là Bạch Hiểu Tinh, nếu quả thật có một ngày Bạch Hiểu Tinh rời khỏi Triệu Từ Tu, không chừng hẳn thật sự sẽ điên cuồng.

"..."

Đồng ý hay không đồng ý là chuyện của Bạch Hiểu Tinh, nhưng hiện tại Băng Băng vẫn có ý khuyên bảo Bạch Hiểu Tinh rời khỏi hẳn.

"Từ Tu, yên tâm, ta sẽ không rời đi, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi chàng, trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?"

Triệu Từ Tu sợ nhất là nàng nói trừ phi, bởi vì một khi nàng nói trừ phi, thì nghĩa là còn có chuyện gì đó sẽ khiến nàng rời khỏi hẳn!

"Trừ phi chàng có nữ nhân khác, Từ Tu, ta nói rồi, nam nhân của ta tuyệt đối không thể chia xẻ cho người khác, nếu quả thật có một ngày chàng chấp nhận nữ nhân khác, mặc kệ là thật tâm hay là giả bộ xu nịnh, chỉ cần bên cạnh chàng có nữ nhân khác, giữa chúng ta sẽ kết thúc!"

Việc khác Bạch Hiểu Tinh có thể lui một bước, nhưng chuyện này là tuyệt đối không thể, nếu có một ngày Triệu Từ Tu thật sự có nữ nhân khác, như vậy cũng có nghĩa là giữa bọn họ sẽ hoàn toàn kết thúc.

"Sẽ không, Tinh Nhi, mãi mãi sẽ không có ngày như vậy, chỉ cần nàng còn ở bên cạnh ta, ta sẽ không bao giờ liếc mắt nhìn người khác, nhìn cũng không nhìn!"

Hắn đã gặp rất nhiều nữ nhân, muôn hình muôn vẻ, mặc kệ là xấu cỡ nào hắn cũng đã gặp qua rất nhiều, cho nên, trên đời này người có thể làm hắn động tâm, rất ít ỏi, không được mấy người.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Nghị sự ở Phượng Lai lâu

Edit: susublu

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng yên tĩnh lại, Triệu Từ Tu ôm Bạch Hiểu Tinh vào trong ngực, hai người tựa vào đầu giường, không ai nói gì.

Hiện tại Triệu Từ Tu thấy cực kỳ may mắn vì mình có thể gặp được Bạch Hiểu Tinh, may mắn vì lúc trước thấy rõ tâm của mình, nếu không, bây giờ sẽ có cho một kết cục với Triệu Từ Hằng, rõ ràng trong lòng rất thích, lại chỉ có thể đứng nhìn xa xa, ngay cả một cơ hội tiếp cận cũng không có?

"Vương gia, vừa rồi lão bản Phụng Lai Lâu truyền tin đến, nói là muốn gặp phu nhân một lần."

Hiện tại tất cả mọi người trong vương phủ đều đã biết mối quan hệ giữa Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu, tất nhiên không thể gọi nàng là Bạch cô nương nữa, nhưng vì cho tới bây giờ Bạch Hiểu Tình đều không thừa nhận nàng là vương phi của Triệu Tử Tu, nên mọi người đều biết điều, gọi Bạch Hiểu Tình là phu nhân.

Nhìn Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình hơi chau mày, rốt cục là có chuyện gì? Nàng trở thành phu nhân khi nào?

"Tình Nhi, chúng ta đã thành thân, chẳng lẽ nàng không phải là phu nhân của ta, hay là, thật ra nàng thích bọn họ gọi nàng là vương phi hơn."

Tuy rằng Triệu Tử Tu vẫn hi vọng hạ nhân có thể gọi Bạch Hiểu Tình là vương phi, nhưng vì biết nàng không thích, cho nên cũng không có miễn cưỡng.

"..."

Được rồi, biết rõ nàng không thích người khác gọi mình là vương phi, xem ra hôm nay Triệu Tử Tu hi vọng Bạch Hiểu Tình có thể chấp nhận cách xưng hô phu nhân này.

"Ta đã biết, một lát trở về ta sẽ đến Phụng Lai Lâu dùng cơm trưa."

Lão bản Phụng Lai Lâu đã tìm nàng, như vậy tất nhiên là có chuyện gì quan trọng, hiện tại đến xem thử cũng không sao.

"Không phải là nàng, là chúng ta."

Tất nhiên Triệu Tử Tu cũng muốn đi theo, từ sau lần Bạch Hiểu Tình bị bắt đi, chỉ cần nàng rời khỏi tầm mắt của Triệu Tử Tu, Triệu Tử Tu liền cảm thấy rất bất an, cho nên, hiện tại Triệu Tử Tu nhất định phải theo sát bên nàng.

"Được."

Biết mình kháng nghị không có hiệu quả, Bạch Hiểu Tình cũng sẽ không kháng nghị, dù sao nàng cũng đã quen với việc hai người như hình với bóng, cho nên cũng không thấy gì.

Hai người thu dọn quần áo một chút liền đến Phụng Lai Lâu, dưới lầu chuông quây đưa hai người lên nhả gian trên lầu, liền lui ra ngoài.

"Phụng tỷ tỷ, mọi người đã đến đây, hiện tại còn không ra gặp chúng ta sao?"

Bạch Hiểu Tình mỉm cười nói một tiếng, một nữ tử đi ra, trên mặt đầy ý cười.

"Các người đến nhanh thật, vốn dĩ ta nghĩ ngày mai các người mới đến đây."

Phụng Cơ cho rằng ngày mai hai người kia mới tới, thật không ngờ nàng mới phái người đi qua được nửa canh giờ, hai người kia đã tới đây.

"Phụng tỷ tỷ nói là có việc, tất nhiên là chuyện quan trọng, sao ta có thể không nghiêm túc."

Tuy rằng Phụng Cơ không nói là chuyện gì, nhưng sao Bạch Hiểu Tình lại không biết là liên quan đến chuyện làm ăn, đã là chuyện làm ăn, tất nhiên là rất quan trọng, điển

Mà nghe thấy câu trả lời của Bạch Hiểu Tình, Phụng Cơ nở nụ cười, được đối phương coi trọng là một chuyện tốt, dù sao Phụng Lai Lâu chính là tính mạng của nàng.

"Thật ra lần này ta cũng không muốn vội vã tìm các người như vậy, nhưng chuyện lần này thật sự quá nghiêm trọng."

Phụng Cơ kể lại chuyện mấy ngày nay, Bạch Hiểu Tình cũng nhăn mày lại, tuy rằng nàng nghĩ rằng Thái tử điện hạ sẽ làm ra điều gì đó vì không chiếm được thế lực của Phụng Lai Lâu, nhưng thật không ngờ lại dễ dàng như vậy, lại dám mua chuộc đầu bếp ở đây.

"Phụng tỷ tỷ, đầu bếp có thể bồi dưỡng lại, món ăn giống nhau nhưng bên nào làm ngon hơn thì khách sẽ qua bên đó, chỉ cần người tìm vài người am hiểu trù nghệ rồi bồi dưỡng, ta không tin, bọn họ chỉ dựa vào một đầu bếp mà có thể lật người."

Dù sao bọn họ là người hiện đại, đồ ăn ở hiện đại mang đến đây đều là vật lạ hiếm có.

"Điều này ta cũng biết, nhưng ở hiện đại ta cũng không am hiểu trù nghệ, nếu thật sự am hiểu, Phụng Lai Lâu cũng sẽ không chỉ phát triển với quy mô như hiện tại."

Phụng Cơ nói những lời này không sai, nếu nàng thật sự am hiểu trù nghệ, hiện tại nàng chắc rằng có thể khiến Phụng Lai Lâu trải rộng bốn nước, mà không giống như bây giờ, chỉ gói gọn trong Tần Thiên quốc.

"Ta cũng không quá am hiểu trù nghệ, nhưng thật ra có thể nghĩ biện pháp, viết công thức một vài món ăn cho Phụng tỷ tỷ, chỉ cần Phụng Lai Lâu chúng ta có thể cho ra món ăn mới, ta nghĩ dù có chiêu dụ đầu bếp cũng không có ích lợi gì."

"Vậy đa tạ Bạch muội muội."

Nói xong Phụng Cơ hành lễ với Bạch Hiểu Tinh, cũng đi ra ngoài, hai người ở trong này dùng bữa, nàng làm kỳ đà cản mũi làm cái gì.

Đợi Phụng Cơ đi ra ngoài, Triệu Tử Tu nhìn Bạch Hiểu Tinh, mới chậm rãi hỏi, "Tinh Nhi, thì ra nàng biết nấu ăn sao?"

"Đương nhiên biết, hơn nữa ta biết làm không ít đâu."

Thân là một sát thủ tất nhiên là cái gì cũng phải biết, dù sao vì đề nguy trang, biết càng nhiều càng có lợi.

"Đã là như vậy, vì sao vừa rồi nàng không nói cho Phụng Cơ biết."

Hiện tại coi như Bạch Hiểu Tinh đã sở hữu một phần của Phụng Lai Lâu, tất nhiên nàng cũng là cổ đông, vì sao Bạch Hiểu Tinh am hiểu trù nghệ nhưng không nói cho Phụng Cơ biết?

"Tử Tu, chẳng lẽ chàng muốn hợp tác với người khác cả đời sao, chàng có từng nghĩ tới sẽ tự lập sản nghiệp riêng hay không?"

Tuy rằng hiện tại hợp tác với Phụng Cơ rất tốt, nhưng nếu quả thật có một ngày người khác cho nàng nhiều lợi ích hơn thì sao? Đến lúc ấy Phụng Cơ còn có thể cam tâm hợp tác với bọn họ không?

Bạch Hiểu Tinh hiểu rõ hơn bất kỳ kẻ nào, hiện tại hợp tác chẳng qua chỉ là kế hoạch tạm thời thôi, nếu tương lai có một ngày thiên hạ thái bình, nói không chừng Phụng Cơ sẽ dùng Phụng Lai Lâu để khống chế bọn họ, không thể không phòng chuyện này.

Thật ra vốn dĩ Bạch Hiểu Tinh cũng không muốn phòng bị Phụng Cơ, nhưng lần này Phụng Lai Lâu xảy ra chuyện, đã nhắc nhở Bạch Hiểu Tinh, cho dù Phụng Cơ hợp tác với Bạch Hiểu Tinh, nhưng không nên quên nàng chỉ giúp đỡ phía sau thôi.

Như vậy cũng đã nói lên, không biết lúc nào Phụng Cơ sẽ phản bội, tuyệt đối không thể không phòng.

"Nhưng nếu trong lúc này giúp đỡ nàng không phải sẽ làm nàng cảm kích sao?"

"Tử Tu, có một số việc không đơn giản như chàng nghĩ đâu, ở trong thương trường không có ai mãi mãi là bằng hữu, cũng không có ai mãi mãi là kẻ địch, chỉ có lợi ích mới là mãi mãi, hiện tại tuy rằng nàng đứng về phía chúng ta, nhưng nếu có một ngày Triệu Tử Hằng hứa cho nàng lợi ích lớn hơn nữa, như vậy, không biết nàng sẽ làm ra chuyện gì."

Bạch Hiểu Tinh đã nói trúng tim đen của Phụng Cơ, hiện tại bởi vì bị ràng buộc với Triệu Tử Hằng, nàng không thể không hợp tác tạm thời với Triệu Tử Tu, nhưng ai lại muốn chia sẻ sản nghiệp mình một tay tạo dựng với người khác, Phụng Cơ tuyệt đối không muốn, cho nên, chỉ cần có cơ hội, Phụng Cơ sẽ không khách sáo mà rời khỏi Triệu Tử Tu.

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói xong, hắn cũng hiểu Bạch Hiểu Tinh băn khoăn cái gì, nàng nói không sai, có một số việc không dễ dàng giải quyết như vậy.

Nếu như là hắn, hắn cũng không thể cam tâm tình nguyện dâng sản nghiệp một tay mình thành lập cho người ta.

Hiểu ý của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu gật đầu, sau đó không nói gì nữa, tiếp theo nên hỏi phủ là tốt rồi, tuy rằng ở trong này không có người khác, nhưng chung quy vẫn không phải là địa bàn của mình, lỡ bị người ta biết kế hoạch của Bạch Hiểu Tinh, đến lúc đó nhất định sẽ gặp phiền toái.

Hai người cứ ôm tâm sự trong lòng dùng bữa trưa, dùng xong bữa trưa, hai người đứng dậy hồi Vương phủ, trước khi rời đi Bạch Hiểu Tinh đã hứa sẽ đưa công thức vài món ăn đến giúp Phụng Lai Lâu vượt qua khó khăn.

"Tinh Nhi, nàng đã quyết định bỏ Phụng Lai Lâu, sao lại còn muốn giúp nàng?"

Theo hiểu biết của Triệu Tử Tu, đã quyết định buông tay, như vậy cũng không còn giá trị để ra tay giúp đỡ nữa, cứ buông bỏ là tốt rồi.

"Bây giờ còn không phải lúc, nếu giờ phút này mà trở mặt với Phụng Lai Lâu, khó chắc rằng nàng ta sẽ không lập tức bắt tay với Thái tử hoặc là Thành vương, giờ phút này vẫn nên khống chế trụ nàng thì tốt hơn."

Hiện tại đây là thời điểm mấu chốt để đoạt vị, nếu để Triệu Tử Hằng có được thế lực Phụng Lai Lâu, đối với bọn họ mà nói, đây là một lực cản không nhỏ, dĩ nhiên cho nên Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra!

"Ừ, chỉ cần nàng cảm thấy tốt là được."

Đối với mấy thứ liên quan tới buôn bán, cho tới bây giờ Triệu Tử Tu cũng không am hiểu lắm, cho nên, chỉ cần có Bạch Hiểu Tinh lo lắng, thì cũng không có gì khác nhau, có lẽ hắn không thể hoàn toàn tin tưởng Phụng Cơ, nhưng đối với Bạch Hiểu Tinh hắn vẫn hoàn toàn tin tưởng.

"Ừ, yên tâm, ta sẽ thành lập thương hiệu buôn bán trong toàn nước của riêng chúng ta trong một khoảng thời gian ngắn."

Kiếp trước vị trí của Bạch Hiểu Tinh trong tổ chức sát thủ cũng không phải bình thường, các nàng đều không chỉ là sát thủ, mà đều có thân phận bên ngoài, mà thân phận Bạch Hiểu Tinh dùng thường xuyên nhất chính là thương nhân, mà chính nàng cũng có thế lực không nhỏ, nếu không, ở thời khắc cuối cùng nàng lấy đâu ra nhiều tiền để chế tạo thuốc nổ như vậy, để những người đó chết cùng.

Trở lại Vương phủ, Bạch Hiểu Tinh vào thư phòng Triệu Tử Tu, tìm được một ít giấy bình thường trước kia nàng dùng để luyện chữ.

Hiện tại đã muốn trở mặt với Phượng Cơ, như vậy nàng không thể để cho đối phương tìm được chứng cứ bọn họ từng hợp tác, nếu không, đến lúc đó sẽ có phiền toái.

Tìm được giấy thích hợp, Bạch Hiểu Tinh suy nghĩ xem nên viết món ăn nào, cuối cùng cũng viết xong, nửa canh giờ sau, Bạch Hiểu Tinh mỉm cười, nhìn công thức của ba món ăn trên tờ giấy trắng.

Những món ăn này không tính là quá thông thường, nhưng nghe nhiều nên thuộc, mà Phượng Cơ cũng biết những thứ này, nhưng lại không biết nhiều về những tài liệu tham khảo và nguyên liệu, cho nên mới không viết ra được công thức.

Mà hiện tại Bạch Hiểu Tinh lại viết những món này ra, dùng để giúp Phượng Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Ý tưởng về Cửu trọng lâu

Edit: susubluu

"Tử Tu, một lát nữa phái người đưa cái này cho Phượng Cơ, tờ giấy này đối với nàng ta đã là một kinh hi không nhỏ rồi."

Triệu Tử Tu cầm lấy tờ giấy trắng trong tay Bạch Hiểu Tinh, hơi nhú mày, "Tinh Nhi, những món ăn này nàng đều biết làm sao?"

"Đương nhiên, những thứ đơn giản như vậy sao có thể không biết."

Kiếp trước Bạch Hiểu Tinh thích nhất là đồ ăn ngon, nhưng vì luôn ở trong tổ chức, cho nên không thể thường xuyên chạy đi ăn gì cả, đa số thời gian đều tự nghiên cứu cách làm, lâu dần nàng cũng sẽ tự làm.

"Tinh Nhi, cho tới bây giờ nàng đều chưa từng chuẩn bị món ăn nào cho ta cả."

Trước kia lúc Lam Ngọc Nhi là vị hôn thê của hắn cũng thường xuyên xuống bếp chuẩn bị đồ ăn cho hắn, hắn vốn cho rằng Bạch Hiểu Tinh là sát thủ, diễn(d@f)[e3

Hơi chớp mắt, nhìn Triệu Tử Tu có chút giận dữ, trên mặt Bạch Hiểu Tinh đầy ý cười, bởi vì nàng biết nấu ăn mà lại không nấu cho hắn cho nên hắn giận dữ sao?

"Vậy chàng muốn ăn cái gì?"

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh là sát thủ, nhưng hoàn toàn không để ý phải rửa tay nấu ăn, hơn nữa trong lòng nàng được xuống bếp cũng là chuyện rất vui vẻ.

Nhưng đây lại là vấn đề gian nan đối với Triệu Tử Tu, hắn không có yêu cầu gì đối với đồ ăn, cho nên Bạch Hiểu Tinh hỏi như vậy, làm hắn không biết nên trả lời thế nào.

"Không biết bản thân mình muốn ăn gì sao? Vậy điểm tâm được không?"

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh không quá am hiểu cách làm điểm tâm, nhưng cũng không phải không biết làm.

"Được."

Chỉ cần do Bạch Hiểu Tinh làm là được, là cái gì hắn cũng không quan tâm, dù sao cũng là người trong lòng mình tự tay làm, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Mà Bạch Hiểu Tinh vừa suy nghĩ xem nên làm cái gì, cũng vừa nghĩ xem tương lai mình nên thành lập loại sản nghiệp nào mới tốt.

Lúc trước Phượng Cơ thành lập Phượng Lai Lâu cũng không có ý tưởng mới gì, chẳng qua chỉ ý vào đồ ăn hiện đại tương ngon hơn, đặc thù hơn ở đây thôi, cũng không có ưu thế khác.

Mà hiện tại, Bạch Hiểu Tinh đã quyết định phải tự thành lập sản nghiệp của chính mình, tất nhiên sẽ không thể chỉ đơn giản như vậy thôi, nàng dựa vào tri thức mà thành lập một sản nghiệp không ai có thể thay thế được.

"Tinh Nhi, đang nghĩ cái gì?"

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh không ngừng động tác, nhưng Triệu Tử Tu lại phát hiện nàng đang thất thần, hình như đang suy xét chút gì đó.

"Suy nghĩ xem chúng ta nên thành lập sản nghiệp như nào mới là tốt nhất."

Đã quyết định tương lai sẽ tách khỏi Phụng Lai Lâu, tất nhiên sẽ muốn tự thành lập một sản nghiệp vững chắc không bao giờ gặp nguy hại nào, như vậy, mới không dấn vào vết xe đổ của Phụng Lai Lâu.

"Thật ra nàng không cần lo lắng về chuyện tiền bạc, ta tự có biện pháp."

Triệu Tử Tu mang binh đánh giặc nhiều năm như vậy, tất nhiên không có khả năng nộp toàn bộ bạc mình thu được trong mỗi một trận đánh lên trên, vì vậy của cải của hắn tất nhiên cũng sẽ phong phú, cho nên chuyện tiền bạc, vốn không cần Bạch Hiểu Tình phải lo lắng.

"Điều này ta biết, nhưng không ai ngại tiền nhiều cả, hơn nữa tương lai sau khi trận chiến đoạt vị kết thúc, cần không ít tiền để trùng tu mọi thứ, đến lúc đó cho dù là Phụng Lai Lâu giúp chàng, cũng sẽ đưa ra yêu cầu gì đó."

Nhân lúc cháy nhà mà hôi của, làm giàu trong lúc chiến tranh, đây là thủ đoạn mà mỗi một thương nhân đều sẽ làm, đợi đến khi chiến tranh kết thúc, kết quả sẽ như nào, vốn dĩ không ai biết cả.

Nghe thấy Bạch Hiểu Tình giải thích, Triệu Tử Tu gật đầu, hắn biết sau trận chiến đoạt vị sẽ xảy ra nhiều chuyện, cho nên bây giờ Bạch Hiểu Tình nói như vậy, ít nhiều gì hắn cũng có thể hiểu.

"Vậy Tình Nhi, nàng nghĩ tới cái gì?"

Thấy Bạch Hiểu Tình nghiêm túc thất thần lâu như vậy, Triệu Tử Tu biết nàng nhất định đã nghĩ tới cái gì rồi.

"Hiện tại ta cũng không nói được, nhưng xem như là có một ý tưởng sơ lập đi."

Nàng nhớ tới những chỗ chơi bởi quy mô lớn ở kiếp trước, các thú vui ở các tầng lầu đều không giống nhau, nàng cảm thấy nơi như vậy cũng rất thích hợp với thời đại này, có thể ăn uống, có thể vui chơi, có thể ở trọ, nơi như vậy dù là ai cũng sẽ thích, dieenxD@fn Không giống với chỗ chỉ có thể ăn cơm như Phụng Lai Lâu của Phụng Cơ, nàng muốn một nơi vui chơi tổng hợp.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới thế giới này và nơi nàng sống không giống nhau, ở thế giới này thanh lâu được hợp pháp, cho nên nàng có thể cộng thêm một chút loại hình phục vụ đặc thù.

Cứ như vậy, bận rộn gần một tiếng, rốt cục Bạch Hiểu Tình cũng làm ra được món điểm tâm đầu tiên từ khi nàng đến thế giới này, tuy rằng thoạt nhìn thì đẹp, nhưng hương vị thế nào thì Bạch Hiểu Tình thật sự không biết, dù sao đã lâu rồi nàng không tự mình xuống bếp.

"Thế nào? Có thể ăn được không?"

Lâu rồi không có làm mấy thứ này, Bạch Hiểu Tình không có lòng tin với bản thân.

"Ngon lắm."

Triệu Tử Tu đánh giá một cách chắc chắn, đừng nói đồ ăn Bạch Hiểu Tình làm thật sự ngon, cho dù là không thể ăn, hắn cũng sẽ trả lời là ngon, dù sao không phải lúc nào cũng có thể ăn, nếu bởi vì câu trả lời của hắn mà nàng không làm cho hắn ăn nữa, như vậy người lỗ vốn không phải là hắn sao?

"Vậy là tốt rồi."

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng thật sự Triệu Tử Tu nói đồ nàng làm không thể ăn được.

"Trong lòng ta đã có tính toán cho quán sau này chúng ta khai trương, ngày mai ta muốn đi xem thanh lâu."

Lời nói lần này của Bạch Hiểu Tình khiến Triệu Tử Tu hoàn toàn run rẩy, hắn thật không ngờ Bạch Hiểu Tình lại muốn đi thanh lâu, nơi đó chỉ có nam nhân mới muốn đi, hơn nữa với bộ dạng hiện tại của Bạch Hiểu Tình, nếu nói không ai có ý đồ với nàng là hoàn toàn không có khả năng!

"Không được, nếu nàng muốn đi, ta sẽ đi với nàng!"

Triệu Tử Tu biết mình không ngăn cản Bạch Hiểu Tình được, đã nói vậy, còn không bằng đi cùng nàng, như vậy ít nhất không cần lo lắng có người chiếm tiện nghi của nàng.

"Tử Tu, ta không phải đi ngủ với nữ nhân, chàng muốn đi theo làm gì!"

Hiện tại Bạch Hiểu Tình thật không biết nói gì cho phải, dù nàng muốn đi đâu, Triệu Tử Tu cũng nhất định phải đi theo, hình như hắn sợ đánh mất nàng.

Không thể không nói, tuy rằng đây chỉ là suy nghĩ vu vơ của Bạch Hiểu Tình, nhưng trên thực tế trong lòng Triệu Tử Tu cũng thật sự sợ đánh mất Bạch Hiểu Tình.

Lần trước nàng bị người ta bắt đi ngay trước mặt của hắn, lỡ như nàng ở nơi hắn không biết, vậy không phải càng có khả năng nàng sẽ biến mất không thấy đâu sao, tuy rằng hắn tin Bạch Hiểu Tình sẽ không rời khỏi hắn, nhưng cũng không loại trừ khả năng khác khiến nàng rời khỏi hắn.

"Được rồi, chàng nói cùng đi thì cùng đi."

Bạch Hiểu Tinh bắt đầu thở dài một hơi, nàng biết chuyện liên quan đến nàng mà Triệu Tử Tu đã quyết định thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, đã như vậy thì cứ làm theo ý hắn đi.

Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh trả lời, Triệu Tử Tu mới nở nụ cười, chỉ cần có thể đi theo nàng là tốt rồi.

Mà lúc này ở một chỗ khác.

"Lão bản, Lệ Vương phủ đưa thực đơn mới cho ngài, ngài có cần xem qua hay không?"

Chường quỳ lấy được thực đơn liền đưa thực đơn cho Phụng Cơ, hắn biết hiện tại Phụng Lai Lâu đang gặp nguy, không thể không nói, lần này lão bản đã tìm đúng đối tượng hợp tác rồi.

"Lấy đến ta xem thử."

Cầm tờ giấy trường quỳ đưa đến, bên trên viết không nhiều món ăn lắm nhưng đều có thể trở thành món đặc biệt của Phụng Lai Lâu, chuyện lần cuối cùng chẳng những không khiến Phụng Lai Lâu bị tổn thất gì, ngược lại còn chiếm được không ít lợi thế.

"Người lui xuống đi, một lát ta sửa lại một chút rồi giao thực đơn này cho người."

Xem chương quỳ sau khi rời khỏi, Phụng Cơ nguyên bản vui vẻ biểu cảm trở nên có chút châm chọc lên.

"Bạch Hiểu Tinh ơi Bạch Hiểu Tinh, người thật thông minh, nhưng vẫn còn non trẻ, chẳng lẽ người cho là dựa vào cái thực đơn này mà có thể thu mua được ta, diển(Daaflee33, Thật ra từ sáng sớm Phụng Cơ đã quyết định xong, sau khi trận chiến đoạt vị kết thúc thì cũng sẽ chấm dứt quan hệ với Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu, dù sao hợp tác với bọn họ mang lại cho nàng tổn hại không nhỏ.

Nếu như tiếp tục hợp tác, sau trận chiến đoạt vị, cần ổn định triều chính, tất nhiên là cần không ít bạc, đến lúc đó người chịu thiệt vẫn là nàng!

Nhưng bây giờ Phụng Cơ lại không ngờ, Bạch Hiểu Tinh đã đoán được suy nghĩ của nàng, hơn nữa bắt đầu bố trí bước tiếp theo, không ai muốn chịu thiệt trong chuyện này, tất nhiên Bạch Hiểu Tinh cũng không ngoại lệ.

Cũng cùng là thương nhân, tất nhiên cũng sẽ nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, chỉ tiếc là, Phụng Cơ không biết Bạch Hiểu Tinh là thương nhân, bởi vì cùng là bằng hữu với Băng Băng cho nên nàng cũng biết trước kia Bạch Hiểu Tinh là sát thủ.

Ở trong mắt nàng, sát thủ ngoại trừ thủ đoạn giết người ra thì bộ não cũng không thể dùng được.

Hiện tại nàng đang lợi dụng Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tinh không hiểu chuyện buôn bán, đợi đến khi bọn họ hối hận thì đã không còn kịp rồi.

"Bạch Hiểu Tinh, hiện tại người làm mọi thứ cho ta ta đều cảm kích người, nhưng muốn lấy tiền trong tay ta thì chỉ có thể nói xin lỗi."

Cẩn thận nhìn thực đơn trong tay, ý cười trên mặt Phụng Cơ càng lúc càng sâu, chuyện buôn bán lần này thật có lời.

Nhưng nàng không biết là thực đơn lần này cũng là một bài trắc nghiệm của Bạch Hiểu Tinh dành cho nàng, muốn xem thử nàng có cái nhìn thế nào về đợt hợp tác lần này, nếu nàng chia tiền kiếm được cho Bạch Hiểu Tinh, tất nhiên cũng chứng minh nàng không có tâm tư khác, ngược lại, hừ hừ, mọi người đều hiểu là chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Phong ba ở thanh lâu

Edit: susublu

"Tinh Nhi, nếu Phụng Cơ không cách dứt quan hệ hợp tác sau trận chiến đoạt vị như nàng nói, vậy nàng sẽ làm thế nào."

"Ta sẽ không làm gì cả, ít nhất sẽ không khiến cho nàng ta không thể buôn bán được ở Tân Thiên quốc này."

Bạch Hiểu Tinh cười nhàn nhạt, tuy trả lời như vậy, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu được, Phụng Cơ tuyệt đối sẽ không ngồi yên, tuy rằng nàng ta là bạn của Băng Băng, nhưng cũng chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi, sẽ không vì bạn của bạn mà tự làm tổn thất lợi ích của bản thân.

"Biểu cảm của nàng là khẳng định Phụng Cơ sẽ làm gì đó rồi."

Biểu cảm của Bạch Hiểu Tinh rõ ràng đang thăm nói Phượng Cơ sẽ làm ra chuyện gì đó, diễn(d@fín[lle3

"Tất nhiên ta biết nàng ta sẽ động tay động chân, bởi vì ngay từ lần đầu gặp mặt ta đã biết nàng ta tuyệt đối không phải là một người an phận."

Nếu như nàng giỏi giả bộ như vậy thì tất nhiên cũng là người hiểu lòng người, liên lạc với Phượng Cơ một thời gian dài như vậy, tuy rằng không thể nói là hiểu nàng trăm phần trăm, nhưng đại khái vẫn cảm giác được nàng ta là loại người gì.

"Nếu đã như vậy vì sao nàng vẫn lựa chọn hợp tác với nàng ta?"

Điều này mới là điểm Triệu Tử Tu không hiểu, nếu ngay từ đầu Bạch Hiểu Tinh đã biết, vậy vì sao còn muốn hợp tác chung.

"Bởi vì nếu không hợp tác với nàng, sẽ có khả năng nàng ta đi tìm Triệu Tử Hằng, ta không muốn dâng nguồn trợ lực này cho Triệu Tử Hằng."

Cho dù là mình không thể dùng, hoặc là dùng không được, nàng cũng tình nguyện nuôi dưỡng, để không phải dâng nguồn sức mạnh này cho kẻ địch.

"Được rồi, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút."

Thời gian này thân thể Bạch Hiểu Tinh rất không tốt, tuy rằng không biết nàng ở Quỷ quốc bị thương thế nào, nhưng thoát nhìn vết thương của nàng không đơn giản, cho nên, hẳn có chút lo lắng.

"Ừ."

Nói xong, dựa vào người Triệu Tử Tu, tùy ý để hắn ôm mình trở về phòng, hai người cứ ôm nhau mà ngủ.

Lúc tỉnh lại đã là sáng hôm sau rồi, hình như bởi vì mấy ngày nay Bạch Hiểu Tinh không ở bên cạnh hắn nên Triệu Tử Tu cũng rất mệt mỏi, lúc hắn tỉnh lại, phát hiện trên giường đã không có người.

Giờ phút này hắn thật sự sốt ruột, sao mới một đêm mà đột nhiên không thấy ai nữa?

Ngay khi hắn đứng dậy chuẩn bị đi tìm Bạch Hiểu Tinh, cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Bạch Hiểu Tinh cầm hộp đựng thức ăn đi vào, bên trong hộp đựng thức ăn tỏa mùi hương thơm ngát, kích thích khẩu vị người khác.

Sau khi vừa mới ở phòng bếp ra quán gia nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh thì khiến ông lấp bắp kinh hãi, nhưng lúc ông nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh bắt đầu chuẩn bị đồ ăn sáng, lại cười híp mắt, lúc này Bạch Hiểu Tinh đến đây chuẩn bị đồ ăn sáng tất nhiên là vì chủ tử của mình, xem ra quan hệ giữa hai người rất cực cũng ổn định rồi.

"Tử Tu, tỉnh rồi sao? Tỉnh rồi thì rửa mặt chải đầu chuẩn bị dùng đồ ăn sáng đi."

Tuy rằng hôm qua nàng không tin tưởng vào tay nghề của mình, nhưng hôm nay lại khác, tục ngữ nói, làm lần đầu lần sau sẽ quen, ngày hôm qua làm xong, hôm nay đã quen thuộc hơn rất nhiều, hương vị cũng sẽ không thể kém hơn được.

"Nàng đi làm đồ ăn sáng sao?" Triệu Tử Tu dịu dàng hỏi.

Triệu Tử Tu có cảm giác kinh ngạc, điểm tâm hôm qua là vì hắn yêu cầu, nhưng hôm nay không giống vậy, đồ ăn sáng hôm nay là do Bạch Hiểu Tinh tự làm cho hắn ăn.

"Ăn đi, một lát ăn xong đi với ta đến thanh lâu xem thử."

"Được."

Yêu cầu của Bạch Hiểu tất nhiên Tinh Triệu Tử Tu sẽ đồng ý, hơn nữa cho dù Bạch Hiểu Tinh không nói, Triệu Tử Tu cũng sẽ đi cùng nàng, thanh lâu là chỗ nào chứ, nếu hắn không đi theo, nói không chừng Bạch Hiểu Tinh sẽ bị người ta chiếm tiện nghi.

Hai người dùng xong bữa sáng liền an vị lên xe ngựa đến thanh lâu lớn nhất trong Hoàng thành, lúc Triệu Tử Tu nói những lời này đã bị thủ hạ hung hăng nhìn chằm chằm, lúc biết đó là ý của Bạch Hiểu Tinh mới bỏ qua.

Trong lúc nhất thời khiến Triệu Tử Tu dờ khóc dờ cười, hiện tại thủ hạ của hắn đều đã biến thành thủ hạ của Bạch Hiểu Tinh.

Thật ra đám thuộc hạ này có cảm tình như vậy cũng là bình thường, dù sao trong khoảng thời gian này việc làm của Bạch Hiểu Tinh đều lọt vào mắt bọn họ, nhất là lúc bị bắt đến Quỷ quốc, nàng nhưng chịu khổ không ít, suýt nữa không về được, tất cả những thứ này đều là vì chủ tử của bọn họ, nếu chủ tử dám làm chuyện có lỗi với nàng, vậy thì sẽ làm cho nàng thất vọng đau khổ.

"Tinh Nhi, bây giờ ta bắt đầu hoài nghi có phải tiểu tử kia đã thành thuộc hạ của nàng rồi không, ta mới nói một câu đến thanh lâu, đã bị hắn trừng mắt hơn nửa ngày."

Thật ra Triệu Tử Tu cũng không có ý kiến gì, mà chỉ đơn thuần muốn làm nũng với Bạch Hiểu Tinh mà thôi.

Lúc nào Bạch Hiểu Tinh cũng quá bình tĩnh, nếu hai người cùng im lặng thì sẽ không thể bồi dưỡng tình cảm, cho nên Triệu Tử Tu chỉ có thể tự ủy khuất

bản thân.

"Cho nên chàng phải nhớ kỹ, sau này tuyệt đối không thể để nữ nhân khác vào cửa, nếu không ta sẽ liên hợp với thủ hạ của chàng đuổi chàng ra khỏi Vương phủ."

"Tình Nhi, yên tâm, trong Vương phủ của ta nàng sẽ là nữ chủ nhân duy nhất."

Nghe qua chuyện xưa mà Bạch Hiểu Tinh kể, sao Triệu Tử Tu lại không biết Bạch Hiểu Tinh là loại người gì, đã biết nàng không thích thứ gì, thì tất nhiên hẳn sẽ không đụng vào điểm mấu chốt của nàng.

Hai người cứ nói nói cười cười trên đường tới thanh lâu, lúc xe dừng lại, người chung quanh nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh, lập tức ngăn cả người.

Mà sắc mặt Triệu Tử Tu cũng khó coi, hẳn biết Bạch Hiểu Tinh xinh đẹp, cho nên hẳn mới không muốn để Bạch Hiểu Tinh đến nơi như vậy, nữ nhân của hắn không thể để cho nam nhân khác xem được!

Nhưng bây giờ hắn lại không có cách nào, chỉ có thể để Bạch Hiểu Tinh bị người ta xem, dĩ nhiên(daffinlle33quyssdo00n tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng không có cách nào, dù sao Bạch Hiểu Tinh nói tới đây là có chuyện quan trọng, cho nên, tuyệt đối không thể kéo nàng rời đi.

"A, ông trời của ta ơi, thần tiên đưa tới cho ta một tiểu tiên nữ rồi, đến đây, để mẹ xem thử, chắc chắn chắc, nhan sắc như vậy dù là nam nhân nào cũng sẽ bị mê hoặc, mẹ sắp phát tài rồi."

Bởi vì Triệu Tử Tu chậm một bước, cho nên Bạch Hiểu Tinh đi vào trong một mình trước, vừa mới vào cửa đã gặp ngay tú bà (má mì) của thanh lâu, dung mạo nàng như vậy tất nhiên mẹ liếc mắt một cái đã chọn trúng.

"Ta tới đây không phải để bán mình."

Giọng nói nhàn nhạt làm cho người ta hơi rét run, trong lúc nhất thời, tú bà bị bị khí thế trên người nàng dọa phát hoảng, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười.

Không bán mình thì sao, nữ tử xinh đẹp như vậy, chỉ cần vào tới thanh lâu của bà rồi thì cũng đừng nghĩ ra ngoài được, cũng không phải bà chưa từng gặp những cô nương ngang ngược, nhưng cuối bị dạy dỗ xong chẳng phải cũng ngoan ngoãn nghe lời đó sao, cho nên tú bà vốn không lo lắng thiếu nữ trước mắt này không nghe lời.

Nhưng đáng tiếc là bà đã xem thường bản lĩnh của Bạch Hiểu Tinh rồi, Bạch Hiểu Tinh là loại người gì, võ công của nàng không giống như dạng thiếu nữ trời gà không chặt.

"Người đâu, mời cô nương này vào trong."

Nghe thấy lời nói của tú bà, khách làng chơi chung quanh đều hưng phấn, trước kia bọn họ chưa từng thấy cô nương xinh đẹp nào như vậy, hiện tại thanh lâu có được cô nương xinh đẹp thế này, sao bọn họ có thể không đến ném thử trước được.

"Chỉ bằng vài người bọn họ mà đã muốn đưa ta vào, tú bà, người cũng quá coi trọng người của người rồi!"

Bạch Hiểu Tinh cười chế giễu, đám người này không tên tuổi trong giang hồ mà dám kêu gào trước mặt nàng, đây không phải là đang đùa nàng sao, từ khi nào mà nàng dễ bị ức hiếp như vậy?

"Hừ! Tiểu cô nương, người đừng mạnh miệng, người sẽ lập tức biết sự lợi hại của họ!"

Tất nhiên bà biết không phải tất cả nữ tử đều không có võ công, nhưng cho dù có tập võ thì cũng chỉ khoa tay múa chân mà thôi, muốn đối phó với những tên cao to mà bà đã trả giá cao để thuê này, hừ, tuyệt đối không có khả năng!

Nhưng cái không có khả năng trong mắt của bà đối với Bạch Hiểu Tinh vốn chỉ là một chuyện cười, võ công của Bạch Hiểu Tinh, cho dù để giết cao thủ hạng nhất nhì trên giang hồ cũng không thành vấn đề, về phần những người này, ngay cả để nhét kẽ răng cũng không đủ!

Cho nên, lúc động thủ tú bà mới biết Bạch Hiểu Tinh đáng sợ.

Ở trong mắt bà đám người này có võ công cao thâm nhưng Bạch Hiểu Tinh chỉ đánh hai ba cái đã giải quyết hết, nằm trên mặt đất rằm rì.

"Chuyện này, sao có thể..."

Nhìn người quỳ rạp trên mặt đất, tú bà thật sự sợ ngây người, bà ta thật không ngờ một cô nương dịu dàng nhu nhược lại có bản lĩnh lớn như vậy.

"Hừ, ai dám động đến nữ nhân của bốn vương!"

Ngay khi tú bà muốn nói gì đó, Triệu Tử Tu đã đi vào từ bên ngoài, với võ công của hắn, tất nhiên hẳn có thể nghe rõ mọi chuyện vừa mới xảy ra ở bên trong, nhìn tú bà, sắc mặt có chút âm trầm, hẳn không hề nghĩ rằng những người này lại lớn mật như vậy, dám có can đảm cướp người giữa thanh thiên bạch nhật!

Mà khi tú bà nhìn thấy có người tới, có cảm giác khóe không ra nước mắt, bà ta không ngờ người này lại liên quan đến Lệ Vương Triệu Tử Tu, nếu bà

biết sớm, cho dù cho bà một ngàn lá gan bà cũng không dám làm ra chuyện như vậy.

Triệu Tử Tu là loại người gì, không ai không biết, cho nên không ai có lá gan khiêu khích Triệu Tử Tu, mà hiện tại bà lại muốn bắt nữ nhân của Triệu Tử Tu vào thanh lâu, không phải là bà đang tìm chết sao!

"Tình Nhi, không sao chứ."

Nghe thấy hai chữ Tình Nhi, tú bà cũng là người rành tin tức nên cũng biết người này là ai.

Bạch Hiểu Tinh, hộ vệ bên cạnh Triệu Tử Tu, cũng có người nói năng là nữ nhân mà Triệu Tử Tu yêu nhất.

Mà hiện tại, mặc kệ Bạch Hiểu Tinh có thân phận gì, thì vận mạng hôm nay của bà nhất định đều sẽ thê thảm, người của Lệ Vương điện hạ tuyệt đối không thể động vào được, bây giờ bà có thể cảm nhận được thiếu nữ này là điểm mấu chốt của Lệ Vương điện hạ, động vào nàng sẽ phải chết!

Hiện tại bà chỉ có thể thăm cầu nguyện rằng vị cô nương này có thể tha cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Đàm phán một cuộc giao dịch

Edit: susublu

"Tiểu nhân không biết vị cô nương này là người của Lệ Vương điện hạ, cho nên, cho nên..."

Cho nên tú bà không biết nên nói gì nữa, Lệ Vương điện hạ là loại người gì, người nào cũng biết, nhất là hiện tại, mọi người đều đã biết Bạch Hiểu Tinh là hộ vệ bên cạnh của hần, là thịt trong lòng hần, mà bà lại đi động vào nàng, kết quả thế nào không cần nói cũng biết.

Tiếp theo sẽ rất khó!

"Cho nên cái gì, bốn vương đang chờ người trả lời!"

Mặc kệ vì sao hôm nay Bạch Hiểu Tinh lại tới nơi này, nếu hôm nay đối phương không thể cho hần một lý do có thể chấp nhận được thì cái thanh lâu này sẽ biến mất, không phải ai muốn đụng vào người của hần cũng có thể!

"Lệ Vương điện hạ, có thể cùng ngồi xuống để nói chuyện không."

Mặc kệ là vì sao vị Lệ Vương điện hạ này lại đến thanh lâu, nhưng tú bà biết chuyện lần này tuyệt đối không thể êm đẹp được, đã như vậy, nếu có thể cắt đứt tiền được thì bà cũng làm, không nên làm lớn chuyện này lên, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán, người khóc cuối cùng chỉ có bà.

"Tất nhiên là có thể, làm phiền tú bà dẫn đường."

Người trả lời đương nhiên không phải là Triệu Tử Tu, hiện tại Triệu Tử Tu còn đang nổi nóng nên Bạch Hiểu Tinh trả lời thay hần, hơn nữa lúc này Bạch Hiểu Tinh đến đây là vì có chuyện quan trọng.

Liếc mắt nhìn tú bà một cái, thật ra Triệu Tử Tu không hề muốn buông tha cho bà ta, dù sao vừa rồi bà ta vũ nhục Tình Nhi như vậy, dám bắt Tình Nhi vào cái nơi thế này, tất nhiên hần không muốn tha thứ rồi, nhưng bây giờ Tình Nhi cũng đã lên tiếng, nếu hần không nghe theo, nhất định Tình Nhi sẽ tức giận.

Cho nên...

Triệu Tử Tu nguy hiểm híp mắt, mắt tỏa sát khí nhẹ nhẹ.

Tạm thời buông tha cho bà ta trước, nếu còn dám tính kế Tình Nhi thì hần sẽ lấy cái mạng của bà!

Giờ phút này tú bà không hề biết mình vừa mới dạo quanh quỹ môn quan.

"Mời hai vị vào."

Tuy rằng nói như thế, nhưng ánh mắt tú bà luôn nhìn Bạch Hiểu Tinh, bởi vì bà ta đã phát hiện mọi hành động của Triệu Tử Tu đều dựa theo lời nói của Bạch Hiểu Tinh, cho nên Bạch Hiểu Tinh mới là nhân vật mấu chốt hôm nay.

"Tử Tu, vào thôi, đừng bực bội."

Tuy rằng lúc này mặt Triệu Tử Tu không có biểu cảm, nhưng Bạch Hiểu Tinh vẫn là người hiểu hán nhất nên tất nhiên biết trong lòng hán tức giận, nhưng cho dù hán thật sự tức giận thì cũng không thể động thủ, dù sao hôm nay nàng thật sự có chuyện quan trọng phải làm.

Nhìn Bạch Hiểu Tinh một cái, Triệu Tử Tu không nói gì cả, chỉ chậm rãi tiêu sái đi vào trong phòng, ánh mắt đầy vẻ tức giận.

Nhìn hai người đi vào phòng xong, rốt cục tú bà cũng có chút yên tâm, tuy rằng hiện tại vị Lệ Vương điện hạ này có thể rất tức giận nhưng vẫn đi vào, như vậy cũng đã nói lên chuyện không có gì quá lớn, ít nhất có thể bảo vệ tính mạng.

Khi tú bà đóng cửa lại, cũng thật sự bị ánh mắt dọa sợ, bà đã nghe nói Lệ Vương cực kỳ sùng ái hộ vệ bên cạnh mình.

Đương nhiên mọi người mới đoán được một chút khác thường, nhưng khi thật sự thấy được thì vẫn khiến cho người ta không chấp nhận được.

Chỉ thấy Triệu Tử Tu ngồi ở vị trí chủ vị, Bạch Hiểu Tinh cũng không ngồi bên cạnh hán, mà là ngồi trong lòng hán, hai người thân mật như vậy, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên rồi.

Trong lúc nhất thời tú bà cảm thấy bọn họ không phải chủ tử và thuộc hạ, mà là một đôi phu thê, còn là phu thê tình thâm nữa.

"Ta họ Bạch."

Nhìn tú bà, Bạch Hiểu Tinh tự giới thiệu, tuy rằng có thể tú bà đã biết nàng là ai, diễn:
"Chào Bạch cô nương."

Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói chuyện, tú bà mới nhẹ nhàng thở ra, cũng may là Bạch cô nương không có giận mình, bây giờ bà đã hiểu, vị trí của Bạch cô nương ở trong lòng Lệ Vương điện hạ tuyệt đối không phải bình thường.

Trước kia bà còn cười nhạo với lời đồn đãi trong kinh thành, cho rằng chẳng qua chỉ là nói khoác thôi, nhưng hôm nay nhìn thấy thì làm gì có chỗ nào giống nói khoác, hoàn toàn là sự thật.

Không, nói là sự thật vẫn không thể diễn đạt được tình huống hiện tại, hiện tại quan hệ giữa Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu có chút mờ ám, vốn chính là một cặp đang yêu nhau!

"Lúc này có thể là hiểu lầm, bây giờ đã giải thích rõ ràng thì cũng không có gì nữa, cho nên, ta cũng nói luôn mục đích ta tới đây hôm nay."

Những lời của Bạch Hiểu Tinh xem như là một thẻ bảo hiểm lao động để tú bà thả lỏng, nhìn nàng như vậy cho thấy nàng tuyệt đối sẽ không gây sự với mình, như vậy thì tốt, bà thật sự sợ rằng sau này Bạch Hiểu Tinh sẽ tính sổ!

"Chuyện vừa rồi là do ta sai, nếu không phải do ta không hỏi rõ mà đã bắt kính với Bạch cô nương như vậy thì mọi người cũng sẽ không tức giận như vậy, hi vọng Bạch cô nương thứ lỗi."

Lời nói của tú bà thật sự rất chân thành, quả nhiên, sau khi nói những lời xong, lãnh khí trên người Triệu Tử Tu giảm bớt rất nhiều, hiện tại tú bà đã hiểu rõ địa vị của Bạch Hiểu Tinh ở trong lòng Triệu Tử Tu, nhưng vì như vậy nên mới càng kính hãi.

Vị Lệ Vương điện hạ này là người thế nào, tú bà hiểu rõ nhất, vị điện hạ này không gần nữ sắc, hơn nữa chuyện năm đó trong kinh thành có mấy ai không biết, huống chi là nơi nắm bắt tin tức nhanh như thanh lâu của bọn họ.

Thật không ngờ sau chuyện năm đó, vẫn còn có người có thể đứng bên cạnh Lệ Vương điện hạ, riêng điều này thôi đã đủ làm cho người ta ngạc nhiên!

"Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, hôm nay ta tới đây không phải để truy cứu trách nhiệm, mà là muốn đàm phán với bà."

Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng cười, trong giọng nói có sự chắc chắn, cứ như chỉ cần nàng nói ra thì đối phương sẽ phải đồng ý vậy.

Nàng như vậy mới khiến tú bà cảm thấy có chút khó nói, rốt cuộc là giao dịch gì mà có thể khiến Bạch Hiểu Tinh chắc chắn rằng bà sẽ đồng ý như vậy.

"Bạch cô nương đã nói là muốn đàm phán vậy mời Bạch cô nương nói ra nội dung giao dịch đi."

"Ta muốn Vạn Xuân Các!"

Một câu nói làm tú bà và Triệu Tử Tu đều ngẩn người, bọn họ đều không ngờ Bạch Hiểu Tinh sẽ nói ra lời này, muốn Vạn Xuân Các, cũng không phải là chuyện đơn giản, phải biết rằng Vạn Xuân Các này chính là thanh lâu thuộc hạng nhất nhì trong kinh thành.

"Bạch cô nương nói đùa rồi, Vạn Xuân Các này không phải của ta, chỉ sợ không thể tiếp tục cuộc đàm phán lần này với Bạch cô nương rồi."

Giọng tú bà đầy vẻ có lỗi, nhưng trong mắt lại có ý chế giễu rõ ràng, người không biết tự lượng sức mình như vậy không phải là bà chưa từng thấy, chỉ là chưa từng thấy một nữ nhân nào dám nói ra câu này, chẳng lẽ mấy năm nay bà ta yên lặng cho nên mọi người đều quên mất bà là loại người gì rồi sao?

"Có phải nói giỡn hay không, ta nghĩ bà phải rõ hơn ta mới đúng, nhiều năm qua Vạn Xuân Các làm cái gì, ta nghĩ bà rất rõ ràng, nếu vài quan viên biết được việc Vạn Xuân Các đã âm thầm làm, ha ha, ta cảm thấy nhất định sẽ rất thú vị."

Vạn Xuân Các chính là con dao hai lưỡi, nó có thể cho tú bà nhiều tin tức để tự bảo vệ mình, nhưng đồng thời, người biết quá nhiều sẽ không có kết cục tốt, có một số việc nếu để lộ ra thì nói không chừng những người đó sẽ hoài nghi là do Vạn Xuân Các tiết lộ.

Nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tinh, mặt tú bà trắng ra, đương nhiên bà ta biết Vạn Xuân Các bí mật làm cái gì, thậm chí là rất nhiều người đều biết, nhưng dù sao không ai dám bàn tán ra bên ngoài, nhưng hiện tại rõ ràng thiếu nữ này muốn công bố mọi thứ.

Như vậy thì sẽ có người gặp họa giáng đầu!

"Bạch cô nương đã muốn hợp tác, xin cho ta xem thành ý của cô nương, hiện tại uy hiếp ta như vậy, có vẻ không được tốt lắm."

Là người đều có ba loại tính tình, hiện tại rõ ràng tú bà đang tức giận, bà ta thật không ngờ mình cũng có ngày bị người ta uy hiếp, nhưng lại phải ngoan ngoãn chịu uy hiếp, bởi vì đối phương hoàn toàn không ngại để cả hai cùng chết.

Hiện tại tú bà đã hiểu vì sao Triệu Tử Tu lại coi trọng nữ nhân này như vậy, bà ta có dự cảm, Bạch cô nương làm nhiều như vậy là vì nam nhân đang ôm nàng!

"Tú bà nói đùa, ta là một cô nương mà lúc này lại xuất hiện ở đây thì chẳng lẽ không phải thành ý sao, nếu ta không có thành ý, thì ta đã không tự mình xuất hiện ở đây để nói chuyện với bà rồi, mà ngược lại có lẽ lúc này bà đang đàm phán trong phủ Lệ Vương đó."

Tất nhiên Bạch Hiểu Tinh hiểu rõ bản lĩnh của Triệu Tử Tu, nếu nàng nói muốn gặp tú bà, dĩ nhiên Triệu Tử Tu sẽ bắt bà ta tới Lệ Vương phủ mà thân không biết quý không hay.

Nhưng vì tò mò nàng có thành ý hợp tác, nên bây giờ nàng mới xuất hiện ở đây.

Nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tinh, tú bà chỉ thờ dài, xem như bà đã hiểu, tuy rằng tiểu cô nương này trẻ tuổi, nhưng đồng thời cũng rất khó chơi, không cho dù là bà cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng!

"Cô nương đã có thành ý như vậy thì cô nương hãy nói mục đích đi, còn nữa, cô nương có thể trả giá lớn đến đâu mà muốn lấy Vạn Xuân Các của ta."

Có một số việc mọi người tự hiểu trong lòng mà không nói ra, như vậy tú bà cũng không giấu diếm nữa, dù sao người thông minh sẽ không giấu diếm, nếu không chính là tự rước lấy nhục!

"Không biết cao danh của cô nương là gì."

"Bạch Hiểu Tinh."

Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn không để ý việc đối phương biết tên của mình, càng không để ý đối phương biết chuyện về mình, bởi vì cho dù bà ta có điều tra được cái gì thì nhất định cũng là giả, nếu điều tra được sự thật thì sợ cũng chỉ là chuyện của Bạch Hiểu Tinh trước kia thôi.

Nghe thấy đối phương không chút do dự nói tên của mình ra, bà thật sự bất đắc dĩ, người này thật đúng là không bình thường mà!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Ý đồ Của Băng Băng

Edit: susubluu

"Vậy Bạch cô nương nói cái giá người có thể trả đi, dù sao Vạn Xuân Các có giá trị thế nào ta nghĩ Bạch cô nương hiểu hơn bất cứ ai, như vậy..."

Tú bà biết có một số việc đã được định sẵn, như vậy lúc này điều bà cần làm là đối lấy lợi ích lớn nhất cho bản thân, dù sao bà cũng được xem như thương nhân, chỉ là kiểu buôn bán hơi đặc biệt một chút thôi.

"Không, ta nên hỏi xem Thẩm lão bản muốn cái gì mới đúng, dù sao ta không biết gì về hắn, không biết Thẩm lão bản cần cái gì, đương nhiên, lúc này muốn hắn trả lời thì cũng có chút ép buộc, như vậy đi, ta cho Thẩm lão bản một tháng để suy nghĩ, đến lúc đó hi vọng hắn có thể cho ta một đáp án vừa lòng."

Bạch Hiểu Tinh mỉm cười nói, nhưng lại làm Thẩm Vạn Xuân hiểu rõ, thiếu nữ này nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng tâm địa lại không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, thậm chí có thể nói là cực kỳ nguy hiểm!

"Đã như vậy thì tất nhiên ta sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng bà vẫn đồng ý với Bạch Hiểu Tinh, bởi vì bà biết, nếu bà không đồng ý thì người chịu thiệt cũng sẽ là bản thân, bà có thể thấy được vị cô nương này khôn khéo cỡ nào, nếu bản thân không đồng ý thì có lẽ sẽ gặp rắc rối lớn!

"Vậy ta sẽ chờ tin tức của bà."

Nói xong Bạch Hiểu Tinh kéo Triệu Tử Tu rời đi, dù sao đã đạt được mục đích rồi, một tháng sau nàng tin chắc rằng bà ta nhất định sẽ cho nàng một đáp án vừa lòng.

Hiện tại nàng hoàn toàn không lo lắng Thẩm Vạn Xuân sẽ nhân cơ hội này để gây khó dễ cho nàng, bởi vì nàng khẳng định Thẩm Vạn Xuân tuyệt đối không dám, điển(d@fmllequysf0n dù sao nếu Thẩm Vạn Xuân thật sự chống đối chuyện lần này, như vậy nàng có rất nhiều biện pháp lấy được Vạn Xuân Các mà không phải trả cái giá quá cao.

Đương nhiên, biện pháp này nàng biết, Thẩm Vạn Xuân cũng biết, cho nên Thẩm Vạn Xuân tuyệt đối sẽ không giở thủ đoạn.

"Tinh Nhi, vì sao nàng lại muốn Vạn Xuân Các, nàng cũng biết nơi đó là thanh lâu, không phải là nơi tốt đẹp gì."

Bởi vì chán ghét nữ nhân, cho nên ở trong lòng Triệu Tử Tu ngoài Bạch Hiểu Tinh ra, không có một ai tốt cả, mà thanh lâu lại là nơi nhiều nữ tử nhất.

Quan trọng nhất là những nữ nhân kia đều bán mình vì tiền, mà người như thế Triệu Tử Tu hoàn toàn khinh thường, bởi vì bọn họ sẽ làm hắn nhớ tới Lam Ngọc Nhi vì quyền thế tiền tài mà bỏ hắn.

"Có phải nơi tốt không cũng không quan trọng, quan trọng giá trị đằng sau nó, Tử Tu, chắc chàng cũng biết mặc dù bây giờ chàng có sức mạnh lớn nhưng là không có một hoàn thiện mạng lưới tình báo, tuy rằng nói người muốn những tin tức chàng muốn biết thì dĩ nhiên ám vệ có thể điều tra giúp chàng, nhưng điều kiện tiên quyết là chàng phải muốn biết."

"Nhưng Vạn Xuân Các thì không giống vậy, chỗ đó là một nơi hỗn tạp, có rất nhiều chuyện không cần thiết phải điều tra cũng có thể biết, ta nói như vậy chàng đã hiểu chưa?"

Thật ra Triệu Tử Tu cũng đoán được mục đích của Bạch Hiểu Tinh, nhưng hắn vẫn không hy vọng nàng liên quan đến mấy người đó.

"Được rồi, chúng ta hồi phủ đi, bữa trưa có muốn ăn gì không." Bạch Hiểu Tinh cũng hiểu Triệu Tử Tu đang lo lắng cái gì, nhưng nàng lại cảm thấy hoàn toàn không cần thiết phải lo lắng.

"Nàng làm."

Ý rất đơn giản, chỉ cần là Bạch Hiểu Tinh tự tay làm là được rồi, dù làm ra cái gì thì Triệu Tử Tu cũng không để ý, dù sao Triệu Tử Tu cũng không kén ăn, chỉ cần có ăn là đủ rồi.

"Được, trở về ta làm cho chàng."

Nhìn biểu cảm ao ước của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn không thể từ chối, có lẽ Triệu Tử Tu cũng không phải thích ăn đồ nàng làm mà chỉ muốn tìm được sự ấm áp từ những món ăn mà nàng làm.

Nhưng sau khi trở lại Vương phủ Bạch Hiểu Tinh cũng không làm đồ ăn cho Triệu Tử Tu, nguyên nhân rất đơn giản, vì trong vương phủ có khách, chính vị khách nhân này khuấy rầy toàn bộ kế hoạch của hai người.

"Băng Băng, sao người lại tới đây?"

Nhìn thấy Băng Băng, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy bất ngờ, rõ ràng mấy ngày hôm trước hai người mới gặp nhau, không ngờ bây giờ nàng lại xuất hiện ở nơi này, Bạch Hiểu Tinh hiểu Băng Băng, nếu không có chuyện gì thì nàng sẽ không xuất hiện ở đây, bây giờ có mặt ở đây chắc hẳn là có chuyện rất quan trọng.

"Hiểu Tinh, người có biết Phượng Lai Lâu của Phượng tỷ tỷ xảy ra chuyện hay không?"

Một câu nói đã khiến Bạch Hiểu Tinh nhíu chặt mày, Băng Băng ẩn nấp ở một nơi như vậy thì sao lại biết được chuyện này?

"Ừ, ta biết, Phượng Cơ đã nói với ta, nhưng còn người, sao người biết được tin này?"

Chẳng lẽ Băng Băng tự điều tra, đương nhiên nếu là như vậy thì Bạch Hiểu Tinh vẫn có thể hiểu, dù sao Băng Băng có bản lĩnh thế nào, Bạch Hiểu Tinh hiểu rất rõ, nếu chính nàng đi điều tra, thì không thể không biết.

Nhưng điều khiến Bạch Hiểu Tinh không hiểu là vì sao bỗng nhiên Băng Băng lại điều tra chuyện của Phượng Cơ.

Như vậy nguyên nhân duy nhất khiến Băng Băng biết chuyện này chính là có người khác cố ý nói cho nàng biết, là người nào nói thì Bạch Hiểu Tinh đã rõ rồi.

"Đương nhiên là Phượng Cơ tỷ tỷ nghĩ cách nói với ta, chắc người cũng biết ta có huấn luyện một con chim, dù chúng nó ở đâu cũng đều có thể tìm được ta, cho nên..."

"Về sau đừng dùng cách này nữa, nhất là nơi ẩn nấp của ngươi, Băng Băng, nếu người khác diệt thế lực của Từ Tu vì ngươi thì ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi!"

Tuy rằng Băng Băng là bạn tốt của mình, nhưng không thể làm bạn với nàng cả đời, tuy rằng rất quan trọng, nhưng lại không phải là quan trọng nhất.

Giống như là ở trong lòng Băng Băng, nàng cũng rất quan trọng nhưng cũng không phải là quan trọng nhất, ở trong lòng nàng người quan trọng nhất, vẫn là Đại Long!

"Yên tâm, Hiểu Tinh, những thứ kia ta không cho người khác biết, chỉ có một con chim ở chỗ Phụng tử tử cho nên ngươi hoàn toàn không cần lo lắng, nàng ta sẽ làm ra chuyện gì dù sao hiện tại nàng ta và chúng ta đều ngồi chung một thuyền."

Băng Băng không thêm đề ý, dù sao các nàng đều xuyên việt đến thế giới này, các nàng mới là người thân cận nhất, cho nên, hoàn toàn không cần lo lắng các nàng sẽ phản bội nhau.

"An tâm? Băng Băng, nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn không có tiến bộ!"

Nghe thấy Băng Băng nói, biểu cảm của Bạch Hiểu Tinh cũng không tốt lắm, diễn(dannf[le3

"Hiểu Tinh, ngươi nói cái gì, ngươi không được quên Phụng tử tử mới là người cùng một thế giới với chúng ta, còn thân hơn so với Triệu Từ Tu, ngươi xem hiện tại ngươi vì hắn đã biến thành bộ dáng gì rồi!"

Nói thật, ngay từ đầu Băng Băng đã không thích Triệu Từ Tu, ánh mắt hắn nhìn Bạch Hiểu Tinh có tính độc chiếm quá mạnh, giống như ngoại trừ hắn ra thì không cho phép Bạch Hiểu Tinh nhìn ai, loại cảm giác này cả nàng và Đại Long đều không thích!

"Vì nàng ta là người cùng một thế giới với chúng ta nên ta mới càng lo lắng hơn, ở xã hội hiện đại không có thương nhân nào không muốn lợi ích, không giống như thương nhân thời đại này coi trọng danh dự, ngươi cảm thấy nếu có người ra vạn lượng hoàng kim muốn mua mạng của ta và Từ Tu thì Phụng Cơ có hạ độc trong đồ ăn của ta và Từ Tu không?"

Vốn dĩ nàng còn không nghĩ Phụng Cơ là loại người này, nhưng hiện tại nàng đã hiểu, Phụng Cơ chính là loại người đặt lợi ích lên trên hết.

Vốn dĩ nàng còn đang do dự có nên thật sự bắt đầu gây dựng sự nghiệp hay không, nhưng khi gặp Băng Băng, nghe thấy lý do Băng Băng tới đây, Bạch Hiểu Tinh chỉ biết Phụng Cơ tuyệt đối không đáng tin cậy, nếu vào lúc đoạt vị cần đến nàng ta thì nàng ta nhất định sẽ dùng cách nào đó mà có thể trả giá ít nhưng lại đòi được hồi báo nhất.

Đương nhiên, làm như vậy cũng không sai, sai là nàng không nên hạ thủ với Bạch Hiểu Tinh vì Bạch Hiểu Tinh ghét nhất là bị người khác tính kế.

Hiển nhiên hiện tại Băng Băng xuất hiện ở đây là vì Phụng Cơ tính kế nàng.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Bạch Hiểu Tinh nhếch lên, hiện tại Phụng Cơ tính kế nàng có lẽ cũng không phải chuyện xấu gì, dù sao chuyện lần này đã cho nàng biết Phụng Cơ là một người không đáng tin, nàng có thể tiến hành kế hoạch của mình, khi mọi chuyện đã được giải quyết hết thì hoàn toàn không cần lo lắng vào lúc mấu chốt sẽ bị Phụng Cơ hội phản bội.

"Phụng tử tử nhất định sẽ không làm ra chuyện như vậy, có phải là Triệu Từ Tu nói với ngươi cái gì không, Hiểu Tinh, hắn luôn không thích ngươi tiếp xúc với người khác, ngươi không thể hoàn toàn tin tưởng lời hắn nói!"

Băng Băng cực kỳ bất mãn với Triệu Từ Tu, hiện tại lại càng bất mãn hơn, dù sao Phụng Cơ, Bạch Hiểu Tinh và nàng đều đến từ một thế giới, hiện tại Triệu Từ Tu lại biến thành người nàng tin tưởng nhất, hỏi sao các nàng không căm tức được!

"Lạc Y Băng, ta là người thế nào mà ngươi còn không biết sao, nếu không có căn cứ thì sao ta có thể tùy ý vu tội cho người khác, hiện tại ta dám nói những lời này với ngươi thì tất nhiên là có chứng cứ chứng minh đây là sự thật, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta là người sẽ vì tình yêu mà buông bỏ quy tắc của bản thân sao?"

Ở trong lòng Bạch Hiểu Tinh địa vị của Triệu Từ Tu thật sự rất cao, nhưng nàng cũng sẽ không vì Triệu Từ Tu mà đi vu tội cho người khác, hơn nữa loại người như Phụng Cơ thì nàng không cần phải vu tội, nếu thật sự làm như vậy nàng sẽ thấy bản thân thấp kém!

"Hiểu Tinh, ngươi có bây giờ ngươi đang nói cái gì hay không, ngươi hoài nghi Phụng tử tử vậy mà ngươi lại còn nói ngươi không phải người vì tình yêu mà phá vỡ quy tắc của bản thân sao!"

"Lạc Y Băng ngươi nói cho ta biết, ngươi hiểu Phụng Cơ được bao nhiêu, ngươi có thể khẳng định nàng là loại người gì sao?"

Một câu hỏi nhàn nhạt đã thật sự khiến Lạc Y Băng ngây ngẩn cả người, đúng vậy, nàng thật sự không hiểu Phụng Cơ...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Đáp án ngoài ý muốn của Bạch Hiểu Tình

Edit: susubluu

"Nhưng không phải Phụng Cơ tỷ tỷ là người cùng đến từ một thế giới với chúng ta sao?"

Không giống Bạch Hiểu Tình chỉ xuyên linh hồn đến, Băng Băng và Đại Long xuyên cả hồn lẫn xác, khi đến thế giới này, Băng Băng cũng không đến cùng một chỗ với Đại Long mà lại rơi xuống một cái trần nhỏ, nàng mặc váy ngắn nên bị người trong trần coi là quái vật, vào lúc ấy nếu không phải Phụng Cơ xuất hiện thì hiện tại có thể Băng Băng đã giết vài người trong thôn trần kia rồi bị người khác truy nã.

Cho nên lúc này ở trong lòng Băng Băng, Phụng Cơ là người tốt, hơn nữa là tỷ muội của nàng, nàng tuyệt đối không tin nàng ta sẽ hại tỷ muội của mình.

"Người cùng một thế giới sao?"

Nghe thấy lời của Lạc Y Băng, Bạch Hiểu Tình cười nhạt, trên đời này không phải thứ đáng sợ nhất chính là người ở bên cạnh mình sao, nếu không phải vì bị tỷ muội tốt phản bội thì sao nàng có thể chết, làm sao có thể đổi hồn mà đến đây, có thể nói hoàn cảnh của nàng bây giờ hoàn toàn là vì người cùng một thế giới với nàng tạo thành.

"Chẳng lẽ người muốn nói thế giới của chúng ta không có người xấu, người cho rằng ở đó toàn là người rộng lượng sao?"

Đối với người theo chính phủ như Lạc Y Băng, thì thứ Bạch Hiểu Tình không thích nhất chính là cái này, bởi vì bị dạy dỗ theo cách đó nên đương nhiên phải tin rằng thế giới này rất tốt đẹp, nếu không lẽ như bọn họ đối phó ngược lại thì không phải đến lúc đó người khóc sẽ là bọn họ sao?

"Nhưng..."

Nghe thấy lời nói của Bạch Hiểu Tình, đột nhiên Lạc Y Băng không biết mình nên nói cái gì mới tốt, nàng biết cuộc sống của Bạch Hiểu Tình và mình không giống nhau, thế giới của nàng so với nàng đen tối hơn nhiều...

Nghĩ đến đây, Lạc Y Băng có chút hối hận, khó lắm nàng mới trở thành bằng hữu với Bạch Hiểu Tình được, nếu vì chuyện này mà phá hủy cảm tình giữa bọn họ...

"Băng Băng, ta hỏi người mấy câu, người sẽ hiểu được lời ta nói hôm nay."

"Được, người hỏi đi, dù người hỏi cái gì ta cũng đều sẽ thành thật trả lời!"

Khác với Phụng Cơ, đối với Bạch Hiểu Tình, Lạc Y Băng hoàn toàn đáng tin, giữa bọn họ mới thật sự là giao tình.

"Bây giờ người đến Lệ Vương phủ, như vậy lúc người nhận được tin tức dù có sớm cũng phải là sáng hôm nay đúng không? Như vậy người có thể nói cho ta biết, loại chim người nuôi bay từ chỗ Phụng Cơ đến chỗ người thì mất bao lâu."

"Đại khái không đến một canh giờ."

Chim nàng huấn luyện rất đặc biệt, chẳng những tốc độ nhanh mà cơ thể còn rất nhỏ, không dễ dàng khiến cho người khác chú ý, cho nên tuyệt đối không thể bị chậm trễ được.

"Như vậy nói cách khác, tin tức hôm nay Phụng Cơ mới truyền cho người biết."

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Hiểu Tình, Lạc Y Băng cẩn thận suy nghĩ rồi mới gật đầu, đúng vậy, sáng hôm nay chim mới bay đến nơi, cho nên tuyệt đối là hôm nay mới truyền tin tức.

Nhìn Lạc Y Băng gật đầu, nụ cười của Bạch Hiểu Tình càng chế giễu, quả nhiên mọi chuyện giống như nàng nghĩ, Phụng Cơ quả nhiên là người vong ân phụ nghĩa, hơn nữa không chỉ có thế, còn có lòng tham không đáy!

"Vậy nàng đưa cho người tin tức gì, có phải là đầu bếp bị thái tử cướp đoạt cho nên ảnh hưởng đến danh tiếng của Phụng Lai Lâu không?"

"Đúng vậy nhưng Hiểu Tình, làm sao người biết được?" Lạc Y Băng chớp mắt, nàng thật không ngờ chuyện này không phải chỉ có mình nàng biết mà Bạch Hiểu Tình cũng biết.

"Vậy nàng có nói gì khác cho người biết nữa hay không?"

Đây mới là chuyện mà Bạch Hiểu Tình quan tâm nhất, nếu Phụng Cơ có nhắc đến chuyện nàng đã viết thực đơn ra thì nghĩa là tự Băng Băng muốn đi tìm nàng để giúp đỡ Phụng Cơ, nhưng ngược lại, nếu Phụng Cơ không nói, thì cũng có nghĩa ngay từ đầu nàng ta đã muốn lợi dụng Băng Băng!

"Không có, nàng chỉ nói chuyện này thôi, chẳng lẽ còn có chuyện gì khác sao?"

Lạc Y Băng vừa hỏi vừa oán thán, chẳng lẽ còn có chuyện gì nữa sao, Phụng Cơ tỷ tỷ cũng thật quá khách sáo rồi, giữa bọn họ còn có chuyện gì không thể nói sao, nhưng nàng thật không ngờ lời nói tiếp theo của Bạch Hiểu Tình lại làm cho nàng choáng váng.

"Tất nhiên là có chuyện xảy ra rồi, bởi vì ba ngày trước Phụng Cơ đã đến tìm ta, nói chuyện của Phụng Lai Lâu cho ta nghe, hơn nữa vì giúp đỡ nàng ta giải quyết chuyện này ta còn cố ý viết cho nàng công thức vài món ăn phổ biến, việc này nàng ta không nói cho người biết sao?"

Tuy rằng Bạch Hiểu Tình đang hỏi, nhưng cũng là đang khẳng định, hiển nhiên bây giờ nàng có thể khẳng định Phụng Cơ không có nói chuyện này cho Băng Băng biết.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể, nếu người đã đưa công thức cho nàng ta rồi thì chuyện của Phụng Lai Lâu cũng đã được giải quyết, vậy vì sao nàng ta còn muốn nói cho ta biết?"

Trong phút chốc, Băng Băng cũng hiểu mình bị lừa, Bạch Hiểu Tình đã đưa công thức cho nàng ta, như vậy nghĩa là Phụng Cơ đã biết Bạch Hiểu Tình biết mấy thứ này, điển[điển]

Như vậy điều này đã chứng minh Phụng Cơ có mục đích, vì muốn nàng tới hỏi Bạch Hiểu Tình mấy thứ này nên mới cố ý nói như vậy!

"Vì sao, vì sao nàng phải làm như vậy!?"

Băng Băng không hiểu, vì sao đại tỷ tỷ lại làm loại chuyện này, chẳng lẽ nàng cho rằng nếu nói chuyện công thức ra thì mình sẽ không giúp nàng sao? Sẽ không!

"Bởi vì nàng ta cảm thấy người dễ lợi dụng, chỉ đơn giản như vậy thôi."

Không thể không nói, Bạch Hiểu Tình đã hiểu tường tận suy nghĩ của Phụng Cơ, không sai, nguyên nhân Phụng Cơ làm như vậy là vì Lạc Y Băng dễ lợi dụng.

Tuy rằng không biết quan hệ giữa Bạch Hiểu Tình và Lạc Y Băng, nhưng có thể khẳng định là tuyệt đối tốt hơn so với nàng, nếu Lạc Y Băng biết mọi chuyện đã được giải quyết thì sẽ không thật sự giúp đỡ nàng, nàng ta cũng sẽ không đi mạo hiểm như vậy!

Không thể không nói, Phụng Cơ thông minh nên bị thông minh hại, nàng đã biết quan hệ giữa Bạch Hiểu Tình và Lạc Y Băng rất tốt, như vậy có gì mà các nàng không thể nói với nhau, mấy chuyện này cho dù nàng không nói thì Bạch Hiểu Tình cũng sẽ nói!

Lúc này Phụng Cơ có nằm mơ cũng không thể tưởng được tâm kế nhỏ nhỏ của nàng hôm nay đã thật sự đẩy nàng vào nguy hiểm, vốn không phải là chuyện gì to tát, nếu như chịu nói thật, Lạc Y Băng cũng sẽ giúp nàng, nhưng bây giờ lại bởi vì nàng giấu diếm nên khiến Lạc Y Băng rất chán ghét nàng.

"Hiểu Tình, Phụng tỷ tỷ đã vượt qua khó khăn vậy ta về trước, dù sao ta không phải người làm ăn buôn bán, mấy thứ này ta không hiểu."

Giọng Lạc Y Băng có chút lạnh, trong giọng nói có chút mệt mỏi, lúc này nàng thật sự bị thương, chẳng qua nàng chỉ muốn một tình bằng hữu thật lòng, nhưng bây giờ xem ra chỉ là hy vọng xa vời!

"Ừ, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi, không nên suy nghĩ bậy bạ."

Nhìn bộ dạng Lạc Y Băng, tự nhiên Bạch Hiểu Tình hơi đau lòng, nhưng có rất nhiều chuyện không phải vì nàng đau lòng mà không xảy ra, cho nên hiện tại nên để Băng Băng trải nghiệm nhiều một chút.

"Ừ, ta về đây, sau này chuyện của Phụng Cơ ta sẽ không quan tâm nữa, Hiểu Tình, mặc kệ người muốn làm gì ta đều sẽ ủng hộ người, quả nhiên trên đời này chỉ có người mới là bằng hữu của ta."

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trên thế giới này vẫn chỉ có Bạch Hiểu Tình mới có thể trở thành bạn của mình, còn người khác...

Sau khi nỗ lực, Lạc Y Băng phát hiện, thật sự không có cách nào trở thành bằng hữu với những người đó!

"Đừng nghĩ nhiều quá."

Nhìn bóng lưng của Lạc Y Băng, Bạch Hiểu Tình bất đắc dĩ thở dài, đúng là một đứa trẻ số khổ, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất có thể khiến cho nàng cảnh giác với người khác nhiều hơn một chút, dù sao trên đời này không có ai là người tốt!

"Tình Nhi, lời vừa rồi hai người có ý gì?"

Tuy rằng vừa rồi hai người nói không ít, nhưng Triệu Tử Tu không hiểu rõ ý của bọn họ.

"Mấy hôm trước Phụng Cơ tìm chúng ta chẳng còn nhớ không."

Triệu Tử Tu gật đầu, đương nhiên hẳn nhớ, cũng chính vào lúc ấy Bạch Hiểu Tình đã quyết định muốn có một sản nghiệp của riêng mình, việc này sao Triệu Tử Tu có thể quên được.

"Ngày đó ta đã đưa công thức món ăn cho nàng ta, ta nghĩ nhất định nàng ta đã thử qua mấy món này rồi, cảm thấy không tệ, nhưng bởi vì món ăn quá ít nên chưa thỏa mãn, nàng biết ta biết những thứ này, mà Băng Băng là bằng hữu của ta, tất nhiên cũng dễ lấy được công thức trong miệng ta, cho nên sáng hôm nay đã truyền tin cho Băng Băng, nói là Phụng Lai Lâu xảy ra chuyện."

Nghe Bạch Hiểu Tinh giải thích như vậy, Triệu Tử Tu đã hiểu đại khái là chuyện gì xảy ra, dĩ nhiên(daffnll3[quydo0n khoe miệng cũng nở nụ cười chế giễu, thì ra là như vậy, Phụng Cơ đúng là tự gây sự.

"Vậy Tinh Nhi, nàng quyết định dạy dỗ Phụng Cơ khi nào?"

Hôm nay Lạc Y Băng bị tổn thương, hẳn cũng không tin người bao che khuyết điểm như Bạch Hiểu Tinh sẽ dễ dàng bỏ qua cho Phụng Cơ như vậy.

"Không, vì sao ta phải dạy dỗ nàng ta, nếu có thời gian làm cái đó thì không bằng ta lên ý tưởng làm sao để mau chóng thành lập sự nghiệp buôn bán khắp đế quốc của chúng ta."

Thương nhân coi trọng nhất là cái gì, Bạch Hiểu Tinh hiểu rõ hơn bất cứ ai, các nàng đều coi trọng lợi ích, đã như vậy, nếu ở Tân Thiên quốc xuất hiện một đối thủ buôn bán mà Phụng Cơ mãi mãi không thể thắng được thì mọi chuyện sẽ biến thành thế nào đây, quả nhiên chỉ cần nghĩ tới đã cảm thấy thú vị rồi!

"Được, mặc kệ nàng muốn làm gì ta đều sẽ ủng hộ nàng!"

Nữ nhân của hắn, có tư cách giương oai, mặc kệ là lúc nào, chỉ cần nàng muốn, hắn nhất định sẽ giúp nàng, huống chi cho tới bây giờ Bạch Hiểu Tinh chưa từng làm chuyện gì khiến hắn thấy khó xử, cho tới nay đều là nàng giúp đỡ hắn thì đúng hơn!

"Tử Tu, chàng chiều ta như vậy sẽ làm ta hư, khiến ta không nở rời khỏi chàng."

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói vậy, Triệu Tử Tu mỉm cười, rốt cuộc cũng đã không nở rời đi rồi sao? Vậy thì càng tốt, hắn cũng không hy vọng nàng rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Không thể không cúi đầu

Edit: susubluu

"Thật ra ta rất muốn cột nàng vào người cả đời, chỉ cần như vậy thì sẽ không cần lo lắng có một ngày nàng sẽ bỏ đi."

"Thật ra chàng không cần lo lắng, bởi vì ta tuyệt đối sẽ không rời đi, mãi mãi sẽ không."

Vì trên đời này chỉ có Triệu Tử Tu mới có thể cho nàng sự ấm áp thật sự, tình yêu thật sự, cho nên nàng rất quý trọng thứ tình cảm này.

Đối với lời nói của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu cũng không trả lời, tuy rằng hiện tại Bạch Hiểu Tinh nói như vậy nhưng cũng không thể cam đoan nàng sẽ làm được, cho nên điều duy nhất mà hắn có thể làm lúc này chính là ở bên cạnh Bạch Hiểu Tinh, chiều nàng hết mức có thể, để cho nàng không nở bỏ đi.

"Tử Tu, hiện tại ta hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi."

"Ta về cùng nàng."

Câu nói về cùng này đã khiến Bạch Hiểu Tinh co rút khoe miệng, hiện tại nàng thật sự sợ Triệu Tử Tu ở cùng nàng, ai biết một hồi hắn có bốc hỏa hay không, chuyện này thật sự rất nguy hiểm.

"Không cần, ta biết chàng bận nhiều việc, tự ta đi nghỉ là được rồi."

"Sao? Tinh Nhi không thích bốn vương đi cùng sao?"

Một câu bốn vương đã khiến Bạch Hiểu Tinh cứng đờ người, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Phải biết rằng ở trước mặt Bạch Hiểu Tinh Triệu Tử Tu chưa bao giờ tự xưng bốn vương, nhưng có một tình huống đặc biệt đó là khi muốn tán tỉnh, mà hiện tại Triệu Tử Tu đã nổi hứng rồi.

"Không có..."

Quả nhiên người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

Hơn nữa Bạch Hiểu Tinh hiểu, nếu bây giờ nàng không cúi đầu thì chỉ có một hậu quả, đó là bị Triệu Tử Tu làm cho bất tỉnh!

Cũng không biết Triệu Tử Tu lấy tinh lực ở đâu ra, chỉ cần lên giường là có thể ép Bạch Hiểu Tinh đến chết.

“Vây tốt rồi, chúng ta đi "Nghỉ ngơi" thôi!"

Nói xong, ôm lấy Bạch Hiểu Tình, trở về phòng của hai người.

Vốn dĩ Bạch Hiểu Tình có phòng của mình, nhưng từ sau khi Bạch Hiểu Tình trở về từ Quỷ quốc, điển)daffille3[quysdo00n căn phòng của nàng đã bị bỏ trống không ai dùng, bởi vì Triệu Tử Tu không thể chịu được khi Bạch Hiểu Tình không ở bên cạnh hắn.

Bởi vì khi nàng không ở bên cạnh hắn, hắn sẽ lo lắng Bạch Hiểu Tình đột nhiên biến mất, dần dà, Bạch Hiểu Tình cũng thích ôm Triệu Tử Tu ngủ, nếu có một ngày thiếu đi độ ấm này, nói không chừng Bạch Hiểu Tình còn có thể mất ngủ.

"Tử Tu, đừng nao loạn, ta thật sự có chút mệt mỏi."

Sau khi Triệu Tử Tu buông Bạch Hiểu Tình ra cũng không có để cho nàng nghỉ ngơi, mà là đặt nàng xuống giường rồi cả người dè lên trên.

"Tình Nhi, ta rất nhớ nàng."

Triệu Tử Tu không nói gì khác, chỉ có một câu ta rất nhớ nàng.

Nhưng câu này lại khiến cho Bạch Hiểu Tình không biết nên từ chối thế nào, rõ ràng hiện tại là hắn ức hiếp nàng, nhưng lại tỏ vẻ uất ức, giống như nếu không cho hắn làm thì nàng sẽ giống như một ác nhân.

Không nhìn nữa, giờ phút này không thể từ chối, nhưng càng không thể nói hùa theo nếu không đến lúc đó người chết sẽ là nàng!

"Tình Nhi, nàng không muốn nhìn ta sao?"

Giọng Triệu Tử Tu càng thêm ai oán, nhưng Bạch Hiểu Tình không biết tuy hắn nói như thế, nhưng đáy mắt lại đầy ý cười, dịu dàng nhìn Bạch Hiểu Tình.

"Tình Nhi, nàng đã không từ chối thì coi như là đồng ý..."

Thật không biết mất Triệu Tử Tu bị cái gì mà lại có thể coi ánh mắt từ chối của nàng thành cam chịu, nàng thật không biết nên nói cái gì mới phải!

"Ta... ưm..."

Bạch Hiểu Tình đang muốn nói cái gì thì đã bị Triệu Tử Tu chặn miệng lại, buồn cười, thật đến miệng còn có thể để cho nàng chạy sao!

Cảm giác được sự dịu dàng trên môi, cuối cùng, Bạch Hiểu Tình vẫn chậm rãi mở miệng ra, tùy ý để lưỡi của hắn dò xét vào trong.

Cảm nhận được nàng đang phối hợp, trong mắt Triệu Tử Tu đầy ý cười, mặc kệ là khi nào, cho dù hắn quá đáng cỡ nào thì chỉ cần hắn muốn, đến lúc cuối cùng Bạch Hiểu Tình cũng sẽ phối hợp, bởi vì nàng như vậy nên hắn mới càng quý trọng nàng.

Bàn tay to chứa vết chai chậm rãi trượt xuống tới đùi nàng, chậm rãi đâm vào rút ra trong cơ thể của nàng, cảm nhận sự ướt át khiến Triệu Tử Tu thấy bụng mình đang căng thẳng.

Quả nhiên, khi đối mặt với Bạch Hiểu Tình, hắn không có chút tự chủ nào.

"Ừ... Tu..."

Nhẹ nhàng đặt tay lên đầu hắn đang làm bừa trước ngực của mình, Bạch Hiểu Tình hơi điều chỉnh hơi thở của bản thân, hi vọng có thể bình tĩnh lại, nhưng là ngón tay xấu xa trong cơ thể của Bạch Hiểu Tình lại khiến nàng thở gấp.

"Sao? Thế nào?"

Nhẹ nhàng mút ngực của nàng, giọng nói của Triệu Tử Tu cũng có chút quyến rũ, yêu thương xong một bên, lại tới một bên khác, ý muốn bức Bạch Hiểu Tình điên lên.

"Ừ, muốn chàng..."

Theo động tác của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình cảm thấy bụng mình càng lúc càng co rút, cấp bách muốn được lấp đầy.

Nhìn Bạch Hiểu Tình đã ý loạn tình mê, Triệu Tử Tu mỉm cười, hạ thân đặt ở nơi mềm mại của nàng, dùng sức đẩy một cái, rõ ràng cảm nhận được mình đang được một chất lỏng ấm áp ấm nóng bỏng vây quanh, cảm giác này thoải mái đến nỗi khiến Triệu Tử Tu muốn thờ dài.

Mặc kệ làm bao nhiêu lần, mỗi lần hai người hợp thành một Triệu Tử Tu đều không khống chế được dục vọng của mình.

Thật chặt, Tình Nhi của hắn thật chặt, mỗi lần đi vào đều có cảm giác hít thở không thông.

"Tu... Cử động..."

Bạch Hiểu Tinh hơi vận vẹo eo nhỏ, từ từ ma sát, nói cho hắn biết đối với tốc độ chậm rãi của hắn, Bạch Hiểu Tinh bất mãn thế nào.

Hình như cảm nhận được cảm xúc của nàng, Triệu Tử Tu khẽ cười một tiếng, cũng không trêu đùa nàng nữa, dù sao lúc này cứ như vậy thì sẽ tra tấn cả hai.

Cảm nhận được cơ thể có một lực mạnh đánh sâu vào, cả người Bạch Hiểu Tinh dựa vào người Triệu Tử Tu, dùng sức cắn bờ vai của hắn, đến khi trong miệng đều là vị máu tươi cũng không chịu nhả ra, giống như muốn để lại ấn ký trên người của hắn vậy.

Thấy Bạch Hiểu Tinh như vậy, trong mắt Triệu Tử Tu có chút dịu dàng.

Hắn không chán ghét Bạch Hiểu Tinh làm thế này, hoặc là nói hắn còn thấy thích, phản ứng của nàng càng kịch liệt thì Triệu Tử Tu lại càng yên tâm, hắn thật sự rất sợ sẽ có một ngày Bạch Hiểu Tinh rời khỏi hắn.

"Tử Tu... Ta yêu chàng..."

Trước lúc Bạch Hiểu Tinh ngắt đi, đã nói câu này vào tai Triệu Tử Tu, sau đó trước mắt bỗng tối sầm, hoàn toàn bất tỉnh.

Cho dù ngắt đi nhưng hai chân vẫn vòng quanh hông của hắn, nỗ lực phối hợp với hắn, trong mắt Triệu Tử Tu hiện lên vẻ dịu dàng, người như vậy bảo sao người khác không thích được!

Khi Bạch Hiểu Tinh tỉnh lại thì trời đã tối đen. Nhưng trên người lại khô mát, chắc là Triệu Tử Tu đã tắm cho nàng.

Cảm nhận được bên cạnh là một cơ thể bóng loáng ấm áp dễ chịu, Bạch Hiểu Tinh dịch người lại gần, dè dặt cẩn thận cựa xát như một con mèo nhỏ.

"Tinh Nhi, nếu nàng không muốn làm thêm lần nữa thì lúc này đừng trêu chọc ta."

Lời nói của Triệu Tử Tu đã khiến cả người Bạch Hiểu Tinh cứng đờ, không biết phải làm gì mới đúng.

Nói thật, trong khoảng thời gian ở chung này Bạch Hiểu Tinh đã quen cảm giác hai người tiếp xúc da thịt, hiện tại nếu muốn nàng bỏ thói quen này thì thật không dễ dàng, nhưng nếu không thay đổi thì người chịu tội vẫn là nàng, thật là khó khăn.

Hình như cảm giác được Bạch Hiểu Tinh đang rời rã, Triệu Tử Tu nhẹ nhàng cười, sau đó ôm nàng vào lòng.

"Ngủ đi, hôm nay ta sẽ không chạm vào nàng, ta biết nàng mệt mỏi."

"Ừ..." Bạch Hiểu Tinh nhẹ giọng lên tiếng, sau đó thả lỏng thân thể, ngay khi Triệu Tử Tu cho rằng nàng đã ngủ thì lại không ngờ nàng bỗng nhiên lên tiếng, "Tu, ta yêu chàng, mặc kệ là lúc nào, chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ trở lại bên cạnh chàng, cho dù có bất đắc dĩ phải rời đi."

Triệu Tử Tu bất an, tất nhiên Bạch Hiểu Tinh biết, cho nên, hắn muốn một lời hứa thì nàng sẽ cho!

"Được..."

Dùng sức ôm nàng vào trong ngực, bỗng nhiên Triệu Tử Tu không biết nên làm thế nào, nàng luôn chú ý tới cảm xúc của mình, như vậy sao hắn có thể buông nàng ra được!

"Tinh Nhi, nếu kiếp sau, ta nói là nếu có kiếp sau, nàng vẫn tiếp tục ở bên cạnh ta, làm thê tử của ta có được không?"

Nghe thấy lời nói của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh sửng sốt, rồi lập tức mỉm cười, kiếp sau sao?

"Được..."

Hắn như vậy, nàng tình nguyện cho hắn lời hứa kiếp sau!

Đợi đến khi nghe thấy lời hứa của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu mới thấy an tâm, liền[đafin
"Quản gia, chuyện gì?"

Ảnh vệ thấy quản gia đang đứng suy nghĩ xem có nên vào phòng hay không, trong mắt có chút khó hiểu, sao thế này, không phải quản gia đến gọi chủ tử đi dùng bữa tối sao, vậy sao lại không gọi?

"Chúng ta đi..."

Kéo Ảnh Nhất đứng ở cửa đi ra, quản gia vừa lòng nhìn thoáng qua căn phòng, hiện tại rốt cục Bạch cô nương cũng ở cùng chủ tử, thật sự khiến cho người ta vui mừng, từ lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh, hắn đã cảm thấy nàng là người thích hợp với chủ tử nhất, hiện tại quả nhiên hắn đoán đúng rồi, thật hi vọng hai người họ có thể mãi mãi hạnh phúc!

"Này, quản gia, người kéo ta đi đâu, sắp đến lúc dùng bữa rồi, người..."

"Người đừng nói là lúc này người không nghe thấy tiếng động trong phòng, quấy rầy chuyện yêu đương của người khác sẽ bị trời phạt, hiện tại vất vả lắm

chủ tử mới có cơ hội thân mật với phu nhân, người đi quấy rầy làm gì!"

Phải biết rằng lúc Triệu Tử Tu ở cùng Bạch Hiểu Tình rất ghét bị người khác quấy rầy, nếu lúc này Ảnh Nhất đi vô, người gặp chuyện không hay sẽ là hắn.

"Được rồi, ta biết rồi, ta sẽ không đi quấy rầy." Nhớ tới đối thoại vừa rồi, khoe miệng Ảnh Nhất cũng nở nụ cười, "Rốt cục bây giờ chủ tử cũng có được hạnh phúc rồi, thật tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Ý tưởng về Cử trọng lâu

Edit: susublu

Bạch Hiểu Tình ở bên cạnh Triệu Tử Tu lâu như vậy, tình cảm của nàng đối với Triệu Tử Tu, mọi người đều nhìn thấy rất rõ, bọn họ tin tưởng Bạch Hiểu Tình có thể ở bên cạnh chủ tử cả đời.

"Ảnh Nhất, người nói ánh mắt của lão gia ta có tốt không, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra người bầu bạn với chủ tử cả đời."

Ngay khi Bạch Hiểu Tình đến Lệ Vương phủ, quản gia là người đầu tiên phát hiện ra nàng không giống người thường, hắn đã từng nghĩ muốn thiếu nữ đặc biệt này ở lại bên cạnh chủ tử, nhưng vào lúc ấy lại bị nàng cự tuyệt.

Nhưng đi lòng vòng một hồi rồi cuối cùng nàng vẫn ở lại với chủ tử, trở thành phu nhân của bọn họ.

"Đúng vậy, lão gia, ta thừa nhận, đây là ánh nhìn tốt nhất trong cuộc đời này của người."

Hai người liền đứng đó đầu khầu, mà Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu ở trong phòng lại âm áp hơn rất nhiều.

"Mệt sao?" Nhìn Bạch Hiểu Tình có chút mệt mỏi, Triệu Tử Tu lại rất đau lòng, thật ra hôm nay hắn cũng không muốn ép buộc nàng, nhưng sau khi ôm lấy nàng thì hắn lại không không chế được những chuyện xảy ra, đợi đến khi hắn lấy lại tinh thần thì đã điên cuồng cử động trong cơ thể nàng.

Hắn lại không thể không chế được dù chỉ một chút!

Nhưng cho dù là vậy thì hắn đều không hối hận khi yêu Bạch Hiểu Tình, cũng không sợ khi biết nàng trở thành nhược điểm của hắn, hắn chịu đựng rất vui vẻ.

Giờ phút này hắn mới hiểu những gì mẫu hậu nói năm xưa, trên thế giới này luôn có vậy một người như vậy, cho dù nàng không nói gì, cũng không làm gì nhưng vẫn sẽ luôn là quang cảnh tươi đẹp nhất sinh mạng người.

Hắn biết năm đó người mẫu hậu nói là phụ hoàng, lúc này, hắn cũng tìm được một quang cảnh thuộc về riêng hắn.

"Tu, đang nghĩ gì vậy?"

Nhìn Triệu Tử Tu đắm chiêu, Bạch Hiểu Tình nhẹ nhàng cười, trong mắt đầy sự dịu dàng và bao dung.

"Suy nghĩ về nàng, nghĩ nên làm thế nào mới có thể mãi mãi buộc chặt nàng ở bên người."

Rõ ràng là lời nói đùa, nhưng lại từ miệng Triệu Tử Tu nói ra lại làm cho người ta cảm thấy rất nghiêm túc, không biết phải đáp lại thế nào mới tốt.

"Vậy chàng tìm dây thừng đến đây để cột ta vào người là được rồi, khi nào tỉnh lại mà không thấy ta thì chàng cũng sẽ không sót ruột."

Trùng mắt thật to, không biết vì sao Bạch Hiểu Tình luôn cảm thấy Triệu Tử Tu đã thay đổi quá lớn, nhưng không biết sự thay đổi này là tốt hay là xấu.

"Nếu có thể, ta thật sự muốn làm như vậy."

Nghe thấy Triệu Tử Tu nói vậy, Bạch Hiểu Tình thật sự thấy dở khóc dở cười, chỉ có thể vươn tay ra nhẹ nhàng vỗ về trên mặt của hắn.

Cầm bàn tay nhỏ bé đang sờ trên mặt hắn, Triệu Tử Tu nhẹ nhàng hôn một cái vào lòng bàn tay nàng.

Thật ra những gì hắn vừa mới nói cũng không phải nói đùa, mà là lời từ tận trái tim hắn, trên thế giới này, người hắn muốn bảo vệ nhất chính là Bạch Hiểu Tình, chỉ cần nàng ở lại bên cạnh hắn thì hắn không còn cầu gì hơn nữa, dien(dam;lle3

Hiện tại nếu không phải bởi vì có Triệu Tử Hằng và Triệu Tử Việt, hắn nhất định sẽ đưa Bạch Hiểu Tình rời khỏi đây, buông bỏ ngôi vị hoàng đế, rời khỏi

đây mãi mãi.

Nhưng tất cả mọi thứ đều vì có Triệu Tử Hằng và Triệu Tử Việt mà thay đổi.

Nếu có thể, hẳn thật sự rất muốn giết hai nam nhân kia, chỉ cần bọn họ biến mất thì sẽ không có ai tranh đoạt Bạch Hiểu Tình với hắn nữa.

"Tu, chàng có nghĩ tới việc sẽ xây dựng sản nghiệp theo dạng nào chưa."

Tuy rằng hiện tại trong lòng Bạch Hiểu Tình đã có ý tưởng đại khái rồi, nhưng vẫn muốn hỏi ý Triệu Tử Tu.

"Nàng quyết định đi, mặc kệ nàng muốn thành lập cái gì thì ta đều sẽ ủng hộ nàng."

"Không sợ ta muốn xây dựng một tổ chức sát thủ sao?"

"Đương nhiên, chỉ cần nàng muốn thì cái gì cũng được!"

Những lời Triệu Tử Tu nói cũng không phải đang đùa, mà là thật lòng, chỉ cần nàng muốn thì dù là cái gì đều được, thật ra Triệu Tử Tu vốn cũng không thêm đề ý tới cái sản nghiệp này, sở dĩ hắn đồng ý là hoàn toàn vì Bạch Hiểu Tình nói làm vì hắn.

Đúng, chính là vì ba chữ 'làm vì hắn', nếu không phải vì ba chữ này thì hắn sẽ không thể để Bạch Hiểu Tình mệt như vậy!

"Ừ, ta sẽ suy nghĩ lại."

Triệu Tử Tu đã có ý để cho mình tự quyết định thì nàng còn khách sáo cái gì, lần này không những chèn ép Phụng Lai Lâu mà nàng còn quyết định chèn ép luôn thái tử và Việt vương!

Nàng muốn nhìn thử xem không có thể lực đứng sau thì xem thử hai người kia còn kiêu ngạo được không!

"Được rồi, nếu muốn suy nghĩ thì để lúc khác, bây giờ nàng thật sự cần phải nghỉ ngơi, nếu nàng cảm thấy chưa đủ mệt thì ta có thể giúp nàng."

Ôm Bạch Hiểu Tình vào trong lòng, nhìn sắc trời bên ngoài đã tối đen, Triệu Tử Tu biết bây giờ không phải thời gian tốt để nói chuyện, trong khoảng thời gian này Bạch Hiểu Tình thật sự mệt mỏi không ít, cho nên vẫn nên để cho nàng nghỉ ngơi một chút.

"Không cần chàng giúp ta, tự ta có thể nghỉ ngơi thật tốt."

Buồn cười, nếu để Triệu Tử Tu giúp thì chỉ sợ sẽ là một đêm không ngủ!

Nhìn Bạch Hiểu Tình có chút sợ hãi, Triệu Tử Tu mỉm cười, sau đó kéo nàng vào trong lòng, không bao lâu sau cũng nặng nề ngủ.

Lúc tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, bên cạnh đã không còn hơi ấm quen thuộc, Triệu Tử Tu phát hiện lúc Bạch Hiểu Tình ở bên cạnh hắn thì lực cảnh giác của hắn sẽ trở nên rất kém.

"Sao lại ra ngoài sớm như vậy." Bạch Hiểu Tình khoác một chiếc áo khoác đi tới phía sau, Triệu Tử Tu kéo nàng ra khỏi chỗ ngồi, đặt nàng vào lòng mình.

"Không, ngày hôm qua có một ý tưởng mà ta sợ mình quên cho nên dậy sớm để chuẩn bị mọi thứ đã nghĩ đến ngày hôm qua cho tốt."

Nhìn mấy ý tưởng trên trang giấy, Bạch Hiểu Tình vừa lòng gật đầu, tuy rằng không được toàn diện như ở kiếp trước nhưng ở trên thế giới này đã đủ ngạc nhiên rồi, hơn nữa không phải ai muốn bắt chước là có thể bắt chước được.

Sửa sang mọi thứ lại một chút, Bạch Hiểu Tình lấy hộp thức ăn bên cạnh qua, cháo mới được nấu không lâu cho nên vẫn còn ấm, đủ ngon để ăn, Bạch Hiểu Tình múc một chén đặt trước mặt Triệu Tử Tu, để cho hắn nhanh chóng dùng đồ ăn sáng.

Triệu Tử Tu nhìn nàng một cái, lại thoáng nhìn qua hai tay đang ôm hông nàng, rõ ràng đang nói bây giờ hắn không có tay rảnh để ăn cái gì cả.

"Triệu Tử Tu, nếu chàng cảm thấy chàng không có tay để ăn thì có thể buông ta ra trước, ta hoàn toàn không đề ý."

Nhưng ta đề ý!

Triệu Tử Tu trừng mắt nhìn Bạch Hiểu Tình, hắn không hiểu sao nàng lại có thể không hiểu phong tình như vậy!

Nhìn Triệu Tử Tu giận mà không dám nói gì, rốt cục Bạch Hiểu Tình cũng nở nụ cười, xoay người lại, bưng cái bát đặt trên bàn lên, múc một chén cháo đưa tới miệng Triệu Tử Tu.

Quả nhiên, nhìn thấy Bạch Hiểu Tình đút cho mình ăn, Triệu Tử Tu nhu thuận mở miệng ra, ăn đồ ăn nàng đút đến miệng, trong nháy mắt, Bạch Hiểu Tình liền có cảm giác bị lừa gạt.

Cảm giác này thật giống như bị một con chó liếm vào mặt, một con thú vô hại ai nhìn thấy cũng cảm thấy vô cùng nhu thuận.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng biết, con "Thú" ở trước mặt mình hung ác cỡ nào, nếu bây giờ là một người khác không phải là nàng thì chỉ sợ đã sớm bị hấn đoạt mạng rồi, nhưng hấn như vậy lại làm cho người ta cảm thấy càng đáng yêu hơn.

Dù sao đồ của mình là người mà mọi người đều thích.

"Tinh Nhi, còn muốn."

Nhìn Bạch Hiểu Tinh dứt mình một miếng xong thì ngo ngắc suy nghĩ, Triệu Tử Tu tỏ vẻ bản thân rất bất mãn, ngay cả khi hấn ở trước mặt của nàng mà nàng còn có thể không nhìn thấy như vậy sao!

"Được."

Nghe thấy hấn nói, Bạch Hiểu Tinh lại múc một muống cháo nữa dứt cho Triệu Tử Tu.

Hai người bọn họ, một người dứt một người ăn, rất đáng sợ.

Khi quân gia đi vào phòng chuẩn bị báo cáo, nhìn thấy cảnh tượng ngọt ngào như vậy thì đã khiến ông yên tâm không ít.

Tuy rằng biết quan hệ giữa Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử rất tốt, nhưng nếu không tận mắt nhìn thấy thì vẫn không yên lòng, nhưng bây giờ nhìn thấy rồi thì rốt cục quân gia cũng yên tâm, tiểu chủ tử cũng đã có chỗ dựa tốt, Hoàng hậu nương nương ở trên trời có linh thiêng thì nhất định cũng có thể ngủ yên!

"Vương gia..."

Tuy rằng không muốn phá vỡ không khí ấm áp giữa hai người, nhưng bây giờ hấn có chính sự, dĩ nhiên nếu không nói một lát phu nhân trách tội thì người gặp chuyện không may sẽ là hấn.

Nhìn thấy quân gia đi đến, Bạch Hiểu Tinh chuẩn bị buông bát trong tay ra thì lại bị Triệu Tử Tu trừng mắt nhìn, ánh mắt kia đầy uất ức khiến Bạch Hiểu Tinh cảm thấy buồn cười, nam nhân này!

Hấn đã không quan tâm thì sao nàng còn phải để ý, dù sao hai người đã thành thân, làm như vậy ngược lại còn có vẻ kiêu căng!

Nhìn hai người vẫn mờ ám như trước, lão quân gia vui mừng ra mặt, càng vừa lòng hơn.

"Nói đi, chuyện gì?"

Tuy rằng không vừa lòng vì quân gia quấy rầy, nhưng Triệu Tử Tu biết hấn là người luôn có chừng mực, tuyệt đối sẽ không tùy tiện đến quấy rối, nói cách khác, hiện tại hấn xuất hiện ở đây thì chắc chắn là có chuyện quan trọng.

"Bẩm chủ tử, là như vậy, hôm nay Phụng Lai Lâu lại cho người đến, nói là Phụng Cơ muốn gặp phu nhân, hơn nữa còn nói chỉ muốn gặp phu nhân." Ý trong lời nói rất rõ ràng, người nàng muốn gặp là Bạch Hiểu Tinh, còn về phần Triệu Tử Tu thì không cần thiết.

"Muốn gặp ta sao? Được, vậy đi thôi!"

Bạch Hiểu Tinh lạnh lùng cười, xem ra đối phương biết Băng Băng chưa thành công cho nên mới muốn tìm mình để xin thực đơn, nhưng nàng ta đã quá đề cao mình rồi, chẳng lẽ Phụng Cơ không biết nàng cũng là một thương nhân sao?

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, kiếp trước Phụng Cơ cũng không phải là thương nhân to lớn gì, nếu không thì sao có thể thỏa mãn với một tiểu điểm nhỏ như Phụng Lai Lâu được, nếu như là nàng, chỉ cần có ý định thì nhất định sẽ có thể mở rộng sản nghiệp của mình ra khắp bốn nước.

"Tinh Nhi, ta đi cùng nàng."

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Muốn vạch mặt nhau sao?

Edit: susublu

"Đương nhiên chàng phải đi cùng ta, nếu không lỡ có một ngày Phụng Lai Lâu gây ra chuyện thì sẽ không có lý do để thu dọn bọn họ!"

Hiện tại Bạch Hiểu Tinh đã thấy được dã tâm của Phụng Cơ, cũng vì thấy được cho nên mới không thể không đề phòng, nếu không sau này nhất định Phụng Cơ sẽ uy hiếp bọn họ, đến lúc đó cái danh vọng ân phụ nghĩa cũng đủ để hủy hoại bọn họ.

Cho nên bây giờ điều Bạch Hiểu Tình cần làm là khiến Phụng Cơ lộ bộ mặt thật, như vậy đến lúc đó người chịu thiệt sẽ là nàng ta.

Thật ra qua một hồi suy nghĩ thì Bạch Hiểu Tình phát hiện mình vốn không cần phải đến Phụng Lai Lâu nữa, một ngày nào đó sự tồn tại của Phụng Lai Lâu sẽ trở thành nguy hiểm đối với bọn họ, cho nên Bạch Hiểu Tình thậm chí còn đang nghĩ cách đẩy thế lực Phụng Lai Lâu vào tay Triệu Tử Hằng.

Như vậy sau khi trận chiến đoạt vị kết thúc thì nàng có thể đường đường chính chính lấy lại Phụng Lai Lâu từ trong tay Triệu Tử Hằng.

Đương nhiên, nói không cần Phụng Lai Lâu thì có hơi khoa trương, thật ra người nàng không cần chính là Phụng Cơ.

Với tình huống hiện tại thì thứ nàng cần một người không có dã tâm, hợp tác khéo léo, còn người như Phụng Cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn nàng một cái thì không thích hợp với nàng!

"Có phải lần này sẽ có nguy hiểm không?"

Dù là chuyện gì, chỉ cần Triệu Tử Tu nói muốn đi theo thì Bạch Hiểu Tình đều sẽ ngăn cản, dĩ nhiên lần này thật sự kỳ lạ, chẳng những không ngăn cản mà ngược lại còn muốn dẫn Triệu Tử Tu theo, thật sự không có chuyện gì sao?

"Nguy hiểm thì không có, chẳng qua chỉ muốn khiến kế hoạch của nữ nhân kia bị ngâm nước nóng thôi."

Trên đời này người muốn lợi dụng nàng thật sự rất nhiều, mà lần này chẳng những Phụng Cơ lợi dụng nàng mà còn lợi dụng cả Băng Băng, đây mới là việc thật sự chọc giận Bạch Hiểu Tình, nàng tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào lợi dụng bằng hữu của nàng!

"Được, ta đi cùng nàng."

Lúc này Bạch Hiểu Tình đã dứt hết cháo, tùy tay cầm lấy khăn lụa lau miệng cho hần, hai người vô cùng thân thiết, giống như một cặp phu thê già vậy, bầu không khí ấm áp làm cho người ta không thể chen ngang.

"Chúng ta đi thôi."

Đi đến cửa Vương phủ, đối phương thấy Bạch Hiểu Tình đi cùng Triệu Tử Tu, không khỏi nhú mày, hôm nay bà chủ đã dặn dò, chỉ cần Bạch cô nương còn Lệ Vương điện hạ thì nhất định không thể đi theo.

"Điện hạ, bà chủ của ta chỉ muốn gặp Bạch cô nương, nói với nàng vài chuyện của nữ nhân, điện hạ không cần lo lắng."

Ý trong lời nói rất rõ ràng là Triệu Tử Tu không cần đi theo, quấy rầy cô nương người ta nói chuyện thì sẽ không tốt lắm.

"Sao? Nói chuyện riêng tư? Không ngờ Phụng lão bản lại có ham thích đặc thù, bằng hữu của mình thì không tìm mà lại đi tìm một đối tác không quen để nói chuyện riêng, chẳng lẽ nàng ta không sợ đối phương sẽ nói hết chuyện riêng của mình ra sao?"

Lời nói của hần khiến đối phương không biết phải cãi lại thế nào, thật ra tất nhiên Phụng Cơ sẽ không nói ra chuyện riêng tư, nhưng nàng thật sự có vài chuyện của nữ nhi muốn nói cho Bạch Hiểu Tình nghe nhưng lại không thể để cho Triệu Tử Tu biết.

"Chuyện này... Bà chủ tin tưởng Bạch cô nương sẽ không nói lung tung."

"Nhưng ta lại lo lắng cho hộ vệ của ta gặp một người lạ bên ngoài, nếu bà chủ muốn thì ta sẽ đi cùng Tinh Nhi đến gặp nàng ta, nếu không đồng ý thì mời quay về đi."

Triệu Tử Tu nói không chút khách sáo, tuy rằng không biết nữ nhân kia đang tính toán cái gì nhưng Triệu Tử Tu luôn có một cảm giác không được tốt, hần tuyệt đối không muốn để cho nữ nhân kia tiếp xúc với Tinh Nhi quá nhiều.

"Chuyện này..."

Tuy rằng chủ tử nói không muốn Lệ Vương điện hạ đi theo, nhưng nếu Lệ Vương điện không đi theo thì Bạch cô nương cũng không thể đi, hần cũng hiểu kế hoạch của chủ tử một chút, cho nên Bạch cô nương nhất định phải đi.

"Lệ Vương điện hạ đã muốn đi theo vậy thì mời điện hạ cùng lên xe."

Lệ Vương điện hạ muốn đi theo có lẽ cũng là một chuyện tốt, ha ha, dù sao chủ tử là một mỹ nữ, nếu điện hạ biết ý của chủ tử thì nói không chừng...

Nhưng hần ta đã nghĩ quá nhiều rồi, Triệu Tử Tu và Phụng Cơ không phải là lần đầu gặp mặt, nếu có cảm giác thì đã sớm có rồi, sao có thể chờ tới bây giờ, mà Phụng Cơ cũng biết đạo lý này, cho nên mới muốn xuống tay từ chỗ Bạch Hiểu Tình, dù sao tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu không đơn thuần.

Chỉ cần nàng có thể vào Lệ Vương phủ, trở thành nữ chủ nhân Vương phủ cũng chỉ là chuyện sớm muộn!

Nhưng Phụng Cơ đã quên mất Bạch Hiểu Tình cũng là người hiện đại, làm sao nàng có thể cho phép nữ nhân khác xuất hiện bên cạnh nam nhân của mình, đây chính là một sự sỉ nhục!

Khi đến Phụng Lai Lâu Phụng Cơ nhìn thấy người đi bên cạnh Bạch Hiểu Tinh thì nụ cười liền cứng lại, nàng thật không ngờ nàng chỉ muốn nói vài câu riêng tư thôi mà Triệu Tử Tu cũng đi theo.

"Phụng tử tử, có chuyện gì mà lại thần bí như vậy, cứ nhất định muốn ta tới một mình."

Nhìn nụ cười của Phụng Cơ cứng đờ, Bạch Hiểu Tinh có cảm giác quái dị, vừa rồi sau khi nhìn thấy Triệu Tử Tu thì biểu cảm trên mặt mới cứng đờ, chẳng lẽ chuyện lần này có liên quan đến Triệu Tử Tu sao?

"Không, không có gì, chỉ muốn cảm ơn người chuyện mấy ngày trước, không có việc gì khác, " Nói xong nhìn Triệu Tử Tu một cái, "Lệ Vương điện hạ không đề ý hai tỷ muội chúng ta nói chuyện riêng chứ?"

"Sao? Chẳng lẽ giữa các người có chuyện gì mà bốn vương không được biết sao?"

Giọng Triệu Tử Tu hơi trầm thấp khiến cơ thể Phụng Cơ cứng đờ, không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy Triệu Tử Tu nàng đều cảm thấy cực kỳ sợ hãi, nhưng hôm nay có một số việc nàng nhất định phải nói ra.

Trong khoảng thời gian này nàng đã suy nghĩ cặn kẽ, nếu muốn tương lai được hưng thịnh thì nhất định phải xuống tay từ chỗ Triệu Tử Tu, ở kinh thành một thời gian nên tất nhiên nàng biết hoàng đế sủng ái Triệu Tử Tu thế nào, chỉ cần có thể tạo dựng quan hệ với Triệu Tử Tu thì sau này con đường của nàng sẽ thuận buồm xuôi gió.

Mà Phụng Cơ cho rằng cách duy nhất có thể tạo dựng quan hệ với Triệu Tử Tu chính là làm nữ nhân của hắn.

Đối với vẻ bề ngoài của mình thì Phụng Cơ cực kỳ tự tin, tuy rằng nàng kém hơn Bạch Hiểu Tinh, nhưng lại đẹp hơn những tiểu thư khác.

Mà Bạch Hiểu Tinh chỉ là sát thủ, tất nhiên không biết phong tình nữ nhân, cho nên nàng khẳng định chỉ cần có thể vào được Lệ Vương phủ thì sau này nhất định có thể nắm Triệu Tử Tu trong lòng bàn tay.

Chỉ tiếc là ngay từ đầu nàng đã đánh giá sai Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu, hai người bọn họ đều không phải người dễ đối phó, nếu chỉ đơn giản như vậy mà có thể nắm bắt họ thì sao mấy năm qua Lệ Vương phủ lại không có một nữ chủ nhân nào chứ?

"Không, ta chỉ..."

"Nếu Phụng cô nương muốn nói cái gì thì nên nói với ta, dù sao chủ nhân Lệ Vương phủ vẫn là Triệu Tử Tu ta."

Triệu Tử Tu đã nhìn ra Phụng Cơ có mục đích gì, hắn thật sự sợ nàng sẽ nhân cơ hội ra tay với Bạch Hiểu Tinh.

Phụng Cơ cắn chặt răng nhưng vẫn quyết định nói ra, dù sao Triệu Tử Tu hỏi như vậy chính là cho nàng một cơ hội, chỉ cần có thể nắm chắc cơ hội lần này, diện*daffnle3;quys

"Lệ Vương điện hạ, ta muốn làm một cuộc giao dịch với ngài."

Đúng vậy, giao dịch với Lệ Vương, dùng thân thể của nàng đổi lấy vinh hoa phú quý nửa đời sau.

"Sao? Giao dịch với bốn vương? Vậy người nói đi, người muốn giao dịch với bốn vương cái gì?"

Buồn cười, nàng có tư cách gì mà muốn trao đổi với hắn, nếu không phải vì Tinh Nhi thì nữ nhân như vậy hắn vốn không thèm để ý, không ngờ nàng ta lại không biết điều như vậy.

"Ta sẽ giao toàn bộ sản nghiệp của Phụng Lai Lâu cho Lệ Vương điện hạ, nhưng ngược lại ta muốn trở thành nữ chủ nhân Lệ Vương phủ."

Tuy rằng Phụng Cơ biết mình xuất thân thương nhân không thể trở thành Hoàng hậu, nhưng nếu nàng được làm chính phi thì ít nhất cũng có thể thành quý phi!

"Ha ha, Phụng cô nương, đầu óc người có vấn đề sao, bốn vương cần phải bán đứng thân thể của mình để nhận lấy cái cục diện rối rắm của người sao, cuối cùng người còn muốn làm nữ chủ nhân Lệ Vương phủ nữa, người cho rằng bốn vương sẽ làm vậy sao!"

Một câu nói của hắn khiến Phụng Cơ ngậm ngýt cả người, làm sao có thể, sao Triệu Tử Tu có thể từ chối, Phụng Lai Lâu là thế lực mà người người đều muốn lấy được, vì có được Phụng Lai Lâu thì tương đương với việc nắm giữ nền kinh tế của Tấn Thiên quốc, sao hắn có thể từ chối!

"Không hiểu phải không, vậy để bốn vương nói cho người biết, hiện tại Phụng Lai Lâu của người đã không còn là độc nhất vô nhị rồi, Triệu Tử Hằng đã lập ra một nơi giống như nơi này của người, Phụng Lai Lâu sẽ không phát triển không ngừng như trước kia nữa!"

Những gì Triệu Tử Tu nói sao Phụng Cơ có thể không hiểu, nhưng vì hiểu nên nàng mới muốn dùng Phụng Lai Lâu làm sinh lễ để gả cho Triệu Tử Tu, như vậy thì sau này có Triệu Tử Tu trợ giúp, Phụng Lai Lâu nhất định sẽ lại phát triển trở lại, mà Phụng Lai Lâu chính là sinh lễ của mình nên Triệu Tử Tu tuyệt đối không thể chiếm làm của riêng được, cho nên của nàng vẫn sẽ là của nàng.

"Nhưng hiện tại Phụng Lai Lâu đã tốt hơn rồi, qua mấy ngày nữa sẽ khôi phục lại như trước kia."

Phượng Cơ vội vàng biện giải, là càng thể hiện lòng của nàng đang rối ren, dù sao mọi thứ được như bây giờ đều là nhờ Bạch Hiểu Tinh cung cấp, nói vậy coi như công lao cũng là của Bạch Hiểu Tinh, nhưng vì muốn tiến vào Lệ Vương phủ, Phượng Cơ sẽ không tiếc bất cứ thứ gì.

"Mọi thứ người có lúc này đều nhờ Tinh Nhi cho người, dùng người khác để mưu lợi cho bản thân, không sợ tối ngủ gặp ác mộng sao, Phượng Cơ người biết không, bốn vương khinh thường nhất là nữ nhân không có bản lĩnh!"

"Bạch muội muội..."

"Phượng tỷ tỷ, người nên biết Tu là nam nhân của ta."

Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng cười, trong mắt lại đầy sắc nhọn, "Ngay cả nam nhân của tỷ muội mình mà cũng muốn cướp, ai..."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giả Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Tâm tư của Phượng Cơ

Edit: susubluu

"Bạch muội muội, sao người có thể nói như vậy, Lệ Vương điện hạ là Vương gia, người nói như vậy thì đặt điện hạ ở đâu."

Giả bộ hiền lành sao?

Đáng tiếc Vị hôn thê trước kia của Từ Tu cũng hiền thực, nhưng cũng chính nữ nhân có bộ dáng hiền lành đó đã hung hăng phản bội hấn, mà vào lúc ấy Triệu Từ Tu cũng bắt đầu chán ghét nữ nhân, nhất là loại nữ nhân nhìn vẻ ngoài hiền lành như vậy.

"Nàng nói không sai, bốn vương chính là nam nhân của nàng."

Phượng Cơ thật không ngờ Triệu Từ Tu sẽ trả lời như vậy, không phải nam nhân luôn coi trọng mặt mũi sao, rõ ràng lời nói của Bạch Hiểu Tinh có chứa ý sở hữu như vậy mà vì sao Triệu Từ Tu lại có thể vui vẻ chấp nhận, nam nhân này không giống người thường sao?

Thật ra Phượng Cơ không biết là không phải Triệu Từ Tu không giống người thường, mà là Triệu Từ Tu không đối xử với Bạch Hiểu Tinh giống những người khác, ở trong lòng hấn, Bạch Hiểu Tinh là tất cả, nhưng sự vinh quang này hấn lại không cho nữ nhân khác!

"Vậy nàng có thể thì vì sao ta không thể, chúng ta đều đến từ một thế giới!"

Cùng đến từ một thế giới, nhưng những lời này rơi vào trong tai Bạch Hiểu Tinh lại hết sức châm chọc, thì ra nàng ta vẫn còn biết nàng và mình đến từ một thế giới, ở thế giới kia mọi người đều không chấp nhận tam thê tứ thiếp, dĩ nhiên(daffnle3

Thật ra Bạch Hiểu Tinh đã hiểu lắm rồi, cho tới bây giờ Phượng Cơ không hề nghĩ rằng bản thân sẽ cùng chia sẻ nam nhân với Bạch Hiểu Tinh, nàng cho rằng Bạch Hiểu Tinh chỉ là một sát thủ không hiểu phong tình nên ngay cả tư cách xách dép cho nàng đều không có, đừng nói tới việc trói chặt một nam nhân, cho nên, nàng nhận định chẳng qua Bạch Hiểu Tinh chỉ là một nô tỳ ẩm giường cho Triệu Từ Tu mà thôi.

"Ý người là chuyện ta có thể làm được thì người cũng có thể làm được?"

Bạch Hiểu Tinh cười chế giễu, trên đời này luôn có những người không biết tự lượng sức mình như vậy, các nàng cho rằng bản thân có được tất cả mọi thứ nhưng thật ra chỉ là tự tưởng tượng thôi.

"Đúng, chỉ cần người có thể làm được thì ta nhất định có thể làm được!"

Phượng Cơ đầy tự tin, nhưng nàng quên, điểm khác nhau lớn nhất giữa nàng và Bạch Hiểu Tinh là việc Bạch Hiểu Tinh biết võ công!

Nhưng người biết Bạch Hiểu Tinh đều biết thân thủ của nàng thủ rất cao, mà thời gian qua chưa từng khiến cho Triệu Từ Tu sử dụng võ công lần nào cả nên không ai phát hiện hấn biết võ công, không thể không nói toàn bộ đều là công lao của Bạch Hiểu Tinh, nếu không có Bạch Hiểu Tinh giúp thì Triệu Từ Tu không thể giấu diếm được tới ngày hôm nay!

"Ta có thể giết người vì hấn, người cũng có thể sao?"

Bạch Hiểu Tinh nhìn Phượng Cơ đầy khinh thường, nàng biết Phượng Cơ là loại người gì, trên thương trường có thể giết người không thấy máu, tuy rằng nàng có bản lĩnh bức tử rất nhiều người nhưng lại không có can đảm đi giết người, ngay từ đầu Bạch Hiểu Tinh cũng đã nhìn thấu điều này.

"Giết, giết người..."

Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói, sắc mặt Phượng Cơ trở nên tái nhợt, nàng thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh sẽ nói những lời này, "Người, người không biết

giết người là phạm pháp sao?"

"Phượng Cơ, đừng quên, Từ Tu có thân phận gì, bị ám sát là chuyện rất bình thường, đã muốn ở lại bên cạnh hần thì tất nhiên nên giúp hần chấn tai ương, không phải sao, nếu không người có tư cách gì ở lại bên người hần."

Bạch Hiểu Tinh nói rất khinh thường, khiến Phượng Cơ cực kỳ bất mãn.

"Tư cách gì sao, đừng quên, ta có Phượng Lai Lâu, chỉ dựa vào Phượng Lai Lâu ta đã có tư cách ở lại bên cạnh hần rồi."

Nghe thấy lời của nàng, Bạch Hiểu Tinh lại nở nụ cười, khiến Phượng Cơ khó hiểu.

"Phượng Cơ, ta có thể đưa cho ngươi thực đơn thì tất nhiên cũng có thể cho thái tử, tuy rằng ta không giúp hần, nhưng nếu có thể làm cho ngươi nhận rõ thân phận của mình thì ta cũng không để ý mà hy sinh một chút, ngươi nói xem nếu thực đơn mới của ngươi bị thái tử biết thì Phượng Lai Lâu của ngươi sẽ thế nào?"

"Bạch Hiểu Tinh, nói trắng ra là ngươi ghen tị, không muốn Lệ Vương điện hạ có nữ nhân khác, nhưng ngươi cho rằng ngươi phòng được ta thì có thể phòng được tất cả nữ nhân trong thiên hạ sao, nữ nhân như ngươi, tuyệt đối không có ai thích!"

Nghe thấy lời nói của nàng, mặt Triệu Từ Tu trầm xuống, Tinh Nhi của hần sao có thể bị người ta vũ nhục như vậy!

"Không có ai thích? Không có ai thích mới tốt, nếu quả thật có người tự tiện thích Tinh Nhi của bốn vương thì bốn vương sẽ nhịn không được mà bằm thây hần ra thành vụn đoạn!"

Tuy rằng Triệu Từ Tu nói ra lời này là để dọa Phượng Cơ sợ, nhưng đó cũng chính là sự thật, diện(dafille3
Cả người Phượng Cơ lập tức cứng đờ, khó hiểu nhìn Triệu Từ Tu, thì ra ở trong lòng hần, Bạch Hiểu Tinh có địa vị như vậy sao?

Nhưng sau khi khiếp sợ lại bắt đầu tham lam, nàng hiểu những gì Triệu Từ Tu nói, người này một khi đã yêu thì sẽ liều mạng, cho nên, chỉ cần nàng có thể đi vào trái tim hần thì nàng sẽ trở thành nữ nhân duy nhất của hần!

Ở thời loạn thế thì được làm nữ nhân duy nhất của đế vương chính là vinh hạnh!

"Phượng Cơ, mặc kệ ngươi làm gì thì bốn vương cũng không hứng thú với ngươi, nhìn gương mặt tính kế của ngươi, bốn vương liền cảm thấy ghê tởm!"

Sắc mặt Phượng Cơ lập tức tái nhợt, nàng thật không ngờ Triệu Từ Tu sẽ nói ra những lời tàn nhẫn như vậy, nàng cho rằng nhất định Triệu Từ Tu sẽ thích nàng, cho dù không thích thì hần cũng sẽ vì Phượng Lai Lâu mà cười nàng làm phi!

Nhưng vì sao hiện thực và tưởng tượng lại kém nhau nhiều như vậy!

"Ta có chỗ nào không tốt, ta thông minh, biết buôn bán, lại xinh đẹp, người muốn ta rất nhiều, vì sao ngươi lại xem thường ta"

Thật ra không phải Phượng Cơ cố chấp với Triệu Từ Tu, nhưng vì nàng tự kiêu, bị một nam nhân cự tuyệt làm cho nàng không cam lòng tâm!

"Ngươi thông minh mà lại để cho người khác cướp mất đầu bếp sao? Đến cuối cùng việc buôn bán của mình còn cần Tinh Nhi giúp đỡ? Ngươi xinh đẹp thì sao, có thể sánh bằng một phần mười của Tinh Nhi không, mọi thứ đều kém hơn Tinh Nhi, vì sao ta không thể xem thường ngươi"

Lời chất vấn đau thấu xương, giết chết tâm người khác, thì ra ở trong lòng Triệu Từ Tu Bạch Hiểu Tinh lại siêu phàm như vậy!

"Ha ha, Bạch Hiểu Tinh, ngươi và ta đến từ một thế giới, còn là tỷ muội của ta, vì sao ngươi muốn giành nam nhân với ta!"

Phượng Cơ khiển trách nhìn Bạch Hiểu Tinh, giống như là Bạch Hiểu Tinh đoạt nam nhân của nàng, nhưng thật ra là nàng ta cướp nam nhân của Bạch Hiểu Tinh mới đúng!

"Phượng Cơ, ta quen Từ Tu trước, sao lại là giành với ngươi, chẳng lẽ trên đời này chỉ cần là người ngươi thích thì đều là của ngươi sao? Con người sống trên đời, chuyện đầu tiên nên học là phải biết liêm sỉ."

"Ngươi!"

Nàng cho rằng bản thân nói vậy Bạch Hiểu Tinh nhất định sẽ thoái nhượng, thật không ngờ chẳng những Bạch Hiểu Tinh không thoái nhượng, ngược lại còn châm chọc nàng, rốt cuộc là tại sao?

Đến bây giờ, Phượng Cơ vẫn không hiểu Bạch Hiểu Tinh, Bạch Hiểu Tinh không phải là thánh mẫu, nếu ai thật sự coi nàng là bằng hữu thì nàng sẽ thành tâm đối đãi, nhưng nếu không phải thật sự muốn làm bằng hữu thì nàng cũng sẽ không lưu tình.

Thật ra nàng không hề chán ghét Phượng Cơ, nhưng lần này nàng ta lợi dụng Băng Băng, lại còn có ý đồ với Triệu Từ Tu, hiện tại giữa hai người đã trở thành kẻ thù rồi.

"Tinh Nhi, chúng ta đi thôi, còn về Phượng Lai Lâu chúng ta không cần hợp tác nữa."

"Đã như vậy thì Phụng Cơ nương, chúng ta không làm khó người nữa, chỉ cần người trả tiền vốn lại cho chúng ta là được rồi, lợi nhuận của người dù chỉ một chút ta cũng không cần."

Miền cho đến lúc đó bị nàng vu khống là chiếm tiện nghi của nàng, như vậy thì thật sự không thể giải thích!

Nhìn hai người rời đi, mặt Phụng Cơ đầy vẻ không cam lòng, rõ ràng nàng mới là người ưu tú nhất, Bạch Hiểu Tình là cái gì!

Hừ! Sớm muộn gì cũng có một ngày nàng bắt Triệu Tử Tu quỳ gối trước mặt nàng, cầu xin nàng gả cho hắn!

Không thể không nói, đến lúc này Phụng Cơ vẫn còn ảo tưởng, Triệu Tử Tu là loại người nào, toàn bộ kinh thành đều biết, chỉ vì nàng thấy Triệu Tử Tu dịu dàng với Bạch Hiểu Tình nên đương nhiên cho rằng Triệu Tử Tu cũng sẽ dịu dàng với mình.

Nhưng nàng lại không biết trên thế giới này người có thể khiến Triệu Tử Tu đối xử dịu dàng chỉ có Bạch Hiểu Tình.

Không, có lẽ nàng biết, nhưng lại không muốn thừa nhận, không muốn thừa nhận bản thân kém hơn Bạch Hiểu Tình.

"Nữ nhân kia thật ghê tởm, Tình Nhi, sao nàng lại đến từ một nơi với người như vậy."

Giọng nói của Triệu Tử Tu đầy khinh thường, thậm chí là có chút chán ghét, cho tới bây giờ hắn đều không thích nữ nhân, nếu không phải là Bạch Hiểu Tình đi vào tim của hắn thì hiện tại hắn vẫn không thích nữ nhân.

Nhưng hôm nay lại có một nữ nhân cao ngạo bỏ thí nói để cho hắn cưới nàng, dĩ nhiên

"Không cần phải để ý nàng ta, nàng ta tự tìm đường chết, như vậy thì cứ thành toàn cho nàng ta là được rồi, nàng ta quan tâm Phụng Cơ lâu như vậy thì chỉ cần Phụng Cơ biến mất sẽ chính là một hình phạt không nhỏ đối với nàng ta rồi!"

Bạch Hiểu Tình cười khê, trên đời này mỗi một người đều có nhược điểm, mà nhược điểm của Phụng Cơ chính là Phụng Cơ lâu.

Phụng Cơ lâu là niềm kiêu ngạo của nàng, cũng là nhược điểm của nàng, nếu muốn đối phó nàng ta thì chỉ cần hủy Phụng Cơ lâu là đã đủ làm cho nàng ta sụp đổ rồi.

"Được, chỉ cần nàng cảm thấy được là tốt rồi, chuyện này nàng quyết định đi."

Triệu Tử Tu tin tưởng Bạch Hiểu Tình, tin tưởng nàng sẽ không để cái nữ nhân được thoải mái!

"Được."

Cảm giác được Triệu Tử Tu tin tưởng mình, Bạch Hiểu Tình nhẹ nhàng cười, tất nhiên nàng sẽ không để nữ nhân kia được sống tốt, đương nhiên nàng sẽ không để Phụng Cơ chết, dù sao nhiều khi cái chết chính là giải thoát, nàng muốn nữ nhân kia còn sống để chịu dày vò!

Đầu tiên là lừa gạt Băng Băng, sau đó lại dùng thân phận tỷ muội để giành nam nhân của nàng, quả thực là không thể tha thứ!

Ở trong mắt Bạch Hiểu Tình quan hệ tỷ muội rất linh thiêng, mà hiện tại, hành vi của Phụng Cơ chính là đang vấy bẩn hai chữ tỷ muội này, nàng sẽ khiến nàng ta trả giá thật nặng!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Thu mua Vạn Xuân Các

Edit: susublu

Trở lại Vương phủ, Bạch Hiểu Tình liền bắt đầu thiết kế suốt ngày suốt đêm, khác với Phụng Cơ lâu của Phụng Cơ phụng, Cửu Trọng Lâu của Bạch Hiểu Tình xa hoa hơn nhiều, hơn nữa ở các phương diện đều cực kỳ chói sáng, thích hợp với đủ loại người.

Mỗi một tầng đều có phục vụ riêng biệt, dù là thích cái gì thì cũng đều tìm thấy ở bảo tháp đạt giữa Cửu Trọng Lâu.

Dù là thi từ ca phú hay là lập sòng đánh bạc, chỉ cần người có khối ngân lượng thì sẽ có thể thực hiện được mong muốn của mình.

"Tình Nhi, nghỉ ngơi một lát đi, dù sao mấy thứ này cũng không thể hoàn thành trong một ngày, nghỉ ngơi một lát cũng không sao."

Thấy Bạch Hiểu Tình mệt mỏi vì cửa hàng buôn bán của bọn họ, Triệu Tử Tu có chút hối hận, sớm biết thế này thì hắn sẽ nghĩ biện pháp cướp Phụng Cơ lâu trong tay Phụng Cơ, như vậy Tình Nhi cũng không cần phải mệt như vậy, đều là hắn sai.

"Sẽ xong ngay thôi, chàng nghỉ ngơi trước đi."

Lại là sẽ xong ngay thôi, nghe nàng nói như vậy, Triệu Tử Tu bắt đắc dĩ thờ dài, mỗi lần hắn kêu nàng nghỉ ngơi thì nàng đều đáp lại câu này, nhưng mỗi một lần đều kéo dài hơn nửa canh giờ.

"Lập tức đi nghỉ ngơi, mấy ngày rồi nàng không ngủ đủ giấc, không thể cứ tiếp tục như vậy"

Dù có làm bằng sắt cũng không chịu nổi, huống chi Bạch Hiểu Tinh chỉ là con người bình thường thôi!

"Ừ, bây giờ ta đi nghỉ ngơi."

Nhìn bộ dáng của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh cũng biết hắn tức giận, huống hồ hiện tại Bạch Hiểu Tinh cũng thật sự có chút mệt mỏi, cộng thêm mọi chuyện đã được xử lý gần xong rồi, tất nhiên phải đi nghỉ ngơi.

Triệu Tử Tu ôm Bạch Hiểu Tinh vào trong ngực, nhìn nàng ngủ an ổn, trong lòng có cảm giác khó nói, dĩ nhiên(daffille) Thật ra trong lòng hắn rất lo lắng, lo lắng có một ngày Bạch Hiểu Tinh sẽ không chịu khổ được nữa, sau đó lựa chọn rời đi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Triệu Tử Tu đầy lo lắng, giống như thật sự sẽ có một ngày nàng rời khỏi hắn vậy.

Nhưng đó chỉ là tưởng tượng, Triệu Tử Tu sẽ không để nó trở thành hiện thực, nhất là cái suy nghĩ đáng sợ này, nhưng qua một hồi, Triệu Tử Tu ôm Bạch Hiểu Tinh từ từ thiếp đi, dù sao trong khoảng thời gian này không có Bạch Hiểu Tinh nằm cạnh hắn thì hắn sẽ không thể ngủ được, đã quen ôm thân thể ngọt ngào trong ngực, lúc chợt mất đi sẽ có chút khó chịu.

Cho nên mặc kệ thế nào, hắn đều tuyệt đối không buông tay!

Kế tiếp, cuộc sống của hai người dần dần khôi phục lại quỹ đạo của nó, Bạch Hiểu Tinh cũng không bận rộn như vậy nữa, mà có nhiều thời gian ở cùng Triệu Tử Tu hơn.

Thật ra không phải là Bạch Hiểu Tinh không vội, mà là đã suy nghĩ cẩn thận, có một số việc không thể sốt ruột như vậy, vì sao phải ép buộc bản thân mình như vậy, hoàn toàn không quan trọng!

Nhưng hình như ông trời không muốn để Bạch Hiểu Tinh thanh nhàn, rốt cục khi mọi kế hoạch của nàng đều đã hoàn thành thì lại có chuyện xảy ra.

"Tinh Nhi sao vậy?"

Khi Triệu Tử Tu trở lại Vương phủ thì nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh đang nhìn tờ giấy trong tay, hơi cau mày, hình như là đang lo lắng vì chuyện gì đó.

"Không có gì, chỉ là thật không ngờ Thẩm Vạn Xuân lại có lá gan lớn như vậy, dám công khai gửi giấy tờ đến cho ta, hắn không sợ ta không nhận nó sao?"

Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói, Triệu Tử Tu nhìn tờ giấy trong tay Bạch Hiểu Tinh, lập tức hiểu ngay chuyện gì xảy ra.

Thì ra Thẩm Vạn Xuân đưa khế đất của Vạn Xuân Các tới, như vậy chẳng khác nào hoàn toàn trói buộc bản thân mình với Triệu Tử Tu, không thể không nói, Thẩm Vạn Xuân thật sự rất quyết đoán.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh không biết người khiến Thẩm Vạn Xuân quyết định làm như vậy không phải là Triệu Tử Tu mà là Bạch Hiểu Tinh nàng. Thẩm Vạn Xuân là ông chủ Vạn Xuân Các, tất nhiên rất có mắt nhìn người, hắn biết Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối không phải con chim trong lồng, hôm nay nói hẳn quy thuận Triệu Tử Tu, không bằng nói hẳn thần phục Bạch Hiểu Tinh thì đúng hơn.

"Hiện tại Vạn Xuân Các đã là của chúng ta, như vậy bước tiếp theo cũng nên được chuẩn bị rồi, hi vọng sau khi Phụng Cơ biết được kế hoạch của ta, sẽ không có ý định tự sát."

Ý tưởng của Bạch Hiểu Tinh về Cửu Trọng Lâu, Phụng Lai Lâu của Phụng Cơ hoàn toàn không thể sánh bằng, nếu quả có một ngày Phụng Cơ biết được, nguyên nhân Bạch Hiểu Tinh thành lập Cửu Trọng Lâu là bởi vì nàng tham lam, thì lúc ấy nàng sẽ không làm vậy.

"Tốt nhất nàng ta nên chết đi, loại nữ nhân ghê tởm này sống trên thế giới cũng chỉ làm ra chuyện khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm"

Hình như nghĩ lại cái ngày bị Phụng Cơ ép bức, trong mắt Triệu Tử Tu đầy sự chán ghét, nếu lúc đó không phải Bạch Hiểu Tinh ngăn cản thì hẳn nhất định sẽ không cho nàng ta sống đến bây giờ.

"Yên tâm, kết cục cuối cùng của nàng tuyệt đối sẽ không tốt, ta muốn làm cho sản nghiệp mà nàng coi trọng nhất bị người ta chèn ép, cuối cùng bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!"

Sau khi nghe thấy kế hoạch của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu gật đầu, mặc kệ kế hoạch của nàng là gì thì Triệu Tử Tu đều sẽ ủng hộ trăm phần trăm.

"Nhưng chúng ta vẫn nên đi gặp Thẩm Vạn Xuân trước, ta thấy hắn sẽ không tặng Vạn Xuân Các cho người khác không công như vậy."

Sáng sớm, Bạch Hiểu Tinh lại chỉnh sửa lại kế hoạch của, lần này nàng thật sự kiêu ngạo vì Cửu Trọng Lâu, dù sao có một nơi buôn bán làm trụ cột, sẽ

có lợi hơn trong trận chiến đoạt vị vào tương lai.

Nhất là hiện tại Phụng Cơ không còn giúp các nàng nữa, quan trọng nhất vẫn là, nàng biết Phụng Cơ sẽ không giúp nàng đơn giản như vậy, nói không chừng hiện tại nàng ta đang lập kế hoạch để đi giúp đỡ Thái Tử rồi!

Không thể không nói, Bạch Hiểu Tình phân tích lòng người rất chính xác, mặt khác Phụng Cơ thật sự đang nghĩ làm thế nào để giúp đỡ Triệu Tử Hằng.

"Chủ tử, nếu bây giờ ngài giúp Thái Tử, nói không chừng còn bị đâm sau lưng, dù sao khi chuyện lần trước xảy ra, Thái Tử đã phơi bày mục đích của mình ra rồi."

Chương quỳ vẫn khuyên bảo Phụng Cơ, hi vọng nàng đừng vì cảm xúc nhất thời mà phá hủy sản nghiệp của mình.

Tuy rằng không biết bà chủ đang nghĩ gì, nhưng trong khoảng thời gian này Bạch cô nương và Lệ Vương điện hạ rất quan tâm Phụng Lai Lâu, hiện tại bỗng chốc đứng về phía Thái Tử như vậy có hơi quá đáng không...

"Yên tâm, ta tuyệt đối không để cho mình chịu thiệt, Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu đã không quan tâm đến Phụng Lai Lâu, thì vì sao ta phải giúp bọn họ."

Nhất là khi nghĩ tới những khuất nhục trong ngày hôm đó, bản thân nàng đã hạ mình muốn gả cho Triệu Tử Tu, hơn nữa còn dâng cả Phụng Lai Lâu làm đồ cưới, thật không ngờ lại nhận lại khuất nhục như vậy, thật sự làm cho nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu!

"Bà chủ đã có suy tính của mình vậy thì nô tài sẽ không lắm miệng nữa."

Tuy rằng không biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng chương quỳ có cảm giác, diên
Mà giờ phút này Phụng Cơ hoàn toàn không biết bản thân mình sai, ở trong mắt nàng một người hiện đại như nàng nguyện ý gả cho một Vương gia tàn bạo như Triệu Tử Tu, đã là ân ân rất lớn rồi.

Nhưng hiển nhiên nàng đã quên Bạch Hiểu Tình cũng là người hiện đại.

Không, có lẽ nàng không quên, mà là ở trong mắt nàng Bạch Hiểu Tình chỉ là một người vọng ân phụ nghĩa, nàng giúp bọn họ nhiều như vậy, vậy mà nàng ta vẫn muốn giành nam nhân với nàng!

Nhưng Phụng Cơ lại chưa từng nghĩ tới, cho đến bây giờ Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu chưa hề lấy cái gì từ nàng cả, mà Phụng Cơ lại đạt được không ít lợi ích, nói đến cùng, người thật sự vọng ân phụ nghĩa vẫn là Phụng Cơ.

Chương quỳ nhìn biểu cảm Phụng Cơ có chút vắn vẹo, không biết nên nói cái gì mới tốt, dù sao có một số việc hẳn không thể lắm miệng, chỉ có thể hi vọng bà chủ lựa chọn không sai.

Nhưng dù bà chủ lựa chọn đúng hay sai, hẳn đều không muốn làm ở đây nữa, dù sao chỉ cần liên quan đến hoàng thất, một khi chọn sai lập trường thì sẽ mang đến họa sát thân.

Bà chủ là người từ ngoài đến nên không biết thế cục kinh thành, nhưng hẳn lớn lên ở đây nên cái gì hẳn cũng biết, hiện tại hoàng đế bệ hạ xem trọng Lệ Vương điện hạ.

Bây giờ đi giúp đỡ Thái Tử, một khi Thái Tử thất thế, đến lúc đó Phụng Lai Lâu cũng sẽ bị liên lụy, tuy rằng quan hệ giữa Bạch cô nương và bà chủ không tệ, nhưng vẫn không thể giúp đỡ một người đã từng phản bội mình.

Ai, chỉ mong bà chủ có thể bình an vượt qua chuyện này.

Mà lúc này không khí ở Lệ Vương phủ bình thản hơn rất nhiều, Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tình ngồi ở trong thư phòng, đối diện chính là chủ của Vạn Xuân Các, Thẩm Vạn Xuân.

"Nói đi, rốt cục ngươi muốn cái gì, ta không tin ngươi tặng Vạn Xuân Các cho ta mà không cần gì cả."

Vạn Xuân Các là tâm huyết của Thẩm Vạn Xuân, tất nhiên Bạch Hiểu Tình biết, tuy rằng thanh lâu không phải là sản nghiệp tốt đẹp gì, nhưng có thể làm được như Vạn Xuân Lâu thì cũng thật sự không dễ dàng, cho nên hiện tại Bạch Hiểu Tình rất hiếu kỳ, rốt cục Thẩm Vạn Xuân muốn đổi lấy cái gì.

"Trước khi ta đưa ra yêu cầu, ta có thể hỏi Bạch cô nương một chuyện hay không?"

Điều này rất quan trọng với Thẩm Vạn Xuân, nó liên quan đến việc hẳn có nên yên tâm giao Vạn Xuân Các cho Bạch Hiểu Tình, dù sao cũng là tâm huyết nhiều năm của hẳn, hẳn cũng không muốn bị hủy hoại trong chốc lát như vậy.

"Được, ngươi hỏi đi."

Bạch Hiểu Tình cũng rất hiếu kỳ, rốt cục là điều gì khiến cho bà ta nói chuyện trịnh trọng như vậy.

"Ta muốn hỏi Bạch cô nương, ở trong mắt ngươi thanh lâu là cái gì, mà nữ tử thanh lâu là người thế nào?"

Thẩm Vạn Xuân nghiêm túc nhìn Bạch Hiểu Tinh, hi vọng nàng có thể cho hắn một đáp án thật lòng, mà hắn cũng sẽ căn cứ vào đáp án này để xem thử có phải Bạch Hiểu Tinh đang muốn báo thù hay không.

Nghe thấy câu hỏi của Thẩm Vạn Xuân, Bạch Hiểu Tinh lập tức sững sờ, sau đó khóe miệng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thanh lâu, nữ tử thanh lâu sao...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Điều kiện chính là người

Edit: susublu

Bạch Hiểu Tinh nhìn thoáng qua thấy Thẩm Vạn Xuân không có ý tốt, đó là vì bà ta đang cười nhạo nàng là một nữ tử châu báu.

"Thẩm lão bản, nếu muốn biết thì ta thật sự nghĩ nữ tử thanh lâu rất vĩ đại, người phải biết rằng nữ tử thanh lâu có thể làm được đại sự, có thể sánh bằng nam nhân, thậm chí là hơn họ, nghĩ lại, nữ tử thanh lâu dùng thân thể để thu thập tin tình báo quan trọng cũng không ít hơn đám nam nhân!" Bạch Hiểu Tinh nửa đùa nửa thật, nhưng sắc mặt lại nghiêm túc hơn bao giờ hết.

"Thẩm lão bản, hơn nữa còn có yêu nữ hại nước hại dân, nếu không có nữ nhân như vậy thì sao mà có anh hùng thời loạn thế?"

Bạch Hiểu Tinh không thích những nam nhân tự cho là đúng, ở trong mắt bọn họ, nữ nhân chỉ có thể dựa vào nam nhân để sống, thế nhưng lại không biết xấu hổ lợi dụng sắc đẹp của nữ nhân để đạt được mục đích, những dẫn chứng của việc này nhiều không đếm xuể.

Điều này phải nói đến Tây Thi, nàng ta rõ ràng là một mỹ nhân bệnh tật, đều là người yếu ớt bệnh tật, nhưng Việt vương Câu Tiễn lại muốn nàng gánh vác sự nghiệp phục quốc, vậy thì Tây Thi không vĩ đại sao? Chiếm được sự sủng ái của đại vương, còn chiếm được một đời vinh hoa, cuối cùng còn về vang về quê cũ, nhưng người yêu của nàng đâu? Phạm Lãi đâu? Đời sau mọi người cũng không biết được, một nữ nhân như vậy luôn vui buồn lẫn lộn, đến cuối cùng nàng lấy được cái gì?

Bạch Hiểu Tinh chăm chọc nhìn Thẩm Vạn Xuân, không biết bà ta kiêu ngạo cái gì, nữ tử thanh lâu, hãm thân nơi thanh lâu nếu không phải vì để mưu sinh, nữ tử sinh ra trong gia đình tốt thì có ai nguyện ý bán mình?

"Sao, vậy ý của Bạch cô nương là nữ tử thanh lâu rất cao thượng?" Thẩm Vạn Xuân cười nhạo Bạch Hiểu Tinh, giống như cảm thấy nữ nhân này quá ngây thơ rồi.

Bạch Hiểu Tinh lạnh lùng nhìn Thẩm Vạn Xuân, "Một ngày nào đó, người sẽ trả giá lớn vì những lời này của mình!" Còn đó là cái gì thì nàng tin nó sẽ đến nhanh thôi.

"Sao? Phải không? Ta phải trả giá cái gì thì ta không biết, nhưng ta nghĩ ra điều kiện để người lấy Vạn Xuân Các của ta rồi!" Thẩm Vạn Xuân nhìn nữ nhân tuyệt sắc trước mắt này, không hề nói chơi.

"Là cái gì?" Trong lòng Bạch Hiểu Tinh có chút lo lắng, hình như đoán được là hắn nhắm vào mình.

"Điều kiện của ta là muốn người ở lại Vạn Xuân Các làm một trong năm hoa khôi ở đó, như vậy ta mới có thể tặng chỗ này cho người!" Kêu Bạch Hiểu Tinh làm hoa khôi? Rốt cục nàng đã hiểu câu hỏi của hắn rồi. Hỏi nàng nữ tử thanh lâu thế nào?

Ở trong mắt Bạch Hiểu Tinh thì quả thật là không có gì, nhưng ở trong mắt Lệ Vương thì sao? Còn toàn bộ vương thất nữa? Bọn họ sẽ thừa nhận một nữ nhân đã từng làm hoa khôi ở thanh lâu vào làm con dâu Hoàng gia sao?

Sắc mặt Bạch Hiểu Tinh phức tạp nhìn Thẩm Vạn Xuân, không thể không nói tâm kế của Thẩm Vạn Xuân rất nặng, còn sâu hơn so với nàng nghĩ.

"Thế nào? Bạch cô nương sợ sao?" Thẩm Vạn Xuân nhìn nữ nhân này, hắn nhìn không thấu tâm tư của nàng, cho nên hắn muốn xem nàng ta có năng lực gì mà có thể khiến Lệ Vương thích như vậy, còn có thể khiến thái tử điên cuồng nữa.

"Được, ta đồng ý!" Đây mới thật sự là khiêu chiến, nàng thích, không phải mục đích của hắn là như vậy sao? Vì muốn khẳng định tình cảm của mình và Lệ Vương, thật ra nàng muốn biết tình cảm của Lệ Vương và mình sâu bao nhiêu, diend@fille

"Ha ha, Bạch cô nương quả nhiên sáng khoái, vậy chúng ta ký hiệp ước đi!" Học theo Bạch Hiểu Tinh mà đề nghị ký hiệp ước, bọn họ sáng khoái ký kết.

Lúc Bạch Hiểu Tinh trở về, thấy sắc mặt Triệu Từ Tu khó coi như dự đoán.

"Từ Tu, chàng đều biết hết rồi sao?" Bạch Hiểu Tinh dè dặt cẩn trọng hỏi, nàng luôn cảm thấy Triệu Từ Tu không vui, nhưng hắn thật sự sẽ rời xa nàng vì nàng trở thành nữ tử thanh lâu sao?

"Tình Tình, nàng có biết bản thân đang làm cái gì không? Nàng vốn không cần thiết phải làm như vậy, ta đã đồng ý với phụ thân nàng là sẽ làm cho nàng hạnh phúc, nàng làm như vậy, không phải là muốn ta nuốt lời sao?"

Chẳng lẽ nàng muốn khiến ta cả đời đều không cưới được nàng sao?" Làm phụ mẫu nhất định sẽ không đồng ý nhìn nữ nhi lưu lạc đến thanh lâu? Nhất là Bạch đại tướng quân, nếu ông ta biết, không biết có điều quân về phía Bắc để thảo phạt hãn không.

Bạch Hiểu Tình nở nụ cười, nam nhân này thật đáng yêu, thì ra vì sợ phụ thân của mình.

"Nàng còn dám cười!" Triệu Tử Tu chỉ cảm thấy nữ nhân này thật đáng đánh đòn, nói chuyện nghiêm túc mà nàng lại còn cười, thật là đáng chết.

"Ta chỉ cười mà thôi, ai da, Tử Tu, ta không dám nữa, chàng đừng đánh mông ta!" Bạch Hiểu Tình hờn dỗi, lần nào cũng dùng chiêu này, như vậy rất khó chịu, chẳng lẽ không biết nàng là nữ tử sao? Như vậy rất xấu hổ!

"Bạch Hiểu Tình, nàng còn dám đánh trả, nàng không biết chuyện này nàng rất quá đáng sao?" Là rất quá đáng, thật sự là rất quá đáng!

"Nhưng ta cũng chỉ muốn lấy Vạn Xuân Các, đây là kế tạm thời thôi, chàng đừng tức giận, nếu không thì chàng sẽ già đó!" Bạch Hiểu Tình vừa trốn tránh vừa vui đùa, Triệu Tử Tu chơi trò rượt bắt với nàng.

"Tình Tình, nàng đứng lại đó cho ta, nếu để cho ta bắt được nàng thì nhất định nàng sẽ xong đời!" Trong viện bất chợt vang lên tiếng cười, mọi người nghe thấy đều cảm thấy vui vẻ, bao lâu rồi Vương gia không có cười vui vẻ như vậy? Tất cả những thứ này đều là vì Bạch cô nương, phải biết rằng mới một giây trước Vương gia còn tức giận cuồn cuộn, nhưng giây tiếp theo lại được Bạch cô nương khai thông, như không có việc gì xảy ra, cho nên trong phủ không thể đắc tội gia, lại càng không thể đắc tội Bạch cô nương, quan trọng nhất là người trong trái tim Vương gia.

"Ta không đứng lại, Triệu Tử Tu, chàng là tiểu nhân, chàng khó chịu lại đi khi dễ ta, chàng nghĩ rằng ta không có công phu sao? Ha ha, chàng tới bắt ta đi!" Nàng bước bình nói, giống như không muốn lo lắng vì chuyện của Vạn Xuân Các nữa, quan trọng nhất chính là nàng biết thật ra Triệu Tử Tu không hề lo ngại ánh mắt của người khác, hãn chỉ lo lắng sau khi phụ thân biết sẽ trách cứ hãn không chăm sóc tốt cho nàng, như vậy đối với nàng mà nói là đã đủ rồi.

"Tử Tu, ta sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, thời gian một năm sẽ trôi qua nhanh thôi, hơn nữa ta cũng không phải luôn ở trong Vạn Xuân Các, nếu chàng ở kinh thành, chàng có thể đến đó ở, cùng lắm thì bị người ta khinh thường, đường đường là Lệ Vương lại luyến tiếc hoa khôi trong Vạn Xuân Các thôi!"

"Đứng, đứng, nàng là giỏi nhất! Thanh danh Lệ Vương đều bị hủy hết rồi!" Triệu Tử Tu nắm mũi nàng, nàng thật sự nghịch ngợm, để cho mình vừa yêu vừa hận.

"Tất nhiên, chẳng lẽ chàng cảm thấy thanh danh của chàng quan trọng hơn ta sao?" Bạch Hiểu Tình nhéo lỗ tai của hãn sống chết hỏi, nhưng lúc này Lệ Vương lại bị thế quần nghiêm, vội vàng nhận tội.

"Không có, không có, nào có chứ, nương tử đại nhân quan trọng, nương tử quan trọng nhất!" Nói xong lời ngon tiếng ngọt dùng để dỗ Bạch Hiểu Tình, nhưng nàng lại vui vẻ cả đêm.

Nếu bọn hạ nhân nghe được những lời này, nhất định sẽ rút tròng mắt ra ngoài, Lệ Vương điện hạ anh minh thần võ của họ, quả thực chính là một tiểu bạch kiểm, bị người ta bao dưỡng mà!

"Tình Tình, vì sao nàng phải đồng ý với Thẩm Vạn Xuân, nếu không có Vạn Xuân Các thì chúng ta cũng chẳng thiếu gì!"

"Không được, chúng ta tốn nhiều tâm huyết như vậy, sao có thể buông tay, hơn nữa chuyện quan trọng nhất chính là ta cảm thấy Thẩm Vạn Xuân hiếu kỳ về ta, đợi đến khi hãn không hứng thú nữa, biết ta cũng chỉ là một nữ nhân bình thường thì sẽ bỏ cuộc thôi."

Bạch Hiểu Tình tự tin nói, thương nhân vì cái gì? Đơn giản là vì lợi ích mà thôi, cho nên chỉ cần cho hãn biết Vạn Xuân Các rơi vào trong tay mình có thể kiếm tiền nhiều bao nhiêu, hơn nữa tiền lãi lại thuộc về hãn, điều kiện này nhất định rất mê người.

Nhưng Bạch Hiểu Tình không thấy được ánh mắt phức tạp của Triệu Tử Tu, Tình Tình, nếu như nàng là một nữ nhân bình thường thì ta không cần phải giấu nàng đi rồi, [diễn\(dafille3](#)

Nhưng những lời này hãn tự giác không nói ra khỏi miệng, chỉ phất áo vệ đi theo nàng, lỡ Thẩm Vạn Xuân có hành vi gây rối thì trực tiếp bắt hãn lại, dám trêu chọc Tình Tình.

"Tử Tu, Triệu Tử Tu! Chàng đang nghĩ cái gì, ta kêu chàng mấy tiếng mà chàng đều không nghe thấy!" Bạch Hiểu Tình bắt mạch chu miệng, nhìn nam nhân đang ngây người, thật sự là khó chịu!

"Không, ta đang suy nghĩ làm thế nào để bảo vệ nàng, không để cho đám ong bướm tiếp cận nàng!" Triệu Tử Tu nghiêm túc nói, chuyện này cũng đáng giá để thảo luận.

"Không phải rất đơn giản sao, Lệ Vương bỏ tiền ra, bao dưỡng hoa khôi một năm!" Vừa nghĩ đến tiền, hai mắt Bạch Hiểu Tình đã tỏa sáng, giống như thấy được rất nhiều hoàng kim.

"Ta không có tiền!" Triệu Tử Tu hung tợn nói, nhưng lời này ai dám tin?

Dù Lê Vương làm Vương gia, hay là đại tướng quân, thì bổng lộc một năm cũng cao tới một ngàn vạn lượng bạc, đổi thành nhân dân tệ của thời hiện đại thì cũng phải một năm, ba trăm ngàn, vậy mà nói không có tiền sao?

"Vậy nếu chàng không có tiền thì ta chỉ phải đi tìm người khác, chàng không biết chỉ cần uống chút rượu với người khác, đi ngắm hoa chung cũng không tệ, mấy kẻ có tiền còn có thể đưa cho ta một vài món bảo bối, lỡ như ta thấy ai đẹp mắt sẽ đi theo luôn cũng được!" Nàng uất ức kể lể, lại phát hiện sắc mặt mỡ nam nhân càng ngày càng đen, nàng lải nhải đến khi cái miệng nhỏ nhắn bị chặn lại mới thôi.

"Ừm, Triệu Tử Tu, Chàng là đồ lưu manh, sao lại đánh bắt ngờ như vậy?" Bạch Hiểu Tình bất mãn nói, sao nam nhân này lại có tính đùa dai trời phú vậy?

"Ai bảo nàng muốn đi tìm nam nhân khác, ta nói cho nàng biết nghĩ cũng đừng nghĩ!" Hắc hung tợn nói, sau đó tiếp tục hôn.

Không khí có chút mờ ám, nhiệt độ không khí dần dần lên cao.

"Râm râm!"

"Ai vậy!!"

Triệu Tử Tu ảo não hô to một tiếng, Bạch Hiểu Tình vội vàng đứng lên sửa lại quần áo, mở cửa sổ ra để gió lùa vào, như muốn xua tan cái không khí mờ ám này đi.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Ngày thứ nhất làm hoa khôi

Edit: susublu

"Vương gia, Hoàng thượng triệu ngài tiến cung!" Không biết Hoàng đế tìm Triệu Tử Tu có chuyện gì quan trọng, đối với hắc mã nói, dù thế nào thì giờ phút này thật sự là một kiểu tra tấn, không thể hưởng thụ mỹ nhân ở trong ngực, làm cho hắc mã rất không thoải mái.

"Không còn gì nữa thì chàng đi trước đi, ta cũng phải đến Vạn Xuân Các xem thử!" Nàng đã hứa làm người của Vạn Xuân Các thì tất nhiên cũng nên bắt đầu rồi, chuyện này đúng là có tính khiêu chiến hiểm thấy, làm một hoa khôi ở thanh lâu, nàng chưa từng trải nghiệm bao giờ, cho nên thử làm cũng không tệ.

"Được, vậy nàng cẩn thận một chút, ta cho vài ám vệ đi theo nàng, không cần miễn cưỡng bản thân, nếu không muốn làm, chúng ta sẽ không cần Vạn Xuân Các nữa!" Hắc mã để ý nhất là nàng, nếu nàng không vui, dù bằng bất cứ giá nào hắc mã cũng sẽ làm cho nàng vui vẻ, đây là sự yêu chiều và tôn trọng mà hắc mã dành cho nàng.

Vạn Xuân Các, hắc mã cũng không để vào mắt, nhưng vì nàng vui vẻ nên để nàng tự quyết định.

"Ta biết chàng lo lắng cho ta, nhưng ta sẽ không để cho mình xảy ra chuyện, chàng phải tin tưởng ta, chàng cũng biết ta cũng có võ công mà, cho nên ta sẽ không để cho ai làm xằng làm bậy" Bạch Hiểu Tình nói rất tự tin.

Sau khi nàng ra khỏi cửa, Triệu Tử Tu cũng đến hoàng cung.

Nhìn hoàng đế ngồi ở trên cao, tâm trạng Triệu Tử Tu có chút phức tạp, không biết hắc mã tìm mình có chuyện quan trọng không.

"Tử Tu, chiến sự ở phía Nam đã diễn ra rồi, trăm hi vọng người lãnh binh đến đó!" Đây không phải là trưng cầu ý kiến, mà ra lệnh, nếu hắc mã rời đi không biết sẽ có bao nhiêu người xuống tay với Tĩnh Tĩnh, hoàng đế cũng không ngoại lệ, nếu hoàng đế muốn ra tay thì hắc mã tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Nhi thần tuân chỉ!" Hắc mã vẫn đồng ý, tuy rằng trong lòng không cam tâm tình nguyện, nhưng quốc gia này cũng là quốc gia của mình, không thể để cho nó xảy ra chuyện được, hơn nữa điều quan trọng nhất là nếu chiến tranh không kết thúc thì hắc mã cũng không thể cho Tĩnh Tĩnh một cuộc sống yên ổn, cho nên vì tương lai của bọn họ, hắc mã phải dẫn binh ra trận, xây dựng một tương lai tươi đẹp cho bọn họ.

Nếu để Bạch Hiểu Tình biết thì nhất định sẽ nói nam nhân này quá ngu ngốc, hắc mã luôn nghĩ cho người khác, cũng không chịu ích kỷ một lần, sau đó đi theo nàng lưu lạc thiên nhai, quên hết mọi thứ đi.

Bạch Hiểu Tình đến thanh lâu, Thảm Vạn Xuân đã sớm trừng mắt nhìn nàng, trong lòng cảm thấy kỳ quái, không nàng là nữ nhân của Lê Vương sao?

Sau khi Lê Vương nghe xong sao còn có thể cho phép nàng đi ra ngoài?

Càng lúc hắc mã càng không nghĩ người đó là Lê Vương mà hắc mã quen, người ta đồn Lê Vương sẽ không dung túng nữ nhân như thế, nhưng hắc mã đã hiểu rồi, không phải là Lê Vương không quan tâm mà là Lê Vương lựa chọn một cách khác để bảo vệ nàng.

Mỗi người có cách yêu không giống nhau, có lẽ khi Lệ Vương thích một người cũng hiểu được cách tôn trọng cảm nhận của nhau? Thẩm Vạn Xuân càng cảm thấy vừa lòng Bạch Hiểu Tinh, nữ nhân có thể khiến Lệ Vương Triệu Từ Tu thay đổi, rốt cục lợi hại bao nhiêu? Cũng chỉ khi diện kiến mới biết.

Nhưng nhìn Bạch Hiểu Tinh, hẳn luôn cảm thấy nữ nhân này không chỉ xinh đẹp mà hương vị tỏa ra từ người nàng lại khiến người ta cam tâm tình nguyện trả giá, trên người nàng có một khí thế tự tin mà nữ tử ở thời đại này không có, cũng không biết có phải vì như vậy nên nàng mới được Lệ Vương thích không, hoặc là bởi vì nàng đặc biệt nên Lệ Vương mới thấy hứng thú, nhưng hẳn tin không bao lâu sau, Lệ Vương sẽ không thích nàng nữa?

Có điều hẳn luôn cảm thấy nữ nhân này một bảo tàng, nhìn mãi vẫn không khám phá hết.

"Người nhìn ta như vậy có phải vì không tin ta có thể làm hoa khôi Vạn Xuân Các không?"

Bạch Hiểu Tinh nói đùa, biết rõ hẳn đang thăm dò bản thân, nàng vẫn đùa giỡn, diện[đann
"Phải không? Ta cảm thấy nếu người làm hoa khôi thì thật uất ức cho người, người quả thực xứng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!" Danh hiệu này, nàng không hề thích, nó quá càn rỡ, thiên hạ đệ nhất, trên đời này có bao nhiêu thiên hạ đệ nhất không được tăng bốc? Cho nên vẫn không nên làm người đứng đầu, đứng đầu cũng sẽ dễ bị mất đầu, mũi tên luôn bắn chìm đầu đàn mà!

"Phải không? Thẩm lão bản, chúng ta vẫn nên nói chuyện hợp tác đi, ta tới đây làm hoa khôi, có thể biểu diễn, nhưng còn bản mình thì người phải trung cầu ý kiến Vương gia của ta"

Nàng cười đáng yêu, đây cũng không phải nói láo, Lệ Vương rất ghen tuông, hơn nữa lúc này còn phải nhiều ám vệ đến đây như vậy, nên không thể tiếp khách.

"Tất nhiên, quy tắc người có thể tự đặt ra!" Hẳn không muốn sống cuộc sống vì tiền nữa, cũng không muốn vì một nữ nhân mà vô duyên vô cớ đắc tội với Lệ Vương, càng không cần thiết vì một nữ nhân mà tự phá hỏng cuộc sống của mình.

"Vây là tốt rồi, từ hôm nay trở đi, ta sẽ ở lại đây, nhưng an toàn của ta người nhất định phải bảo đảm!" Nàng cần được bảo đảm an toàn, nếu không, sẽ không được tự nhiên, mặc dù nàng có ám vệ, nhưng không thể dùng bừa.

Từ Tu cho nàng ám vệ là để phòng những lúc bất đắc dĩ, hơn nữa quan trọng nhất chính là nếu ám vệ bại lộ, thì thân phận của nàng cũng bại lộ, như vậy sẽ có nhiều người biết nữ nhân của Vương gia làm hoa khôi ở trong thanh lâu, chuyện này náo loạn lớn sẽ không tốt.

Lại nghĩ đến phụ thân Tướng quân của mình, nếu biết chuyện này nhất định sẽ đi tìm Triệu Từ Tu gây phiền phức, nàng không phải không biết tính khí của ông ấy, cho nên vẫn nên lợi dụng Thẩm Vạn Xuân cho tốt, dù sao điều kiện này là hẳn đề xuất, nàng cũng không hề nói muốn vào thanh lâu làm hoa khôi.

"Được, ta đồng ý với yêu cầu của người, nhưng không biết Bạch cô nương có chộc đến người không nên chộc không!" Ví dụ như thái tử hoặc vài người linh tinh khác, nếu phải bảo vệ kiểu này thì hẳn thật sự ăn không tiêu.

"Người yên tâm, ta sẽ không để cho mình bại lộ hành tung, nếu thật sự đi đến nước này, thì ta sẽ rời đi, điều kiện giữa chúng ta sẽ dừng lại ở đây! Nhưng ta nói trước, sau khi người thấy được năng lực của ta thì người phải ngoan ngoãn giao Vạn Xuân Các ra, đừng quên điều này là người đã đồng ý với ta!" Đúng vậy, lúc trước Bạch Hiểu Tinh đồng ý làm hoa khôi, nàng đưa ra yêu cầu là nếu bản thân làm có thể khiến thanh lâu này phát triển hơn lúc trước thì hẳn phải cam tâm tình nguyện chuyển nhượng quyền sở hữu, nhưng hẳn vẫn là ông chủ tiền nhiệm ở đây.

Thẩm Vạn Xuân cảm thấy nữ nhân này đến đây để tra tấn hẳn, nhưng hẳn lại cực kỳ chờ mong.

Bạch Hiểu Tinh trở lại phòng, thấy cái gì đó trong phòng, trong lòng nàng cảm thấy cực kỳ ảo não, bởi vì nàng thấy mấy thứ này quá thật tục tằn, đây là nơi ở của một hoa khôi, nơi nơi đều là son phấn, quần áo hở hang, đây là linh hồn của hoa khôi Vạn Xuân Các, trách không được việc buôn bán cũng chỉ có thể đến nước này, một cái nơi bán thân xác, cho dù những người đó thật sự thích thì một ngày nào đó cũng sẽ chán ghét.

"Người đâu, bỏ hết mấy thứ này đi cho ta, ta muốn đổi phòng, ta muốn sắp xếp lại mọi thứ theo ý ta, các người mau ném hết đồng quần áo này đi cho ta."

Những bộ quần áo này thật khiến người khác chán ghét, mặc vào không khác gì là xuyên thấu, hơn nữa cái yếm mà nàng mặc không giống bình thường, quả thực là để cho nam nhân nhìn cho đã mắt mà, nếu nàng mà mặc mấy thứ này thì có lẽ Từ Tu sẽ là người đầu tiên chạy tới đập bẻ Vạn Xuân Các.

Sắc mặt Thẩm Vạn Xuân khó coi, đây rốt cuộc là ai sắp xếp, biết rõ nàng không thể tiếp khách, diện[đaffillequydon hẳn nhớ tới những nữ nhân kia, có lẽ những hoa khôi kia tưởng Bạch Hiểu Tinh đoạt mất vị trí của bọn họ? Hơn nữa điều quan trọng nhất là nàng ta đã bắt đầu bán thân tiếp khách, không còn là hoa khôi cao cao tại thượng nữa, không ai thương hương tiếc ngọc, cho nên nàng ta mới càng tức giận.

Thẩm Vạn Xuân không thích có người ngỗ nghịch bản thân, cho nên nếu có người đụng đến lợi ích của hẳn thì nàng nên sám hối đi, đương nhiên cách thức sám hối có rất nhiều loại, ví dụ như sống không bằng chết mới là tốt nhất.

"Các người biết nên làm như thế nào rồi chứ? Đừng để ta đến dạy các người, ta không thích có người tự chủ trương, còn nữa ở trong này, mệnh lệnh của nàng là mệnh lệnh của ta, nàng cũng là chủ nhân ở đây!" Hẳn rất tò mò cách nàng quản giáo, cũng rất tò mò muốn xem thử thanh lâu sẽ thay đổi thế nào cho nên mới tạo áp lực, vốn nàng không cần ra tay trấn áp thị uy.

Bạch Hiểu Tinh nghe thấy điều này, trong lòng hiểu rõ liền cười, hẳn không phải người ngu tất nhiên biết nàng cũng có thủ đoạn của mình, nếu hẳn không làm như vậy thì sau này khi người của hẳn biến thành người của nàng thì hẳn có muốn khóc cũng không còn kịp nữa, cho nên kẻ thức thời mới là trang

tuần kiệt! Thảm Vạn Xuân quả nhiên là người thông minh, người thông minh đều không cần phải giải thích quá nhiều.

"Các người thật thông minh, sau này cứ dựa theo lời ta nói mà làm, hôm nay Vạn Xuân Các chinh đồn một ngày!" Là cần phải chinh đồn, nàng biết có nhiều cô nương mới tới, có bao nhiêu người trong số họ tự nguyện bán thân, nếu không đồng ý bán thân thì nàng sẽ bồi dưỡng, sau đó trở thành lực lượng mới trong thanh lâu, nữ nhân rất quan trọng nhưng tài nữ lại càng quan trọng hơn, cho nên phương châm của nàng là hấp dẫn cả văn sĩ nho nhã đến đây mà không chỉ là những người háo sắc không thôi, bọn quan viên cũng có thể tự nguyện vào đây ngồi làm khách, nói vậy, sẽ càng lấy được nhiều tin tức hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Thay đổi

Edit: susublu

Bởi vì cần được chinh đồn, cho nên Bạch Hiểu Tinh đang sửa sang lại từng bước...

Trong lâu tổng cộng có hai trăm năm mươi bảy cô nương, cho nên nàng muốn biết nguyện vọng của từng người.

Cho nên nàng dùng giấy để thực hiện nhiệm vụ gian khổ này, sau đó để người làm xét duyệt, xem suy nghĩ của các cô nương.

Nàng nghĩ bán thân thì nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền cho nên vì mưu sinh bọn họ sẽ không dừng lại, như vậy lúc nàng huấn luyện thì những người này có thể giao dịch.

Nhưng có vài chỗ còn cần phải cải thiện, cho nên bắt đầu điều chỉnh từ đây là tốt nhất.

Nàng suy nghĩ, sau đó để Thảm Vạn Xuân phát mấy tờ giấy này xuống, sau đó bắt đầu lên kế hoạch mới, rồi đợi biết suy nghĩ của các nàng.

"Thảm lão bản, người không cần nghi ngờ việc ta làm, người làm xong thì sẽ biết tại sao!" Nàng bình tĩnh nói, như đã liệu trước hẳn sẽ đến hỏi nàng lý do vậy.

"Được, ta chờ đợi mong chờ!"

Thảm Vạn Xuân đi xuống, tuy rằng chuyện hôm nay hẳn cảm thấy kỳ lạ, nhưng quan trọng nhất vẫn là làm theo lời Bạch Hiểu Tinh lời, sau đó nhìn xem thử nàng có bản lĩnh gì.

Nguyên tắc làm việc của Bạch Hiểu Tinh chính là bố trí mọi việc hoàn hảo sau đó lại suy nghĩ bước tiếp theo, nàng lên ý tưởng cho toàn bộ kế hoạch.

Nhưng nghe thấy tin Lệ Vương muốn xuất chinh lại làm nàng chấn động, sao đột nhiên lại muốn xuất chinh?

Nàng vội vàng về Vương phủ thì nhìn thấy Triệu Tử Tu đã mặc xong khôi giáp, chỉ chờ đợi xuất phát.

Nếu không phải ám vệ vô tình để lộ tin tức thì có phải là nàng cũng sẽ không thể gặp được hắn không? Nam nhân này thật đáng chết!

"Sao chàng có thể đi như vậy?" Nàng hung tợn hỏi hắn, nhưng hắn lại cười không đứng đắn.

"Đồ ngốc, cũng không phải là không trở lại? Chỉ đi ra ngoài đánh trận thôi!" Nàng không phải là tiểu nữ nhân, nàng sẽ không khóc lóc níu kéo hắn, nhưng trong lòng vẫn có chút luyến tiếc.

"Ta không nỡ xa chàng!" Nàng trả lời thẳng thắn, quả thật là không nỡ để hắn đi như vậy, hơn nữa trên chiến trường không biết an nguy ra sao.

"Ta biết nàng không nỡ nên đêm nay đừng đến Vạn Xuân Các, ở nhà với ta." Hôm nay là ngày bọn họ ly biệt.

Bạch Hiểu Tinh không phải người ngốc, nàng là người biết nặng nhẹ cho nên sau khi hắn nói như vậy nàng liền nhẹ nhàng gật đầu.

Triệu Tử Tu cũng không giấu được cảm xúc nữa ôm nữ nhân mình yêu vào lòng, diễn*damn&lle3

Có đôi khi bọn họ thật sự hi vọng thời gian có thể quay trở lại, như vậy, ít nhất cũng sẽ trải qua một khoảng thời gian vui vẻ bên nhau, sống tự tại một chút thì sẽ không cần phải tiếc nuối như vậy.

Đối với Triệu Tử Tu mà nói, hắn chỉ hận mình không biết quý trọng từng giây từng phút ở cùng nàng.

"Ta sẽ ngoan ngoãn chờ chàng trở về!" Bạch Hiểu Tinh ôm lấy thất lung tinh tráng của hắn, trong lòng cực kỳ lo lắng, rốt cục nàng đã hiểu vì sao nữ nhân cổ đại lại như vậy.

Lúc trượng phu ở bên ngoài thì làm sao các nàng có thể yên lòng được?

"Ta biết, cho nên ta sẽ mau chóng trở lại, trong khoảng thời gian này, nếu nàng muốn làm cái gì thì cứ việc dặn dò người trong Vương phủ đi làm, ta đã dặn quản gia phải phối hợp tốt rồi!"

Triệu Tử Tu lo lắng mọi thứ rất chu toàn, đối với chuyện liên quan đến nàng, hẳn đều phải chuẩn bị thật tốt.

"Được, ta biết rồi!" Bạch Hiểu Tình cảm động, sau khi đến đây, những gì hắn làm cho nàng nàng là người hiểu rõ nhất cho nên nàng mới cảm thấy hắn đối xử quá tốt với nàng.

"Nàng hiểu thì tốt rồi!" Triệu Tử Tu biết nàng sẽ hiểu lòng hắn.

"Đêm nay, ta ở cùng chàng được không?" Bạch Hiểu Tình có chút ngượng ngùng mở miệng, ý trong câu nói rõ ràng là tình nguyện.

Triệu Tử Tu nghĩ tới chuyện tối hôm qua còn chưa làm xong, cơ thể lại nóng lên, hắn ôm lấy nàng, sau đó đưa nàng về phòng.

"Tử Tu, hiện tại là ban ngày!" Bạch Hiểu Tình thẹn thùng nói một câu, người khác đều nhìn thấy, như vậy thì kêu nàng làm sao nhìn người đây?

"Nàng cũng biết là ban ngày, nhưng ban ngày cũng có thể làm chuyện có ý nghĩa!" Triệu Tử Tu nói một câu, cửa liền đóng lại, tất cả ám vệ đều lui ra.

Bạch Hiểu Tình cảm lấy cổ áo của hắn, sau đó nhìn hắn từ từ đặt mình xuống giường.

Cúi người, hôn lên môi của nàng, dịu dàng mà lưu luyến.

"Úm!"

Lửa nóng của hắn đến nhanh lạ thường, thổi quét toàn bộ cảm xúc của nàng, nàng bất giác ôm lấy cổ hắn, sau đó càng hôn càng sâu.

"Tiểu yêu tinh, đúng là nàng đến để tra tấn ta!" Hắn nhẹ nhàng cởi quần áo của nàng, sau đó cũng cởi toàn bộ quần áo của mình, hai người đối diện với nhau rất chân thành.

"Chàng nhìn cái gì, xoay mặt đi!" Nàng thẹn thùng che kín thân thể của mình.

"Cũng không phải chưa từng nhìn, ngoan, đừng thẹn thùng, nàng như vậy là đẹp nhất!" Nói xong liền bắt đầu giờ trò với nàng.

Từ chiều đến tối, nhất định là không ngừng không nghỉ, cho nên người hầu tự giác đưa bữa tối đến phòng.

Ngày hôm sau khi thức dậy, Bạch Hiểu Tình sờ giường lạnh như băng thì biết hắn đã đi.

Nàng cũng nên trở về Vạn Xuân Các nhìn xem những người đó có là theo ý của nàng không.

Nhưng toàn thân của nàng đều đau nhức, xem ra thật sự không thể túng dục quá độ!

Vạn Xuân Các lại được chính đồn một lần nữa, toàn bộ đều không lộn xộn như trước nữa, tốc độ của Thẩm Vạn Xuân cũng thật sự rất nhanh, Vạn Xuân Các thay đổi được như vậy cũng phải bội phục quyết tâm nhanh chóng giải quyết mọi việc của hắn.

Nhưng làm thế nào để khiến bọn quan viên đến Vạn Xuân Các đây?

Có rồi, biến nơi này trở nên cao cấp là được rồi? Chỉ cần trở nên cao cấp thì bọn họ sẽ tự giác chen lấn nhau đến đây.

Nàng nói ý tưởng này cho Thẩm Vạn Xuân nghe, Thẩm Vạn Xuân cũng nhìn Bạch Hiểu Tình với cặp mắt khác xưa, hắn cảm thấy Bạch Hiểu Tình là người rất giỏi.

Sau đó liền bắt tay vào sửa chữa cho phù hợp với quan viên phú hào, bọn họ cũng là người học văn cho nên mới như vậy, hơn nữa điều này cũng tương trưng cho địa vị.

Hiệu suất làm việc của Thẩm Vạn Xuân thật sự rất lợi hại, chỉ trong một ngày mà toàn bộ đều đã được sắp xếp đầu vào đó, ngay cả nàng cũng cảm thấy khó tin, thật sự rất giỏi.

Ngày khai trương của Vạn Xuân Các nhanh chóng đến, mọi quan viên đều nghe nói đó là nơi đại biểu cho thân phận địa vị cho nên liền ào ạt muốn đến để tiêu tiền.

Vương gia cũng nói chỗ này không tệ, nơi của quan viên là nửa phía sau Vạn Xuân Các, được thiết kế tách biệt hoàn toàn cho nên không ảnh hưởng lẫn nhau.

Sau đó Bạch Hiểu Tình từng bước huấn luyện những cô nương có tố chất thành người thanh nhã, hoặc là thành nhân viên phục vụ.

Trước kia các cô nương đều cảm thấy bước vào thanh lâu là vạn kiếp bất phục, nhưng hiện tại bọn họ lại thấy đi vào thanh lâu cũng không phải chuẩn bị bước vào quan gia, cho nên liền rất vui vẻ, cũng rất dụng tâm phục vụ.

Con người tốt, tâm trạng hảo, ý chí làm ăn buôn bán cũng tốt, có ý chí làm ăn thì sẽ thành công.

Rốt cục Thẩm Vạn Xuân đã biết nàng lợi hại như nào, nhưng hấn vẫn không thể buông tay, nàng còn chưa từng lộ diện lần nào đâu!

"Ta biết trong lòng ngươi nghĩ cái gì, không phải là muốn ta ra làm hoa khôi sao? Ta sẽ đi!" Bạch Hiểu Tinh buồn bực nói, nam nhân này thật đáng chết, không cho bản thân mình phạm sai lầm dù chỉ một chút.

"Tốt lắm, ta chờ mong màn diễn xuất đặc sắc của ngươi!" Nên là màn diễn xuất đặc sắc, nếu không, nàng sẽ làm hấn tức chết.

Sau đó Thẩm Vạn Xuân truyền tin hoa khôi sắp ra ngoài tiếp khách, bức màn thần bí sắp bị vạch trần.

Bạch Hiểu Tinh nghĩ nếu nàng không làm được tới mức mọi người chờ mong thì sao?

Không ai biết khi nàng rảnh rồi lại bắt đầu nhớ đến nam nhân đang ở phương xa kia, diện^dann&lle3quysdo0mn sau đó liền bắt đầu tự lẩm bẫm, nếu rời khỏi Vạn Xuân Các thì có phải sẽ có thể đi tìm hấn không?

Nhưng cũng không biết hấn đang ở đâu, trước khi đi hấn đã giấu hành tung của mình, nhất là ám vệ, hấn còn cảnh cáo bọn họ, nên bọn họ vốn cũng không biết hấn đi đâu, đây mới là chuyện đầu đầu nhất.

"Ai, Triệu Tử Tu, chàng đứng là tên khốn, nếu không muốn ta đi tìm chàng thì sau này đừng trở lại nữa!" Nàng tự thì thào một mình, ám vệ nói nàng ghi chép lại việc làm trong một ngày của nàng, sau đó có thể dùng bỏ câu đưa tin cho Vương gia, nghe bọn họ nói thế, tay nàng run lên.

Nhưng vẫn ghi chi tiết lại, đợi đến khi Triệu Tử Tu nhìn thấy thì chỉ biết cười, nha đầu này, trong lòng vẫn mang thù.

Bạch Hiểu Tinh suốt ngày vắt hết óc nghĩ làm sao để biểu diễn cho tốt.

Nàng cảm thấy nếu không biểu diễn tốt thì Thẩm Vạn Xuân sẽ lập tức ăn tươi nuốt sống nàng, quan trọng nhất là hấn sẽ không dừng việc dò xét nàng thật là phiền!

"Tiểu thư, ngươi phiền nào cái gì? Muốn trang điểm sao?"

Nàng nhìn thoáng qua tiểu nha đầu, vừa định nói, buổi tối trang điểm làm gì, nhưng nàng đã sai rồi, ở thanh lâu buổi tối mới là lúc để buôn bán, trách không được mà?

"Không cần, ta muốn ngủ, các ngươi muốn làm gì thì làm đi!" Nàng không hề có tác phong của một hoa khôi, tâm trạng rất tốt còn có thể nhàn hạ thêm vài ngày, không hề nóng nảy dù chỉ một chút.

"Dạ, tiểu thư, nô tì lui xuống!" Tiểu nha đầu cũng cảm thấy kỳ quái, trước kia hoa khôi đều phải trang điểm rất lâu, sau đó bắt đầu tiếp khách, chẳng lẽ hoa khôi này ngoại lệ sao? Vận mệnh nàng thật tốt!

Đương nhiên Bạch Hiểu Tinh không biết tiểu nha đầu nghĩ gì, nhưng nàng lại biết Thẩm Vạn Xuân nhất định sẽ tức chết.

"Bạch cô nương, chẳng lẽ ngươi không biết bản thân nên bắt đầu chuẩn bị sao?" Tuy rằng nàng không cần thiết ra ngoài mỗi ngày nhưng lâu lâu vẫn phải xuất hiện? Nếu không nàng nên nói thế nào với lão bản đây?

"Thẩm lão bản sao, ngươi không nên gấp gáp, ngươi nói hoa khôi bị bệnh là được rồi!" Nàng cười hi hi nói, nàng thật sự rất mệt, bởi vì mấy ngày nay nàng chưa hề nghỉ ngơi, nhất là khi Triệu Tử Tu không ở đây, nàng rất nhớ hấn.

"Được, vậy ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, chúng ta chờ mong màn biểu diễn của ngươi!"

"Nhất định, nhất định!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Danh chấn thiên hạ

Edit: susublu

Bạch Hiểu Tinh thật sự không biết dùng cách nào để thu hút sự chú ý của mọi người, để làm cho chức danh hoa khôi của nàng càng thêm thần bí, danh

tiếng cũng tăng thêm một chút, rồi từ bỏ sự nghiệp khi đang ở trên đỉnh vinh quang cũng tốt, như vậy sẽ không đột ngột.

"Ai, thật là buồn chết mất, chẳng lẽ lại đánh đàn sao? Cách này thật quá quê mùa mà? Nếu đánh đàn thì thật không biết sẽ thế nào, dù sao cũng có rất nhiều người biết đánh đàn!" Bạch Hiểu Tinh vừa ngủ, vừa lăm bằm lằm bằm, giờ phút này ám vệ cũng không có ở đây, nếu bọn họ ở thì còn có thể bỏ phiếu quyết định.

Chẳng lẽ phải đi làm văn nhân nho sĩ sao? Nếu đi viết này nọ, nàng có thể dùng bút lông, mặc dù nàng có đầy bụng kiến thức rục rờ của ba ngàn năm văn hóa, nhưng cũng không biết chữ viết ra có khó coi hay không!

Phiền phức quá.

Quên đi, không nghĩ nữa, đi ngủ!

Sáng mai có thể chuẩn bị sau, nàng không muốn hy sinh giấc ngủ đẹp của mình.

Lúc Bạch Hiểu Tinh ngủ mê man, ở trong Vạn Xuân Các, Thẩm Vạn Xuân bận bịu đến sứt đầu mẻ trán.

Trước kia luôn cảm thấy Vạn Xuân Các làm ăn rất tốt, hắn cũng đứng một bên quan sát, sau đó tận hưởng, nhưng bây giờ thì tốt rồi, việc càng lúc càng nhiều.

Còn về chuyện gì thì không cần phải nói, đều là vấn đề khách quý, nhiều khách đến hơn, tuy rằng phục vụ rất tốt nhưng bọn họ vẫn không vừa lòng.

Ví dụ như lúc cô nương không lên biểu diễn, hoặc là muốn loại rượu nào đó nhưng không được đưa tới.

Trước kia hắn không biết rượu của mình tốt như vậy, bọn họ đều muốn uống, diên(dannlle3
"Chủ tử, chủ tử! Thừa tướng đến đây!" Tin tức này thật sự rất chấn động.

Thừa tướng bị thê quản nghiêm, sao hắn dám đến Vạn Xuân Các?

"Chủ tử, thừa tướng đi theo phu nhân!"

Quả nhiên sau khi nói xong, hắn liền buồn bực, hắn nói mà, sao thừa tướng phu nhân có thể không đi theo, nhưng bọn họ cùng nhau dạo thanh lâu? Thì thật sự có chút không thích hợp?

Nhưng hắn nghĩ nhiều rồi, một nhà thừa tướng không phải đến dạo thanh lâu mà là tới tuyển con rể.

Nghe nói sau khi Vạn Xuân Các khai trương lại thì thu hút không ít tài tử, cho nên bọn họ mới nghĩ tới cách này, đến xem thử ở đây có tài tử nào xứng đáng không.

"Được rồi, người nhanh đi sắp xếp đi!" Nếu thừa tướng tuyển con được con rể ở đây thì nhất định sẽ là nước cờ sống, sau này không phải sợ bất cứ hoạt động nào nữa vì nhất định sẽ có người chủ trì.

"Được, nhưng chủ tử không ra xem thử sao?" Tên người làm chưa từ bỏ ý định quay lại hỏi một chút, nhưng lại bị Thẩm Vạn Xuân tức giận mắng.

Hắn coi chủ tử hắn là nô tài mà sai bảo sao?

"Người nghĩ rằng ta và người ai làm công cho ai?" Hắn buồn bực, hắn nhất định là nô lệ của nữ nhân kia.

Chỉ cần nghĩ đến tiểu nha đầu kia nói Bạch Hiểu Tinh đã ngủ, để cho hắn bận rộn một mình ở đây thì hắn tức giận đến bốc hỏa rồi, vì thế hắn cũng phải đi ngủ, không quan tâm nữa.

"Dạ, chủ tử, ta đã biết!" Đã lâu rồi chủ tử chưa nổi giận, cho nên lần này chủ tử nổi giận cũng ngoài dự tính của hắn.

"Người biết là tốt rồi, nhanh đi xuống đi!" Thẩm Vạn Xuân cầm lấy ly rượu, lại uống một ngụm.

Thật là khó uống, không hề ngon như rượu quý của hắn, nhưng cũng tạm chấp nhận được.

"Gia, cần Hoàn nhi đến hầu hạ ngài không?" Gia uống rượu giải sầu một mình không thấy buồn sao?

"Không cần, ta uống một mình được rồi!" Không biết vì sao hắn lại sợ bị Bạch Hiểu Tinh biết, nếu vậy thì nàng có khinh thường hắn không?

"Dạ, gia. Vậy thuộc hạ cáo lui!" Chủ tử đã thay đổi không ít! Ngay cả Hoàn nhi cũng không cần.

"Ta thật sự đã gặp quý rồi, không cần người hầu hạ!" Hắn vừa lăm bằm lằm bằm, vừa uống rượu, nhưng không hiểu sao hắn lại chờ mong màn diễn xuất của nàng ngày mai.

Bạch Hiểu Tinh ngủ một giấc đến sáng, khi tỉnh dậy nàng chỉ chải đầu, cũng chưa nghĩ ra phải biểu diễn cái gì.

Nàng vốn có thể biểu diễn gì đó quyến rũ một chút, giống như múa cột cũng rất tốt.

Nhưng nếu nàng làm như vậy chỉ sợ Triệu Tử Tu đang ở biên cương sẽ giận run lên, chạy thẳng về đây, sau đó đóng gói nàng mang đi.

Thật ra như vậy cũng tốt, nếu hần nếu có thể trở về.

Nhưng nghĩ tới đây là nàng lại nổi giận, nếu hần thật sự trở về thì biên cương làm sao bây giờ, đến lúc đó vẫn sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

"Tiểu thư, người có gì buồn phiền sao?" Nhìn thấy nàng rối rắm, tiểu nha đầu nhìn không được mở miệng hỏi một câu, tiểu thư trông như rất buồn phiền vậy.

"Ta đang nghĩ, nếu ta diễn không tốt thì có hù chết bọn họ không!" Nàng thật sự nghĩ như vậy.

"Sẽ không đâu, nhất định tiểu thư sẽ diễn tốt!" Tiểu nha đầu an ủi, sau đó búi tóc thật đẹp cho nàng, nhìn rất thoải mái.

"Hi vọng là vậy!" Bạch Hiểu Tinh thở dài một hơi, nàng cũng hi vọng là tốt.

"Tiểu Phấn, người đi chuẩn bị cho ta mấy bức bình phong nhỏ, lát nữa ta sẽ dùng đến, đúng rồi, tốt nhất là mua thêm cho ta mấy miếng vải lụa trắng!" Có thể dùng vải để kéo, như vậy cũng không tệ.

"Tiểu thư, ở đây có vải lụa, người muốn bao nhiêu, ta đều có thể lấy cho người!" Tuy rằng tiểu nha đầu không biết nàng muốn làm gì, nhưng nàng lại biết tiểu thư rất giỏi, mọi chuyện ở đây đều do nàng làm, cho nên ở trong lòng tiểu nha đầu, chủ tử đã cực kỳ giỏi rồi.

"Được, ta muốn màu sắc phải tươi một chút!" Nàng đang nghĩ buổi tối nên dùng màu gì, quần áo gì thì mới đẹp.

"Dạ, tiểu thư, ta đã biết!" Tiểu Phấn chạy đi, sau đó liền gặp phải đám hạ nhân vừa mới tỉnh ngủ chuẩn bị hầu hạ chủ tử, nàng cảm thấy bản thân rất hạnh phúc vì được chủ tử lựa chọn, trở thành nha đầu bên người chủ tử.

Nhưng nàng cũng buồn rầu, bởi vì lúc làm việc bọn họ luôn cố ý nhắm vào nàng.

"Tiểu Phấn, tiểu thư nhà người đối với người tốt không? Nghe nói nàng là hoa khôi!"

Hoa khôi đều rất khó hầu hạ, không phải sao? Nhưng vì sao nhìn Tiểu Phấn lại dễ chịu như vậy?

"Không đâu, tiểu thư đối xử với người khác tốt lắm, tuy rằng nàng là hoa khôi nhưng ta cảm thấy tiểu thư không hề kiêu ngạo!" Tiểu Phấn nói rất thật lòng.

"Vậy Tiểu Phấn, người đang muốn làm cái gì?" Các nàng tò mò nhìn mấy thứ nàng cầm, chẳng lẽ vị hoa khôi kia đã có hành động?

Màu đỏ, muốn tấn công kích đỏ mắt, nhưng Tiểu Phấn không biết đạo lý này nên nói cho các nàng biết.

"Tiểu thư muốn gì ta cũng không biết, nhưng có vẻ tiểu thư muốn dùng để biểu diễn!" Nàng nói rất mơ hồ, nhưng đó đều là sự thật!

Đám nha hoàn lập tức buông việc trong tay, sau đó trở về nói cho tiểu thư của mình biết.

Nguyên nhân là gì? Bởi vì nếu tiểu thư được sủng ái, cuộc sống của các nàng cũng sẽ tốt hơn nhiều, dien*dannlle3

Tiểu Phấn không hiểu các nàng muốn làm gì, chỉ cảm mấy thứ này trở về, sau đó nhìn bộ dáng nhân nhả tự tại của tiểu thư nàng liền cảm thấy tiểu thư như vậy mới có tư thái của hoa khôi.

Những người trước kia tuy rằng xinh đẹp, nhưng tâm tư lại rất hung ác, trước mặt và sau lưng khác nhau như hai người khác nhau vậy.

Nhưng tiểu thư thì không như vậy, tiểu thư luôn luôn hòa thuận, cho nên tiểu thư là người rất thiện lương, nàng thích tiểu thư như vậy.

"Tiểu thư, những thứ người muốn đây, người xem thử đi!" Tiểu Phấn nhìn tiểu thư nhu nhược, sau đó lại cầm kia miếng vải kia, muốn bắt đầu khiêu vũ sao?

"Người đứng ở bên cạnh xem là được rồi, ta luyện tập một chút!" Nàng cười nói.

Tiểu Phấn vội vàng đứng qua một bên, nhưng vẫn nhìn không được nói chuyện vừa rồi cho nàng nghe.

"Tiểu thư, ta nói cho người biết một chuyện rất kỳ quái, khi mấy nha hoàn kia nghe ta nói người muốn mấy thứ này liền lập tức đi nói cho tiểu thư bọn họ biết, cũng không biết các nàng muốn làm cái gì!"

Nàng cười cười, biết Tiểu Phấn là người lương thiện, nhưng nàng cứ như vậy thì thật đơn giản, nếu các nàng muốn gian lận, cũng không có khả năng.

"Tiểu thư, người nhìn người kia, còn cười được sao!" Tiểu Phấn cảm thấy tiểu thư rất tốt, tuy rằng nàng không biết bọn họ muốn làm gì, nhưng luôn cảm thấy không đúng.

"Không có gì, bọn họ thích hỏi thăm thì người nói cho bọn họ biết là được rồi." Nói không chừng nàng còn có thể lợi dụng những người đó để rời đi, bỏ được rất nhiều phiền toái, hơn nữa, Thẩm Vạn Xuân cũng không phải người để bọn họ tùy ý làm xằng làm bậy.

"Dạ, tiểu thư, ta đã biết!" Nàng biết tiểu thư không giống họ, nàng là người tốt, không giống những người đó luôn đầy tâm kế.

Bạch Hiểu Tinh bắt đầu luyện tập, nàng phát hiện kỹ năng của bản thân còn chưa mai mọt, vậy thì tốt, nhưng đến khi nàng biểu diễn thì liệu có thuận lợi như vậy không.

Đến tối, mọi người ta tập nập ra vào, Bạch Hiểu Tinh cũng ra mặt.

Thẩm Vạn Xuân đặt cho nàng một cái tên khiến nàng bức mình, tên là Quốc Sắc.

Nàng thật sự không dám đương nổi cái tên như vậy, nhưng hấn lại cứ kiên trì.

"Quốc Sắc!"

"Quốc Sắc! Quốc Sắc!"

"Quốc Sắc! Quốc Sắc! Quốc Sắc!"

Phía dưới mọi người hò hét ầm ĩ, đây là hiệu ứng đám đông mà Thẩm Vạn Xuân chuẩn bị cho nàng, nàng thật sự không thể xem nhẹ năng lực của nam nhân này!

"Người chuẩn bị tốt chưa, bắt đầu đi!" Hấn nhân nhạ nói, hình như cũng rất chờ mong Bạch Hiểu Tinh.

Bạch Hiểu Tinh gạt đầu, sau đó kêu người mang bình phong trắng và vải lụa lên.

"Mọi người yên tĩnh một chút, Quốc Sắc cô nương của chúng ta bắt đầu biểu diễn rồi!" Người chủ trì lớn tiếng nói, sau đó bóng người của Bạch Hiểu Tinh bắt đầu rơi xuống.

Ở trong mắt mọi người, nàng vung bút thành tranh, sau đó vung dải lụa, bắt đầu xoay tròn, mỗi một hình ảnh đều cực kỳ đẹp, làm cho người xem khó quên.

Ám vệ nhanh tay vẽ lại để cho Vương gia đi xem.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Vương gia gửi thư

Edit: susublu

Ám vệ nhìn thấy bức vẽ đó, nếu Vương gia ở biên cương thấy được sẽ hận không thể lập tức đánh cho xong trận mất!

Bạch Hiểu Tinh không hiểu, nàng chỉ biết múa, chắc là ai cũng biết chứ?

Nhưng nhìn biểu cảm của mọi người, sao nàng lại cảm thấy có chút quái dị vậy?

Một đám người trợn mắt há mồm, sau đó nhìn nàng như nhìn quái vật.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Vạn Xuân, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

"Không có gì, người biểu diễn rất tốt, bọn họ chỉ không kịp hồi thần thôi!" Nếu không phải Thẩm Vạn Xuân bị nàng nhìn chăm chăm thì đoán chừng cũng không hồi thần kịp.

Hấn cũng không ngờ, hành vi của nàng thật sự là nữ tử hiếm có trong thiên hạ.

Đúng hơn là không có, đúng là tài hoa kinh hãi người đời mà!

Tài hoa gì?

Nhìn bức tranh được vẽ trên tấm bình phong, bọn họ vốn không tin một nữ tử lại có được tài hoa tuyệt vời như vậy, còn có kỹ thuật nhảy yếu diệu kia nữa, tuy rằng che mặt nhưng với dáng người hoạt bát nhanh nhẹn thì cũng đủ biết nàng là tiểu mỹ nhân hiếm thấy rồi.

Cho nên bọn họ đều ngây dại, những người tự nhận là tài tử khi nhìn thấy được nàng thì còn ai dám nói mình là tài tử nữa? Đúng là tự rước lấy nhục!

"Rốt cục nữ nhân đó làm bằng cách nào? Quả thực không thể tưởng tượng được!" Những người đó đều kinh sợ cảm thán, có một số người còn tò vò về tham lam muốn có nàng.

"Đúng vậy, không hổ là hoa khôi, là bộ mặt của chỗ này, đúng là giỏi!" Giọng nói của bọn họ đều rất thỏa mãn, tất cả đều nói lời khen ngợi.

Bạch Hiểu Tinh không nghe bọn họ nói, nhưng nàng nghiêm túc cảm nhận được những nữ nhân khác đang ghen tị.

"Tiểu thư, ta bảo vệ ngươi!" Tiểu Phấn rất trung thành, nhìn thấy các nàng như vậy đã biết được các nàng đang nghĩ gì.

"Không sao, các nàng sẽ không làm gì được ta!" Bạch Hiểu Tinh biết các nàng bắt nạt, nhưng ở Vạn Xuân Các này các nàng cũng biết mình sắp trở thành chủ nhân ở đây.

"Dạ!" Tính tình Tiểu Phấn thiện lương, cho nên sẽ bị người ta hại, bởi vì các nàng không dám làm khó mình cho nên chỉ có thể xuống tay với kẻ yếu, điển[đann

Lúc Bạch Hiểu Tinh nhìn nàng, nàng cũng biết không ít người đổ mắt nhìn Tiểu Phấn, có lẽ cuộc tranh đấu giữa các nha hoàn cũng bắt đầu rồi.

Nàng có chút do dự, nên để các nàng tự tranh đấu hay là bảo vệ nàng, dù sao người đơn thuần như vậy cũng không nhiều lắm.

"Tiểu Phấn, ngươi không cần nhường nhịn, phải bảo vệ bản thân giống như lúc ngươi bảo vệ ta! Nếu ngay cả bản thân mà ngươi còn không tự bảo vệ được thì sao có thể bảo vệ ta được?" Lời nói của Bạch Hiểu Tinh có hàm ý, nhưng cũng không thể không nói ý ám chỉ của nàng có tác dụng rất tốt.

Mỗi một câu đơn giản của người nào cũng đều có thể ảnh hưởng đến người khác, cho nên đối với lời nói của Bạch Hiểu Tinh, nếu Tiểu Phấn thật sự nghe hiểu thì sẽ biết cách đứng lên phản kháng.

Bạch Hiểu Tinh nói xong cũng bắt đầu đi chỉnh đốn lại chuyện của thanh lâu, nàng muốn nhìn xem rốt cục ở đây có bao nhiêu tiền, nhưng điều quan trọng nhất là suy nghĩ xem sau này nên lấy tin tình báo thế nào.

Nhưng nàng còn chưa chuẩn bị xong mọi thứ thì đã nghe tin Thẩm Vạn Xuân đến đây, không biết hẳn lại muốn làm gì nữa.

Bạch Hiểu Tinh nhìn hần chăm chăm, sau đó cảm thấy rất xấu hổ, bởi vì hần cứ luôn nhìn nàng như vậy, hơn nữa ánh mắt cũng không chuyển động, như vậy kêu nàng không khủng hoảng thế nào được?

Nàng không biết nam nhân trước mắt này cũng sắp điên lên giống đám người dưới lầu rồi.

Trong mắt những người đó đầy nóng cháy, khát vọng, và sùng bái Bạch Hiểu Tinh, từ đây tên Quốc Sắc này đại diện cho hoa khôi nổi tiếng nhất trong thiên hạ.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh không biết là nàng đã khiến bao nhiêu nam nhân yêu, chộc bao nhiêu nữ nhân tức giận.

Nếu đám người này cố ý nói thân phận của nàng ra ngoài thì sẽ mang đến rất nhiều phiền phức, nhưng điều phiền phức đó là cái gì mới được? Tốt xấu đều có, tóm lại bản thân nàng chính là một phiền phức rồi.

"Ngươi có chuyện gì thì nói thẳng đi, nếu không người khác sẽ cho rằng ta làm chuyện gì có lỗi với ngươi!" Nàng cười duyên, sau đó cho hần đi vào phòng.

Tiểu Phấn pha trà cho bọn họ, Bạch Hiểu Tinh nhìn sổ sách, sau đó bắt đầu thanh toán mọi thứ giữa bọn họ.

"Thẩm lão bản, là như vậy, những điều khoản giữa chúng ta nên thanh toán sòng phẳng, ta cảm thấy cứ tiếp tục phát triển theo chiều hướng này rất tốt, nhưng từ từ sẽ bị bắt chước, sau đó sự cạnh tranh trong lâu sẽ rất lớn!" Bạch Hiểu Tinh nghiêm túc phân tích, nhưng Thẩm Vạn Xuân lại nở nụ cười.

"Chẳng lẽ ngươi không biết nhân vật đại diện cho Vạn Xuân Các lúc này chính là ngươi, ngươi nên biết rằng cái vũ đạo đó của ngươi cho dù có khó luyện cũng phải mất nhiều năm mới nhuần nhuyễn, huống chi ngươi lại có tài hoa như vậy!" Hần nhân nhậ nói xong, bộ dáng thì giống như không quá để ý, nhưng đáy lòng lại hi vọng nàng mãi mãi trở thành trụ cột tinh thần cho chỗ này.

"Ta sao? Đừng đùa!" Nàng thi vẽ tranh chỉ vì muốn làm theo cách người cổ đại mà thôi.

Nhớ đến mấy bà thím trong phim truyền hình Hoàn Châu Cách Cách của Quỳnh Dao, vẽ tranh có thể khiến Lão Phật gia và Hoàng đế vui, cho nên nàng mới bắt chước, nhưng nàng chỉ thêm vài vũ đạo đòi hỏi yêu cầu cao hơn một chút thôi.

"Ta không đùa, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy người dưới lầu đều gọi tên của ngươi sao? Tên của ngươi vang vọng cho tới bây giờ vẫn chưa tắt!" Thẩm Vạn Xuân mở cửa, tiếng reo hò cũng vọng vào.

"Quốc Sắc, Quốc Sắc, Quốc Sắc!"

Bạch Hiểu Tinh tròn tròn mắt, rốt cục đây là tình huống gì, nàng chỉ trình diễn bình thường thôi, chuyện này đã vượt qua khỏi sự khống chế của nàng.

Nàng nhìn thoáng qua hai ám vệ phía sau, tuy rằng nàng nhìn không thấy nhưng cũng có thể cảm giác được mọi chuyện đã đi quá xa, hơn nữa còn rối loạn quá lớn.

"Các người không nói cho chủ tử các người biết chứ?"

"Chúng ta sẽ nói cho chủ tử biết!"

Có thể không nói cho chủ tử biết sao? Nữ nhân của bản thân bị nam nhân khắp thiên hạ nhớ thương, bị nữ nhân khắp thiên hạ hận, có thể không nóng nảy sao?

Nếu đối lại là người khác, có mấy ai không nóng nảy chứ?

"Được rồi!" Bạch Hiểu Tình cũng sớm nghĩ ra, cũng biết rằng không thể nào, vì vậy nên ngoan ngoãn ở trong đây làm bình hoa vậy.

"Thâm lão bản, tuy rằng người nói có lý, nhưng ta không muốn ở trong này quá lâu, tốt nhất là tìm thời gian thích hợp rồi tuyên bố ta chết rồi đi!" Nàng không hề tâm nói, khiến Thâm Vạn Xuân âm thầm xem thường.

Có ai tự nói mình chết chứ, chỉ có nữ nhân ngu ngốc này mới nói ra những lời như vậy thôi.

"Quên đi, chúng ta vẫn nên thương lượng chuyện trong lâu đi, như vậy người cũng sẽ có chuyện để làm!" Hắn cảm thấy hiện tại cũng chỉ có chuyện này mới khiến nàng để tâm.

Nếu không phải biết nàng là nữ nhân của Triệu Tử Tu, thì hẳn cảm thấy hắn sẽ chủ động đào sâu vào, không biết vì sao, nhưng càng nhìn thì lại càng cảm thấy nàng rất đặc biệt, làm cho hắn nhìn không được muốn thân cận.

"Được rồi, đây là sổ sách đúng không, ta đã đồng ý sẽ làm hoa khô ở đây một năm, cho nên thu nhập của ta sẽ là một nửa, nhưng hiện tại nếu người thấy được ta sẽ lập kế hoạch để cho Vạn Xuân Các kiếm được gấp đôi, cho nên điều người nên làm là đưa ra quan điểm!" Bạch Hiểu Tình đặc ý dằn dặt nói, không phải nàng khoe khoang, nhưng nàng cảm thấy đây là cái mà mình nên có.

"Được, người muốn cái gì ta cũng cho, nhưng ta chỉ có một điều kiện!"

"Điều kiện gì, người nói đi!"

"Trong vòng một năm người phải ở trong lâu, hành tung của người cũng tự do, chỉ cần cộng dồn lại đủ một năm là được!" Đây là nhượng bộ lớn nhất của hắn.

Bạch Hiểu Tình suy nghĩ, nếu nàng ở trong đây thì cái chỗ này cũng chính là của nàng rồi.

Trong vòng một năm, nàng có thể đào tạo được một hoa khô, hiện tại mục tiêu lớn nhất của nàng chính là tìm được một nữ tử thích hợp để thế vị trí của mình.

Nàng suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

"Được, ta đồng ý, cứ dựa theo ý của người đi, mặt khác, người phải đi tìm một nữ nhân có khí chất đến đây, ta muốn bồi dưỡng nàng thành vương bài trong Vạn Xuân Các của chúng ta, không nhất định phải khuynh quốc khuynh thành, chỉ cần khí chất cao là được rồi!" Nếu hoa khô đều là bình hoa sẽ không tốt, diện(đam

"Được, chuyện này ta sẽ đi làm!" Thâm Vạn Xuân thấy nàng đồng ý, cũng thầm nhẹ nhàng thở ra, thoải mái hơn.

Nhưng Bạch Hiểu Tình lại lo lắng muốn chết, lần diễn xuất này, cũng không biết hắn ở nơi xa xôi đó sẽ phản ứng thế nào? Có phải sẽ đến tìm nàng hay không.

Hành động của ám vệ quá nhanh, mới ba ngày mà bọn họ đã nhận được thư trả lời.

Đáp án là lần sau không thể tiếp tục diễn nữa. Bạch Hiểu Tình nghiêng đầu, nhưng cũng muốn vậy, vì để cho hắn an tâm đánh giặc, nên không muốn làm cho hắn phân tâm.

"Tiểu thư, đây là thư chủ tử đưa cho ngài!" Ám vệ nhẹ nhàng đưa một phong thư lên, lúc nhìn thấy những nét chữ hữu lực, tim nàng cũng đập bình bịch.

"Được, các người lui xuống nghỉ ngơi một lát đi!" Mỗi ngày đều bảo vệ nàng cũng sẽ rất mệt, tuy rằng nàng biết bọn họ luân phiên nhau bảo vệ, sau đó luân phiên đi nghỉ ngơi, nhưng vẫn là ngày đêm không ngừng ở bên cạnh nàng.

Mở thư ra, nàng thấy được hai chữ Tình Tình cực kỳ vận vẹo, nhưng lại rất dễ xem, có đầy sự nhớ nhung trong đó.

"Tình Tình, ta rất nhớ nàng, ở đây mọi thứ đều tốt, nhưng nghe nói nàng bị người ta nhớ thương nên ta nóng lòng, nhưng nàng là nữ nhân của bốn vương nên bốn vương không cho phép ai cướp đoạt nàng, chờ gia trở về sẽ thương nàng thật tốt." Nội dung bức thư này rất ái muội, khiến cho người ta nhớ tới những lời thỏ thẻ giữa những đôi tình nhân.

Bạch Hiểu Tinh đọc thư xong thì đặt nó lên ngực, trong lòng cảm thấy cực kỳ ngọt ngào.

Ít nhất ở phương xa còn có người nhớ nhung mình, có người khiến mình bận tâm.

Nàng cấp tốc hạ bút viết cho hắn một bức thư.

Không, chính xác mà nói là hai chữ mới đúng! Trong mắt nàng toàn là sự tinh ranh, nam nhân bá đạo này nên bị giáo huấn một chút.

Nhưng đối với nàng mà nói tin hân bình an mới là niềm hạnh phúc lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Người lạ đột kích

Edít: susublu

Lúc Bạch Hiểu Tinh mới buông lá thư thì thấy có một người xuất hiện trong phòng không biết từ khi nào.

"Phượng Nghiêu, sao lại là ngươi?" Bạch Hiểu Tinh không dám tin nhìn người đứng trước mắt, hấn vào bằng cách nào?

Nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh kinh ngạc, Phượng Nghiêu cũng không thấy ngạc nhiên.

Dù sao nàng không biết được là hấn thích tới đây, khi hấn đã thấy được màn biểu diễn của nàng, thật sự là ngoài dự kiến của hấn, đây đúng là Bạch Hiểu Tinh mà hấn biết sao? Sao lại cảm thấy khó hiểu như vậy.

Nhưng điều khiến hấn cảm thấy kỳ quái là ý tưởng cải cách của nàng, thật sự quá khó tin, những thứ ở đây đều do một tay nàng tạo ra.

Nàng thật sự chỉ thay đổi bản thân thôi sao? Nếu vậy, vì sao trước kia nàng không làm như thế?

Những điều khác thường của nàng khiến hấn cho rằng đây là một người khác, rốt cục nàng là ai? Hấn tự hỏi vô số lần nhưng lại không có kết quả gì.

"Ngươi cũng không nghĩ ta sẽ đến tìm ngươi đúng không? Thật ra ta cũng không nghĩ tới, nhưng ta lại tự giác đi tìm ngươi!" Phượng Nghiêu nói rất lạnh nhạt, nhưng không ai biết thật ra trong lòng hấn đã dâng trào mãnh liệt, bởi vì hấn thật sự không thể nghĩ ra được lý do nào hay hơn để đến gặp nàng.

"Cũng tốt, ngươi ngồi xuống uống chén trà đi!" Nàng nên nói cái gì đó, nhưng nàng lại không biết, chỉ biết mời hấn uống chén trà thôi, dù sao người ta cũng là khách, nhưng nếu ám vệ báo cáo cho Triệu Từ Tu biết thì sợ là bình đám chưa lại bắt đầu bẽ mặt, cho nên vẫn phải giữ khoảng cách.

"Ta không biết là giữa chúng ta phải giữ khoảng cách xa như vậy, ngươi không thể đến gần hơn một chút sao?" Phượng Nghiêu nói rất ủy khuất, sao trước kia hấn không cảm thấy nàng mê người như vậy chứ?

Nhưng khiến hấn cảm thấy tức giận là nàng lại lựa chọn yêu Triệu Từ Tu, đây là việc hấn không hề nghĩ tới.

"Giữa chúng ta cũng không thân đến mức đó, cho nên vẫn giữ khoảng cách xa một chút thì sẽ tốt hơn!" Nàng nhàn nhạt cự tuyệt, không muốn để cho mọi chuyện trở nên quá phức tạp, bởi vì quá phức tạp nên nàng không biết giải quyết thế nào, nàng không phải là người thích phiền phức.

Trong mắt Phượng Nghiêu có rất nhiều cảm xúc, nàng không phải không biết, chỉ lựa chọn lảng tránh mà thôi, ngay từ đầu đã lựa chọn như vậy rồi thì không nên làm ra chuyện khiến mình hối hận, như vậy đối với ai cũng công bằng.

"Ngươi đang trốn tránh ta sao?" Hấn nói rất chắc chắn, bởi vì hấn có thể đọc ra ý đó trong mắt nàng.

"Xem như là vậy đi!" Nàng nhẹ nhàng trả lời bằng quơ, bởi vì không biết nên trả lời thế nào, cho nên mới càng phải nắm chắc vận mệnh của mình, không nên khiến mình hoang mang.

"Ngươi giỏi lắm, không ngờ ta lại thích ngươi!" Không biết vì sao hấn lại vội vàng nói rõ tâm ý của bản thân như vậy, biết rõ nàng đã là nữ nhân của Triệu Từ Tu nhưng vẫn cứ muốn đi trêu chọc nàng.

"Ngươi muốn nói gì, ta đều biết nhưng ta không xứng với ngươi, ngươi có thể tìm được người tốt với ngươi hơn!" Nàng nhàn nhạt trả lời, vốn không hề động tâm vì những lời nói của Phượng Nghiêu mà chỉ cảm thấy khá xúc động, điên(dan

"Rốt cục là ngươi cảm thấy thế nào?" Phượng Nghiêu không biết nên mở miệng nói gì, "Nếu nam nhân kia yêu ngươi thì sao có thể để ngươi đến chỗ này được, ngươi nhìn ngươi đi!"

Đúng vậy, chẳng lẽ để nàng đến thanh lâu là cách yêu một người sao? Sao hấn lại nhẫn tâm để cho nữ nhân của mình đến đây làm hoa khôi chứ?

"Đây là ý của ta, là ta muốn tới không liên quan đến hân!" Chính nàng muốn tới đây, quả thật đúng là như thế, nếu không phải nàng muốn đi thì ai có thể ép nàng tới đây được? Tuyệt đối không có khả năng, thứ mà nàng đã không muốn thì dù có hóa thành cát bụi, cũng không ai thay đổi được.

"Chính ngươi muốn tới, ngươi lại vì hân mà làm đến mức này sao?" Hân càng tức giận hơn, tức giận vì sao nàng có thể trở thành nữ nhân của người khác, cam tâm tình nguyện làm việc, trả giá vì người khác.

"Đúng, ta yêu hân!" Nàng nói chắc như đinh đóng cột, làm cho hân xót xa, làm cho hân cảm thấy bất đắc dĩ.

Hân nở nụ cười khổ, "Nếu không có mấy chuyện trước kia, ngươi có yêu ta không?" Hân hỏi, trong lòng nghĩ có phải vẫn còn cơ hội hay không.

"Sẽ không!" Nàng lại dập tắt hi vọng của hân, nàng không phải người ngốc mà không nhìn ra hân đang nghĩ cái gì, cho nên vẫn nên sớm chặt đứt ý niệm của hân sẽ tốt hơn.

"Rốt cục ngươi muốn như thế nào?"

"Ta muốn ngươi nhanh chóng rời đi!" Bạch Hiểu Tinh lại lạnh lùng mở miệng, Phụng Nghiêu cảm thấy đúng là bản thân đến không đúng lúc, hân đến đây để chịu mà.

"Được, ta sẽ đi, nhưng trước khi đi ta muốn nói cho ngươi biết có lẽ ngươi nên sẽ gặp phiền phức!" Hân chỉ nhắc nhở tới đây, vốn muốn bảo vệ nàng, nhưng nàng lại giống một con nhím xù lông, lúc nào cũng phòng bị hân, cho nên hân không thể không rời đi.

Đợi đến khi Phụng Nghiêu rời đi thì ám vệ càng thấy nghiêm trọng, bởi vì đã có nguy hiểm muốn tới gần.

Nhưng điều làm cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc là người này thật sự rất đáng yêu, bởi vì mặc dù hân như vậy nhưng lại phải rất nhiều người bảo vệ vương phi tương lai của bọn họ, tuy rằng bọn họ không thích nhưng vương phi sẽ được bảo vệ, nhưng hiện tại không phải là lúc để hành động theo cảm tính.

Ám vệ nhận được tin tức liền gửi một bức thư cho Triệu Từ Tu ở phương xa.

Trong lòng Triệu Từ Tu cũng rất lo lắng, Tinh Tinh sắp gặp nguy hiểm, đây là chuyện hân không bao giờ muốn nhìn thấy, hân cũng không thể không quan tâm, lần này hân không ở bên cạnh nàng, hi vọng chuyện này có thể trôi qua, bởi vì đây hân không thể làm gì được.

Còn có chuyện Phụng Nghiêu xuất hiện nữa, tuy rằng trong lòng hân rất không thoải mái, nhưng lại vẫn nhịn xuống, bởi vì tuy rằng Phụng Nghiêu thích nữ nhân của hân, nhưng sẽ không làm chuyện gì xấu, là một quân tử, hơn nữa lần này có hân bảo vệ thì nàng sẽ an toàn không ít.

Nếu có thể, hân thật sự muốn lập tức trở về sau đó canh giữ bên cạnh nàng, trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng, nhưng chiến sự khẩn cấp, thật sự không thể phân thân. Vì sao cứ nhất định phải bắt hân lựa chọn giữa chuyện nước và chuyện nhà, hân thật sự có chút mờ mịt rồi.

"Vương gia, chiến sự căng thẳng, quân địch đánh bất ngờ!"

"Tốt lắm, bốn vương tự lãnh binh xuất trận!" Triệu Từ Tu cất thư, sau đó bắt đầu bố trí chiến sự, ít nhất không nên để cho bản thân xảy ra chuyện, nếu không hân sẽ không về gặp nàng được?

Triệu Từ Tu ở đây đánh trận, Bạch Hiểu Tinh ở bên kia cũng rất bận rộn.

Nàng cũng không thêm đặt lời của Phụng Nghiêu vào lỗ tai, bởi vì hiện tại nàng bận rộn chuyện trong lâu, sau đó còn muốn đi ra ngoài tìm Triệu Từ Tu, nàng muốn làm chuyện này là vì nàng thật sự không thể yên lòng được.

Trên chiến trường, mỗi ngày đều có người được tiến bước, không ai biết người tiếp theo sẽ là ai? Cho nên nàng muốn đến đó, lúc nào cũng có thể ở cùng hân, ít nhất hai cái bọn họ có thể quý trọng mỗi một phút giây ở bên nhau.

"Thẩm lão bản, ta cảm thấy mấy nữ nhân này không tệ, chúng ta có thể bồi dưỡng các nàng một chút, sau đó dạy vũ đạo mà các nàng muốn học!" Nàng nhìn kỹ thuật nhảy của vài nữ nhân, cảm thấy rất thích hợp với vũ điệu đường phố, âm nhạc sống động như vậy cũng không tệ, có thể thử một lần.

"Được, ta nghe ngươi!" Hiện tại Thẩm Vạn Xuân không còn hoài nghi năng lực của Bạch Hiểu Tinh nữa, nàng nói như nào thì sẽ là như vậy.

Bạch Hiểu Tinh cũng thật sự kinh ngạc, hân cứ đồng ý như vậy sao? Nhưng nếu hân đồng ý thì mọi chuyện cũng đơn giản hơn một chút, cho nên nàng nhớ kỹ từng người, sau đó liền bắt đầu nghiêm túc làm việc.

Còn một chuyện nữa chính là cải tạo nhạc cụ, nàng nhất định phải làm ra những nhạc cụ này, bởi vì nhạc cụ mới là điều quan trọng nhất, tình trạng buồn bán ở chỗ này đều dựa vào nhạc cụ, cho nên nàng mới muốn cải tạo cho sinh động hơn, nàng cảm thấy nếu có âm nhạc sống động thì sẽ có rất nhiều cảm giác tươi mới.

Nhưng nàng không phải là nhạc sĩ, cho nên nếu muốn cải tạo âm nhạc thì phải hợp tác với nhạc sĩ, nhưng đi đâu để tìm một nhạc sĩ có thiên phú chứ? Đây mới là chuyện khiến nàng nghĩ nhiều nhất, nhạc sĩ có thiên phú cũng không nhất thiết phải chơi nhạc cụ giỏi!

Bạch Hiểu Tinh ưu sầu nhíu mi, nhưng chính nàng lại tô mực lên giấy, sau đó chấm đàn tranh, những loại nhạc cụ này nàng đều đã cân nhắc một lần, hi vọng có thể tìm ra một ít linh cảm nhưng dù sao nàng cũng không phải chuyên gia mà cái gì cũng biết, nếu cái gì nàng cũng biết thì không cần ai đến chỉ

bảo nàng rồi.

"Ai, thật là phiền quá!" Nhưng mấy ngày nay Bạch Hiểu Tinh đều không gặp tiểu nha đầu hay xuất hiện bên cạnh mình, cũng không biết nàng ta làm gì, chẳng lẽ là bị người khác ức hiếp?

Quả thật tiểu Phấn bị người khác ức hiếp, hơn nữa nàng vẫn khắc sâu những lời tiểu thư nói, cho nên nàng âm thầm hạ quyết tâm muốn phấn đấu một lần, bắt đầu sống một cuộc sống không giống trước kia nữa, nàng muốn ức hiếp lại những người dám ức hiếp mình.

Không phải đám nha hoàn này ghen tị với mình sao? Nhưng nàng sẽ không để cho mình bị đánh không công, vì bảo vệ tiểu thư, nàng phải trở nên kiên cường, tuy rằng nàng không phải người tài giỏi nhưng nàng cũng biết nếu để cho người ta ức hiếp thì sẽ bị ức hiếp cả đời.

"Những người nào ngày đó đánh ta thì đi ra hết cho ta!" Nàng lớn tiếng nói xong, ánh mắt của nàng đầy ý lạnh, tuy rằng đây là lần đầu tiên nàng phản kháng, nhưng nàng đã quyết định phải liều chết với bọn họ!

Không chết không bỏ qua, đám người này nhất định phải bị giáo huấn!

Ngoại trừ Bạch Hiểu Tinh ra những người đánh nàng là đám nha đầu của mấy vị cô nương trong lâu, các nàng ý được chủ tử sủng ái, nếu không thích ai thì sẽ ý thể ức hiếp người.

Tuy rằng tiểu Phấn ở bên cạnh hoa khôi nhưng lại dễ bị ức hiếp, hơn nữa các cô nương nói, tuy rằng nàng là hoa khôi, nhưng nơi này vẫn là địa bàn của các nàng, nhất định phải do các nàng nói mới tính cho nên bọn họ mới là người đứng đầu, không cần biết nàng là loại người nào.

Nhưng hiển nhiên các nàng đã sai rồi, Bạch Hiểu Tinh không ra tay thì thôi nhưng nếu ra tay thì các nàng sẽ không có kết cục tốt, Bạch Hiểu Tinh không biết bản thân mình thờ ơ nên bọn họ mới được nước làm tới, không thêm kiêng nể mà đi ức hiếp người mới, nếu nàng biết thì nhất định nàng sẽ lập uy, điển;dannle3*quysdo0n đuổi hết mấy người tự cho là đúng này ra ngoài.

"Là chúng ta đánh đó, ngươi muốn thế nào? Ngươi chỉ là một tiểu nha đầu chẳng lẽ còn muốn trả thù chúng ta sao? Ngươi đúng là rất đáng yêu!"

Các nàng kiêu ngạo nói xong, thân nhiên cảm thấy mình chính là một nửa chủ tử của đám nha hoàn, cho nên các nàng càng kiêu ngạo hơn.

Nhưng các nàng lại không biết, hiện tại tiểu Phấn đi chân trần sao có thể sợ đám người đi giày như bọn họ? Cho nên nàng đã nghĩ, dù có đánh chết bọn họ cũng không đủ.

Không biết có phải Bạch Hiểu Tinh đột nhiên nghĩ tới chuyện này hay không mà liền phải ám vệ đi qua đó, nếu nàng gặp nguy hiểm thì cũng có thể giúp đỡ một chút.

Ám vệ cũng không phải người ngu, lúc thích hợp liền ra tay, nhưng tiểu Phấn cũng rất lợi hại, thấy đám người kia không còn đáng về nha hoàn nữa thì liền bắt đầu bùng nổ.

Sao các nàng có thể chịu được cách người điên đánh người, bỗng chốc liền bị dọa sợ, nên tùy ý để nàng đánh, xem chút bị đánh chết.

Tiểu Phấn cảm thấy mới đánh nhau lần đầu tiên mà đã thuận lợi như vậy rồi, lúc ám vệ ra tay cũng chỉ thuận tiện giải quyết vài người có võ công thôi, có thể dồn người khác vào chỗ chết thì chỉ sợ những người này có lòng bất chính.

Bạch Hiểu Tinh nghe thấy tin tức của tiểu Phấn thì trong lòng rất vui mừng, nha đầu này làm tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Dạy người khác cách cư xử

Edit: susublu

Tiểu Phấn làm như vậy, nàng cảm thấy không tệ, nhưng dù sao Tiểu Phấn cũng là một cô nương thiện lương, cho nên đối phó với những người đó cũng không tốt.

Hơn nữa những người đó nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn kế để trả thù Tiểu Phấn, khiến cho nàng sống không bằng chết, như vậy Tiểu Phấn sẽ phải chịu thiệt, cho nên nàng phải dạy Tiểu Phấn một chút.

Nếu có thể, Tiểu Phấn là người thích hợp nhất, Thẩm Vạn Xuân không có thể giúp nàng làm việc cả đời, có thể Tiểu Phấn sẽ là lựa chọn tốt nhất để giúp đỡ nàng, cho nên nàng phải nắm giữ tốt, để cho nàng ta trở thành một người đủ tư cách đứng trên mọi người.

Thật ra không phải chỉ có nam nhân mới có dã tâm, dù là nữ nhân thiện lương cỡ nào thì trong lòng cũng sẽ bòn chòn, vẫn sẽ hướng về quyền lực, nếu

không thì sao Vô Tắc Thiên có thể từ một tiểu nha đầu trở thành một nữ hoàng của một quốc gia, trăm phương ngàn kế dùng sắc để dụ dỗ, trở thành phi tử của vua, tất cả những điều này đều là vì lòng tham mà ra.

Tuy rằng nàng không thể huấn luyện nàng ta trở thành một người đầy dã tâm nhưng tuyệt đối sẽ không còn là một tiểu nha đầu không rành chuyện đời, nữ nhân như vậy chỉ có thể sống tốt khi được nam nhân sủng ái, nhưng ở thời loạn thế, người như vậy chỉ có một kết cục, đó là chết!

Bạch Hiểu Tinh nghiêm túc lo lắng về chuyện này, nàng thích làm một vài chuyện mà mình nắm rõ trong lòng bàn tay, hơn nữa còn lo lắng cho Tử Tu đang ở bên ngoài, cũng không biết khi nào mới có thể trở về, hoàng đế lại không có ý tốt, cho nên nàng phải chuẩn bị mọi thứ thật tốt.

Nhưng điều khiến cho nàng cảm thấy khó nghĩ là nàng không biết nên làm thế nào.

Phượng Nghiêu đột nhiên xuất hiện, nàng không biết mục đích của hắn là cái gì, Phượng Nghiêu nói hắn thích nàng, nhưng loại thích này tuyệt đối không đơn giản. Điều này càng khiến cho nàng cảm thấy hoảng sợ!

Dù là tình huống nào thì nàng cũng đều phải chuẩn bị cho mình thật tốt.

"Tiểu Phấn đâu? Nàng đi rồi sao?" Bạch Hiểu Tinh hỏi ám vệ bên cạnh mình, hẳn là bọn họ biết, nàng nhớ là nàng có ra lệnh cho bọn họ đi quan sát tiểu nha đầu kia, không nên để xảy ra chuyện.

Ám vệ nhìn nàng sốt ruột, sau đó nói Tiểu Phấn luôn ở trong phòng của mình, rồi đi chuẩn bị đồ ăn cho Bạch Hiểu Tinh.

Những nha đầu khác đều tìm nàng gây chuyện, có khả năng sẽ hạ độc trong đồ ăn, dienn*dannlle3#quysd0n nhất cử lưỡng tiện, loại bỏ được Bạch Hiểu Tinh mà cũng có thể để Tiểu Phấn bị dạy dỗ.

"Các người đi giám thị cho kỹ, ta muốn biết là nha hoàn nào ác độc như vậy, ta sẽ khai đao nàng ta!" Nàng biết người ở đây lâu năm, tuy bên ngoài tôn kính nàng nhưng nhất định sẽ tính toán sau lưng nàng.

Bạch Hiểu Tinh muốn tìm thử xem tiểu nha đầu đó là ai, không biết ai mà lại có tâm tư như vậy, tốt nhất là có thể lôi hết ra xử quyết một lần, để cho bọn họ biết nàng không phải là người hiền lành.

Nàng dự đoán sẽ là tiểu nha đầu của mấy hoa khôi kia, bọn họ sẽ xuống tay, bởi vì bọn họ hận vì Tiểu Phấn đã cướp đi vị trí tôn quý vốn thuộc về mình.

Nhưng nàng thật không ngờ, người xuống tay lại là tiểu nha đầu hầu hạ bên cạnh Thẩm Vạn Xuân.

"Các người thấy rõ chứ?"

"Thấy rõ!"

Tâm trạng Bạch Hiểu Tinh phức tạp, chẳng lẽ là ý của Thẩm Vạn Xuân? Nhưng Thẩm Vạn Xuân không nên làm như vậy mới đúng, rốt cục nàng đã hiểu sai cái gì.

"Các người mời Tiểu Phấn đến đây, sau đó mang một con chim qua đây!" Nàng muốn cho Tiểu Phấn biết con người hiểm ác tới đâu, dạy dỗ nàng một bài học để nàng biết con người luôn luôn tính kế nhau, không phải ai cũng đều thiện lương.

"Dạ, tiểu thư, chúng ta đi ngay!" Ám vệ lĩnh mệnh rồi đi, mời Tiểu Phấn và Tiểu Hồng bên cạnh Thẩm Vạn Xuân đến trước mặt Bạch Hiểu Tinh.

"Tham kiến Quốc Sắc tiểu thư!" Tiểu Hồng cung kính nhìn nàng, trên mặt như không có chuyện gì xảy ra, rất tôn kính nàng, nếu xem nhẹ cảm xúc trong mắt nàng thì sẽ thật sự tin tưởng nàng vô tội.

"Người đứng lên đi! Hôm nay ta muốn cho người xem, ta xử trí hạ nhân như thế nào!" Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt nói.

Thân thể Tiểu Hồng run lên, chẳng lẽ nàng phát hiện rồi sao?

"Tiểu thư, Tiểu Phấn cô nương đến rồi!" Ám vệ hành lễ với nàng, sau đó để Tiểu Phấn đi lên.

Mắt Bạch Hiểu Tinh đầy phức tạp nhìn nàng, không phải là mình ích kỷ, sau hôm nay sẽ không còn cô nương thiện lương này nữa mà chỉ có Tiểu Phấn của Bạch Hiểu Tinh!

"Tiểu Phấn, người biết tội chưa?" Bạch Hiểu Tinh lạnh lùng nói, sỗ dĩ nói như vậy là vì nàng muốn Tiểu Phấn cảm thấy sợ hãi.

"Tiểu, tiểu thư, ta làm sai cái gì!" Tiểu Phấn thật sự sợ hãi, không biết tiểu thư đang nói chuyện gì!

Bạch Hiểu Tinh vẫy tay, sau đó kêu người mang đồ lên, đó là một chén tổ yến đặc, sau đó để con chim ăn một miếng, không lâu sau, mất liền đổ máu, rồi té trên mặt đất mà chết!

"A a! Nó đã chết, sao nó lại chết!" Tiểu Phấn sợ hãi nói, nàng không dám nghĩ, nếu tiểu thư uống cái này thì người chết chính là tiểu thư đúng không? Nàng rất sợ, dienn*dannlle3#quysd0n nhưng may mắn là tiểu thư không có việc gì.

"Tiểu thư, may là ngươi không sao! May là ngươi không sao!" Tiểu Phấn sốt ruột nói, miệng lẩm nhẩm.

Trong mắt Bạch Hiểu Tinh đầy vẻ đau lòng, đứa nhỏ này, luôn nghĩ cho nàng mà không nghĩ là người khác hãm hại mình.

"Ngươi cũng biết vậy sao, đây là tổ yến ngươi hãm, hiện tại xảy ra chuyện này, có phải là ngươi hạ độc không?" Nàng lạnh lùng nói, trong mắt không có độ ấm, Tiểu Hồng nhìn Tiểu Phấn như đang xem kịch vui, dù sao kẻ ngốc như nàng sẽ không khai mình ra.

"Ta không có, tiểu thư, ngươi phải tin tưởng ta, không phải ta!" Tiểu Phấn sốt ruột giải thích, đây rốt cuộc là chuyện gì? Rốt cuộc là ai hãm hại nàng?

Tiểu Phấn nỗ lực hồi tưởng lại, ngoại trừ Tiểu Hồng tỷ tỷ thì không có ai khác tới gần nàng, Tiểu Hồng tỷ tỷ đối xử với nàng tốt như vậy thì sẽ không hại nàng.

"Ta, ta cũng không biết rốt cuộc là ai hạ độc!" Tiểu Phấn vâng vâng dạ dạ nói, thật sự không biết nên làm gì!

Ánh mắt Tiểu Hồng càng chăm chọc, quả nhiên ngu xuẩn, đến chết cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng không độc chết Bạch Hiểu Tinh thì thật sự đáng tiếc!

Mắt Bạch Hiểu Tinh lạnh hơn, "Chẳng lẽ ngươi không biết có ai đi theo ngươi sao? Có lẽ chính là người kia làm! Nếu không thì là ngươi hại ta!" Bạch Hiểu Tinh dùng liều thuốc đủ mạnh, lời nói càng thêm vô tình, cho nên Tiểu Phấn rất đau khổ.

"Tiểu thư, ta đã biết, ta đã biết! Đúng, đúng, " Tiểu Phấn lập tức tỉnh ngộ, là Tiểu Hồng, là Tiểu Hồng muốn hại chết nàng.

Nhất định là Tiểu Hồng!

"Tiểu Hồng tỷ tỷ, vì sao ngươi muốn hại ta?" Tiểu Phấn nghiêm túc hỏi nàng, hơn nữa còn rất nghiêm túc.

"Tiểu Phấn, ngươi không được hãm hại ta, rõ ràng là ngươi làm những chuyện này!" Tiểu Hồng không thèm quan tâm đến sống chết của nàng, vẫn bình tĩnh không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Thì ra là hãm

Edit: susublu

"Nhất định là ngươi, vừa rồi chỉ có ngươi gặp ta." Tiểu Phấn đã dần dần biết làm thế nào để bảo vệ bản thân, hơn nữa chuyện này vốn không phải do mình làm mà lại còn uy hiếp đến tính mạng của tiểu thư, sao nàng có thể qua loa được.

"Ngươi không được nói lung tung, con mắt nào của ngươi thấy ta hạ độc." Tiểu Hồng đánh chết cũng không thừa nhận, còn tỏ vẻ lạnh nhạt, giống như chuyện này thật sự không liên quan đến mình.

A! Xem ra người trong cái thanh lâu này của Thẩm Vạn Xuân cũng không tốt đẹp gì, nhưng cũng chỉ là chút trò hề nhỏ, tuy rằng không biết là ai đứng sau, nhưng không có chuyện gì qua mắt được Bạch Hiểu Tinh nàng.

Nhưng rốt cuộc chuyện này có phải do Thẩm Vạn Xuân chỉ đạo sau lưng nàng ta không thì cũng không dám khẳng định, tất nhiên Thẩm Vạn Xuân không cần phải dựng chuyện như vậy, hướng chỉ trong chuyện này hãm không có lợi, diend@nl3[quysdo0n Thẩm Vạn Xuân nên biết nàng là người thế nào, hơn nữa người cao mình như Thẩm Vạn Xuân thì sao có thể phạm vào sai lầm đơn giản như vậy.

"Chuyện này càng lúc càng thú vị, Tiểu Hồng cô nương, ngươi là người của Thẩm gia đúng không." Bạch Hiểu Tinh cười nói.

Tiểu Hồng nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Bạch Hiểu Tinh, cười cực kỳ quyến rũ, nữ nhân này thật sự không đơn giản, nàng đột nhiên có chút hối hận.

"Ta là người Thẩm gia, Bạch cô nương, ta tuyệt đối không hại ngươi, là Tiểu Phấn vu hãm ta, ta vốn không có lý do gì để hại ngươi." Tiểu Hồng nói hợp tình hợp lý, làm gì có điểm nào giống một nha hoàn.

"Tiểu thư, nàng nói dối." Tiểu Phấn thờ phỉ phỉ biện hộ cho bản thân, thấy bộ dáng Tiểu Phấn đáng yêu, Bạch Hiểu Tinh thật sự thấy có chút buồn cười.

"Ám vệ, hình như chúng ta chưa làm nhân bánh bao thịt người bao giờ thì phải." Bạch Hiểu Tinh đột nhiên nói.

"Chẳng lẽ Bạch cô nương muốn thử một lần?" Ám vệ phối hợp nói theo.

Sắc mặt Tiểu Hồng đột nhiên thay đổi, nàng đã nghe nói Bạch Hiểu Tinh tàn khốc vô tình, tàn bạo ác độc, là người lòng dạ hiểm ác, không phải là nữ

nhân tùy tiện.

Bạch Hiểu Tình cảm thấy nàng đã đoán đúng tám chín phần, xem ra móng vuốt của hắn thật xa, không cho nàng chút thời gian rảnh rỗi, nhưng chiêu vu oan giá họa này không dùng được rồi, chỉ số thông minh của hắn cũng chỉ có như vậy thôi.

"Tiểu Hồng cô nương, nếu như ngươi chịu thừa nhận thì ta còn có thể cho ngươi toàn thân." Bạch Hiểu Tình nhàn nhạt nói.

"Ngươi..." Biểu cảm kinh ngạc của Tiểu Hồng đã tự tiết lộ thân phận của mình.

"Nói mau, là ai sai ngươi làm." Giọng Bạch Hiểu Tình trở nên nghiêm khắc.

"Hừ, không phải ngươi đã biết ta là người Thẩm gia sao, còn ai có thể sai ta được nữa." Tiểu Hồng biết mọi chuyện bại lộ cũng không che dấu nữa, dù sao hiện tại nàng cũng sẽ chết, vẫn nên hành hạ bọn họ.

"Ai nha, từ khi nào mà Thẩm Vạn Xuân ta lại có một đại mỹ nhân như vậy." Thẩm Vạn Xuân đột nhiên xông ra, phe phẩy cây quạt giấy, cười nói, giống như chuyện này không liên quan đến mình.

Thật ra Thẩm Vạn Xuân đã sớm tới rồi, Bạch Hiểu Tình xảy ra chuyện ở đây thì hắn nhất định sẽ biết, hơn nữa Tiểu Hồng là nha đầu bên cạnh hắn, nếu hắn không đến thì thật không biết mình sẽ phải gánh thêm tội danh gì nữa.

Bạch Hiểu Tình nhìn Thẩm Vạn Xuân nhàn nhả tự tại, trong lòng đã hoàn toàn xác định đáp án, Tiểu Phấn quý bên cạnh còn chưa biết là chuyện gì xảy ra, Bạch Hiểu Tình cảm thấy, tiểu nha đầu này thật sự quá đơn thuần để tự bảo vệ bản thân, nhưng vậy cũng tốt, có khuyết điểm, nàng thích những người như vậy.

"Gia... Thật xin lỗi, chuyện ngươi dặn Tiểu Hồng không có làm tốt, thỉnh gia xử phạt Tiểu Hồng." Tiểu Hồng không ngờ Thẩm Vạn Xuân lại xuất hiện vào lúc này, nhưng nàng ta cũng không phải người dễ bắt nạt, đầu óc suy nghĩ rất nhanh.

"Chút việc nhỏ ấy mà cũng làm không xong, kêu ta nên làm gì ngươi mới tốt đây." Mặt Thẩm Vạn Xuân không đổi sắc.

Hắn nói như thế khiến Tiểu Hồng bối rối, nàng không ngờ Thẩm Vạn Xuân lại nói như vậy.

"Được rồi được rồi, đừng đóng kịch nữa, có thể đừng làm ta buồn nôn được không." Bạch Hiểu Tình thật sự không nhìn được nữa, Thẩm Vạn Xuân tới xem kịch vui hay là tới để gây thêm phiền phức.

"Tiểu thư, thật sự không phải là ta, người phải tin ta." Tiểu Phấn nói xong, cũng gần như muốn khóc, Bạch Hiểu Tình bất đắc dĩ, nha đầu này thật sự vẫn không nhìn rõ tình huống.

"Xem ra không cho ngươi biết tay, ngươi sẽ không biết ta lợi hại, ám vệ, tìm người giết heo đến đây, tìm hai người, hôm nay bốn cô nương muốn ăn bánh bao nhân thịt người." Bạch Hiểu Tình hoàn toàn không nói đùa, Tiểu Hồng cũng biết Bạch Hiểu Tình là người thế nào.

"Hừ, chỉ sợ ngươi không có lộc ăn." Nói xong, nữ tử đang quỳ trên mặt đất nhảy lên, một tay đặt trên cổ Bạch Hiểu Tình.

Mà Bạch Hiểu Tình lại vẫn bình tĩnh không đổi sắc, cười lạnh, chút công phu này mà mơ tưởng ám sát nàng, thật quá coi thường nàng rồi, không đợi Bạch Hiểu Tình ra tay, ám vệ bên cạnh đã bình tĩnh bắt Tiểu Hồng lại.

"Thật đúng là ngây thơ, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nói, rốt cục là ai sai ngươi làm, nếu không thì đừng trách ta độc ác."

Tiểu hồng đã cam chịu, biết võ công mình thấp dù có gãy dũa cũng sẽ chết, nên cuối cùng đã nói ra người sai mình làm.

Mà cũng không ngoài dự đoán của Bạch Hiểu Tình, quả nhiên là Thành vương làm, dien[dam]

"Mang đầu nàng ta đến phủ của Thành vương điện hạ đi." Bạch Hiểu Tình nói không lưu tình.

"Dạ, phu nhân, thuộc hạ lập tức đi làm." Ám vệ ôm quyền xoay người nói, thấy ánh mắt xem thường của Bạch Hiểu Tình thì lập tức sửa lại là Bạch cô nương, lúc này mới nhẹ nhàng thở một hơi rồi đi.

Thật không hiểu nổi, Vương gia và Bạch cô nương đã thành thân, không cho gọi là vương phi vậy vì sao ngay cả phu nhân cũng không được gọi, vì chuyện này mà Triệu Tử Tu đã từng náo loạn với Bạch Hiểu Tình, nhưng cuối cùng vẫn không được Bạch Hiểu Tình đồng ý.

Thẩm Vạn Xuân thấy Bạch Hiểu Tình giết người không chớp mắt, thậm chí hít sâu một hơi, cũng may hắn không phải người phía sau màn, nếu không sẽ to chuyện.

"Tiểu Phấn, chuyện hôm nay ngươi có thấy rõ chưa." Bạch Hiểu Tình nhìn Tiểu Phấn nói.

"Tiểu thư, người đã biết là Tiểu Hồng làm." Lúc này Tiểu Phấn mới tỉnh ngộ.

"Ngươi cho rằng tiểu thư của ngươi là loại mỹ nhân không có não sao? Tiểu Phấn, đừng cho rằng mọi người đều là người tốt, thế giới này không có nhiều người tốt như vậy đâu." Bạch Hiểu Tình nghiêm túc nói, mà Tiểu Phấn thì cái hiểu cái không.

Thôi, từ từ sẽ hiểu, nếu không ghi nhớ kỹ thì tiểu nha đầu này sẽ không dễ dàng hiểu được

"Bạch cô nương, người đang dạy hư tiểu hài tử đó." Thẩm Vạn Xuân cười vô lại nói.

"Thẩm lão bản, lúc này người nên trở về suy nghĩ một chút đi, tuy rằng chuyện hôm nay không liên quan đến người nhưng cũng là người bên cạnh người." Giọng điệu của Bạch Hiểu Tình không được tốt lắm, Thẩm Vạn Xuân không ngờ Bạch Hiểu Tình sẽ tính sổ với mình, nên sợ bóng sợ gió, cảm thấy vẫn nên nhanh chân chạy đi thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hân Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Thái tử xuất hiện

Edit: susublu

Lúc Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tình thiếu chút nữa bị người ta hạ độc, trong lòng rất lo lắng, dù biết Bạch Hiểu Tình sẽ tự bảo vệ tốt bản thân nhưng trong lòng vẫn thấy lo lắng.

Mà với thủ đoạn của Bạch Hiểu Tình, Triệu Tử Tu cũng hơi ngạc nhiên, chắc hẳn Triệu Tử Việt sẽ bị dọa, hẳn biết giữa Triệu Tử Việt và Triệu Tử Hằng thì Triệu Tử Việt dễ đối phó hơn.

Triệu Tử Tu hận không thể lập tức kết thúc chiến tranh để chạy vội đến bên cạnh Bạch Hiểu Tình.

Chuyện lần này nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng coi như Thẩm Vạn Xuân tận mắt chứng kiến bộ mặt này của Bạch Hiểu Tình, đúng là y như lời đồn, hẳn càng lúc càng kinh ngạc.

Tuy rằng chuyện lần này không liên quan hệ đến Thẩm Vạn Xuân, nhưng trong lòng Bạch Hiểu Tình vẫn có khúc mắc, luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Lúc này Triệu Tử Việt đang ở phủ chờ tin tốt, công phu của Tiểu Hồng không giỏi, phải nói là hẳn muốn tìm một người không có công phu giỏi, hoặc là tìm một nữ tử làm cho người ta không nhìn ra nàng có võ công, trí thông minh của Bạch Hiểu Tình hẳn đã lĩnh giáo rồi, muốn nàng không phát giác rất khó, cho nên hẳn mới cẩn thận như vậy.

Triệu Tử Việt còn tự cho là mình thông minh, hơn nữa Vô Hương Tán là một loại độc mạnh không màu không mùi, dù là người có nội lực thâm hậu thì cũng không phát hiện ra, huống chi Bạch Hiểu Tình lại không hiểu về độc, lần này Triệu Tử Việt nắm chắc phần thắng.

"Vương gia, có ảnh vệ cầu kiến, hình như là... Là người của phủ Lục Vương gia." Đột nhiên có một thị vệ vội vàng chạy vào nói.

"Nguy rồi..." Lúc này Triệu Tử Việt mới bừng tỉnh, trong lòng biết chuyện lần này có thể là thất bại rồi nên liền vội vàng đi ra sảnh.

"Thuộc hạ tham kiến Thành vương điện hạ." Ảnh vệ thấy Triệu Tử Việt đi ra, mặt không đổi sắc hành lễ.

"Sao ảnh vệ của Lục hoàng huynh không canh giữ phủ cho tốt mà lại nhàn nhã đến phủ bốn vương vậy."

Tuy rằng trong lòng Triệu Tử Việt đã biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn giả bộ thờ ơ như trước, hơn nữa nhìn bao bố trên tay ảnh vệ có máu thấm ra, trong ngực lại cảm thấy buồn nôn, thật đúng là chuyện gì Bạch Hiểu Tình cũng đều làm được.

"Đây là thứ Bạch cô nương kêu thuộc hạ đưa tới hiếu kính Thành vương điện hạ." Ảnh vệ lấy bánh bao hấp làm bằng đầu và cánh tay người trong bao ra đưa cho thị vệ bên cạnh Triệu Tử Việt, bánh bao vẫn còn bốc lên hơi nóng, điện[đannle3^quysdoon nhưng lại tỏa ra mùi vị buồn nôn.

"Sao? Vậy thì thay ta cảm ơn Bạch cô nương." Triệu Tử Việt áp chế cảm giác buồn nôn.

"Thuộc hạ nhất định nói lại, cáo lui." Ảnh vệ nói xong liền biến mất như một cơn gió.

"Vương gia, đây là gì?" Thị vệ bên cạnh vẫn còn không biết đây là cái gì.

"Lập tức vứt đi cho ta, vứt thật xa cho ta." Triệu Tử Việt nói xong liền tức giận đi về thư phòng, hẳn nhìn cũng không muốn nhìn, thật sự quá ghê tởm.

Giới cho Bạch Hiểu Tình, coi như lần này người mạng lớn, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Triệu Tử Việt đã sớm nghe nói Bạch Hiểu Tình ác độc, hôm nay coi như tận mắt chứng kiến, nữ nhân này thật sự không hề nể mặt hắn, năm lần bảy lượt làm cho hắn bối rối, sao hắn có thể nhìn được con tức này.

"Đưa mấy thứ đó đi rồi sao?" Bạch Hiểu Tinh mặc đồ màu đỏ, nhìn ảnh vệ trở về, cười nói.

Thẩm Vạn Xuân thật sự không phải kẻ dễ bắt nạt, chủ ý của hắn là muốn lợi dụng thời gian một năm để nàng kiếm bạc, nhìn mình bị Tiểu Phấn bức ép mặc bộ đồ màu đỏ thắm này vào quả thực là kinh dị, nếu để Băng Băng nhìn thấy không cười nàng mới là lạ.

"Đúng vậy phu nhân." Ảnh vệ cung kính hồi đáp.

"Ta nói bao nhiêu lần rồi, nếu còn không nhớ thì quay về Vương phủ cho heo ăn đi." Bạch Hiểu Tinh vừa nghe thấy hai chữ phu nhân thì liền thấy rất khó chịu, nàng rất già sao, cứ gọi phu nhân phu nhân, giống như nàng là bà lão không bằng, rõ ràng nàng vẫn còn trong độ tuổi hoa nhường nguyệt thẹn, chìm sa cá lặn mà.

"Đã biết phu... Bạch cô nương." Ảnh vệ biết thật ra chủ tử không xấu tính, chỉ cần không chọc nàng là được.

"Buổi biểu diễn đêm nay của ta có thể đừng nói cho Triệu Tử Tu biết được không." Bạch Hiểu Tinh đột nhiên đổi thái độ, nhìn ảnh vệ, giọng điệu cực kỳ đáng thương.

"A... Không thể." Ảnh vệ thấy biểu cảm của Bạch Hiểu Tinh thì không thích ứng nổi, vốn đang có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết từ chối.

Bạch Hiểu Tinh rất khó chịu, nàng biết ảnh vệ sẽ nói như vậy, nàng không thể không bội phục sự trung thành của đám ảnh vệ này đối với chủ tử, đầu óc ghi nhớ cũng rất tốt, có tiềm lực làm họa sĩ.

Hiện tại Bạch Hiểu Tinh nghĩ tới chuyện Cửu Trọng Lâu, lần trước chỉ mới suy nghĩ sơ sơ, sau khi gây gổ với Phụng Cơ vì chuyện của Phụng Lai Lâu, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy mình nên tìm một chỗ khác để bắt đầu lại từ đầu.

Vốn muốn tạo dựng một nơi buôn bán như Phụng Lai Lâu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nên, dù sao cũng đều là người đến từ một thế giới, nàng cũng không muốn quá tuyệt tình với Phụng Cơ, dù sao nếu không thu mua Phụng Lai Lâu thì Phụng Lai Lâu cũng không thể tồn tại lâu dài được.

Trời đã tối, ở cửa Vạn Xuân Các đầy các cô nương, Bạch Hiểu Tinh cũng không muốn thay đổi hình thức buôn bán của Vạn Xuân Các quá nhiều, nếu các cô nương ở Vạn Xuân Các đều chỉ bán nghệ không bán thân thì sợ là giá trị thật sự của Vạn Xuân Các cũng không còn nữa.

Bạch Hiểu Tinh đang suy nghĩ về chuyện mở tiệm và chiêu nạp nhân tài thì Tiểu Phấn vội vàng chạy vào, thở không kịp nói.

"Tiểu thư tiểu thư, người nhanh đi xuống đi, phía dưới mọi người đang kêu tên của người đó."

...

"Quốc Sắc, Quốc Sắc, Quốc Sắc..."

"Sao Quốc Sắc cô nương còn chưa xuống..."

"Đúng vậy, nhanh xuống đi..."

"Quốc Sắc, Quốc Sắc..."

...

Lúc này Bạch Hiểu Tinh mới chú ý tới tiếng kêu là âm ỉ phía dưới, nếu mỗi ngày đều như vậy thì sao nàng chịu nổi, hoa khôi không cần phải gánh vác như vậy chứ, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy mình nên nghĩ cách.

Hơn nữa Bạch Hiểu Tinh được hoan nghênh như vậy nghiễm nhiên đã thành cái đình trong mắt tứ đại mỹ nữ của Vạn Xuân Các, biết Bạch Hiểu Tinh là người của Lệ Vương, hơn nữa còn có thể là bà chủ tương lai của Vạn Xuân Các, rõ ràng là nàng đang đoạt đi chén com của các nàng, trong lòng tất nhiên có chút không thoải mái.

Nhưng những thứ này Bạch Hiểu Tinh đều không đặt vào trong mắt, nhưng nàng cũng không sợ, thu phục những người này chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

"Bà cô của ta, người còn muốn ngồi ở đây bao lâu nữa, bên ngoài đã âm ỉ lên rồi." Thẩm Vạn Xuân sốt ruột đi vào, Vạn Xuân Các chưa từng náo nhiệt như vậy, hoa khôi vừa mới ra mắt thì mọi người đều chạy lại gọi tên.

"Vì chuyện buôn bán của Vạn Xuân Các, ta nhin." Bạch Hiểu Tinh nói nhỏ.

"Thế nào, hối hận sao." Thẩm Vạn Xuân đột nhiên nở nụ cười.

"Trong từ điển của Bạch Hiểu Tinh ta chưa từng có hai chữ hối hận."

Nhưng mọi việc đều không nằm trong dự kiến của Bạch Hiểu Tinh, mà cũng phải thôi, ai bảo nàng khuyhnh quốc khuyhnh thành như vậy.

Chẳng qua khi Bạch Hiểu Tinh đứng ở lầu hai thì nhìn thấy hai bóng người quen thuộc dưới lầu, khóe miệng Bạch Hiểu Tinh nở nụ cười châm chọc, đứng

là không hấp thu giáo huấn, còn muốn đến gây chuyện, thật sự quá coi thường Bạch Hiểu Tinh nàng rồi.

"Người hôm nay đến đều là quan to và quý nhân, phát tài rồi, phát tài rồi." Thảm Vạn Xuân nhỏ giọng nhắc nhở bên tai Bạch Hiểu Tinh.

Mà thấy Bạch Hiểu Tinh đi ra, tiếng reo hò phía dưới càng to hơn.

Triệu Tử Hằng thấy nữ tử đứng ở trên đài, thấy nàng không hề nhiễm khí thế trần tục vì mình ở trong chỗ thị phi này, ngược lại y phục màu đỏ làm nàng xinh đẹp, không hề tầm thường chút nào, Triệu Tử Hằng và Triệu Tử Việt đều lóa mắt, diễm(đam) Nhưng Bạch Hiểu Tinh không phải là nữ nhân mê quyền thế như Lam Ngọc Nhi, dù sao lần này Triệu Tử Tu thật sự đã chọn đúng người rồi, lúc trước Bạch Diễm Nhi đứng trước mặt mọi người nói muốn gả cho thái tử, ngoài mặt thì Triệu Tử Tu làm như không quan tâm nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái, mặc dù hắn không thích Bạch Diễm Nhi.

Hiện tại đúng là Bạch Hiểu Tinh đã cho Triệu Tử Tu mặt mũi, chỉ tiếc lúc này lại có thân phận hoa khôi thanh lâu, có trò hay để xem rồi.

"Thảm lão bản, tuy rằng hiện tại Vạn Xuân Các là của ngươi, nhưng đừng quên điều kiện trên hợp đồng." Bạch Hiểu Tinh nhìn Thảm Vạn Xuân tham tiền, không biết nam nhân thật sự tham tài hay là do hắn che giấu quá tốt, dù sao trước mắt nàng cũng không tra ra được gì, không biết là địch hay là bạn.

"Đương nhiên, Thảm Vạn Xuân ta làm người luôn giữ chữ tín, quang minh lỗi lạc, cho tới bây giờ đã nói là sẽ giữ lời."

Thảm Vạn Xuân thấy khách ở phía dưới chỉ chít như ma trận, tâm trạng cũng khá tốt.

"Mọi người yên lặng, nhìn xem hôm nay Quốc Sắc cô nương khiến mọi người cảm thấy vui vẻ bằng cách nào." Thảm Vạn Xuân nhắc tay vỗ một cái nói, mà mọi người đều biết hoa khôi mới tới chỉ bán nghệ không bán thân.

Nhưng vẫn có vài người gan lớn mong muốn thử một lần, cảm thấy nàng cũng chỉ là nữ tử thanh lâu, giả bộ thanh thuần cái gì, ai cũng nói bán nghệ không bán thân, nhưng đến cuối cùng đa số đều không tuân theo quy tắc đó.

Vì màn biểu diễn hôm nay mà Bạch Hiểu Tinh đã đau đầu cả đêm, xem ra nàng thật sự nên tăng cường bồi dưỡng nhân tài, nếu không Triệu Tử Tu thật sự sẽ lập tức chạy tới náo loạn với nàng.

Nhớ tới màn biểu diễn Phụng Múa Cửu Thiên ở trong hoàng cung, mặc dù màn biểu diễn này có chút không thích hợp, nhưng cũng không nghĩ ra được cái gì khác, đánh đàn nhảy múa thì ai cũng biết, không có gì đặc biệt, vốn dĩ Bạch Hiểu Tinh muốn biểu diễn Phụng Múa Cửu Thiên, nhưng nghĩ đến Triệu Tử Hằng và Triệu Tử Việt cũng ở trong này, nên mới gạt đi, nếu truyền vào trong cung thì đối với nàng và Tử Tu đều không có lợi.

Cuối cùng Bạch Hiểu Tinh vẫn lựa chọn đánh đàn ca hát, nhất thủ hiện đại ca khúc, bản thân diễn tấu bản thân hát, bởi vì nơi này nhạc sĩ đều sẽ không diễn tấu bản thân muốn hát ca.

Đàn bài hát 'em chỉ quan tâm anh' của Đặng Lệ Quân, nàng hát bằng tiếng Quảng, điều này thật sự khiến cho tất cả mọi người lóa mắt, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua bài hát như vậy, hơn nữa còn rất có hàm ý.

Lúc hát bài này, trong lòng Bạch Hiểu Tinh đều chỉ có bóng hình của Triệu Tử Tu, rồi xa nhau cũng không bao lâu, nhưng nàng thật sự nhớ hắn, so với cảm giác nhớ nhưng lúc rời khỏi nhau một khoảng thời gian dài để đi tìm bảo nhân thì nàng biết nàng đã yêu nam nhân đó đến mức không thể không chờ được nữa.

Đàn xong một khúc, Thảm Vạn Xuân thấy nước mắt ở khóe mắt của Bạch Hiểu Tinh, hắn biết trong lòng nàng đang nghĩ về nam nhân đó.

Mà bên dưới toàn là tiếng tung hô.

"Một lần nữa, một lần nữa..."

Mọi người đều gào thét muốn Bạch Hiểu Tinh đàn thêm một bài nữa, nhưng Bạch Hiểu Tinh đã không còn tâm trạng nữa.

Cuối cùng vẫn là Thảm Vạn Xuân trấn an mọi người, để từ đại mỹ nhân biểu diễn.

Ảnh vẽ miêu tả về mặt lúc hát của Bạch Hiểu Tinh cực kỳ sinh động, khi Triệu Tử Tu thấy trong lòng lại thấy đau lòng khó tả, hắn có thể cảm nhận được sự nhớ nhung trong lòng nàng, mà hắn cũng rất nhớ nàng.

Người thông minh như Triệu Tử Hằng đã bắt đầu hoài nghi Bạch Hiểu Tinh, hắn đã từng điều tra, chẳng qua Bạch Hiểu Tinh chỉ là một sát thủ ở Thiên Ân Các, diễm(đam) cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa còn là nữ nhi của Bạch tướng quân Bạch Thiên Kiệt, nhưng lại không có được trí tuệ và mưu kế như vậy, rốt cục nữ nhân này có thân phận thế nào.

"Tam ca, nàng sẽ gặp chúng ta sao, nghe nói hoa khôi này không tiếp khách." Triệu Tử Việt nhìn Bạch Hiểu Tinh, mà Triệu Tử Hằng lại bình tĩnh uống rượu đùa giỡn mỹ nhân bên cạnh.

"Quốc Sắc cô nương cao giá lắm, rất nhiều người muốn uống một ly với nàng cũng không có cơ hội." Nữ nhân bên cạnh nói.

"Hiện tại nàng ta là át chủ bài của Vạn Xuân Các." Trong giọng nói của nàng đầy ý ghen ghét, có thể nghe ra được nàng bất mãn với hoa khôi này cỡ nào.

Chương 154: Uy hiếp ta? Không có cửa đâu

Edit: susubluu

"Ta thấy hoa khôi cũng không có tài năng gì hơn trò này, vẫn không bằng nhan sắc của người." Triệu Tử Hằng cười nói.

"Gia, người thật xấu." Nữ nhân bên cạnh thẹn thùng cúi đầu trước ngực Triệu Tử Hằng.

Triệu Tử Việt có chút không hiểu, sao hoàng huynh có thể trợn mắt nói dối như vậy, hai nữ nhân đầy bồi trát đầy son phấn này sao có thể so với Bạch Hiểu Tình, tuy rằng Triệu Tử Việt không thích Bạch Hiểu Tình, nhưng lại không thể không thừa nhận nàng ta không tệ, còn rất có khí chất, dù là ai cũng không thể tưởng tượng được lúc này nàng lại là nữ tử thanh lâu.

Nhưng thật ra Bạch Hiểu Tình cũng không phải người ở thanh lâu, đương nhiên Triệu Tử Việt và Triệu Tử Hằng biết Bạch Hiểu Tình đến thanh lâu là có mục đích, tuyệt đối không hề đơn giản.

"Tiểu thư, có rất nhiều công tử nói muốn gặp người." Tiểu Phấn kích động chạy vào nói.

"Tiểu Phấn, người còn không biết quy củ của ta sao." Sao nàng có thể lên gặp những người đó, nếu để Tử Tu đã biết thì nàng sẽ chết chắc.

Bạch Hiểu Tình cảm thấy càng lúc mình càng để ý nam nhân kia, lòng luôn trầm luân vào đó không kiểm chế được, có cảm giác nói không nên lời, nếu hẳn biết trong lòng nàng nhớ thương hắn thì nhất định khóe miệng sẽ cười đến rách luôn.

"Dạ biết, tiểu thư yên tâm, Tiểu Phấn sẽ giải quyết giúp người." Tiểu Phấn nghiêm túc nói.

"Ha ha, nha đầu nhà người, Tiểu Phấn, lấy hồ sơ ghi chép về các cô nương trong Vạn Xuân Các đến đây cho ta."

Nước xa không cứu được lửa gần, Bạch Hiểu Tình cảm thấy vẫn nên chọn vài cô nương trong Vạn Xuân Các sẽ tốt hơn, dù sao nhan sắc của bọn họ cũng không tệ, dĩ nhiên trong lòng nàng biết người Vạn Xuân Các không hề thích nàng, nàng phải tìm cơ hội kéo gần quan hệ, nắm bắt lòng người mới được.

"Hồ sơ? Hồ sơ gì." Tiểu Phấn vẫn chưa hiểu, dù sao những từ ngữ này lọt vào tai nàng vẫn có chút xa lạ.

"A, chính là tin tức." Bạch Hiểu Tình bắt đầu giải thích.

"Thật xin lỗi tiểu thư, đầu óc Tiểu Phấn không thông minh, không hiểu nhanh được." Tiểu Phấn ngậm ngùi nói.

"Không sao, người lui xuống trước đi."

Tiểu Phấn rất đơn thuần, nhưng không phải là nàng không đối phó được những người có tâm kế, chỉ là nàng không muốn tìm phiền phức thôi, Bạch Hiểu Tình cảm thấy mình cần người thông minh, nhưng người này nàng phải tự mình đi khai quật.

Triệu Tử Việt và Triệu Tử Hằng chậm chạp chưa tới tìm nàng, Bạch Hiểu Tình còn cho rằng hai người này thật sự đến dạo kỹ viện, nhưng như vậy hình như cũng hơi trắng trợn, dù sao hôm nay quan to khách quý đến không ít, nếu truyền vào trong cung thì danh dự cũng không tốt, Bạch Hiểu Tình thầm nhạo báng ý tưởng này của bọn họ.

Nhưng mọi chuyện vẫn như dự đoán lúc trước của Bạch Hiểu Tình, cho nên khi Triệu Tử Hằng và Triệu Tử Việt đến tìm nàng thì Bạch Hiểu Tình cũng không thấy bất ngờ.

Nhưng lại khiến Thẩm Vạn Xuân bất ngờ, rốt cục bọn họ là ai mà lại có thể khiến Bạch Hiểu Tình gặp bọn họ, phải biết rằng Bạch Hiểu Tình có quy tắc là không lên gặp khách.

Dù Thẩm Vạn Xuân có gan lớn bằng trời cũng không dám trêu chọc Lệ Vương, đương nhiên Thẩm Vạn Xuân cũng không biết hai người này là Thái tử và Thành Vương.

"Không ngờ Thái tử điện hạ và Thành Vương điện hạ cũng có ham thích này." Bạch Hiểu Tình ngồi trước chiếc bàn gỗ tròn trong phòng, nhấp ấm trà lên rót đầy ba ly đã chuẩn bị từ trước.

"Chúng ta cũng không ngờ hoa khôi của Vạn Xuân Các lại là người." Thành vương thấy Bạch Hiểu Tình bình thản thì trong lòng lại trùng xuống.

"Phải không, lễ vật hôm qua chắc là Thành vương điện hạ rất vừa lòng."

Từng câu nói của Bạch Hiểu Tình đều vạch trần chuyện xấu của Triệu Tử Việt, mà Triệu Tử Việt cũng rất xấu hổ, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, trong lòng còn có chút buồn nôn, nữ nhân độc ác này.

Thái tử cũng đã nghe nói đến chuyện này, cho nên hôm nay mới đi cùng Thành Vương đến đây.

"Bạch Hiểu Tình, người thân là Lệ Vương phi vậy mà lại ở thanh lâu làm hoa khôi, không sợ người trong thiên hạ nhạo báng sao, nếu truyền vào trong cung người cảm thấy sẽ thế nào, bản thân người mất mặt thì thôi, nhưng đừng hại Lục hoàng đệ." Triệu Tử Hằng châm chọc.

"Sao? Không ngờ Thái tử điện hạ lại quan tâm Tử Tu như vậy, thật đúng là huynh đệ tình thâm."

Trong giọng nói của Bạch Hiểu Tình đầy ý chế giễu, hẳn đang uy hiếp nàng sao? Thật là buồn cười, Bạch Hiểu Tình nàng đã dám làm thì sẽ không sợ người ta dị nghị, hơn nữa mục đích nàng làm như vậy Tử Tu cũng biết, hai người này thật đúng là thông minh, không ngờ một người là Thái tử, một người là Vương gia mà chỉ số thông minh cũng chỉ tới đó.

"Đây không phải chuyện của người, Bạch Hiểu Tình, nếu như người tình nguyện quy thuận ta, như vậy chuyện người ở Vạn Xuân Các ta sẽ không hề rảnh nói một chữ nào, nếu không chuyện này truyền đến tai phụ hoàng thì đừng trách ta không nhắc nhở người."

Người thông minh như Bạch Hiểu Tình, Thái tử luôn muốn nàng quy thuận bản thân, hơn nữa chỉ cần là thứ của Triệu Tử Tu thì hẳn nhất định phải cướp về tay.

"Thái tử điện hạ, người không biết là lời nói của người rất buồn cười sao? Bạch Hiểu Tình ta chưa bao giờ nói lần thứ hai, những gì ta đã quyết định cũng chưa bao giờ đổi ý." Bạch Hiểu Tình kiên định nói.

Thấy Bạch Hiểu Tình ngồi một chỗ không hề lo lắng, nếu là nữ nhân khác đã sớm cúi đầu xưng thần với hắn rồi, hắn không quen nhìn khí thế cao ngạo của Bạch Hiểu Tình, thật ra một nửa nguyên nhân nữa là tham vọng chinh phục của nam nhân.

"Nhưng cũng đừng trách ta không nhắc nhở người, hôm nay các người không kiêng nể ra vào thanh lâu, chuyện này cũng không tốt đẹp gì hơn việc ta ở thanh lâu, ta thấy người nhận ra ta không nhiều bằng Thái tử và Thành vương đâu."

Bạch Hiểu Tình nói như vậy hai người mới nghĩ tới, hôm nay toàn quan viên triều đình tới nơi này, tuy rằng không ai đến chào hỏi, nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, dù là tránh mặt nhưng không biết sau lưng sẽ nói như thế nào.

"Hừ, Bạch Hiểu Tình người đừng đắc ý quá sớm, sớm muộn gì cũng có một ngày người đến quỳ xuống cầu xin ta." Triệu Tử Hằng nói xong liền thở phào phất tay áo rồi đi, Triệu Tử Việt thấy thái tử đi rồi cũng đuổi theo sát phía sau.

Bạch Hiểu Tình hừ lạnh, ai cầu ai còn không biết đâu, kiếp này Bạch Hiểu Tình nàng chưa từng cầu xin ai cái gì.

"Hoàng huynh, chuyện này làm sao bây giờ." Ra khỏi thanh lâu lên xe ngựa, Thành Vương mới lo lắng hỏi, không ngờ trộm gà không thành còn mất cả nắm gạo.

"Không cần lo lắng, những người đó không dám nói gì đâu, huống chi chúng ta cũng không làm gì cả." Ngoài miệng thì Triệu Tử Hằng nói như vậy nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, dù sao hiện tại phụ hoàng có thành kiến rất lớn với hắn, hơn nữa Bạch Hoàng hậu luôn luôn hi vọng Triệu Tử Tu trở thành thái tử, bất cứ lúc nào địa vị của hắn cũng có thể mất.

Sợ đi Triệu Tử Hằng cứ bám lấy Bạch Hiểu Tình không tha là vì muốn lợi dụng Bạch Hiểu Tình để củng cố địa vị của mình, trợ giúp hắn thuận lợi đăng cơ, hẳn tin tưởng nếu Bạch Hiểu Tình tình nguyện quy thuận hắn thì nhất định hắn sẽ có được lực lượng như vậy.

Bạch Hiểu Tình nhìn trà lạnh trên bàn, thật đáng tiếc, đây chính là trà Thiết Quan Âm tốt nhất.

Cứ tới đêm khuya yên tĩnh, Bạch Hiểu Tình đều sẽ ngồi lẳng lặng viết thư cho Triệu Tử Tu, cũng chỉ có lúc này nàng mới có thể kể ra nỗi nhớ nhung trong lòng mà không cần kiêng nể điều gì.

Bạch Hiểu Tình cảm thấy chuyện này giống như việc viết thư tình lúc học trung học vậy, bởi vì mỗi ngày ảnh vệ đều sẽ báo cáo chuyện nàng làm gì, đi đâu, ăn gì, mặc gì cho Triệu Tử Tu biết, lúc trước nàng cất lực phản đối việc Triệu Tử Tu xâm phạm quyền tự do của nàng nhưng cuối cùng vẫn không có hiệu quả.

"Hai người các người thật đúng là trẻ con, chuyện cũ rích như viết thư tình mà cũng làm được." Không biết từ lúc nào mà Phụng Nghiêu đã ngồi ở trong phòng Bạch Hiểu Tình.

"Người hâm mộ hay ghen tỵ mà cứ ăn no liền chạy đến đây vậy." Thật ra Bạch Hiểu Tình đã sớm biết Phụng Nghiêu đến đây, tuy rằng nam nhân này cứ đến rồi lại đi.

Đúng vậy trong lòng hắn hâm mộ, ghen tỵ, nhưng hắn phải làm thế nào đây, trong lòng nàng đều là người kia, ở đó làm gì còn chỗ cho hắn.

"Ta thật không biết vì sao người lại muốn tới đây làm hoa khôi thanh lâu, không biết là chuyện này có gì tốt cho Triệu Tử Tu nữa." Phụng Nghiêu tỏ vẻ không hiểu, nhưng thật ra trong lòng hắn lại hiểu hơn bất cứ ai.

"Phượng đại các chủ cũng có lúc không thông minh."

"Ta không phải thần tiên."

"Nói đi, đến có chuyện gì, nói xong rồi thì rút đi." Bạch Hiểu Tình không chút khách sáo nói.

Phượng Nghiêu cảm thấy nữ nhân này càng lúc càng không đặt hấn vào mắt.

"Ta tới là muốn tạm biệt ngươi, bản thân ngươi phải cẩn thận một chút, ta muốn đi giúp Lệ Vương."

Chiến sự cũng không quá thuận lợi, Phượng Nghiêu thật sự lo lắng cho Triệu Tử Tu, cho nên muốn đi giúp Triệu Tử Tu một tay. Thật ra cấu tạo của Vạn Xuân Các Phượng Nghiêu đã sớm nắm rõ, nhưng nếu cái gì hấn cũng nói cho Bạch Hiểu Tình biết thì sẽ không vui nữa, nhưng hấn sẽ luôn bảo vệ bên cạnh nàng.

Từ sau khi Phượng Nghiêu hiểu rõ tâm tư của mình thì cũng đối xử với Bạch Hiểu Tình khác đi, thật ra hấn luôn ở một nơi bí mật gần đây, nơi mà Bạch Hiểu Tình cũng không biết.

"Ngươi có ý gì." Bạch Hiểu Tình không biết ý của Phượng Nghiêu là gì.

Nàng lo lắng cho Triệu Tử Tu, nghe thấy Phượng Nghiêu nói như vậy thì có vẻ tình hình chiến sự ở phía Nam không được tốt lắm, nhưng Phượng Nghiêu kêu mình cẩn thận một chút, chẳng lẽ hấn biết được chuyện gì sao.

"Nghe ta là được, ta đi trước đây." Nói xong thì không thấy bóng người đâu nữa.

Xem ra ảnh vệ có chuyện giấu diếm nàng, nhất định là do Triệu Tử Tu dặn dò, nhưng Bạch Hiểu Tình cũng không nói, nàng biết Triệu Tử Tu sợ nàng lo lắng, nàng tin tưởng, hấn sẽ vì nàng mà sống sót trở về.

Lời nói của Phượng Nghiêu khiến trong lòng Bạch Hiểu Tình có rất nhiều nghi hoặc, nghe giống như là có liên quan đến Vạn Xuân Các vậy, nhưng rốt cục Vạn Xuân Các này cất giấu cái gì.

Bạch Hiểu Tình cũng không quá lo lắng chuyện của Triệu Tử Hằng và Triệu Tử Việt, ở trong mắt nàng, sự uy hiếp của hai nam nhân kia cũng không phải quá lớn, hôm nay dám đến uy hiếp nàng quả thực là quá coi thường nàng rồi.

Hoàng thượng đứng về phe của Triệu Tử Tu, cho nên chuyện này trong lòng Hoàng thượng đã sớm có chuẩn bị, bởi vì Triệu Tử Tu cũng đã nói rõ tình huống, hoàng đế nghe xong cũng thấy rất có đạo lý, nhưng vẫn cảm thấy Bạch Hiểu Tình phải hy sinh quá lớn, cho nên Bạch Hiểu Tình cũng không lo lắng gì cả.

Huống chi dù hoàng đế không biết thì nàng cũng không sợ người ta nói, nàng đã sớm chuẩn bị tinh thần rồi, tóm lại chuyện nàng đã muốn làm thì tuyệt đối không cho phép thất bại.

Muốn hồ sơ của các cô nương ở Vạn Xuân Các thì nhất định phải thông qua Thẩm Vạn Xuân, Vạn Xuân Các không phải là nơi tùy tiện thu nhận người có lai lịch bất minh, tất nhiên Bạch Hiểu Tình biết chuyện này nên mới kêu Tiểu Phấn đi tìm hồ sơ giữ mình.

Mà Thẩm Vạn Xuân lại không hiểu Bạch Hiểu Tình muốn tin tức của các cô nương để làm gì, Bạch Hiểu Tình cảm thấy có đôi khi Thẩm Vạn Xuân rất thông minh nhưng đôi khi lại ngu ngốc, nhưng người như vậy là đáng sợ nhất, không ai đoán được suy nghĩ của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Vũ đạo hiện đại

Edit: susublu

"Tiểu thư nhà ngươi muốn làm cái gì." Thẩm Vạn Xuân nghi hoặc, ý muốn dò hỏi từ chỗ Tiểu Phấn.

"Tiểu Phấn cũng không biết, tiểu thư chỉ dặn dò như vậy." Tiểu Phấn nhỏ giọng nói, trong lòng lo lắng Thẩm Vạn Xuân không cho nàng trở về thì thật không biết nên nói với tiểu thư thế nào.

"Đi theo ta." Thẩm Vạn Xuân cũng không hỏi nhiều, hấn biết Vạn Xuân Các này sớm muộn gì cũng thuộc về Bạch Hiểu Tình.

Trên thư phòng lầu ba thông thường đều không có người đi vào, thậm chí ngay cả người quét dọn Thẩm Vạn Xuân cũng không vào, hơn nữa hấn cũng không phải là văn sĩ nho nhã gì, chẳng qua là biết cách trang trí thôi, hơn nữa thứ Bạch Hiểu Tình muốn cũng không phải thứ gì bí mật.

Hơn nữa cũng không ai biết trong thanh lâu lại có thư phòng, đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Phấn thấy.

Trong thư phòng đầy tro bụi, Thẩm Vạn Xuân đi vào thư phòng, chỉ vào đống giấy tờ trong một góc trên giá sách, ý bảo Tiểu Phấn đi lấy xuống, hắn không muốn chạm đến mấy thứ dơ bẩn đó, Thẩm Vạn Xuân có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, cho nên tuyệt đối không cho phép những nữ nhân mà hắn ngủ cùng trong thanh lâu tiếp khách.

"Cầm mấy thứ đó đi đưa cho tiểu thư nhà ngươi đi." Thẩm Vạn Xuân nói liền nhanh chóng chạy khỏi nơi này, cuối cùng vẫn là Tiểu Phấn khóa kỹ cửa lại rồi sau đó đưa chìa khóa cho Thẩm Vạn Xuân.

"Cám ơn ông chủ." Tiểu Phấn nói xong liền kích động ôm đống giấy tờ chạy tới phòng Bạch Hiểu Tinh.

Phòng Bạch Hiểu Tinh nằm trong một góc khuất trên lầu hai, hướng về phía Nam, bởi vì nơi đó tương đối yên tĩnh, hơn nữa còn cách phòng Thẩm Vạn Xuân khá xa, đây mới là mục đích thật sự của Bạch Hiểu Tinh, còn Tiểu Phấn thì ở kế bên phòng Bạch Hiểu Tinh.

Chủ yếu là Bạch Hiểu Tinh cảm thấy khoa học kỹ thuật nơi này còn chưa phát triển đủ nên hiệu quả cách âm còn chưa tốt, cho nên nàng muốn rời xa khỏi chốn thị phi.

"Tiểu thư, tiểu thư, tìm được thứ người muốn rồi."

Bạch Hiểu Tinh thấy tính tình Tiểu Phấn nôn nóng thì lại bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra phải rèn luyện cô nương này một chút mới được, thật không bình tĩnh.

Ở trong mắt Bạch Hiểu Tinh, không có phân biệt tuổi tác, chỉ cần là đã trưởng thành thì đều nên trầm ổn một chút.

"Tiểu Phấn, lần sau không được hấp tấp như vậy, nữ nhân thì phải có bộ dáng của nữ nhân." Bạch Hiểu Tinh dạy dỗ.

"Đã biết, tiểu thư." Tiểu Phấn thề lười nói.

Bạch Hiểu Tinh nhìn xấp tài liệu đầy bụi thì rất ghét bỏ, nhẹ nhàng thổi bay lớp bụi đi, diệnxdaanllequysdoon Tiểu Phấn thấy vậy lập tức đi lên thuận thực lau sạch sẽ rồi đưa lại cho Bạch Hiểu Tinh, bộ dáng ngu ngốc khiến Bạch Hiểu Tinh thật sự không biết nói gì cho phải, xem ra để nha đầu này làm nha hoàn cho nàng cũng không tệ.

Bạch Hiểu Tinh xem hết xấp tài liệu trong một buổi chiều, nhớ hết tên của 178 cô nương trong Vạn Xuân Các, thân phận của họ cũng không hề bình thường.

Thì ra tứ đại mỹ nhân đều là nữ nhân giới quý tộc, chẳng qua là gia cảnh sa sút nên được Thẩm Vạn Xuân thu lưu, mang về Vạn Xuân Các, mà còn có vài người là con gái của các trọng thần tiền triều còn sống sót, bất đắc dĩ mới lưu lạc đến Vạn Xuân Các.

Mà tứ đại mỹ nhân luôn là bảo bối trụ cột của Vạn Xuân Các, Bạch Hiểu Tinh cũng có thể hiểu vì sao tứ đại mỹ nhân lại không thích nàng.

Đến tối thì rốt cục Bạch Hiểu Tinh cũng tìm được người phù hợp nhất trong hơn hai mươi cái tên thích hợp, trong đó nàng còn tính toán bồi dưỡng tứ đại mỹ nhân thành người của mình.

"Tiểu Phấn, ngày mai kêu toàn bộ những người này đến gặp ta, ta có chuyện muốn nói với bọn họ." Cũng không phải Bạch Hiểu Tinh tùy tiện nhìn gia thế bồi cảnh dễ lựa chọn, mấy ngày nay nàng cũng đã quan sát qua, cho nên người nào có thể dung, người nào không thể dung, trong lòng nàng đều đã có tính toán.

"Tiểu thư người muốn làm gì." Tiểu Phấn tò mò hỏi.

"Ngày mai ngươi sẽ biết, ngươi đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, cũng không còn sớm nữa."

"Nhưng tiểu thư chưa ăn tối." Tiểu Phấn nhắc nhở, nàng vẫn nhớ tiểu thư lo xem danh sách nên chưa ăn cơm tối.

Bạch Hiểu Tinh nghe xong lại cảm thấy ảm áp, tiểu nha đầu này vẫn còn nhớ rõ nàng chưa ăn cơm, nhưng Tiểu Phấn vừa nói như thế thì Bạch Hiểu Tinh cũng thật sự thấy hơi đói bụng.

"Bây giờ còn cơm không."

"Có có có, Tiểu Phấn lập tức đi chuẩn bị cho người."

Tiểu Phấn đơn thuần, có đôi khi lại khiến Bạch Hiểu Tinh ảm lòng, ở lâu mới biết lòng người, là địch hay bạn lúc đó mới biết được, có lẽ đôi khi người ngoại tốn cả đời để nghiêm túc tìm hiểu lại không đáng tin bằng những việc vặt trong cuộc sống hằng ngày.

Trước kia ở trong tổ chức, nàng như một người máy không máu không thịt, ngay cả máu cũng rất lạnh, không ai quan tâm đến nàng, dù có người quan tâm đến nàng thì cũng đều có mục đích, ngay cả bằng hữu tốt nhất cũng phản bội nàng.

Cho rằng sau khi xuyên không về quá khứ như những tiểu thuyết trên TV thì sẽ được sống một cuộc đời mới nhưng thật đáng buồn là lại trở thành sát thủ, nhưng nàng lại may mắn hơn rất nhiều, bởi vì có người thật sự yêu nàng, cho nên nàng cảm nhận được cái gì gọi là hạnh phúc.

Phượng Nghiêu đến rất đúng lúc, quân đội nước ta đang bị kẻ địch tập kích, cứ đến buổi tối là tâm tư của Triệu Tử Tu đều đặt vào tin tức của Bạch Hiểu Tinh, cho nên mới để xảy ra sơ suất.

Lúc kẻ địch bắn mũi tên lửa vào thời điểm, lửa cháy hơn một nửa bầu trời, may mắn Phượng Nghiêu mang người Thiên Ân Các đến, bắt giữ được chỉ huy của quân địch nên Triệu Tử Tu mới thoát hiểm, lương thực đều bị thiêu hủy hết, nếu không phải Phượng Nghiêu đoạt lương thực của quân địch thì chỉ sợ trận chiến lần này sẽ không thể đánh nữa.

"Lần này nhờ có ngươi, nếu không thì đã tổn thất nghiêm trọng rồi." Triệu Tử Tu bung ly rượu lên, cảm kích nói.

"Ngươi là huynh đệ của ta mà còn nói mấy lời này." Phượng Nghiêu cười.

"Sao ngươi biết ta gặp nguy." Triệu Tử Tu thật sự hơi bất ngờ khi Phượng Nghiêu dẫn người đến giúp hắn.

"Ta tự có diệu kế của ta."

Triệu Tử Tu cũng không hỏi nhiều, Phượng Nghiêu là loại người nào chứ, hắn không phải nhân vật đơn giản, tuy rằng Triệu Tử Tu không biết quá nhiều tình hình thế lực của Thiên Ân Các trên giang hồ, nhưng trong lòng vẫn biết một ít.

"Ha ha, có ngươi ở đây ta rất an tâm." Triệu Tử Tu cười to.

Thật sự là có Phượng Nghiêu ở đây thì trận chiến sẽ nhanh chóng kết thúc, hơn nữa Phượng Nghiêu hiểu rõ địa hình hơn hắn, võ công cũng tốt hơn hắn.

"Vương gia đang tặng bóc ta rồi."

"Cái danh hiệu này vốn dĩ thuộc về ngươi mà không phải sao." Hai người đều có dã tâm như nhau, dù sao cũng đều là bạn tốt nhiều năm.

Sáng sớm hôm sau Bạch Hiểu Tinh liền thức dậy, nàng không quen ngủ nướng, có lẽ là thói quen nhiều năm qua, nàng không có nhiều thời gian để ngủ.

"Các ngươi nói xem Bạch cô nương gọi chúng ta đến đây để làm gì."

"Có lẽ là để dạy dỗ chúng ta."

"Hừ, nàng dựa vào cái gì mà dạy dỗ chúng ta, không phải chỉ là hoa khôi thôi sao, cũng không phải là bà chủ của Vạn Xuân Các."

"Đúng, còn đặt ra nhiều quy định, đã không muốn tiếp khách còn vào kỹ viện làm cái gì, hoa khôi là giới lắm sao."

"Còn gọi là Quốc Sắc nữa, nàng ta như vậy mà là Quốc Sắc thì đúng là thô tục."

"Thật ra nhan sắc của Bạch cô nương cũng không tệ."

Bạch Hiểu Tinh đứng từ xa đã nghe thấy một đám nữ nhân bàn tán ồn ào, nhưng Thẩm Vạn Xuân thật đúng là rất xa xỉ, kiến trúc ở hậu viện Vạn Xuân Các trông giống như Ngự hoa viên, núi giả, đình viện thác nước, Bạch Hiểu Tinh không thể không khen ngợi nghề làm vườn ở cổ đại.

Mà tứ đại mỹ nữ vẫn là người bình tĩnh nhất, vẻ mặt cao ngạo, cũng không tham dự vào đám người kia, bốn người ngồi yên tĩnh bên bàn đá.

Thẩm Vạn Xuân đứng ở trước cửa sổ trong phòng, nhìn cảnh tượng trong hậu viện, hắn muốn xem thử Bạch Hiểu Tinh muốn làm cái gì.

"Bạch cô nương đến rồi, đừng nói nữa." Một nữ nhân trong đó thấy Bạch Hiểu Tinh, vội vàng ngăn mọi người lại.

Bạch Hiểu Tinh vừa tới, mọi người đều yên tĩnh lại, khi thật sự gặp mặt, người vừa rồi còn nói nàng chỉ là một hoa khôi vẫn thấy có chút sợ hãi, nếu không phải Bạch Hiểu Tinh gọi các nàng đến thì các nàng cũng sẽ không đến.

Hơn nữa Thẩm Vạn Xuân dung túng Bạch Hiểu Tinh như vậy thì nhất định mọi chuyện không đơn giản, trong lòng mọi người đều bất bình, oán giận, rất nhiều mọi người nhìn về phía Bạch Hiểu Tinh.

"Ta biết các ngươi có rất nhiều thành kiến với ta, không cần khách sáo, có ý kiến gì thì nói ra đi." Bạch Hiểu Tinh mặc y phục màu lam, trang sức trên đầu cũng rất đơn giản, ngồi xuống cái ghế mà Tiểu Phấn đã chuẩn bị.

"Chúng ta nào dám có ý kiến với Bạch cô nương." Trong giọng nói của nàng ra đầy ý ghen tỵ.

"Ngươi tên là gì." Bạch Hiểu Tinh nhìn nữ tử trước mắt, mặc dù nói chuyện không xuôi tai, nhưng tính tình lại thẳng thắn, nhất định là đặc tội không ít người.

"Dạ Ngọc Dao." Nữ tử ngạo mạn nói.

"Tên rất dễ nghe." Bạch Hiểu Tinh cười nói, liếc mắt nhìn tứ đại mỹ nhân đang ngồi bên kia, Cẩm Hương, Thư Yến, Kỳ Hàm, Hoạ Mi, ngược lại rất bình thản.

"Hôm nay ta gọi mọi người đến đây không phải vì muốn thể hiện địa vị của mình, ta chỉ muốn nói rõ với mọi người, ta biết các người có ý kiến với ta, nhưng các người yên tâm, địa vị của các người ở Vạn Xuân Các, chẳng những ta không để cho các người biến mất mà còn giúp các người nổi tiếng hơn." Bạch Hiểu Tinh chậm rãi nói, điều này thu hút lực chú ý của tứ đại mỹ nhân, không biết Bạch Hiểu Tinh có ý gì.

"Chỗ ta có một vài thứ, các người cầm xem thử đi, học theo những thứ ta vẽ ở trong đó, ba ngày sau ta đến xem thành quả, ta tin các người sẽ cảm thấy hứng thú." Bạch Hiểu Tinh nói xong thì liếc mắt nhìn Tiểu Phấn, nàng đã chuẩn bị mấy thứ đó xong xuôi rồi.

Trên giấy vẽ lại toàn bộ vũ đạo của hiện đại, còn có lời bài hát, bởi vì trước kia nàng thường xuyên nằm vùng để hoàn thành nhiệm vụ của tổ chức cho nên mới biết mấy thứ này.

"Dựa vào cái gì mà chúng ta phải nghe người." Rốt cục Cẩm Hương cũng mở miệng.

"Người Bạch Hiểu Tinh ta nhìn trúng nhất định có điểm hơn người, chẳng qua là cần được bồi dưỡng mà thôi, các người có thể coi như mình là con ngựa tốt còn ta là người bồi dưỡng các người, còn nếu khinh thường thì ta cũng không bắt buộc, mấy thứ đó các người cứ giữ lại mà xem cho kỹ, nếu cảm thấy ta không có thực lực mà chỉ là một cái bình hoa thôi thì không cần để ý tới nó." Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt nói, biểu cảm trên mặt dịu dàng, dãn nở.

"Sau này chủ nhân của Vạn Xuân Các còn chưa biết là ai, ta khuyên các người nên nhìn xa trông rộng một chút." Bạch Hiểu Tinh nói xong liền đứng dậy bỏ đi, để lại một đám nữ nhân đứng đó bàn tán ồn ào.

"Tỷ tỷ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ." Hoạ Mi cầm tờ giấy nói, những bức vẽ trên đó các nàng đều chưa từng thấy qua, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy kỹ thuật nhảy như vậy.

"Về phòng nhìn kỹ rồi nói." Thư Yên lại cảm thấy rất hứng thú, nàng nhìn mấy thứ này thì cảm thấy Bạch Hiểu Tinh tuyệt đối không phải người bình thường.

Hơn nữa quan hệ giữa Bạch Hiểu Tinh và Lệ Vương cũng tuyệt đối không đơn giản, những điều này bốn người các nàng đều biết.

Tất cả mọi người đều nghị luận ồn ào, nhìn mấy bức vẽ thật sự khiến các nàng cảm thấy hứng thú.

Khóe miệng Thẩm Vạn Xuân đầy ý cười, hẳn muốn nhìn thử xem Bạch Hiểu Tinh làm cách nào để thu phục lòng người, chẳng qua chỉ là một nữ nhân thôi, rốt cục là có thể làm được tới mức nào.

Bạch Hiểu Tinh chưa bao giờ làm chuyện mình không chắc chắn, những thứ này mới chỉ là bắt đầu thôi, trò hay còn ở phía sau, nàng có rất nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Triệu Tử Tu trở về

Edit: susublu

"Tỷ tỷ, cho tới bây giờ ta đều chưa từng thấy qua mấy thứ này nên cảm thấy rất tò mò." Hoạ Mi nhìn tờ giấy Bạch Hiểu Tinh đưa, lòng đầy kinh ngạc, không thể không thừa nhận Bạch Hiểu Tinh có năng lực.

"Chỉ là hiếm thấy thôi, không phải bây giờ đã thấy rồi sao." Kỳ Hàm không cho là đúng, trong lòng có chút khinh thường.

"Chúng ta thật sự phải học cái này sao?" Thư Yên lạnh lùng nói.

Bốn con người với bóng tính cách khác nhau, nhưng bốn người ở chung rất hòa hợp, Cẩm Hương là người lớn nhất cho nên mọi người đều nghe theo ý của Cẩm Hương, có cái gì cũng nói với Cẩm Hương, mọi người đều bắt hạnh giống nhau cho nên đều đồng cảm cho nhau.

"Vì sao không học, ta lại thấy rất hứng thú." Hoạ Mi nhỏ nhất, tính cách cũng hoạt bát ngay thẳng nhất.

"Cầm hương làm sao người xem." Kỳ hàm không thèm nhìn hoạ mi ríu ra ríu rít, xem cầm hương nói.

"Các người cảm thấy chúng ta có quyền lựa chọn sao, nàng ta đã quyết định mọi chuyện rồi tất nhiên cũng đã nghĩ ra biện pháp khiến chúng ta tâm phục khẩu phục, làm gì phải tự hành hạ mình." Không đợi Cẩm Hương mở miệng, Thư Yên lại đột nhiên nói.

"Thư Yên nói đúng, nếu mọi người đã cảm thấy hứng thú thì thử xem sao." Cẩm Hương cũng đã nói như vậy, mọi người cũng không nói gì nữa.

Bọn họ cầm giấy bắt đầu nghiên cứu, thoạt nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng khi luyện tập thì có chút phức tạp, dù sao cũng không phải người cùng thời đại

cho nên cách thức học cũng không giống nhau, tư duy cũng khác biệt.

Mà những nữ tử được nàng tuyển chọn đã cảm bị mấy thứ này hấp dẫn từ sớm rồi, nên không quan tâm Bạch Hiểu Tinh là loại người nào, có tư cách ra lệnh cho mình hay không mà chỉ nghĩ là nếu học xong cái này thì nhất định sẽ thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

"Tiểu Phấn, chắc ngươi rất hiếu kỳ muốn biết ta là người như thế nào, vì sao lại làm như vậy." Bạch Hiểu Tinh xoay ly trà, Tiểu Phấn đứng bên cạnh Bạch Hiểu Tinh quạt cho nàng.

Hôm nay không khí thật oi bức, nhưng Tiểu Phấn lại rất chu đáo, không những chuẩn bị cho trà mát mà còn quạt cho nàng nữa nên cuối cùng nàng cũng thư thái không ít.

"Nếu tiểu thư muốn nói, Tiểu Phấn sẽ nghe, nếu tiểu thư không muốn nói thì đương nhiên Tiểu Phấn sẽ không hỏi nhiều." Tiểu Phấn dịu dàng nói, nhưng nghe ý của Bạch Hiểu Tinh, chắc là muốn nói gì đó với mình cho nên trong lòng Tiểu Phấn vẫn thấy rất hiếu kỳ.

"Sao hôm nay lại thông minh như vậy." Bạch Hiểu Tinh cười, tâm trạng của nàng cũng không tệ, bởi vì theo như Tiểu Phấn quan sát thì những người đó không có chống đối nàng, bao gồm cả tứ đại mỹ nhân cũng đều luyện tập vũ đạo và ca khúc.

Thật ra những thứ này cũng chẳng là gì, tất cả chỉ là vừa mới bắt đầu thôi, nàng cũng tin bọn họ sẽ vì những vũ đạo này mà trung thành với nàng.

"Hắc hắc, thông minh là do đi theo tiểu thư." Tiểu Phấn cười ngây ngốc.

Thật ra tuy rằng Tiểu Phấn ngốc nghếch nhưng cái miệng vẫn rất ngọt, rất biết cách ứng xử chỉ là hơi đơn thuần thôi.

"Chắc ngươi cũng biết Lệ Vương Triệu Từ Tu." Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà mát rồi nói.

"Biết biết, chính là Lục Vương gia tàn bạo." Tiểu Phấn kích động nói, nếu nàng biết quan hệ giữa Bạch Hiểu Tinh và Triệu Từ Tu thì chỉ sợ sẽ không dám nói như vậy.

"Tàn bạo sao? Tiểu Phấn, ngươi cảm thấy ta thế nào?" Nếu Triệu Từ Tu tàn bạo vậy thì nàng thì sao, chẳng phải là nên bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục sao.

"Tiểu thư tốt lắm, rất nhiệt tình, hòa thuận, không hề có chút kiêu ngạo." Tiểu Phấn hồn nhiên nói, những lời nàng nói tuyệt đối là thật.

"Ta là thê tử của Lệ Vương." Bạch Hiểu Tinh nhàn nhạt nói.

"A! Tiểu thư là Lệ Vương phi, vậy làm sao người lại ở đây?" Tiểu Phấn kinh ngạc, cảm thấy hối hận vì vừa rồi mình nói Lệ Vương như vậy.

"Ta không phải là Lệ Vương phi mà đơn giản chỉ là thê tử của Lệ Vương mà thôi, đến đây đều là vì muốn lấy được Vạn Xuân Các, không cần kinh ngạc, Thẩm lão bản biết tất cả mọi chuyện." Bạch Hiểu Tinh cực kỳ không thích ba chữ Lệ Vương phi này.

Sở dĩ nàng nói cho Tiểu Phấn biết là vì muốn Tiểu Phấn hiểu rõ, nàng đã coi Tiểu Phấn là người một nhà, đương nhiên có vài thứ nàng cũng không nói.

Nói nhiều hơn nữa Tiểu Phấn cũng không hiểu, Bạch Hiểu Tinh làm chuyện gì cũng sẽ để lại một đường lui cho bản thân.

Mà lai lịch của Tiểu Phấn nàng cũng biết, từ nhỏ Tiểu Phấn đã lớn lên ở Vạn Xuân Các, dĩ nhiên không cha không mẹ, có thể nói Thẩm Vạn Xuân là ân nhân của Tiểu Phấn, nhưng cũng vì Tiểu Phấn đơn thuần và ngốc nghếch nên mới chỉ có thể làm nha đầu ở Vạn Xuân Các, Thẩm Vạn Xuân không hề bồi dưỡng Tiểu Phấn.

Bạch Hiểu Tinh biết hành động của Thẩm Vạn Xuân là đúng, ai cũng đều có lòng tham của mình, Thẩm Vạn Xuân cũng không ngoại lệ, hẳn không muốn bị thâm hụt vốn cũng không muốn rước thêm phiền phức.

"Tiểu thư, ta không cố ý nói cô gia như vậy đâu, ta cũng chỉ nghe người bên ngoài nói thôi." Tiểu Phấn không biết làm sao, lại trở nên nghiêm túc, một tiếng cô gia của nàng làm cho Bạch Hiểu Tinh sợ hãi, nha đầu này thay đổi thật nhanh.

"Ta biết, Tiểu Phấn, hôm nay ta nói cho ngươi biết là vì coi ngươi như người một nhà, ngươi biết không?" Bạch Hiểu Tinh không thích dong dài dây dưa, có gì đều nói thẳng.

"Tiểu thư, người đối xử với ta tốt như vậy, ta lại không biết nên làm thế nào để báo đáp người, người yên tâm, Tiểu Phấn sẽ luôn hầu hạ người chu đáo, người đi đến đâu Tiểu Phấn liền đi theo." Tiểu Phấn cảm động rơi nước mắt.

Bạch Hiểu Tinh cười một tiếng, thật đúng là nha đầu ngốc, chỉ có chút chuyện này thôi mà đã cảm động như vậy, người ta nói không sai, người ngốc cũng có phúc của người ngốc.

"Bạch cô nương." Đột nhiên bên ngoài phòng vang lên tiếng của ảnh vệ.

"Vào đi." Bạch Hiểu Tinh nghiêm túc nói.

"Bạch cô nương, Vương gia sắp về rồi." Ảnh vệ vừa nghe được tin tức này liền lập tức chạy tới báo cho Bạch Hiểu Tinh.

"Thật không, khi nào về tới." Bạch Hiểu Tình nghe xong thì không kìm chế được kích động trong lòng, có trời mới biết nàng nhớ hân, lo lắng cho hân bao nhiêu, lần trước Phụng Nghiêu đột nhiên xuất hiện nói những lời khó hiểu rồi bỏ đi, nàng thật sự lo lắng cho Triệu Tử Tu, nhưng Tử Tu lại không nói cho nàng biết điều gì cả.

"Hiện tại đang định khởi hành hồi kinh." Ảnh vệ cúi đầu nói.

"Đã biết, cảm ơn, người lui xuống trước đi." Bạch Hiểu Tình vui vẻ nói.

Mà Tiểu Phấn đứng bên cạnh nhìn tiểu thư vui vẻ như thế, trong lòng cũng rất vui mừng, thầm nghĩ quan hệ giữa tiểu thư và Vương gia cũng không tệ.

Mà tin tức Lục hoàng tử đánh thắng trận nhanh chóng truyền đến kinh thành, Hoàng thượng nghe xong rất vui mừng, nhưng lại che dấu ở trong lòng.

Bạch Yêu Nhiêu nghe nói Triệu Tử Tu đánh thắng trận cũng cực kỳ mừng rỡ, bà rất vui, tuy rằng không phải con trai mình sinh ra nhưng dù sao cũng kêu nàng một tiếng mẫu hậu, Triệu Tử Tu đánh thắng trận nên nàng cũng nở mày nở mặt.

Dù sao ở trong lòng Bạch Yêu Nhiêu, hoàng đế của Tấn Thiên quốc nhất định sẽ là Triệu Tử Tu.

"Cô cô, nghe nói Tử Tu ca đã đánh thắng trận." Bạch Diên Nhi vừa nghe nói Triệu Tử Tu đánh thắng trận thì lập tức tiến cung tìm Hoàng hậu.

Sau chuyện lần trước, Bạch Diên Nhi bị cấm túc một khoảng thời gian, an phận được một thời gian ngắn, chờ khi mọi chuyện lắng xuống mới dám ra đường, mà dù sao đây cũng là cháu ruột của nàng, bên ngoài thì Bạch Yêu Nhiêu nói không quan tâm nhưng trong lòng đương nhiên không nghĩ như vậy.

Nàng muốn khuếch đại thể lực Bạch gia, Bạch Diên Nhi là nhân vật không thể thiếu, dĩ nhiên Bạch Yêu Nhiêu tuy rằng hiện tại Triệu Tử Tu không thích Bạch Diên Nhi, nhưng nàng nhất định có cách khiến Triệu Tử Tu chọn Bạch Diên Nhi, dù sao cũng còn nhiều thời gian.

"Không biết phép tắc, nữ nhi mà tính tình lại hấp tấp như vậy." Bạch Yêu Nhiêu thấy Bạch Diên Nhi bị chiều hư, trong lòng cũng rất buồn phiền.

"Diên Nhi tham kiến Hoàng hậu cô cô, Hoàng hậu cô cô cát tường, cũng chỉ vì Diên Nhi quá vui mừng thôi." Bạch Diên Nhi thề lười, làm nũng.

"Người là tiểu thư khuê các thì phải có bộ dáng của tiểu thư khuê các, người có còn muốn gả cho Tử Tu hay không." Bạch Yêu Nhiêu nghiêm khắc nói.

"Đương nhiên Diên Nhi muốn rồi." Bạch Diên Nhi kích động nói, nàng thật sự rất muốn, đặc biệt là sau khi Bạch Hiểu Tình xuất hiện nàng lại càng muốn gả cho Triệu Tử Tu, muốn đoạt lại Triệu Tử Tu khỏi Bạch Hiểu Tình.

"Nếu muốn thì nghe lời cho bản cung, nếu không đến lúc đó cô cô cũng bảo đảm cho người được đâu." Bạch Yêu Nhiêu biết nếu muốn Triệu Tử Tu ngoan ngoãn nghe lời nàng thì nhất định phải dùng cách khác, nhưng nếu xử lý mọi chuyện không tốt, Triệu Tử Tu phản kháng lại thì nàng cũng không làm gì được.

"Diên Nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô cô nói." Bạch Diên Nhi lập tức nói.

Thật ra Bạch Yêu Nhiêu dùng Bạch Diên Nhi là vì Bạch Diên Nhi dễ khống chế, nhưng lại không đủ cơ trí, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng nhiều.

"Ừ, khi Tử Tu trở về người không được xuất hiện, chuyện lần trước mới trôi qua không bao lâu, qua một thời gian ngắn nữa người hăng ra ngoài." Hiện tại Triệu Tử Tu mê luyến Bạch Hiểu Tình, chán ghét Bạch Diên Nhi, Bạch Yêu Nhiêu biết nên làm thế nào mới có lợi cho bản thân.

"Diên Nhi đã biết, vậy Diên Nhi về trước." Bạch Diên Nhi cũng rất nghe lời, nàng tin tưởng Hoàng hậu cô cô nhất định sẽ giúp mình, bởi vì bọn họ mới là người một nhà, bọn họ đều có họ Bạch.

"Ừ, về đi."

Tuy rằng Bạch Yêu Nhiêu đã hơn bốn mươi tuổi nhưng nhìn qua vẫn trẻ đẹp như trước, cũng có nét giống mẹ ruột Triệu Tử Tu, nhưng lại không có khí chất thanh thoát như hoa sẽ giống tiền Hoàng hậu, Bạch Yêu Nhiêu, người cũng như tên, cực kỳ xinh đẹp, nhưng lòng dạ lại quá sâu.

Sau này Triệu Tử Tu mới biết được thì ra phụ hoàng không phải bị Bạch Yêu Nhiêu mê hoặc, mà là có ý để Bạch Yêu Nhiêu mê hoặc người.

Lần này Triệu Tử Tu có thể đánh thắng trận là nhờ Phụng Nghiêu trợ giúp, mà qua chuyện lần này Triệu Tử Tu cũng càng coi trọng Phụng Nghiêu hơn.

Bạch Hiểu Tình nghe nói Triệu Tử Tu muốn trở về, vui vẻ cả một buổi tối, Triệu Tử Tu trở về rất nhanh, nhiều lắm cũng chỉ mất ba ngày, nhưng chuyện này lại là sự dằn vặt đối với Bạch Hiểu Tình, nàng hận không thể chạy tới bên cạnh Triệu Tử Tu ngay lập tức, nhưng nàng phải cẩn thận, không thể để cho mình yêu hân nhiều hơn hân yêu mình.

Người thông minh như Bạch Hiểu Tình, nàng phải tận lực khống chế bản thân để không bị tổn thương, trong giới sát thủ, nếu có tình cảm xúc động thì kết cục nhất định không bao giờ tốt, cho nên nàng phải có hết sức để cho mình được hạnh phúc, đã lựa chọn như vậy rồi thì dù phải quý gối cũng phải đi tiếp.

Sau khi chiến tranh chấm dứt, Phụng Nghiêu liền dẫn người của mình biến mất không thấy đâu nữa, Triệu Tử Tu biết đây là quy định của Thiên Ân Các.

Mà Triệu Tử Tu lại không ngừng phi ngựa chạy về, khẩn cấp muốn gặp Bạch Hiểu Tinh thật nhanh, hơn một tháng không gặp nàng, trong lòng hẳn thầm nghĩ muốn nhìn thấy bóng hình của nàng, nghĩ đến mái tóc dài bay trong gió, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra của nàng, khi gặp lại hẳn sẽ nhìn không được mà bỏ nhào vào...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Tiểu biệt thắng tân hôn

Edit: susubluu

Nhưng trước khi Triệu Tử Tu trở về, Bạch Hiểu Tinh còn muốn giải quyết một chuyện, thời gian ba ngày cũng không dài, không biết có thể đạt được thành quả nàng muốn hay không.

Các cô nương ở Vạn Xuân Các cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, nữ tử tục tằn cũng rất ít, nhưng vẫn có vài người như vậy, loại người đó thông thường đều hầu hạ dân chúng, không có tiền đồ gì.

Các cô nương ở Vạn Xuân Các đều được phân chia theo thứ bậc, tuy rằng Bạch Hiểu Tinh không thích cách làm của Thẩm Vạn Xuân, nhưng hiện tại nàng cũng không quản, thường xuyên thấy những người có thứ bậc cao ức hiếp kẻ thấp hơn mình đã thành quen rồi.

Mà vũ đạo Bạch Hiểu Tinh đưa cho mọi người cũng không giống nhau, tổng cộng có bốn loại vũ đạo, nàng đều định sẵn cho từng người cho nên những tờ giấy bọn họ nhận được cũng không giống.

"Thẩm gia." Hoạ Mi là người đầu tiên phát hiện Thẩm Vạn Xuân, mọi người đều luyện tập say mê cho nên không phát hiện ra Thẩm Vạn Xuân.

"Những vũ điệu các người luyện đều do Bạch Hiểu Tinh dạy các người." Lúc Thẩm Vạn Xuân đi ngang qua sân, thấy mọi người đều đang luyện múa, nhìn qua hình như không tệ.

"Bẩm Thẩm gia, đúng vậy." Hoạ Mi cười nói.

"Ừ, cũng không tệ, có đầu có đuôi." Thẩm Vạn Xuân nói sự thật, nhưng hẳn cũng nhìn ra là Tử đại mỹ nhân đã bị tách ra.

Trước kia Tử đại mỹ nhân luôn biểu diễn cùng một lúc, cho nên Thẩm Vạn Xuân cũng không biết là cách của Bạch Hiểu Tinh có tốt hay không.

Hơn nữa sau ngày đó Bạch Hiểu Tinh lại triệu kiến mọi người, đưa quần áo do nàng chuẩn bị sẵn cho họ, Bạch Hiểu Tinh nàng chưa bao giờ đánh trận mà không có sự chuẩn bị.

Kỳ lạ là quần áo đều cỡ một vài chỗ, nhưng đều là nữ tử thanh lâu, cho nên lộ một chút thì họ vẫn có thể chấp nhận, mặc dù có vài nữ tử giả vờ không thể chấp nhận, diễn*dafile3;quysdoOn nhưng sau khi mọi người khuyên bảo thì cũng đều mặc vào.

"Các người nói xem, rốt cục Bạch Hiểu Tinh là loại người thế nào, vì sao nàng lại muốn chúng ta học mấy cái này, vậy mà chúng ta còn điên rồ nghe lời nàng như vậy." Nặc Dao cũng chỉ nói ngoài miệng, thật ra trong lòng cũng không nghĩ gì, nhưng câu nói đó đã khiến nàng đắc tội không ít người.

"Chúng ta cũng muốn biết nàng là loại người nào, nhưng xem ra đi theo nàng cũng không tệ." Một cô nương nói.

"Không phải mọi người đều nói sớm muộn gì Vạn Xuân Các cũng là của nàng sao."

"Ta nhớ là ngày nàng đến đây, ta đã gặp Lục hoàng tử."

"Lục hoàng tử? Chính là Lệ Vương lãnh khốc tàn bạo."

"Ừ ừ, là hắn, ta còn nghe nói bên cạnh Lệ Vương còn có một nữ thị vệ, không phải là Bạch Hiểu Tinh chứ."

"Điều này cũng khó nói, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn, nếu không đến lúc đó sẽ chịu không nổi."

Mà Tử đại mỹ nhân nghe thấy mấy lời nghị luận này, trong lòng đều có chút kinh ngạc, những điều này các nàng chưa từng nghe qua.

Một nơi như thanh lâu, chỉ cần là nam nhân đều sẽ đến đây, bất kể là dân chúng hay là quan to quý tộc, chỉ cần uống rượu say, nói vài câu bậy bạ, sau khi tỉnh lại đã có đầy mỹ nhân vây quanh, nam nhân nào chịu được mê hoặc chứ.

Tử đại mỹ nhân đều là người cao ngạo, nam nhân có thể lấy được thân thể của Tử đại mỹ nhân cũng không phải là nhân vật nhỏ, nhưng các nàng đều không có tâm tư quan tâm mấy lời đồn đãi nhảm nhí này, cho nên đương nhiên sẽ không đi hỏi, gia tộc suy tàn, bản thân lưu lạc thanh lâu cũng không phải chuyện gì đáng tự hào, các nàng cảm thấy cứ an phận kiếm tiền là được, lúc già bốn người sẽ dùng số tiền đó sống hết quãng đời còn lại.

Nữ nhân sợ nhất là phí phạm thời gian, giống như bà lão rửa chén ở hậu viện, trước kia không phải cũng là một trong số hai đại mỹ nhân của Vạn Xuân. Các sao, tuổi càng lúc càng lớn, ánh mắt lại cao, không thể dành được tiền bạc, cuối cùng vẫn phải sống trong Vạn Xuân Các, nắm vị cô nương cùng thời với nàng gặp được người chuộc thân cho mình nên đã gả cho hắn.

Thật ra có đôi khi nữ tử trong thanh lâu cũng sẽ gặp gỡ được nam nhân tốt, dù hẳn không có tiền không dung mạo, nhưng ít nhất hẳn sẽ đối xử tốt với người, có người tình nguyện gả cho đại phú hào làm tiểu thiếp, có người lại hi vọng gặp được nam nhân như vậy để trải qua cuộc sống bình thường, thật ra đây mới là chốn về tốt nhất cho một nữ tử thanh lâu.

Ai cũng có chí hướng riêng, mục đích theo đuổi không giống nhau, lựa chọn con đường để đi không giống nhau, suy nghĩ cũng không giống nhau, cho nên cho tới bây giờ Bạch Hiểu Tinh đều sẽ không khinh thường bất cứ ai, mà lại suy nghĩ rất kỹ càng, đây cũng là cách lấy được lòng người.

"Buổi tối chính là lúc đề biểu diễn, các người đã chuẩn bị tốt chưa." Buổi chiều, Tứ đại mỹ nhân tụ lại cùng nhau, thương lượng về buổi biểu diễn tối nay, Cẩm Hương quan tâm hỏi mọi người.

Vốn tướng họ chỉ cần biểu diễn cho Bạch Hiểu Tình xem thành quả là được, không ngờ lại kêu các nàng biểu diễn trước mặt quan khách, tuy rằng đã lên đài vô số lần, nhưng này cảm giác mới mẻ này các nàng thật sự chưa từng thử qua, không biết hiệu quả sẽ thế nào, hơn nữa các nàng cũng không quá tin tưởng bản thân mình.

Không biết Bạch Hiếu Tĩnh làm như vậy là có ý gì.

"Có chút khản trương, quần áo này, mặc vào cứ cảm thấy là lạ." Hoạ Mi tùy tiện thành thói quen mà khi mặc vào vẫn thấy hơi kỳ lạ.

"Khản trương cái gì, mọi người đều phải biểu hiện cho tốt, chẳng lẽ muốn để nữ nhân kia chế giễu chúng ta không làm được." Kỳ Hâm hơi nghiêm túc, nàng luôn sợ hãi người khác tính kế mình, dù cho bốn tỷ muội bọn họ ở chung rất tốt, nhưng trong lòng nàng lại luôn phòng bị một người.

"Kỳ Hàm nói đúng, dù Bạch Hiểu Tĩnh có mục đích gì thì chúng ta cũng đã đồng ý rồi, nhất định không thể để cho nàng ta chế giễu."

Mọi người đều chuẩn bị thật kỹ lưỡng, chuyện này cũng không khó, nhưng vì chưa từng thấy, chưa từng trải nghiệm cho nên cảm giác có chút kỳ quái.

Bởi vì tính cách Hoạ Mi tương đối hướng ngoại cho nên tiết tấu Hoạ Mi khiêu vũ tương đối gọi cảm, tuy rằng cảm thấy kỳ quái có chút không thể chấp nhận, nhưng trong lòng lại rất phấn khích.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, ở Vạn Xuân Các luôn có đầy người đến người đi, hơn nữa tối hôm nay tin tức Vạn Xuân Các có tiết mục đặc đã truyền khắp kinh thành, cho nên rất nhiều người đều đến đây.

Ban đầu Bạch Hề Tinh làm hoa khô đã rất oanh động rồi, đêm nay không biết lại có gì tươi mới, điều này khiến mọi người rất tò mò, tin tức là do Bạch Hề Tinh cố ý thả ra ngoài, mà mọi người càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Vạn Xuân Các thì Vạn Xuân Các sẽ càng làm ăn phát đạt.

Thẩm Vạn Xuân không để ý, chỉ cần Vạn Xuân Các làm ăn được thì trong lòng hẳn sẽ vui mừng, thừa dịp hẳn vẫn là ông chủ ở đây, đương nhiên phải kiếm nhiều tiền một chút.

Bạch Hiểu Tinh cũng không xuống lầu, mà ngồi trên lầu hai, nhìn bọn họ biểu diễn, nàng không muốn xuống lầu gây náo động rồi lại tự tìm phiền toái.

Mà không ngoài dự liệu của Bạch Hiểu Tinh, bọn họ đều không có làm cho nàng thất vọng, màn biểu diễn cũng khiến tất cả mọi người kinh ngạc, làm cho phần lớn khách nhân sáng mắt, nước miếng sắp chảy ra ngoài.

Hiệu quả mà Bạch Huyết Tinh muốn chính là như vậy, nàng tin tưởng các nàng đã hiểu mục đích của mình.

Lúc Triệu Tử Tu tới đô thành đã là buổi tối, nhưng cũng may là buổi tối nên không cần vào cung diện thánh, sáng sớm hôm sau tiến cung là được rồi, như thế càng hợp ý của Triệu Tử Tu, dù sao tâm tư của hắn đều ở chỗ của Bạch Hổ Tinh.

"Tiểu thư, người đừng có gấp, Vương gia sẽ lập tức đến liền." Tiểu Phán nhìn một bàn lớn đồ ăn, Bạch Hiểu Tinh ngồi ở giữa bàn, không nói một lời chờ Triệu Tử Tu trở về.

"Ta không vội." Nàng thật sự không vội, cũng không phải không tới, sớm muộn gì cũng sẽ đến, nàng thấy người sốt ruột là Tiểu Phán mới phải.

Bạch Hiểu Tinh vốn cảm thấy Triệu Tử Tu trở về nên vào cung trước, nhưng nàng biết, với tính cách của Triệu Tử Tu, nhất định sẽ không ngừng phi ngựa chạy tới chỗ nàng, nhưng cũng may là buổi tối, nếu không nhất định sẽ để cho người ta nắm được nhược điểm mà bòn tặn.

Đương nhiên Bạch Yêu Nhiêu không biết Triệu Tử Tu vừa trở về lên đến thanh lâu, hơn nữa bà ta cũng không biết chuyện Bạch Hiểu Tinh ở trong thanh lâu, diệnafxdndaffnlllequysdoon Triệu Tử Hằng và Triệu Tử Việt vẫn chưa nói chuyện này ra, mà tất nhiên Triệu Tử Tu cũng có cách để giấu diếm.

Thật ra Bạch Hiểu Tinh thờ ơ vì nàng cũng không sợ người khác biết. Nhưng nàng cũng hiểu nỗi cách làm của Triệu Tử Tu, dù sao rảnh rồi bàn tán sẽ gây ra phiền phức.

"Bach cô nương, Vương gia đến." Ảnh vê tiến vào thông báo.

"Các người đều lui xuống hết đi." Trên mặt Bạch Hiểu Tinh không có biểu cảm kích động hưng phấn, nhưng thật ra trong lòng rất vui mừng.

Bạch Hiểu Tinh thấy Triệu Tử Tu vẫn mặc chiến bào đứng ở trước mặt mình, khóe mắt đã bắt đầu uơn ướn, nam nhân này, là nam nhân đẹp nhất mà nàng từng gặp, hấn mặc chiến bào càng làm cho người ta mê muội.

"Có nhớ ta hay không." Triệu Tử Tu nhìn tiểu nữ nhân trước mắt, đây là lần đầu tiên hắn thấy Bạch Hiểu Tinh khóc, trong lòng rất cảm động, hắn cảm nhận được tình yêu của nàng.

"Nhớ tới phát điên." Bạch Hiểu Tinh cũng không làm kiêu, nàng hận không thể nói mọi sự nhớ nhung trong lòng ra cho hắn biết.

"Đến đây, để cho ta nhìn nàng thật kỹ, có nghe lời hay không, có ăn cơm đúng bữa hay không." Triệu Tử Tu nâng mặt Bạch Hiểu Tinh lên, dịu dàng nói.

"Ta không phải là đứa bé." Bạch Hiểu Tinh nín khóc mỉm cười.

"Ồ trong lòng ta nàng mãi mãi là một đứa bé."

Dù cho Bạch Hiểu Tinh luôn kiên cường, lãnh khốc vô tình, nhưng ở trong lòng Triệu Tử Tu, nàng mãi mãi là báu vật của hắn, là người hắn thương yêu nhất.

"Đồ ăn đã lạnh rồi, ta kêu Tiểu Phấn đi hâm nóng lại, chạy một quãng đường dài như vậy nhất định là chàng rất đói bụng." Bạch Hiểu Tinh đột nhiên nhìn qua đồ ăn trên bàn, mới nhớ tới Triệu Tử Tu còn chưa ăn cơm.

"Đúng là đói bụng, đói bụng rất lâu rồi." Triệu Tử Tu đột nhiên tỏ vẻ xấu xa nói, nhìn Bạch Hiểu Tinh đến mắt hờn mắt vía.

"Chàng lại đang nghĩ cái gì vậy." Bạch Hiểu Tinh đề phòng nói, nhìn Triệu Tử Tu, nhẹ nuốt nước miếng.

Mà bộ dáng Bạch Hiểu Tinh nuốt nước miếng đã bị Triệu Tử Tu nhìn thấy rất rõ ràng, nụ cười càng thêm tà ác, "Bảo bối, ta thấy nàng cũng rất đói bụng."

Triệu Tử Tu không kiêng nể gì nắm chặt lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé của Bạch Hiểu Tinh, bả vai dày rộng lập tức áp sát vào, cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của nam nhân phả vào mặt, Bạch Hiểu Tinh lại không kìm lòng được.

Tay nhỏ đã không còn lực để gãy dựa, cả người bức rức ngứa ngáy khiến Bạch Hiểu Tinh buông lỏng, vẻ bình tĩnh ngày thường của nàng đã biến mất, lúc này nàng không chịu nổi nữa...

Triệu Tử Tu tiếp tục động tác, bắt đầu chậm rãi cởi quần áo của Bạch Hiểu Tinh, Bạch Hiểu Tinh muốn cự tuyệt, nhưng đầu óc lại không chịu làm theo ý nàng mà cứ để nam nhân này tùy ý làm xằng làm bậy.

Quần áo đã bị cởi ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào da thịt trắng như tuyết của Bạch Hiểu Tinh, một dòng điện như quét qua cả người Triệu Tử Tu, rốt cuộc hắn không khống chế nổi tình cảm của mình nữa, trực tiếp nhào tới...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Thu mua lòng người

Edit: susublu

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tử Tu về vương phủ thay quần áo rồi tiến cung diện thánh, còn Bạch Hiểu Tinh vẫn chưa thức dậy, Triệu Tử Tu cũng không nỡ đánh thức nàng, dù sao tối qua đã làm nàng mệt muốn chết rồi.

Sau chuyện đêm qua, không chỉ Tử đại mỹ nhân mà những cô nương khác cũng đều nổi tiếng hơn, khách cũng nhiều hơn trước, được nhiều người hoan nghênh, ai cũng đều nói các nàng đa tài đa nghệ, nữ nhân đều thích được người ta tặng bốc, đều thích nghe lời hay ý đẹp, càng yêu thích được người ta chú ý, nên sẽ rất thích cảm giác này.

Mà những người được Bạch Hiểu Tinh chọn cũng có cái nhìn khác về những việc mà nàng làm nhưng các nàng vẫn không hiểu vì sao Bạch Hiểu Tinh lại đối xử tốt với các nàng như vậy, rõ ràng nàng ta có thể tự ra biểu diễn để được nổi tiếng không phải sao.

Trong lòng Tử đại mỹ nhân đều hiểu rõ, Bạch Hiểu Tinh làm như vậy nhất định là có mục đích.

"Các người có nghe nói không, đêm hôm qua trong phòng Bạch cô nương có nam nhân." Khấp Vạn Xuân Các đều đang bàn tán ồn ào.

"Không thể nào, làm sao người biết."

"Ta nghe được, nàng đúng là giả bộ."

"Có biết là ai không?"

"Ta không có đi vào, làm sao mà biết được."

...

Đối với những lời này, Bạch Hiểu Tinh đều làm như không nghe thấy, mọi người đều nói đúng, diện mạo của nàng hơn nữa nàng cũng không lo người khác biết nam nhân trong phòng nàng là Lệ Vương, đáng tiếc Triệu Tử Tu rời đi quá sớm nếu không sẽ có cơ hội để mọi người gặp mặt.

Nhưng biểu hiện của các cô nương đêm qua không tệ, tuy nhiên Triệu Tử Tu đã trở lại, trong lòng nàng cũng đã chọn được vài người.

"Tiểu Phấn, kêu những cô nương đó đến đây cho ta." Bạch Hiểu Tinh rửa mặt chải đầu, trang điểm xong thì dặn dò Tiểu Phấn, tuy rằng bụng hơi đói nhưng cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi nên Bạch Hiểu Tinh không gọi người chuẩn bị đồ ăn sáng.

"Đã biết tiểu thư, Tiểu Phấn lập tức đi ngay." Tất nhiên Tiểu Phấn biết Bạch Hiểu Tinh nói ai.

Ban ngày người đến Vạn Xuân Các không nhiều nên rất nhiều cô nương vẫn còn đang ngủ, nhưng Tiểu Phấn vẫn vác mặt dày đi gọi bọn họ tỉnh mộng, thậm chí trong vài căn phòng còn có nam nhân, khiến cho Tiểu Phấn ngượng ngùng.

"Sáng tinh mơ, có để cho người khác ngủ hay không." Nặc Dao ngồi trong phòng tức giận hô lớn, cả người vẫn mơ mơ màng màng.

"Tiểu Phấn truyền lời của tiểu thư." Tiểu Phấn cũng thông minh hơn rất nhiều, dù sao cứ lấy tiểu thư ra nói là được.

Mà bốn người Cẩm Hương, Kỳ Hàm, Thư Yên, Hoa Mi đã dậy từ sớm, các nàng biết nhất định hôm nay Bạch Hiểu Tinh sẽ đến tìm họ.

Hơn nữa sáng sớm nghe thấy những lời bàn tán đó, bọn họ cũng có chút tò mò, nhưng trong lòng đã hơi hoài nghi người kia chắc sẽ là Lệ Vương, nếu không thì còn ai dám đến đây nữa, bốn người họ càng lúc càng bất ngờ, nữ nhân này có năng lực không nhỏ.

Bạch Hiểu Tinh cũng không gọi tất cả mọi người đến mà chỉ gọi vài người nổi trội, nàng cảm thấy bây giờ nàng không cần phải dùng quá nhiều người như vậy, nhiều người sẽ không dễ làm việc, trước tiên cứ từ từ đã.

"Mọi người ngồi đi, không cần khách sáo." Bạch Hiểu Tinh thấy mọi người đều đã đến đủ, nàng cũng không làm kiêu gì cả.

"Có chuyện cứ việc nói thẳng đi." Cẩm Hương mở miệng trước.

"Ha ha, ta nghĩ mọi người đều là người thông minh, hôm nay ta tìm mọi người đến là hi vọng các người có thể giúp ta làm việc." Bạch Hiểu Tinh đùa nghịch chén trà nói.

"Giúp người làm việc? Có ý gì?" Cẩm Hương càng lúc càng thấy tò mò về thân phận của Bạch Hiểu Tinh.

"Phải biết rằng thanh lâu là nơi rất tốt để thu thập tin tình báo, các người đều là người do ta tỉ mỉ chọn lựa, ta nghĩ chắc các người hiểu được ý của ta." Bạch Hiểu Tinh chậm rãi nói.

"Rốt cục người là ai." Nặc Dao tò mò hỏi.

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói như vậy, cuối cùng mọi người cũng hiểu vì sao Bạch Hiểu Tinh không tiếp khách, thì ra Bạch Hiểu Tinh đến Vạn Xuân Các làm hoa khôi vì đây là điều kiện trao đổi với Thẩm Vạn Xuân.

"Giống như các người nghĩ ngờ, ta là người của Lệ Vương, một số người không biết Vạn Xuân Các này nhất định sẽ thuộc về ta."

"Dựa vào cái gì chúng ta phải nghe người." Thư Yên lạnh lùng nói.

"Điều này có gì tốt cho chúng ta." Vài cô nương khác cũng bắt đầu nói.

"Nhưng đối với các người cũng không có gì bất lợi." Bạch Hiểu Tinh nói đúng, "Ta có thể cho các người trở thành trụ cột trong Vạn Xuân Các."

Thật ra điều này cũng là mục đích chính của Bạch Hiểu Tinh, nàng muốn tìm người để thay thế bản thân, cần chuyển dời lực chú ý của mọi người, vốn dĩ Bạch Hiểu Tinh muốn Thẩm Vạn Xuân cũng làm việc cho nàng, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc, hơn nữa chưa chắc Thẩm Vạn Xuân sẽ cam tâm tình nguyện quy thuận nàng.

Vốn cho rằng Vạn Xuân Các này không đơn giản, nhất định Thẩm Vạn Xuân cũng không phải người tầm thường, nhưng Bạch Hiểu Tinh đã tìm người điều tra, Thẩm Vạn Xuân không có người đứng sau hay là đồng bọn gì cả, thật sự chỉ là ông chủ của Vạn Xuân Các mà thôi.

Tuy rằng điều này làm cho Bạch Hiểu Tinh hơi nghi ngờ nhưng nàng cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác, lâu ngày mới nhìn thấu lòng người, có phải hồ ly hay không, có đuôi cáo hay không, sớm hay muộn gì cũng sẽ lộ ra thôi.

"Người nói thật có đạo lý, Bạch cô nương là người sáng khoái, tuy rằng Cầm Hương cũng không thích quan tâm quá nhiều chuyện, nhưng người đã đề mắt ta thì ta cũng sẽ không để người mất mặt." Cầm Hương suy nghĩ kỹ lưỡng, cảm thấy hôm nay đã đảm lao thì phải theo lao.

Bạch Hiểu Tinh đã tìm tới các nàng, thì nhất định sẽ nghĩ cách khiến các nàng đồng ý, nếu hôm nay các nàng nếu không đồng ý thì sợ là cuộc sống sau này ở đây Vạn Xuân Các sẽ không tốt đẹp, làm gì phải tự mình chuốc lấy khổ, dĩnđdafilleguysdoon hơn nữa các nàng cũng không chán ghét tính cách của Bạch Hiểu Tinh, mà ngược lại nàng đáng giá để người khác tin tưởng.

Cầm Hương đã nói như vậy rồi thì mọi người cũng dần im lặng, từ từ đều nhất trí đồng ý giúp Bạch Hiểu Tinh làm việc.

Tuy rằng trong chuyện này hai bên cùng có lợi, nhưng Bạch Hiểu Tinh đối xử với mọi người không tệ, bây giờ mượn sức nhân tài trước, còn chuyện thu mua lòng người thì cứ từ từ.

"Mọi người đều đã đồng ý, yên tâm, ta tuyệt đối không bạc đãi các người, cũng sẽ không làm khó dễ các người, từ trước tới nay ta rất có tính người, lâu dần các người sẽ biết, còn nữa, ta cũng sẽ không thiên vị các người, mọi người đều sẽ ngang hàng, cho nên các người không cần nghĩ nhiều." Bạch Hiểu Tinh cũng không phải muốn thổ lộ tình cảm gì cả, nhưng những lời này đều khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói như vậy, trong lòng mọi người đều có một loại cảm giác kỳ quái, nhưng lại nhìn Bạch Hiểu Tinh với con mắt khác.

"Sau này ở trong Vạn Xuân Các, mọi người đều là tỷ muội."

"Người thật lòng sao." Nặc Dao còn có chút không tin.

"Đương nhiên."

Nặc Dao không nói gì nữa, trong lòng mọi người đều có tính toán, Bạch Hiểu Tinh cũng không sợ, từ từ sẽ biết, sớm muộn gì các nàng cũng sẽ hiểu thủ đoạn của nàng, nếu ai không sợ chết thì có thể phản bội nàng thử xem, đương nhiên chỉ cần là người thật lòng giúp nàng làm việc thì nàng sẽ không bạc đãi.

Rồi sau đó mọi người cũng thật sự nểm thù sự lợi hại của Bạch Hiểu Tinh, hơn nữa sau khi biết được tình cảm giữa Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu thì lại càng hâm mộ, càng thêm kính trọng Bạch Hiểu Tinh, nàng có thể làm chuyện mà những nữ nhân muốn làm lại không dám làm.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Lòng dạ đàn bà

Edit: susublu

Vạn Xuân Các là một chỗ tốt để thu thập tin tình báo, sao Thẩm Vạn Xuân lại có thể không biết được, nhưng hần không hứng thú với cách kiếm tiền này, những chuyện đó hần cũng không muốn tham dự, nếu không đến lúc nào đó đắc tội với người ta sẽ rước lấy phiền phức, dù cho có người đến tìm hần thì hần cũng từ chối, điều này cũng là nguyên nhân khiến Bạch Hiểu Tinh không tra được rốt cuộc Thẩm Vạn Xuân là thần thánh phương nào.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng." Sau khi lâm triều, Triệu Tử Tu liền theo Triệu Thiên Dương vào thư phòng.

"Miễn lễ, hoàng nhi lần này con đã lập công lớn rồi." Tâm trạng Triệu Thiên Dương cực kỳ tốt, hần biết, đứa con trai này của hần chính là một nhân tài.

"Phụ hoàng quá khen, bảo vệ quốc gia là bổn phận của nhi thần." Thân là người hoàng tộc, sớm biết sẽ có một ngày phải lên chiến trường, vào sinh ra tử.

"Ha ha, quả nhiên phụ hoàng không nhìn lầm con, nói đi, con muốn được thưởng cái gì, phụ hoàng nhất định thỏa mãn con." Triệu Thiên Dương là người thông minh, vừa rồi ở trên triều đình cũng chỉ khen ngợi Triệu Tử Tu theo lễ tiết, dĩnđdafilleguysdoon không có quá thiên vị hần là vì không muốn làm cho mọi người nghĩ ngờ.

"Nhi thần chỉ hy vọng người đừng hỏi đến chuyện Tình Nhi ở Vạn Xuân Các, nhi thần không thích nghe lời gièm pha." Triệu Tử Tu biết, tuy rằng Bạch Hiểu Tinh ở Vạn Xuân Các chỉ có một năm, nhưng nhất định cũng sẽ có những lời đồn nhảm nhí.

"Chuyện này..." Triệu Thiên Dương thật sự không ngờ hần lại nói đến chuyện này, nhưng lúc trước ông cũng từng nghĩ qua, Triệu Tử Tu thích Bạch Hiểu Tinh như vậy, nhất định sẽ thường xuyên ra vào Vạn Xuân Các, chuyện này ông vốn muốn mặc kệ, nhưng chung quy lời đồn đãi vẫn sẽ ảnh hưởng đến thân phận của Triệu Tử Tu.

"Phụ hoàng không cần lo lắng cho nhi thần, mặc kệ người ta nói gì cũng được, điều này cũng có thể xem như một cách để che mắt người khác." Triệu Thiên Dương cũng hiểu được ý của Triệu Tử Tu nên đành phải làm theo lời hần.

"Được rồi, chuyện bảo nhân điều tra tới đâu rồi." Mọi người đều có lòng tham, huống chi chuyện Tản Thiên quốc có bảo tàng đã không còn là bí mật

nữ, người biết chuyện rất nhiều mà người đi tìm kiếm cũng rất nhiều, nhưng đây vốn là thứ thuộc về Tấn Thiên quốc nên nhất định Triệu Thiên Dương sẽ không để người khác cướp đi.

"Sau chuyện bà vú mất tích lần trước thì cũng không còn tin tức gì nữa, nhưng phụ hoàng yên tâm, Tinh Nhi sẽ cố hết sức điều tra chuyện này, đây cũng là nguyên nhân Tinh Nhi muốn ở lại Vạn Xuân Các."

"Sao? Chuyện này có liên quan gì đến Vạn Xuân Các." Triệu Thiên Dương nghi hoặc hỏi.

"Phụ hoàng có điều không biết, Vạn Xuân Các là nơi rất tốt để thu thập tin tình báo."

"Được rồi, tìm ra bảo nhân là được." Triệu Thiên Dương vừa nghe thấy thế, thấy cũng có chút đạo lý nên cũng không truy cứu gì nữa.

"Vậy nếu không có chuyện gì nữa thì nhi thần cáo lui trước." Triệu Tử Tu đã muốn rời khỏi đây từ sớm rồi.

"Ừ, đi đi."

Để lại chút cơ sở ngầm trong Vạn Xuân Các, trong lòng Bạch Hiểu Tinh cũng sẽ an tâm hơn, nàng cảm thấy nàng cũng nên bắt đầu phát triển sự nghiệp của mình rồi, tuy rằng đây là cổ đại nhưng nàng muốn thử một lần, nàng muốn thế lực của mình không chỉ có ở đô thành mà thậm chí phải trải rộng ra khắp cả nước, không ai có thể xâm phạm nàng.

Ai mà không biết Triệu Tử Tu, hơn nữa hầu như tất cả mọi người đều đã gặp hắn cho nên khi Triệu Tử Tu xuất hiện tại Vạn Xuân Các vào ban ngày thì đã dọa một số người sợ.

"Ôi, đây không phải là Lệ Vương gia sao, sao lại đến sớm như vậy." Cô nương dưới lầu thấy Triệu Tử Tu thì liền tươi cười đi lại.

"Tránh ra." Triệu Tử Tu lạnh lùng nói, thấy mấy thứ sơn phấn đó thì lại ghê tởm.

"Ôi, Vương gia cũng đã đều đây rồi, còn giả bộ cái gì nữa." Nữ nhân đó không hề ý thức được nguy hiểm, hai tay giống như bạch tuộc nắm lấy tay Triệu Tử Tu.

"Ảnh vệ." Triệu Tử Tu không nói gì thêm, trực tiếp gọi ảnh vệ.

"Dạ, Vương gia." Ảnh vệ nói xong liền nâng nàng ta lên, sau đó trực tiếp vác ra khỏi Vạn Xuân Các.

"Người làm gì, buông ta ra, người mang ta đi đâu." Nữ nhân kinh sợ thét to.

Ảnh vệ không nói chuyện mà chỉ đưa nàng ta đi rất xa, đến một vùng ngoại ô nghèo đói mới dừng lại, nàng ta có chút kinh hoàng, không biết người này đưa mình đến đây để làm gì, nơi này vừa bẩn vừa thối.

"Đây là Vương gia thưởng cho các người." Ảnh vệ nói xong thì bỏ nàng ta lại.

"Người đừng đi, người để ta ở đây làm gì." Nàng ta kinh sợ nói, nhìn đám đờ đẫn nam nhân chung quanh, còn có những ánh mắt đáng khinh của họ nữa, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

"Hắc hắc... Vương gia thật là thông cảm cho chúng ta." Trong đó có một nam nhân mê đắm nhìn mỹ nhân trên đất.

"Các người đừng tới đây... Đừng tới đây..."

Nàng muốn chạy trốn, nhưng mà nhiều người như vậy, nàng vốn không có khả năng trốn được, nhiều nam nhân như vậy, hôm nay nàng không chết thì cũng sẽ bị tra tấn.

Nữ nhân đột nhiên thấy rất hối hận, nàng đã trêu chọc vào bạo quân rồi, vốn cho rằng nàng có chút nhan sắc thì có thể lấy lòng được Vương gia nhưng không ngờ lại tự hại bản thân.

Cảnh tượng vừa rồi Bạch Hiểu Tinh đã nhìn thấy hết, cách làm của Triệu Tử Tu không hề khiến nàng bất ngờ, nếu nữ nhân nơi này mà cũng có thể lọt vào mắt hắn thì có lẽ nàng đã khinh thường hắn rồi.

"Gia, người không biết là người làm như vậy rất tàn nhẫn sao." Bạch Hiểu Tinh cười rất quyến rũ, Triệu Tử Tu cảm thấy từ sau khi Tinh Nhi của đến Vạn Xuân Các thì càng trở nên mê người.

"Phải không, vậy nàng nói xem ta nên làm thế nào mới được." Triệu Tử Tu nhìn tiểu nữ nhân trước mắt, rõ ràng là đang ghen tị.

"Thu nhận cũng rất tốt, đẹp như vậy mà lại bị chàng chà đạp." Bạch Hiểu Tinh nói xong còn đánh một cái vào ngực Triệu Tử Tu.

"Tinh Nhi, nàng ghen tị." Triệu Tử Tu nắm tay Bạch Hiểu Tinh nói.

"Nào có, Tinh Nhi đang nói sức quyến rũ của Vương gia quá lớn thôi."

“Cổ lớn cũng không lớn bằng sức quyến rũ của Tình Nhi, trái tim của bốn vương đều đã bị nàng chiếm lấy rồi.” Triệu Từ Tu không che giấu được tâm trạng.

“Hừ, chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt.” Bạch Hiểu Tinh nói xong liền quay đầu đi vào phòng, Triệu Từ Tu cũng đi theo.

Hai người không chú ý tới đôi mắt ghen tị cách đó không xa đang nhìn mình, diện*daffille#quysdo0n người người đều biết tuy rằng Lệ Vương tàn nhẫn vô tình, nhưng lại là nam tử đẹp nhất Tấn Thiên quốc, là lang quân như ý trong lòng ngàn vạn thiếu nữ.

Mà lúc trước Lệ Vương cũng đã từng có mối tình thâm thiết với Lệ Vương phi tương lai, tuy rằng không ai biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn có vài người biết, nam nhân như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người muốn.

Không ai biết Bạch Hiểu Tinh và Triệu Từ Tu có tình cảm chân thành, mọi người đều nghe nói Bạch Hiểu Tinh là thị vệ bên cạnh của Triệu Từ Tu, cho nên thấy Bạch Hiểu Tinh trèo lên giường Triệu Từ Tu, ai cũng cho rằng Bạch Hiểu Tinh quyến rũ Vương gia.

“Sau này không cho phép tùy tiện ra vào Vạn Xuân Các như vậy.” Sau khi vào phòng, Bạch Hiểu Tinh liền tức giận nói.

“Bốn vương làm việc sao có thể lén lút.” Triệu Từ Tu vừa nghe Bạch Hiểu Tinh nói như vậy thì tính khí Vương gia lại nổi lên, hắn không thèm lén lút, làm như bọn họ không được gặp người khác vậy.

“Có nghe hay không.” Giọng nói của Bạch Hiểu Tinh đầy uy hiếp.

“Được rồi, ta sẽ cố gắng.” Cuối cùng Triệu Từ Tu vẫn thỏa hiệp, đôi mắt với nàng, hắn luôn bắt đắ dĩ như vậy.

Hai người ở trong phòng thương lượng về việc tìm kiếm bảo nhân, Bạch Hiểu Tinh cũng nói nàng cũng đã có vài người giúp đỡ chuyện ở Vạn Xuân Các, nhưng nàng sẽ không nói cho các nàng biết việc nàng muốn hỏi thăm về tin tức của bảo nhân, về chuyện bảo nhân tự nàng sẽ điều tra, hơn nữa Thiên Ân các cũng là thế lực dưới trướng Triệu Từ Tu, mục đích mượn sức Vạn Xuân Các không phải là vì muốn tìm kiếm bảo nhân mà là có dự tính khác.

Hai người luôn ngồi ở trong phòng, Tiểu Phấn thì ngoan ngoãn canh chừng ngoài phòng, không cho bất cứ ai quấy rầy, Thẩm Vạn Xuân vừa trở về liền nghe nói Lệ Vương đến đây, hơn nữa còn xử trí một cô nương trong Vạn Xuân Các.

Đương nhiên Thẩm Vạn Xuân sẽ không ngu ngốc đi tìm Triệu Từ Tu, còn nữ nhân ngu ngốc kia, đúng là không biết nhìn người, gặp phải Lệ Vương coi như nàng xui xẻo đi, Thẩm Vạn Xuân là người không thích phiền phức.

Mà sau khi thật sự hiểu biết Thẩm Vạn Xuân thì Bạch Hiểu Tinh lại thật sự không ngờ, nàng lại trở thành bằng hữu với hắn, mà Thẩm Vạn Xuân cũng không ngờ mình sẽ vì Bạch Hiểu Tinh mà phá vỡ rất nhiều quy tắc.

“Thẩm gia, nghe nói Tứ đại mỹ nhân đều đã thành người của Bạch cô nương.” Trương Tư luôn hầu bên cạnh Thẩm Vạn Xuân, tuy rằng Thẩm Vạn Xuân cũng không thích nàng nhưng ít nhất nhìn cũng không phiền chán nên liền để nàng theo bên người.

Nhưng cũng chính vì thế, nên nàng liền kiêu căng, cho nên rất nhiều nữ nhân trong Vạn Xuân Các đều không thích nàng.

“Sao? Bản lĩnh của nữ nhân kia thật không nhỏ.” Thẩm Vạn Xuân cũng không có phản ứng gì, như vậy thật ngoài dự tính của Trương Tư.

“Thẩm gia không tức giận sao.”

“Ta phải tức giận sao.” Thẩm Vạn Xuân hỏi ngược lại, đây là bản lĩnh của Bạch Hiểu Tinh nên hắn không có ý kiến gì.

Cũng không thấy kỳ lạ, ngay cả Triệu Từ Tu Bạch Hiểu Tinh còn có thể bắt thì còn cái gì mà nàng không làm được.

Trương Tư không nói gì nữa, trong lòng càng thêm hoài nghi, chẳng lẽ lời đồn Vạn Xuân Các sớm muộn gì cũng thuộc về Bạch Hiểu Tinh là thật, nếu Vạn Xuân Các thật sự thuộc về Bạch Hiểu Tinh thì Thẩm Vạn Xuân sẽ đi đâu, còn nàng sẽ phải ở đâu.

“Được rồi, người lui xuống trước đi.” Thẩm Vạn Xuân cảm thấy càng lúc càng không có cảm giác với nữ nhân, còn cảm thấy có chút phiền phức, nhưng lúc ở chung với Bạch Hiểu Tinh thì lại không có cảm giác như vậy, thật đúng là kỳ quái.

Thẩm Vạn Xuân không vui, Trương Tư cảm nhận được, với trực giác của nữ nhân, diendaffillequysdoon nàng biết Thẩm Vạn Xuân có chút chán ghét mình, hơn nữa lần đó lúc Bạch Hiểu Tinh biểu diễn, nàng nhìn ánh mắt Thẩm Vạn Xuân nhìn Bạch Hiểu Tinh, trong lòng có cảm giác không thoải mái, hiện tại thấy thái độ của Thẩm Vạn Xuân đối với mình thì nàng lại càng khẳng định suy nghĩ của mình.

“Nghe nói Thành vương tìm người hạ độc nàng.” Triệu Từ Tu lo lắng nhìn Bạch Hiểu Tinh nói, lúc này hắn mới nhớ tới chuyện này, hôm nay trên triều Thành vương nói hắn (TTT) lập công lớn, nhưng làm sao hắn có thể không nghe ra giọng điệu của hắn.

“Chuyện nhỏ, sao hắn có thể đạt được mục đích, ta vốn không để Triệu Từ Việt vào mắt, nhưng còn Thái tử, ta sợ chuyện tìm kiếm bảo nhân có liên quan tới hắn.” Bạch Hiểu Tinh lo lắng nói.

“Tình Nhi, vất vả cho nàng rồi.” Triệu Từ Tu ôm Bạch Hiểu Tinh vào trong ngực, đau lòng nói.

“Nói cái gì.” Tuy rằng chỉ là vài câu đơn giản, nhưng Bạch Hiểu Tinh vẫn thấy ấm áp.

Tứ đại mỹ nhân và bảy đóa hoa là mỹ nhân được chào đón nhất ở Vạn Xuân Các lúc này, bảy đóa hoa là một nhóm thuộc hạ khác của Bạch Hiểu Tinh, tên này là tự các nàng nghĩ ra, cũng vì để che dấu thân phận, mà mỗi ngày vào buổi tối Bạch Hiểu Tinh đều sẽ để các nàng biểu diễn tiết mục mới cho mọi người xem, tình hình làm ăn của Vạn Xuân Các bỗng chốc phát triển phát đạt, điều này khiến Thẩm Vạn Xuân vui vẻ, đối xử với Bạch Hiểu Tinh cũng càng ngày càng tốt, nhưng như thế lại khiến người khác ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Thì ra là người của Bạch thừa tướng

Edit: susublu

"Ta cảm thấy nếu ngươi tự mình lên đài thi hiệu quả nhất định sẽ rất tốt." Thẩm Vạn Xuân nhìn Bạch Hiểu Tinh lần nào cũng đều chỉ đứng trong góc khuất trên lầu hai, cười nói.

"Ta nói Thẩm lão bản này, ngươi đừng có được đằng chân lên đằng đầu, tuy rằng ta đồng ý sẽ làm hoa khôi ở Vạn Xuân Các, nhưng không hề đồng ý sẽ lên đài biểu diễn, bây giờ ta suy nghĩ cách kiếm tiền cho người mà ngươi còn chưa thỏa mãn." Bạch Hiểu Tinh nhún mày nói.

"Bạch cô nương đừng tức giận, Thẩm mỗ cũng chỉ nói vậy thôi." Thẩm Vạn Xuân nghĩ đến túi tiền của mình, cảm thấy vẫn không nên đắc tội với Bạch Hiểu Tinh, phải biết rằng mọi tiết mục này đều là do Bạch Hiểu Tinh nghĩ ra.

"Mong là chỉ nói thôi." Tốt nhất không nên nhảy lên đầu nàng ngồi, nếu không kết cục sẽ không dễ chịu.

"Bạch cô nương đúng là nhân tài hiếm có." Thẩm Vạn Xuân trầm nghĩ, nếu Bạch Hiểu Tinh ở Vạn Xuân Các làm hoa khôi luôn và còn trở thành thủ hạ của hắn nữa thì quá tốt, nhưng cái này là do hắn suy nghĩ nhiều.

"Ta cũng cảm thấy như vậy." Bạch Hiểu Tinh không hề khiêm tốn.

"Ha ha... Có cá tính, ta thích."

"Thẩm lão bản, lúc nói chuyện phải chú ý, nếu không đừng trách ta không nhắc nhở ngươi." Bạch Hiểu Tinh nhún mày nói, nhìn màn biểu diễn phấn khích bên dưới, khóe miệng đầy ý cười.

Nàng đã để ý mấy người ngồi trong góc được một lúc rồi, nếu nàng đoán không sai thì nhất định bọn họ không đơn giản, ít nhất là mục đích tới đây không đơn giản.

"Bạch cô nương nghĩ nhiều rồi, Thẩm mỗ chỉ muốn làm bằng hữu với ngươi mà thôi." Thẩm Vạn Xuân cười nói, hắn đương nhiên biết mối quan hệ giữa Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu, hắn cũng là người không hề thích tự tìm phiền phức.

"Thẩm mỗ còn có việc, Bạch cô nương từ từ xem đi." Thẩm Vạn Xuân nói xong liền lễ phép cáo lui.

Như thế càng hợp ý Bạch Hiểu Tinh, Thẩm Vạn Xuân luôn làm nhảm bên tai nàng, điều này làm ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng, làm bằng hữu, nàng muốn Thẩm Vạn Xuân trở thành người của mình, nhưng nam nhân này không dễ khống chế, hoặc nói đúng hơn là không dễ để hắn quy thuận.

Thật ra quan trọng nhất là Bạch Hiểu Tinh không biết rõ thông tin về Thẩm Vạn Xuân, nhưng nàng thật sự hi vọng Thẩm Vạn Xuân chỉ đơn giản là ông chủ của Vạn Xuân Các mà thôi.

"Tiểu Phấn, ngươi đưa tờ giấy này cho Cẩm Hương cô nương." Bạch Hiểu Tinh đưa tờ giấy đã chuẩn bị từ trước cho Tiểu Phấn.

"Dạ, tiểu thư, ta lập tức đi." Tiểu Phấn cười nói rồi rời đi.

Lúc Cẩm Hương nhận được tờ giấy, đối với mấy chuyện này đã không còn sợ hãi rồi, nàng là một cô nương trong Vạn Xuân Các, tuy rằng là nhân vật cốt cán, nhưng kỹ xảo quyền rũ nam nhân nàng vẫn biết.

Liếc nhìn mấy nam nhân đang ngồi trong góc, nàng cũng không biết bọn họ, diện mạo bình thường nhưng là chắc hẳn là chưa từng tới Vạn Xuân Các, nhưng theo nàng thấy thì bọn họ không hề tới tìm nữ nhân, nếu không thì sao bên cạnh lại không có một nữ nhân nào như vậy được, muốn ăn cơm uống rượu thì đến Vạn Xuân Các làm gì, quán trọ cao cấp, khí phái ở đó thành cũng không ít mà.

"Thư Yên, có thấy mấy người bên kia không, đi tìm hiểu một chút đi." Cẩm Hương tìm Thư Yên đi cùng mình, một mình nàng thì thật không đối phó được.

"Mấy người kia, không giống như..." Thư Yên liếc mắt một cái cũng đã nhìn ra.

"Ta biết, Bạch cô nương dặn dò chúng ta đến đó tìm hiểu." Cẩm Hương ngắt lời Thư Yên, dù thế nào cũng muốn thử một lần.

Hai người nói xong liền đi qua cái bàn ở trong góc.

"Các vị gia lần đầu tiên đến Vạn Xuân Các sao." Cẩm Hương hơi nhếch môi cười nói.

"Cô nương xin tự trọng." Nam tử đeo đao trên lưng không đổi sắc nói, thoát nhìn chính là người có võ công cao cường.

"Gia đừng nói giỡn, cho tới bây giờ cô nương ở Vạn Xuân Các đều không biết hai chữ tự trọng." Cẩm Hương cảm thấy nam nhân quá thông minh, không hề giả bộ, thẳng thắn yêu cầu nàng tự trọng, thật đúng là buồn cười.

"Đúng vậy, đừng nói với ta là các vị gia tới Vạn Xuân Các chỉ để ăn cơm uống rượu thôi đó." Thư Yên đứng bên cạnh cười nói.

"Ha ha, hai vị cô nương hiểu lầm rồi, vị bằng hữu này của ta có chút nóng nảy, tiểu sinh nghe nói Vạn Xuân Các có kỳ tài cho nên cố ý đến xem thử coi là chuyện gì." Nam tử ngồi bên cạnh có vẻ nhã nhặn hơn một chút, lập tức cười nói.

"Vẫn là vị gia này nói chuyện xuôi tai hơn, có vẻ gia là người đọc sách." Cẩm Hương nói xong liền sáp lại gần nam tử nhã nhặn, rõ ràng cảm giác được nam tử không thích ứng còn hơi kháng cự lại, nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài.

"Hai vị cô nương chính là kỳ tài trong lời đồn sao, tiểu sinh vừa mới xem hai vị biểu diễn, quả thật không tệ."

"Công tử quá khen, mấy vị công tử có muốn lên lầu ngồi nói chuyện hay không, để tiểu nữ từ phục vụ cho." Thư Yên cũng tiến lại gần nam tử mặc bạch y đeo đao trên lưng thờ ơ ngồi kế bên nam tử nhã nhặn.

"Không cần, chúng ta còn có chuyện, sẽ không quấy rầy." Nam tử đeo đao bỗng chốc từ chối.

Cẩm Hương cũng biết sẽ như vậy, nhưng cũng không sao, bởi vì hai người đã biết được họ là loại người nào, còn về mục đích thì chắc hẳn Bạch Hiểu Tinh sẽ đoán ra được.

"Đã như vậy, Cẩm Hương cũng không ép buộc, có thời gian nhất định phải tới thăm ta nha." Cẩm Hương không ngồi lại nữa, vốn hai người chủ động đi tới bên này bọn họ cũng đã có chút nghi ngờ, hiện tại nếu còn cố chấp ép họ ở lại thì nhất định sẽ càng làm họ hoài nghi.

"Tiểu Thanh, tiễn các vị gia." Thư Yên nói với một nha đầu.

Tiểu Thanh dẫn họ ra khỏi Vạn Xuân Các, Bạch Hiểu Tinh ở trên nhìn thấy rất rõ, nàng đang nghĩ có phải nàng đã đánh giá Tứ đại mỹ nhân quá cao rồi không, nhưng bọn họ bỏ đi cũng không ngoài dự liệu của nàng.

Sau khi nghe Cẩm Hương nói thì có vẻ người đến đây là người của Bạch thừa tướng, điều này khiến Bạch Hiểu Tinh thấy có chút ngoài ý muốn, người của Bạch Thanh Vân đến Vạn Xuân Các để làm cái gì, chẳng lẽ người Bạch gia đã biết nàng ở đây, nhưng có vẻ mục đích không phải là tìm nàng, Bạch Hiểu Tinh có chút nghi hoặc.

Buổi tối Bạch Hiểu Tinh nói chuyện này với Triệu Tử Tu, Triệu Tử Tu cũng không nghĩ ra lý do, mà Bạch Hiểu Tinh lại luôn suy nghĩ về chuyện này.

Triệu Tử Tu đã cố gắng không để ai biết mình đến Vạn Xuân Các, người Vạn Xuân Các đều biết số lần Lệ Vương ra vào Vạn Xuân Các đều không ít, nhưng rất ít người biết mối quan hệ giữa Bạch Hiểu Tinh và Lệ Vương, họ đều tưởng Bạch Hiểu Tinh mê hoặc Lệ Vương, dù sao lúc này Bạch Hiểu Tinh là hoa khôi của Vạn Xuân Các, thì ra nàng không tiếp khách là bởi vì Lệ Vương.

Cũng có người đồn Bạch Hiểu Tinh muốn gả vào Lệ Vương phủ làm vương phi, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy Bạch Hiểu Tinh không có tư cách đó, nguyên nhân rất đơn giản, nữ tử thanh lâu có thể làm thiếp đã là không tệ rồi.

Đối với những lời này Bạch Hiểu Tinh đều bỏ ngoài tai, cả ngày Tiểu Phấn cứ lặp đi lặp lại những lời này bên tai nàng, tiểu nha đầu này thật hồn nhiên.

"Bạch cô nương ngủ chưa." Đột nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nữ.

"Ài." Triệu Tử Tu lạnh lùng hỏi, Bạch Hiểu Tinh vốn không ở trong phòng, vừa rồi nàng đã đi qua chỗ Cẩm Hương.

"Nô ti là Trương Tư, là nha hoàn bên cạnh Thẩm gia." Trương Tư đứng ở cửa nhẹ giọng nói.

"Có chuyện gì."

"Thẩm gia kêu ta đến đưa cho Bạch cô nương vài thứ."

Triệu Tử Tu nghe xong liền ra lệnh cho ảnh vệ đi mở cửa, Trương Tư thấy nam tử ngồi trong phòng, quả thật là Lệ Vương gia, nàng không ngờ Lệ Vương lại mở cửa cho nàng, nàng cũng nghe nói Lệ Vương ác độc vô tình cỡ nào, nhưng không ngờ lại khủng bố như vậy.

Thật ra Trương Tư biết Bạch Hiểu Tinh không ở trong, hơn nữa nàng còn thấy Bạch Hiểu Tinh đi ra ngoài cho nên mới tìm đến đúng lúc này.

"Bạch cô nương không ở đây sao?" Trương Tư dụ dằng hỏi.

"Không, để lại đồ rồi đi ra ngoài." Giọng Triệu Từ Tu rất bình thản.

Nhưng đúng là có hơi dụ bót đi khiến Trương Tư hiểu lầm ý hấn, thật ra là do nàng nghĩ quá nhiều thôi.

"Đây là nhân sâm ngàn năm bằng hữu của Thẩm gia mang từ nơi khác về, rất bổ cho cơ thể." Trương Tư cũng không lập tức rời đi mà lại tự giải thích.

"Ảnh vệ, tiền khách." Giọng điệu Triệu Từ Tu nghiêm khắc lên, hấn ghét nhất là nữ nhân như vậy, nhân sâm ngàn năm, hấn liếc mắt một cái liền biết là thật hay giả.

Trương Tư có chút thất vọng, nhưng nó không có nghĩa là nàng sẽ bỏ cuộc, cuối cùng nàng biết điều đi ra ngoài.

Lúc Bạch Hiểu Tình trở về nhìn nhân sâm đặt trên bàn nên đi qua nhìn.

"Đường đường là Lệ Vương điện hạ mà lại có ham thích như vậy." Sau khi Bạch Hiểu Tình xem xong thì cười nói.

"Thế nào." Thái độ của Triệu Từ Tu hoàn toàn khác với lúc này, trong giọng nói có chút sự yêu chiều.

"Thứ đồ giả này ở đâu ra." Bạch Hiểu Tình ghét bỏ nói.

"Không ngờ mắt Tình Nhi lại tốt như vậy." Triệu Từ Tu bỗng chốc kéo Bạch Hiểu Tình vào trong lòng, tiếp tục nói. "Đây chính là đồ mà Thẩm gia của nàng đặc biệt phái người đưa tới cho nàng."

Bạch Hiểu Tình cảm thấy lời nói của hấn có chút ê ẩm, đường đường là Lệ Vương điện hạ mà lại ghen tuông.

"Có chút chua." Bạch Hiểu Tình cười nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, phu quân roi xuống vai dấm chua, sắp chết đuối rồi, nàng còn không mau cứu ta đi." Triệu Từ Tu xấu xa nói.

Nhưng Bạch Hiểu Tình lại cảm thấy người nên ăn dấm chua phải là nàng mới đúng, ai đưa nàng nhân sâm không quan trọng, quan trọng là ai sai khiến.

Bạch Hiểu Tình cảm thấy Thẩm Vạn Xuân không thể nào đưa cho nàng nhân sâm giả được, vở kịch này thật không tốt chút nào, thật sự coi nàng là kẻ ngốc sao, dien;dañlle*quys#do0n đúng là một người ngu xuẩn, Bạch Hiểu Tình cảm thấy hiếm khi mình có được chuyện để giải quyết.

"Vay chàng muốn ta cứu thế nào." Giọng điệu của Bạch Hiểu Tình lọt vào tai Triệu Từ Tu có chút mờ ám, cực kỳ quyến rũ, khiến Triệu Từ Tu có cảm giác không khống chế được bản thân.

Mà Bạch Hiểu Tình cũng cảm nhận được, "Tình Nhi, nàng biết mà." Triệu Từ Tu nói xong, hai tay đã bắt đầu vuốt ve bộ ngực mềm mại của nàng.

"Không hiểu, thân thể người ta không thoải mái." Bạch Hiểu Tình nói xong liền đứng dậy khỏi người Triệu Từ Tu.

"Không thoải mái sao, khó chịu chỗ nào để cho bản vương xem thử." Triệu Từ Tu cười không đứng đắn, nói, Bạch Hiểu Tình nghe xong thì mặt đỏ lên, tuy rằng nàng là người hiện đại, không cảm thấy kỳ lạ, nhưng lúc đối mặt với người trong lòng thì cũng không tránh khỏi sự thẹn thùng.

"Vương gia chàng thật xấu." Giọng Bạch Hiểu Tình làm nũng như vậy, lọt vào tai Triệu Từ Tu lại càng khiến hấn không khống chế được.

Không đợi Bạch Hiểu Tình phản ứng lại, Triệu Từ Tu đã ôm ngang người Bạch Hiểu Tình, đặt nàng lên giường, tùy tiện kéo màn xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Thăm dò mật thất vào ban đêm

Edit: susublu

Bạch Hiểu Tình cũng từng chú ý đến nữ nhân Trương Tư này, nhưng không hề nghi ngờ gì, bởi vì nàng ta là người của Thẩm Vạn Xuân, cho nên nàng ta sẽ không rảnh rỗi đi làm những chuyện vớ vẩn.

Thẩm Vạn Xuân nhìn qua cũng không phải người ba mươi tuổi, bộ dạng cũng không tệ, hơn nữa Thẩm Vạn Xuân có bệnh sạch sẽ, điều này cũng là do Tiểu Phấn nói với nàng, nam tử như vậy, có người ái mộ là chuyện bình thường, huống chi ngày nào cũng ở chung.

Tâm tư của Trương Tư Bạch Hiểu Tình cũng biết, dù không biết có phải đúng như vậy hay không, nhưng tự nàng hiểu là được, tốt nhất là đừng có được

đăng chân lên đăng đầu, nếu không dù là ai thì nàng cũng không nể mặt.

Chuyện Phụng Cơ lần trước, Bạch Hiểu Tinh luôn ghi nhớ trong lòng, Thái tử vừa mới mở tử lâu, không biết là có ý gì, nhưng theo như Bạch Hiểu Tinh đoán thì là do Phụng Cơ thông đồng với Triệu Tử Tu không thành công, bị nàng trả đũa nên bây giờ mới cố ý đầu quân cho Thái tử.

Nàng cho nàng ta một con đường sống, vậy mà lúc này nàng ta lại muốn hợp tác với người khác để cản ngược lại nàng, chuyện tốt như vậy chỉ sợ không thể xảy ra thêm lần nữa.

Băng Băng và Đại Long chuyên phụ trách nghiên cứu súng ống, Bạch Hiểu Tinh cũng không muốn đi quấy rầy, mà Đại Long ở cùng Băng Băng, ngăn cách với thế giới bên ngoài mà cũng không biết nhàm chán, từ sau chuyện lần trước, Băng Băng và Phụng Cơ liên cắt đứt liên lạc, Băng Băng cũng nghe theo lời Bạch Hiểu Tinh, mang con bò câu kia đi hâm để ăn, tuy rằng có chút tàn nhẫn, nhưng bọn họ là sát thủ, chút chuyện này vốn chẳng là gì cả.

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy một mình nàng thì không thể hoàn thành kế hoạch xây dựng Cửu Trọng Lâu được, cũng không thể đào khoét Vạn Xuân Cốc, Vạn Xuân Các không thể động được, mà về phía Băng Băng, Bạch Hiểu Tinh cũng không biết ra sao rồi.

Triệu Tử Tu thật sự rất bội phục nàng, sau khi kích tỉnh qua đi nàng không ngủ mà còn có tinh thần đến nơi hoang vắng này.

"Giờ này có lẽ mọi người đều ngủ hết rồi." Triệu Tử Tu bất đắc dĩ nói.

"Ta không kêu chàng đi theo." Bạch Hiểu Tinh trợn trừng mắt, nàng chỉ có thể hành động vào buổi tối, ban ngày rất dễ bị người ta chú ý.

"Đúng đúng đúng, là ta tự đa tình." Triệu Tử Tu thở dài nói.

Khinh công của Bạch Hiểu Tinh không tốt lắm, nhưng khinh công của Triệu Tử Tu lại rất cao, dưới sự dẫn dắt của Triệu Tử Tu, hai người nhanh chóng xuyên qua cây cối, lúc này Bạch Hiểu Tinh đã cảm nhận được tác dụng của Triệu Tử Tu.

Triệu Tử Tu biết được suy nghĩ của Bạch Hiểu Tinh, cảm thấy bản thân thật đáng thương, thì ra hắn chỉ có chút tác dụng này thôi.

Băng Băng và Đại Long ở trên núi, ban ngày thì sống cuộc sống của thần tiên, buổi tối thì dẫn ảnh vệ của Triệu Tử Tu đi nghiên cứu súng ống đạn dược, thật ra mọi chuyện đều nhờ có Đại Long giúp, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy may mắn vì có bọn họ giúp đỡ, mấy thứ này về sau nhất định có thể sử dụng.

"Ai dám can đảm bước vào cấm địa." Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu vừa đến cửa sơn trang đã bị ảnh vệ ngăn lại.

"Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn." Triệu Tử Tu lãnh khốc nói.

"Tham kiến Vương gia." Vừa nhìn thấy người tới đây là chủ tử thì liền lập tức quỳ xuống nói.

"Được rồi, người ta cũng chỉ làm tròn bổn phận của mình thôi." Bạch Hiểu Tinh thấy Triệu Tử Tu trung bộ mặt đưa đám, tức giận mắng hắn một câu.

Bạch Hiểu Tinh cũng không quản nhiều như vậy, nhìn sơn trang tối đen, nàng liền đi đến thư phòng, sau giá sách là một mật thất, mà chốt mở là một quyển sách ở chỗ kệ sách cao nhất, đây đều là do Triệu Tử Tu thiết kế.

Tiến vào bên trong mật thất thì thấy đèn đuốc sáng trưng, không có nhiều người lắm, diệnxdaffinlequysdoon nhưng tất cả đều đang vội vàng bận rộn làm chuyện của mình.

Lạc Y Băng thấy Bạch Hiểu Tinh tới thì lập tức kích động, nàng không ngờ Bạch Hiểu Tinh sẽ tới vào đêm khuya.

"Tinh Nhi, sao ngươi lại tới đây." Lạc Y Băng hưng phấn ôm Bạch Hiểu Tinh nói.

"Tay..." Bạch Hiểu Tinh nhìn tay Lạc Y Băng đen thui, ghét bỏ nói.

"Ha ha, ngại quá." Lạc Y Băng cũng không tức giận, cười ngây ngô nói, sau đó liền đi qua bên rửa sạch tay.

"Đại Long, chỗ này tiến hành tới đâu rồi." Bạch Hiểu Tinh nhìn Đại Long không nói chuyện, tiếp tục làm việc của mình thì hỏi.

Đại Long và Băng Băng đều là người đến từ hiện đại, cho nên nhìn thấy Triệu Tử Tu đều không hành lễ, Bạch Hiểu Tinh cũng không thấy kỳ quái, nàng cũng không thích cử hễ động một chút là quỳ xuống.

"Còn có thể, tuy rằng thiết bị không đủ như chỗ đó của chúng ta nhưng vẫn có thể sử dụng." Đại Long giải thích đơn giản.

"Đại Long, thật sự cảm ơn ngươi." Bạch Hiểu Tinh nghiêm túc nói, nhưng Đại Long nghe thấy có chút không quen.

"Nói cái gì, trước kia lúc tổ chức ngươi cũng giúp ta và Băng Băng không ít, chút chuyện nhỏ này không là gì cả." Đại Long xấu hổ cười nói.

"Đúng vậy, Tinh Nhi ngươi đừng khách sáo với chúng ta." Băng Băng đi tới cười nói.

"Tối hôm nay ta đến là vì có một số việc muốn giao cho Băng Băng làm." Bạch Hiểu Tinh ngồi xuống cái bàn bên cạnh, mà Triệu Tử Tu lại bận rộn nhìn những súng ống đạn dược mà Đại Long và Băng Băng chế tác.

"Có chuyện gì, người nói đi." Băng Băng tò mò hỏi.

"Là về chuyện của Cửu Trọng Lâu, ta cảm thấy bây giờ là lúc nên xây dựng rồi, có vẻ như Phụng Cơ muốn tìm Thái tử để nương tựa." Bạch Hiểu Tinh nói lại tình huống hiện tại, mà Băng Băng cũng hiểu đại khái, ý là muốn nàng ra mặt hỗ trợ.

"Sao Phụng Cơ có thể làm như vậy, Tinh Nhi, chuyện Vạn Xuân Các còn chưa xử lý tốt, người lại muốn thành lập Cửu Trọng Lâu, có phải quá gấp rồi không." Băng Băng có chút lo lắng, hơn nữa Băng Băng cũng không biết chuyện Phụng Cơ muốn quyến rũ Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh cũng không muốn nhiều chuyện, dù sao Băng Băng chỉ cần biết Phụng Cơ muốn trở thành người của Thái tử là được.

"Phụng Cơ không phải loại người này." Đại Long vẫn không tin được.

"Vậy ta chính là loại người đó sao?" Bạch Hiểu Tinh hỏi ngược lại, Đại Long không biết cách dùng từ, thật đúng là kém năng lực quá xa.

"Ta không có ý đó." Đại Long vội vàng giải thích.

"Chuyện Vạn Xuân Các các người không cần lo lắng, Băng Băng, nếu chúng ta cứ chần chừ thì chẳng phải sẽ chờ tới lúc tóc trắng xóa sao." Bạch Hiểu Tinh nửa đùa nửa thật nói.

Thật ra Bạch Hiểu Tinh nói những thứ này với Lạc Y Băng và Đại Long là vì muốn cho bọn họ biết nàng coi bọn họ là người một nhà, bây giờ tất cả đều đang ở trên một cái thuyền.

"Vậy chỗ này làm sao bây giờ." Băng Băng hỏi.

"Nơi này phải làm phiền Đại Long rồi, nhưng người yên tâm, sẽ không để các người tách ra quá lâu đâu." Bạch Hiểu Tinh biết Băng Băng luyến tiếc Đại Long.

"Vậy được rồi." Băng Băng nhìn Đại Long, do dự một chút nhưng vẫn đồng ý.

Đương nhiên Bạch Hiểu Tinh cũng không để bọn họ tách ra ngay bây giờ, nàng còn cần chuẩn bị một vài thứ, hôm nay chỉ nói trước cho Băng Băng biết, chờ khi mọi thứ bên kia đã chuẩn bị ổn thỏa rồi sẽ để Băng Băng ra mặt, nàng tin tưởng Băng Băng có thể làm tốt hơn Phụng Cơ.

"Những thứ này các người nghĩ ra bằng cách nào." Triệu Tử Tu luôn im lặng cuối cùng cũng mở miệng hỏi, hắn nhìn hơn nửa ngày vẫn không nhìn ra lý do.

Bạch Hiểu Tinh tròn trĩnh mắt, thì ra nam nhân này vẫn luôn trong trạng thái mờ mịt, "Những thứ cần chỉ số thông minh cao như vậy có giải thích thì chàng cũng không hiểu." Bạch Hiểu Tinh bình thản nói.

"Nàng không nói thì đương nhiên ta không hiểu, không đúng, Tinh Nhi chẳng lẽ nàng đang nói chỉ số thông minh của bốn vương thất." Triệu Tử Tu đột nhiên phản ứng lại.

"Ừ, xem ra cũng không phải quá thấp." Bạch Hiểu Tinh nhin cười nói.

"Được rồi, hai người các người muốn ân ái thì đi nơi khác đi, đừng đứng đây là ta ghê tởm." Băng Băng không khách sáo nói.

"Chỉ có người dám nói với bốn vương như vậy." Triệu Tử Tu mắt híp, cảm giác bọn họ thông đồng nhau ức hiếp hắn.

"Này, đừng ở đây giờ giọng điệu Vương gia với ta, không có tác dụng đâu." Lạc Y Băng sẽ không để mình bị đẩy vào vòng luẩn quẩn.

Triệu Tử Tu sớm biết sẽ như vậy, ở với Bạch Hiểu Tinh một thời gian dài nên cũng đã biết Bạch Hiểu Tinh là người thế nào, cho nên Lạc Y Băng là đồng hương của Bạch Hiểu Tinh, nàng nói ra mấy lời như vậy cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng Triệu Tử Tu cũng không tức giận, vừa rồi hắn cũng chỉ đùa thôi, hắn biết Lạc Y Băng và Đại Long có ảnh hưởng đến bản thân không nhỏ, cho nên không thể đắc tội.

Bạch Hiểu Tinh là người thông minh, nàng thật sự coi Băng Băng là bằng hữu, nhưng nàng lại rất thực tế, khi quan trọng thì đối với nàng mà nói tình bạn có cũng được mà không có cũng không sao, bởi vì ít nhất nàng biết ai mới là người quan trọng nhất, nếu rời khỏi nơi này, trở lại hiện đại mà không có Triệu Tử Tu thì Bạch Hiểu Tinh thật sự không biết mình sống để làm gì, chẳng bằng không quay về hoặc là chết đi.

"Tinh Nhi, trở về thế xem bốn vương dạy dỗ nàng thế nào." Lời nói của Triệu Tử Tu đầy mờ ám, Lạc Y Băng và Đại Long cũng nghe ra, nhưng không cảm thấy kỳ quái, các nàng không phải người nơi này, không cần thiết phải thủ thân như ngọc.

"Phải không? Ta cũng muốn nhìn xem là ai dạy dỗ ai." Bạch Hiểu Tinh cũng không phải người dễ hù dọa.

Triệu Tử Tu là nghe thấy vậy thì cả người liền không thoải mái, hắn không thể lập tức bỏ nhào vào người nàng, hắn thích Bạch Hiểu Tinh như vậy, tính tình ngay thẳng, nghĩ gì nói đó, không làm ra vẻ dè dặt, ẩn nhẫn, hoặc nói đúng hơn là nam nhân đều sẽ thích nữ nhân như vậy.

"Băng Băng, chúng ta về trước, đến lúc đó ta sẽ báo với người sau." Bạch Hiểu Tinh không đùa nữa, nhìn trời cũng không sớm, nếu không quay về thì trời

sẽ sáng, đến lúc đó sẽ không được tiện.

"Ừ, các người về trước đi, ta đợi tin của người." Băng Băng cười nói.

Lạc Y Băng đưa Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu ra khỏi mật thất, hai người ra khỏi thư phòng, Triệu Tử Tu liền ôm lấy Bạch Hiểu Tình thả người nhảy lên, diện*dañlle;quý&doon Lạc Y Băng nhìn thấy vậy thì rất hâm mộ, tuy rằng nàng và Đại Long đều biết võ công, nhưng khinh công thì thật sự không biết.

"Tử Tu, chừng nào chàng mới dạy ta khinh công." Bạch Hiểu Tình cũng biết một chút khinh công, nhưng nhìn Triệu Tử Tu bay qua bay lại như thần tiên thì trong lòng rất hâm mộ.

"Vừa rồi có người còn nói chỉ số thông minh của ta thấp đó." Triệu Tử Tu nhớ tới việc vừa rồi thì tức giận nói.

"Thật không đáng làm nam nhân, hẹp hòi như vậy." Bạch Hiểu Tình khinh bỉ nói.

"Tình Nhi, ta có phải nam nhân hay không, không phải nàng hiểu rõ nhất sao." Triệu Tử Tu nhìn nữ nhân trong lòng, cười nói, Bạch Hiểu Tình có mệnh mề đến đâu thì cũng chỉ là một cô nương, mỗi lần nghe thấy mấy lời này đều sẽ thẹn thùng.

Thấy Bạch Hiểu Tình không nói chuyện thì Triệu Tử Tu nở nụ cười, hắn cũng chỉ đùa thôi, chỉ cần là Bạch Hiểu Tình muốn, cho dù kêu hấn hái sao trên trời hấn cũng sẽ nghĩ cách hái xuống cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Hoàng hậu mời

Edit: susublu

Lúc hai người trở lại Vạn Xuân Các, trời đã tờ mờ sáng, Bạch Hiểu Tình thấy mệt nên vừa về phòng đã nằm ngủ, mà Triệu Tử Tu chỉ chớp mắt một chút là đã dậy chuẩn bị vào triều.

Lúc Bạch Hiểu Tình tỉnh lại thì bên cạnh đã sớm lạnh lẽo, hỏi Tiểu Phấn thì mới biết Triệu Tử Tu đã vào triều từ sáng sớm, Bạch Hiểu Tình có chút đau lòng giùm Triệu Tử Tu, tối qua về trễ, hấn chưa nghỉ ngơi đủ đã phải vào triều, đều là tại nàng.

"Tiểu Phấn, chắc người hiểu Trương Tư."

Bạch Hiểu Tình nhìn Tiểu Phấn đang chải đầu cho mình ở trong gương, búi tóc rườm rà như vậy nàng thật sự không làm được, nhưng không ngờ Tiểu Phấn còn tuổi nhỏ mà tay nghề lại khéo đến vậy.

"Trương Tư là cô nương Thẩm gia thương yêu nhất, cũng là người duy nhất được theo hầu bên người Thẩm gia."

Tiểu Phấn vừa nghiêm túc búi tóc vừa trả lời câu hỏi của Bạch Hiểu Tình, nàng không hiểu vì sao tiểu thư lại hỏi về Trương Tư cô nương.

"Sao? Xem ra cũng là một người có bản lĩnh."

"Tiểu thư, Trương Tư cô nương tốt lắm, không hề kiêu ngạo, cũng rất có giáo dưỡng, rất có phong thái của tiểu thư khuê các."

Nghe lí do của Tiểu Phấn xong, Bạch Hiểu Tình cũng không thấy kỳ quái, với đầu óc của Tiểu Phấn thì nhất định chỉ nhìn thấy đến đây, nhưng nàng cũng không thể khẳng định suy nghĩ của bản thân là thật, cũng sẽ không tùy tiện đánh giá một người.

"Vậy sau này ở chung cho tốt." Bạch Hiểu Tình không muốn Tiểu Phấn nghĩ nhiều nên nói cho có lẽ.

"Quốc Sắc cô nương, bên ngoài có người tìm cô nương."

Bạch Hiểu Tình vừa mặc quần áo, rửa mặt chải đầu xong thì ngoài cửa vang lên tiếng của nha hoàn trong Vạn Xuân Các.

"Là ai." Là ai mà lại tìm tới chỗ này, điều này khiến Bạch Hiểu Tình có chút nghi hoặc.

"Là một cô nương, nói là nhất định phải gặp Bạch cô nương, nô tì cũng không biết nàng đến từ đâu." Tiểu nha đầu nhẹ giọng nói.

Bạch Hiểu Tình do dự một chút rồi kêu Tiểu Phấn đi dẫn người đó vào, Bạch Hiểu Tình cũng không quá lo lắng về người tới.

"Nô tì ra mắt Bạch cô nương." Người đến đây là một nữ tử, nhìn khuôn mặt trang điểm của nha hoàn này, Bạch Hiểu Tình cảm thấy có chút quen thuộc,

nhưng thật sự không nghĩ ra là đã gặp ở đâu.

"Người là ai?" Bạch Hiểu Tinh nghi hoặc hỏi.

"Nô tì là nha hoàn bên cạnh Hoàng hậu, nghe lệnh Hoàng hậu đến đây mời Bạch cô nương đến Vĩnh Hòa cung một chuyến." Nha hoàn nói rất khách sáo, nhưng điều này lại làm Bạch Hiểu Tinh hoài nghi rất cực nàng có phải là người của Hoàng hậu không, bên cạnh Hoàng hậu sao lại có người khéo léo như vậy? Thật sự là khó có thể tin, nhưng dù sao cũng có ngoại lệ.

"Sao? Hoàng hậu nương nương thật là có tâm." Bạch Hiểu Tinh cười nói, làm cho người ta không nhìn ra nàng có ý gì.

"Nô tì ở bên ngoài chờ Bạch cô nương sửa soạn hồi cung." Ý của nha hoàn rất rõ ràng, Bạch Hiểu Tinh nhất định phải đi theo.

Trong lòng Bạch Hiểu Tinh đã có tính toán, chỉ sợ không đơn giản như vậy rồi, nói không chừng lại là một trận Hồng Môn Yến, nếu không nàng ta cũng sẽ không có chấp như thế, xem ra hôm nay nàng không tránh khỏi rồi.

Bạch Hiểu Tinh không thể không bội phục ý tưởng của Bạch Yêu Nhiêu, biết bản thân sẽ không làm khó một nha hoàn nên mới có ý phái nàng ta tới đây.

"Vậy người chờ ta một lát."

Bạch Hiểu Tinh lễ phép nói, thật ra nàng đang cố ý kéo dài thời gian, nàng vốn cũng chẳng để Bạch Yêu Nhiêu vào mắt, có thể nói là nàng hoàn toàn không quan tâm, nhưng nàng lại ghét phiền phức, không muốn bị miệng lưỡi người đời đồn đãi, dù sao hiện tại nàng làm chuyện gì cũng nên nghĩ cho Tử Tu một chút.

"Tiểu thư, người muốn đến Hoàng cung sao?" Tiểu Phấn nhìn Bạch Hiểu Tinh, mắt tỏa ánh sáng, giống như đây là chuyện rất thú vị vậy.

"Tiểu Phấn, Hoàng cung không phải chỗ để chơi đùa." Bạch Hiểu Tinh buồn cười nhìn tiểu nha đầu, thật đúng là hồn nhiên.

"Nhưng Tiểu Phấn lại cảm thấy Hoàng cung rất thần kỳ, mọi người đều muốn vào đó, không biết bên trong hùng vĩ đồ sộ cỡ nào." Trong mắt Tiểu Phấn đầy vẻ muốn đi.

"Sau này có cơ hội ta sẽ dẫn người vào xem thử." Đối với Bạch Hiểu Tinh mà nói thì đây không phải việc khó.

Người ngoài cung đều cảm thấy trong hoàng cung sẽ rất tốt, vừa nói đến được vào cung thì đều sẽ cảm thấy kiêu ngạo thêm một chút, cảm thấy cách hoàng cung gần hơn một chút, có cơ hội bay lên cành cây làm Phượng Hoàng, diên xà, phượng hoàng nhưng lại không biết người đang ở trong Hoàng cung lại muốn đi ra thế giới bên ngoài, hận không thể thoát khỏi Hoàng cung.

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy tục ngữ nói rất đúng, vào đến cửa cung sâu như biển, dù là loại người nào thì chỉ cần vào đến hoàng cung, thì dù người không gây sự với ai cũng sẽ có người đến gây sự với người.

"Thật vậy không, cảm ơn tiểu thư." Tiểu Phấn nghe xong thì vui vẻ nói.

"Hiện tại ta đã đói bụng, nhanh chân đi chuẩn bị điểm tâm đi." Bạch Hiểu Tinh cười lắc đầu nói.

"Tiểu thư không phải người muốn..." Tiểu Phấn có chút không hiểu, người ta còn đang ở bên ngoài chờ mà.

"Không nghe thấy ta nói đói bụng sao, không muốn vào Hoàng cung chơi nữa hả?" Bạch Hiểu Tinh cố ý đe dọa.

Tiểu Phấn lập tức gật đầu chạy đi chuẩn bị đồ ăn, tiểu thư có ý gì nàng cũng không hiểu, dù sao tiểu thư đã dặn dò như vậy thì nàng cứ làm theo là được rồi.

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy tính cách bẩm sinh thì không thể thay đổi được, cho nên nàng thấy rất may mắn vì ngay từ đầu không lựa chọn Tiểu Phấn, nếu không sẽ mất đi một tiểu nha đầu tốt, như vậy cũng không tệ, hơn nữa người bên cạnh nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho người ta thừa nước đục thả câu, mà lòng trung thành của Tiểu Phấn thì nàng tin tưởng trăm phần trăm.

Nha hoàn đứng ở bên ngoài chờ đến mất kiên nhẫn, không phải là không có kiên nhẫn, phải nói trong lòng thật sự rất sốt ruột, nàng không dám đắc tội cả hai bên, lâu như vậy còn chưa đưa người đến, Hoàng hậu nhất định sẽ trách tội.

Bạch Hiểu Tinh lại ở trong phòng chậm rãi ăn sáng, nàng không hề nóng nảy, dù thế nào thì Bạch Yêu Nhiêu đều sẽ bói móc nàng, dù sao nàng có biện pháp ứng phó là được, không có gì có thể làm khó được Bạch Hiểu Tinh nàng.

"Bạch cô nương, có thể đi được chưa." Giọng nói của nha hoàn ngoài cửa phòng có chút sốt ruột.

"Được rồi, thật ngại quá, để cho người đợi lâu." Lúc này Bạch Hiểu Tinh đã ăn cơm xong, nhìn giờ cũng không còn quá sớm.

"Không có gì, Bạch cô nương đi theo nô tì đi." Cung nữ có chút xấu hổ, nàng cũng không thể trách cứ người ta, tuy rằng Thái hậu nương nương không thích Bạch cô nương, nhưng dù sao cũng là người trong lòng Vương gia, nàng vẫn không đắc tội nổi.

Bạch Hiểu Tinh liền đi theo cung nữ ra khỏi Vạn Xuân Các, mà chung quanh xe ngựa xa hoa bên ngoài đã đầy người vây xem, mọi người đều rất tò mò

muốn biết rốt cục là ai mà có thể được ngồi trên xe ngựa tốt như vậy, còn đậu ở trước cửa Vạn Xuân Các nữa, có người nhìn ra xe ngựa này là từ trong cung đi ra, mọi người đều ngỡ ngàng chẳng lẽ vị cô nương ngồi trong này là quý nhân trong cung.

"A, kia không phải là Quốc Sắc cô nương sao, hoa khôi của Vạn Xuân Các đó." Trong đám người đột nhiên có người nói lên.

"Thật sự là Quốc Sắc cô nương, thật đẹp."

...

Mọi người đều bắt đầu nghị luận ồn ào, mơ tưởng hão huyền.

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy Bạch Yêu Nhiều sẽ không đối xử với mình tốt như vậy, còn phải cả xe ngựa xa hoa tới đón, không biết là có ý gì. Bạch Hiểu Tinh châm chọc cười, chút trò hề đó, nàng không hề xem trọng.

Dù Bạch Yêu Nhiều đã đấu đá nhiều năm trong hậu cung, nhưng nếu muốn đấu với nàng thì thật sự đã coi thường nàng rồi.

"Bạch cô nương mời." Cung nữ khách sáo nói.

Bạch Hiểu Tinh rất bình tĩnh, vịn vào vải nô tài bước lên xe ngựa đi về hướng Hoàng cung, muốn cho nàng đi vào được mà không thể ra, có vẻ mọi chuyện cũng không chỉ đơn giản như vậy.

Mà lúc này Bạch Yêu Nhiều ở trong Hoàng cung chờ đến mức tức giận tới tím mặt mày, Bạch Hiểu Tinh này lại dám không để nàng vào mắt, dù thế nào thì nàng cũng là mẫu hậu của Lệ Vương, Bạch Hiểu Tinh thích Lệ Vương thì ít nhất cũng phải tôn trọng nàng một chút, điều này làm cho trong lòng Bạch Yêu Nhiều rất không thoải mái.

"Không biết Hoàng hậu nương nương tìm Bạch Hiểu Tinh đến có chuyện gì." Bạch Hiểu Tinh không hề để ý nói, vẫn không hành lễ như trước, ở trong mắt nàng, người với người nên tôn trọng lẫn nhau, cho nên nàng tuyệt đối không làm chuyện xúc phạm chính mình.

"Giờ cho người Bạch Hiểu Tinh, bản cung tự mình gọi người đi mời người đến mà người lại bắt bản cung đợi lâu như vậy, bây giờ gặp bản cung còn không hành lễ, còn không biết bản thân đã phạm sai sao." Bạch Yêu Nhiều vừa vặn tìm được cơ hội đâm chọc.

Bạch Hiểu Tinh cũng biết dù hôm nay nàng đến sớm thì Bạch Yêu Nhiều cũng sẽ tìm có đề nói.

"Nếu như muốn người khác tôn trọng người thì người nên học cách tôn trọng người khác trước." Bạch Hiểu Tinh bình tĩnh nói, nhìn thấy nàng ta là liền cảm thấy ghê tởm.

"Ý người là bản cung không hiểu quy củ, người đâu đánh ba mươi đại bản răn đe cho bản cung." Bạch Yêu Nhiều tức giận hạ lệnh.

Bạch Hiểu Tinh không ngờ Bạch Yêu Nhiều lại thẳng thắn như vậy.

"Hoàng hậu nương nương, nếu như không muốn chuyện xưa tái diễn, thì tốt nhất người nên thu hồi lại lời nói vừa rồi." Bạch Hiểu Tinh uy hiếp.

"Người..." Bạch Yêu Nhiều không ngờ mình lại đề cho Bạch Hiểu Tinh uy hiếp.

"Bạch Hiểu Tinh, người thân là nữ nhân bên người Lệ Vương gia vậy mà lại chạy đến thanh lâu làm hoa khôi, còn để Vương gia cả ngày đến thanh lâu, người biết tội chưa."

Bạch Hiểu Tinh nghe thấy vậy thì lập tức hiểu, thì ra đây mới là nguyên nhân Bạch Yêu Nhiều gọi nàng tới đây, có lẽ là nghe được lời đồn nhảm bên ngoài, diện*dañ;lle&quysdo0n nhưng nàng đã sớm dự liệu được sẽ có ngày hôm nay.

"Ta không biết bản thân có tội gì, Vương gia cũng không nói gì, chắc cũng không tới lượt Hoàng hậu nương nương quản." Bạch Hiểu Tinh thầm nhắc nhở Bạch Yêu Nhiều cũng không phải mẫu thân ruột của Vương gia, nên đã quản quá nhiều chuyện rồi.

"Nữ nhân đòi phong bại tục không hiểu quy củ nhà người, hôm nay bản cung không thể không dạy dỗ người, người đâu, nhốt yêu nữ mê hoặc Vương gia này lại cho ta." Bạch Yêu Nhiều thật sự bị chọc tức.

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy Hoàng hậu này thật không biết giữ bình tĩnh, không biết làm thế nào có thể tồn tại được trong hậu cung hỗn loạn này, nhưng muốn bắt nàng lại rồi dựng hình giống lần trước thì chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu.

"Hoàng hậu nương nương, Bạch Hiểu Tinh đắc tội." Bạch Hiểu Tinh nói xong liền động thủ với thị vệ bên cạnh Hoàng hậu, mới hai ba đòn đã đánh bại hết bọn họ.

"Nếu nương nương không còn việc gì nữa thì Hiểu Tinh cáo lui." Bạch Hiểu Tinh nói xong liền bỏ đi.

Mà Bạch Yêu Nhiều lại bị tức đến mức không thở nổi, nữ nhân này thật sự là vô pháp vô thiên, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta, nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 163: Cáo trạng

Edit: susubluu

Sau khi Bạch Hiểu Tinh ra khỏi Hoàng cung thì trong lòng thấy rất thoải mái, may mắn là lúc vào có chú ý đường nếu không thì có lẽ không tìm thấy đường ra rồi, nhớ tới vẻ mặt tức giận đến xám ngắt của Bạch Yêu Nhiều thì Bạch Hiểu Tinh lại thấy vui vẻ.

Dù biết làm như vậy hậu quả nhất định sẽ có chút nghiêm trọng, nhưng cũng may bà ta không phải là mẫu thân ruột của Triệu Tử Tu, nhưng nếu đúng là mẫu thân ruột của Triệu Tử Tu thì sẽ không bắt bẻ nàng như vậy.

Còn Bạch Yêu Nhiều thì lại nghĩ cách nhất định phải trừ khử Bạch Hiểu Tinh, nữ nhân này sẽ là trở ngại lớn nhất của bản thân, nếu nàng ta còn ở đây thì nhất định sẽ rất khó không chế được Triệu Tử Tu.

Mà tin tức có người đại náo Vĩnh Hòa cung nhanh chóng lan truyền khắp cung, thái tử nghe được tin lập tức phái người đi tìm hiểu tin tức mới biết được thì ra là Bạch Hiểu Tinh, nhưng cũng chỉ có Bạch Hiểu Tinh mới có bản lĩnh như vậy.

Mà nghe nói Hoàng hậu nương nương bị tức đến hôn mê bất tỉnh, Bạch Hiểu Tinh không khỏi cười lạnh, lúc nàng đi cũng không thấy lão bà đó ngất xỉu, diễn kịch cũng thật giỏi.

Nhưng chuyện Bạch Hiểu Tinh ở Vạn Xuân Các Thái tử dám cam đoan tuyệt đối không phải là hấn và Thành vương tung tin, Vạn Xuân Các ở đô thành nổi danh ra sao ai cũng biết, hơn nữa Bạch Hiểu Tinh lại còn là hoa khôi của Vạn Xuân Các.

Hôm nay Thái tử và Thành vương đều không có động tĩnh gì, nhưng Bạch Hiểu Tinh biết, đây đều là do Phụng Cơ ban tặng, Phụng Cơ vốn không ít tâm tư, Bạch Hiểu Tinh rất khinh thường, nàng và Phụng Cơ cũng không quá hiểu biết, Phụng Cơ không phải người trong tổ chức, ở hiện đại nàng ta có thân phận gì Bạch Hiểu Tinh cũng không biết, lúc trước chỉ lo kết thân mà không thăm dò, nhưng chuyện này đối với nàng cũng không có nhiều tổn thất cho lắm.

Triệu Tử Tu đang bàn chuyện với Triệu Thiên Dương thì nghe nói Bạch Yêu Nhiều té xỉu, diexdafillequysdoon tuy rằng cũng không muốn đi thăm nhưng như vậy thì không hợp tình lý nên vẫn quyết định đi xem thử.

"Tử Tu, con cũng đi đi, dù sao nàng ta cũng nuôi con lớn." Triệu Thiên Dương thở dài nói.

"Dạ." Triệu Tử Tu biết Phụ hoàng làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho hấn, miễn cho người ta rảnh rồi nói hấn bất hiếu.

Triệu Tử Tu vẫn còn chưa biết là Bạch Hiểu Tinh gây ra chuyện, hấn không biết Bạch Yêu Nhiều đột nhiên gọi Bạch Hiểu Tinh tiến cung, vốn cho rằng qua chuyện lần đó Bạch Yêu Nhiều sẽ không trêu chọc Bạch Hiểu Tinh nữa.

"Hoàng thượng giá lâm, Lệ Vương điện hạ giá lâm..." Vừa đến cửa Vĩnh Hòa cung, Cao công công liền lớn tiếng thông báo.

Bạch Yêu Nhiều vừa nghe thấy hoàng thượng tới, Triệu Tử Tu cũng ở đây, trong lòng lại thấy vui vẻ, thầm nghĩ Bạch Hiểu Tinh chết chắc rồi, vừa vặn hai người đều ở đây, nàng sẽ cáo trạng Bạch Hiểu Tinh.

Triệu Thiên Dương và Triệu Tử Tu vừa vào trong tầm cung của Bạch Yêu Nhiều thì đã thấy Bạch Yêu Nhiều đang nằm ở trên giường muốn ngồi dậy, thoát nhìn rất suy yếu.

"Mẫu hậu người không sao chứ." Triệu Tử Tu cũng nể mặt mũi nàng, trong lòng hấn ước gì bà ta chết sớm một chút thì sẽ tốt hơn, nhưng bây giờ hấn còn chưa muốn để cho bà ta chết, hấn vẫn muốn tra tấn bà ta.

"Thái y đến xem chưa." Triệu Thiên Dương ngồi xuống bên giường Bạch Yêu Nhiều, quan tâm hỏi, trong lòng Bạch Yêu Nhiều rất thoải mái, nàng thích có nhiều người vây quanh mình như vậy.

"Hồi hoàng thượng, đã đến xem rồi, nương nương bị kinh sợ, uống chút thuốc an thần là được." Cung nữ bên cạnh nhu thuận trả lời.

"Rốt cục là chuyện gì xảy ra." Triệu Thiên Dương nghiêm túc hỏi, "Sao mà bị kinh sợ, xảy ra chuyện gì."

Thấy Hoàng thượng quan tâm mình như vậy, đương nhiên trong lòng Bạch Yêu Nhiều rất vui vẻ, lập tức giả bộ nước nỡ nói, "Hoàng thượng cần phải làm chủ cho thân thiếp."

"Nói nghe một chút, xảy ra chuyện gì."

Bạch Yêu Nhiều nhìn thoáng qua Triệu Tử Tu, sau đó chậm rãi nói, "Nô tì có lòng tốt mời Bạch cô nương vào cung tán gẫu với nô tỳ, nàng ta đến trễ, nô

tỳ chỉ nói vài câu mà nàng ta liền ra tay đánh thị vệ của nô tỳ ở Vĩnh Hòa cung."

Triệu Tử Tu vừa nghe thấy có liên quan đến Bạch Hiểu Tinh, lập tức cứng người, Tinh Nhi tiến cung vậy mà hắn không biết.

Triệu Tử Tu tuyệt đối không tin lời nói của Bạch Yêu Nhiêu, nếu Bạch Yêu Nhiêu không gây sự với Tinh Nhi thì Tinh Nhi tuyệt đối sẽ không tùy tiện động thủ.

Mà Triệu Thiên Dương lại có cảm giác chuyện xưa lặp lại, lần trước cũng không phải như vậy, "Sao? Lá gan của Bạch Hiểu Tinh thật không nhỏ."

Triệu Thiên Dương cố ý nói như vậy, hắn cũng hiểu biết Bạch Hiểu Tinh một chút, mà về Bạch Yêu Nhiêu thì trong lòng hắn càng hiểu rõ hơn, cho nên lời của nàng ta thiệt hay giả hắn vẫn đoán ra được.

"Phụ hoàng, Tinh Nhi tuyệt đối không phải người không hiểu chuyện như thế." Triệu Tử Tu mặc kệ mặt mũi của Bạch Yêu Nhiêu, thẳng thắn phản bác, hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào nói xấu và làm tổn thương người hắn yêu.

"Ý Hoàng nhi là mẫu hậu không phân rõ trắng đen nói bậy nói bạ sao." Bạch Yêu Nhiêu không thoái mái nói.

"Nhi thần không có ý này, nhưng nhất định là có gì hiểu lầm rồi." Triệu Tử Tu rất muốn nói Bạch Yêu Nhiêu không phân rõ trắng đen nói bậy nói bạ, nhưng hiện tại hắn cần phải chịu đựng.

"Mọi người trong cung đều thấy nàng ta đi hạ phạm thượng động thủ trước." Hôm nay Bạch Yêu Nhiêu nhất định phải trị tội Bạch Hiểu Tinh.

"Được rồi, Hoàng hậu, người tha thứ cho đứa nhỏ đó một lần đi, dù sao Tinh Nhi cũng không phải người trong Hoàng cung, rất nhiều quy củ còn không biết, không cần việc nhỏ xé ra to." Trong lời nói của Triệu Thiên Dương có ý bảo vệ Bạch Hiểu Tinh làm Bạch Yêu Nhiêu rất không thoải mái.

"Tinh Nhi có gì không tốt, nhi thần ở đây nhận tội với mẫu hậu."

"Phụ tử hai người làm sao vậy." Bạch Yêu Nhiêu vốn cho rằng ít nhất Hoàng thượng sẽ đứng về phía mình, "Ta biết Tử Tu thích Bạch Hiểu Tinh, mẫu hậu cũng không có ý kiến, nhưng bây giờ Bạch Hiểu Tinh lại đến Thanh lâu làm hoa khôi, điều này hoàn toàn là mất hết mặt mũi Hoàng thất, nữ nhân như vậy sao có tư cách trở thành người hoàng tộc." Bạch Yêu Nhiêu cảm thấy Hoàng thượng sẽ không còn lời gì để nói.

"Mẫu hậu, Tinh Nhi chỉ nhất thời ham chơi." Triệu Tử Tu đương nhiên sẽ không nói ra mục đích thật sự Bạch Hiểu Tinh ở Vạn Xuân Các.

"Được rồi, trẫm nói để Bạch Hiểu Tinh trở thành người Hoàng tộc khi nào, chuyện này dừng lại ở đây, không ai được phép nhắc lại nữa, Hoàng hậu, người nghỉ ngơi cho tốt đi, trẫm còn rất nhiều chuyện phải xử lý." Triệu Thiên Dương cũng không muốn giải thích quá nhiều, tránh cho để nàng ta hoài nghi.

"Nô tỳ cung đưa Hoàng thượng." Bạch Yêu Nhiêu ghen lửa giận đầy bụng nhưng nghe thấy Hoàng thượng nói không có đồng ý để Bạch Hiểu Tinh gả cho Triệu Tử Tu thì Bạch Yêu Nhiêu lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, như vậy chuyện của nàng cũng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Triệu Tử Tu cũng không muốn ở lại trong Vĩnh Hòa cung này một phút nào nữa, dù sao cũng không phải là mẫu tử ruột thịt, không có thứ tình cảm đó thì sao mà thân thiết được, huống chi hắn còn rất hận bà ta.

"Tử Tu, ta không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa." Ra khỏi Vĩnh Hòa cung, Triệu Thiên Dương liền nghiêm túc nhìn Triệu Tử Tu nói.

"Nhi thần biết, trở về nhất định sẽ nói với Tinh Nhi." Triệu Tử Tu nghĩ tới nàng thì lại nhin không được nở nụ cười, đại náo Vĩnh Hòa cung sợ là chỉ có nàng mới dám làm.

"Ừ, còn có chuyện ở Vạn Xuân Các, chính con chú ý một chút." Hoàng thượng nhắc nhở, lời đồn không tốt về Triệu Tử Tu hắn cũng có nghe nói.

Lúc Bạch Hiểu Tinh trở lại Vạn Xuân Các cũng đã là giữa trưa, nàng tưởng Triệu Tử Tu sẽ mau trở lại, chuyện hôm nay sợ là không ít người biết, Bạch Hiểu Tinh cười khinh thường, Bạch Yêu Nhiêu muốn không chế nàng, thật sự cho rằng nàng sẽ ngồi im sao.

"Tiểu thư, sao nhanh như vậy đã trở lại, Tiểu Phán còn tưởng rằng người dùng bữa trưa rồi mới trở về, đồ ăn trong Hoàng cung nhất định là rất ngon." Tiểu Phán nghĩ tới lại chảy nước miếng.

"Ăn ngon cái gì? Ghen chết người thì có." Bạch Hiểu Tinh cười nói, thật sự là một đứa trẻ hồn nhiên.

Tiểu Phán còn không hiểu Bạch Hiểu Tinh có ý gì, nhưng cũng phải cẩn thận suy ngẫm.

Hôm nay lúc Bạch Hiểu Tinh được chiếc xe ngựa xa hoa dừng trước cửa Vạn Xuân Các chờ đi thì mọi người trong Vạn Xuân Các đều cảm thấy Bạch Hiểu Tinh đã hoàn toàn mê hoặc Lệ Vương, họ cũng đều mong muốn thử một lần, nhưng kết quả của nữ nhân lần trước khiến mọi người đều có chút sợ hãi, nhưng Tương Tư lại không biết chuyện đó.

Lúc Bạch Hiểu Tinh trở về gặp phải Tương Tư ở trước hiên nhà, Tương Tư chào hỏi nàng, Bạch Hiểu Tinh cũng chỉ nhẹ gật đầu, nàng cũng thấy kỳ quái, hai người cũng chẳng có thân thiết gì, chào hỏi như vậy càng khó hiểu.

"Tiểu Phán, làm chút điểm tâm, ta tính đi cảm ơn Thẩm gia tặng nhân sâm thượng đẳng." Bạch Hiểu Tinh nâng cao giọng, nàng cố ý nói như vậy là vì nàng thấy có bóng người đi qua ngoài phòng.

"Đã biết tiểu thư, Tiểu Phấn lập tức đi làm." Tiểu Phấn lại không cảm thấy có gì bất ổn.

Mà Trương Tư vừa vặn đi ngang qua nghe thấy vậy thì liền khần trương, không quan tâm nhiều lập tức đi vào phòng Bạch Hiểu Tình, cười nói, "Bạch cô nương quá khách sáo rồi."

"Ai nha, sao Trương Tư cô nương lại ở đây, nhanh đến đây ngồi đi." Bạch Hiểu Tình cảm thấy bản thân đúng là già mồm át lễ phải, nhưng đối mặt với người như vậy thì không thể không làm, có đôi khi sát thủ cũng giống như một cái diễn viên, diện mạo luôn học cách đóng giả các loại người.

"Bạch cô nương khách sáo rồi, vừa mới nghe nói Bạch cô nương muốn cảm ơn Thẩm gia, thật sự không cần phiền phức như vậy đâu, đến lúc đó còn khiến Thẩm gia băn khoăn." Trương Tư giải thích.

Bạch Hiểu Tình cảm thấy lời giải thích cũng quá gượng ép, nhưng nàng nhìn ra Trương Tư đang khần trương, mà kết quả nàng muốn cũng đã có, điều nàng muốn biết cũng đã biết.

"Xem ra Trương Tư cô nương rất hiểu Thẩm gia, người cũng đã nói như vậy thì làm phiền người giúp ta cảm ơn Thẩm gia." Bạch Hiểu Tình cũng đã biết điều mình muốn biết rồi nên cũng không muốn làm khó nàng.

"Trương Tư nhất định sẽ nói lại lời của Bạch cô nương." Lúc này Trương Tư mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó liền đi ra ngoài.

Bạch Hiểu Tình nhìn bóng lưng Trương Tư rời đi, nữ nhân này cũng không quá thông minh, nói trắng ra là không thông minh, nàng vốn cho rằng gặp được đối thủ xứng tầm, nhưng xem ra là do nàng suy nghĩ nhiều rồi, đối thủ như vậy chưa đáng để nhắc tới.

Mà điểm tâm Tiểu Phấn chuẩn bị xong đương nhiên toàn bộ đều chui vào bụng Bạch Hiểu Tình.

Triệu Tử Tu ra khỏi cung cũng không đến Vạn Xuân Các mà trở về Lệ Vương phủ, mặc dù nói không thêm đề ý đến người khác nhưng cũng cần phải chú ý một chút, xem ra hẳn phải thương lượng một điều kiện với tiểu nữ nhân của hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Lời nói của quân gia

Edit: susubluce

Bạch Hiểu Tình cảm thấy hôm nay mình thật sự được hoan nghênh, vừa dùng xong bữa trưa thì quân gia lại đến đây, điều này làm cho Bạch Hiểu Tình cảm thấy bất ngờ, nàng tin tưởng quân gia tuyệt đối không chỉ nghe lệnh Triệu Tử Tu đến kêu nàng hỏi gia phủ, nếu thật sự như vậy cũng không cần làm phiền quân gia đến đây như vậy.

"Quân gia, người có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi." Trên xe ngựa, Bạch Hiểu Tình cũng không quanh co lòng vòng mà hỏi thẳng.

"Bạch cô nương, người?" Quân gia có chút ngượng ngùng, hẳn không ngờ mình lại bị Bạch Hiểu Tình nhìn thấu tâm tư.

"Quân gia người nói đi, không sao đâu, Hiểu Tình nhất định chăm chú lắng nghe." Đối với quân gia Bạch Hiểu Tình vẫn rất tôn trọng, bởi vì nàng biết, hắn thật tâm với Triệu Tử Tu.

"Vậy lão nô sẽ nói thẳng, Bạch cô nương, ta biết người đến Vạn Xuân Các để làm chính sự, nhưng điều này vẫn có chút không hợp quy củ, Vương gia cứ đến chỗ đó cả ngày cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến thanh danh, Bạch cô nương biết ý của lão nô chứ?"

Đối với lời nói của quân gia Bạch Hiểu Tình cũng hiểu được vài phần, nàng biết quân gia nhất định sẽ nhắc nhở bản thân.

"Ta biết, người yên tâm, ta có chừng mực, về sau sẽ chú ý." Bạch Hiểu Tình cũng hiểu, dù sao thân phận của Triệu Tử Tu không bình thường.

"Cảm ơn Bạch cô nương đã hiểu."

"Không cần khách sáo, người cũng chỉ muốn quan tâm Vương gia, trong lòng ta biết." Bạch Hiểu Tình cảm thấy bản thân cũng chỉ có cố gắng chú ý một chút, cũng kêu Triệu Tử Tu chú ý một chút, dù sao bây giờ nàng cũng không có cách nào.

Nhưng Bạch Hiểu Tình cảm thấy không thể kéo dài được lâu nữa, tuy rằng đã hứa với Thẩm Vạn Xuân là một năm, nhưng nàng không có kiên nhẫn thật sự chờ một năm như vậy.

Từ Vạn Xuân Các đến Lệ Vương phủ cũng không quá xa, nhưng Bạch Hiểu Tình lại cảm thấy rất xa, nhớ lại lúc nàng vừa đến thế giới này, lại cảm thấy

như mới hôm qua vậy, khi gặp Triệu Tử Tu, nàng không hề nghĩ mình sẽ yêu nam nhân này.

Nhìn người đến người đi trên đường cực kỳ náo nhiệt, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy nếu nàng làm người thường có phải sẽ tốt hơn hay không, chẳng lẽ cả đời này cho dù đã trùng sinh cũng không tránh khỏi số mạng bị giết sao.

Lúc đi ngang qua Phụng Lai Lâu, Bạch Hiểu Tinh nhìn thấy bóng dáng Phụng Cơ, nữ nhân kia thật sự có chút nhan sắc, hơn nữa còn rất thông minh, dù sao cũng là người hiện đại, tuy rằng không phải những nữ nhân hay tính kế trong thâm cung nhưng lại thông minh hơn họ nhiều.

Phụng Cơ và Bạch Hiểu Tinh không có cùng suy nghĩ, thật ra Phụng Cơ cũng không thích thái tử, chỉ vì bị Bạch Hiểu Tinh vượt mặt nên trong lòng không thoải mái thôi, đứng ra trong lòng nàng rất coi trọng Triệu Tử Tu.

Phụng Cơ biết Bạch Hiểu Tinh và thái tử từng có hiềm khích cho nên mới muốn đứng về phía thái tử, cùng nhau đối phó Bạch Hiểu Tinh, dù biết bản thân rất giống tiểu nhân nhưng nàng lại không nhận được, cũng là người đến từ hiện đại, vì sao Bạch Hiểu Tinh có thể mà nàng thì không thể, Bạch Hiểu Tinh có cái gì tốt, về diện mạo nàng không đẹp hơn nhưng ít nhất cũng tương xứng.

Lúc đó Phụng Cơ cảm thấy nam nhân cổ đại tam thể tứ thiếp là bình thường, nàng thân là người hiện đại sẽ không đi để ý một phu nhiều thê, nhưng Bạch Hiểu Tinh lại không nghĩ như vậy, nàng rất dễ bụng chuyện này.

Thật ra nữ nhân lòng ghen tị của nữ nhân đều rất mạnh, luôn hi vọng nam nhân chỉ yêu mình, nữ nhân cổ đại cũng không ngoại lệ, nếu không thì cũng sẽ không có chuyện thâm cung nội chiến.

"Bạch cô nương, đến rồi." Bên ngoài xe ngựa có tiếng thông báo.

Ở trong Vương phủ, không ai dám gọi Bạch Hiểu Tinh là Vương phi hay phu nhân mà đều gọi nàng là Bạch cô nương, đây là lệnh của Bạch Hiểu Tinh mà Triệu Tử Tu cũng bắt buộc đi tùy ý đề Bạch Hiểu Tinh làm vậy.

Bạch Hiểu Tinh xuống xe ngựa, Tiểu Phấn cũng đi theo, dù sao sau này Tiểu Phấn sẽ là nha hoàn bên cạnh mình, cũng nên cho nàng biết thêm một ít kiến thức, Tiểu Phấn nhìn thấy cái gì cũng đều rất kinh ngạc vui mừng, chủ yếu là vì hiếm khi được thấy, từ nhỏ nàng lớn lên trong Vạn Xuân Các, không hề đi ra ngoài lại có chút nhát gan, không có cha mẹ thể dựa vào.

"Tiểu thư, nơi này chính là Lệ Vương phủ sao, thật đẹp." Tiểu Phấn cảm thấy Vương phủ thật sự rất đồ sộ.

Mà sau khi đi vào, Tiểu Phấn lập tức bị cảnh vật xinh đẹp bên trong hấp dẫn ở, những tòa nhà xinh đẹp trong Vạn Xuân thật sự không thể so sánh với nơi này.

"Quản gia, làm phiền người giúp ta chăm sóc Tiểu Phấn một chút, ta đi gặp Vương gia trước." Bạch Hiểu Tinh nhìn Tiểu Phấn, cười nói.

"Bạch cô nương đi đi, yên tâm, ta sẽ chăm sóc Tiểu Phấn thật tốt." Quản gia cũng rất thích tiểu nha đầu đơn thuần này, hơn nữa cảm thấy có nữ hài tử như vậy chăm sóc Bạch Hiểu Tinh thì khá yên tâm.

"Ừ, cảm ơn."

Bạch Hiểu Tinh nói xong liền đi tìm Triệu Tử Tu, đương nhiên Triệu Tử Tu không biết Bạch Hiểu Tinh đã trở lại, nếu không nhất định đã đi ra ngoài đón Bạch Hiểu Tinh.

"Tử Tu." Lúc Bạch Hiểu Tinh đến thư phòng thì Triệu Tử Tu đang viết cái gì đó.

"Tình Nhi, nàng đã trở lại." Triệu Tử Tu thấy Bạch Hiểu Tinh thì rất vui mừng, buông bút trong tay xuống đi tới giữ chặt tay Bạch Hiểu Tinh.

"Ừ, chàng kêu ta về làm cái gì."

"Mau đến xem thử." Triệu Tử Tu cười kéo tay Bạch Hiểu Tinh đi đến trước bàn.

Bạch Hiểu Tinh thấy một bức họa, thì ra Triệu Tử Tu đang vẽ tranh, mà người trong bức họa lại chính là nàng, nhìn qua rất giống người thật, nếu bức tranh này được mang về hiện đại để bán thì nhất định là đồ cổ, giá trị xa xỉ.

"Tử Tu." Bạch Hiểu Tinh nhìn bức họa, trong lòng có chút cảm động, nàng có thể cảm nhận được tình yêu của Triệu Tử Tu đối với mình.

"Thế nào, có chút việc nhỏ này thôi mà đã cảm động rồi sao, có phải cảm thấy rất yêu ta không." Triệu Tử Tu tự kỷ cười nói.

"Yêu chàng chết mất." Bạch Hiểu Tinh cũng không che giấu ôm Triệu Tử Tu nói, thật ra đối với tình cảm, nàng rất ích kỷ nhưng cũng rất dễ thỏa mãn.

----- susubue ~ --- ---

Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh là sát thủ, mặc dù có một trái tim lãnh khốc, nhưng khi nàng thật sự yêu một người, được hưởng sự ấm áp thì nàng sẽ rất dễ dàng thỏa mãn, rất dễ cảm thấy hạnh phúc, một chút việc nhỏ thôi cũng sẽ vui mừng, thật ra trong tình yêu nữ nhân đều như vậy.

Nhưng nếu quả có một ngày Triệu Tử Tu phản bội nàng, tổn thương nàng thì nàng nhất định sẽ không nể tình mà vứt bỏ hắn, hơn nữa tuyệt đối sẽ không

quay đầu lại, mà Bạch Hiểu Tình biết sẽ không có một ngày như vậy, nàng tin tưởng Triệu Tử Tu, càng tin tưởng mình có thể bảo vệ Triệu Tử Tu, hai người yêu nhau, chỉ cần tin tưởng lẫn nhau thì nhất định sẽ tiến xa được.

"Tình Nhi, ta cũng yêu nàng, rất yêu rất yêu." Nói xong Triệu Tử Tu liền nhẹ nhàng hôn lên môi Bạch Hiểu Tình một cái.

"Tử Tu, chàng kêu ta trở về có chuyện gì không, không phải chỉ vì muốn cho ta xem bức họa này thôi chứ." Bạch Hiểu Tình đột nhiên nhớ tới chuyện trong cung sáng nay, xem ra Triệu Tử Tu không thể không biết.

Hơn nữa Triệu Tử Tu không tới Vạn Xuân Các mà trực tiếp trở về Lệ Vương phủ, nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói với mình.

"Buổi sáng mẫu hậu gọi nàng tiến cung sao?" Triệu Tử Tu hỏi.

"Ừ, chàng đã nghe nói rồi." Bạch Hiểu Tình bình tĩnh trả lời, nàng cũng không nghĩ mình đã làm gì sai, điều duy nhất là đến trễ một chút thôi, nhưng dù thế nào thì Bạch Yêu Nhiều cũng sẽ bói móc nàng.

"Hoàng hậu té xỉu làm kinh động đến phụ hoàng." Thái độ của Triệu Tử Tu giống như chuyện bình thường, trong giọng nói cũng không có ý trách cứ Bạch Hiểu Tình.

"Té xỉu sao? Có đúng không." Ngoài mặt thì Bạch Hiểu Tình quan tâm hỏi nhưng trong lòng thì có chút châm chọc, Bạch Yêu Nhiều thật đúng là biết diễn trò, không biết đã nói nàng thế nào trước mặt Hoàng thượng và Tử Tu rồi.

"Tình Nhi, nàng thật sự không quan tâm." Triệu Tử Tu ôm Bạch Hiểu Tình vào lòng, cười nói.

"Biết còn hỏi." Bạch Hiểu Tình không hề che giấu.

"Tình Nhi, dù bà ta nói thế nào thì ta đều tin tưởng nàng." Triệu Tử Tu nói đầy chắc chắn.

Những lời này khiến Bạch Hiểu Tình rất cảm động, Triệu Tử Tu luôn nói ra suy nghĩ ở đáy lòng nàng, luôn biết nàng muốn nghe cái gì, muốn tình yêu như thế nào, hẳn luôn quan tâm nàng, yêu nàng như vậy.

"Vậy chàng còn hỏi ta nhiều như vậy làm gì." Bạch Hiểu Tình tỏ vẻ mất hứng tròn trĩnh mắt. "Dù sao ta không làm gì sai cả."

Đương nhiên Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tình không sai, hẳn rất hiểu nữ nhân của mình.

"Nàng không thể nghe ta nói cho hết sao." Triệu Tử Tu bắt đầu đi nói.

"Chính chàng không nói trọng điểm."

"Tình Nhi, sau này buổi tối nàng ở Vạn Xuân Các còn ban ngày trở về Vương phủ được không." Triệu Tử Tu nghĩ ban ngày Vạn Xuân Các cũng không nhiều khách, hơn nữa Bạch Hiểu Tình cũng không cần thiết ở luôn bên trong Vạn Xuân Các, buổi tối trở về là được, hẳn làm vậy đã rất nhân từ rồi, "Hôm nay bà ta nói chuyện nàng ở Vạn Xuân Các cho phụ hoàng nghe, tuy rằng phụ hoàng đứng về phía chúng ta nhưng vì tránh để bà ta hoài nghi, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn."

Nghe Triệu Tử Tu nói xong, Bạch Hiểu Tình cảm thấy cũng rất có lý, dù sao chuyện hôm nay Hoàng thượng đã bênh vực nàng trước mặt Bạch Yêu Nhiều, lỡ như khiến cho Bạch Yêu Nhiều hoài nghi thì sẽ không tốt.

"Được rồi, chàng nói cũng đúng." Bạch Hiểu Tình suy nghĩ rồi liền đồng ý, dù sao ban ngày trong Vạn Xuân Các cũng không có chuyện gì.

"Tình Nhi nàng thật tốt." Triệu Tử Tu cao hứng nói.

"Buổi tối người nên chú ý chính là chàng, đều do chàng cả ngày cứ ra ra vào vào Vạn Xuân Các nên mới làm cho người ta chú ý." Bạch Hiểu Tình tức giận nói.

"Không phải do ta rất muốn gặp nàng sao." Triệu Tử Tu uất ức.

Bạch Hiểu Tình cũng chỉ nói ngoài miệng, nàng biết nam nhân này rất yêu nàng.

"Được rồi, thời gian không còn sớm, ta về trước đây, tối nay chàng đến là được." Bạch Hiểu Tình nhìn sắc trời cũng không sớm, nàng còn phải đi về xem thử tiết mục của tứ đại mỹ nhân và bày đồa hoa thế nào rồi, Bạch Hiểu Tình cảm thấy không thể dựa vào ý tưởng mà nàng đưa cho bọn họ mãi được, diẽnx;dan*lle#quysd0n nàng nên dạy các nàng một ít kiến thức để soạn vũ đạo, để tự các nàng phát huy ý tưởng mới được.

"Nhanh như vậy đã muốn đi." Triệu Tử Tu có chút luyến tiếc nói.

"Cũng không phải không gặp nữa, ngoan đi." Bạch Hiểu Tình dỗ hấn như dỗ tiểu hài tử, cuối cùng hẳn đành phải lưu luyến tiễn Bạch Hiểu Tình về, mà Tiểu Phấn cũng đã dạo gần hết Lệ Vương phủ, nghe nói sau này ngày nào cũng đều có thể tới đây với tiểu thư thì tâm trạng liền vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 165: Trình độ như người mà cũng muốn quyền rũ người sao?

Edit: susubluu

Bạch Hiểu Tình trở lại Vạn Xuân Các liền ra sau viện nhìn đám người Cẩm Hương, quả nhiên nàng không có chọn sai người, tuy rằng không có tin tức gì lớn, nhưng ít nhất cũng chứng minh lòng trung thành của họ đối với nàng, mà đây cũng chính là điều nàng muốn.

Hiện tại bọn họ đang nổi tiếng ở Vạn Xuân các nên đương nhiên cũng đoạt mất rất nhiều cơ hội làm ăn của các cô nương khác, họ bất mãn cũng là chuyện bình thường.

Đám người Nặc Dao cũng từng nói về chuyện này với mình, nhưng Bạch Hiểu Tình cảm thấy xã hội này vốn chính là cá lớn nuốt cá bé, có thể sống sót hay không đều dựa vào bản lĩnh của mình, cũng một chuyện có người có thể làm tốt nhưng cũng có người không thể.

Nhưng Bạch Hiểu Tình không đắc tội với người nào ở Vạn Xuân Các, ngoại trừ người đó không cần phải ở lại Vạn Xuân Các nữa, dù sao đắc tội với người của Vạn Xuân Các cũng như tự đắc tội với chính mình, cho nên nàng cũng không muốn giúp bọn họ, chủ yếu phải dựa vào bản lĩnh của họ.

"Bạch cô nương." Cẩm Hương thấy Bạch Hiểu Tình đến đây thì liền kêu mọi người ngừng lại.

"Ừ, các người đều rất có thiên phú." Bạch Hiểu Tình không hề keo kiệt khích lệ mọi người, nàng cũng chỉ nói thật thôi, "Nhưng các người không thể cứ dựa vào vũ đạo ta đưa mãi được, ta cũng đã dạy các người không ít, chắc các người cũng đã có kinh nghiệm rồi, các người đều là người thông minh, chắc cũng có thể tự động nào."

"Ý của Bạch cô nương là gì?" Nặc Dao cái hiểu cái không.

"Ý trên mặt chữ." Bạch Hiểu Tình cười nói.

"Bạch cô nương nói cũng có đạo lý." Thư Yên nghe xong thì nói, các nàng là tứ đại hoa khôi, cũng không thể dựa vào Bạch Hiểu Tình mãi được.

Hơn nữa mục đích của Bạch Hiểu Tình là muốn mọi người không chú ý đến mình nữa, diện mạo cố gắng quên đi bản thân nàng là một hoa khôi, làm cho người ta cảm thấy còn có người khác thích hợp làm hoa khôi hơn nàng, đến lúc đó Thẩm Vạn Xuân cũng sẽ không có lời gì để nói, mà hiện tại nàng đã đạt được mục đích rồi, có thể nói là đẹp cả đôi đường.

"Nặc Dao, lần trước người nói các cô nương khác có ý kiến với các người, chuyện này ta không thể can thiệp, các người là người thế nào, lúc nên cãi lại thì phải cãi, lúc nên cúi đầu thì phải cúi đầu." Bạch Hiểu Tình cố ý nói mơ hồ.

"Ta đã hiểu." Ý của nàng Nặc Dao cũng hiểu.

Nữ nhân này nơi này có nhiều chuyện thị phi cũng rất bình thường, ít nhất thủ hạ của mình nên học được cách làm người, chuyện này giải quyết thế nào thì phải xem bọn họ rồi.

Lời nói của Bạch Hiểu Tình khiến mọi người suy nghĩ rất nhiều, thật ra điểm chính là bọn họ luôn tỏ thái độ cao ngạo trước mặt những cô nương khác, như vậy sẽ khó tránh khỏi bị người khác ghét.

Cẩm Hương cũng hiểu ý của Bạch Hiểu Tình, nàng cũng cảm thấy các nàng quả thật có chút cao ngạo, làm cho người ta khó tiếp cận.

Đêm khuya yên tĩnh đèn đuốc sáng trưng, Vạn Xuân Các vẫn náo nhiệt đầy người như trước, không biết từ lúc nào mà Triệu Tử Tu đã có mặt ở Vạn Xuân Các, ngồi ở góc khuất mà Bạch Hiểu Tình thường ngồi trên lầu hai, nhìn dòng người phía dưới, rất nhiều gương mặt quen thuộc, có vẻ đều là quan viên triều đình, Triệu Tử Tu nhìn không được nỡ nụ cười châm chọc.

"Chàng còn không biết xấu hổ ngồi đây cười, nam nhân mấy người, văn học thi sĩ đều là đồ háo sắc." Bạch Hiểu Tình đột nhiên đứng ở bên cạnh Triệu Tử Tu nói.

"Phu nhân không thể vợ đùa một nắm như vậy, lòng trung thành của vi phu đối với nàng là thật." Triệu Tử Tu đùa giỡn.

"Chắc chắn, phải không, vậy mà còn không phải háo sắc sao." Bạch Hiểu Tình nói xong mới biết mình đang tự đẩy mình vào hố lửa, xấu hổ quá.

"Vậy cũng chỉ háo sắc với một mình nàng." Triệu Tử Tu cười nói.

"Ta xuống xem thử, chàng ngồi đây một lát đi." Bạch Hiểu Tình nói, dù thế nào thì bây giờ nàng vẫn là hoa khôi của Vạn Xuân Các, lúc cần thiết vẫn nên xuất hiện, nếu không sẽ không thể giao phó với Thẩm Vạn Xuân.

Nàng biết Thẩm Vạn Xuân không phải người ngu, hẳn cũng biết vì sao nàng tìm tứ đại mỹ nhân, Bạch Hiểu Tinh cũng không có cách nào khác, ai bảo bên cạnh nàng có cái vại dấm chua chứ.

"Không được, lỡ để cho người khác ăn đậu hủ thì phải làm sao." Triệu Tử Tu không vui nói.

"Ta là loại người để cho người ta ăn đậu hủ của mình sao." Bạch Hiểu Tinh hỏi ngược lại, nàng là loại người nào chứ, sao có thể để cho người ta muốn làm gì thì làm.

"Vậy nàng đi nhanh về nhanh." Đối với Bạch Hiểu Tinh Triệu Tử Tu cũng rất yên tâm, nhưng nhìn ánh mắt háo sắc của đám nam nhân này thì trong lòng hẳn lại thấy không thích.

"Ừ." Bạch Hiểu Tinh nói xong liền đi xuống.

"Ôi, Quốc Sắc cô nương xuống rồi." Bạch Hiểu Tinh vừa xuất hiện thì mọi người liền bắt đầu ồn ào.

"Thật đẹp, quá đẹp."

"Khó khăn lắm mới nhìn thấy được Quốc Sắc cô nương một lần."

Đám người Cẩm Hương nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh vừa xuất hiện thì đã thu hút nhiều sự chú ý, không biết vì sao trong lòng không còn cảm giác ghen tỵ giống như trước kia nữa mà ngược lại cảm thấy mình có được khí chất giống như Bạch Hiểu Tinh vậy, có lẽ là ở chung một thời gian, hiểu về Bạch Hiểu Tinh hơn nên bọn họ cũng đã nghĩ khác đi, hơn nữa mọi người đều cam tâm tình nguyện làm tùy tùng cho Bạch Hiểu Tinh.

Triệu Tử Tu ngồi trên lầu thấy cảnh tượng này thì lại không vui, hẳn biết ngay sẽ như vậy mà, đáng lẽ hẳn nên kiên trì không cho nàng xuống đó, nhưng mà lại không thể ngăn cản Bạch Hiểu Tinh được.

"A..." Triệu Tử Tu một lòng một dạ nhìn Bạch Hiểu Tinh, đột nhiên có một thân thể mềm mại ngã vào trong lòng mình, mà nữ nhân đó lại kinh sợ kêu một tiếng.

"Người làm cái gì, còn không nhanh đứng lên cho bốn vương." Triệu Tử Tu lạnh lùng nói, hẳn ghét nhất là đụng phải nữ nhân khác ngoài Bạch Hiểu Tinh, huống chi đây lại là nữ tử thanh lâu.

"Thật ngại quá là ta bị trật chân." Trương Tư nhìn đau muốn đứng lên, lại có ý đứng không vững ngã xuống người Triệu Tử Tu, mà cảnh tượng này Bạch Hiểu Tinh nhìn thấy rất rõ.

"Lập tức cút khỏi người ta." Triệu Tử Tu thấy nàng ta là nữ nhân hôm bữa đến tặng nhân sâm thì không hề thương tiếc quát lên, mà Trương Tư lại không ngờ Triệu Tử Tu lại lãnh khốc vô tình như vậy, dù thế nào thì nàng cũng bị thương mà.

"Thực xin lỗi, ta lập tức đi ngay." Trương Tư chỉ có thể đi một nước cờ khác, dù sao không thể quần quít làm phiền được, nam nhân ghét nhất là nữ nhân như vậy.

Nói xong nàng liền đứng lên, sau đó khập khiễng rời đi, vốn dĩ Triệu Tử Tu còn hoài nghi nàng ta cố ý muốn hấn chú ý, nhưng nhìn nàng có vẻ thật sự bị trật chân nên cũng không hoài nghi nhiều nữa.

---- susubluu ----

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy mình đoán không sai, nữ nhân đó, nàng muốn xem thử nàng ra diễn trò gì.

"Quốc Sắc cô nương, có thể hầu hạ ta uống một ly không." Đột nhiên một người khách thừa dịp Bạch Hiểu Tinh không chú ý giữ chặt lấy tay Bạch Hiểu Tinh nói, Triệu Tử Tu nhìn thấy hận không thể đi xuống cho hắn một quyền.

"Ngại quá, ta không biết uống rượu, ta còn có việc, xin lỗi không tiếp được." Bạch Hiểu Tinh không ngờ mình lơ là một chút liền bị ăn đậu hủ, nhưng nhìn Triệu Tử Tu nghiêng răng nghiêng lợi thì trong lòng nàng lại vui vẻ.

"Người có thái độ gì, không phải chỉ là kỹ nữ thôi sao, còn giả bộ thuần khiết cái gì." Nam nhân mất hứng, vốn đã hơi say rồi, mà là gan của người say đều rất lớn.

"Người lập lại lần nữa." Bạch Hiểu Tinh tức giận hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Có bản lĩnh tới nơi này còn sợ bị người ta sờ, giả bộ cái gì." Nam nhân say xin nói "Hôm nay đại gia ta nhất định muốn người, nói đi, muốn bao nhiêu bạc."

"Gia, người uống say rồi, xin bớt giận, Quốc Sắc cô nương không thoải mái, đêm nay để Cẩm Hương ở cùng người được không." Cẩm Hương thấy tình hình này lập tức đi tới giải vây, cũng không thể làm lớn chuyện nữa, Cẩm Hương cũng biết Vương gia còn ngồi ở lầu trên nhìn.

"Con bà nó, cơ thể không thoải mái cũng phải hầu hạ ta, ta nói rồi, đêm nay ta nhất định muốn nàng ta." Nam nhân vẫn nhất quyết không tha.

"Người đầu, ném ra khỏi Vạn Xuân Các cho ta, không cho người này bước vào Vạn Xuân Các nữa bước." Thẩm Vạn Xuân đột nhiên đi ra nói, hắn còn không muốn kinh động đến Lệ Vương, nếu không đến lúc đó sẽ không có lợi cho mọi người.

"Ta cháu của Lễ bộ thượng thư, các người dám đụng đến ta thử xem." Nam nhân kiêu ngạo nói.

"A, Lễ bộ thượng thư." Triệu Tử Tu khinh thường lắm lắm, hắn nhớ kỹ rồi, may mắn Thẩm Vạn Xuân ra mặt, nếu không hắn không cam đoan mình còn có thể nhìn được nữa hay không.

"Ném ra ngoài." Từ trước tới giờ Thẩm Vạn Xuân không hề sợ mấy thứ này, cho dù là thái tử đến đây hắn vẫn dám làm như thế.

Thật ra Thẩm Vạn Xuân cũng không biết vì sao mình lại như vậy, dù sao hắn cũng không thích người khác đối xử với Bạch Hiểu Tinh thế này, không thích thấy nam nhân khác động tay động chân với Bạch Hiểu Tinh, dù biết Bạch Hiểu Tinh là nữ nhân của Triệu Tử Tu hắn vẫn không thích, hơn nữa những lời vừa rồi tên kia nói hắn rất chán ghét.

"Thẩm Vạn Xuân, người đừng hời hợt, ta sẽ không bỏ qua cho người." Nam nhân vẫn to tiếng như trước.

Bạch Hiểu Tinh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng sợ nhất là Triệu Tử Tu đột nhiên đi xuống.

"Tinh Nhi, sau này không cho như vậy nữa." Bạch Hiểu Tinh vừa lên lầu Triệu Tử Tu đã không vui nói.

"Không phải là không sao ư, chàng yên tâm đi." Bạch Hiểu Tinh cười nói, nhưng hiện tại chuyện này không quan trọng, nàng còn có chuyện quan trọng hơn cần giải quyết."Chàng về phòng trước đi, ta đi rồi sẽ trở lại."

"Lại đi đâu nữa." Triệu Tử Tu không muốn Bạch Hiểu Tinh rời khỏi tầm mắt của hắn.

"Giúp chàng giải quyết phiền phức." Bạch Hiểu Tinh cười rất kỳ quái, khiến Triệu Tử Tu có chút mờ mịt.

"Phiền phức gì."

"Không ai có thể nhìn coi nam nhân của ta." Bạch Hiểu Tinh nói xong liền bỏ đi.

Mà Triệu Tử Tu nghe xong cũng hiểu được cái gì đó, xem ra Tinh Nhi của hắn thông minh hơn hắn rất nhiều.

Bạch Hiểu Tinh dừng chân trước một căn phòng sát phòng của Thẩm Vạn Xuân, trong phòng vẫn sáng đèn, dienxdatllequysdoon Bạch Hiểu Tinh nhẹ nhàng gõ cửa, một lúc lâu sau mới có người ra mở cửa.

"Bạch cô nương, người tìm ta có việc sao." Trương Tư bất ngờ nhìn nữ nhân ngoài cửa, hỏi.

"Ta có thể đi vào sao." Bạch Hiểu Tinh cười nói.

"Bạch cô nương, mời." Trương Tư mở cửa ra, đứng ở một bên để Bạch Hiểu Tinh đi vào.

"Không phải Trương Tư cô nương bị trật chân sao." Bạch Hiểu Tinh vẫn bình tĩnh như trước.

"A, đã tốt hơn rồi." Trương Tư có chút sững sờ, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, chẳng lẽ nàng đã nhìn thấy chuyện vừa rồi.

"Khỏi thật là nhanh."

"Không biết Bạch cô nương tìm Trương Tư có chuyện gì." Trương Tư cố ý nói sang chuyện khác.

"Người không biết sao? Với trình độ như người mà cũng muốn quyến rũ người sao?" Bạch Hiểu Tinh châm chọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Quỷ quán trọ

Edit: susublu

"Bạch cô nương có ý gì." Trương Tư cảm thấy không vui, nàng biết có lẽ Bạch Hiểu Tinh đã nhìn thấu tâm tư của mình, nhưng nếu mình không thừa nhận thì nàng ta có thể làm gì.

"Có rõ ràng ra đối với người cũng không có gì tốt, đây chỉ là cảnh cáo, nếu còn dám tiếp cận Vương gia thì đừng trách ta không khách sáo." Bạch Hiểu

Tinh nhìn Tương Tư không thừa nhận, trong lòng rất không thoải mái, diện;dafr*lle&quys,doOn nhưng vì nể mặt Thẩm Vạn Xuân nên lần này nàng nhịn.

Nghe Bạch Hiểu Tinh nói vậy, Tương Tư lại càng không vui, dựa vào cái gì mà nàng ta có thể còn nàng thì không thể, dù sao nàng ta cũng chỉ là một nữ tử thanh lâu, dựa vào cái gì mà muốn độc chiếm Vương gia.

Thật ra trong lòng Tương Tư cảm thấy không phục, sao nàng lại không biết Thẩm Vạn Xuân có ý gì với Bạch Hiểu Tinh chứ, dù cho Thẩm Vạn Xuân không có ý gì nhưng cũng là vì Bạch Hiểu Tinh đến đây mà hắn hoàn toàn vắng vẻ nàng, ngược lại rất để ý đến Bạch Hiểu Tinh.

Thấy hôm nay Bạch Hiểu Tinh bị người ta đùa giỡn, Thẩm Vạn Xuân lại thấy không vui thì nàng lại không thoải mái, Thẩm Vạn Xuân chưa từng đắc tội với người nào vì một nữ tử trong Vạn Xuân Các.

"Bạch Hiểu Tinh, ta tôn trọng ngươi nên mới gọi ngươi một tiếng Bạch cô nương, đừng tưởng rằng ngươi là hoa khôi Vạn Xuân Các thì rất tài giỏi, cũng chỉ là một nữ tử thanh lâu thôi." Tương Tư khinh thường nói, tỏ vẻ giống như mình rất cao thượng, thuần khiết vậy.

"Ngươi cho ngươi là cái gì?" Bạch Hiểu Tinh hỏi ngược lại, "Thẩm Vạn Xuân xem trọng ngươi nên mới không để ngươi tiếp khách, nhưng ngươi và kỹ nữ có gì khác biệt, chẳng qua khách của ngươi chỉ có một mình Thẩm Vạn Xuân mà thôi."

Bạch Hiểu Tinh ghét nhất là người khác khinh thường nữ tử thanh lâu, hơn nữa nàng lại còn bị một nữ tử trong thanh lâu nói như vậy, nàng thật không biết sao Tương Tư có thể nói ra những lời thế này.

"Ngươi... Đừng tưởng rằng ngươi quyền rũ được Vương gia là tài giỏi."

"Giỏi hơn ngươi." Bạch Hiểu Tinh không muốn nó nhiều với người nhỏ mọn như Tương Tư nữa.

Tương Tư ghen hờn, nàng thừa nhận mình không bằng Bạch Hiểu Tinh, mà thật sự là đã quyền rũ Triệu Tử Tu mấy lần nhưng đều không thành, nam nhân đó vốn không thèm nhìn nàng.

"Nếu không muốn chuyện này tới tai Thẩm Vạn Xuân thì tốt nhất ngươi nên an phận cho ta, còn nếu ngươi muốn ném thù thủ đoạn của ta thì ta cũng không để ý." Bạch Hiểu Tinh không chút khách sáo uy hiếp, cả hai đều đã nói thẳng ra thì nàng cũng không cần thiết phải khách sáo nữa.

"A? Thế nào, quyền rũ Vương gia không đủ lại còn muốn quyền rũ luôn Thẩm gia sao." Tương Tư châm chọc nói.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Hiểu Tinh gặp một nữ nhân mù mắt như vậy, nàng ta thật đúng là không biết tốt xấu, nhưng nàng thấy được sự ghen tuông trong lời nói của Tương Tư, xem ra mục đích chủ yếu của Tương Tư không phải là Vương gia, mà chỉ vì nàng ghen tị thôi.

"Ngươi làm vậy thật sự không đáng giá." Bạch Hiểu Tinh nói trúng tim đen của Tương Tư khiến nàng ta có chút xấu hổ, giống như bị người ta coi hết quần áo vậy.

"Mời ngươi lập tức đi ra ngoài, chỗ này của ta không chào đón ngươi." Giọng điệu của Tương Tư có chút khản trương, lập tức hạ lệnh đuổi khách.

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy đã nói đến nước này, nói nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa, nếu nàng ta không biết kiềm chế vẫn còn muốn tiếp tục nhào vào người Triệu Tử Tu thì nàng sẽ thật sự không khách sáo.

Nhưng Tương Tư lại không nghĩ như vậy, Bạch Hiểu Tinh càng là như vậy thì nàng ta lại càng muốn chinh phục Triệu Tử Tu, nàng ta cũng vốn là người không chịu thua bất cứ ai sao có thể dễ dàng bị dọa sợ.

Bạch Hiểu Tinh vốn không muốn đứng đây nữa, nàng nói một câu cảnh tỉnh nàng ta, nếu không thì khẳng định Tương Tư cũng không biết mình chết thế nào.

Triệu Tử Tu thấy Bạch Hiểu Tinh như vậy cũng không tức giận mà ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, ít nhất hắn biết nàng có để ý hắn, có yêu hắn.

Mà ngày hôm sau đã xảy ra một chuyện làm cho cả đô thành đều khiếp sợ, đó là Lễ bộ thượng thư bị tra ra nhận hối lộ tham ô, Hoàng thượng nhân từ, tịch thu nhà cửa, nhưng không có trăm cả nhà, oan uổng nhất vẫn là Lễ bộ thượng thư, hắn chẳng qua chỉ tham ô một chút tiền nhỏ, vốn dĩ là khó bị phát hiện, nhưng không ngờ lại bị người ta tra xét ra, còn bị tịch thu nhà cửa, điều này làm cho hắn thấy rất khó hiểu.

Phải biết rằng hắn không có công lao cũng có khổ lao, sao Hoàng thượng có thể đối xử với hắn như vậy, mà người dẫn đầu xét nhà lại là Lễ Vương, trong phủ thượng thư đầy tiếng khóc đau lòng.

"Bốn vương ghét nhất là loại người ngang ngược ý thế hoành hành." Triệu Tử Tu nhỏ giọng nói bên tai Lễ bộ thượng thư, điều này làm cho hắn cảm thấy khó hiểu, không biết vương gia có ý gì.

"Vương gia, hạ quan tham ô, nhưng tất cả đều chỉ là những món lợi nhỏ thôi, hơn nữa cũng chỉ có một hai lần, van cầu Vương gia giúp hạ quan cầu tình." Thượng thư đại nhân biết thật ra tất cả những chuyện này đều do Triệu Tử Tu làm ra.

"Vương Minh Viễn, ngươi nói xem ta đã đẩy một người xuống vực sâu rồi, còn có thể đi cứu hắn sao?" Triệu Tử Tu cười nói.

"Vương gia người..." Vương Minh Viễn như hiểu ra điều gì đó, thì ra tất cả những chuyện này đều do Triệu Tử Tu hãm hại bản thân, cũng không thể nói là hãm hại, phải nói là Lễ Vương đã công bố mọi chuyện của mình ra ngoài, nhưng rốt cục là tại sao, điều này làm cho Vương Minh Viễn nghĩ mãi không ra.

"Muốn trách thì trách chuyện tốt mà cháu nguoi đã làm." Triệu Tử Tu nói xong liền bỏ đi.

----- susubblue-----

Lúc này Vương Minh Viễn mới hiểu ra, nhớ tới câu nói lúc đầu Triệu Tử Tu nói, hẳn biết đứa cháu kia luôn lấy tên hắn ra ngoài làm xằng làm bậy, nhưng cũng không có xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, nhưng không ngờ lần này tiểu tử đó lại gặp phải Lệ Vương, hẳn thật không biết bản thân gặp chuyện xui xẻo gì.

Đứa cháu đó là con trai của muội muội mình, từ nhỏ cha mẹ đã qua đời, là hắn một tay nuôi lớn, mà vì Vương gia không có con trai, cho nên Vương Minh Viễn cực kỳ sủng ái hắn, nhưng không ngờ là lại gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Chuyện này nhanh chóng truyền khắp toàn bộ đô thành, Bạch Hiểu Tinh cũng có nghe nói, nhưng đối với việc Triệu Tử Tu làm, Bạch Hiểu Tinh cũng không có ý kiến, nàng biết nếu Triệu Tử Tu không làm như vậy thì chắc chắn hắn sẽ không bình ổn được tâm trạng.

Còn về Cửu Trọng Lô, Bạch Hiểu Tinh đã bắt tay vào chuẩn bị, mà Bạch Hiểu Tinh cũng thật sự nghe lời ban ngày về Vương phủ, không ở trong Vạn Xuân Các nữa.

Thật ra hiện tại Vạn Xuân Các cũng không có chuyện gì đặc biệt cần nàng phải ra mặt, hoặc là nói ngay từ đầu đã không còn cần nàng tự tay xử lý rồi, Bạch Hiểu Tinh đã sớm suy nghĩ ra cách, còn Thẩm Vạn Xuân thì lại không ý kiến, hắn chỉ cần biết tiền không cần biết người nào cả.

Ngày hôm đó Bạch Hiểu Tinh dẫn Tiểu Phấn đi dạo chọn mặt bằng, tuy rằng cũng không phải quá vừa ý, dù sao tất cả đều phải sửa chữa lại rồi mới khai trương được.

Đến nơi này lâu như vậy, Bạch Hiểu Tinh chưa từng đi dạo phố lần nào, thấy rất nhiều thứ đáng ngạc nhiên, Bạch Hiểu Tinh nhìn thấy tiền giấy màu đỏ, mấy thứ này mà mang đến hiện đại để bán thì nhất định rất đáng giá, nhưng đây lại là một quốc gia không tồn tại trong lịch sử, Bạch Hiểu Tinh chưa từng đọc được thông tin về Tân Thiên quốc trong lịch sử.

"Tiểu Phấn, chúng ta qua bên kia xem thử." Bạch Hiểu Tinh nhìn tòa nhà ba tầng đối diện, phải nói đó là một cái quán rách nát thì mới đúng, nhưng nhìn sơ qua thì cũng đoán được lúc trước nhất định rất xa hoa.

"Lão bá, xin hỏi cái quán này bán thế nào?" Đi đến trước cửa quán, Tiểu Phấn liền chủ động đến hỏi lão bá bán đồ ăn bên cạnh.

"Quán trọ này treo bảng bán rất lâu rồi mà vẫn chưa bán được." Lão bá than thở nói.

"Sao lại không bán được, khúc đường này tốt như vậy, khách điểm này cũng không tệ." Bạch Hiểu Tinh nghe xong thì nghi hoặc hỏi.

"Hai vị cô nương có điều không biết, trước kia ở đây có người chết, mọi người đều truyền tai những lời đồn ma quái, là điềm xấu, cho nên không ai muốn mua." Lão bá nhỏ giọng nói.

"Như vậy đi, lão bá nguoi có biết chủ của khách điểm này ở đâu không." Bạch Hiểu Tinh cũng không để ý mấy thứ này, dù sao thứ nàng xem trọng thì tuyệt đối sẽ không sai.

"Cô nương muốn mua nơi này sao? Nghe ta khuyên đi, không nên mua đâu, nguoi là một cô nương đến lúc đó sẽ rất thiệt thòi." Lão bá nói rất chân thành.

"Lão bá, phiền nguoi nói cho ta biết chủ của nó ở đâu." Bạch Hiểu Tinh cười tiếp tục nói.

"Ai, gia đình ở cuối phố phía trước." Lão bá thở dài, thấy Bạch Hiểu Tinh chấp nhất như vậy, cuối cùng vẫn nói cho nàng biết nhà của chủ quán trọ.

Bạch Hiểu Tinh nghe xong liền dẫn Tiểu Phấn đi tìm chủ của quán trọ đó, mà Tiểu Phấn nghe xong thì trong lòng có chút sợ hãi.

"Tiểu thư, nguoi không sợ sao?" Tiểu Phấn dè dặt cẩn trọng hỏi, nàng thật sự rất sợ.

"Có cái gì mà sợ, cũng chỉ là lời đồn, cho dù có ma quỷ thật thì cũng là có người người giả dạng hù dọa." Bạch Hiểu Tinh chưa bao giờ tin tưởng vào mấy chuyện ma quỷ, cũng giống như chuyện lúc trước ở Thuận thành vậy.

Tiểu Phấn không nói gì nữa, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ, nàng cảm thấy con đường đi đến nhà chủ quán trọ ở cuối phố cực kỳ dài, cảm giác đi hoài mà chưa đến.

Khi đến nơi thì đó là một tiệm gạo, Bạch Hiểu Tinh càng lúc càng hiểu kì về chuyện của quán trọ kia, thấy người một nhà bọn họ có một quán trọ tốt như vậy mà không buôn bán, lại đến nơi này mở tiệm gạo, xem ra thật sự bị dọa không nhẹ, diendiafillequysdoon thật không biết bọn họ đã đắc tội với ai.

"Hai vị cô nương mua gì." Bạch Hiểu Tinh vừa vào trong cửa hàng thì có một nam tử trung niên đi ra hỏi.

"Lão bản, quán trọ bên kia là của nguoi sao." Bạch Hiểu Tinh cũng không quanh co lòng vòng mà hỏi thẳng.

"Là của ta, thế nào, cô nương muốn mua sao?" Lão bản có chút ngạc nhiên hỏi.

"Ừ, lão bản nói giá đi."

"Cô nương người..." Lão bản không biết có nên nói thật cho Bạch Hiểu Tình biết không, quán trọ đó không ai dám mua, nếu lỡ nói thật dọa người ta sợ bỏ đi thì làm sao, nhưng nếu không nói thật thì đến lúc đó lại nói hấn lừa gạt người, rốt cục nên làm sao mới tốt đây.

"Lão bản, người không cần lo lắng, ta biết tất cả mọi chuyện, ta muốn mua quán trọ đó của người." Bạch Hiểu Tình cười nói.

"Thật vậy không?" Lão bản lộ vẻ vui mừng, cuối cùng hấn cũng gặp được quý nhân rồi.

"Ừ, thật sự." Bạch Hiểu Tình chắc chắn gật đầu.

Bởi vì biết quán trọ đó không sạch sẽ cho nên lão bản cũng không hét giá cao, Bạch Hiểu Tình cũng sáng khoái đồng ý, nàng cũng không thiếu chút tiền này, hơn nữa cũng không phải quá mắc, ký kết hợp đồng, giao chia khóa và khế đất xong thì Bạch Hiểu Tình liền hỏi Vương phủ, mà lão bản lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng bán được cái quán trọ đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Tập võ

Edit: susubluu

"Tình Nhi, thức dậy đi." Lúc Bạch Hiểu Tình mơ mơ màng màng, một giọng nói có ý chế nhạo vang lên khiến Bạch Hiểu Tình lập tức tỉnh lại, đập vào mắt nàng là gương mặt tuấn tú phi phàm.

"Ta đang ở đâu?" Nhìn cảnh sắc chung quanh thì Bạch Hiểu Tình lại buồn bực, lúc này mới nhớ tới hôm qua đi tìm quán trọ về trễ nên nói vài câu với Triệu Tử Tu rồi ngủ luôn.

"Nơi này là Vương phủ, quên rồi sao?" Thấy Bạch Hiểu Tình hơi mê mang, Triệu Tử Tu cảm thấy nhất định là tiểu nữ nhân này quá mệt mỏi, nghĩ vậy thì trong lòng lại cảm thấy có chút khó chịu.

"Bây giờ là giờ nào." Nhìn sắc trời bên ngoài đã sáng hẳn, Bạch Hiểu Tình cũng biết mình đã ngủ rất lâu.

"Bốn vương đã lâm triều về rồi, nàng nói xem bây giờ là giờ nào rồi." Nhẹ nhàng nhéo cái mũi nhỏ của nàng, dịu dàng nói, "Nhanh chóng đi thay quần áo đi, không phải nàng muốn học khinh công sao."

"Thật không, chàng muốn dạy ta sao." Bạch Hiểu Tình bỏ nhào vào người Triệu Tử Tu, dùng sức cọ cọ, nàng đã quên mất chuyện này.

Nhưng nàng không biết là động tác tùy tiện này lại khiến Triệu Tử Tu như bị tra tấn, diện*dafr;lle#quý&do0n nữ nhân mình yêu đang cọ tới cọ lui trong lòng mình thì sao có thể không có cảm giác gì được!

Sau một lúc lâu sau, Bạch Hiểu Tình thay một bộ y phục đỏ, tuy rằng linh hồn thật của Bạch Hiểu Tình thích màu trắng, khí chất của nàng cũng rất thích hợp với màu trắng, nhưng mà nàng lại hoàn toàn không thích, nàng chỉ thích màu đỏ, bởi vì nàng cảm thấy màu đỏ mới che giấu được màu máu trên người nàng.

"Tình Nhi thật sự rất hợp với màu đỏ." Nhìn cả người Bạch Hiểu Tình đỏ thắm, Triệu Tử Tu tán thưởng, nhưng không biết vì sao nhìn thấy nàng như vậy trong lòng hấn lại hơi đau đớn, đại khái là vì bóng lưng đó quá cô đơn, cô đơn đến mức khiến Triệu Tử Tu hận không được muốn ôm nàng vào lòng, cho nàng ấm áp.

"Tử Tu?" Cảm thấy Triệu Tử Tu đột nhiên thay đổi, Bạch Hiểu Tình lại rất buồn bực, rốt cục là sao? Sao hôm nay Triệu Tử Tu lại kỳ lạ như vậy?

"Tình Nhi, nàng đừng thích người được không, hãy ở lại bên cạnh ta mãi mãi, ta sẽ chăm sóc nàng cả đời, sẽ không bỏ rơi nàng, được không?" Không biết vì sao Triệu Tử Tu luôn có cảm giác Bạch Hiểu Tình hội rồi đi, một ngày nào đó sẽ rời khỏi hấn, cho nên hấn bắt an, cực kỳ bắt an.

"Được, ta sẽ không rời đi, Tình Nhi sẽ luôn ở bên cạnh Tử Tu." Nhìn hấn bắt an, Bạch Hiểu Tình hơi đau xót. Nàng cũng sợ mình sẽ đột ngột biến mất khỏi thế giới này.

Lúc này quân gia luôn đi theo Triệu Tử Tu nhìn thấy cảnh tượng này thì hơi nở nụ cười, chuyện giữa chủ tử và Bạch Hiểu Tình người khác có thể không biết, nhưng hấn chứng kiến từ đầu đến cuối, chủ tử yêu rất khó, có phải bây giờ có thể được hưởng hạnh phúc rồi không?

"Được rồi, Tình Nhi, đi thôi, ta dạy nàng võ công." Triệu Tử Tu dần bình tĩnh lại, hấn nhớ tới chuyện tối hôm đó xảy ra ở Vạn Xuân Các, còn có thái độ Thảm Vạn Xuân đối xử với Tình Nhi, điều này khiến lòng hấn rất không thoải mái, hơn nữa lúc trước Triệu Tử Tu còn nhận thấy sự tồn tại của Phượng

Nghiều cũng uy hiếp đến tình cảm giữa hai người.

"Vậy Vương gia phải dạy ta thật tốt nha."

Nhẹ nhàng nắm tay nàng, Triệu Tử Tu cảm thấy đáy lòng mình ấm áp hẳn lên, quả nhiên trên thế giới này chỉ có tiểu nữ nhân này mới có thể tác động đến trái tim hắn.

"Tình Nhi, hiện tại nàng không có nội lực, ta chỉ có thể dạy nàng một ít chiêu thức cơ bản, nhớ cho kỹ, biết chưa?" Triệu Tử Tu vỗ đầu Bạch Hiểu Tình, cười nói.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Bạch Hiểu Tình dùng sức gật đầu, nhìn từng chiêu thức của Triệu Tử Tu, nghiêm túc nhớ thật kỹ, lúc nhàn rỗi còn thầm cảm thán, Triệu Tử Tu thật sự quá đẹp, mà nàng có thể có được nam nhân như hắn thật đúng là may mắn.

May mắn là hiện tại không có ai nghe thấy được suy nghĩ của Bạch Hiểu Tình, nếu không nhất định sẽ học máu, người giống Bạch Hiểu Tình sao có thể nói ra những lời này.

Phượng Nghiêu ở xa xa nhìn thấy cảnh tượng trong hoa viên Vương phủ, không biết vì sao trong lòng lại thấy khó chịu, không phải Bạch Hiểu Tình nên ở Vạn Xuân Các sao.

Phượng Nghiêu không biết bản thân hắn bị làm sao nữa, thật sự giống như đã đánh mất cái gì đó vậy, đã lâu rồi hắn không gặp Bạch Hiểu Tình, mặc dù luôn nghe ngóng tin tức của nàng, nhưng vì bận rộn cho nên không có thời gian đến gặp nàng, hơn nữa Triệu Tử Tu luôn ở bên cạnh Bạch Hiểu Tình, hắn vốn không có cơ hội.

Phượng Nghiêu nghĩ đến bóng dáng quen thuộc kia, hắn rất muốn nói cho nàng biết là hắn yêu nàng, hắn nghĩ sau khi gặp được Bạch Hiểu Tình thì có lẽ sẽ không còn bất an như vậy nữa.

Rốt cục hiện tại cũng gặp được Bạch Hiểu Tình, nhưng tim hắn lại càng thêm khó chịu, lúc trước chỉ cần hắn vừa xuất hiện thì nàng sẽ cảm nhận được, nhưng lần này hắn đã đến đây lâu như vậy rồi mà nàng vẫn chỉ nhìn Triệu Tử Tu, hoàn toàn phớt lờ hắn.

Nhưng cũng do hắn suy nghĩ quá nhiều, sao nàng phải để ý đến hắn, bọn họ có quan hệ gì chứ, Phượng Nghiêu nhìn không được cười lạnh, cho tới bây giờ Bạch Hiểu Tình chưa từng đặt hắn vào mắt.

"Tình Nhi, nhìn rõ chưa?" Thấy Bạch Hiểu Tình có chút ngơ ngác, Triệu Tử Tu mỉm cười gõ đầu nàng, trong mắt đầy vẻ yêu chiều, "Đang nghĩ cái gì mà chuyên chú như vậy."

"Không có gì, chỉ là đột nhiên phát hiện Vương gia thật sự rất tuần tú." Nói đến đây, Bạch Hiểu Tình hơi bĩu môi.

Triệu Tử Tu cảm thấy hôm nay Bạch Hiểu Tình có chút là lạ, hơn nữa còn nói ra những lời này, nhưng lọt vào trong tai Triệu Tử Tu lại khiến hắn vui mừng.

"Vương gia." Rốt cục khi hai người nói xong thì giọng Phượng Nghiêu cũng vang lên.

"Xuất hiện đi." Triệu Tử Tu nhàn nhạt nói, nghe rất vô tình, có lẽ trên cái này thế giới người duy nhất có thể khiến hắn dịu dàng chỉ có thiếu nữ nhỏ nhoi này thôi.

Thấy Triệu Tử Tu vừa mới vui đùa ầm ĩ với nàng, lúc nhìn thấy hắn thì lại trở mặt, Phượng Nghiêu cảm thấy rất khó chịu, hắn cảm giác lòng tốt của hắn bị người ta rũ bỏ, nên không biết nên nói gì.

"Tử Tu, ta muốn hỏi ngươi và Tình nhi xem chuyện bảo nhân có tiến triển gì không." Bất tri bất giác, Phượng Nghiêu thay đổi cách xưng hô, hắn bỗng nhiên cảm thấy nếu hắn không thay đổi một chút thì nàng sẽ càng lúc càng cách xa mình, diexdafllequysdoon mọi chuyện cứ càng ngày càng xa, rõ ràng tất cả mọi thứ đều bắt đầu từ ngày đó, chỉ trong một đêm, hai người thân quen bỗng nhiên biến thành người xa lạ, hắn có chút hối hận vì đã để Bạch Hiểu Tình biết tâm tư của mình.

Mà khi nghe thấy Phượng Nghiêu gọi Tình Nhi thì Bạch Hiểu Tình sững sờ còn Triệu Tử Tu lại thấy không thoải mái.

"Có tiến triển ta sẽ báo cho ngươi." Triệu Tử Tu nhẹ nhàng cười.

"Được." Phượng Nghiêu cũng nói ít lời.

Bạch Hiểu Tình quay đầu nhìn hắn muốn nói lại thôi, cười khẽ, "Phượng đại các chủ, đã trưa rồi, ta muốn nấu đồ ăn cho Vương gia, không tiếp ngươi được." Nói xong xoay người rời đi, không hề có chút lưu luyến, giống như người trước mắt không hề liên quan đến nàng.

Chương 168: Chuyện của ta thì ta sẽ tự làm chủ

Edit: susublu

"Tình Nhi, người... Sao người có thể như vậy...?"

Phượng Nghiêu mê mang, không biết vì sao Bạch Hiểu Tình lại thay đổi nhiều đến như vậy, hơn nữa hình như quan hệ giữa nàng và Triệu Tử Tu cũng tiến triển quá nhanh.

"Vốn dĩ ta cũng không có gì muốn nói, nhưng bây giờ ta lại không thể không nói, Tình Nhi không phải là tên đề Phượng các chủ kêu, xin Phượng các chủ gọi ta là "Bạch Hiểu Tình, cảm ơn!" Giọng nói của Bạch Hiểu Tình có sự kiên định chắc chắn, giống như đã hạ quyết tâm, không cho Phượng Nghiêu có cơ hội phản bác.

Nói xong, Phượng Nghiêu nhìn chằm chằm Bạch Hiểu Tình, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu, diện*đan&lle#quys;do0n vốn dĩ hôm nay hẳn phải hạ quyết tâm mới đến được đây, nhưng bây giờ tình cảnh này lại làm cho hắn trở nên bị động.

Tất nhiên Triệu Tử Tu cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, bắt đầu đứng bên cạnh thêm mắm thêm muối.

"Ta nói Phượng lão huynh đệ này, bây giờ mới biết hối hận thì Tình Nhi cũng đã là người của ta rồi, hơn nữa cách gọi này chỉ có ta mới được dùng, người tuyệt đối đừng quên thân phận." Triệu Tử Tu đắc ý ôm bả vai Bạch Hiểu Tình nhìn Phượng Nghiêu.

"Phu quân, chàng nên khiêm tốn một chút đi, miễn cho người ta đổ kị sẽ không tốt lắm."

Vốn dĩ chỉ muốn nhắc nhở Phượng Nghiêu đừng xưng hô quá thân thiết với nàng, nhưng không thể ngờ được Triệu Tử Tu lại giống như một tiểu hài tử đứng đây khoe khoang, thật sự là khiến nàng không còn cách nào.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Phượng Nghiêu không chỉ run run khoe mắt mà ngay cả toàn bộ cơ mặt đều bắt đầu run rẩy, đây vẫn là Lệ Vương mà hắn quen sao, Vương gia tàn bạo, thích giết người nổi danh đây sao.

"Kêu tên cũng không được, hai người các người có cần bá đạo như vậy không, tốt xấu gì trước kia ta cũng là chủ nhân của Bạch Hiểu Tình, thật sự có chút nhớ nhung chuyện cũ." Giờ phút này Phượng Nghiêu cảm thấy mình thật giống như một đứa nhỏ bị vứt bỏ, cảm giác thế giới này thật sự không công bằng.

"Không được!"

"Không được!"

Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tình cùng trảm miệng một lời, thật giống như Phượng Nghiêu là kẻ thù lớn không đội trời chung vậy.

"Người cũng nói là chủ tử trước kia, dù là trước kia thì ta cũng chỉ là một trong số những sát thủ của người, từ trước đến giờ người gọi người luôn gọi theo số thứ tự, sao bây giờ lại đột nhiên sửa miệng vậy." Lúc trước các chủ Thiên Ân các còn coi nàng là quân cờ chuẩn bị vứt bỏ nữa.

"Nhưng hiện tại người đã có tên." Phượng Nghiêu thật sự rất hối hận, vì sao không giữ nàng lại.

"Được rồi, mấy lời nhảm chán nói tới đây thôi, ta quả thật tìm các người có chuyện, không phải các người luôn muốn hỏi thăm chuyện bảo nhân sao?" Phượng Nghiêu biết chỉ cần nói ra chuyện này thì hai người này sẽ cảm thấy hứng thú.

"Về đề tài này thì ta thật sự cảm thấy hứng thú, nhưng ta vẫn cảm thấy người là lạ, vì sao lần nào người cũng không nói cho hết mà chỉ nói một phần."

Rất nhiều lúc Bạch Hiểu Tình cảm thấy kỳ quái, vì sao lần nào Phượng Nghiêu cũng đều chọn đúng thời điểm để chạy đến báo một ít tin tình báo như vậy.

"Không phải là vì ta muốn gặp Tình Nhi nhà chúng ta sao." Tuy rằng đây là vận mệnh của Phượng Nghiêu, nhưng vì muốn gặp Bạch Hiểu Tình nhiều một chút nên hắn cũng nhọc lòng.

"Ta lặp lại lần nữa, không ai được gọi tên này, nếu không ta sẽ rút đầu lưỡi của hắn, người muốn thử hay không." Bạch Hiểu Tình rất khó chịu vì sao nam nhân yêu nghiệt này lại cứ gọi nàng một cách thân thiết như vậy.

"Còn có ta nữa, ta cũng không đồng ý."

----- susublu -----

Triệu Tử Tu cũng rất khó chịu, nam nhân này không biết suy nghĩ sao, dám ở trước mặt hắn làm càn như vậy, coi hắn là người chết sao.

"Hai người các ngươi không cần tức giận như vậy, tốt xấu gì ta cũng đã cứu Tinh Nhi, đúng không, có phải ta là ân nhân cứu mạng của ngươi không." Phụng Nghiêu cảm thấy dù thế nào thì hẳn cũng là cứu Bạch Hiểu Tinh, chẳng lẽ Bạch Hiểu Tinh thật sự vô tình như vậy sao.

"Vậy lúc trước khi ngươi truy sát ta, ngươi có niệm tình cũ sao?" Bạch Hiểu Tinh nhếch lông mày nhìn Phụng Nghiêu.

"Được rồi, vậy tiểu Tinh, ta có thể gọi ngươi như vậy không?" Phụng Nghiêu vẫn phải nhường nhịn, bây giờ nữ nhân này càng lúc càng khiến hắn bó tay.

"Có thể, đã như vậy thì sau này ta sẽ coi ngươi như huynh trưởng của ta." Chuyện Bạch Hiểu Tinh lo lắng nhất là nam nhân này sẽ thích nàng.

"Được, như vậy sau này ngươi có thể bảo vệ Tinh Nhi." Triệu Tử Tu vẫn cảm thấy chủ ý này không tệ.

"Được rồi, tiểu Tinh." Tuy rằng Phụng Nghiêu không thích lấy thân phận này để ở bên cạnh Bạch Hiểu Tinh, nhưng hiện tại hẳn cũng có một lý do để công khai gặp mặt nàng rồi.

"Cứ quyết định như vậy đi, sau này không cho phép gọi ta là Tinh Nhi nữa, nếu không ta sẽ bóp nát cằm của ngươi."

"Bây giờ ta đã là người tự do, chuyện của ta thì ta sẽ tự mình làm chủ." Bạch Hiểu Tinh đã không còn là Bạch Hiểu Tinh trước đây nữa, trong thân thể này cũng không còn linh hồn sợ hãi nhất gan đó nữa.

"Ta thích Tinh Nhi như vậy."

Dứt lời, Triệu Tử Tu không biết xấu hổ hôn Bạch Hiểu Tinh một cái ở ngay trước mặt Phụng Nghiêu, khiến Phụng Nghiêu hận không thể tìm một cái động để chui vào, thì ra hẳn lại là dư thừa như vậy.

"Về bảo nhân, bên ta có một tin tức, cho nên mới chạy tới nói cho các ngươi biết, vậy mà các ngươi lại đối xử với khách như thế." Phụng Nghiêu cảm thấy bản thân thật sự rất ghen ghét, người mình cực khổ bồi đường ra lại dâng lên cho người khác.

"Chúng ta tìm được nơi của bà vú." Mờ tờ giấy cầm trong tay ra.

"Ở đâu?"

Đối với chuyện này, Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tinh đều rất quan tâm, vừa nghe đến tin tức liên quan đến bảo nhân thì mắt hai người đều sáng lên.

"Chúng ta cũng chỉ nhận được tin tình báo thôi, biết được đại khái là ở khu vực nào thôi, thật ra chỗ này các ngươi đã đi qua, nhưng không biết các ngươi có ấn tượng hay không?" Phụng Nghiêu nói chuyện giống như cố ý thừa nước đục thả câu, thăm dò thái độ của hai người.

"Nếu ngươi không muốn nói thì thôi, đừng trông cậy chúng ta sẽ cầu xin ngươi, cùng lắm thì chúng ta tự mình đi thăm dò." Thấy Phụng Nghiêu cố ý thừa nước đục thả câu, Bạch Hiểu Tinh cũng không quan tâm, hiện tại là lúc nào rồi mà còn phải nhìn sắc mặt hắn.

"Ta không có ý này, ngươi xem ta đã mang đến lễ vật lớn như thế, các ngươi ăn cơm mà không muốn dẫn ta theo sao, tiểu Tinh tự mình làm cơm, diênxđaffinlequysdoon ta làm huynh trưởng mà không thể cùng ăn sao." Không biết từ khi nào mà Phụng Nghiêu đã sáp đến gần Bạch Hiểu.

"Không được, Phụng đại các chủ nổi danh như vậy, cái gì mà chưa từng thấy, sao lại đi để ý đến bữa cơm rau dưa của chúng ta, ta thấy vẫn không nên làm bản dạ dày ngươi thì sẽ tốt hơn." Bạch Hiểu Tinh nói có hàm ý khác, Triệu Tử Tu và Phụng Nghiêu cũng hiểu rất rõ ràng.

"Nếu ngươi không còn gì để nói nữa thì chúng ta đi ăn cơm đây." Lúc này Bạch Hiểu Tinh thầm nghĩ muốn hưởng thụ thế giới hai người cùng Triệu Tử Tu.

"Có, bà vú ở Lộ thành." Phụng Nghiêu nói xong liền lập tức biến mất, bởi vì lúc này Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu vốn không muốn tiếp bất cứ ai.

"Lộ thành? Nơi xảy ra thảm án sao." Nơi đó bọn họ quả thật đã từng đi qua, nhưng sau khi xảy ra chuyện đó thì bọn họ cũng thật sự không muốn ở đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Khai trương tử lâu

Edit: susublu

"Chuyện này ta sẽ cho người đi tra." Đợi khi Phụng Nghiêu đi rồi thì sắc mặt Triệu Tử Tu bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, sau đó nhìn về góc tối, biết chỗ đó có âm vệ.

"Thuộc hạ hiểu rõ." Người ở chỗ tối như hiểu được ý của chủ tử, vốn không cần Triệu Tử Tu nói gì cũng đã biết hẳn muốn làm gì.

"Bây giờ chúng ta đi vào ăn cơm thôi, hôm nay nàng chuẩn bị đồ ngon gì cho ta vậy." Lúc này Triệu Tử Tu chỉ nghĩ muốn hưởng thụ thế giới hai người với Bạch Hiểu Tình.

"Chỉ là một ít món ăn gia đình, chẳng lẽ chàng còn tưởng rằng ta sẽ làm một bữa tiệc linh đình cho chàng sao, chờ khi khách điểm của ta khai trương, đến lúc đó ta sẽ cho chàng mỗi ngày đều được ăn ngon." Bạch Hiểu Tình đã mua được khách điểm, bây giờ cũng đang trang hoàng lại rồi sau đó sẽ huấn luyện người phục vụ.

"Khách điểm của nàng khai trương lúc nào, ta sẽ đến để cổ động." Hiện tại chuyện của Bạch Hiểu Tình càng lúc càng mới lạ, ở trong mắt Triệu Tử Tu đều rất thần kỳ.

"Nhanh thôi, chàng không những phải đến cổ động mà ta còn muốn chàng có thể đến cắt băng khánh thành nữa." Nghĩ đến những chuyện ma quái lúc trước ở khách điểm, nếu Lệ Vương đến thì nhân khí sẽ được tăng lên.

"Cắt băng khánh thành là ý gì?" Triệu Tử Tu ăn đồ ăn trong chén, nhắm nháp tay nghề của Bạch Hiểu Tình, diện mạo của người đầu óc bắt đầu nghĩ đến những điều mới mẻ mà Bạch Hiểu Tình nói.

"Cái này nói trong chốc lát chàng cũng không hiểu, đến lúc đó chàng làm theo lời ta nói là được rồi." Nếu ở hiện đại thì những khách sạn thông thường khi khai trương đều mời người nổi tiếng đến cắt băng khánh thành, như vậy sẽ tốt hơn rất nhiều.

"Được, Tình Nhi nói ta đều tin." Triệu Tử Tu nhai thức ăn đầy miệng đang dựa lại gần muốn âu yếm nàng.

"Chàng bản muốn chết, miệng của chàng toàn dầu mỡ." Bây giờ Triệu Tử Tu càng lúc càng kiêu ngạo.

"Thử một chút, so với đồ ăn, ta cảm thấy phu nhân của ta tương đối ngon miệng hơn, nàng có từng nghe qua sắc đẹp thay cơm hay chưa." Miệng thì nói như vậy nhưng thật ra tâm tư của Triệu Tử Tu vẫn luôn đặt trên người Bạch Hiểu Tình.

"Câu thành ngữ này đặt trên người chàng thật sự rất sống động." Bạch Hiểu Tình vừa cản Triệu Tử Tu đánh lén, vừa tức giận nói, nam nhân này lại có thể xuyên tạc thành ngữ thành kiểu này.

"Nàng cho ta hôn một cái, như vậy ta sẽ liền ăn cơm, nếu không ta thật sự ăn không vô." Lúc này thái độ của Triệu Tử Tu giống như muốn chơi xấu, rốt cục có phải là Lệ Vương hay không vậy.

Hai người ăn một bữa cơm mà không thành thật như vậy, nếu người khác thấy nhất định sẽ cho rằng Lệ Vương trúng tà, nhưng tất cả những điều này lọt vào trong mắt lão quản gia lại trở nên rất hài hòa.

"Thấy chủ tử vui vẻ như vậy, ta có chết cũng nhắm mắt." Lão quản gia ngân ngấn nước mắt.

"Ai da, ông lão này, chuyện gì mà lại chọc lão tổng quản của chúng ta khóc vậy." Âm vệ vừa nhìn thấy lão quản gia như vậy liền bắt đầu cố ý trêu ghẹo.

"Thấy chủ tử vui vẻ như vậy, ta cũng rất vui mừng." Hiện tại trong lòng lão quản gia rất vui vẻ, cho dù tên gia hỏa này cố ý đùa giỡn mình, hẳn cũng không quan tâm.

"Đúng vậy, trước kia sợ chủ tử không thích nữ nhân sẽ cô đơn cả đời, hiện tại rốt cục không cần phải lo nữa rồi, chúng ta làm hạ nhân cũng thật sự vui mừng." Đi theo Triệu Tử Tu nhiều năm như vậy, hẳn đối xử với hạ nhân rất tốt.

"Nghe nói Bạch cô nương sẽ nhanh mở khách điểm, ta thấy nàng không phải là nữ tử tầm thường, ta đã sớm biết nữ nhân như vậy rất hợp với chủ tử của chúng ta." Lão quản gia càng ngày càng vừa lòng với mắt nhìn người của mình.

"Đúng, đúng, ánh mắt của người tốt nhất." Thấy lão quản gia không ngừng khoe khoang thành tích của mình giống như tiểu hài tử, âm vệ nghe nhiều đến mức tai muốn chai luôn rồi.

----- susubblue -----

"Buổi chiều chúng ta đến khách điểm xem thử đi, hiện tại ban ngày ta ở Vương phủ cũng không có chuyện gì để làm. Sau khi ăn cơm xong, Bạch Hiểu Tình nói với Triệu Tử Tu, hai người ôm nhau nằm ở trên giường.

"Ừ, nhưng hiện tại chúng ta có thể ngủ trưa trước được không?" Triệu Tử Tu điều chỉnh một tư thế thoải mái ôm Bạch Hiểu Tình vào trong ngực.

"Chỉ ngủ thôi mà chàng còn sạch sẽ như vậy làm gì?" Cơm nước xong, Bạch Hiểu Tình đã bị Triệu Tử Tu kéo vào phòng, sau đó còn sạch sẽ y phục của cả hai rồi chui vào trong chăn.

"Ngủ đương nhiên phải cởi áo." Triệu Tử Tu nở nụ cười xấu xa.

"Ta cảm thấy ta có thể mặc một bộ áo ngủ." Bạch Hiểu Tình giả vờ muốn ngồi dậy, nhưng rồi lại phát hiện không thể làm gì được.

"Mặc áo ngủ làm chi, không phải nàng nói chúng ta ở chung nhất định phải thăng thán với nhau sao?" Triệu Tử Tu nói xong liền đề Bạch Hiểu Tinh dưới thán, tỏ vẻ hiện tại hai người thật sự rất thăng thán.

"Chàng nói đi, rốt cục bây giờ chàng muốn làm gì?" Bạch Hiểu Tinh cảm thấy có dự cảm không lành.

"No ắm thì nghĩ đến chuyện dâm dục, nàng nói xem ta muốn làm gì." Triệu Tử Tu cười xấu xa, mới vừa rồi còn chưa thăng thiết đủ, hiện tại nhất định phải đòi lại cho đủ.

"Triệu Tử Tu, chàng là tên khốn kiếp." Bạch Hiểu Tinh lập tức cảm thấy mình bị lừa, tên đáng chết này, thật là sống không biết kiên nhẫn.

"Gọi ta là Tử Tu." Giờ phút này Triệu Tử Tu không hề sợ hãi chút nào, cho dù muốn tức giận cũng phải chờ cho xong việc.

"Chàng..." Bạch Hiểu Tinh đã bị tức đến mức nói không nên lời.

"Ta cái gì?" Nhân lúc Bạch Hiểu Tinh nói chuyện Triệu Tử Tu đã dùng sức chen vào trong thân thể nàng.

Giờ phút này ngoại trừ bám chặt lấy Triệu Tử Tu thì Bạch Hiểu Tinh cũng không có sức để nói gì nữa, diện*da;lle#quys(do0n tùy ý để hấn rong ruổi trong thân thể của mình.

"Đi thôi, chàng là đồ đáng chết, sớm hay muộn gì cũng có một ngày ta phé vỡ công của chàng đi, dám tra tấn ta như vậy." Sau khi xuống giường Bạch Hiểu Tinh bị Triệu Tử Tu làm cho tức chết, thân thể rã rời.

"Nàng bỏ được sao." Triệu Tử Tu mặc quần áo xong thì hôn lên má Bạch Hiểu Tinh một cái.

"Nếu chàng còn như vậy thì ta sẽ giết chàng." Không biết Bạch Hiểu Tinh lấy được một con dao từ đâu, đặt lên cổ Triệu Tử Tu.

"Được, phu nhân, ta biết sai rồi, lần sau không dám nữa." Xem ra lúc này Bạch Hiểu Tinh thật sự tức giận, Triệu Tử Tu nghĩ không biết lần này phải ngủ trên sàn lạnh bao lâu đây.

"Biết là tốt rồi." Bạch Hiểu Tinh cũng chỉ muốn hù dọa một chút, thật ra nếu thật sự làm Triệu Tử Tu bị thương thì nàng cũng sẽ đau lòng.

"Ừ, ừ, phu nhân là tốt nhất." Triệu Tử Tu bắt đầu thăm than nguy hiểm thật.

"Đi thôi, chúng ta đi xem thử khách điểm đang chuẩn bị tới đâu rồi, ta thật sự muốn biết?" Đối với sản nghiệp mới của mình, Bạch Hiểu Tinh có đầy hi vọng.

"Ánh mắt của phu nhân nhất định không tệ, khách điểm của nàng nhất định sẽ làm ăn rất tốt." Triệu Tử Tu thăm nghĩ dù không tốt thì hấn cũng sẽ bỏ tiền ra để bắt nó tốt lên.

P/s: Kéo lên đầu trang để vote cho event nha mọi người

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Ban tên

Edit: susublu

"Chắc chắn, Tinh Nhi, khách điểm của nàng thật sự rất khác biệt, mỗi phòng đều được trang hoàng giống nhau, hơn nữa đều là màu trắng" Sau khi đi vào khách điểm mới, Triệu Tử Tu cảm giác giống như đang đi vào cung điện vậy, cảm giác thanh lịch này không phải khách điểm bình thường có thể có.

"Đây chỉ là một phần trong số đó thôi, cái ta muốn là một cái khách điểm sao Tinh* kia." Bạch Hiểu Tinh nhớ tới chuyện vô tình nói trước kia, hiện tại nên thực hiện rồi sao?

* Sao Tinh là một chòm sao trong Nhị thập bát tú.

"Khách điểm sao Tinh là sao?" Đối với lời nói của Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu cảm thấy rất hiếu kỳ.

"Chính là nơi ăn mặc ngủ nghỉ, còn có thể giải trí nữa." Thật ra Bạch Hiểu Tinh không chỉ muốn mở một khách điểm giống như khách điểm sao Tinh, mà còn muốn mở một khách điểm cao cấp hạng nhất giống khách sạn ở hiện đại nữa.

"Lợi hại như vậy sao?" Ở cổ đại không có nơi nào đầy đủ mọi thứ như vậy.

"Còn một điều nữa là khách điểm này ở ngay gần khách điểm của thái tử, như vậy chúng ta là có thể trực tiếp đả kích hắn, ta muốn xem thử hắn có bản lĩnh gì?" Nghĩ tới Phượng Cơ thật sự đầu quân cho thái tử, sao Bạch Hiểu Tình có thể để cho nàng sống tốt được.

"Còn nữa, ta đã mua hết mấy cửa hàng lân cận khách điểm, sau này sẽ làm thành một chuỗi cửa hàng. "Hiện tại Bạch Hiểu Tình lại có ý tưởng mới, ngoài Cửu Trọng Lâu thì nàng còn muốn hình thành một chuỗi cửa hàng, như vậy có thể sẽ tăng thêm lợi nhuận.

"Ta nghe nói lúc trước khách điểm này có người chết?" Sau khi đi vào khách điểm thì Triệu Tử Tu luôn cảm thấy rất kỳ quái.

"Ừ, cho nên ta mới mua được với giá rất thấp." Bạch Hiểu Tình nhận thấy tất cả đều là do có người tác quái, vốn không có chuyện ma quái gì cả.

"Nhưng như thế có ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của chúng ta hay không." Tuy rằng không thiếu tiền, diensexdafilequydoon nhưng Triệu Tử Tu sợ lỡ như làm ăn thất bại thì Bạch Hiểu Tình sẽ khó chịu.

Nếu Bạch Hiểu Tình thật sự có sản nghiệp của riêng mình ở kinh thành thì sau này nàng sẽ không chạy trốn, đối với Bạch Hiểu Tình và hắn đều là chuyện tốt, tốt nhất là việc làm ăn của nàng càng lúc càng phát đạt.

"Đây vốn không phải là vấn đề."

"Thứ nhất, điều tra rõ nơi xảy ra chuyện ma quỷ sau đó tuyên truyền cho tốt là được."

"Thứ hai là phải tạo thế lực."

Về tất cả những thứ này thật ra Bạch Hiểu Tình đã sớm lên ý tưởng rồi, ở cổ đại lời hoàng đế nói chính là vương đạo, chỉ cần tìm lão cha Triệu Thiên Dương của Triệu Tử Tu rồi nhờ hắn ban cho khách điểm một cái tên, hơn nữa còn tự tay viết, có hoàng đế làm hậu thuẫn thì nhất định là không còn vấn đề gì nữa.

"Tạo thế lực, nàng muốn tạo thế lực thế nào?" Hắn đã hấy thủ đoạn giết người của Bạch Hiểu Tình, nhưng lại chưa từng thấy nàng còn có khả năng buôn bán.

Triệu Tử Tu thăm nghĩ rốt cục Bạch Hiểu Tình còn bao nhiêu điều kinh ngạc muốn cho hắn xem

"Chính là tìm phụ hoàng của chàng, nhờ hắn cho khách điểm này một cái tên, sau đó tự mình viết, có hắn làm chỗ dựa, chàng cảm thấy có ai dám bòn chen không.

"Hiện tại vì chuyện buôn bán mà ngay cả phụ hoàng ta nàng cũng tính kế." Triệu Tử Tu thật sự đổ mồ hôi lạnh, ngay cả phụ hoàng của hắn mà nha đầu cũng bắt đầu tính kế.

"Nghe nói phụ hoàng của chàng là một người thích thư pháp, tay nghề viết chữ tốt như vậy mà đặt ở trong Hoàng cung thì thật là ngẹn khuất, hắn là nên đề dân chúng cùng bái mới đúng." Bạch Hiểu Tình cảm thấy nói đúng hơn là tái sử dụng phế phẩm mới đúng.

Nhưng mấy chữ tái sử dụng phế phẩm Bạch Hiểu Tình không dám nói ra, nếu không Triệu Tử Tu sẽ liều mạng với nàng.

"Yên tâm đi, chuyện này ta sẽ tự mình đi thỉnh cầu, không cần chàng xuất mã, phu quân." Bạch Hiểu Tình là một nữ nhân thông minh, lúc này sao có thể để nam nhân của mình lo lắng được.

"Ha ha, ta chưa bao giờ lo lắng những chuyện này, nhưng nếu nàng không thu phục được thì vì phụ nguyện ý trợ giúp." Triệu Tử Tu thấy ánh mắt ranh mãnh của Bạch Hiểu Tình thì biết nhất định quý nha đầu này đã có chủ ý.

"Sắp tới sinh thần của phụ hoàng rồi, ta sẽ chuẩn bị một phần đại lễ." Lần này cũng là vì Triệu Tử Tu.

"Nàng không nói thì ta cũng quên, xem ra hiện tại phu nhân đã bắt đầu thừa nhận thân phận rồi." Hắn thăm nghĩ muốn tuyên bố quan hệ giữa hắn và Bạch Hiểu Tình trước mặt mọi người, như vậy có thể chặt đứt sự thương nhớ của người khác.

"Đi chết đi" Bạch Hiểu Tình nghe thấy Triệu Tử Tu nói vậy thì thật sự có suy nghĩ muốn bóp chết hắn.

"Ta không muốn, ta còn chưa sinh con với nàng." Triệu Tử Tu không muốn chết, hắn còn muốn sinh một đứa bé với Bạch Hiểu Tình.

"Ai muốn sinh con với chàng?" Thấy bộ dáng Triệu Tử Tu có chút cợt nhả, Bạch Hiểu Tình thật sự không chịu nổi nam nhân này, nếu quả thật có một ngày phải rời khỏi hắn thì nhất định cũng là bởi vì thương hắn.

"Nàng có ý tưởng gì về tên khách điểm không?" Triệu Tử Tu rất hiếu kỳ về tên khách điểm.

"Chuyện này để phụ hoàng chàng suy nghĩ đi, hắn cho tên gì thì ta sẽ dùng tên đó?" Thật ra trong lòng Bạch Hiểu Tình đã có ý tưởng rồi nhưng tên này cần gì tự nàng chỉ dẫn.

"Hoàng gia mấy người chọn tên chắc là không phải việc khó." Bạch Hiểu Tình cố ý châm chọc.

"Không thành vấn đề, nhưng ta tin tưởng năng lực của nàng, thật ra Phụ hoàng cũng rất thích nàng, hơn nữa bây giờ nàng còn là thê tử của ta." Hiện tại Triệu Tử Tu không dám nói Bạch Hiểu Tinh là vương phi trước mặt nàng, bởi vì nàng không thích.

"Vậy vì sao phía trước lại có hai cái quây, ta không hiểu?" Lúc vừa vào cửa đã nhìn thấy một cái quây lớn, ở đằng sau nó là một cái quây nhỏ, bên cạnh còn có rất nhiều ghế.

"Chờ lúc khai trương chàng sẽ biết." Hiện tại giải thích việc này sẽ rất mất công, đợi đến khi hắn nhìn thấy thì sẽ tự hiểu.

"Xem ra đã trang hoàng gần xong rồi." Đối với cách trang trí của khách điểm này, Bạch Hiểu Tinh rất hài lòng, chuyện này cũng do một mình Thẩm Vạn Xuân phụ trách, nếu sau này hắn có thể tiếp tục hợp tác với nàng thì có thể xem là một người giúp đỡ có ích.

"Ừ, phong cách thật sự rất mới mẻ, nhìn qua đơn giản hào phóng, nhưng lại đầy vẻ cao quý." Triệu Tử Tu thật sự rất muốn có được cuộc sống tao nhã như vậy.

"Bây giờ còn cần chuẩn bị đào tạo một đám nhân viên nữa." Bạch Hiểu Tinh tính ra bây giờ còn muốn vời bao nhiêu nhân.

"Đào tạo nhân viên gì?" Đối với danh từ mới này, Triệu Tử Tu chưa từng nghe nói, chẳng lẽ đây là tên một tổ chức sát thủ mới.

"Đơn giản mà nói chính là hạ nhân, nhưng không giống với hạ nhân, tuy nhiên hình thức cũng không khác biệt lắm." Bạch Hiểu Tinh quá hưng phấn nên thiếu chút nữa đã quên mình đang ở cổ đại, diện;dafn*lle#quysdo0n sao nàng lại cứ cho rằng mình đang ở hiện đại vậy.

"Như vậy thì không cần tìm, Vương phủ của ta có rất nhiều." Đối với Triệu Tử Tu mà nói hạ nhân cũng chỉ là hai chữ bình thường thôi, hắn có nhiều không dùng hết.

"Người Vương phủ chàng không được, bọn họ đã bị chàng dùng hao mòn rồi, hơn nữa khi ra ngoài thì nhất định sẽ có chút cảm giác kiêu ngạo, vốn không thể tiếp đón khách được." Bạch Hiểu Tinh cũng không muốn việc làm ăn của mình bị phá hỏng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Khách điểm tuyển người

Edit: susubluẽ ~ DĐLQĐ

"Vì sao không được, người trong Vương phủ của ta đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, có thể nói là hạng nhất, hơn nữa tiền công là do Vương phủ trả, như vậy có thể giúp khách điểm giảm bớt không ít tiền." Vì sao người của Vương phủ hắn cứ bị ghét bỏ vậy, Triệu Tử Tu cảm thấy rất không cam lòng.

"Về chuyện này có hai nguyên nhân, thứ nhất chính là ta làm ăn buôn bán, người trong Vương phủ chàng chỉ biết làm hạ nhân, không biết kinh doanh."

"Còn nữa, ta không muốn người khác nói chàng lấy việc công làm việc tư, hiện tại phụ hoàng còn có Hoàng hậu đều không hy vọng chàng tham gia vào, như vậy cũng có thể tránh bị hiềm nghi."

"Cuối cùng là người của ta ta muốn tự mình tuyển chọn, hướng hồ ta không mua người mà là chiêu mộ, hi vọng sẽ có người có đầu óc kinh doanh giống ta, không giống như chàng nghĩ chỉ cần biết võ công là được."

Thấy Triệu Tử Tu có vẻ hờn dỗi thì nàng liền vội vàng giải thích cho hắn nghe.

"Chuyện của nàng ta cũng không hiểu, nhưng ta tin tưởng nàng, cho dù chúng ta thua lỗ thì ta cũng có rất nhiều tiền." Triệu Tử Tu lơ đãng nói.

"Phi phi, còn chưa khai trương mà chàng đã rửa ta, nếu lỗ vốn ta sẽ mang chàng đi cảm dỗ lấy tiền." Triệu Tử Tu nói gì không nói mà lại nói mấy lời như vậy vào lúc này.

Bạch Hiểu Tinh nàng làm ăn buôn bán mà có chuyện thất bại sao, hướng hồ kế hoạch này đã được nàng ấp ủ lâu rồi, sao có thể thất bại được.

"Không đâu, ta chỉ suy đoán thôi, chủ ý của phu nhân nhà ta chưa từng thất bại." Triệu Tử Tu biết mình nói sai vì thế liền bước lên phía trước ôm lấy Bạch Hiểu Tinh tỏ vẻ bán thân thật sự rất biết điều hơn nữa còn rất yêu nàng.

"Dù sao hôm nay là chàng nói, sau này nếu ta mà mang chàng đi cảm dỗ thì nhất định sẽ có rất nhiều nữ nhân tranh nhau muốn mua chàng." Đường đường là một Lệ Vương mà lại ở đây khoe mẽ, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy mình sắp nổi da gà rồi.

Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói vậy, Triệu Tử Tu liền tái mặt, nào có nương tử nào hung dữ như nàng chứ, diện;dafn*lle#quysdo0n lại còn muốn mang

tướng công đi cầm cố, nhắm chừng sẽ không ai dám nhận nàng về nhà.

"Nàng sẽ luyến tiếc." Nhưng Triệu Tử Tu không hề sợ hãi, cho tới bây giờ nàng đều là miệng dao găm nhưng tâm đầu hủ, ít nhất đối với hắn sẽ là như vậy.

"Đến lúc đó xem ta có bỏ được không, ai bảo bây giờ chàng làm hỏng chuyện tốt của ta." Bạch Hiểu Tinh nhìn bộ dáng Triệu Tử Tu, nhất định bên ngoài có rất nhiều nữ nhân chờ nàng bán nam nhân này.

"Thư pháp của chàng thế nào?" Bạch Hiểu Tinh nghĩ nên tìm chút việc cho hắn làm, như vậy thì hắn mới không bám mãi bên nàng.

"Dù sao cũng tốt hơn nàng." Nói đến viết chữ thì đây là thứ Triệu Tử Tu nhất khi ở trước mặt Bạch Hiểu Tinh.

"A." Nghe thấy Triệu Tử Tu nói như vậy, Bạch Hiểu Tinh có chút buồn cười, có đôi khi nam nhân này giống hệt tiểu hài tử, còn muốn so tài với nàng nữa.

Đối với Bạch Hiểu Tinh mà nói, viết bút lông là khuyết điểm lớn nhất của nàng, sống ở hiện đại thì sao Bạch Hiểu Tinh biết viết bút lông được, hiện tại có thể viết được là đã rất tốt rồi.

Nhưng Bạch Hiểu Tinh cũng dùng than chì để phát minh ra một loại bút thuận tiện cho mình sử dụng.

"Chàng đã tự tin như vậy thì chàng giúp ta làm chút chuyện đi." Bạch Hiểu Tinh lấy bút lông và nghiền mực từ trong quỳ ra.

"Viết chữ?" Triệu Tử Tu cho rằng là chuyện gì, thì ra chỉ đơn giản là viết chữ, chuyện này với hắn mà nói chính là việc nhỏ.

"Giúp ta viết thông báo chiêu mộ đi, nội dung ta đã viết xong rồi, chàng chỉ cần viết theo là được." Bạch Hiểu Tinh đã sớm chuẩn bị xong nội dung rồi, chỉ cần Triệu Tử Tu sao chép lại là được.

"Trời ạ, một cái khách điểm thôi, có cần chiêu mộ nhiều người như vậy không?" Triệu Tử Tu cảm tò giấy của Bạch Hiểu Tinh đưa, phát hiện trên đó có vài từ hắn đọc không hiểu.

"Không có bao nhiêu người đâu, chàng nhìn cái gì?" Bạch Hiểu Tinh thần đánh giá một chút, khách điểm lớn như vậy nên cần nhiều người phục vụ, bao gồm cả nhân viên phục vụ, còn có quản lý mã phòng rồi vài vị linh tinh khác nữa, đại khái cũng ba bốn mươi người.

"Nhưng ta thấy khách điểm khác cũng chỉ cần có hai ba tiểu nhị, một chương quỳ, vốn không giống nàng?" Triệu Tử Tu không biết Bạch Hiểu Tinh trong muốn làm cái gì.

"Khách điểm bình thường cái gì, của ta không chỉ là khách điểm, hơn nữa nơi này chính là bước đầu tiên, sau này càng cần nhiều người hơn, đúng rồi, còn cần vài bảo an nữa." Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên nhớ tới mình còn quên tìm vài bảo an.

"Bảo an gì?" Hôm nay Triệu Tử Tu có quá nhiều nghi vấn, mỗi nghi vấn đều giống như một bảo bối vậy, những từ Bạch Hiểu Tinh nói hắn đều không hiểu.

"Bảo an chính là người bảo vệ an toàn cho khách điểm, phòng ngừa trộm cắp, phòng ngừa có người đến náo loạn, còn phòng ngừa những chuyện xảy ra ngoài ý muốn, cam đoan bảo vệ khách của ta an toàn." Bạch Hiểu Tinh giải thích một hơi cho hắn hiểu.

"Vậy bảo an hẳn phải có sở trường và năng lực." Triệu Tử Tu cảm thấy giống như đang nói đến ám vệ trong phủ mình vậy, nhưng hình như là không cần phải tìm người có thân thủ tốt đến như vậy.

"Tốt nhất là quân nhân xuất ngũ." Bạch Hiểu Tinh nghĩ rất đơn giản, ở trong tay Triệu Tử Tu có cả đóng lớn binh lính xuất ngũ, chỉ cần mình mở miệng, thì hắn sẽ điều động quân đội đến cho nàng.

"Nếu là binh lính thì ta có rất nhiều" Triệu Tử Tu nghĩ muốn đề quân đội của mình đến đây, như vậy không những có thể bảo vệ Bạch Hiểu Tinh mà còn có thể giám thị.

"Không cần người của chàng, ta muốn tự mình huấn luyện một đám, đừng cho là ta không biết trong lòng chàng nghĩ cái gì, đưa quân đội của chàng đến đây vừa khéo thuận tiện giám thị luôn ta sao?" Hiện tại mắt Triệu Tử Tu đã bắt đầu chuyển động, Bạch Hiểu Tinh biết đến hắn đang nghĩ cái gì.

"Nàng chắc chắn là mình có thời gian sao? Hiện tại ngay cả một người ứng tuyển còn không có?" Triệu Tử Tu thật sự không dám tin chỉ trong vài ngày ngắn ngủn mà Bạch Hiểu Tinh vừa muốn tìm được người thích hợp vừa muốn huấn luyện bọn họ.

"Chàng không nhớ rõ chúng ta đã từng thu nhận một đám giặc cỏ sao?" Lúc trước khi tiếp xúc với bọn họ, Bạch Hiểu Tinh đã biết nên sắp xếp bọn họ thế nào rồi.

"Nàng đã lên kế hoạch sẵn rồi?" Triệu Tử Tu cũng đã quên luôn chuyện này, thì ra mỗi một việc Bạch Hiểu Tinh làm đều là vì muốn trải đường cho chuyện sau này.

"Thật ra ta đã dàn xếp xong tất cả người trong cái thành nhỏ đó rồi, nếu không một nhóm người lớn như vậy sẽ vì cuộc sống mà lại bắt đầu tác loạn, đến lúc đó người khác biết Lệ Vương đứng sau lưng thì dù có mấy cái đầu cũng không đủ để chặt."

"Thì ra phu nhân của ta lại nghĩ xa như vậy?" Triệu Tử Tu thật ra cũng có suy tính cho bọn họ, dienxxdafinlequydoon hắn tính đưa họ vào quân đội để

tăng cường thể lực của mình, nhưng những người đó vốn không phải thuần phục bản thân, người duy nhất bọn họ phục chính là Bạch Hiểu Tinh.

"Không phải, chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Muốn bọn hắc hoàn toàn vui lòng phục tùng thì nhất định không được, chúng ta chỉ có thể mời chào." Bạch Hiểu Tinh hiểu biết lòng người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thỉnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Sử dụng binh lính bị vứt bỏ

Edit: susublu

"Ta biết, hai ngàn bảy trăm hai mươi binh lính lúc trước chỉ tâm phục khẩu phục nàng, không phải ta." Mặc dù có chút mất mát, nhưng Bạch Hiểu Tinh là của hắn, Triệu Tử Tu cảm thấy có thể từ như vậy cũng rất đáng giá.

"Đồ ngốc, ta đã là của chàng, của ta còn không phải là của chàng sao." Bạch Hiểu Tinh biết có đôi khi ở trước mặt một nam nhân không thể quá mạnh mẽ, hơn nữa lại còn là nam nhân của chính mình.

"Ta biết, ta thích nàng như vậy, hơn nữa thân thể ta đã bị nàng "Cường bạo", cho nên không thể nào không quan tâm ta." Triệu Tử Tu vốn không thêm để ý chuyện này.

"Nếu chàng còn nhắc lại chuyện đó nữa thì lúc về ta sẽ cho chàng ngủ chuồng ngựa." Nam nhân đáng chết vì sao cứ cho chút mặt mũi là liền làm tới, bây giờ còn dám nhắc lại chuyện cũ.

"Không muốn, buổi tối ta muốn ngủ cùng nàng." Nghĩ đến buổi tối, Triệu Tử Tu liền bắt đầu hưng phấn.

"Cút" Đối với suy nghĩ xấu xa của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh cũng rất khách sáo ném cho hắn một chữ.

"Dạ, phu nhân." Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói, Triệu Tử Tu lại thật sự rất ngoan ngoãn cầm giấy đi qua một bên giúp Bạch Hiểu Tinh viết thông báo chiêu mộ.

Hiện tại đứng ở đại sảnh khách điểm, diện mạo*le#quysdo0n trong đầu Bạch Hiểu Tinh cũng đã hình dung được không khí náo nhiệt người đến người đi của khách điểm.

"Phu nhân, đã viết xong rồi, mời xem qua." Chỉ chớp lát sau Triệu Tử Tu đã đưa tờ giấy viết xong cho Bạch Hiểu Tinh xem.

"Viết tốt lắm." Thấy chữ Triệu Tử Tu rồng bay phượng múa, Bạch Hiểu Tinh thật sự rất hài lòng, nhưng nàng lại nổi tính trẻ con, vẽ một một khuôn mặt cười ở dưới.

"Nàng vẽ cũng rất đẹp." Triệu Tử Tu thấy khuôn mặt cười thì cảm thấy rất thân mật.

"Ta nghĩ nên tìm người trong hôm nay và ngày mai luôn, như vậy ngày kia đã có thể bắt đầu huấn luyện, người của ta nhất định phải có tố chất tốt nhất." Bạch Hiểu Tinh tưởng tượng ra cảnh tượng vừa vào cửa đã có người phục vụ, có quản lý ở đại sảnh, nhưng chuyện này ở cổ đại nhất định rất mới lạ.

"Có cần vội vàng như vậy không?" Triệu Tử Tu cảm thấy trong thời gian ngắn không thể chiêu mộ được nhiều người như vậy.

"Một nhóm người đã có sẵn, nhóm còn lại có ta muốn chiêu mộ trong dân gian, như vậy sẽ thuận tiện truyền bá tin tức của ta." Một nhóm là người tuyệt đối trung thành với nàng, một nhóm là người hiểu rõ dân chúng như lòng bàn tay.

"Như vậy cũng tốt." Triệu Tử Tu lớn lên ở hoàng gia nên vốn không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ nghĩ làm cách nào sống sót thôi.

"Hiện tại ta muốn toàn tâm toàn ý thực hiện kế hoạch huấn luyện, tối hôm nay ta muốn về phòng ngủ của mình, nếu chàng ở bên cạnh sẽ nhiều loạn suy nghĩ của ta." Bạch Hiểu Tinh nghĩ mình nên nghiêm túc làm việc.

"Không được, ta cam đoan không chạm vào nàng là được." Nghe thấy mình cũng bị đuổi ra ngoài thì Triệu Tử Tu thật sự sợ hãi, vì sao lại muốn đuổi hắn ra.

"Không được, chàng chỉ nói miệng, nhìn biểu cảm hiện tại của chàng ta cũng biết trong đầu chàng đang nghĩ cái gì." Bỗng nhiên cảm thấy có phải kiếp trước hắn không chạm vào nữ nhân nên lúc này dục vọng mới mạnh đến vậy không.

"Ta cam đoan, ta nói thật, chỉ nhìn nàng ngủ thôi, ta không làm gì khác nữa." Từ sau khi có Bạch Hiểu Tinh, Triệu Tử Tu cảm thấy ngủ một mình chính là một loại tra tấn.

"Vậy ta đến phòng của chàng." Bạch Hiểu Tinh cũng quen tiếp xúc da thịt với Triệu Tử Tu, ngủ một mình ngủ luôn cảm thấy rất lạnh.

"Được."

"Chúng ta về Vương phủ rồi tính."

Từ lúc Bạch Hiểu Tinh đi vào khách điểm, ai cũng dòm ngó vào trong nên khiến hắn cảm thấy thật không thoải mái.

"Nàng nói nơi này cách khách điểm của thái tử rất gần, hay là chúng ta đến xem thử?" Triệu Tử Tu muốn biết xem rốt cục Triệu Tử Hằng đang giờ trò gì.

"Không cần, bọn họ sẽ tự dâng đến cửa." Bạch Hiểu Tinh biết lúc trước thái tử cũng muốn khách điểm này, nhưng mà lão bản chào giá quá cao cho nên mới bỏ qua không mua, nhưng cũng từ đó về sau khách điểm này liền bắt đầu có chuyện ma quái.

Bạch Hiểu Tinh khẳng định là thái tử tạo ra tin đồn, nếu không sao chuyện lại trùng hợp như vậy, nhưng mà thái tử thật sự không ngờ lão bản lại kiên quyết như vậy, cho dù là đóng cửa cũng không đồng ý bán cho hắn.

"Chính bọn họ sẽ tự tìm đến cửa, ta không thích hắn tới tìm nàng." Chỉ cần nghĩ đến bộ dáng Triệu Tử Hằng nhìn chăm chăm Bạch Hiểu Tinh thì trong lòng hắn liền bắt đầu thấy khó chịu, lần này cũng không được.

"Không có việc gì, dù hắn có đến ta cũng sẽ làm cho hắn đẹp mặt, còn có Phụng Cơ không biết sống chết kia nữa." Nghĩ đến nữ nhân kia đến từ cùng một thời đại với mình mà lại đi mơ ước nam nhân của mình, nàng sẽ khiến cho nàng ta sống không được tốt.

"Chúng ta trở về Vương phủ đi, ta thấy cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi, nơi này cũng đã trang hoàng không tệ, chuyện tuyển người ta sẽ giao cho lão quản gia đi chuẩn bị." Bây giờ Triệu Tử Tu lại bắt đầu khẩn cấp nghĩ quay về để hưởng thụ thế giới của riêng hai người.

"Ta còn muốn đến Vạn Xuân Các xem thử, hiện tại ta đã buông tay để tử đại mỹ nhân tự biên soạn vũ đạo, ta muốn xem thử bọn họ chuẩn bị thế nào?" Lúc trước nàng luôn đều tự mình huấn luyện các nàng, diendaxfillequysdoon hiện tại không biết thế nào rồi.

"Tử đại mỹ nhân sẽ là khách mời của khách điểm trong tương lai, cho nên ta muốn bồi dưỡng bọn họ thật tốt." Bạch Hiểu Tinh nghĩ bốn mỹ nữ kia rất có thiên phú, nếu thật sự bồi dưỡng thì sau này sẽ là cánh tay phải của mình.

Còn có nữ nhân Tương Tư kia cũng khiến nàng thật lo lắng, không biết có làm ra chuyện tự hại mình phải ở Vạn Xuân Các không nữa.

"Nàng thật lo xa, vậy nàng có nghĩ tới việc khi nào thì sinh nhi tử cho ta không, ta cảm thấy đó mới là thực tế nhất." Triệu Tử Tu nghĩ nàng có thời gian lo lắng nhiều chuyện như vậy thì vì sao lại không nghĩ đến việc sinh nhi tử cho hắn, như vậy mới tốt.

"Bây giờ còn không phải lúc." Bạch Hiểu Tinh chỉ nói một câu đơn giản đã đuổi Triệu Tử Tu đi.

Lúc Triệu Tử Tu không cam lòng thì Bạch Hiểu Tinh lại vụng trộm cười đi ra ngoài, Triệu Tử Tu đành phải theo phía sau.

"Hoa khô của ta, ngon gió nào thổi người tới đây vậy, hiện tại cả ngày đều không được gặp bà cô người đó." Thấy Bạch Hiểu Tinh vất vả lắm mới xuất hiện một lần, Thẩm Vạn Xuân thật sự rất vui mừng.

"Ta đến để cảm tạ người, người đã trang hoàng khách điểm của ta rất tốt, nhất là tốc độ quả thực không có cách nào để hình dung, cho nên mới đặc biệt đến đây." Bạch Hiểu Tinh đoán được Thẩm Vạn Xuân sẽ không nói lời gì hay với mình, nhưng thật không ngờ vị này lại cần rằng mở miệng nói chuyện với mình.

“Chuyện này có gì tốt mà cảm tạ, là sở trường của ta." Đối với lời khích lệ của Bạch Hiểu Tinh, từ trước đến nay da mặt Thẩm Vạn Xuân đều rất dày.

"Quên đi, đúng rồi, tử đại mỹ nhân thế nào, có phải bây giờ đang tập luyện không?" Bạch Hiểu Tinh thật muốn biết bốn người bọn họ hiện tại thế nào nên lúc này có chút gấp gáp.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Tên của khách điểm mới

Edit: susublu

"Không biết các nàng đang luyện tiết mục gì, ngày hôm qua vây quanh mấy cây trúc nhảy một đêm, vừa mới ngủ được một chút, nếu không thì bây giờ ta đi gọi các nàng đến biểu diễn cho người xem."

Không biết Bạch Hiểu Tinh dạy cho các nàng cái gì, họ khổ cực nghe lời như vậy mà lại không hề có chút oán hận, nhất là khi đối xử với các cô nương

khác trong lâu cũng không cao ngạo giống trước kia nữa.

"Như vậy sao, quên đi, các nàng cũng rất vất vả, có thời gian ta sẽ lại đến xem các nàng." Bốn nữ nhân kia quả thật không chịu thua kém, hiện tại thành ra như vậy, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy rất vui mừng.

"Có thời gian sao? Bà cô của ta, người chó quên, người là hoa khôi ở đây, từ sáng đến tối người đều không ở đây, người kêu Vạn Xuân Các của ta phải làm thế nào." Vừa nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói ngày khác sẽ đến, Thẩm Vạn Xuân liền không vui, khuôn mặt âm u như quả cà tím.

"Nhưng chúng ta cũng có quy định, ta có sự tự do của riêng mình, hơn nữa Vạn Xuân Các của người vẫn còn chưa hỗn loạn, đừng tưởng rằng ta không đến thì có một số việc ta cũng không biết." Bạch Hiểu Tinh yên tâm như vậy là vì mấy ngày nay luôn nhận được tin tức thám tử hồi báo.

"Được rồi, nhưng người không thể mặc kệ Vạn Xuân Các được, người như vậy thật sự không đúng." Thẩm Vạn Xuân vẫn chưa từ bỏ ý định, không biết vì sao hiện tại chỉ cần thấy Bạch Hiểu Tinh thì trong lòng hấn lại rất vui vẻ, cho dù bị nàng mắng vài câu thì cũng thấy vui vẻ.

Chỉ cần Bạch Hiểu Tinh ở đây thì tâm trạng của hấn sẽ an tĩnh, nếu mấy ngày không gặp Bạch Hiểu Tinh thì hấn liền bắt đầu bất an.

"Thẩm lão bản, ta nhắc nhở người một chút, hiện tại hoa khôi của các người cũng là phu nhân của ta, nghĩa vụ lớn nhất của nàng chính là hầu hạ phu quân nàng cho tốt." Cảnh tượng này khiến Triệu Từ Tu thật sự rất khó chịu, diện xda fille quysdoon vì sao nam nhân này cứ luôn quẩn quít lấy thê tử của hấn vậy.

"Dạ, dạ, nhưng phu nhân ngài cũng có hiệp nghị với ta." Ở trong mắt Thẩm Vạn Xuân, chỉ có lợi ích, những cái khác đều không lọt vào mắt xanh của hấn, tuy rằng ngoài mặt hấn luôn tôn trọng Lê Vương Triệu Từ Tu, nhưng trong lòng và hành vi của hấn thì không hề thật lòng tôn trọng.

"Là như vậy, phụ hoàng của Lê Vương cũng chính là đương kim Hoàng thượng muốn tổ chức tiệc mừng thọ, ta làm con dâu cũng nên chuẩn bị một chút, trong khoảng thời gian này người phải vất vả rồi."

"Còn chuyện khách điểm nữa, trong khoảng thời gian này đang chiêu mộ người, người cũng giúp ta đi, chờ mọi thứ xong xuôi, ta sẽ báo đáp người."

Thấy Thẩm Vạn Xuân không vui, Bạch Hiểu Tinh đành phải dụ dỗ đe dọa, vừa dỗ lại vừa lừa mới trấn an được Thẩm Vạn Xuân, nhưng Triệu Từ Tu đứng ở bên cạnh nghe thấy lại toát mồ hôi lạnh, nếu nàng mà đi lừa gạt người khác thì nhất định người bị lừa sẽ cam tâm đi giúp nàng kiếm tiền.

"Được rồi." Bị Bạch Hiểu Tinh dỗ nên tâm trạng cũng nở hoa, bây giờ Thẩm Vạn Xuân không còn biết phương hướng đâu nữa.

"Vậy cảm ơn người." Rốt cục Bạch Hiểu Tinh cũng có thể toàn tâm toàn ý đi chuẩn bị sinh thần cho Triệu Hán Dương, chủ yếu là muốn lấy được cái tên hay cho khách điểm của mình.

"Cũng không phải lấy thân báo đáp." Lúc Thẩm Vạn Xuân trở lại trong phòng thì miệng không khỏi than thở một câu, hiện tại mới biết được mình bị mắc mưu, nhưng muốn hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.

Nhưng khi Bạch Hiểu Tinh rời khỏi Vạn Xuân Các thì ở trong góc xó có một bóng người với khuôn mặt hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Hiểu Tinh.

"Tương Tư, sao người lại ở chỗ này?" Thẩm Vạn Xuân thấy Tương Tư đang nhìn chằm chằm hướng Bạch Hiểu Tinh và Triệu Từ Tu rời đi thì cảm thấy rất kỳ quái.

"Không có, ta ra ngoài hít thở không khí thôi." Không biết ánh mắt mình có bị Thẩm Vạn Xuân thấy không, nhưng lúc nhìn thấy Thẩm Vạn Xuân thì ánh mắt nàng ta lập tức trở nên quẩn rù động lòng người.

"À." Thẩm Vạn Xuân cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, vì thế liền nâng bước rời đi, căn bản đã quăng ánh mắt quẩn rù của Tương Tư ra sau đầu.

---- susublu e ----

Tất cả những thứ này đều khiến Tương Tư khó chịu không thôi, vì sao Bạch Hiểu Tinh vừa xuất hiện thì nàng liền không có gì cả.

"Tinh Nhi, vừa rồi nàng nói muốn chuẩn bị sinh thần cho phụ hoàng thật tốt, có phải trong lòng nàng đã có chủ ý gì rồi không?" Dọc theo đường đi Triệu Từ Tu rất tò mò muốn biết Bạch Hiểu Tinh làm thế nào để mừng sinh thần phụ hoàng.

"Tạm thời giữ bí mật, nếu không phải có chuyện muốn nhờ phụ hoàng của chàng thì ta cũng lười tham gia mấy bữa tiệc xã giao như vậy, một đám đối trá." Nghe đến bộ dạng đối trá của Bạch Yêu Nhiều thì Bạch Hiểu Tinh liền cảm thấy ghê tởm.

"Ta hiểu rồi, vì ta mà nàng phải chịu nhiều uất ức như vậy." Khoảng thời gian trước Bạch Hiểu Tinh bị Bạch Yêu Nhiều quấy rầy, trong lòng Triệu Từ Tu cũng thấy rất phiền chán, tuy rằng Bạch Hiểu Tinh không bị thương, nhưng nàng vẫn chịu không ít uất ức.

"Ta đã có ý tưởng cho tên khách điểm, nhưng đến lúc đó vẫn cần dẫn đường cho phụ hoàng, chuyện này phải dựa vào chàng rồi." Bạch Hiểu Tinh đã sớm nghĩ ra tên rất hay chính là tên hai nữ nhân quan trọng nhất trong cuộc đời Triệu Từ Tu.

"Là gì, lúc cần ta nhất định sẽ phối hợp với nàng." Triệu Từ Tu thấy có lúc phải cần đến hấn, trong lòng lập tức vui mừng, đồng thời cũng rất hiếu kỳ với cái tên khách điểm kia.

"Văn Tinh cư, chàng cảm thấy tên này thế nào?" Bạch Hiểu Tinh biết nhất định Triệu Tử Tu và Triệu Hán Dương sẽ thích cái tên này.

"Tên này thật dễ nghe, trong đó có tên mẫu hậu ta còn có cả tên của nàng, vừa khéo hợp nhau như vậy, có vẻ rất tao nhã, không hề tỏa ra khí chất của một nhà buôn." Triệu Tử Tu cảm thấy không có tên nào hợp hơn tên này, hơn nữa nụ cười trên mặt không cần nói cũng biết.

"Ừ, tin rằng biểu cảm của phụ hoàng chàng cũng sẽ mừng rỡ giống như chàng, thật ra ta thật sự cảm tạ mẫu thân của chàng đã mang chàng đến thế giới này, nếu không ta sẽ không thể gặp được chàng, cho nên khách điểm này cũng là vì tưởng nhớ bà." Sao Bạch Hiểu Tinh có thể không biết Triệu Tử Tu nhớ nhung mẫu thân.

"Tinh Nhi, có nàng thật tốt, đời này ta chỉ có một nữ nhân là nàng, những nữ nhân khác ta đều không muốn." Triệu Tử Tu cảm thấy đời này gặp được Bạch Hiểu Tinh là không sai, nàng có thể cho hắn nhiều sự ấm áp hơn.

"Chàng dám có nữ nhân khác xem, nếu chàng dám ta nhất định sẽ phế đi cái chân thứ ba của chàng." Nam nhân Bạch Hiểu Tinh đã nhận định thì sao có thể cho nữ nhân khác có cơ hội tới gần được.

"Thật lợi hại, nhưng ta thích nàng như vậy." Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh uy hiếp mình, nếu đổi thành nam nhân khác thì nhất định sẽ bị tức chết, nhưng những lời này lọt vào tai Triệu Tử Tu lại trở nên rất dễ nghe, diendafn*lle#quysdoOn chẳng lẽ Triệu Tử Tu có khuynh hướng thích bị ngược.

"Ai vừa rồi đã cam đoan buổi tối không chạm vào ta, chẳng lẽ bây giờ muốn phạm quy sao?" Lúc Triệu Tử Tu chuẩn bị tiến lên ôm lấy Bạch Hiểu Tinh, Bạch Hiểu Tinh liền lập tức nhắc lại nãy lời cam đoan của Triệu Tử Tu.

"Đó là buổi tối, không phải hiện tại." Triệu Tử Tu xấu xa nói.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Thọ yến tặng vật quý

Edit: susubluu

"Già mồm át ế phải." Nàng biết ngay Triệu Tử Tu nhất định sẽ cãi lý, hơn nữa còn muốn chiếm tiện nghi của nàng.

"Ta nào có, ta nói là buổi tối không quấy rầy nàng ngủ, nhưng hiện tại lại là ban ngày, vẫn còn chưa ăn cơm trưa đâu, không phải là có thể chiếm một chút tiện nghi sao." Triệu Tử Tu không nghiêm túc ngồi ở trong xe ngựa ôm lấy Bạch Hiểu Tinh.

"Có chuyện này ta muốn hỏi chàng, điểm tâm lần trước ta làm cho chàng ăn ngon không? Nàng nghĩ nếu làm cho Hoàng đế một cái bánh ngọt cỡ lớn chắc cũng không có vấn đề gì, ngược lại rất mới mẻ, nhất định có thể thu hút sự chú ý của nhiều người.

"Ăn ngon lắm, chỉ cần là do nàng làm thì đều ngon." Triệu Tử Tu nghĩ đến tại món điểm tâm lúc trước Bạch Hiểu Tinh làm cho mình, chẳng lẽ tối nay nàng muốn làm lại món điểm tâm đó, diendafnlequysddoon như vậy thì thật sự rất tuyệt.

"Thật sự ngon sao? Chàng chắc là chàng không gạt ta chứ, hay là chàng chỉ khen cho có lệ thôi đó?" Không biết có phải vì Triệu Tử Tu muốn lấy lòng nàng nên mới nói như vậy không.

"Thật sự ngon lắm, ta không có lừa nàng, điểm tâm lần trước chúng ta cùng nhau ăn thật sự rất ngon, nhưng mà sau này nàng không làm cho ta ăn nữa, gần đây cũng bận rộn công vụ, tối hôm nay sẽ làm cho ta ăn đúng không?" Triệu Tử Tu bắt đầu vui vẻ.

"Không làm cho chàng ăn." Một câu nói của Bạch Hiểu Tinh đã đánh Triệu Tử Tu rơi từ thiên đường xuống địa ngục, không làm cho hắn ăn thì làm cho ai ăn? Chẳng lẽ ở trong lòng nàng còn có người quan trọng hơn mình sao.

"Là phụ hoàng chàng." Bạch Hiểu Tinh muốn làm một cái bánh ngọt lớn, như vậy sẽ rất xuất chúng, sau đó sẽ cải tiến toàn bộ ngày sinh nhật.

"Cho phụ hoàng ta? Vì sao không phải là cho ta?" Bây giờ ngay cả phụ hoàng của mình mà Triệu Tử Tu cũng ăn dấm chua, Bạch Hiểu Tinh thật sự muốn trợn trắng mắt.

"Bánh sinh nhật có ý nghĩa giống như đào mừng thọ ở thời đại này, ý ta muốn chúc thọ phụ hoàng." Bạch Hiểu Tinh biết nhất định hắn sẽ hỏi tận nguồn gốc rễ nên Bạch Hiểu Tinh nói nói rõ ràng một lần cho xong.

"Ta biết, dù sao nàng nói ta cũng không hiểu, nhưng chắc là ăn rất ngon." Triệu Tử Tu thật sự nghe không hiểu, nhưng trong lòng vẫn rất kích động.

"Ừ" Bạch Hiểu Tinh ở chung với Triệu Tử Tu một khoảng thời gian nên cũng rất ăn ý, có nhiều chuyện không cần phải nói.

"Mấy ngày nay ta rất bận nên không có chú ý đến thái tử, không biết bọn họ lại có quý kẻ gì nữa." Hiện tại Bạch Hiểu Tình vẫn còn lo lắng bề cánh của thái tử sẽ đối phó Triệu Từ Tu.

"Bên kia ta đã sớm bố trí cơ sở ngầm, bây giờ bọn họ đang vội vàng sửa mới từ lâu, bên người của chúng ta chắc chắn cũng có người của bọn họ." Triệu Từ Tu biết Triệu Từ Hằng luôn sắp xếp sẵn người ám sát hẳn là vì bên cạnh bản thân cũng có người của hắn.

"Phu nhân, nàng đã làm cả đêm rồi, bây giờ đi ngủ đi, ta thật sự rất đau lòng cho nàng." Buổi tối sau khi trở về thì Bạch Hiểu Tình liền nghiêm túc vui đầu trong phòng, bận rộn làm đủ thứ chuyện, Triệu Từ Tu đi qua xem thử coi nàng viết cái gì, nhưng những nét chữ của Bạch Hiểu Tình hẳn đọc không hiểu.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần được ở bên cạnh Bạch Hiểu Tình thì Triệu Từ Tu đã rất vui vẻ rồi, nhìn Bạch Hiểu Tình bận rộn, Triệu Từ Tu lại bất cần ngủ thiếp đi.

"Chuyện này." Bận rộn nửa ngày Bạch Hiểu Tình mới quay đầu lại nhìn thì lại thấy Triệu Từ Tu đang ngủ, nam nhân thả ngò ngu gật trên ghế cứng cũng không muốn về phòng ngủ trên giường, có đôi khi thật sự khiến nàng rất đau lòng.

"Từ Tu, Từ Tu." Sau khi hết bận Bạch Hiểu Tình thật sự không đành lòng nhìn nam nhân mình yêu ngủ như vậy, vì thế nên mới đánh thức Triệu Từ Tu.

"Ừm, Tình Nhi, nàng hết bận rồi hả, ngủ trên ghế dựa thật sự rất không thoải mái." Lúc Triệu Từ Tu đứng dậy thì cảm thấy tê chân, kết quả thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Trong phút giây đó Bạch Hiểu Tình tưởng Triệu Từ Tu thật sự ngã nên mới vươn tay đỡ hắn theo bản năng, nàng sợ Triệu Từ Tu thật sự té lăn trên đất.

Nhưng khi nhìn thấy Triệu Từ Tu dựa vào trong lòng mình nở một nụ cười xấu xa thì Bạch Hiểu Tình mới biết bản thân đã bị lừa, bởi vì Triệu Từ Tu biết võ công thì sao có thể dễ dàng ngã như vậy.

"Tự đứng cho vững." Phát hiện mình mắc mưu, Bạch Hiểu Tình đen mặt.

"Không" Triệu Từ Tu rất ngang ngược nhào vào lòng Bạch Hiểu Tình, cảm nhận sự ấm áp.

"Đi ngủ đi." Bạch Hiểu Tình cảm thấy rất bất đắc dĩ, bây giờ cách tốt nhất chính là đi ngủ, như vậy thì nàng mới thoát được.

"Được." Đối với Triệu Từ Tu mà nói, hẳn vui nhất là khi nghe thấy những lời này, nó khiến Triệu Từ Tu đang buồn bã ỉu xìu trở nên rất vui vẻ, ôm lấy Bạch Hiểu Tình chạy ra bên ngoài.

"Chàng muốn mang ta đi đâu." Sau khi nàng nói đi ngủ thì Triệu Từ Tu lại vui vẻ giống như được nạp điện, ôm nàng chạy ra bên ngoài.

"Quên đi, ta vẫn chưa muốn ngủ, ta nhớ ra là bột mì đã lên men xong rồi, ta muốn đi làm bánh ngọt." Bị Triệu Từ Tu ôm lên giường thì nhất định nguyên một ngày sẽ không xuống giường được.

"Thật sự không buồn ngủ sao?" Chẳng lẽ người nàng làm bằng sắt ư? Thực như vậy rồi mà không muốn ngủ, Triệu Từ Tu không phải là một người tham ngủ, nhưng nhìn nữ nhân của mình khổ cực như vậy, hẳn vẫn hi vọng nàng có thể nghỉ ngơi một chút.

"Không cần, bây giờ ta không còn nhiều thời gian, sinh nhật Hoàng đế sắp tới rồi, nếu muốn khách điểm được thuận lợi khai trương thì chỉ có thể dựa vào hắn." Có được người nổi tiếng làm hậu trường thì tương lai sẽ rất thuận lợi.

"Được rồi, nhưng chúng ta vẫn nên nghỉ ngơi một chút, ta không hy vọng lúc nàng tham gia yến hội sẽ té xỉu vì mệt." Tuy rằng Bạch Hiểu Tình kiên trì, nhưng Triệu Từ Tu vẫn ôm Bạch Hiểu Tình đi vào phòng mình.

"Không nên động đây, ngủ một lát là được rồi, sẽ không mất quá nhiều thời gian." Ôm Bạch Hiểu Tình lên giường, diện;daffn*lle#quydo0n Triệu Từ Tu cũng nằm bên cạnh nàng nhắm mắt lại, Bạch Hiểu Tình vốn muốn giãy dụa, nhưng nghe thấy những lời này của Triệu Từ Tu thì trong lòng bỗng nhiên khác thoải mái.

"Tình Nhi, ôm nàng ngủ thật sự rất thoải mái." Không biết là đang nói nói mớ hay là thật sự lảm bảm, lúc Bạch Hiểu Tình sắp ngủ bỗng nhiên nghe thấy Triệu Từ Tu nói thầm bên tai mình như vậy thì trong lòng cực kỳ ấm áp, thân thể bắt đầu lui vào trong ngực hắn.

"Ta cũng vậy." Bạch Hiểu Tình chậm rãi nhắm mắt lại, nằm trong lòng Triệu Từ Tu từ từ ngủ.

"Oa, bánh ngọt nàng làm thật sự rất xinh đẹp, không biết hương vị ra sao?" Khi Triệu Từ Tu ngủ dậy thì đã phát hiện ra chiếc bánh xinh đẹp trước mắt, hẳn cũng đoán được đây hẳn là bánh ngọt mà Bạch Hiểu Tình nói.

"Đây chính là kinh hi cho buổi thọ yến, phụ hoàng chàng nhất định sẽ thích." Ánh mắt của Triệu Từ Tu và phụ thân hắn cũng tương đối giống nhau.

"Tốt lắm, không có gì tốt hơn cái này." Triệu Từ Tu xúc động mơ tưởng muốn được ăn thử một miếng.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Bánh ngọt mút hoa quả

Edit: susublu

"Vậy chàng ném thử đi, nếu ăn ngon thì ta làm lại cái khác, ta thấy như vậy vẫn chưa ngon lắm, nhưng vẫn rất muốn biết hương vị thế nào." Bạch Hiểu Tinh thấy ánh mắt Triệu Tử Tu sáng rực thì biết nhất định hẳn rất muốn thử một miếng, dù sao đây là bánh ngọt đầu tiên nàng làm ở đây nên nhất định phải cho người trong lòng mình ăn mới được.

"Ta có thể ăn sao? Nhưng chắc là nàng phải tốn rất nhiều tâm huyết mới làm được." Thấy cái bánh đẹp như vậy, diexndafillequysdoon Triệu Tử Tu vốn không dám ăn, nếu hẳn ăn thì Tinh Nhi lấy cái gì để chúc thọ phụ hoàng đây.

"Đương nhiên, đây vốn là làm cho chàng ăn, nói đúng hơn thì chàng chỉ là vật thí nghiệm của ta, trước khi ta dâng lên cho phụ hoàng thì cũng nên có người thưởng thức thử, lỡ như không thể ăn mà dâng lên cho hoàng thượng thì sẽ mất đầu.

"Ta tình nguyện ném thử, huống chi cái này trông rất ngon." Triệu Tử Tu bắt đầu xoa tay, nhưng nhìn qua thì lại không biết nên bắt đầu ăn từ đâu.

"Nhưng ta không hiểu, ta ăn thế nào đây, tay của ta cũng không lớn như vậy." Mặc dù võ công của Triệu Tử Tu đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa, nhưng đối với cái bánh này hẳn thật sự không biết ăn thế nào.

"Dùng dao cắt, sau đó đặt vào đĩa, dùng nữa ăn?" Bạch Hiểu Tinh rút dao tùy thân ra để dùng, nhưng ngắm lại thì con dao này đã từng giết người nên nếu dùng để cắt đồ ăn thì không được tốt lắm, vì thế nên đòi một con dao khác.

"Nĩa là cái gì?" Trước kia ăn cơm chỉ dùng thìa và đũa nhưng hình như chưa từng dùng nĩa, Triệu Tử Tu vẫn cảm thấy rất mới mẻ.

"Cái kia ở đây không có, vậy dùng chiếc đũa đi, dù sao dùng nó cũng rất tốt." Cầm lấy chiếc đũa, Bạch Hiểu Tinh đưa cho Triệu Tử Tu.

"Tinh Nhi, cái này ăn ngon quá, nếu phụ hoàng ăn thì nhất định cũng sẽ rất vui vẻ, nàng yên tâm đi phụ hoàng nhất định sẽ rất thích." Triệu Tử Tu ăn một miếng bơ, khiến Bạch Hiểu Tinh nhìn không được nở nụ cười.

Thật ra đây cũng không phải bơ mà là một loại mút do Bạch Hiểu Tinh căn cứ vào công thức điều chế hiện có để làm, nàng dùng mật ong, mút hoa quả và một ít đường để điều chế nhưng so với hương vị bơ hiện đại vẫn kém hơn rất nhiều.

"Thật sự ngon lắm sao?" Đối với biểu cảm khoa trương của Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh thấy rất khó để biết hẳn nói thật hay là giả.

"Thật mà, không tin thì tự nàng ném thử đi, hương vị thật sự rất ngon." Nói xong, Triệu Tử Tu dùng đũa gấp một miếng đưa đến miệng Bạch Hiểu Tinh.

"Hình như thật sự rất ngon." Hương vị mút hoa quả này hình như ngon hơn cả vị bơ nữa, so với thứ đồ ăn không tốt cho sức khỏe ở hiện đại thì cái này có giá trị dinh dưỡng rất cao.

"Ta nói này, tuy rằng đã quen nhìn đôi tay của nàng giết người, nhưng không thể tin được đôi tay này lại khéo như vậy, có thể làm ra được món ăn ngon như vậy." Hiện tại Triệu Tử Tu cảm thấy mình thật sự đã tìm được một miếng bảo vật, kéo lấy bàn tay Bạch Hiểu Tinh rồi hôn lên đó một cái.

Không thể tin được Triệu Tử Tu lại cảm lấy tay mình như vậy, đột nhiên nàng cảm thấy Triệu Tử Tu giống như một thân sĩ cực kỳ mê người.

"Đây chỉ là vật thí nghiệm, ta còn muốn làm thêm mấy tầng nữa, như vậy thì mọi người đều có thể ăn." Lần đầu thì làm một cái nhỏ để ném thử trước nhưng bởi vì nơi này thiếu nhiều nguyên liệu nên phải chuẩn bị từ rất lâu.

"Phu nhân thật sự rất thông minh." Ngoại trừ khen ra thì Triệu Tử Tu không biết phải nói gì khác.

Triệu Tử Tu thấy Bạch Hiểu Tinh làm bánh ngọt từng chút một như vậy, có bánh ngọt làm nền, Bạch Hiểu Tinh càng thêm xinh đẹp.

"Tinh Nhi, nàng như vậy nhìn thật sự rất đẹp." Triệu Tử Tu cứ thốt ra lời trong lòng bản thân như vậy, không hề cảm thấy ngượng ngùng.

"Ta hi vọng kiếp này chàng chỉ nói những lời này với ta, nếu không ta sẽ cắt đầu lưỡi chàng." Nghe thấy câu này thì lúc đầu Bạch Hiểu Tinh thấy rất vui vẻ, nhưng lập tức nghĩ đến một ý khác thì liền trở nên hung tợn.

"Nhất định chỉ nói với một mình nàng, phu nhân của ta." Triệu Tử Tu còn liếm tay Bạch Hiểu Tinh một cái rồi sau đó uất ức nhìn thoáng qua nàng, trong mắt Bạch Hiểu Tinh đầy vẻ kiên định và tàn bạo.

"Thật ngoan." Bạch Hiểu Tinh lấy mút hoa quả trét lên mặt Triệu Tử Tu, kết quả là hai người náo loạn trong phòng bếp.

--- ---- susublu ~--- -----

"Tinh Nhi, nàng mặc đồ màu đỏ thật sự rất xinh đẹp." Vào ngày thọ yến của Hoàng đế, Bạch Hiểu Tinh tỉ mỉ trang điểm một chút, lúc đi ra khỏi phòng thì

khiến Triệu Tử Tu sợ đến ngất người.

Lần này Bạch Hiểu Tinh mặc sườn xám màu đỏ, nhưng mà đây là do chính nàng tự tỉ mỉ thiết kế, vạt áo rất lớn, phối hợp với áo khoác bên ngoài làm tôn lên dáng người linh lung của nàng, thu hút rất nhiều ánh mắt của nam nhân, nhưng mà Triệu Tử Tu lại thấy không thoải mái.

"Tinh Nhi, có phải quần áo của nàng rất kỳ quái không, tuy rằng rất đẹp mắt nhưng ta cảm thấy quá bó, ta không thích nàng mặc loại quần áo này đi ra ngoài, chỉ có thể mặc trong vương phủ cho ta xem." Triệu Tử Tu bá đạo không cho Bạch Hiểu Tinh ra khỏi cửa.

"Tử Tu, ta mặc cái này vì muốn càng thêm xuất chúng, như vậy sẽ cho chàng mặt mũi." Bạch Hiểu Tinh biết bộ dáng hiện tại của mình có hơi quá một chút, nhưng như thế này cũng là vì chứng minh ánh mắt Triệu Tử Tu không sai.

"Không được." Triệu Tử Tu thô bạo ôm Bạch Hiểu Tinh vào phòng.

"Vậy ta tùy tiện thay bộ khác vậy." Bạch Hiểu Tinh biết nếu bây giờ không thay y phục thì nhất định Triệu Tử Tu sẽ không bỏ qua cho mình.

"Ừ."

Cuối cùng Triệu Tử Tu cũng hài lòng nhìn Bạch Hiểu Tinh mặc một bộ quần áo cực kỳ bảo thủ đi ra khỏi phòng.

"Cung chúc phụ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Sau khi vào cung, Triệu Tử Tu bận rộn kéo Bạch Hiểu Tinh đến một góc xó rồi ngồi xuống, bởi vì lúc hắn vừa đến thì phát hiện có một ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào nữ nhân của mình, mà ánh mắt này lại khiến hắn rất khó chịu.

Nhưng Triệu Tử Tu chỉ lo không cho nam nhân khác mơ tưởng đến nữ nhân của mình mà quên mất còn có một nữ nhân khác vẫn luôn tại nhìn chăm chú vào mình.

"Tử Tu ca ca, chuyện lần trước là Diên Nhi không đúng, hi vọng Tử Tu ca ca không giận ta, ta tới nhận tội với huynh." Vừa nhìn thấy Triệu Tử Tu đi vào thì Bạch Diên Nhi đã nhìn chăm chăm không rời.

"Chuyện quá khứ ta không muốn nhắc lại, hôm nay là ngày sinh thần của phụ hoàng, người không cần phải gây chú ý, phụ hoàng mới là nhân vật chính." Chiều này của Triệu Tử Tu rất tốt, bên ngoài thì như đã tha thứ cho Bạch Diên Nhi, nhưng thật ra vẫn không muốn nói chuyện với nàng.

"Diên Nhi, nhanh đến đây." Bạch Yêu Nhiêu thấy Bạch Diên Nhi lại đi tìm Triệu Tử Tu, sợ nàng sẽ gây ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Ta đã thành thân

Edit: susublue

Từ lúc Bạch Hiểu Tinh đi vào, Triệu Tử Hằng đã nhìn chăm chăm vào nàng, vì sao nữ nhân này không chịu đi theo hắn, hắn là thái tử, những thứ Lệ Vương có thể cho thì hắn cũng có thể cho.

"Các vị ái khanh có lòng, hiếm khi có được ngày vui như hôm nay, mọi người cùng tề tụ tại đây. Hôm nay sẽ không phân quân thần, mọi người cứ thoải mái chère chén." Triệu Thiên Dương nhìn tất cả những thứ phồn hoa trước mắt nhưng trong lòng lại không hề thấy vui mừng, bởi vì người hắn quan tâm nhất đã mất rồi.

"Phụ hoàng, năm nay là đại thọ năm mươi của người, nhi thần đã chuẩn bị một món thọ lễ tặng riêng cho người." Thông thường giờ phút này đều là lúc nên dâng lễ vật, Triệu Tử Hằng làm thái tử đã đứng ra náo động trước, Triệu Tử Tu thấy rất khinh thường với những việc gây chú ý như vậy.

"Năm ngoái lễ vật thái tử chuẩn bị rất mới mẻ, không biết năm nay thái tử chuẩn bị cái gì để hiếu kính phụ hoàng người." Thấy thái tử đứng ra, diexndafilleeqysdoon sắc mặt Bạch Yêu Nhiêu không được tốt lắm, hắn là cái đinh trong mắt bà ta.

"Năm nay chuẩn bị đồ tốt hơn để tặng cho phụ hoàng." Nói xong trên tay thái tử xuất hiện một quả đào mừng thọ.

"Quả đào mừng thọ này là thứ ta là ta chuẩn bị riêng cho phụ hoàng, được tạo ra từ thủy tinh, đặt nó trên gối đầu có thể phòng ngừa mất ngủ, để giấc ngủ phụ hoàng càng thêm an ổn." Thái tử rất đặc ý cầm quả đào mừng thọ dâng cho Hoàng thượng.

"Được, được, con có lòng, ta rất thích." Từ sau chuyện tình lần trước, Triệu Thiên Dương không còn xem Triệu Tử Hằng như nhi tử thông thường nữa, bởi vì tâm tư hắn quá tầm tởi, dám ác độc với huynh đệ mình như vậy.

"Nhi thần cung chúc phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Món lễ vật này là do Phụng Cơ nghĩ giúp hân, không chỉ có thể kiêu ngạo với người khác mà còn có thể dâng tặng một lễ vật đặc biệt, thật sự là mới mẻ.

Thấy phụ hoàng mình luôn ngắm nhìn quả đào mừng thọ, hơn nữa trên mặt còn rất vui mừng, hân cũng rất hài lòng, nhưng khi quay đầu thấy vẻ mặt thờ ơ của Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu, biểu cảm của Triệu Tử Hằng thật sự rất khó coi.

Ở trong mắt Triệu Tử Hằng, Triệu Tử Tu tựa như một hạt cát, mỗi lần rơi vào mắt thì sẽ đau xót, nhưng mà hân vẫn còn đứng đó.

"Tử Tu, không biết năm nay ngươi chuẩn bị lễ vật gì?" Triệu Tử Hằng có chút khinh thường Triệu Tử Tu, hàng năm vào sinh nhật của phụ hoàng, Triệu Tử Tu đều đưa những thứ bình thường không có gì lạ, nhìn qua là liền quên ngay.

Năm nay nhất định không ngoại lệ, như vậy thì hân có thể lấy lại sự tín nhiệm của phụ hoàng.

"Lễ vật năm nay ta mang đến ngươi cũng đã thấy, nàng đang ngồi bên cạnh ta." Triệu Tử Hằng phát hiện hai mắt mình thật sự đã xảy ra vấn đề, trước kia Bạch Hiểu Tinh đều đứng bên người Triệu Tử Tu nhưng hôm nay lại yên tĩnh ngồi bên cạnh Triệu Tử Tu.

"Ngươi muốn đưa Bạch Hiểu Tinh cho phụ hoàng?" Chẳng lẽ Triệu Tử Tu vì bản thân mà lại tặng nữ nhân mình thích cho phụ thân, Triệu Tử Hằng nghe thấy thì tan nát cõi lòng, nếu Bạch Hiểu Tinh luôn đi theo Triệu Tử Tu thì hân còn có thể đoạt lại nhưng nếu nàng đi theo phụ hoàng thì sao hân có thể đại nghịch bất đạo cướp lại được.

"Ngươi suy nghĩ nhiều rồi." Đối với cái suy nghĩ xấu xa của Triệu Tử Hằng, Triệu Tử Tu cảm thấy rất khinh thường, hân không thêm dùng cái trò này, cũng sẽ không đưa nữ nhân của mình cho người khác.

"Vậy lễ vật của ngươi là gì?" Triệu Tử Hằng rất muốn Triệu Tử Tu có thể đưa Bạch Hiểu Tinh cho hân, nếu hân ta muốn đưa cho phụ hoàng thì không bằng hân xuống tay sớm một chút, như vậy còn tốt hơn việc để Bạch Hiểu Tinh đi theo một lão già.

"Lễ vật của ta là gì ngươi không cần biết, hiện tại ngươi nên quản bản thân mình cho tốt trước đi." Triệu Tử Tu mặt không biểu cảm nói, trong lòng rất khó chịu, chẳng lẽ hân ta còn chưa chết tâm với Bạch Hiểu Tinh sao? Xem ra hôm nay nên để hân hoàn toàn hết hy vọng.

"Ta đương nhiên muốn quản, nếu ngươi muốn đưa Bạch Hiểu Tinh cho phụ hoàng thì không bằng tặng cho ta, phụ hoàng đã rất già, cũng không hưởng dụng nổi mỹ nhân như vậy, huống hồ mẫu hậu của ngươi nhất định không cho phép bên người phụ hoàng có nữ nhân khác, như vậy đối với Bạch Hiểu Tinh cũng không tốt lắm."

Những Triệu Tử Hằng nói rất thật lòng, hân thật sự không muốn Bạch Hiểu Tinh bị vui dập như vậy, dù chỉ là chút ám áp thì hân cũng muốn tới gần.

"Hình như chuyện này không liên quan đến ngươi, chuyện của Bạch Hiểu Tinh ta chẳng lẽ ta không làm chủ được." Giờ phút này Bạch Hiểu Tinh luôn im lặng đột nhiên mở miệng nói chuyện, dienxdafilequysdon Triệu Tử Hằng thấy thế thì trong lòng mới bớt nghi ngờ.

"Ngươi vẫn nên nhanh chóng quay về chỗ của mình đi, nếu mọi người thấy ngươi đường đường là thái tử mà lại nhớ nhung nữ nhân của Lệ Vương thì sợ là sẽ trở thành đề tài cho người khác bàn luận." Triệu Tử Tu thật sự rất chán ghét người này, cho dù trước kia tiểu Ngọc bị hân cướp đi thì cũng không chán ghét như vậy.

"Tinh Nhi, ta đi chúc thọ, một lát dù ta có nói gì thì cũng đều vì muốn nàng làm thê tử của ta, cũng không có ý gì khác, nhưng bây giờ ta cần phải cho nàng một danh phận, cũng là cho bản thân mình một công đạo." Lúc Triệu Tử Tu đứng dậy thì nói những lời này bên tai Bạch Hiểu Tinh.

Thật ra Bạch Hiểu Tinh đã sớm biết Triệu Tử Tu muốn nói cái gì, trong lòng nàng cũng đã ngầm đồng ý.

"Phụ hoàng, nhi thần có chuyện vui muốn bẩm báo với người?" Triệu Tử Tu đứng lên đi đến giữa buổi yến hội, cung kính cúi người nói với Hoàng đế, thật ra Triệu Tử Tu rất ít khi dài dòng như vậy, trước kia những chuyện như vậy Triệu Tử Tu vốn không có hứng thú.

"A, nói nhanh cho trẫm nghe thử, trong hoàng cung đã lâu rồi không có chuyện gì vui." Hôm nay Triệu Thiên Dương thấy Triệu Tử Tu chủ động đứng dậy thì trong lòng rất vui vẻ.

Bạch Yêu Nhiêu cũng vậy, vốn trước kia muốn nâng đỡ Triệu Tử Tu lên làm thái tử, nhưng tuy rằng ngoài mặt thì hân nghe lời nhưng sau lưng vẫn không thật lòng phối hợp với nàng, nhất là khi thái tử tranh thủ gây sự chú ý mà hân lại chủ động đứng dậy thì trong lòng nàng lại rất vui mừng.

"Hoàng thượng, ta cũng muốn nghe thử xem Tu nhi có chuyện gì vui, ta đây làm mẫu hậu cũng muốn vui vẻ với con." Bạch Yêu Nhiêu cũng thầm vui mừng, tiểu tử này thật sự đã thông suốt rồi sao?

"Ta đã thành thân." Lời nói của Triệu Tử Tu khiến mọi người vốn đang rất nôn nóng náo động bỗng chốc trở nên yên tĩnh, Bạch Diên Nhi cũng làm đổ nước trong ly ra ngoài.

"Thành thân, ta còn chưa đồng ý cho Triệu Tử Tu thành thân, sao hân lại có thể nói mình đã thành thân, ta làm sao bây giờ?" Về chuyện này Bạch Diên Nhi vẫn thấy bán tín bán nghi, dù sao nàng cũng là tiểu thư khuê các, nữ nhân kia sao có thể so được với hân.

"Thành thân, con với ai?" Thật ra Triệu Thiên Dương đã đoán được nhưng vẫn hi vọng Triệu Tử Tu có thể tự miệng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Hân Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 177: Mặt rồng vui mừng

Edít: susublué

"Bạch Hiểu Tinh." Triệu Tử Tu không nói lời dư thừa, mà chỉ báo tên Bạch Hiểu Tinh một cách đơn giản.

"Đây cũng là điều kinh hi mà hôm nay ta muốn dâng cho phụ hoàng." Triệu Tử Tu biết Triệu Thiên Dương rất thích Bạch Hiểu Tinh, hiện tại rốt cục Bạch Hiểu Tinh cũng đồng ý thành thân với hắn, còn gì tốt hơn nữa.

"Được, được, hôm nay nghe được tin này ta thật sự rất vui mừng, các người thật sự rất tốt." Tiểu tử này lại âm thầm thành thân như vậy, nhưng như vậy cũng tốt, làm thế này thì sẽ không có quá nhiều người cản trở, trong lòng Triệu Thiên Dương cũng rất vui vẻ.

Nhưng Bạch Yêu Nhiều lại rất không thoải mái, hơn nữa thấy Bạch Diên Nhi không có khí chất đứng nhìn mình thì trong lòng lại nghĩ sao mình lại có thể bồi đường ra một người vô dụng như vậy.

Vốn đang muốn thừa dịp tiệc sinh nhật này khiến Hoàng đế vui vẻ chỉ hôn cho Triệu Tử Tu, nhưng hiện tại xem ra đã không còn kịp rồi.

Rốt cuộc Bạch Hiểu Tinh đã sử dụng chiêu trò gì mà có thể làm cho nam nhân một lòng một dạ với mình thậm chí không tiếc phải trả giá.

"Nhưng các người lên lút thành thân, làm hoàng tử Hoàng gia thì sao có thể lấy chuyện này ra đùa giỡn như vậy, ta thấy chuyện này không nên tính." Bạch Yêu Nhiều thẹn quá hóa giận nói, nói giỡn, diexdafilleeqysdoon bà ta còn chưa thừa nhận, vì sao hắn lại làm xong mọi chuyện như vậy.

"Ta cưới Tinh Nhi không phải vì muốn nâng làm vương phi của ta, ta chỉ muốn một thê tử mà thôi, vốn không cần phải phô trương lãng phí, hiện tại chúng ta đã chính thức là phu thê rồi." Triệu Tử Tu nhắc kệ những người khác nói thế nào, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn cho là như vậy.

"Hoàng thượng, người nhanh khuyên nhủ nhi tử của người đi, thành thân qua loa như vậy có phải là làm mất mặt mũi Hoàng gia chúng ta không, cưới một nữ nhân không rõ lai lịch, sau này mặt mũi Hoàng gia phải để ở đâu."

Triệu Tử Tu vốn chính là một quân cờ của Bạch Yêu Nhiều, hiện tại sao có thể để hắn muốn làm gì thì làm chứ.

"Phụ hoàng, mặc kệ thế nào, dù các người đồng ý hay không thì hôm nay ta cũng chiếu cáo thiên hạ, Lệ Vương ta đã có thê tử, hơn nữa sẽ mãi mãi không cưới ai khác, đời này chỉ có một thê tử, kính xin phụ hoàng làm chứng cho ta." Triệu Tử Tu không chỉ nói cho một mình Triệu Thiên Dương nghe mà là nói cho mọi người ở đây cùng nghe.

"Tử Tu ca ca, ta mới là vương phi của người, chẳng lẽ người không nhớ sao? Hoàng thượng đã chỉ hôn cho chúng ta, vì sao người lại kết hôn với một nữ nhân không rõ lai lịch như vậy, rốt cục nàng có tư cách gì mà giành vị trí của ta." Tuy rằng xung quanh rất yên tĩnh, nhưng Bạch Diên Nhi thật sự không chịu nổi nữa.

Ngày hôm qua cô cô còn đồng ý sẽ giúp nàng làm vương phi của Triệu Tử Tu, nhưng hiện tại nàng đã biến thành một kẻ qua đường.

"Từ khi người nói muốn gả cho thái tử thì chúng ta đã không còn quan hệ gì rồi, còn nữa, Bạch Hiểu Tinh không phải là nữ nhân không rõ lai lịch, nàng là nữ nhi của Bạch tướng quân, người hãy tôn trọng nàng một chút." Triệu Tử Tu nghĩ nếu không phải đang ở thọ yến thì hắn nhất định sẽ động thủ.

"Mọi chuyện đã định rồi thì cứ như vậy đi, Tử nhi kết hôn cũng là chuyện vui, nhưng nếu đã là nữ nhi của Bạch tướng quân thì việc thành thân cứ theo lễ nghi Hoàng gia mà làm, không thể để người nhà Bạch tướng quân chịu thiệt được." Triệu Thiên Dương nghĩ mặc kệ Triệu Tử Tu thành thân với ai, chỉ cần hắn cảm thấy hạnh phúc là được rồi.

"Nhưng Hoàng thượng." Bạch Yêu Nhiều vẫn rất không cam lòng, vì sao lại xảy ra chuyện như vậy, kế hoạch của mình cứ bị phá hư như vậy sao, làm không tốt thì đến lúc đó Bạch thừa tướng sẽ thật sự tức giận bà.

"Không có nhưng nhị gì nữa, hôm nay là ngày vui của hoàng nhi, đừng nói nhiều lời không may như vậy." Triệu Thiên Dương xoa huyết thái dương, nghe thấy giọng nói của Bạch Yêu Nhiều thì lại cảm thấy đầu vô cùng đau nhức, đã tâm của nữ nhân này càng lúc càng lớn.

"Vậy ta làm sao bây giờ?" Bạch Diên Nhi cảm thấy lúc này mình như một quân cờ bị vứt bỏ, chẳng lẽ sau này không ai muốn mình nữa sao.

"Diên Nhi, người yên tâm, dự định nhất định sẽ tìm cho người một như ý." Hoàng đế cũng không muốn gây ra chuyện gì không hay, nói thế nào thì Bạch Diên Nhi cũng là nữ nhi của Bạch thừa tướng, nhất định phải trấn an.

"Nhưng ta chỉ muốn gả cho Tử Tu ca ca." Bạch Diên Nhi vẫn không cam lòng nhìn Triệu Tử Tu, hi vọng lúc này hắn có thể đổi ý.

"Đủ rồi, Diên Nhi, chuyện này cô sẽ làm chủ cho người." Bên ngoài thì Bạch Yêu Nhiều nói những lời này cho Bạch Diên Nhi nghe, nhưng thật ra là nói

cho Triệu Từ Tu và Bạch Hiểu Tình nghe, ám chỉ bọn họ cũng sẽ không thể vui vẻ được lâu.

Nghe thấy Bạch Yêu Nhiều rống giận, mặc dù Bạch Diên Nhi vẫn thấy uất ức nhưng lại không dám nói ra.

"Lẽ vật này ta cũng rất thích, ha ha." Bạch Hiểu Tình là người mà hần xem trọng, có nàng đi theo Từ Tu thì nhất định có thể giúp hần tạo dựng sự nghiệp.

"Phụ hoàng, Tình Nhi còn có một lễ vật khắc tặng riêng cho người." Triệu Từ Tu biết lời mình nói có hiệu quả, trong lúc này, từ đầu đến cuối Bạch Hiểu Tình đều không đứng lên nói nửa câu, điều này chứng tỏ nàng đã giao hết cho hần.

"A, thì ra còn có kính hỉ, hôm nay hoàng nhi làm cho ta thật sự rất vui mừng, thật không ngờ trong lễ vật còn có lễ vật." Nghe thấy Bạch Hiểu Tình cũng đã chuẩn bị lễ vật cho mình thì Triệu Thiên Dương lại cảm giác nữ nhân này cũng rất chu đáo.

"Nhi tức (Con dâu) bái kiến phụ hoàng, chúc phụ hoàng phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn." Bạch Hiểu Tình nghe hiểu Triệu Từ Tu đang nhắc mình, hơn nữa còn nói tới lễ vật thì đây đúng là lúc thích hợp để dâng lên.

"Bình thân." Thấy Bạch Hiểu Tình vững vàng đứng chung với Triệu Từ Tu, Triệu Thiên Dương như thấy được bộ dáng dịu dàng của Uyển nhi năm đó đứng với mình, trong lòng lại dâng lên nhiều cảm xúc.

"Tạ ơn phụ hoàng." Bạch Hiểu Tình bái tạ một cái.

"Nghe hoàng nhi nói người cũng chuẩn bị lễ vật, trăm thật sự muốn xem thử một chút." Triệu Thiên Dương cười tủm tỉm nhìn nàng.

"Phụ hoàng, ta muốn giữ bí mật trước."

"Bây giờ để ta dâng một khúc nhạc cho ngài trước."

Nói xong thì thấy có người mang đàn tranh lên, Triệu Từ Tu cũng lấy ra một cây sáo trong tay áo.

Cứ như vậy một khúc nhạc cổ chúc mừng sinh nhật vui vẻ vang lên.

"Hay hay, khúc nhạc này chỉ có ở trên trời, thật sự rất êm tai, hơn nữa ca từ cũng rất hay." Khúc nhạc của Bạch Hiểu Tình làm Triệu Hán Dương cười ha ha, quả thực là một tặng vui mừng.

"Bánh ngọt đến đây." Cung nữ bưng một mâm điểm tâm lớn từ bên trong đi ra, mọi người đều bị cái bánh đó thu hút, diện*dafr;lle#quysdoOn vì nó trông rất xinh đẹp, mỗi một tầng đều cắm một ngọn nến.

"Chúc người sinh nhật vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ." Thấy bánh ngọt được đẩy đến thì Bạch Hiểu Tình liền hát lại khúc nhạc vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hần Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Ngự bút ban tặng

Edit: susubluu

"Tình nha đầu, đây là cái gì?" Thấy bánh ngọt được đưa vào, hoàng đế vui mừng đứng lên khỏi long ý, không ngồi yên được nữa.

"Đây là bánh ngọt, theo phong tục quê ta chỉ lúc sinh nhật mới có thể ăn, còn phải thối nển nữa, nó chứa một ước nguyện, điều ước lúc sinh nhật rất linh nghiệm." Bạch Hiểu Tình nói phong tục ở hiện đại ra, nghe thấy thế thì mọi người đều cảm thấy rất hiếu kỳ.

"Còn có chuyện này sao, sao tới bây giờ ta vẫn không hề nghe nói vậy." Đây là lần đầu tiên Triệu Thiên Dương biết mình còn có thể ước nguyện, nhiều năm như vậy, sau khi làm hoàng đế thì hần muốn gì có đó, diện*dafr;lle#quysdoon nên cũng trở nên vô cảm, cho tới bây giờ hần đều không hy vọng xa vời mình còn có thể ước nguyện.

"Ừ, chúng ta cùng nhau hát bài hát mừng sinh nhật cho người, người chỉ cần nhắm mắt lại ước là được rồi, còn nữa, điều ước này không thể nói ra, chỉ có một mình người được biết." Bạch Hiểu Tình biết lúc hoàng đế ước nguyện thì nhất định Bạch Yêu Nhiều ngồi bên cạnh sẽ hỏi.

Với sự am hiểu tâm lý người khác, hần làm hoàng đế nhiều năm như vậy, nhất định rất cô độc, tâm trạng cũng có phần giống nàng.

"Ha ha, hình thức sinh nhật này ta rất thích." Nói xong, hoàng đế liền nhắm mắt lại nghiêm túc cầu nguyện, còn về điều ước đó là gì thì không ai biết, trong lòng hoàng đế cũng có vài gửi gắm nhỏ nhỏ.

"Tốt lắm, bây giờ người chỉ cần một hơi thổi tắt hết những ngọn nến trước mắt là được rồi, như vậy thì ước nguyện của người sẽ nhanh chóng trở thành

hiện thực." Bạch Hiểu Tinh thấy hoàng đế giống một đứa bé nhắm mắt lại nghiêm túc cầu nguyện, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy chỗ cao không thể tránh khỏi gió lạnh, hẳn nhất định cũng bất đắc dĩ.

"Phù." Triệu Thiên Dương dùng sức thổi một hơi, tất cả ngọn nến đều đồng loạt tắt, Bạch Hiểu Tinh vỗ tay đầu tiên, lúc này Triệu Tử Tu cũng vỗ tay theo Bạch Hiểu Tinh, sau đó những người khác cũng đều vỗ tay theo bọn họ, thật giống như bọn họ cũng vui vẻ lây.

"Cung chúc Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Tất cả đại thần đều thật tâm chúc phúc hoàng đế, ở trong mắt bọn họ hoàng đế cũng là một người bình thường, hẳn cũng cần được quan tâm.

"Cám ơn mọi người đã làm nhiều thứ vì sinh nhật ta, ta thật sự rất cảm động." Triệu Thiên Dương cảm thấy kiếp này chỉ có lúc này mới là sinh nhật ý nghĩa nhất, trước kia những thứ này đều chỉ là hình thức mà thôi.

"Cám ơn người, Tinh nha đầu, hôm nay ta thật sự rất vui vẻ." Triệu Thiên Dương cảm thấy khóe mắt của mình có nước mắt, cảm giác ấm áp chỉ có khi ở cùng Uyển Nhi.

"Đây là chuyện con dâu như ta phải làm." Thật ra Bạch Hiểu Tinh đã sớm đoán được phản ứng của hoàng đế, nhưng thật không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy.

"Hôm nay thật rất vui mừng, nhất là Tinh nha đầu, bây giờ ta cũng muốn tặng cho người gì đó, người có thể tự mình lựa chọn." Bây giờ Triệu Thiên Dương thật sự rất vui mừng cho nên muốn thỏa mãn một ước muốn của Bạch Hiểu Tinh.

"Cám ơn Hoàng thượng, ta không có nguyện vọng gì đặc biệt, chỉ có một thỉnh cầu nho nhỏ thôi." Bạch Hiểu Tinh biết mình sắp đạt được mục đích rồi.

"Sao, người có thỉnh cầu gì nhanh nói ra đi, không biết nguyện vọng của ta lúc nào mới có thể thực hiện, nhưng mà hiện tại ta có thể giúp người thực hiện nguyện vọng của người, như vậy ta cũng cảm thấy rất vui vẻ." Triệu Thiên Dương cảm thấy như vậy cũng rất viên mãn.

"Khách điểm mới của ta sắp khai trương nên muốn xin Hoàng thượng cho ta một cái tên có được không?" Bạch Hiểu Tinh mỉm cười nhìn Hoàng thượng, nàng biết Hoàng thượng nhất định sẽ thỏa mãn nhu cầu của mình.

"Thì ra là yêu cầu này, rất đơn giản, người có ý tưởng gì chưa, hoặc là khách điểm của người thiên về cái gì?" Hoàng đế biết Bạch Hiểu Tinh là một người rất có cá tính, nếu hẳn tự tiện lấy một cái tên thì nhất định nàng sẽ không thích.

"Phụ hoàng, thật ra trong lòng nhi thần đã có một cái tên, nhưng là Tinh Nhi hi vọng phụ hoàng có thể tự mình viết ra." Giờ phút này Triệu Tử Tu biết đã đến lượt mình lên tiếng, biểu cảm rất uất ức.

"Ha ha, thì ra vị trí của ta ở trong lòng Tinh nha đầu còn quan trọng hơn cả Tử nhi, xem như hôm nay ta nhận được thêm sự kính hi thứ ba, thật sự rất vui vẻ." Tuy rằng biết nha đầu này đang dỗ mình, nhưng trong lòng hẳn vẫn rất vui, như vậy mới là gia đình ấm áp.

"Vậy hoàng nhi đã nghĩ ra tên gì rồi, ta cũng muốn nghe xem, bởi vì bây giờ ta cũng không thể nghĩ ra tên gì thú vị cả, ta nghĩ khách điểm của Tinh nha đầu nhất định sẽ rất khác biệt nên chắc chắn cũng muốn dùng một cái tên đặc biệt, nếu hoàng nhi nói ra thì ta sẽ viết."

"Tinh nha đầu, người nói xem ý của phụ hoàng như vậy có được không? Hiện tại Triệu Thiên Dương đã nhìn ra cục diện trước mắt rồi, nhất định là đôi phu thê này đã lừa hắn vào tròng.

Chẳng qua đây là lời nói dối thiện ý, Triệu Thiên Dương cảm thấy bản thân rất vui vẻ bị lừa.

"Tất cả theo ý phụ hoàng." Bạch Hiểu Tinh biết lúc này hoàng đế đã nhìn ra bản thân đang diễn trò, nhưng hẳn vẫn tình nguyện phối hợp thì chứng minh là mình đã dỗ hoàng đế rất vui vẻ.

"Như vậy đi hoàng nhi, người nói tên người nghĩ ra để ta xem xem, coi thử tên gì mới xứng với khách điểm của Tinh nha đầu." Triệu Thiên Dương hưng phấn muốn nghe thử tên của hắn đặt.

"Uyển Tinh cư." Triệu Tử Tu nói xong tên này thì nghe thấy có người tán dương, có người khinh thường, dù sao loại âm thanh nào cũng đều có.

"Tên này rất hay, nhất là chữ Uyển, thật sự rất tốt, dùng rất tài tình." Nghe thấy Triệu Tử Tu nói ra cái tên này thì Triệu Thiên Dương cảm thấy trong lòng mình có tiếng gì đó vang lên.

Là một cảm giác ấm áp đã lâu không thấy hay vẫn là một lời gửi gắm đây.

"Hoàng thượng, ta cảm thấy cái tên này không hợp với một khách điểm, ta thấy không tốt, ta không thích chữ Uyển này." Bạch Hiểu Tinh nghe thấy chữ Uyển thì trong lòng cũng rất không thoải mái, diện*đanf;llequysdoOn nhất là thấy Hoàng đế sau khi nghe xong lại vui vẻ như vậy, chứng tỏ trong lòng hẳn vẫn không thể quên được nữ nhân kia.

"Ta cảm thấy tên này rất tốt, rất tao nhã, không giống như mấy cái tên trong sách, hơn nữa trong cái tên này còn có tên của Tinh nha đầu." Triệu Thiên Dương không hề thấy kỳ lạ mà ngược lại còn cảm thấy tên này rất dễ nghe.

"Dù sao ta không cho người dùng tên này, ta không thích nghe thấy chữ Uyển." Bạch Hiểu Tinh biết trong lòng Triệu Thiên Dương vẫn không thể quên được nàng, cho nên trong lòng lại càng thêm khó chịu, sao mình lại phải chịu uất ức như vậy.

"Đủ rồi, đừng náo loạn nữa, ngày vui như vậy, Uyển Tinh cư, tên này thật sự rất tốt, người đầu, chuẩn bị bút, giấy, nghiền mực cho ta." Triệu Thiên Dương chuẩn bị tự mình đề bút viết tặng.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Khách điểm khai trương

Edit: susublu

"Hoàng thượng, tên này thật sự không thích hợp để buôn bán, dùng tên này nhất định sẽ lỗ vốn, ta khuyên người không nên dùng." Bạch Yêu Nhiều vẫn không cam lòng, trong lòng luôn muốn diệt trừ nữ nhân này, thật vất vả lắm nàng ta mới chết, vì sao bây giờ lại xuất hiện nữa.

"Mẫu hậu, thật ra ta và Tinh Nhi mở tiệm chỉ vì muốn chơi đùa, chắc cũng không kiếm được bao nhiêu tiền?" Triệu Tử Tu đã sớm biết nhất định Bạch Yêu Nhiều sẽ bác bỏ cái tên này.

"Đúng vậy, người xem hoàng nhi cũng vì tạo phúc cho dân, lúc trước Tinh nha đầu ra vào Vạn Xuân Các, người không đồng ý, bây giờ tốt hơn rồi, bọn họ muốn khai trương khách điểm, điều này cũng là cùng hòa đồng với dân, ta không cảm thấy có gì không tốt." Trong lòng Triệu Thiên Dương bắt đầu khó chịu, cảm thấy Bạch Yêu Nhiều đang cố tình gây sự, chỉ là một cái tên mà thôi.

"Vậy nô tì thay hoàng nhi cảm ơn Hoàng thượng tự tay ban chữ." Bạch Yêu Nhiều biết nếu mình còn nhiều lời thì nhất định hoàng đế sẽ không kiên nhẫn, nàng đã ở cùng hoàng đế nhiều năm, mỗi một biểu cảm và từ ngữ của hắn có ý gì thì nàng đều biết.

Nếu lúc này nàng còn náo loạn thì nhất định hắn sẽ tức giận vì mình nhiều lời, như vậy sau này nhất định sẽ không bị nàng dụ dỗ nữa.

"Hôm nay vui như thế, trăm nhất định phải chè chén thoải mái." Triệu Thiên Dương viết xong mấy chữ rồng bay phượng múa rồi để bọn thái giám cầm đi đóng khung, đợi đến khi khách điểm mới khai trương thì nhất định hắn phải tự mình mang đến đó.

Mọi người đều muốn ngăn cản hắn, bởi vì hoàng đế xuất cung thì sẽ dễ gặp thích khách hoặc khiến cho dân tình xôn xao, nhưng Bạch Hiểu Tinh nghĩ có hoàng đế đến cổ động thì nhất định sẽ rất tốt.

Đến lúc đó nàng cũng có năng lực bảo vệ tốt hoàng đế.

"Tinh Nhi, hôm nay nàng thật sự rất lợi hại, có thể dỗ cho phụ hoàng vui vẻ như thế, đã lâu rồi ta không thấy người vui mừng như vậy, xem ra nhất định khách điểm của nàng sẽ buôn bán đắt hàng." Triệu Tử Tu thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh lại kiểm soát mọi thứ tốt như vậy, trong lòng cảm thấy cực kỳ tự hào.

Nhưng có vài việc người này vui mừng thì người khác sẽ bức bối, bên này Thái tử và Thành vương đều cảm thấy bị uy hiếp, dĩ nhiên là vậy bởi vì khách điểm của Bạch Hiểu Tinh khai trương ở gần khách điểm của bọn họ, nói vậy nhất định sẽ ảnh hưởng đến công việc buôn bán của hắn.

Còn Bạch Diên Nhi thì lại cảm thấy cuộc sống của mình rơi vào tuyệt vọng, trong lòng nàng luôn nhận định Triệu Tử Tu là phu quân tương lai của mình, bây giờ không những vị hôn phu này cưới người khác mà còn nói sau này sẽ không bao giờ cưới nữ nhân khác, vậy thì nàng làm sao bây giờ?

"Tử Tu ca ca, huynh không thể đối xử với ta như vậy, huynh là của ta." Bạch Diên Nhi nhìn Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tinh ân ái thì trong lòng thật sự cảm thấy khó chịu, liên tục uống từng ly rượu vào bụng, chỉ hy vọng trước mắt chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại thì Bạch Hiểu Tinh sẽ biến mất.

"Ta nói Diên Nhi muội muội này, nếu Tử Tu đã không muốn người thì thành Vương phủ của ta còn thiếu một sườn phi, ta không để ý giao nó cho người đầu." Giờ phút này tâm trạng Thành vương Triệu Tử Việt rất khó chịu, nhưng nhìn thấy Bạch Diên Nhi sa sút thì nhìn không được bắt đầu bỏ đá xuống giếng.

"Cút qua một bên, chỉ bằng người mà cũng xứng với ta sao?" Lúc này tâm trạng Bạch Diên Nhi rất kém, cũng rất nóng nảy, vừa khéo Thành vương lại tự gây sự, Bạch Diên Nhi vốn không thêm đề hấn vào mắt, ở trong mắt nàng chỉ có Lệ Vương, người có thể trở thành Hoàng đế.

"Người bị chồng ruồng bỏ, người ta đã không cần người nữa, người nhìn xem bọn họ ân ái thế nào, người còn giả bộ thanh cao cái gì, người cần nhắc đi theo ta đi, loại người như người đi ra ngoài đường cũng chẳng có ai muốn." Bị mất mặt trước mặt Bạch Diên Nhi nên hắn mới thẹn quá hóa giận.

Cũng chế giễu Bạch Diên Nhi, trong lòng lại nghĩ nữ nhân thật sự đã bị quý nhập, Triệu Tử Tu có gì tốt, cũng chỉ là một Vương gia nhỏ thôi, có thể so sánh được với thái tử ca ca của hắn sao, nhưng nữ nhân này lại luôn một lòng một dạ muốn gả cho Triệu Tử Tu.

"Chuyện của ta không tới phiên người quản, Thành vương điện hạ." Bạch Diên Nhi thật sự đã chịu đủ nhục nhã rồi, thấy Triệu Tử Tu ngoan ngoãn phục tùng Bạch Hiểu Tinh thì trong lòng thật sự hận không thể đi lên cho Bạch Hiểu Tinh một bạt tai, nhưng lại ngại Hoàng hậu cô cô ở đây nên nàng đành phải nhẫn nại.

"Hoàng đệ, chúng ta uống rượu của chúng ta, có người tình nguyện khiến bản thân bị khinh thường, vì sao chúng ta lại phải làm chuyện rành rồi." Thấy Bạch Diên Nhi gương mặt múa vuốt, Triệu Từ Hằng lại rất bình thản, thật ra nếu thật sự cưới Bạch Diên Nhi thì cũng có lợi với hắn.

Hiện tại vì chuyện của Bạch Diên Nhi, Hoàng hậu và nhà mẹ đẻ của nàng cũng sẽ náo loạn, nếu hắn cưới Bạch Diên Nhi thì Bạch thừa tướng sẽ lựa chọn dựa vào mình, đến lúc đó khi chính thức tranh đoạt ngôi vị thì hắn vẫn có phần thắng.

Hiện tại Bạch Diên Nhi còn đắm chìm trong sự phản bội của Triệu Từ Tu, vẫn không tiện xuống tay, Triệu Từ Hằng nghĩ dù sao cũng phải cưới Vương phi, cứ cưới Bạch Diên Nhi về bỏ trong nhà là được, đợi đến khi nàng cùng đường thì tự nhiên sẽ đi tìm hắn.

"Từ Tu, bỗng nhiên ta có linh cảm nên ta muốn về Vương phủ trước." Nhìn cảnh tượng này bỗng nhiên Bạch Hiểu Tinh lại nghĩ ra ý tưởng mới cho Cửu Trọng lâu, vì thế muốn nhanh chóng viết ra.

Vì muốn chạy nhanh về phủ nên tuy bây giờ yến hội đã sắp kết thúc nhưng Bạch Hiểu Tinh thật sự không muốn chờ đợi dù chỉ là một phút.

"Phụ hoàng, thân thể Tinh Nhi có chút không thoải mái, ta muốn đưa nàng về Lệ Vương phủ." Triệu Từ Tu cũng không thích buổi tiệc này, cảm thấy bữa tiệc này quá phù phiếm.

"Được, Tinh nha đầu không thoải mái thì mau về sớm một chút để nghỉ ngơi đi, dưỡng thân thể cho khỏe, sớm sinh cho ta một Hoàng tôn béo mập." Hôm nay Triệu Thiên Dương cũng thật sự rất vui vẻ, niềm vui phát ra từ trong tim.

"Chúng ta sẽ nỗ lực." Trong lòng Triệu Từ Tu cũng nở hoa, thật ra hắn mong muốn một đứa bé hơn bất cứ ai, như vậy thì có thể buộc chặt Bạch Hiểu Tinh bên người.

"Sớm như vậy đã về, đệ đệ, đệ muội chẳng lẽ hai người không muốn uống một chút sao." Triệu Từ Hằng đã sớm nhìn ra bọn họ muốn đi, dienxxDafilleQuysdoon vì thế làm bộ thuận tiện đứng lên, cố ý ngáng chân bọn họ.

Xem ra hôm nay không quá rối rắm thì tối hôm nay sẽ không ngủ được.

"Chẳng lẽ còn muốn ta ngồi xem trò khi của người thất bại, trò xiếc kia của người nên dành cho Phượng Cơ của người đi, với chỉ số thông minh của người sao có thể biết thủy tinh có giúp ngủ ngon." Ngay từ đầu thấy thái độ giờ trò Bạch Hiểu Tinh đã biết cái này xuất xứ ở đâu.

Thật ra Bạch Hiểu Tinh cũng không hề muốn đề ý đến Thái tử, mọi người đều vì bản thân mình, chỉ cần hắn không gây sự với mình thì sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Người biết hết rồi?" Thái tử vốn muốn Bạch Hiểu Tinh nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, nhưng thật không ngờ lúc vừa đi lên thì hắn đã bị nàng nhìn thấu.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Khách điểm thật sự có quý

Edit: susublu

"Muốn người không biết trừ khi mình đừng làm, chuyện người và Phượng Cơ cấu kết với nhau cả thành đều biết, chẳng lẽ ta lại không biết sao?" Bạch Hiểu Tinh đã sớm biết nguyên nhân trong đó, chỉ là không tìm được cơ hội để nói thôi, bây giờ người này tự đưa đến cửa, chẳng lẽ nàng còn không bảo mồn khí thể hăng hái của hắn.

"Chúng ta chỉ là hợp tác." Triệu Từ Hằng chột dạ nói, thật ra lúc trước khi Phượng Cơ tìm đến hắn, hắn cũng không dám tin nàng ta lại thật lòng muốn đầu quân cho mình, nhưng chuyện nàng ta đã trở thành nữ nhân của mình thì không phải là giả.

"Là hợp tác làm ăn hay là hợp tác thân thể đây." Vốn dĩ Triệu Từ Tu chỉ nghe nói Phượng Cơ đã đầu quân cho thái tử dựa vào điều kiện mà lúc trước nàng đặt ra với hắn.

Thật ra chỉ cần là nam nhân thì đều cảm thấy vụ mua bán này có lời. Không chỉ có thể kiếm tiền mà còn có mỹ nhân ngã vào lòng thì vì sao lại không làm, nhưng đối với Triệu Từ Tu mà nói thì đây là một loại hình tra tấn.

"Hợp tác thì từ lâu của nàng sẽ là của ta, điểm phúc đưa tới cửa vì sao lại không cần." Nhất là đối với người không tìm không phải như Triệu Từ Hằng thì sẽ không phí phạm lợi ích này.

"Thật ra nàng cũng từng muốn đầu quân cho ta, nhưng cái kiểu đưa đến cửa như vậy ta không cần, ta thích tự mình đi làm hơn." Nói xong Triệu Từ Tu hôn lên má Bạch Hiểu Tinh một cái trước mặt thái tử, không hề kiêng dè Triệu Từ Hằng chút nào.

Bạch Hiểu Tinh biết Triệu Tử Tu cố ý làm cho Triệu Tử Hằng xem cho nên cũng không làm gì cả, nếu như là bình thường thì nhất định đã sớm cho hắn một bạt tai rồi.

"Hừ." Triệu Tử Hằng thấy cảnh tượng này thì không biết nên nói gì nên liền vung tay áo bỏ đi.

"Sau này không được chạm vào ta trong những tình huống như vậy, nếu không chỗ nào của chàng chạm vào ta thì ta sẽ cắt chỗ đó của chàng." Nhìn thấy Triệu Tử Hằng bỏ đi thì Bạch Hiểu Tinh liền hung tợn nói.

"Đã biết, phu nhân của ta." Thấy Triệu Tử Hằng rất tức giận bỏ đi, trong lòng Triệu Tử Tu thật sự rất vui vẻ, diện mạo của hắn so với việc đánh thắng một trận chiến còn vui vẻ hơn.

"Vừa rồi nàng nói bỗng nhiên nàng có linh cảm, là linh cảm gì, ta cũng muốn biết." Lúc chưa lên xe ngựa, Triệu Tử Tu bỗng nhiên cảm thấy hứng thú với linh cảm của Bạch Hiểu Tinh cho nên vừa lên xe ngựa liền bắt đầu hỏi.

"Tạm thời giữ bí mật." Bạch Hiểu Tinh nói đến đây liền nhắm mắt lại trông như đang nghỉ ngơi, thật ra lúc này Bạch Hiểu Tinh đang suy xét một chuyện.

"A" Một tiếng thét chói tai phá vỡ sự yên tĩnh trong xe ngựa, Bạch Hiểu Tinh lập tức cảnh giác.

"Chuyện gì?" Triệu Tử Tu vội vàng thò đầu ra ngoài dò hỏi.

"Không biết, hình như tiếng hét vang lên từ phía trước." Người lái xe cũng vội vàng dừng xe lại vì ngựa bị kinh sợ.

"Phía trước không phải là khách điểm của chúng ta sao." Nơi này cách khách điểm của bọn họ không xa, hình như tiếng thét chói tai kia truyền tới từ hướng đó, chẳng lẽ khách điểm của mình đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Chúng ta qua đó xem." Triệu Tử Tu cũng có chút lo lắng vì thế liền hỏi ý kiến Bạch Hiểu Tinh xem có muốn qua đó xem thử không.

"Ừ" Bạch Hiểu Tinh có dự cảm, âm thanh kia nhất định có liên quan đến khách điểm của mình.

"Ảnh nhị, người đi trước xem thử có chuyện gì." Triệu Tử Tu dùng giọng thật trầm nói.

"Dạ. Chủ nhân." Ngoài xe vang lên một tiếng đáp lại rồi một lát sau liền không còn tiếng gì nữa.

"Khởi bẩm chủ nhân, là khách điểm xảy ra chuyện, người gõ mõ đêm canh giờ bị dọa ngất xỉu." Ảnh nhị nói xong liền biến mất trong bóng đêm.

"Dọa ngất xỉu?" Chẳng lẽ khách điểm đó thật sự có ma?" Bạch Hiểu Tinh cho rằng mình nghe lầm, không thể nào có ma cỡ gì được.

"Vừa rồi ảnh nhị nói người gõ mõ đêm canh giờ bị dọa ngất xỉu, không là chuyện ma quỷ gì, đừng nghĩ nhiều như vậy." Triệu Tử Tu không tin ma quỷ.

"Mặc kệ thế nào, chúng ta hãy đến phía trước xem thử coi là người hay là quỷ." Bạch Hiểu Tinh rất bình tĩnh nói, lúc này nàng không tin mấy chuyện hoang đường như vậy.

"Đến khách điểm." Đến lối rẽ thì Triệu Tử Tu dặn dò đi qua khách điểm, mã phu liền vội vàng đổi hướng.

Khi đến nơi thì thấy có một người nằm ở cửa khách sạn, nhìn cách hắn ăn mặc hẳn là có tài hoa không giống như người đi gõ mõ đêm canh giờ.

Bạch Hiểu Tinh nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa, tiến lên xem thử coi hắn bị cái gì.

"Hình như là bị dọa ngất đi, còn thở nên vẫn còn sống." Bạch Hiểu Tinh thăm dò hơi thở thì cảm thấy vẫn còn thở.

"Vì sao hắn lại ngất bên ngoài khách điểm của chúng ta?" Triệu Tử Tu cảm thấy kỳ quái.

"Không biết, đưa về trước đi." Bạch Hiểu Tinh nói xong liền nhìn ra phía sau khách điểm, nàng luôn cảm thấy bên trong có một đôi mắt nhìn chằm chằm mình nên rất muốn vào xem thử.

"Nàng đang nhìn cái gì, có phải nàng cũng có suy nghĩ giống ta không?" Triệu Tử Tu thấy Bạch Hiểu Tinh nhìn chằm chằm ra phía sau khách điểm thì trong lòng cũng có một nghi vấn lớn, thật ra Triệu Tử Tu cũng cảm giác có một đôi mắt nhìn chằm chằm vào mình.

"Chàng có ý kiến gì?" Chẳng lẽ không phải nàng ảo giác, chẳng lẽ bên trong thật sự có cái gì đó sao?

"Bên trong có cái gì đó, ta cảm giác có người luôn nhìn chúng ta." Triệu Tử Tu cũng rất muốn vào xem.

"Có quỷ, có quỷ." Tên mã phu (1) vốn đang im lặng không biết nhìn thấy cái gì mà đột nhiên trở nên rất điên cuồng, ngay cả ngựa đi theo cũng kinh sợ, bất an hí lên.

(1) Mã phu: người chăn ngựa

Hắn cũng nhanh chóng chạy ra phía trước, Bạch Hiểu Tinh thấy một cái bóng trắng nhẹ nhàng đi qua, diện mạo của hắn so với việc đánh thắng một trận chiến còn vui vẻ hơn.

tiện ra quần, hơn nữa ám vệ ẩn náu từ một nơi bí mật gần đó cũng đều nhảy ra ngoài chuẩn bị bảo vệ Lệ Vương.

Nhưng ám vệ vốn không bắt được cái bóng trắng kia thì nó đã biến mất.

"Các người lui xuống đi, ta muốn nhìn xem nơi này có yêu ma quỷ quái gì, dám tác quái trước khách điểm của ta." Dám làm loạn dưới mí mắt mình, lá gan của người này cũng quá lớn, Bạch Hiểu Tinh biết hôm nay phải giải quyết cho xong chuyện ma quỷ này.

"Ta cũng muốn nhìn xem là ai lớn gan làm loạn ở đây." Dù sao bây giờ là buổi tối, Triệu Tử Tu nghĩ nếu mình sử dụng võ công thì cũng không sao.

Giờ phút này khách điểm đột nhiên có một làn gió kỳ lạ thổi qua, tất cả mọi người đều cảm thấy cả người không thoải mái.

"Vào xem thử, ta muốn xem coi là quỷ quái phương nào." Chưa từng gặp qua loại chuyện kỳ lạ như vậy, Triệu Tử Tu vốn không tin tưởng quỷ thần.

Hơn nữa Bạch Hiểu Tinh nói thái tử luôn muốn mua lại khách điểm này nhưng không thành, sau này liền bắt đầu có tin đồn là có ma nhưng chưa từng có ai gặp qua ma quỷ, hôm nay vừa khéo lại để bọn họ bắt gặp.

Lúc này Bạch Hiểu Tinh lại không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Là người? Hay là quỷ

Edit: susubluu

"Ừ." Bạch Hiểu Tinh lên tiếng đáp rồi liền chuẩn bị cùng Triệu Tử Tu đi vào.

"Chủ tử, bên trong có nguy hiểm." Ám vệ đầu quỷ trên mặt đất không hy vọng Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tinh đi vào, họ sợ hai người sẽ gặp nguy hiểm.

"Các người chỉ cần âm thầm bảo vệ là được rồi." Bên ngoài bỗng chốc tập trung nhiều người vây quanh khách sạn, cho dù là có quỷ thì nhìn thấy nhiều người cũng sẽ bị dọa sợ chết khiếp.

"Chúng ta sẽ tự xử lý, chỉ là vài tên trộm vặt thôi." Theo như bóng trắng vừa rồi thì nhất định không phải là ma quỷ gì mà chỉ là một con người thôi.

"Khinh công người đó chắc là rất tốt." Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu đoán, vừa khéo khinh công của Triệu Tử Tu cũng rất tốt, lúc này bọn họ thậm chí muốn âm thầm tự tay giải quyết cho xong chuyện này.

"Dạ." Tốc độ của ám vệ rất nhanh, sau khi đồng ý thì liền nhanh ẩn nấp trong bóng tối.

"Chúng ta đi vào trong, lát nữa nàng hãy đứng phía sau ta." Triệu Tử Tu đứng vững phía trước Bạch Hiểu Tinh, diễn đạt hi vọng Bạch Hiểu Tinh có thể trốn sau lưng mình, hẳn không muốn nàng bị thương.

"Ta là hộ vệ của chàng." Lúc này Bạch Hiểu Tinh chỉ nghĩ muốn bảo vệ Triệu Tử Tu cho tốt, làm sao có thể để Triệu Tử Tu bị thương được chứ.

"Nhưng nàng là phu nhân của ta, cũng là nương đưa con tương lai của ta." Chưa gì Triệu Tử Tu đã coi Bạch Hiểu Tinh là bạn đời của hắn, hắn không cho phép nữ nhân của mình bị tổn thương.

"Ừ." Giờ phút này Bạch Hiểu Tinh không có lý do gì tranh đấu với hắn, đúng vậy, hắn chính là phu quân của mình, tương lai sẽ là người ở với nàng đời đời kiếp kiếp.

Bên trong khách điểm rất tối, chung quanh đều rất yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào, lúc này đang là giữa hè, nhưng căn phòng lại rất lạnh, Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu nhìn không được rùng mình một cái.

Bạch Hiểu Tinh lấy ra một mồi lửa trong cổ tay áo của mình, làm sát thủ thì trên người nàng thường xuyên mang theo những vật dụng cần thiết.

Sau khi thấp sáng đèn, mọi thứ trong phòng vẫn giống như ban ngày, cũng không có gì đặc biệt, rốt cục là cái gì mà lại có thể hù dọa tên đếm canh giờ đó ngất xỉu, còn dọa mã phu tiểu ra quần.

"Hu hu hu..." Lúc hai người đang vắt óc suy nghĩ thì trong phòng liền vang lên tiếng khóc đứt quãng của nữ nhân làm cho người ta cảm thấy nổi gai ốc.

"Ai, là ai ở bên trong, đừng có ở trong này giả thần giả quỷ, cho tới bây giờ ta đều không tin trên đời này có quỷ." Âm thanh này nghe rất âm u bay bổng, cảm giác như không phải âm thanh của người sống nhưng Bạch Hiểu Tinh là ai, âm thanh như vậy vừa nghe đã biết là tiếng người.

Nhưng âm thanh đó vẫn đứt quãng như cũ, hình như là vang lên từ phòng trên lầu.

"Chúng ta lên lầu xem thử, hình như nó phát ra từ trên lầu." Triệu Tử Tu dựa vào thính giác nhạy bén của mình mà cảm nhận được giọng nữ nhân này xuất phát từ lầu trên.

Mặc kệ đó là quái vật gì, cho dù là địa ngục, Triệu Tử Tu cũng đã hạ quyết tâm cùng xông vào với Bạch Hiểu Tình.

"Ừ." Bạch Hiểu Tình giờ ngọn lửa lên chuẩn bị đi lên trên, nhưng phía trên lại có quá nhiều khói bay ra.

"Chàng có sợ không?" Sương khói này đã che lấp cả cầu thang, lúc này Bạch Hiểu Tình lại nắm lấy tay Triệu Tử Tu đang chuẩn bị đi lên lầu, thật sự lo lắng hồi hấn, nàng không muốn dẫn một vị hoàng tử vào vòng nguy hiểm đâu.

"Ta sợ mấy thứ này từ khi nào vậy, ta cũng muốn nhìn xem là ma quỷ nào dám phá khách điểm của chúng ta." Không phải là trước kia Triệu Tử Tu chưa từng trải qua chuyện này, hẳn vốn dĩ không còn biết sợ nữa, đã trải qua bao nhiêu mưa máu gió tanh, trong tay lại không biết đã dính bao nhiêu máu tươi.

"Ừ." Triệu Tử Tu nắm chặt tay Bạch Hiểu Tình chuẩn bị đi lên phía trên.

Nhưng bọn họ càng lên cao thì tiếng khóc của nữ quý gia lại càng nhỏ đi, cảm giác như có như không.

"Hình như âm thanh kia mất rồi." Bạch Hiểu Tình đã không còn nghe thấy tiếng khóc kia nữa, vì thế quay đầu lại hỏi xem Triệu Tử Tu có còn nghe thấy nữa hay không.

"Hình như ta cũng không nghe thấy nữa." Triệu Tử Tu nín thở lắng tai nghe, có vẻ như một chút hơi thở cũng không có.

"Xem ra người này võ công rất cao cường, chúng ta lại còn không cảm giác được hơi thở của hắn." Chỉ cần có người ở gần thì hẳn sẽ biết nhưng bây giờ bọn họ lại không cảm nhận được hơi thở nào.

"Chúng ta đi vào trong xem thử, vừa rồi âm thanh đó vang lên từ bên trong." Bạch Hiểu Tình đi thẳng vào trong theo trí nhớ.

"Hình như sương khói nơi này càng lúc càng dày đặc." Triệu Tử Tu đứng ở trong sương khói cảm thấy sắp không nhìn thấy được chân mình nữa, nếu có người đánh lên từ bên dưới lên thì nhất định sẽ rất khó đề phòng.

"Nắm chặt tay ta." Triệu Tử Tu nắm chặt lấy tay Bạch Hiểu Tình, giờ phút này điều hắn sợ nhất chính là không nắm được tay người mình yêu.

Nhưng Triệu Tử Tu liệu mạng nắm lấy tay Bạch Hiểu Tình thì bsong hình nàng càng trở nên mờ ảo, ở trong sương khói bóng dáng càng lúc càng mờ nhạt.

"Tình Nhi, Tình Nhi." Triệu Tử Tu khua tay nhưng vẫn không thấy Bạch Hiểu Tình đâu.

"Tử Tu, Tử Tu." Bạch Hiểu Tình vốn cảm nhận được tay mình vẫn còn bị Triệu Tử Tu nắm, nhưng lại phát hiện sương khói quá dày nên không nhìn thấy bóng dáng hắn đâu.

"Công tử, xin ở lại." Lúc Triệu Tử Tu sốt ruột tìm Bạch Hiểu Tình thì có một giọng nói nữ tính vang lên sau lưng Triệu Tử Tu.

"Cái này gọi là người quý khác biệt, người và ta không phải người cùng một thế giới, đừng gọi ta như vậy." Thì ra bây giờ đã bắt đầu giờ trò, Triệu Tử Tu biết chủ nhân giọng nói này nhất định không phải quý, hơn nữa hẳn có thể cảm nhận được hơi thở của người này.

"Ta là người không phải là quý, không tin ngươi sờ thử đi." Nói xong, một đôi tay mềm mại liền chạm vào cánh tay Triệu Tử Tu.

"Ta muốn xem thử coi ngươi là người hay là quý." Triệu Tử Tu cảm nhận được bàn tay đó là của người cho nên dùng sức kéo một cái, nàng ta thuận thế nằm vào trong lòng Triệu Tử Tu.

Triệu Tử Tu thật sự muốn nhìn mặt của nữ nhân này vì thế nên liền kéo mặt nàng qua nhưng vừa nhìn thấy thì Triệu Tử Tu lại sợ tới mức đẩy nàng ta xuống đất.

Trong hốc mắt nàng ta lại có viên ngọc, khuôn mặt đều bị hủy nát, thật sự rất ghê tởm, hơn nữa cần cổ lại bị méo, diẽnxdafillequysdoon nếu người bình thường nhìn thấy nhất định sẽ lập tức bị dọa hồn mê.

"Ha ha, ha ha, ngươi nhìn xem ta là người hay là quý." Bị Triệu Tử Tu ném xuống đất nên hơi tức giận, ngược lại hét ầm lên làm lỗ tai Triệu Tử Tu cũng sắp điếc theo.

"Ngươi có phải quý hay không ta không cần biết, nhưng hôm nay ngươi vào khách điểm cản trở con đường phát tài của ta cho nên hôm nay ngươi bắt buộc phải chết.

"Ta có chết hay không thì phải xem thử ngươi có bản lĩnh không đã." Nữ nhân kia khinh thường nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Âm mưu chuyện ma quái

Edit: susubluu

"Muốn chết." Ở trong mắt người thường thì nữ nhân này là quý, nhưng Triệu Tử Tu biết nàng ta chỉ là người sống sờ sờ thôi.

"Ta thấy ngươi muốn chết rồi." Vốn dĩ bộ dạng của nàng đã rất dọa người rồi nhưng khi biến sắc thì lại càng dọa người hơn, Triệu Tử Tu thật sự không muốn nhìn thấy.

"Người giả dạng ma quỷ trong khách điểm mấy ngày nay là người đúng không." Trước khi ra tay Triệu Tử Tu cảm thấy có một số việc vẫn nên hỏi cho rõ ràng.

"Đúng vậy, ta cảm thấy bây giờ mấy chuyện này đã không còn quan trọng nữa bởi vì ngươi cũng sẽ lập tức biến thành âm hồn dã quỷ trong khách điểm này thôi." Nói xong nàng ta rút một thanh trường kiếm từ trong tay áo ra đâm về phía Triệu Tử Tu.

"Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó." Triệu Tử Tu hừ lạnh một tiếng rồi tránh được trường kiếm của nàng ta.

Triệu Tử Tu rút thanh nhuyễn kiếm cột trên eo xuống ngăn cản từng đòn công kích của nữ tử, hiện tại vẫn chưa đến mức hấn phải ra tay với nàng ta, bởi vì hắn muốn bắt sống.

Nữ quỷ thấy tập kích một lần không thành công nên liền vội lùi về phía sau rồi dồn hết toàn bộ sức lực đâm về phía Triệu Tử Tu, lần này Triệu Tử Tu vừa né vừa đâm về phía nàng.

Nhưng bởi vì là nhuyễn kiếm nên thanh kiếm không trực tiếp đâm trực diện vào nàng ta mà lại uốn một vòng tập kích ra sau lưng.

Nữ tử kia không dám tin vào hai mắt mình, Lệ Vương biết võ công, không phải đồn rằng hắn không biết võ sao?

"Trông ánh mắt của ngươi thì có lẽ đã thấy được điều không nên thấy rồi, ta nghĩ ngươi sẽ thật sự phải biến thành nữ quỷ." Triệu Tử Tu biết chỉ cần hắn ra tay thì nhất định không thể để nàng ta sống, tuyệt đối không thể để cho người khác biết hắn biết võ công.

"Ngươi biết võ công?" Lúc nàng ta bị Triệu Tử Tu chế phục thì đây là câu duy nhất mà nàng ta nói, sau đó cũng biết rằng mình nhất định sẽ thua, biết mình chỉ có con đường chết, bây giờ còn giãy dụa làm gì.

"Tử Tu, Tử Tu" Vì nàng ta bị khống chế cho nên sương khói cũng giảm bớt đi không ít, dienxfafneequysdoon lúc này Bạch Hiểu Tinh lại tìm được Triệu Tử Tu, hơn nữa thấy Triệu Tử Tu đã bắt được một nữ nhân.

"Nàng ta là ai?" Bạch Hiểu Tinh rất hiếu kỳ nói, nữ nhân này là quý khách điểm sao?

"Quý, có muốn xem bộ mặt thật của nàng ta không?" Triệu Tử Tu đã sớm biết nàng ta mang mặt nạ da người cho nên cũng biết bộ mặt thật của nàng ta cũng không giống quý dọa người như vậy.

Không đợi Bạch Hiểu Tinh nói Triệu Tử Tu đã xé mặt nạ của nàng ta ra, để lộ một gương mặt thanh tú.

"Là ngươi?" Bạch Hiểu Tinh nhận ra nàng ta, thật ra nàng ta luôn đi theo bên cạnh mình.

"Là ta thì thế nào?" Nữ nhân kia chỉ là một tiểu nha đầu, lúc ấy Bạch Hiểu Tinh thấy nha đầu này lanh lợi nên có ý bồi dưỡng nàng ta, thì ra nàng ta lại chính là quý trong khách điểm này, xem ra bất cứ lúc nào bên cạnh nàng cũng đều có cơ sở ngầm.

"Ai phải ngươi tới?" Bạch Hiểu Tinh biết nàng ta sẽ không nhàm chán đến nỗi suốt ngày hóa trang giả quý ở đây.

"Không có ai phải ta tới, là chính ta muốn phá chuyện làm ăn của ngươi." Sao nàng ta có thể ngốc nghếch khai chủ tử của mình ra, không chừng chủ tử sẽ đến cứu nàng bởi vì nàng còn có tin tức quan trọng muốn nói cho chủ tử biết.

"Một mình ngươi giả quý chơi rất vui sao?" Bạch Hiểu Tinh cảm thấy buồn cười với hành vi này của nàng, cho rằng nàng và Triệu Tử Tu là đồ ngốc sao.

Nhưng sau khi nói xong câu đó thì nàng ta cũng không nói chuyện nữa.

"Nếu ngươi nói với ta chủ nhân của ngươi là ai thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi, nếu không thì ta sẽ rạch nát khuôn mặt của ngươi ra." Đợi nửa ngày thấy nàng vẫn không nói một câu, Bạch Hiểu Tinh lấy con dao tùy thân ra đặt ở trên mặt nàng uy hiếp.

"Ta sẽ không nói cho các ngươi biết cái gì hết." Cho dù là bị dao nhỏ lạnh lẽo kề sát mặt nàng cũng vẫn không để lộ là ai sai nàng đến đây.

"Ngươi thật sự không nói." Bạch Hiểu Tinh gia tăng lực đạo đè sát dao nhỏ vào mặt nàng, giống như chỉ cần hơi chút dùng một chút lực nữa thì con dao

sẽ cắt sâu vào làn da mịn màng của nàng.

Mặc dù là như vậy nhưng nàng ta vẫn xoay đầu qua hướng khác, vốn không hề có ý muốn nói.

"Ngươi nghĩ rằng ta là người lương thiện sao?" Nhìn thấy nàng ta ngang bướng thì Bạch Hiểu Tinh dùng sức, trên khuôn mặt của nàng ta liền chảy một dòng máu tươi xuống.

"A" Nữ nhân kia cảm thấy mặt mình thật sự có dòng chất lỏng nóng nóng chảy xuống, dùng tay sờ thì liền phát hiện đó là máu tươi, lập tức hét âm lên, trong cái khách điểm tối đen như vậy có một giọng nữ nhân thét chói tai như vậy thì thật sự rất khủng bố, trong phạm vi mười dặm không ai dám đến gần.

"Ngươi nói hay không nói, nếu ngươi không nói thì ta sẽ tiếp tục rạch thêm." Triệu Tử Tu đã từng chứng kiến thủ đoạn của Bạch Hiểu Tinh, nàng không hề nhu hòa như vẻ bề ngoài.

Tuy rằng cảm thấy trên mặt vừa nóng vừa đau, nhưng nàng ta vẫn ngang bướng như cũ, không chịu nói chuyện, chỉ ôm mặt mình trừng mắt nhìn Bạch Hiểu Tinh.

"Ngươi thật sự không muốn nói." Bạch Hiểu Tinh vốn không thêm để ý, nàng ta không muốn nói vậy thì để cho nàng tiếp tục chịu khổ, vì thế cầm lấy dao nhỏ rạch khắp nơi trên mặt nàng.

"A, a, ngươi giết ta đi, cho ta chết thoải mái đi." Nữ nhân che mặt mình, mặc cho máu cứ chảy xuống, diễn dafnlé quysdôn hi vọng Bạch Hiểu Tinh có thể cho nàng một cái chết thoải mái, như vậy thì nàng sẽ không cần chịu khổ nữa.

"Muốn chết thì quá dễ dàng, chỉ cần ngươi nói ra ai sai ngươi tới, vì sao muốn phá hư khách điểm, có phải không phải là thái tử không?" Bạch Hiểu Tinh biết giờ phút này người cảm thấy hứng thú với khách điểm chỉ có thái tử.

"Là ai không quan trọng, máu chốt là muốn khách điểm của ngươi không khai trương được mới là quan trọng nhất." Ý nàng ta là muốn nhận hết tất cả mọi chuyện lên người mình.

"Hiện tại ta đã tiếp nhận khách điểm này nên chuyện ở đây là chuyện của ta, chỉ cần ngươi thú nhận là ai sai khiến, ta nhất định sẽ thả ngươi, hoặc là thỏa mãn ngươi cho ngươi chết thoải mái." Bạch Hiểu Tinh thật sự không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với nàng ta.

"Dù ngươi nói cái gì, ta cũng sẽ không nói, lão bản khách điểm này đã đắc tội ta cho nên ta mới tới trả thù." Nữ nhân bỗng nhiên xoay tròn mắt, tùy tiện ngẫu biện một lý do, chỉ cần không khai chủ tử ra thì nói cái gì cũng được.

"Ngươi cảm thấy chúng ta sẽ tin tưởng lý do này sao?" Triệu Tử Tu thật sự rất muốn trợn trắng mắt, có phải nàng ta ngu xuẩn không, chuyện này mà cũng nói được.

"Mặc kệ các ngươi tin hay không, dù sao sự thật chính là như vậy." Dù có chết nàng cũng không thừa nhận mà chỉ im lặng ôm khuôn mặt đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Quả thế

Edit: susubblue

"Ngươi cho là ngươi nói như vậy thì chúng ta sẽ tin sao? Cho dù là lão bản trước đây của căn nhà này đắc tội ngươi thì lão bản hiện tại đã là ta, chẳng lẽ ta cũng đắc tội ngươi sao?" Bạch Hiểu Tinh biết nàng ta nói dối, nhất định sau lưng nàng ta có một âm mưu lớn hơn.

"Ta không biết khách điểm này đã đổi lão bản." Nàng ta không phải người dễ chọc, nghe thấy Bạch Hiểu Tinh hỏi thì biết là chỉ cần chết cũng không thừa nhận là được rồi.

"Ngươi không biết sao, toàn kinh thành này ai chẳng biết ta là nữ nhân của Lục Vương gia, không biết khách điểm này do Lục Vương gia mở sao."

"Ta đoán nhất định chuyện ma quỷ ở khách điểm không phải ý của ngươi, nếu ngươi muốn che giấu người sau lưng thì tốt nhất làn da của ngươi nên chịu đựng cho tốt vào."

Xem ra không cho nàng ta biết tay thì nàng ta sẽ không khai, vốn dĩ Bạch Hiểu Tinh đứng ở góc độ nữ nhân nên cũng tính tha cho nàng, nhưng nhìn thấy đối phương không thêm cảm kích thì liền dùng dao nhỏ hung hăng rạch trên mặt nàng ta một đường, tiếng kêu la thảm thiết của lập tức lập tức vang vọng tới đầu đường.

Bạch Hiểu Tinh rất hiểu rõ dây thần kinh nào ở trên mặt sẽ mang đến cảm giác đau nhất, nàng không chỉ muốn nàng ta biết mình bị hủy dung mà quan trọng hơn là làm cho nàng ta nếm thử cảm giác đau.

"Người có nói hay không?" Thấy khuôn mặt của nàng ta máu tươi đầm đìa thì Bạch Hiểu Tinh biết nàng ta cũng sắp sụp đổ rồi.

"Một là người giết ta đi, một là người sẽ không lấy được một chữ nào từ miệng ta, ta vốn không biết gì cả, dù tính có rạch nát mặt ta thì ta cũng vẫn không biết." Cho dù mặt đã bị phá hủy hoàn toàn thay đổi nhưng nàng ta vẫn cứ một mực chắc chắn là mình không biết gì cả.

"Được, người đã không quan tâm đến dung mạo thì bây giờ ta sẽ đánh gãy tay chân của người." Bạch Hiểu Tinh nói xong giờ tay đánh gãy hai chân của nàng ta.

"A." Một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trong khách điểm, khiến mọi người trên phố đều phải dừng lại, trong lòng đều nghĩ chuyện ma quỷ tối nay ở khách điểm thật âm ỉ.

"Các người giết ta đi." Vì quá đau đớn mà cả người nàng ta run lên, cảm thấy còn không bằng lập tức chết đi, diễn dafnlê quysdôn nhưng nghĩ lại có thể chủ tử sẽ đến cứu mình nên không thể không nhẫn nại.

"Có phải người nghĩ sẽ có người đến cứu người không?" Thấy trong mắt nàng ta chuyển động liên tục, nhất định là còn đang nghĩ sẽ có người đến cứu mình.

"Người nào, chuyện này là một mình ta làm, người có bản lĩnh thì giết ta đi, đừng có đứng ở đây ra oai với ta, Bạch Hiểu Tinh là một sát thủ giết người không chớp mắt sao hôm nay lại nhân từ nương tay vậy." Chỉ cần có thể đi ra ngoài thì nhất định sẽ có một ngày giết người, nữ nhân nằm trên mặt đất hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Hiểu Tinh.

"Yên tâm, bây giờ ta còn tiếc giết người, người vẫn còn có ích với ta, ngày mai mọi người đều sẽ biết khách điểm này không có ma quỷ, chỉ là có người quấy phá mà thôi."

"Khách điểm này đã bị nguyên rửa, cho dù không có ta thì cũng sẽ có ma quỷ khác, đến lúc đó người cũng không thể làm ăn, ha ha." Nàng ta biết dù mình đầu không lại thì chủ tử vẫn sẽ phái người khác tới.

"Không cần người quan tâm, ta thấy hiện tại người nên tự lo cho mình nhiều một chút đi, người là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp mà đã sớm hương tiêu ngọc vãn, chẳng phải là rất đáng tiếc." Lúc này Triệu Tử Tu mới mở miệng nói.

"Đúng vậy, nếu không chúng ta chữa khỏi mặt cho nàng rồi sau đó đưa đến quân doanh để hầu hạ quân nhân đi, lần trước nữ nhân trong kỹ viện chẳng đưa tới có lẽ đã bị tra tấn đến không ra hình dạng gì rồi, hẳn là nên bổ sung cho bọn họ một ít mặt hàng tươi mới." Nắm cảm của nàng ta, Bạch Hiểu Tinh có chút tàn nhẫn nói, chữ nào cũng khiến cả người nàng ta phát run.

"Các người không phải là người" Nếu không ai tới cứu mình thì nàng nghĩ rằng kết quả tệ nhất cũng chỉ là chết thôi, dù sao bây giờ dung mạo đã bị hủy, sống trên đời cũng không có tác dụng.

"Chúng ta là ma quỷ, ha ha." Bạch Hiểu Tinh cảm thấy biện pháp của Triệu Tử Tu thật sự không tệ, tài nguyên tốt như vậy không thể lãng phí.

"Các người không giết ta thì ta sẽ tự tử." Nàng ta biết nếu nàng không chết thì chuyện sau này sẽ càng tàn khốc hơn, không bằng giờ phút này nàng chết đi cho rồi.

"Muốn chết, không dễ như vậy đâu." Bạch Hiểu Tinh vốn đang nắm cảm nàng bỗng nhiên dùng sức một cái bẻ trật hàm của nàng ta nên không thể cất lời được.

"Các người là ác ma, nhất định chủ tử của ta sẽ báo thù cho ta." Trong tình huống sợ hãi quá độ nên liền nói đến chủ tử mình, một câu nói này khiến nàng ta biết cho dù hôm nay mình có mạng chạy thoát thì cũng sẽ không thể sống sót.

"Chủ tử, không phải vừa rồi người nói do một mình người làm sao? Sao bây giờ lại có thêm một chủ tử nữa vậy?" Khi một người trở nên hoảng loạn thì sẽ không thể khống chế được đầu óc của mình và sẽ làm ra vài chuyện ngay cả bản thân cũng không biết.

"Ta không có nói, ta không có nói gì cả, chuyện ma quỷ của khách điểm này là do một mình ta bày ra, không có người khác." Nữ nhân quỳ rạp trên mặt đất biết mình đã nói điều không nên nói, vì vậy lúc này cảm thấy hối hận liên vội vàng sửa miệng.

"Nhưng vừa rồi bốn lỗ tai của chúng ta nghe thấy rõ ràng là người nói chủ tử của người sẽ không bỏ qua cho chúng ta, xem ra chuyện này không hề đơn giản như vậy." Triệu Tử Tu cũng biết một nữ nhân bình thường sao có thể giả ma giả quỷ được.

Trước khi tiếp nhận cái khách điểm này thì hẳn cũng đã điều tra qua chuyện của lão bản nơi này, hẳn ta là người thành thật, làm buôn bán cũng tương đối minh bạch, chưa từng có rắc rối với ai, lại càng không cần nói có người giả quỷ ở trong khách điểm hù dọa người khác.

"Vừa rồi người nghe lầm rồi, ta nói cho người biết, các người đừng hòng lấy được tin tức gì từ ta." Bây giờ nàng ta không muốn nói một câu nào cả, bởi vì chỉ cần nói sai thì sẽ không có cơ hội để cãi lại.

Hơn nữa hai người trước mắt thật sự là rất gian trá, nàng vốn không phải đối thủ của bọn họ.

"Thính lực của ta rất tốt, người nói xem có phải chủ nhân người là Thái tử không, nói." Bạch Hiểu Tinh thấy tính nhẫn nại của mình đã được nàng ta mài giũa rất nhiều, vốn không còn kiên nhẫn để nhiều lời với nàng ta nữa.

"Người không nói cũng không sao, ta sẽ khiến người biết cái gì là sống không bằng chết." Bạch Hiểu Tinh lấy một bình gốm sứ màu trắng từ trong người ra, rắc một ít bột trắng lên ngón tay nàng ta.

"A, a người giết ta đi." Nữ nhân mặt đầy máu tươi, thịt trên ngón tay càng ngày càng ít, nhìn xương cốt của mình lộ ra từng chút từng chút một, nếu người bình thường nhìn thấy thì nhất định sẽ ngất xỉu.

"Ta sẽ không giết người dễ dàng như thế, tin chắc rằng tiếng kêu la của người tối nay đã làm cho cả kinh thành đồn đãi khách điểm ta có ma, ta còn cần người ra mặt giúp ta làm sáng tỏ sự thật này." Bạch Hiểu Tinh biết tối hôm nay người trong kinh thành đều nghĩ Uyển Tinh Cư có ma.

"Rốt cục người muốn thế nào, nói cho các người biết, một câu ta cũng sẽ không nói, các người đừng mơ tưởng sẽ lấy được manh mối gì từ ta." Nữ nhân nhìn thấy ngón tay mảnh khảnh của mình biến thành xương trắng thì cả người đã đau đến chết lặng, vốn cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra.

"Bây giờ không cần nhiều lời nữa, chúng ta đã đoán được là ai sai người cho nên người cũng không cần nhiều lời vô nghĩa, chờ ngày mai người giúp ta làm sáng tỏ chuyện ma quỷ thì chủ tử của người sẽ tự xuất hiện." Thật ra Bạch Hiểu Tinh đã sớm đoán được người đứng phía sau là Thái tử, nhưng lại muốn lấy được nhiều tin tức từ nàng ta hơn.

"Tùy các người muốn nói sao cũng được." Nữ nhân nói xong câu đó thì liền xoay mặt vào bên trong, hiện tại ngay cả quyền lợi từ chối nàng cũng không có, bây giờ điều duy nhất nàng có thể làm chính là không nói chuyện.

"Chúng ta cũng sẽ không nói nhiều với người nữa, nhớ kỹ lời nói của Lục hoàng tử ta, ta sẽ trị khỏi mặt cho người, nếu người có thể sống đến chiều mai." Triệu Tử Tu hiểu ý của Bạch Hiểu Tinh, chỉ cần trời vừa sáng thì đoán chừng chủ tử sau lưng nàng ta sẽ đứng ngồi không yên.

"Hừ." Nữ nhân chỉ hừ lạnh một tiếng.

"Đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp." Lời nói của Bạch Hiểu Tinh rất thật lòng, một nữ hài tử vì sao không tự trọng chính mình.

"Đi thôi, Tinh Nhi." Triệu Tử Tu biết nàng ta sẽ không cho bọn họ tin tức gì có ích cho nên cũng không muốn nhiều lời nữa, diệnxđafillequysdoon hơn nữa tâm trạng tối nay vốn đang vui vẻ nên cũng không muốn bị phá hư.

"Người đâu, trông chừng nàng ta cho tốt, nếu nàng xảy ra chuyện gì thì ta nhất định sẽ hỏi tội các người, nếu như chuyện tối nay bị truyền ra ngoài thì sẽ giết không cần hỏi." Triệu Tử Tu lãnh khốc nói.

Trên thế giới này người có thể khiến Triệu Tử Tu dịu dàng chỉ có mình Bạch Hiểu Tinh, những người khác sẽ chỉ nhìn thấy một Lệ Vương diện hạ khát máu thành tính thôi.

"Dạ" Mọi người nom nớp lo sợ, thật sự vừa kính lại vừa sợ vị Lệ Vương này.

"Tu, ta hơi mệt." Mấy ngày nay vất vả còn phải căng thẳng thần kinh khiến Bạch Hiểu Tinh cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Ừ, ta biết" Nhẹ nhàng ôm chầm lấy Bạch Hiểu Tinh vào trong lòng rồi nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, sau đó để Bạch Hiểu Tinh ở trong lòng mình nhắm mắt lại.

"Tinh Nhi, nếu nàng luôn ngoan ngoãn nằm trong lòng ta như vậy thì quá tốt rồi." Triệu Tử Tu nhìn Bạch Hiểu Tinh yên tĩnh nằm trong lòng mình thì thật sự rất đau lòng, hắn luôn muốn bảo vệ nữ nhân của mình thật tốt, nhưng hôm nay hắn lại phát hiện mình luôn được nàng bảo vệ.

"Ừm" Bạch Hiểu Tinh lại nhẹ nhàng đáp lại Triệu Tử Tu một tiếng, Triệu Tử Tu cũng không biết đây là lời nói trong vô thức hay là nàng vốn không có ngủ.

Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh trả lời, Triệu Tử Tu cảm thấy rất bất ngờ, nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh vẫn nhắm mắt như cũ thì lại không biết có phải đang ngủ không, Triệu Tử Tu rất muốn biết là nàng có giả bộ ngủ không nhưng lại không đành lòng quấy rầy giấc mộng đẹp của nàng.

Khuôn mặt tiêu tụy của Bạch Hiểu Tinh làm cho người ta thật đau lòng.

Thật ra Bạch Hiểu Tinh cũng không biết Triệu Tử Tu nói với mình cái gì, nhưng mà chỉ cần nàng nhắm mắt lại thì một đồng máu lớn sẽ nhuộm đỏ giấc mơ của nàng, giấc ngủ cũng không sâu.

Âm thanh phát ra theo bản năng chỉ vì để cho mình có thể thoải mái hơn một chút, bởi vì cảnh trong mơ làm cho người ta hít thở không thông.

"Tinh Nhi, dậy đi, hôm nay là ngày khách điểm mới của chúng ta khai trương, chúng ta là chủ nhà không thể đến muộn."

Bạch Hiểu Tinh cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng mà nàng bị ác mộng quẩn luyến nên vẫn chưa tỉnh lại, đầu là máu, hai tay hai chân dính đầy máu tươi, cả người đều ngâm trong biển máu.

"Tinh Nhi, Tinh Nhi, tỉnh tỉnh." Đêm đó Triệu Tử Tu luôn ôm Bạch Hiểu Tinh ngủ, nhưng hắn có thể cảm nhận được Bạch Hiểu Tinh ngủ không an ổn, nhưng hắn lại không đành lòng quấy rầy nàng.

"Ta không muốn." Bạch Hiểu Tinh không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, cũng đã không biết được hiện thực và giấc mơ, nàng luôn không ngừng giết người, nàng mơ thấy mình tự đâm kiếm vào cơ thể một người.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Lễ khai trương mạo hiểm

Edit: susublu

"Tĩnh Nhi, Tĩnh Nhi." Bạch Hiểu Tinh thét một tiếng chói tai thật sự khiến Triệu Tử Tu sợ hãi, nếu không phải vì nó là giấc mơ thì Triệu Tử Tu đã xúc động rút nhuyễn kiếm bên hông ra rồi.

"Tu, ta hơi sợ." Sau khi Bạch Hiểu Tinh tỉnh lại thì biểu cảm trên mặt yếu ớt đến mức Triệu Tử Tu chưa từng nhìn thấy.

"Không sao, có ta ở đây." Triệu Tử Tu cảm thấy bây giờ mình mới thật sự tìm được loại cảm xúc trước nay chưa từng có này, Bạch Hiểu Tinh chưa từng ý lại vào hân như vậy.

"Đây là đâu." Bạch Hiểu Tinh vốn đang mơ màng tựa vào trong lòng Triệu Tử Tu khoảng vài giây rồi bỗng nhiên phản ứng lại, thấy sắc trời bên ngoài đã sáng thì cũng biết bản thân đã ngủ một đêm, lúc này đang dựa vào trong lòng Triệu Tử Tu.

"Nơi này là Lệ Vương phủ." Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tinh đã dần dần tỉnh táo lại từ trong giấc mơ.

"À." Bạch Hiểu Tinh ngẩng đầu nhìn thấy Triệu Tử Tu đang đau lòng nhìn mình thì lại tiếp tục dựa vào trong ngực Triệu Tử Tu, tìm kiếm một chút ấm áp.

"Hôm nay là ngày khai trương "Uyển Tinh Cư", nàng làm lão bản có phải nên sớm đến đó để đón khách không, một hồi phụ hoàng sẽ tự mình mang tên của khách điểm tới." Triệu Tử Tu biết ngày hôm nay rất quan trọng với Bạch Hiểu Tinh.

"Ta đã biết, bỏ bộ quần áo màu đỏ trên bàn kia đi, ta không muốn nhìn thấy màu đỏ." Lúc Bạch Hiểu Tinh tỉnh lại thì nhìn thấy bộ y phục màu đỏ đỏ đầu tiên, cái màu đỏ đó làm cho nàng nghĩ làm bản thân còn đang ở trong giấc mộng.

"Ta cảm thấy nàng mặc đồ đỏ rất xinh đẹp." Lần đầu Triệu Tử Tu thấy Bạch Hiểu Tinh mặc đồ đỏ thì liền cảm thấy thích, chỉ có như vậy Bạch Hiểu Tinh mới tỏa ra sức sống.

"Bây giờ ta không muốn nhìn thấy màu đỏ." Mỗi một lần nằm mơ, nàng đều thấy mình ngâm trong vũng máu, thứ nàng thấy nhiều nhất chính là màu đỏ, bây giờ chỉ cần liếc mắt nhìn thôi thì trong lòng đã thấy không thoải mái rồi.

"Nàng đã không thích thì thôi, vậy nàng thích màu gì, ta sẽ kêu quần gia đi chuẩn bị." Triệu Tử Tu đã từng nghe Bạch Hiểu Tinh kể lại cảnh tượng trong mơ nên cũng hiểu vì sao nàng không thích màu đỏ như vậy.

Nhưng ở trong mắt Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tinh được sinh ra dành cho màu đỏ, chỉ có mặc màu đỏ thì Bạch Hiểu Tinh mới càng có khí thế bức người, càng gọi cảm quyến rũ.

"Không cần, tùy tiện tìm cho ta một bộ quần áo đơn giản một chút là được rồi, ta sợ hôm nay sẽ có người nhìn không được mà lộ đuôi hồ li." Bạch Hiểu Tinh nhớ tới nữ nhân đêm qua, nhất định hôm nay chủ nhân đứng sau màn sẽ không chịu nổi.

"Ừ." Triệu Tử Tu nhanh chóng tìm một bộ quần áo cho Bạch Hiểu Tinh, nhưng dù là một bộ y phục tùy tiện thì khi Bạch Hiểu Tinh mặc vào cũng rất tươi mát thoát tục.

"Tĩnh Nhi, hôm nay nàng thật sự rất đẹp." Triệu Tử Tu thấy Bạch Hiểu Tinh mặc bộ đồ này vào thì lại bắt đầu kim lòng không đậu nói ra suy nghĩ của bản thân.

"Những lời này ta đã nghe rất nhiều lần rồi, nếu về sau chàng mà dám nói với nữ nhân khác những lời như vậy, nhất định ta sẽ giết chết chàng." Đối với việc Triệu Tử Tu ca ngợi bản thân, dĩ nhiên Bạch Hiểu Tinh cảm thấy rất thích, nhưng tuyệt đối không cho phép hân dùng những lời này đi ca ngợi người khác.

"Nhất định là vậy, ở trong mắt bản vương, không có người nào đẹp hơn nàng." Triệu Tử Tu nói rất thật lòng, hân không thể tìm thấy một nữ nhân nào mang đến cảm giác ấm áp như Bạch Hiểu Tinh.

"Đi thôi." Bạch Hiểu Tinh thay xong quần áo thì liền đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, càng tới gần khách điểm thì càng náo nhiệt, hai bên đường còn treo rất nhiều cờ màu, giống như đang dẫn đường vậy.

"Tình Nhi, chủ ý này của nàng đúng là không tệ, sẽ có nhiều người đi theo cờ màu đến khách điểm của chúng ta." Triệu Tử Tu ngồi ở trong xe ngựa cũng kéo màn xe lên xem, thấy rất nhiều người đi theo hướng của cờ màu.

Từ phía sau nhìn lại thì có thể thấy một dòng người đông đúc đi theo.

"Thật ra đây chỉ là ý tưởng khai trương bình thường nhất ở chỗ của ta thôi." Bạch Hiểu Tinh cũng đã dự liệu được tình huống này.

"Có cơ hội ta nhất định phải đến thời đại của nàng xem thử chỗ đó giỏi cỡ nào." Bây giờ Bạch Hiểu Tinh làm cái gì cũng khiến hắn cảm thấy hiếu kỳ như vậy, Triệu Tử Tu muốn biết toàn bộ mọi chuyện về Bạch Hiểu Tinh.

"Có cơ hội rồi nói sau." Cái thời đại đó, thật ra Bạch Hiểu Tinh vốn không muốn trở về.

"Đến rồi." Giữa đám người ồn ào, nữ phu báo cho hai người biết đã đến Uyển Tinh Cư.

Dưới sự bảo vệ của binh lính, Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu cũng âm thầm vào được bên trong.

Ban ngày khách điểm không hề âm u đáng sợ như buổi tối.

"Phạm nhân thế nào?" Vừa vào khách điểm, Bạch Hiểu Tinh đã lo lắng tới nữ nhân giả quý đêm qua, lo lắng sẽ xảy ra biến cố, lời đồn khách điểm có ma nhất định sẽ không thể xóa bỏ.

"Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, nàng ta vẫn ở trên lầu." Binh lính không biết nên xưng hô với Bạch Hiểu Tinh thế nào nên đành phải gọi nàng là Vương phi.

Người đời đều biết Bạch Hiểu Tinh là nữ nhân của Lục Vương gia, cũng biết Lục Vương gia cưới nàng ở dân gian, nhưng đối với Hoàng thất thì dù sao vẫn chưa cưới hỏi hoàng môn.

Chữ "Vương phi" này lọt vào tai Bạch Hiểu Tinh thật sự chói tai, nhưng mà đứng trước mặt mọi người, Bạch Hiểu Tinh biết ngày hôm nay sớm muộn gì cũng sẽ đến, đã quyết định làm nữ nhân của hắn thì nhất định phải chấp nhận.

"Nương tử, để vi phu hầu hạ nàng lên lầu." Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tinh không thích bị gọi là Vương phi, nhưng đám binh lính này gọi như vậy hình như Bạch Hiểu Tinh cũng không quá không vui.

Triệu Tử Tu sợ Bạch Hiểu Tinh sẽ cảm thấy có gánh nặng nên vội vàng nói sang chuyện khác.

Nhưng Triệu Tử Tu nói vậy thì lại khiến binh lính thiếu chút nữa đứng không vững, nếu không phải vì có quân pháp thì nhất định bọn họ sẽ đều ôm bụng cười cười ha hả.

"Nếu muốn cười thì cười đi, nếu không bị nghẹn thành nội thương thì sẽ không tốt lắm." Tuy rằng bọn lính không dám cười, nhưng đám ám vệ trốn ở một nơi bí mật gần đó đã sớm sắp nghẹn đến nội thương, vì thế một ám vệ liền nhin không được nói với tên ám vệ bên cạnh.

"Ha ha." Tên ám vệ kia nghe thấy câu đó thì thật sự ngồi trên mặt đất cười.

Từ sau khi Bạch Hiểu Tinh xuất hiện bên cạnh Triệu Tử Tu thì nhóm ám vệ luôn cảm thấy rất nhẹ nhàng. Bởi vì hầu như bọn họ còn chưa ra tay thì vị Vương phi Bạch Hiểu Tinh này đã giải quyết mọi chuyện thỏa đáng.

"Vương gia của chúng ta thật sự đã thay đổi, cũng giống con người hơn trước kia." Đám ám vệ đều ào ào cảm thán, cảm thấy Vương gia như vậy thật tốt, hi vọng Bạch Hiểu Tinh có thể vĩnh viễn ở bên cạnh Triệu Tử Tu, như vậy chủ tử của bọn họ sẽ mãi mãi vui vẻ.

"Người tình rồi sao? Xem ra hôm nay tình thần người rất tốt." Lúc Bạch Hiểu Tinh đi lên thì thấy nàng ta vẫn duy trì tư thế đêm qua, thật ra nàng ta vốn không hề ngủ mà vẫn luôn tìm cơ hội đào tẩu, nhưng mãi cho đến hừng đông vẫn không tìm được cơ hội thích hợp.

"Các người đi tìm cái lồng đến đây, hôm nay ta muốn đưa ma nữ đi diễu hành thị chúng." Lúc trên đường đi Bạch Hiểu Tinh còn đang lo lắng nàng ta có chạy trốn hoặc là tự tử không.

Nhưng lúc đến đây thấy nàng ta vẫn còn tốt thì Bạch Hiểu Tinh biết mình đã lo lắng quá nhiều rồi, người Triệu Tử Tu huấn luyện ra còn không đến mức ngay cả một người cũng không trông chừng được.

Nữ nhân này không hề phản ứng lại lời nói của Bạch Hiểu Tinh mà chỉ ngây dại nhìn bọn họ, giống như là một người chết vậy, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Bạch Hiểu Tinh.

"Chờ một chút." Lúc binh lính nâng nàng ta lên thì Bạch Hiểu Tinh thấy một cái nặt nạ ở bên chân mình, vì thế mới đeo nó lên mặt nàng ta. Như vậy mới thật sự nhìn giống quý.

Không đợi Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu đi xuống đã nghe thấy đám người bên ngoài khách điểm xôn xao, thậm chí còn có người kinh hoàng thét chói tai.

"Quý." Không biết là ai đứng trong đám đông hô lớn, mọi người cũng đều bắt đầu rối loạn, vốn dĩ không khí rất náo động nhưng khi nàng ta xuất hiện thì

lại thành kêu rên khắp nơi.

"Không thể tin được ban ngày mà một người sống sờ sờ cũng có thể khiến mọi người xôn xao như vậy." Triệu Tử Tu vốn không hề nghĩ rằng nữ nhân già quý mà lại tạo ra phản ứng lớn như vậy.

"Mọi người nghe đây, đây chính là con quý lúc phía trước đã quấy phá Uyển Tĩnh Cư của chúng ta. Bây giờ đã bị Vương phi và Vương gia nhà chúng ta bắt được, sau này mọi người có thể yên tâm vào khách điểm ở." Vài tiểu nhị mặc đồng phục đi ra khỏi khách điểm, hơn nữa vừa giọng trống khua chiêng vừa hô, công bố chuyện ma quái trong khách điểm.

Người chung quanh vốn đang rối loạn nghe thấy tiểu nhị quát to thì liền an tĩnh lại, thậm chí có mấy người lá gan lớn đi đến chỗ cái lồng để xem thử nàng ta có phải là quý thật hay không.

"Các người xem, nữ quý nàng bóng, nàng là người, chỉ có người mới có bóng, nàng không phải là quý." Trong đó có một người có lá gan lớn đi đến sát lồng, phát hiện dưới cái lồng có bóng của nữ nhân kia.

Theo truyền thuyết dân gian, thông thường quý thì sẽ không có bóng, đã có bóng thì chính là người.

Người kia nói vậy khiến cho đám người vốn đang yên tĩnh lại bắt đầu xôn xao, không biết là ai dẫn đầu ném đồ về phía nàng, có đồ ăn còn có cả trứng gà.

"Chính là nàng ta làm cho chúng ta tối nào cũng ngủ không yên." Không biết là ai trong đám người tức giận nói một câu, nhất thời tất cả mọi người đều tỉnh ngộ, hận nàng ta thấu xương.

Cứ như vậy mà mọi người đều ném này nọ vào người nàng ta, nhưng nàng ta vẫn không nhúc nhích, thật giống như đã chết rồi vậy.

"Đi xem thử coi nữ nhân kia thế nào rồi?" Bạch Hiểu Tĩnh cảm thấy nàng ta không hề nhúc nhích, liền xua đám người sợ nàng ta đã chết nên kêu binh lính đi xem thử, nàng ta là mối câu lớn nên không thể chết như vậy được.

"Dạ." Binh lính nghe được mệnh lệnh thì liền đi lên phía trước.

Lúc binh lính đi đến trước cái lồng thì liền đưa tay dò hơi thở của nữ tử, phát hiện còn hơi thở, vì thế vội vàng chạy về bẩm báo.

"Khỏi bẩm Lục Vương gia, Lục Vương phi, phạm nhân kia vẫn còn sống." Binh lính báo xong thì Bạch Hiểu Tĩnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng đang nghĩ xem cái người trốn ở một nơi bí mật gần đây nghe thấy thì có còn đứng vững hay không.

"A." Ngay khi Bạch Hiểu Tĩnh thở phào thì cảm thấy bên ngoài có chuyện gì đã xảy ra.

"Chuyện gì?" Bạch Hiểu Tĩnh cảm thấy tình huống bên ngoài không đúng lắm nên vội vàng chạy ra xem.

Quả thực như Bạch Hiểu Tĩnh nghĩ, rốt cục chủ nhân ở sau màn đã không nhịn được mà hành động rồi.

"Chủ nhân, người tới cứu ta." Người vốn giống như chết giờ nhìn thấy có người xông về phía mình thì lại tưởng rằng hắn muốn cứu mình, nhưng rồi nhanh chóng phát hiện đối phương muốn đẩy mình vào chỗ chết.

"Nhanh như vậy đã xuất hiện sao, nhanh hơn so với tưởng tượng của ta đó?" Ngay khi thanh kiếm muốn đâm vào người nàng thì Bạch Hiểu Tĩnh cũng đã rút kiếm ra chặn ở giữa hai người bọn họ.

"Nếu muốn giết nàng ta thì cần phải qua được cửa ải của ta, ta cũng biết là khách điểm của ta sẽ không khai trương được thuận lợi." Bạch Hiểu Tĩnh đánh trả một chiêu cản lại chiêu thức của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Thân phận thích khách

Edit: susublu

Người kia lại không hề nói gì mà chỉ linh hoạt né tránh. Trong lòng hắn hiểu rõ, mục đích lần này là giết nữ nhân trong lồng, cái khác vốn không cần phải quan tâm, hắn chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được rồi.

Trong quá trình giao thủ với người này Bạch Hiểu Tĩnh phát hiện thích khách vốn không hề muốn giao chiến với nàng mà chỉ nhắm vào người trong lồng, đoán rằng hôm nay hắn xuất hiện với mục đích giết người diệt khẩu.

"Từ Khanh, cứu ta." Cảm giác được có người xuất hiện cứu mình, nữ nhân trong lòng vui mừng kéo mặt nạ xuống, hi vọng hẳn có thể nhận ra mình, nhưng nàng lại quên mất mặt mình đã bị Bạch Hiểu Tinh rạch nát, thậm chí còn đáng sợ hơn cả khi đeo mặt nạ.

Nữ nhân như vậy mặc dù có cứu về cũng không còn giá trị lợi dụng.

Dung mạo của nữ tử khiến thích khách phát hoảng.

"Từ Khanh, là ta." Vì cảm bị bề trệt khớp nên lúc nói chuyện không được rõ ràng, nhưng biểu hiện của nàng cho thấy nàng biết tên thích khách này.

Vừa nhìn thôi cũng đã biết tên thích khách này được huấn luyện nghiêm túc, bởi vì mỗi một chiêu hấn đán ra đều là đòn trí mạng, hơn nữa lực tấn công rất mạnh, ánh mắt cũng rất chuyên nghiệp, hẳn là một sát thủ mới đứng.

Lúc thích khách nhìn thấy nữ tử thì ánh mắt cũng có sự dao động mạnh, nàng ta chính là nữ nhân xinh đẹp như hoa thường đồng hành với hắn sao? Lúc trước còn hơi mê luyện thân thể của nàng, nhưng hiện tại thật sự không còn lợi ích gì rồi.

"Người là đồng lõa của nàng ta sao?" Thấy Bạch Hiểu Tinh đang giằng co với thích khách, Triệu Từ Tu hỏi lớn tiếng.

Nhưng dù Bạch Hiểu Tinh hay Triệu Từ Tu nói cái gì thì tên thích khách vẫn luôn không nói chuyện, giống như sợ bị bại lộ thân phận vậy.

"Từ Khanh, huynh không cần lo cho ta, huynh đi mau." Nàng ta thật sự rất lo lắng cho an nguy của hắn, nhưng người kia vốn không muốn nghe thấy giọng của nàng mà chỉ muốn tìm ra sơ hở trong chiêu thức của Bạch Hiểu Tinh để giết chết nàng ta.

Thấy nữ nhân trong lòng còn đang lo lắng vì tình, Bạch Hiểu Tinh biết có đôi khi nữ nhân đều là kẻ ngốc, chẳng lẽ nàng không biết người này tới là để giết nàng chứ không phải giải cứu sao, đáng thương cho nàng vậy mà còn si ngốc cho rằng tình lang tới cứu mình.

"Nữ nhân ngu ngốc nhà người, người không thấy hắn đã không còn là tên tình lang mà người quen nữa rồi sao? Bây giờ hắn chỉ một lòng muốn giết chết người." Đờ lầy chiêu thức của thích khách, Bạch Hiểu Tinh nhin không được mở miệng nói.

Nhưng sau khi nói xong thì Bạch Hiểu Tinh liền nhận ra không biết từ khi nào mà nàng lại thích xen vào việc của người khác như vậy, trước kia nàng chỉ là một tên sát thủ giết người không thấy máu mà thôi.

"Sẽ không, Từ Khanh tới cứu ta." Tuy rằng nàng ta rất muốn bị được cứu vớt, nhưng thấy Bạch Hiểu Tinh có võ công rất cao, dienxdafillequysdoon hơn nữa Triệu Từ Tu cũng là người có võ, ở đây lại có nhiều binh lính vây quanh như vậy, nhất định không có cơ hội sống sót.

Huống hồ gân chân nàng ta đã bị đứt, nếu đi theo nhất định sẽ tạo thành gánh nặng cho đối phương.

"Vậy người xem cho kỹ Từ Khanh của người cứu người thế nào." Bạch Hiểu Tinh không muốn nói lời vô nghĩa với nữ nhân sắp chết đến nơi này nữa, nàng chỉ muốn bắt lấy tên thích khách này, như vậy thì nhất định nàng ta sẽ khai hết.

Giờ phút này tên thích khách đang cố hết sức bảo vệ bản thân, dù có ai dụ dỗ thế nào hắn cũng vẫn ngậm chặt miệng không nói một câu.

"Người đâu, bắt tên thích khách này lại cho ta." Thấy Bạch Hiểu Tinh giằng co với thích khách, Triệu Từ Tu lại lo lắng Bạch Hiểu Tinh sẽ bị thương, thật ra trong lòng hắn hiểu rõ, với thân thủ của hắn ta thì không phải là đối thủ của Bạch Hiểu Tinh, mặc dù như vậy nhưng Triệu Từ Tu vẫn sợ Bạch Hiểu Tinh sẽ mệt mỏi.

Triệu Từ Tu ra lệnh một tiếng, từ bốn phương tám hướng trong đám đông có rất nhiều binh lính xuất hiện, xem ra đã tới đây từ sớm để mai phục, tên thích khách bị vây quanh như nê m cối(1) chỉ trong chớp mắt.

(1) vây quanh như nê m cối: bao vây chặt đến mức một con kiến cũng không chui lọt.

"Các người ý đồng hiệp yếu." Thật không ngờ lúc này thích khách lại mở miệng nói chuyện, đó là một giọng nam nội công hùng hậu, nghe giọng nói thì cũng biết hẳn không quá lớn tuổi, có lẽ tuổi hắn cũng xấp xỉ nữ nhân này.

"Vậy thì sao, người đã xuất hiện ở đây thì cũng nên chuẩn bị sẵn tâm lý rồi." Bạch Hiểu Tinh có chút gian xảo nói, sau đó rời khỏi vòng vây.

"Tình Nhi, hôm nay thật vất vả cho nàng." Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh cũng không chịu quá nhiều ảnh hưởng, nhưng Triệu Từ Tu vẫn đau lòng nhìn Bạch Hiểu Tinh.

"Bất sống cho ta, phạm là người tham dự thì đều bắt hết, bốn vương sẽ có thưởng." Người vừa mới dụ dàng nhìn Bạch Hiểu Tinh, chỉ đảo mắt một cái liền biến thành gương mặt lãnh khốc vô tình nhìn thích khách.

"Từ Khanh, huynh không cần lo cho ta, huynh mau chạy nhanh khỏi đây đi." Nữ nhân thấy càng lúc càng nhiều binh lính xuất hiện thì trong lòng lại càng hoang mang lo sợ, nàng nghĩ sẽ có người tới cứu mình nhưng thật không ngờ lại là tình lang của mình.

Nhưng thích khách cũng không quan tâm nàng ta, thật giống như người nàng ta đang quan tâm không phải là mình vậy.

"Nữ nhân ngu xuẩn." Thấy nàng ta si ngốc thì Bạch Hiểu Tinh lại nhin không được mắng một câu.

"Tình Nhi, vừa rồi nàng nói gì." Trong lúc hoảng hốt nghe thấy Bạch Hiểu Tình nói một câu gì đó, nhưng vì hoàn cảnh thật sự quá phức tạp nên nghe không rõ, Triệu Tử Tu còn tưởng rằng Bạch Hiểu Tình có chuyện muốn nói với mình.

"Ta không nói gì cả, ta chỉ nghĩ có phải giờ lành đã sắp tới rồi không, nếu còn không mau giải quyết tên thích khách thì lát nữa Hoàng thượng tới gây ra náo động thì sẽ không tốt lắm." Bạch Hiểu Tình thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, thấy thích khách đứng giữa binh lính đang trong tình trạng kiệt sức.

"Ừ, ta thấy hắn ta cũng không chống đỡ được bao lâu nữa đâu, chắc là sẽ nhanh thôi." Triệu Tử Tu thấy thích khách đã chống đỡ hết nổi rồi, có vẻ là rất muốn nhanh chân chạy thoát khỏi vòng vây.

"Từ Khanh, huynh nhanh chạy trốn đi." Nữ nhân thấy thích khách không chịu nổi nữa thì liên tục đập lồng sắt, hi vọng nam nhân có thể nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng thích khách còn đang chém giết cùng với binh lính, vốn không hề nghe rõ nàng ta kêu cái gì, nhưng hắn vốn không có cách nào quan tâm đến chuyện này, bây giờ hắn chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được rồi.

"Từ Khanh, cẩn thận, Lục Vương gia có võ..." Nữ nhân còn chưa nói hết bỗng nhiên phát hiện ngực trúng một mũi kiếm, vốn không hề thấy rõ người đến là ai, câu nói liền bị cắt đứt như vậy.

Lúc nàng ta mở miệng nói chuyện, đúng lúc đó nhấc tới Triệu Tử Tu, Bạch Hiểu Tình vốn muốn ra tay cắt đứt đầu lưỡi của nàng ta nhưng thật không ngờ nàng còn chưa ra tay thì hắn đã đột phá vòng vây đến trước lồng sắt, không đợi nàng ta nói xong thì đã đâm một kiếm vào người nàng ta.

"Huynh, không phải huynh tới cứu ta sao?" Khóe miệng nàng ta chảy máu vì vừa bị thương lại vừa kích động, mắt nhìn chăm chăm nam tử che mặt trước mắt, tỏ vẻ không thể tin, thật không ngờ cuối cùng nàng lại bị nam nhân mình âu yếm giết chết.

"Chủ tử ra lệnh giết người." Trong mắt nam nhân cũng không hề có cảm giác bị thương mà chỉ có sự thoải mái vì đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Bất sống cho ta, ta muốn xem bộ mặt thật của thích khách." Thật không ngờ hắn ta lại có thể đột phá vòng vây giết nữ nhân trong lồng, Triệu Tử Tu then quá hóa giận, sao lại xảy ra chuyện này trước mắt hắn được.

"May mắn, nếu không chuyện chàng biết võ công sẽ bị người ta phát hiện." Không cần nàng tự mình động thủ, nàng ta đã nói điều không nên nói, nhưng nàng ta cứ chết như vậy thì sao có thể biết được ai mới là chủ nhân thật sự đứng sau chuyện ma quái ở khách điểm đây.

"Nhưng mà nàng ta đã chết, chúng ta cũng không hỏi được cái gì, đáng tiếc còn mất đi một à quân kỳ." Miệng thì nói đáng thương, nhưng trong lòng Triệu Tử Tu lại không hề tiếc thương cho nữ nhân vừa mới chết, ít nhất cũng còn lại tên nam nhân.

"Dạ." Binh lính thấy hắn ta có thể thoát khỏi vòng vây thì liền cảm thấy bản thân làm việc không tốt, cảm thấy thật mất mặt binh lính do Lục Vương gia huấn luyện.

Vì thế một đám binh lính đồng loạt đi lên, bắt lấy thích khách một cách nhanh gọn lẹ, có lẽ bởi vì đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng biết bản thân không còn đường sống nên hắn cũng không phản kháng nữa.

"Bóp miệng hắn cho ta." Bạch Hiểu Tình biết thông thường trong kẻ răng của sát thủ nhất định có cất giấu độc dược, chỉ cần cắn một cái thì được tính sẽ nhanh chóng xâm nhập toàn thân, hiện tại Bạch Hiểu Tình cần phải ngăn không cho hắn uống thuốc độc, nếu không thì sẽ không còn giá trị.

"Dạ." Lúc thích khách chuẩn bị cắn độc dược thì binh sĩ nhanh nhẹn nắm miệng hắn, thích khách không có cách nào tự sát nên liền hung hăng nhìn thẳng vào Bạch Hiểu Tình.

"Hoàng thượng giá lâm." Cho rằng mọi chuyện đều đã xong nhưng thật không ngờ Hoàng thượng lại tới sớm hơn dự tính.

"Sao phụ hoàng lại tới sớm như vậy, các người nhanh chóng thu dọn, kéo thi thể này xuống." Tuy rằng Hoàng đế đến sớm hơn so với dự tính nhưng dù sao Triệu Tử Tu cũng từng trải qua sóng to gió lớn, trải nghiệm nhiều việc như vậy nên chút chuyện này cũng không là gì cả.

"Dạ." Mọi binh lính đang tăng tốc quét dọn sạch sẽ hiện trường, hơn nữa còn bố trí hiện trường lễ khai trương trở lại như ban đầu, thậm chí còn có phát quà tặng.

"Khôi bầm Lục hoàng tử, thích khách này nên xử lý thế nào." Sau khi mọi thứ đều được thu dọn sạch sẽ thì chỉ còn lại tên thích khách đang muốn tự sát, binh lính cũng không biết nên làm gì.

"Chuyện này." Triệu Tử Tu còn chưa kịp nói thì đã nghe thấy giọng nói của Hoàng đế.

"Hoàng nhi, dọc theo đường đi đến khách điểm khai trương của các người thật náo nhiệt." Hoàng đế Triệu Thiên Dương vừa mới đi tới đường lớn đã thấy cờ màu treo đầy đường, trong lúc nhất thời cảm thấy thật tươi mới, tâm trạng cũng cực kỳ tốt, nhất là càng đi càng thấy nhiều người chạy đến đây.

"Nhi thần bái kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

"Thần tức tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Thấy Hoàng đế Triệu Thiên Dương và Bạch Yêu Nhiều, ở xa xa còn có thái tử Triệu Tử Hằng và Thành vương Triệu Tử Việt đi theo, liền dafnlê quysdôn mọi người đều vội vàng quỳ xuống tham kiến Hoàng đế, nếu không thì lại phạm phải tội đại nghịch bất đạo.

"Đứng lên đi." Hoàng đế ra lệnh một tiếng, mọi người đều đứng lên.

"Tạ Hoàng thượng." Dân chúng đồng thanh đáp.

"Hôm nay trẫm tới tham gia lễ khai trương của nhi tử. Mọi người không cần đa lễ, muốn làm gì thì làm, đừng phá hủy bầu không khí vì sự xuất hiện của ta." Bởi vì mình đến đây nên Triệu Thiên Dương cảm thấy mọi người quá cầu nệ.

"Dạ." Dù Hoàng đế nói như vậy nhưng mọi người vẫn khá câu nệ không chỉ vì Hoàng đế mà còn vì đây là khách điểm của Vương phi Lục hoàng tử mở nữa.

"Hoàng nhi, khách điểm của con thật sự có một phong cách riêng, ta chưa từng thấy kiểu trang trí nào như vậy, nhìn qua thật sự rất thú vị." Vừa đến nơi Hoàng đế đã cho rằng khách điểm cũng không khác gì những quán trọ khác, nhưng khi đi vào trong, màu son trắng lại khiến hắn cảm thấy rất sạch sẽ.

Chỉ nhìn thôi cũng thấy rất thư thái.

"Thái tử, cứu ta." Lúc mọi người đều đang quan sát khách điểm thì tên thích khách bị bắt bỗng nhiên thoát khỏi sự kiểm chế của binh lính, chạy đến bên cạnh thái tử kêu lên.

Mọi người lập tức cảm thấy hoài nghi thân phận của tên thích khách này.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Thái tử và thích khách

Edit: susublue

"Người là ai, ta không biết người." Triệu Tử Hằng thật sự không ngờ lúc này này lại có người đi ra nên trong lúc nhất thời bị dọa không nhẹ, nhưng không biết là bị dọa thật hay là giả bộ nữa, tất cả mọi người đều không biết.

"Thái tử, người nhất định phải cứu ta." Người này nhào tới cũng không nói mình là ai mà chỉ quỳ xuống ôm lấy chân thái tử, hi vọng thái tử có thể cứu hắn, nhưng người đang ngồi ở đây đều biết người này là thích khách, là người tới tập kích Lục hoàng tử.

"Hoàng huynh, người này là thích khách chúng ta mới bắt được, các người có quan hệ thế nào?" Chi lo tiếp đãi Hoàng đế, thiếu chút nữa đã quên mất thích khách, lúc này hắn bỗng nhiên chạy ra nhào về phía thái tử, thật không ngờ mọi chuyện lại đơn giản như vậy.

"Ta không biết hắn, ta nghĩ nhất định hắn đã nhận sai người rồi." Triệu Tử Hằng thật không ngờ thích khách lại lớn mật đi cầu cứu mình như vậy, như vậy không phải là muốn chết sao?

"Thái tử, ta nghĩ thích khách này không hề nhận sai người, người không nghe thấy người ta gọi người là thái tử sao?" Bạch Hiểu Tinh không phải người ngu, nghĩ nàng không biết thích khách biết người trước mắt chính là thái tử sao?

"Người biết ta là thái tử cũng không phải chỉ có một mình hắn, người khắp kinh thành đều biết ta là thái tử." Lúc mới đầu Triệu Tử Hằng còn có chút hoảng loạn, nhưng hắn cũng là xuất thân Hoàng gia nên những chuyện như vậy cũng đã trải qua rất nhiều lần.

"Có chuyện gì xảy ra?" Lúc này Hoàng đế cũng chú ý tới thích khách. Nghĩ tới hắn quấy rầy nhả hứng tham quan khách điểm thì mặt rồng lại giận dữ.

"Ta nghĩ chuyện này nên hỏi thái tử kính yêu của chúng ta một chút, sáng sớm ta và Lục hoàng tử đến khách điểm thì đã bị người ta ám sát." Bạch Hiểu Tinh thấy chuyện này đã thu hút sự chú ý của hoàng đế nên liền quăng nó cho thái tử.

"Khỏi bẩm phụ hoàng, nhi thần cũng không biết đây là chuyện gì, chẳng lẽ là đệ đệ muốn làm một buổi lễ khai trương khác thường, lâu nay có nghe nói đệ muội rất thông minh, có lẽ đã làm ra một ít chuyện ngoài dự đoán của mọi người, ta nghĩ có thể đây cũng là một phần của lễ khai trương." Người kia đã bị áp giải xuống rồi nhưng thái tử cũng không hề kinh hoàng dù chỉ một chút.

"Ta cũng không rành rồi như vậy, sáng sớm ngay cả một ngụm nước còn chưa uống thì sao lại nhàm chán chơi một trò đùa với thái tử." Bạch Hiểu Tinh thật không ngờ thái tử lại dễ dàng đồ hết mọi chuyện lên người nàng.

"Tên nam nhân này là một thích khách, buổi sáng nhi thần à Tinh Nhi cùng đến khách điểm thì liền gặp thích khách này, còn mất rất nhiều thời gian mới bắt được, hiện tại thái tử hoàng huynh vừa xuất hiện thì hắn ta liền nhảy ra cầu hoàng huynh cứu mạng, ta cũng không biết giữa họ có quan hệ gì."

Tuy rằng lời nói trông rất bình thản, giống như giữa hai người không có quan hệ gì nhưng vì Triệu Tử Tu miêu tả hơi khoa trương, dienxdafnleequysdon hơn nữa còn tỏ vẻ đáng thương nên mọi người đều đã có đáp án.

"Thái tử, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, có phải người nên giải thích một chút không, ai rảnh rồi đến mức đi kêu một người đến ám sát mình, chuyện này có gì vui để chơi." Hoàng đế Triệu Thiên Dương vốn đã có chút thiên vị Triệu Tử Tu rồi, bây giờ biết huynh đệ tàn sát lẫn nhau thì trong lòng lại càng không thoải mái.

"Nhi thần bị oan, sáng sớm nhi thần đã tiến cung vấn an phụ hoàng mẫu hậu, sau đó thúc vó ngựa không ngừng theo phụ hoàng ra cung, đến bây giờ ngay cả điểm tâm sáng cũng chưa ăn, nhi thần thật sự không có làm chuyện này, huống hồ chuyện lần trước nhi thần đã biết sai rồi, nhận ra tình cảm huynh đệ mới là quan trọng nhất."

"Cho nên hôm nay nhi thần mới đi theo phụ hoàng đến chúc mừng khách điểm mới của hoàng đế khai trương."

Thái tử nói vô cùng uất ức, mọi người ở đây đều lập tức chụp mũ tình thân lên người thái tử.

"Tu nhi, ta thấy chuyện này còn có ẩn tình khác, hôm nay là ngày khách điểm con khai trương, chúng ta không nên huyền não chuyện này quá lớn, chờ khi khác thăm vấn phạm nhân rồi nói tiếp đi." Triệu Thiên Dương có chút khó xử, hai người đều nói có tình có lý, quả thật nguyên ngày hôm nay thái tử đều đi theo hấn làm tròn đạo hiếu.

"Nhưng nếu hôm nay không biết rõ ràng, một lát lại có thêm một thích khách nữa thì phải làm sao bây giờ." Triệu Tử Tu cũng không phải người thích tìm việc cho mình làm, huống hồ hôm nay là ngày khai trương khách điểm của Bạch Hiểu Tinh, trong lòng hấn cũng không muốn náo loạn chuyện này lên, còn Bạch Hiểu Tinh cũng nhận ra.

"Sẽ không, nơi này nhiều Ngự Lâm quân như vậy, ngay cả con ruồi đều không tiến vào được, sao có thể có thích khách được." Lúc này Hoàng đế cũng vẫn còn sợ hãi, nhiều năm như vậy hấn không muốn ra cung, thật ra là sợ bị thích khách đuổi giết, năm đó vì đoạt được ngôi vị hoàng đế này mà hai tay dính không biết bao nhiêu là máu tươi.

"Sáng hôm nay chúng ta cũng phòng thủ trùng trùng, nhưng tên thích khách này cứ xông vào như vậy, còn giết một người trước mắt chúng ta nữa." Bạch Hiểu Tinh không đề ý nói.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Sao có thể có chuyện như vậy chứ." Hoàng đế luôn hận nhất thủ đoạn nham hiểm ám sát âm thầm như vậy, bây giờ lại xuất hiện tình huống này.

"Nếu phụ hoàng không tin thì có thể gọi ảnh vệ ra đề hỏi rõ ràng." Triệu Tử Tu biết lúc này đưa ảnh vệ ra là tốt nhất, bởi vì ảnh vệ không chỉ là người của hoàng đế mà còn luôn nói sự thật.

"Ta thấy không cần đâu." Nghe thấy Triệu Tử Tu muốn kêu ảnh vệ ra, lỡ làm không tốt thì hấn sẽ mất đi quyền biện minh nên Thái tử vội vàng ngăn lại, hấn biết chuyện hôm nay mình sẽ không thoát được.

"Vì sao không cần, nếu kêu ảnh vệ ra không chừng có thể xóa được hiềm nghi của người." Hoàng đế có chút không hiểu, thật ra bây giờ hấn rất muốn biết chân tướng chuyện này.

"Đúng vậy. Như vậy cũng có thể giúp hoàng huynh thoát được hiềm nghi." Triệu Tử Tu thấy lúc này Triệu Tử Hằng ra tay ngăn cản không phải là tăng thêm hiềm nghi sao, chẳng lẽ hấn chuẩn bị nhận sai rồi?

"Ta vốn trong sạch nên không cần ai xáo bô hiềm nghi giùm." Triệu Tử Hằng vẫn nói như lúc trước, giống như chuyện này quả thật không liên quan đến hấn.

"Vậy thăm vấn phạm nhân cũng được, không cần phiền phức gọi ảnh vệ ra làm gì." Thái tử cảm thấy hiện tại ảnh vệ kia sẽ không đứng về phía mình, mọi chứng cứ đều sẽ không có lợi cho mình.

"Ừ, người đâu, kéo tên thích khách lên đây cho ta, bản vương muốn đích thân thăm vấn." Triệu Tử Tu nghe thấy Thái tử nói như vậy thì liền ra lệnh cho người chạy xuống dưới kéo thích khách lên, bên ngoài có rất nhiều quần chúng cũng hiếu kỳ nhìn vào bên trong, bọn họ cũng rất muốn biết người Hoàng gia đứng chung một chỗ sẽ thế nào.

"Không tốt, không tốt, khởi bẩm Hoàng thượng, Thái tử, Lục hoàng tử, người kia lúc vừa bị áp giải vào trong thì không ngừng run rẩy, sau đó liền mất mạng." Ngay khi mọi người đều đang chờ phạm nhân đi lên thì một sĩ binh hoang mang rối loạn chạy tới.

"Phé vật, ngay cả một người cũng không trông được." Lúc nghe được tin tức này trong lòng Triệu Tử Tu lại sôi ruột, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, chỉ có vài phút ngắn ngủn mà một người sống sờ sờ liền chết như vậy.

"Chúng ta luôn cho người trông coi nghiêm mật, nhưng người này cứ chết dưới mí mắt chúng ta như vậy." Binh lính cũng hơi kích động, dienxdafnleequysdon thậm chí có chút sợ hãi, trước kia nghe nói Lục hoàng tử là một người lòng dạ ác độc, bây giờ sẽ không giết mình chứ.

"Không có chuyện của người, lui xuống đi." Bạch Hiểu Tinh biết nhất định lúc này Triệu Tử Tu rất tức giận, nhưng thật ra chuyện này đúng là ngoài dự kiến.

"Hoàng đế, hiện tại người chết không thể đối chứng, vũng nước bẩn này không thể hất lên người ta được." Triệu Tử Hằng nói như thật, hiện tại không ai

biết rõ chuyện này, dù sao cũng đã chết không đối chứng

"Nhất định là người hạ độc thù." Triệu Tử Tu có chút không cam lòng nói, một người bị giết chết ngay dưới mí mắt mình như vậy, điều này còn chưa đủ si nhục sao.

"Người thấy ta làm cách nào để chạm vào hắn, hơn nữa ta và người này không có thù hận, vì sao ta phải hạ độc thù hại hắn." Giống như Triệu Tử Hằng đã sớm biết được kết quả vậy, vốn không hề lo lắng mình sẽ bị hoài nghi.

"Được rồi. Chuyện này dừng lại ở đây, hôm nay trầm tởm tham gia lễ khai trương của hoàng nhi, hiện tại phạm nhân đã chết, vậy thì sau này chúng ta cứ điều tra từ từ là được rồi." Hoàng đế nhìn đến đây thì cũng biết bên trong nhất định có vấn đề, nhưng hiện tại lại không có bằng chứng nên chỉ có thể từ bỏ.

"Nhưng phụ hoàng, phụ hoàng..." Triệu Tử Tu có chút không cam lòng còn muốn nói thêm cái gì đó, nhưng lại nhanh chóng bị Bạch Hiểu Tinh vờn tay ngăn cản.

"Được rồi, Tử Tu, hôm nay là ngày lành khách điểm của chúng ta khai trương, đừng nói những chuyện xui xẻo này nữa." Bạch Hiểu Tinh vội vàng ngắt lời Triệu Tử Tui, bởi vì hiện tại đã chết không đối chứng, nói đúng hơn là dù có nhiều lời thì đều không làm được gì.

"Phụ hoàng, người đã đồng ý sẽ ban tên cho khách điểm của ta, hôm nay người có mang đến không, nếu khách điểm mà không có tên thì không thể khai trương được rồi." Vừa mới dứt lời thì Bạch Hiểu Tinh tỏ vẻ thiên kiều bá mị đi đến trước Hoàng đế nói muốn lấy tên khách điểm.

"Ha ha, chuyện này sao trăm có thể quên được, đều là quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, ta rất có uy tín, người đầu mang bằng hiệu của khách điểm đến đây cho trăm." Hoàng đế nói xong, liền thấy vài tiểu thái giám nâng một tấm bằng hiệu che vài đồ đi tới.

"Thật sự rất muốn nhanh chóng nhìn thấy chữ của phụ hoàng." Lúc mang tấm bằng hiệu ra thì rất nhiều người bị hấp dẫn, thì ra khách điểm này không chỉ do Lục hoàng tử mở mà lại có Hoàng đế làm chỗ dựa, ngay cả tên cũng do Hoàng đế viết, nếu có thể ở trong này một đêm thì nhất định rất nở mày nở mặt.

"Thì ra tên khách điểm do Hoàng thượng tự tay viết, xem ra khách điểm này có lai lịch rất lớn, nếu chúng ta có thể vào bên trong một chút thì nhất định sẽ rất nở mày nở mặt." Có người trong đám người không ngừng nói như vậy, có thể thấy được hắn rất chờ mong khách điểm này.

Nghe thấy đám người đánh giá khách điểm cao như vậy, Bạch Hiểu Tinh nhìn không được nhếch khóe miệng lên.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, bằng hiệu đã được treo lên rồi, chỉ cần kéo vài đồ nữa là xong." Mấy tiểu thái giám lưu loát treo bằng hiệu lên rồi lập tức tiến vào báo với Hoàng đế.

"Được, để trăm tự mình kéo tấm vải che xuống." Không biết vì sao, lúc này Triệu Thiên Dương cảm thấy tâm trạng như trở lại thời điểm kéo khăn che mặt lúc thành thân với Uyển nhi vậy, trong lòng cảm thấy kích động không thôi, đã nhiều năm rồi cảm giác này bỗng chốc trở lại.

"Hoàng thượng, chuyện này để hạ nhân làm là được rồi, vì sao ngài lại muốn tự mình động thủ, nếu có thích khách hoặc là làm người bị thương thì sao." Giờ phút này Bạch Yêu Nhiều càng kiên quyết không chịu, chỉ là một cái bằng hiệu đơn giản vì sao lại phải bày vẽ nhiều chuyện vô dụng như vậy.

"Đây gọi là trước sau vẹn toàn, huống hồ hôm nay trăm rất vui vẻ, cơ hội hiếm có." Triệu Thiên Dương kiềm chế sự kích động trong lòng, chậm rãi đi lên phía trước, đi tới cầm chặt góc vài đồ ở cửa, bỗng nhiên trước mắt hiện ra dáng vẻ e lệ của Uyển nhi năm đó, nước mắt lại trào ra mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Có phải khách sạn có ma quỷ hay không

Edit: susubluu

"Kéo đi." Bạch Hiểu Tinh có chút kích động nhìn hoàng đế, nói thật tâm trạng bây giờ của nàng là kích động nhất, bởi vì đây là khách điểm đầu tiên mà nàng thật sự sở hữu từ lúc chào đời tới nay, tâm trạng của nàng nhất định rất rối loạn.

"Oa." Lúc Hoàng đế kéo vải xuống thì mọi người đều kinh ngạc hô lên, đây là lần đầu tiên dân chúng được nhìn thấy chữ viết của Hoàng đế, chữ trên trên bằng hiệu trông rất cứng cáp có lực, nhất thời mọi người đều cảm thấy kỹ thuật thư pháp của Hoàng đế hẳn là rất cao.

"Hoàng thượng, ngài viết chữ thật đẹp, nhất là chữ Uyển kia, hình như trong đó có rất nhiều tình cảm, nhìn qua vừa ám áp vừa không mất uy nghiêm." Có một đại thần ở đó lập tức nhảy ra, mặc kệ là vuốt mõng ngựa hay nói sự thật cũng đều tốt.

"Giờ, tất cả chữ Hoàng thượng viết tất nhiên là đẹp rồi, không có chữ nào quá đẹp hoặc là chữ nào không tốt cả, Hoàng thượng luôn đối xử bình đẳng." Nghe nói thế thì trong lòng Bạch Yêu Nhiều rất không thoải mái, thật ra nàng đã sớm nhìn ra để viết được tấm bằng này Hoàng đế luôn ngồi một

mình trong ngự thư phòng.

Nhất là gần đây, có đôi khi Triệu Thiên Dương luyến chữ lại đột nhiên không kìm lòng được viết ra hai chữ Uyển nhi, có đôi khi Bạch Yêu Nhiêu bắt gặp được nên trong lòng cực kỳ không thoải mái.

"Đều do Bạch Hiểu Tình, hiện tại ta đường đường là một Hoàng hậu mà còn phải tranh giành tình cảm với một người đã chết." Giờ phút này Bạch Yêu Nhiêu hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Hiểu Tình, hiện tại Bạch Hiểu Tình đã không còn chịu sự khống chế của mình nữa, như vậy nàng cũng nên đổi một quân cờ khác.

Tuy rằng Bạch Diên Nhi có chút điều ngoa ngang ngược nhưng vẫn rất nghe lời, ít nhất tình nguyện để nàng thao túng, đến lúc đó chỉ cần đưa cho Triệu Tử Tu làm sườn phi là được.

Nghĩ đến đây Bạch Yêu Nhiêu lại ngẩng đầu nhìn Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu, cảm thấy hai người bọn họ thật chói mắt, vốn dĩ nàng đã sắp xếp xong mọi thứ rồi, thật không ngờ Bạch Hiểu Tình lại nhảy ra phá hỏng chuyện tốt của mình.

"Cho các ngươi đặc ý trước, hừ." Ở bên này, Tuy rằng về mặt Bạch Hiểu Tình không vui, nhưng vẫn tươi cười với mọi người như cũ, nhưng biểu cảm của nàng không tránh được ánh mắt của Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tình.

"Hừ, lão yêu bà." Giờ phút này Bạch Hiểu Tình nói lời trong lòng mình ra cho Triệu Tử Tu nghe.

Hoàng đế Triệu Thiên Dương lại không nghĩ nhiều như vậy mà chỉ luôn si ngốc nhìn bằng hiệu, dienxdafnleequysdon nhất là chữ Uyển trên đó khiến hắn nhớ tới hình ảnh mình và Uyển nhi ở cùng nhau rất nhiều năm về trước.

Năm đó nếu không phải vì còn có Tử Tu thì lúc Uyển nhi qua đời chỉ sợ hắn cũng đi theo.

"Được rồi, hôm nay là ngày lành khai trương khách điểm của thê tử con ta, chúng ta nên chúc mừng nàng." Triệu Thiên Dương thấy mọi người đều đang chờ hắn nói chuyện thì có chút ngượng ngùng cảm thấy mình ở đây thương tiếc thê tử đã mất lại để một đám người đứng chờ ở đây.

"Khởi bẩm Phụ hoàng, không biết bánh ngọt ngày hôm qua ngài có thấy vừa lòng không?" Giờ phút này Bạch Hiểu Tình cơ trí chạy đến bên người Hoàng đế nhắc lại chuyện bánh ngọt đêm qua, bởi vì một lát nữa còn có kinh hi.

"Rất hài lòng, ha ha, trẫm chưa từng ăn loại bánh nào ngon như vậy, đó là lần đầu tiên, còn muốn cảm ơn ngươi đã có lòng đây." Thật ra Triệu Thiên Dương cũng không ăn nhiều, nhưng không khí lúc đó thật sự làm cho người ta cảm động, cảm thấy rất đặc biệt.

"Vậy Hoàng thượng có biết vì sao khách điểm của ta lại chọn khai trương hôm nay không?" Vốn dĩ tính kéo dài ngày khai trương ra vài ngày sau nhưng sau đó lại nhớ tới hôm nay là một ngày đặc biệt nên liền đẩy nhanh tốc độ, chuẩn bị tất cả thật tốt để khai trương vào hôm nay.

"Vì sao?" Thật ra trong lòng Triệu Thiên Dương đã có một đáp án nhưng bây giờ Bạch Yêu Nhiêu đang đứng cạnh mình nên không thể nói ra, nếu không nhất định sẽ có người không thoải mái.

"Hai ngày trước ta nghe Tử Tu nói với ta hôm nay là sinh nhật mẫu hậu Tử Tu." Lúc Bạch Hiểu Tình nói điều này thì cảm thấy có một ánh mắt giết người nhìn qua đây, hơn nữa sau khi thấy mặt Hoàng đế thì mỗi người một biểu cảm khác nhau.

"Hả, sao ta lại không nhớ hôm nay là sinh nhật ta vậy?" Bạch Yêu Nhiêu thấy có rất nhiều người nhìn về phía nàng bằng ánh mắt nghi ngờ, mọi người đều biết hiện tại mẫu hậu của Triệu Tử Tu là Bạch Yêu Nhiêu.

"Là mẫu thân ruột đã qua đời." Thật không ngờ Bạch Yêu Nhiêu lại còn bình tĩnh như vậy, Bạch Hiểu Tình càng nói càng thêm sáng tỏ.

Thật ra Bạch Hiểu Tình làm tất cả những thứ này là vì Triệu Tử Tu và cũng là vì bản thân, bởi vì nàng thấy Bạch Yêu Nhiêu sẽ không dễ dàng buông tay không tìm mọi thủ đoạn để khống chế Triệu Tử Tu nữa, vì thế hiện tại nàng muốn chính thức tuyên chiến với Bạch Yêu Nhiêu.

Vào sinh nhật hôm qua của Hoàng đế, Bạch Hiểu Tình thấy Bạch Diên Nhi thì liền nghĩ nhất định Bạch Yêu Nhiêu vẫn còn đang suy nghĩ cách để Bạch Diên Nhi thay thế bản thân, như vậy sẽ đạt được mục đích khống chế Triệu Tử Tu.

Cho nên hiện tại nàng muốn thông qua việc này để nói cho Bạch Yêu Nhiêu biết nàng ta chẳng qua chỉ là mẫu thân trên danh nghĩa của Triệu Tử Tu, vốn không có tư cách để sắp xếp mọi chuyện của Triệu Tử Tu.

"Thì ra là sinh nhật tỷ tỷ, nhiều năm như vậy ta cũng đã quên." Bạch Yêu Nhiêu biết nếu bản thân còn giả bộ như vậy thì nhất định sẽ không giữ được mặt mũi nên đành phải bình tĩnh nói.

"Đã nhiều năm rồi Uyển nhi không ở đây, trẫm cũng không còn nhớ rõ." Ngoài miệng thì Triệu Thiên Dương tỏ vẻ như rất lơ đãng nhưng trong lòng lại nghĩ là nhiều năm trôi qua như vậy rốt cục cũng có cơ hội đường đường chính chính tưởng niệm Uyển nhi một lần.

"Nhưng ngày lành khai trương khách điểm sao chúng ta lại có thể nhắc tới người chết, chuyện xui xẻo như vậy có thể sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của khách điểm."

"Hơn nữa ta nghe nói khách điểm này có ma quỷ không biết có phải sự thật không" Nàng, Bạch Yêu Nhiêu cũng không phải người dễ bắt nạt, giờ phút này lại có người không đặt bản thân vào mắt, thật sự là quá đáng. Bọn họ không muốn cho nàng sống tốt thì nàng cũng sẽ không để cho bọn họ thoải mái.

"Hoàng hậu, người nói cái gì." Triệu Thiên Dương vốn đang tươi cười rạng rỡ nhưng nghe thấy Bạch Yêu Nhiều nói mấy lời này thì liền biến sắc, lúc này chính là lúc khách điểm khai trương, vậy mà nàng lại nói ra điều bất lợi với khách điểm.

"Không có gì, ta chỉ tùy tiện nói sự thật mà thôi, nghe nói nơi này thật sự có ma quỷ nào loạn rất lợi hại, bây giờ lại còn mừng sinh nhật cho một người đã chết thì các người nói xem không phải rất quý dị sao." Bạch Yêu Nhiều cũng không cảm thấy bản thân nói gì sao mà lại cảm thấy mình nói rất đúng.

"Đừng nói nữa, bây giờ là ngày khai trương khách điểm, Tu nhi hoài niệm mẫu thân của hân một chút thì có gì sai." Triệu Thiên Dương chưa từng tức giận như hôm nay.

"Hoàng hậu, chẳng lẽ thám tử của người không nói cho người biết vừa rồi chúng ta đã bắt người giả thần giả quỷ ra dạo phố, hơn nữa cũng đã xử quyết." Bạch Hiểu Tinh biết nhất định sẽ có người dùng điều này để tấn công khách điểm của bọn họ, nhưng mà thật không ngờ lại đến nhanh như vậy.

"A, ta không có thám tử gì, chỉ là vừa rồi đi đường nghe binh lính thảo luận thôi." Hoàng hậu biết nếu lúc này để cho người ta biết mình luôn phải người âm thầm chú ý Triệu Từ Tu thì sẽ không tiện lợi được.

"Sao, vậy sao trẫm lại không nghe thấy một binh lính nào nói đến chuyện này vậy, nếu để trẫm nghe được thì nhất định sẽ tha ra ngoài chém đầu, lúc đánh giặc không liều mạng mà lại có thời gian nói huyền thuyên." Triệu Thiên Dương biết đây là cái cớ của Bạch Yêu Nhiều.

"Ta cũng vậy vô tình nghe thấy thôi, hơn nữa tiểu Tinh đột nhiên khai trương khách điểm vào hôm nay, ta cũng chỉ tò mò như bao người khác thôi, Hoàng thượng, sao người lại tức giận như vậy, nó thì đã làm sai gì sao?" Bạch Yêu Nhiều không biết mình đã nói gì sai mà chỉ cảm thấy có vẻ như Hoàng thượng thật sự rất tức giận, trong lúc nhất thời cảm thấy không ổn.

Thấy vẻ mặt Hoàng thượng có vẻ rất tức giận vì thế liền bước đến trước mặt Triệu Thiên Dương làm nũng.

"Hôm nay là sinh nhật tỷ tỷ, sao nó thì lại không biết được, ta cũng vì sợ chỗ này không tốt, sợ ảnh hưởng đến công việc làm ăn của Từ Tu, huống hồ Từ Tu cũng là nhi tử của ta, ta nhất định cũng rất lo lắng." Lúc này Bạch Yêu Nhiều cảm thấy rất nhiều người nhìn mình.

"Ha ha, không sao, phụ hoàng, hôm nay là ngày khai trương khách điểm của ta, mẫu hậu cũng lo lắng cho ta nên mới nói như vậy." Triệu Từ Tu biết bây giờ không phải là lúc xé rách mặt nạ của bà ta nên vội vàng giảng hoà.

"Đúng vậy, đúng vậy, ta chỉ lo lắng cho Từ Tu." Bạch Yêu Nhiều thấy Triệu Từ Tu đứng ra hoà giải cho mình nên không hề hồ thẹn phụ họa thêm.

"Hiện tại giờ lành đã đến, chúng ta đi ra ngoài cắt băng đi." Bạch Hiểu Tinh thấy đã đạt được mục đích thì liền vội vàng dẫn mọi người đến cửa chính, ở cửa có vài nữ nhân xinh đẹp cầm vài trái bóng màu, hơn nữa từng chùm bóng đều có màu giống nhau.

"Đây lại là ý tưởng mới mẻ gì nữa, trước kia ra vẫn chưa từng thấy." Hoàng đế chưa từng nghe nói qua chuyện cắt băng khánh thành cho nên cảm thấy rất ngạc nhiên.

"Cắt băng, ha ha, dù sao vẫn còn một lúc nữa mới tới thời gian, mọi người không để ý ta kể chuyện xưa cho các người chứ, đây là chuyện của quê hương ta, sáng nay đã khiến nhiều người chê cười nên ta liền kể một chuyện cho mọi người nghe." Cảm giác được không khí có chút xấu hổ, Bạch Hiểu Tinh muốn làm không khí trở nên sôi nổi.

"Vậy sao, vậy hôm nay trẫm cũng muốn nghe thử." Triệu Thiên Dương luôn ở trong Hoàng cung, dĩ nhiên quỵsôn rất ít khi tiếp xúc với người ngoài, hiện tại có thể nghe được truyện trong dân gian cũng là một thú vui đầy nhã hứng.

"Được, vậy ta bắt đầu nói." Bộ dáng Bạch Hiểu Tinh kể chuyện rất chuyên nghiệp.

"Ở cổ đại, thật ra nhà chúng ta làm nghề đóng thuyền, sau khi thuyền lớn xuống nước thì thường thu hút rất nhiều người vây xem. Vì phòng ngừa mọi người chạy đến chiếc thuyền lớn rồi để xảy ra chuyện không tốt nên trước khi thả thuyền xuống nước chủ nhân của nó đứng cách thuyền khá xa, dùng một đoạn chỉ màu treo ngang để làm 'Phòng tuyến'."

"Chờ khi thuyền được đưa xuống nước xong thì chủ nhân của nó liền cắt đoạn chỉ màu đó đi để mọi người tham quan. Nhưng mà sau này đôi thành dài băng, cho nên mới gọi là 'Cắt băng'."

"Thật ra nó có ngụ ý là may mắn." Còn tưởng rằng Bạch Hiểu Tinh sẽ kể rất lâu nhưng thật không ngờ chỉ nói có một chút đã xong.

"A, ha ha, vậy thì nhất định phải cắt băng, như vậy sẽ rất tốt." Hoàng đế nghe câu chuyện có ý nghĩa như vậy, hơn nữa còn là lần đầu tiên trải nghiệm nên nhất định cảm thấy rất hiếu kỳ.

"Hiện tại thời gian đã đến, có thể cắt băng rồi." Bạch Hiểu Tinh cảm thấy không khí đã sôi nổi hơn nhiều, bên ngoài luôn khua chiêng gõ trống.

"Chuẩn bị kéo." Giờ phút này Bạch Hiểu Tinh và Triệu Từ Tu đứng bên trái và bên phải, đi theo Hoàng đế.

"Ha ha, thật sự không tệ, tiểu Tinh, khách điểm của người khai trương thật sự rất mới mẻ, ta rất thích, cho dù có ma quỷ thì ta cũng muốn thử xem." Triệu Thiên Dương cầm kéo trong tay, vẻ mặt tươi cười, cảm thấy chuyện này thật thú vị.

"Một lát nữa còn thú vị hơn." Bạch Hiểu Tinh vui vẻ nói.

Chương 188: Phòng khách quý

Edit: susublue

"Cái gì, còn có chuyện càng thú vị hơn nữa sao?" Bây giờ rốt cục Triệu Thiên Dương cũng đã biết vì sao Triệu Tử Tu lại muốn ở cùng Bạch Hiểu Tinh, bởi vì lúc nào Bạch Hiểu Tinh cũng đều mang đến đủ các loại kinh hi cho hắn.

"Phụ hoàng, khách điểm của nhi thần cũng ở bên cạnh, hiện tại khách điểm của Tử Tu đã khai trương xong, có thể đi giá đến khách điểm của nhi thần để ném thử mỹ thực chúng ta mới ra mắt, hiềm khi phụ hoàng ra ngoài một chuyến." Giờ phút này thái tử thấy hiệu ứng được hoàng đế viếng thăm lớn như vậy nên liền cảm thấy không thể để lỡ mất cơ hội này.

Như vậy có thể cho mọi người biết hắn là Thái tử, hắn cũng có tử lâu, hơn nữa gần đây Phụng Cơ có nghiên cứu ra được vài món rất ngon từ thực đơn mà Bạch Hiểu Tinh đưa.

"Khách điểm của chúng ta mới chỉ bắt đầu, tiếp sau đó còn có rất nhiều tiết mục, người nói kết thúc thì liền kết thúc sao." Triệu Tử Hằng đáng chết, dám có ý đồ bắt cóc Hoàng đế trong lúc này.

Vì muốn Hoàng đế nhấp nháy mỹ thực của các người sao, thực đơn của bọn họ không phải đều do nàng viết sao, dám múa rìu qua mắt thợ.

"Hiện tại tên của khách điểm đã được treo lên, cũng đã cắt băng khánh thành, không phải đã xong rồi sao, hơn nữa hiện tại cũng đã gần giữa trưa, đúng vào thời gian dùng bữa của phụ hoàng, có thể đi giá đến tử lâu của ta ăn chút gì đó, huống hồ bao lâu phụ hoàng mới ra ngoài một lần."

"Cần phải để phụ hoàng ném thử mới được." Lúc này Thái tử nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cảm thấy bản thân nói không hề sai.

"Ý người là khách điểm của chúng ta không có đồ ăn?" Ở những trường hợp này chỉ có nữ nhân ra mặt mới tạo nên hiệu quả tranh cãi âm ỉ, Bạch Hiểu Tinh là người mà chuyện gì cũng có thể đảm đương.

"Ta không có ý này, nhưng mà khách điểm của các người vừa mới khai trương, mọi thứ mới vừa chuẩn bị, bây giờ nhất định đều rất bận rộn, hơn nữa phụ hoàng chưa từng đến tử lâu của ta, thật vất vả lắm mới ra ngoài một chuyến, đến chỗ ta ăn một chút cũng tốt, coi ta như hiếu kính phụ hoàng." Lúc này Thái tử nhất định không chịu nhượng bộ.

"Vậy cảm ơn ý tốt của người, phụ hoàng đã tới đây thì chúng ta cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ từ sớm rồi." Thấy thái tử thẹn quá thành giận, đây cũng chính là hiệu quả mà Bạch Hiểu Tinh muốn, diendafnleeqysdoon muốn để mọi người đều biết bản tính thật của Thái tử.

"Ca, nơi này nhiều người, không cần thiết phải làm như vậy, sẽ mất thể diện hoàng gia chúng ta." May mắn lúc này Triệu Tử Việt tương đối tỉnh táo, nhanh chân tiến lên giữ chặt Triệu Tử Hằng đang muốn lý luận với Bạch Hiểu Tinh, nếu không nhất định sẽ có náo loạn.

"Còn ra thể thống gì." Hoàng đế nhìn không được cũng cảm thấy thật mất mặt, đường đường là Thái tử gia hoàng gia mà còn tranh đoạt với em dâu, điều này để người ngoài nhìn thấy thì sẽ chê cười thế nào.

"Phụ hoàng, thật ra cũng không trách đại ca được, khách điểm Tinh Nhi nhà ta khai trương nói là khách điểm nhưng lại có rất nhiều công năng, rất nhiều hoạt động được gắn kèm theo." Giờ phút này Triệu Tử Tu không chút hoang mang tiến lên, nhìn bề ngoài thì như đang cầu tình thay Thái tử nhưng thật ra vẫn đang ngầm hại hắn.

"Người." Thái tử Triệu Tử Hằng cảm thấy đây là sự vũ nhục trần trụi, sao có thể nói hắn như vậy được chứ.

"Được rồi, món nợ này chúng ta sẽ nhớ kỹ, về sau chúng ta sẽ trả lại gấp mấy lần." Triệu Tử Việt biết lúc này không thể tùy tiện tranh đấu, cũng biết nếu không phải có lời nói của Bạch Hiểu Tinh thì Triệu Tử Tu vốn sẽ không để bọn họ vào mắt.

"Ừ." Thật ra Triệu Tử Hằng cũng chưa hề nghĩ sẽ tranh luận với Triệu Tử Tu, hắn chỉ đơn thuần muốn lấy lại mặt mũi mà thôi.

"Ừ, thật sự không trách Thái tử gia." Thấy Triệu Tử Hằng không phản ứng lại thì Bạch Hiểu Tinh lại thêm nắm thêm muối.

"Vậy người nói thử xem chỗ người còn có kinh hi gì nữa, vừa rồi ta nghe Tử Nhi nói còn có chuyện thú vị hơn." Triệu Thiên Dương cũng nhanh chóng bình phục lại tâm trạng của mình, Thái tử Triệu Tử Hằng càng ngày càng kỳ quái, hiện tại lại dám đứng trước mặt hắn làm cho đệ đệ mình xấu hổ, xem ra vẫn không biết hối cải, vì vậy trong lòng hắn có chút khó chịu.

"Ta cũng rất tò mò." Giờ phút này Thái tử đã bị tức đến mức nói không nên lời, hắn vốn có lòng tốt muốn thể hiện một chút, thật không ngờ lại xảy ra tình huống này.

"Nếu mọi người đều chờ mong thì ta liền dẫn mọi người lên tham quan phòng VIP của chúng ta một chút." Lần này Bạch Hiểu Tinh đã nắm rõ khẩu vị của mọi người rồi nên cũng bắt đầu thừa nước đục thả câu.

"VIP là cái gì?" Bạch Yêu Nhiều nhất thời cảm thấy hứng thú, đối với cái khác thì không hứng thú, nhưng chỉ cần cái gì đó tương tự như đặc quyền thì Bạch Yêu Nhiều đều rất hưng phấn, bởi vì chỉ cần có liên quan đến quyền lợi là được.

"Chính là phòng không dành riêng cho người bình thường, còn nữa, phòng VIP cao nhất ở nơi này sẽ được dành riêng cho phụ hoàng, về sau nếu phụ hoàng ở trong hoàng cung thấy mệt mỏi thì có thể đến khách điểm của chúng ta chơi, căn phòng kia là phòng hoa viên."

"Chỉ cần mở ra cửa sổ là có thể thấy hoa viên ở phía dưới, thật sự rất thú vị." Nói xong Bạch Hiểu Tinh liền dẫn mọi người đến phòng VIP ở chỗ cao nhất.

Căn phòng được sơn một màu trắng như tuyết, dù cho có tâm trạng rối loạn thì khi ở trong căn phòng này cũng sẽ lập tức bình tĩnh trở lại, hơn nữa trong phòng có một mùi hương đặc biệt.

"Trong phòng có một mùi hương gì đó, ngửi thật sự rất thoải mái, giống như có thể làm tâm trạng hỗn loạn lập tức trở nên cực kỳ tốt" Phía sau có một đại thần nhìn không được nói ra, tuy rằng biết Hoàng đế ở trong này thì hẳn không thể tùy tiện mở miệng, nhưng mà lại nhìn không được muốn hỏi một chút.

"Chuyện này, thật ra Thái tử biết rất rõ." Bạch Hiểu Tinh cố ý thử Triệu Tử Hằng một chút, tin chắc rằng lễ vật lúc sinh nhật của Hoàng đế hẳn mang đến là do Phụng Cơ chọn giúp, hẳn vốn không thể tưởng được là lại có lễ vật sáng tạo như vậy.

"Ta, ta không biết, ta cũng rất ít ngửi thấy mùi hương này" Thật ra Thái tử rất quen thuộc với hương thơm này, nhưng thật sự không biết tên của nó, bởi vì tuy hẳn nhận ra thì vẫn không biết tên gọi là gì.

"Nó là mùi hương phát ra từ quả cầu thủy tinh lần trước người đưa cho phụ hoàng vào ngày chúc thọ." Bạch Hiểu Tinh đã nhắc nhở ra nên Thái tử cũng hiểu được một chút.

"A, quả cầu thủy tinh đó, cái đó là ta nhờ bằng hữu mang về từ Tây vực, thật ra cụ thể là mùi hương gì thì ta cũng không rõ." Bây giờ cuối cùng Thái tử cũng đã hiểu, Bạch Hiểu Tinh muốn vạch trần lễ vật mà hẳn chuẩn bị.

"Đã như vậy thì để ta nói cho Thái tử biết đi, đây là mùi hương của Huân Y Thảo (Lavender), có thể giúp nâng cao tinh thần, có tác dụng an thần, ta biết ngày thường Hoàng thượng trăm công nghìn việc, ngẫu nhiên có thể đến đây để cho mình một ngày nghỉ phép." Bạch Hiểu Tinh luôn chu đáo mọi lúc mọi nơi.

"Thì ra là như vậy, người không nói ta còn không biết." Lúc này Thái tử cũng chỉ đành giả bộ ngỡ ngàng để lừa đảo, nếu không thì nhất định Hoàng đế sẽ biết quả sinh nhật mình chuẩn bị không hề thật lòng.

"Nhưng mà từ khi trầm hương quả cầu thủy tinh kia thì giấc ngủ thật sự tốt lên không ít, đây vẫn là nhờ thái tử có tâm." Nhưng không biết là Hoàng đế cố ý nghe không ra hay là giả bộ không biết ý trong lời nói của Bạch Hiểu Tinh, nhớ tới quả cầu thủy tinh mà Thái tử đưa hình như thật sự dùng rất tốt.

"Phụ hoàng dùng thoải mái là tốt rồi, cũng không uống tám lòng hiếu thảo của nhi thần." Triệu Tử Hằng thăm kinh hãi, may mắn Hoàng thượng không phát hiện ra, nếu không thì hẳn thảm rồi.

"Trong phòng này ta để hương thơm của Huân Y Thảo, các thiết còn lại đều là tùy chỉnh." Bạch Hiểu Tinh chỉ vào căn phòng.

Thật ra chỉ có một mình căn phòng này là được trang trí theo phong cách của phòng tổng thống ở hiện đại, diễn dafnlê quysdôn bởi vì ở cổ đại muốn đạt tới hiệu quả như vậy thật sự quá khó khăn, nên những căn phòng khác đều được trang trí theo phong cách cổ đại.

"Tùy chỉnh, giường này thật sự rất mềm, hơn nữa còn rất lớn, còn có bàn đu dây trên ban công nữa." Bạch Yêu Nhiều thấy bên ngoài cửa sổ có một ban công ngoài trời rất lớn, nhìn qua thật sự rất đẹp.

"Đó là làm riêng cho Hoàng hậu, nếu lúc Hoàng thượng xuất cung thì Hoàng hậu cũng có thể chơi." Bạch Hiểu Tinh nỗ lực giới thiệu cách bố trí của căn phòng.

Mọi thứ ở nơi này đều tráng lệ độc nhất vô nhị trong mắt mọi người.

Mọi người đều muốn tới nơi này để hưởng thụ cuộc sống được phục vụ như Đế vương, nhưng căn phòng này chỉ có một, hơn nữa chỉ có Hoàng đế mới được ở.

"Cái này ta thích, đột nhiên cảm thấy mát tươi sáng hẳn lên." Triệu Thiên Dương cảm thấy đau khổ khi nhìn cách bày trí như vậy, trách không được khách điểm lại được gọi là Uyển Tinh Cư, chắc hẳn là vì mang lại không khí gia đình ấm áp.

"Đúng vậy." Mọi người đi theo Hoàng đế đều phụ họa, cảm thấy nếu ở trong này một đêm thì thật sự còn tốt hơn Thần tiên.

Bạch Yêu Nhiều cũng thấy rất sáng khoái, cảm giác bức bối lúc trước đã biến mất không còn nữa, nếu Hoàng đế xuất cung thì cũng chỉ có mình nàng theo hầu hạ Hoàng thượng, sẽ không cần phải tranh thủ tình cảm với đám hồ ly tinh kia nữa, nơi này chỉ có một mình nàng.

Ngay khi Bạch Yêu Nhiều cảm thấy mọi thứ rất đẹp, thật ra nàng không biết là nếu Hoàng đế tới đây thì nhất định sẽ không muốn mang nàng đến, phải biết rằng đây là Uyển Tinh Cư, là nơi để hấn nhớ lại Uyển nhi, sao có thể nhẫn nhịn để người khác đến quấy rầy được.

"Phòng này còn rất nhiều chỗ kỳ diệu, hơn nữa phòng này là phòng VIP trọn đời, chính là chỉ cần một ngày khách điểm này còn thì cũng chỉ có mình phụ hoàng mới có thể sử dụng, tương lai phụ hoàng còn có thể chỉ định ban tặng cho người mà người muốn. Miễn phí cả đời." Triệu Từ Tu nói lại lời mà Bạch Hiểu Tinh đã nói với mình.

"Được, được. Không thể tin được hôm nay tới tham gia lễ khai trương của Tu nhi mà còn thu được một lễ vật tốt như vậy, đã là thứ các người tỉ mỉ chuẩn bị thì ta liền vui lòng nhận, ha ha."

Thật ra hoàng đế nghĩ cả đời này hấn không biết còn có cơ hội ra ngoài không, bây giờ nếu cứ đứng ở trong này nói mãi như vậy thì sợ là sẽ cản trở việc buôn bán của bọn họ, sẽ bị lỗ vốn mất.

"Đa tạ phụ hoàng." Giờ phút này Bạch Hiểu Tinh nhanh chóng lôi kéo Triệu Từ Tu cảm tạ Hoàng đế, đồng thời mọi đại thần cũng đều quỳ lạy.

"Qua nhiều năm như vậy Tấn Thiên quốc nhờ Hoàng thượng thống trị nên mới được quốc thái dân an, thậm chí mưa thuận gió hoà, chúng ta làm chút chuyện này vốn không là gì cả, chỉ hi vọng có thể phân ưu vì Hoàng thượng." Bạch Hiểu Tinh quỳ xuống nói rất nghiêm túc.

Triệu Thiên Dương cảm thấy trong lòng như có cái gì nứt ra vậy, những uất ức mà mình phải chịu đựng nhiều năm qua rốt cục cũng có người hiểu cho hấn, cảm thấy hấn làm tất cả những thứ này đều đáng giá.

Trước kia có rất nhiều người đều mắng hấn, nói bản thân là phản tặc, vì một nữ nhân mà âm mưu soán vị, chuyện gì cũng đều làm được, bây giờ lại có người cảm tạ hấn, thật sự rất cảm động.

"Các người có tâm là đủ rồi, ta rất vui vẻ." Triệu Thiên Dương vội vàng nâng Bạch Hiểu Tinh dậy, cảm thấy hôm nay mình ra ngoài không vô ích.

Nhìn dân chúng ngoài cửa, ánh mắt bọn họ nhìn mình đều chân thành, bọn họ thật tâm cảm tạ mình.

"Được được, được, đây là câu nói khiến ta vui vẻ nhất trong từng ấy năm." Triệu Thiên Dương có vẻ hơi kích động, khóe mắt như muốn rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Khách điểm mới khai trương

Edit: susublu

"Bây giờ đã đến lúc dùng cơm, chúng ta đến đại sảnh dùng cơm đi, hôm nay là ngày đầu tiên khách điểm của ta mở cửa, cũng là sinh nhật mẫu hậu Uyển nhi, cho nên Tinh Nhi đã chuẩn bị một cái bánh ngọt nhiều tầng." Triệu Từ Tu hưng phấn làm động tác mời để Bạch Hiểu Tinh đi ra.

"Bánh ngọt tới rồi." Bạch Hiểu Tinh mặc bạch y phối hợp với màu trắng của bánh ngọt, cái bánh này nàng thật sự dùng bơ để làm, không phải là mứt hoa quả như lúc trước nữa.

"Cao như vậy sao?" Lúc bánh ngọt được đưa vào thì mọi người đều cho rằng nó cũng giống cái bánh mấy hôm trước. Thật không ngờ hôm nay lại lớn hơn nhiều lần như vậy, còn có thêm vài tầng, thật không biết làm cách nào để làm được.

"Cái này được làm thêm vài tầng, cái ngày hôm trước là màu đỏ, hôm nay là màu trắng." Hoàng đế hưng phấn như tiểu hài tử nhìn thấy đồ chơi vậy.

"Đúng vậy, cái này ta đã chuẩn bị từ rất lâu về trước rồi, cái ngày hôm trước chỉ để cho mọi người xem, nhưng bánh ngọt hôm nay có thể ăn no." Bạch Hiểu Tinh biết nói như vậy hình như có chút thô tục, nhưng hôm nay nói còn có người dân cùng chung vui, ăn bánh ngọt uống rượu sao có thể thiếu phần của lễ bái tánh.

"Được được, hôm nay người nào ở đây cũng đều được nhận một miếng." Hoàng thượng thấy ánh mắt dân chúng, đây chính là con dân của mình, hấn đã hạ quyết tâm sẽ chăm sóc bọn họ thật tốt.

"Tạ chủ long ân." Đối với loại bánh thần kì như vậy, tất cả dân chúng ngoài cửa đều cảm thấy rất hiếu kỳ, diễn dafilê quys*don cảm thấy thật sự quá kỳ diệu, nếu mình có thể ăn thử một miếng đồ ăn của Hoàng thượng thì thật sự quá tốt rồi.

"Miễn lễ, các người đều là con dân của ta, trăm phải nên cảm tạ các người đã ủng hộ trăm từng ấy năm." Lúc Triệu Thiên Dương vừa mới chuẩn bị chào hỏi dân chúng thì lại bị thái tử Triệu Từ Hằng ngăn cản.

"Phụ hoàng, cẩn thận thích khách, hơn nữa đám dân chúng này quá bần, nếu làm tay phụ hoàng bần theo thì sẽ không tốt lắm." Triệu Từ Hằng chỉ xuất phát từ ý muốn bảo vệ an toàn cho Triệu Thiên Dương, nhưng hấn lại quên mất đây là tình huống gì rồi.

"Không sao, đây đều là dân chúng bình dân, không có gì mà không tốt cả, bọn họ đều thật tâm đến chúc mừng khách điểm của ta khai trương." Triệu Tử Tu đã phát hiện Triệu Thiên Dương có chút không vui, biết Triệu Tử Hằng đã nói sai rồi.

"Tử Hằng, sao ngươi lại có thể nói mấy lời này, ngươi thân là Thái tử, đáng lẽ càng phải yêu dân như con, dân chúng đều là hài tử của ngươi, sao ngươi có thể nói mấy lời này được chứ." Triệu Thiên Dương cảm thấy nếu như Hoàng đế được dân chúng kính yêu thì chính là Hoàng đế tốt, nếu bị ghét bỏ thì về sau sao có thể bình ổn thiên hạ.

"Con biết sai rồi." Vì sao mỗi lần hấn muốn biểu hiện thì luôn bị phản tác dụng vậy.

"Ngươi thân là thái tử, tương lai rất có khả năng sẽ kế thừa ngôi vị của trăm, sao có thể nói chuyện qua loa như vậy như vậy." Triệu Thiên Dương vẫn cảm thấy rất tức giận, vì sao người thừa kế mà hấn một tay bồi đường lại trở thành cái dạng này, nếu hấn không biết thấu tình đạt lý thì sao có thể đối xử tử tế với con dân.

Triệu Thiên Dương quốc gia mình một tay thành lập sẽ bị phá hủy trong tay Thái tử Triệu Tử Hằng thì phải làm sao.

"Phụ hoàng, đại ca chỉ đang lo lắng cho an nguy của ngài, không phải lúc này ở đây đã xuất hiện thích khách rồi sao, đại ca chỉ lo lắng mà thôi, lỡ như có người xen lẫn trong đám người muốn mưu hại phụ hoàng thì làm sao bây giờ?" Triệu Tử Việt thấy ca ca của mình chịu nhiều chèn ép ở đây nên thật sự nhìn không được.

"Ta biết hấn có lòng tốt, nhưng cũng phải biết nhìn tình huống chứ, vừa rồi tranh cãi với Vương phi của Tu nhi, bây giờ lại bắt đầu ghét bỏ con dân của mình, không biết rốt cục ngươi muốn làm cái gì." Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của dân chúng bên ngoài thì Triệu Thiên Dương thật sự sợ hãi nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài thì sẽ mất lòng dân thì sao.

"Con biết sai rồi, lần tới sẽ không dám nữa." Triệu Tử Hằng vẫn tỏ vẻ khiêm tốn, trên mặt cũng không hề có chút biểu hiện bất mãn gì, biết lúc này thật sự đã thua rồi.

"Chờ sau này ta làm hoàng đế nhất định sẽ giết Triệu Tử Tu, để cho nàng ta sống không bằng chết." Nhưng trong lòng Thái tử lại không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, giống như đang dẫu điểm sát khí, nhất là khi thấy đứng bên cạnh mỉm cười lại càng mất hứng.

"Biết là tốt rồi, về sau đừng có thái độ này nữa." Triệu Thiên Dương cũng cảm thấy khiển trách nhi tử mình trước mặt nhiều người như vậy sẽ khiến hấn mất hết mặt mũi cho nên cũng không nói gì nữa, nếu không thì thật sự sẽ khiến Thái tử thật sự bề mặt.

"Con đã biết." Thái tử vẫn cúi đầu không nói gì chính là đang thừa nhận mình sai.

"Bắt đầu phân phát bánh ngọt đi." Bạch Hiểu Tinh cất cao giọng, mọi người đều bắt đầu nhìn chằm chằm vào cái bánh ngọt kia.

Dao đầu tiên là do Hoàng đế Triệu Thiên Dương cắt.

"Phụ hoàng, vì bù lại sai lầm vừa rồi mà Hoàng nhi phạm phải, ta muốn tự mình phát bánh ngọt cho dân chúng." Triệu Tử Hằng biết với cục diện lúc này là phải biết bám víu, vì thế nên rất tích cực đề nghị đi phân phát bánh ngọt cho dân chúng.

"Được, như vậy rất tốt." Thấy Triệu Tử Hằng kịp thời nhận ra sai lầm của bản thân thì trong lòng cảm thấy thật vui mừng.

"Các vị, hôm nay là ngày đầu tiên Uyển Tĩnh Cư của ta khai trương, ta làm lão bản nên đã làm chút điểm tâm đặc biệt của riêng cổ hương ta cho mọi người nếm thử, sau này mọi người đến thăm khách điểm của ta nhiều một chút, giúp đỡ cho công việc làm ăn của ta." Bạch Hiểu Tinh thấy dân chúng luôn ngó ngang ngó dọc ở ngoài cửa.

Vì thế nên hăng giọng dùng giọng điệu của một người làm ăn mà nói, mọi người nghe thấy thế thì liền muốn đi vào nếm thử mùi vị của cái bánh đó.

"Mọi người không nên chen lấn, một lát nữa Thái tử điện hạ của chúng ta sẽ tự mình phân phát, nếu ai dám thừa dịp náo loạn thì nhất định sẽ bị giết không cần hỏi." Tên thích khách vừa rồi chết không rõ ràng, Bạch Hiểu Tinh thật sự rất lo lắng sẽ có người tác loạn bên trong đám người.

"Dạ." Dân chúng đều quỳ xuống đất khấu tạ.

Cho là dưới sự giúp đỡ của hạ nhân thì Thái tử sẽ nhanh chóng phát hết bánh ngọt, trên mặt mỗi người đều tỏ vẻ rất thỏa mãn.

"Sau này mọi người hãy ghé thăm khách điểm của ta nhiều một chút, đồ ăn ngon ở chỗ chúng ta, dù là bất cứ lúc nào cũng đều có vô hạn để phục vụ."

"Mặt khác mọi người đều biết ta là hoa khôi của Vạn Xuân Các, vì vậy Uyển Tĩnh Cư chúng ta sẽ có người của Vạn Xuân Các đến góp vui, ở cả hai nơi này đều sẽ có xe ngựa miễn phí để đưa đón."

Chuyện này cũng là bước đầu tiên mà Bạch Hiểu Tinh đi.

"Đừng tưởng rằng Bạch Hiểu Tinh ta không có Phượng Cơ và Phượng Lai Lâu thì sẽ không làm nên trò trống gì, dám mơ ước nam nhân của ta, ta sẽ cho ngươi chết thật thảm, kẻ phản bội thì phải chết." Xem ra trận thứ nhất trông cũng không tệ.

Bạch Hiểu Tinh đang nghĩ tiếp theo nên làm gì để bóp chết tử lâu của Thái tử.

"Được rồi, bây giờ bánh ngọt cũng đã ăn, trăm muốn bãi giá hồi cung, về sau nếu trăm tới ở trong phòng VIP thì đến lúc đó tuyệt đối đừng ghét bỏ ta." Triệu Thiên Dương có chút nghịch ngợm nói.

"Nhất định sẽ không, ta sẽ đặc biệt để lại phòng ngủ chùa này, nói với mọi người căn phòng đó là của ngài." Bạch Hiểu Tinh vui vẻ nói.

"Nhưng mà phụ hoàng, cứ cho người trở về như vậy cũng không được tốt lắm, bởi vì còn chưa để ngài dùng cơm trưa mà, hôm nay ta tự mình xuống bếp nấu lẩu cho phụ hoàng." Bạch Hiểu Tinh nghĩ nhiều người như vậy thì nên ăn lẩu đi.

"Người tự mình xuống bếp? Ta thật muốn ném thử xem coi người có đủ tư cách hầu hạ Tu nhi nhà ta không." Cho tới bây giờ Triệu Thiên Dương cứ tưởng một nữ hộ vệ như Bạch Hiểu Tinh ngoại trừ võ công thì còn có thể làm được việc gì khác sao?

"Phụ hoàng, ngài đã quá đề cao ta rồi, ta yêu nàng còn không kịp, sao lại có thể để cho nàng hầu hạ ta được." Nghe thấy Hoàng đế nói vậy thì Triệu Từ Tu cảm thấy trong lòng là lạ, hẳn luôn thể là sẽ khiến nữ nhân của mình được hạnh phúc, sao lại có thể để cho nàng chịu uất ức như vậy.

"Cũng phải, dù sao Tu nhi là con của người, ta thờ ơ với ai cũng không dám thờ ơ với nhi tử ngài." Bạch Hiểu Tinh pha trò nói, sau đó liền một trái một phải kéo Hoàng đế và Triệu Từ Tu đi, giờ phút này Bạch Yêu Nhiều cứ bị bỏ mặc qua một bên nên rất không cam lòng.

"Vậy hôm nay người chuẩn bị đồ ngon gì cho ta, ở trong cung ta đã ăn rất nhiều thứ ngon rồi, ta không tin tay nghề của người có thể làm cho ta vừa lòng." Triệu Thiên Dương thật sự rất bất ngờ khi nghe Bạch Hiểu Tinh biết nấu ăn, một nữ sát thủ mà còn có thể nấu ăn giỏi sao.

"Hôm nay ta chuẩn bị một nồi nước sôi rất đơn giản, chúng ta cùng nhau ăn lẩu." Thật ra Bạch Hiểu Tinh vốn đã chuẩn bị vài món ăn sở trường, nhưng thấy ở đây có quá nhiều người, sợ ăn không đủ cho nên nhớ lại lúc trước có xem một bộ phim truyền hình.

Bọn họ dùng nước sôi để nhúng thịt dê, lúc trước ở hiện đại khi rảnh rỗi cũng có xem một vở kịch cung đình, người ta cũng dùng nước sôi, chỉ cần bỏ hết gia vị vào thì sẽ không thành vấn đề.

"Nước sôi sao, không phải như vậy quá đơn giản ư." Triệu Thiên Dương vừa nghe đến nàng dùng nước sôi để nấu cơm thì cảm thấy mình không nên ôm quá nhiều hi vọng, diexdafnleequysdoon chỉ cần tùy tiện ăn một chút là tốt rồi, nếu không nhất định nuốt không trôi.

"Nhìn qua rất đơn giản nhưng thật ra vẫn rất phức tạp. Ngài chờ ở bàn ăn đi, ta đến phòng bếp dặn người làm một chút." Bạch Hiểu Tinh buông tay Triệu Thiên Dương và Triệu Từ Tu ra rồi đi ra ngoài.

"Ta sẽ chờ ở đây." Vì vừa rồi Triệu Thiên Dương ăn mấy miếng bánh ngọt nên thật ra cũng không đói bụng, nhưng vì ăn ngọt cho nên muốn ăn trước vài món có hương vị khác.

"Không phải chờ quá lâu đâu, ta còn làm vài món điểm tâm sở trường, một hồi ta cho người mang lên trước, như vậy mọi người có thể vừa ăn vừa chờ." Bạch Hiểu Tinh nghĩ nên mang vài món đồ ăn mình đã làm lên trước vì người ta rất ghét phải chờ trong vô ích.

"Được, ha ha, hôm nay đến khách điểm này đúng là có ăn có uống có nơi ở, thật sự rất vui vẻ, có thể chính miệng ăn đồ do thê tử của con ta làm thật sự rất tốt, trước kia ta chưa từng ăn đồ do con dâu làm đâu." Triệu Thiên Dương nghĩ cuộc đời của mình chưa từng trải qua việc này.

Hoàng tử khác cười phi tử đều là tiểu thư khuê các, chắc chắn là loại nữ nhân mười ngón tay đều không dính nước, sao có thể xuống bếp được chứ.

Triệu Từ Hằng đang nghĩ đến thái tử phi được nuông chiều từ bé trong nhà mình, trong lòng liền hận nghiêng răng, nếu không phải lúc trước muốn ngồi lên vị trí Thái tử thì hẳn vốn không muốn cưới nữ nhân kia.

Bây giờ nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh như vậy, trong lòng Triệu Từ Việt chắc hẳn cũng đã hiểu vì sao Triệu Từ Hằng lại không bỏ được Bạch Hiểu Tinh.

"Đồ ăn đến đây" Tuy rằng vẫn chưa thấy rõ được hình dạng đồ ăn nhưng từ xa xa đã có thể ngửi thấy mùi đồ ăn rồi, chắc hẳn là ăn rất ngon.

Xem người trong phòng bếp nối đuôi nhau đi ra thì mọi người cũng đều ngửi thấy mùi hương bay ra từ phòng bếp, đây thật sự là do một nữ sát thủ làm sao? Không ai dám tin, đương nhiên ngoại trừ Triệu Từ Tu, bởi vì Triệu Từ Tu thường xuyên được ăn đồ do nàng làm.

"Hương vị quả thật không tệ, hơn nữa trình bày cũng không tệ, quả thật là con dâu hiền, thật không hổ là nàng dâu bậc nhất Hoàng gia." Ngay từ đầu Triệu Thiên Dương đã không ôm hi vọng quá lớn nhưng tay nghề của Bạch Hiểu Tinh thật sự rất tốt.

"Ăn ngon thì ăn nhiều một chút đi, thật ra bình thường khi không có gì làm Tinh Nhi đều xuống bếp, bình thường cũng chỉ nấu cho ta vài món điểm tâm, rất ít khi làm đại tiệc như vậy." Triệu Từ Tu có chút ghen tỵ nói.

"Người nên biết vừa lòng đi, có một thê tử tốt như vậy, nếu không phải hôm nay khách điểm của người khai trương thì có lẽ cả đời này ta cũng không ăn được." Cuối cùng Triệu Thiên Dương cũng yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Vẫn là chuyện ma quái

Edit: susubluu

"Lầu đến đây." Mọi người đang nhăm chán ngồi ăn mấy thứ vô nghĩa, Bạch Hiểu Tinh dẫn đám tiểu nhị bung nồi lẩu nóng hằm hập đi lên.

Nồi lẩu này là Bạch Hiểu Tinh cho người làm riêng, một là vì sau này muốn thêm vào thực đơn đồ ăn, hơn nữa lò than nướng cũng là thứ cần thiết trong tương lai, hoặc là không làm, còn đã làm thì phải làm cho hoành tráng.

"Cái nồi này thật kỳ lạ, sao ở giữa cái nồi lại có một ống khói." Đây cũng là lần đầu tiên Hoàng đế nhìn thấy bộ dụng cụ này nên rất hiếu kỳ với những thứ bên trong.

"Đây chính là lẩu, bên trong ống khói ở giữa nồi là than để đốt, chủ yếu là sợ nước lẩu trong nồi bị nguội. " Bạch Hiểu Tinh vừa nói vừa hướng dẫn Hoàng đế cách ăn món này.

"Phụ hoàng, món ăn này phải bỏ rau xà lách vô trong nước lẩu nóng cho chín rồi sau đó nhúng những nguyên vật liệu khác vô là có thể ăn, ta làm trước cho người xem." Bạch Hiểu Tinh quơ lấy đĩa thịt để đặt gần đó, chỉ cần bỏ vào nồi nước sôi giống như luộc thịt là được.

Qua nửa phút liền vớt cái trắng từ trong nồi ra, sau đó gấp vài nguyên liệu mà mình thích bỏ vào trong nồi nước nóng, cuối cùng liền đưa chiếc đĩa cho Hoàng đế, để Hoàng đế tự nhấm nháp.

"Quả nhiên là mỹ vị, đây là lần đầu tiên trẫm ăn món này." Thái giám bên cạnh vốn muốn đi lên thử đồ ăn nhưng lại bị Hoàng đế ngăn cản, đây là đồ ăn do Bạch Hiểu Tinh tự làm cho mình, nhất định là không có vấn đề gì.

"Hoàng thượng, nếu ăn ngon thì người ăn nhiều một chút, nếu sau này đến nữa thì ta sẽ lại nấu cho người ăn." Cuối cùng Bạch Hiểu Tinh cũng âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, thật không ngờ hôm nay lại có nhiều triều thần đến như vậy, còn có rất nhiều dân chúng bình dân đợi ở dưới đại sảnh.

"Hôm nay thật đúng là ngày lành, khó khăn lắm trẫm mới ra ngoài ăn cơm một lần, hơn nữa còn có nhiều con dân đi theo như vậy, vì cảm tạ mọi người ủng hộ ta nhiều năm qua, ta kính mọi người một ly, nào, trẫm cạn ly trước." Rất ít khi Triệu Thiên Dương thấy có nhiều người cùng nhau ăn cơm như vậy nên trong lòng cảm thấy rất cao hứng.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, hôm nay Hoàng thượng ưu ái dân chúng như vậy, thật sự là phúc cho dân chúng Tấn Thiên quốc chúng ta." Có người nghĩ có thể ăn đồ ăn giống Hoàng thượng thì rất là vinh hạnh.

Có lẽ đời này cũng chỉ có lúc này thôi, thật không ngờ Hoàng thượng lại kính rượu bọn họ, đúng là thụ sủng nhược kinh, xem ra mọi người đều cho rằng nhờ phúc của Lục Vương gia và vương phi nên mới được như hôm nay.

"Chúng ái khanh và dân chúng không cần khách sáo, mọi người cùng tự nhiên ăn đi, không cần câu nệ, coi như là cỗ động con ta và con cháu." Hoàng đế kính rượu xong liền về phòng ăn của mình.

Căn phòng này chỉ có người Hoàng thất mới vào được.

"Hằng nhi, người xem có phải tương lai khách điểm của Lục đệ sẽ kiếm bộn tiền hay không?" Hoàng đế hỏi câu này xong thì người ngồi quanh bàn không ai dám đụng đĩa, những lời này không biết có ý gì.

Nếu Thái tử thừa nhận thì chẳng khác nào ám chỉ từ lâu của mình không bằng khách điểm của Triệu Tử Tu, nếu hắn nói không kiếm được nhiều tiền thì nhất định sẽ công khai đắc tội Triệu Tử Tu, tuy rằng không phải hắn không dám đắc tội, nhưng có phụ hoàng ngồi bên cạnh nên không thể nói lung tung.

Vừa rồi Thái tử nói bậy nên mới bị Hoàng đế ghét bỏ, bây giờ gặp phải tình huống này hắn cũng không biết nên nói gì cho phải.

"Phụ hoàng, sao có thể nói là từ lâu của Lệ Vương được, người ra mặt chính là Lệ Vương phi, hơn nữa người kêu Thái tử đại ca nói như thế nào đây, nếu bây giờ nói phải lỡ như tương lai không kiếm được tiền thì nhất định đại ca sẽ hối hận, nếu nói không lỡ tương lai thật sự không kiếm được tiền thì lại nói do đại ca nói gở."

Triệu Tử Việt biết Thái tử khó xử vì thế vội vàng giải vây cho Thái tử.

"Hoàng nhi nói đúng, ta quả thật không nên hỏi chuyện này." Lúc này Hoàng đế mới nhận ra mình chỉ thuận miệng hỏi một câu mà lại có nhiều vấn đề phát sinh như vậy, Thái tử và Thành vương cũng nghĩ thật sâu xa.

"Ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi, không có ý gì khác, hi vọng Lệ Vương điện hạ đừng mang thù là tốt rồi." Lúc này Thành vương bỗng nhiên đẩy gió về phía Triệu Tử Tu, muốn cho Triệu Tử Tu làm người xấu một lần, hôm nay hắn đã giành hết phần nổi bật rồi.

"Sao lại như vậy, chúng ta đều là huynh đệ, sao ta có thể mang thù với huynh đệ ruột của mình, hơn nữa chỉ là quán rượu mà thôi, cho dù có thua lỗ thì ta cũng sẽ không trách đại ca."

"Khách điểm vốn là thứ Tình Nhi nghĩ ra khi nhàm chán, cho nên coi như kiếm chút chuyện cho nàng làm đi, miễn cho ở nhà buồn đến chết, ta còn hy vọng nó thất bại kia, như vậy nàng có thể đứng ở bên cạnh ta."

Thấy mọi người đón nhận Bạch Hiểu Tình, trong lòng Triệu Tử Tu cũng rất âm áp.

Từ khi nữ nhân này xuất hiện bên cạnh hắn thì mọi thứ đều không còn giống như trước nữa.

"Các người đang nói cái gì mà không gọi ta." Giờ phút này Bạch Hiểu Tình cũng vội vàng đi vào trong phòng, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Triệu Tử Tu.

"Chúng ta đang đàm luận về việc buôn bán của người trong tương lai, liệu khách điểm này có vợ vét hết tiền trong cả nước không." Hoàng đế cũng cảm thấy nàng dâu này xuất hiện khiến cuộc sống của nhi tử vui vẻ hơn rất nhiều, có đôi khi còn nhịn không được muốn đối xử với nha đầu này như nữ nhi của mình.

"Hi hi, đây là mục tiêu của ta, nhưng đến lúc đó Hoàng thượng cũng không nên đổ mắt nha, nhất định ta sẽ chia tiền với người." Bạch Hiểu Tình nghe thấy khách điểm của mình sẽ kiếm tiền khắp cả nước thì đều cười toe toét.

"Hoàng thượng, người như vậy là không đúng rồi, một nữ hài tử đã trở thành con dâu Hoàng gia, sao có thể xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, như vậy thì đặt mặt mũi Hoàng gia chúng ta ở đâu." Giờ phút này Bạch Yêu Nhiều luôn im lặng mãi mà không biết phải nói gì nên trong lòng có chút khó chịu.

"Ái phi nói có lý, khi nào thì Tình nha đầu sinh cho ta một hoàng tôn đây, bây giờ ta hy vọng có thể nhanh chóng ôm tôn tử." Hoàng đế đã sớm nhìn ra Hoàng hậu có chút không vui nên lúc này đành phải thuận theo ý Hoàng hậu.

"Phụ hoàng, chúng ta còn trẻ như vậy, có con quá sớm thì sẽ không tốt." Bạch Hiểu Tình đến từ hiện đại, diễn dăm lê quysdôn tính tình độc lập luôn được nàng thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, nếu có đứa nhỏ thì nàng sẽ không còn tự do như vậy nữa.

Hơn nữa hiện tại địa vị của Triệu Tử Tu rất nguy hiểm, nếu nàng có đứa nhỏ thì sẽ không có ai bảo vệ hắn, Bạch Hiểu Tình nghĩ đến an toàn của Triệu Tử Tu nhiều hơn.

"Làm sao lại còn trẻ được, bây giờ tuổi Tu nhi đã không còn nhỏ, người xem Thái tử và Thành vương đều đã có con, ở tuổi của Tu nhi có con cũng vừa tốt." Triệu Thiên Dương thật không ngờ Bạch Hiểu Tình lại nói với mình là nàng còn trẻ, xem ra tông vòng vài năm sẽ không muốn sinh con.

"Phụ hoàng, chúng ta sẽ nắm bắt thời gian." Lúc này Triệu Tử Tu thấy Bạch Hiểu Tình còn muốn tranh cãi gì nữa thì vội vàng kéo tay nàng không nường nàng nhiều lời.

"Thật ra các người muốn vui chơi hay làm ăn buôn bán, phụ hoàng nhất định sẽ không ngăn cản các người, hôm nay là ngày khai trương, chúng ta đừng nói những lời này nữa, nào, chúng ta cùng uống rượu." Triệu Thiên Dương khiến mọi chuyện trở nên đơn giản hơn.

"Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay là ngày lành, nào, cùng uống rượu." Bạch Hiểu Tình biết nếu tranh luận với Hoàng đế mất chuyện này thì nhất định nàng sẽ không được lợi.

"Nhưng nô tì luôn cảm thấy một nữ nhân đã gả cho người khác mà còn xuất đầu lộ diện ở bên ngoài thì thật không tốt, đã làm vợ người ta thì nên ở nhà giúp chồng dạy con mới đúng, thân là mẫu hậu của Tu nhi, khai chi tán diệp mới là vấn đề khiến ta lo lắng nhất."

Hôm nay nàng ta luôn cho rằng Bạch Hiểu Tình tỏa sáng hơn mình, nàng ta luôn là người được người khác chú ý đầu tiên, vậy mà bây giờ lại bị một nữ nhân cướp mất hào quang, nên nàng ta nhất định phải đánh lại nó.

"Cám ơn mẫu hậu quan tâm, chúng ta sẽ chú ý, nhất định sẽ mau chóng khai chi tán diệp cho Triệu gia." Giờ phút này Bạch Hiểu Tình cũng có bức tức của bản thân mình.

"Được rồi, được rồi, dùng bữa đi, hôm nay nha đầu Hiểu Tình làm đồ ăn rất ngon, chúng ta cũng không thể tùy tiện phá hư được, người xem tay nghề Tình nha đầu tốt như vậy, nhìn đã biết Lệ Vương phi của chúng ta hiền lành cỡ nào." Hoàng đế có chút mất hứng.

Rõ ràng Bạch Yêu Nhiều đang muốn khiến Bạch Hiểu Tình khó chịu sao? Nếu tiếp tục nói nữa thì hôm nay không thể nào ăn được nữa.

"Hoàng thượng." Bạch Yêu Nhiều vẫn cảm thấy trong lòng thật không thoải mái, vẫn không muốn buông tha Bạch Hiểu Tình, hiện tại thứ nàng để ý nhất là hai nam nhân này đều nói giúp nàng ta, vậy thì nàng là cái gì đây.

"Đủ rồi, ái phi, có chuyện gì hỏi cung rồi nói sau, hôm nay là ngày lành khai trương khách điểm mới của Tu nhi và Tình nha đầu, ta cũng rất thích Tình nha đầu như vậy, cũng làm đồ ăn rất hợp với dạ dày ta, huống hồ nàng cũng không phải là nữ nhân bình thường." Triệu Thiên Dương lớn tiếng nói.

Hôm nay Triệu Thiên Dương thật sự có tính khí vui buồn thất thường, trong cuộc đời hắn chỉ hận ngày này quá dài.

Ở trong Uyển Tĩnh Cư đều là ký ức về Uyển nhi, trong lòng hắn vốn không có chỗ nào cho Bạch Yêu Nhiều, bây giờ Bạch Yêu Nhiều lại tìm mọi cách làm khó để Bạch Hiểu Tình không biết là có ý gì, hắn cũng không muốn bị làm phiền nữa.

"Nô tì đã biết." Bạch Yêu Nhiều cảm thấy nếu mình còn nhiều lời thì nhất định Hoàng đế sẽ thật sự mất hứng, nhưng trong lòng vẫn còn ghen ghét.

"Đã biết thì nhanh ăn cơm đi." Hôm nay Bạch Yêu Nhiều nói rất nhiều điều không nên nói, cái chuyện quý quá gì chứ, lễ nghi nữ tử gì chứ, vốn chỉ muốn gây rối mà thôi, biết như vậy đã không dẫn nặng ta ra ngoài.

"A, có quý." Mọi người đang hòa thuận vui vẻ thì một tiếng tiếng thét chói tai vang khắp toàn bộ khách điểm, nhất thời mọi người đều bắt đầu chạy loạn khắp nơi.

"Bảo vệ Hoàng thượng, bảo vệ Hoàng thượng." Ngay khi có người hét thất thanh, dienxdafnleequysdoon Triệu Từ Tu và Bạch Hiểu Tinh là người muốn bảo vệ Hoàng thượng trước tiên, nhưng giọng Bạch Yêu Nhiều hét quá to khiến cho người ta thật phiền lòng.

"Tinh Nhi, bây giờ nàng đi ra ngoài điều đình đại cuộc đi, nếu không thật sự sẽ hoảng loạn, ta ở đây bảo vệ phụ hoàng là được rồi, nhất định là có người giữ trò quý, sao khách điểm lại có thể ma quý được." Triệu Từ Tu muốn Bạch Hiểu Tinh ra ngoài xem thử.

"Không được, chẳng không biết võ công, ở lại đây cũng không được, bên ngoài có rất nhiều binh lính, chàng ra xem đi, chàng là Vương gia, lực uy hiếp mạnh hơn ta, ta ở lại đây bảo vệ Hoàng thượng là được rồi." Bạch Hiểu Tinh rút nhuyễn kiếm bên eo ra.

Lúc Bạch Hiểu Tinh rút nhuyễn kiếm ra thì thiếu chút nữa đã hù chết Hoàng đế và Hoàng hậu, nào có ai sử dụng kiếm làm đại lung, nữ nhân này thật sự quá cường hãn.

"Nên tra cho rõ ràng, xem thử là ai dám tung tin đồn. Khách điểm không thể có ma quý được, hiện tại là ban ngày ban mặt thì lại càng không có khả năng." Bạch Hiểu Tinh che ở trước mặt Hoàng đế rồi đẩy Triệu Từ Tu ra ngoài.

"Làm sao có thể có ma quý được." Giờ phút này Triệu Thiên Dương thật sự chịu kinh sợ không nhỏ, nhưng may mắn hán là Hoàng đế, Long uy quanh người.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Một trò khôi hài, một nỗi buồn

Edit: susubluu

"Hoàng thượng, người yên tâm, có ta ở đây sẽ không để cho ai làm người bị thương, khách điểm của chúng ta sẽ không có ma quý, trước đây đều do người khác tung tin vịt." Bạch Hiểu Tinh ở trong phòng nhưng lại luôn chú ý động tĩnh bên ngoài.

Tuy rằng bên ngoài rối loạn nhưng Hoàng đế ở trong phòng lại bình tĩnh hơn rất nhiều, đợi một hồi, Bạch Hiểu Tinh liền cuộn thanh kiếm lại vào eo của mình.

"Hoàng thượng, chúng ta vẫn nên trở lại chỗ ngồi của mình đi, ta thấy bên ngoài cũng không có chuyện gì, nhưng hình như lần này Thái tử và Thành vương đã sớm biết sẽ có chuyện như vậy xảy ra, các người không hề kinh hoảng chút nào." Bạch Hiểu Tinh cảm thấy chuyện này nhất định lại do hai người bọn họ làm ra.

"Tinh Nhi, bên ngoài đã không còn chuyện gì nữa rồi, bọn họ đã được trấn an, lầu trên lầu dưới của khách điểm cũng đã được kiểm tra, nhưng không bắt được kẻ đã la hét, hình như là thừa dịp rối loạn nên bỏ chạy rồi." Giờ phút này Triệu Từ Tu cũng đã xử lý tốt chuyện bên ngoài.

"Lệ Vương điện hạ làm việc có hiệu suất rất cao, chỉ tốn một chút công sức đã xử lý xong chuyện bên ngoài rồi, nhưng không bắt được tên đầu sỏ gây nên thì thật đáng tiếc." Giờ phút này Triệu Từ Việt không nhanh không chậm vừa nhúng đồ ăn vừa nói chuyện.

"Khách điểm của chúng ta không thể có ma quý, đêm qua chúng ta đã bắt được một người giả dạng ma quý ở đây, sáng hôm nay mọi người đều biết khách điểm không có ma quý gì cả." Bạch Hiểu Tinh vốn không tin khách điểm của mình lại có chuyện này.

"Ma quý trong khách điểm của các người không chỉ nào động như vậy thôi mà nhất định còn rất hung dữ, nhiều người như vậy mà còn chạy đến náo loạn, hơn nữa bây giờ còn là ban ngày ban mặt." Ngay cả Thái tử cũng bắt đầu chế nhạo Bạch Hiểu Tinh.

"Thật ra ta cũng cảm thấy một nữ hài tử không nên xuất đầu lộ diện, nếu Từ Tu không nuôi nổi người thì người theo ta đi, nuôi một nữ nhân ta vẫn có thể làm được." Mỗi lần thấy Bạch Hiểu Tinh đứng ở bên cạnh Triệu Từ Tu thì trong lòng hán đều cảm thấy rất khó chịu.

"Hai người các người đang nói hươu nói vượn cái gì vậy, Tinh nha đầu đã là Vương phi của Từ nhi. Người làm hoàng huynh sao có thể nói ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy." Triệu Thiên Dương cũng cảm thấy chuyện này kỳ quái, ban ngày ban mặt mà có quý náo loạn.

"Chúng ta chỉ vui đùa với đệ đệ một chút thôi, không khí hiện tại căng thẳng như vậy, chúng ta chỉ muốn xoa dịu không khí một chút." Không có ý gì khác." Nhìn thấy mình đã đạt được mục đích của hôm nay, cho rằng Triệu Từ Tu đã tức đến xanh cả mặt.

"Hòa dịu không khí cũng không nên làm như vậy, thế tử của huynh đệ không được ức hiếp, người làm hoàng huynh không bảo vệ đệ đệ mình mà còn ở

bên cạnh nói mát, đây không phải là gương sáng của một ca ca." Ngay trước mặt nàng mà còn dám ức hiếp nam nhân của nàng, hai người kia tuyệt đối không muốn sống nữa.

"Được rồi, chúng ta đã biết, chúng ta tự phạt một ly." Triệu Tử Hằng và Triệu Tử Việt nhìn nhau nở nụ cười, giống như không quan tâm đến chuyện này.

"Không cần thiết, chúng ta sợ uống xong ly rượu này sẽ bị giam thọt cho nên xin kiếu đi." Bạch Hiểu Tinh cũng không cho bọn họ mặt mũi, bởi vì bọn họ thật sự rất không biết tốt xấu.

"Vậy hai người các người có tra được vì sao trong khách điểm lại có ma quỷ không?" Lúc này Triệu Thiên Dương nghe Bạch Yêu Nhiêu nói khách điểm này có ma quỷ còn không tin, liền dafin*lê quys#đôn bây giờ ban ngày ban mặt mà lại có người hét có quỷ, xem ra ở đây thật sự có chuyện.

"Đêm qua sau khi rời khỏi thọ yến của phụ hoàng, khi chúng ta trở về đi qua khách điểm này cũng bắt được một nữ nhân giả thần giả quỷ ở trong này, nhưng mà sáng hôm nay khi bị đạo phổ thị chúng thì đã bị tên thích khách kia giết chết." Bạch Hiểu Tinh không chút hoang mang nói.

"Ta vừa tới đã nói khách điểm này quá loạn, không chừng chính là linh hồn của Uyển nhi của người, hôm nay là sinh nhật của nàng." Bạch Yêu Nhiêu nói thầm một mình, nhưng giọng của nàng lại khá lớn như không phải đang nói cho bản thân nghe mà là muốn nói cho mọi người nghe.

"Hoàng hậu, nếu người sợ hãi thì đi về trước đi, ta sẽ sắp xếp người đưa người về, ta muốn ở lại xem thử coi là chuyện gì xảy ra." Hiện tại lời nói của Bạch Yêu Nhiêu thật sự khiến Triệu Thiên Dương rất tức giận, nếu nàng ta còn nói như vậy thì hấn cũng sẽ tương thật.

"Không sao, chỉ cần ở cùng Hoàng thượng thì nô tì không sợ gì cả, thật ra nô tì chỉ lo lắng cho Tu nhi, nếu khách điểm này thật sự có ma quỷ thì ta thấy chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi thôi." Ngoài miệng thì Bạch Yêu Nhiêu nói không sợ nhưng trong lòng vẫn muốn rời khỏi khách điểm này.

"Phụ hoàng, nếu ngài thấy ở đây không tốt thì từ lâu của nhi thần cũng vừa khéo ở gần đây, kính xin phụ hoàng di giá đến từ lâu của ta, nơi đó là một chỗ rất yên tĩnh." Cuối cùng Thái tử cũng tìm được cơ hội để Hoàng đế đến từ lâu của mình.

"Không cần, ta vốn không tin quỷ thần, ta chắc chắn vừa rồi có người đùa dai, khách điểm của Tu nhi là tốt nhất." Triệu Thiên Dương biết lúc này dù thế nào hấn cũng không thể rời đi, nếu ngay cả Hoàng đế cũng đi thì chuyện ma quỷ ở đây nhất định sẽ bị cho là thật.

"Cám ơn phụ hoàng tin tưởng nhi thần." Triệu Tử Tu nghe thấy phụ hoàng tin mình như vậy thì liền cảm thấy kiên định hơn.

"Không phải là tin người mà là ta tin tuyệt đối không có quỷ, trăm là Chân Long Thiên Tử, yêu ma quỷ quái gì cũng đều không có khả năng xuất hiện, còn nếu là Uyển nhi thì đương nhiên nàng sẽ không làm hại chúng ta." Triệu Thiên Dương có chút kích động đứng lên, thật ra trong lòng hấn lại tin tưởng đó là hồn của Uyển nhi.

"Uyển nhi, Uyển nhi, là nàng sao? Nếu là nàng thì hãy ra đây nhìn ta đi." Ngoài miệng thì Triệu Thiên Dương nói không tin có quỷ, nhưng lại cứ kêu tên mẹ đẻ của Triệu Tử Tu, hi vọng nàng có thể ra mặt gặp hấn một lần.

Bạch Hiểu Tinh nhìn tất cả những thứ này thì liền nghĩ như vậy không bằng nói người tin có quỷ đi, ngoài miệng thì nói không tin, nhưng lại cứ gọi tên một người đã chết, nếu để cho người khác thấy nhất định sẽ tin khách điểm này có quỷ.

"Phụ hoàng, nơi này thật sự không có quỷ."

"Hoàng thượng, tỷ tỷ đã chết rất nhiều năm rồi, cho dù có quỷ hồn cũng đã đầu thai."

"Phụ hoàng, người gọi như vậy có khác gì cái tên đùa dai lúc này đâu?"

Thấy Triệu Thiên Dương còn đắm chìm trong thế giới của mình, mọi người vội vàng bày biện tám lồi khuyên bảo Hoàng đế, hi vọng Hoàng đế có thể tỉnh táo lại, nếu không thật sự gọi được quỷ đến thì sẽ dọa mọi người bỏ chạy.

"Cũng đúng, nhiều năm như vậy, Uyển nhi hấn đã đầu thai vào một gia đình trong sạch, sao có thể xuất hiện ở đây được." Triệu Thiên Dương nghe thấy mọi bày biện tám lồi khuyên bảo mình thì đành phải thôi.

"Phụ hoàng, chúng ta vẫn nhanh ăn cơm đi."

"Hoàng thượng, không phải sáng hôm nay lúc người ra ngoài còn có rất nhiều chính sự chưa xử lý sao? Hiện tại chúng ta nên nhanh ăn xong rồi trở về đi."

Tuy rằng lúc này mọi người đều hi vọng Hoàng đế đừng kêu gọi nữa, nhưng người muốn Hoàng đế nhanh chóng im miệng nhất chính là Bạch Yêu Nhiêu, hiện tại nàng thật sự rất hối hận vì lời nói vừa rồi, không có chuyện gì thì thôi đi lại còn nói là do linh hồn của Uyển nhi, bây giờ Hoàng đế tin là sự thật rồi.

"Đúng vậy, thiếu chút nữa trăm đã quên, còn có rất nhiều chính sự phải xử lý." Rốt cuộc cũng Hoàng đế quay về cuộc sống hiện thực, nhớ tới bản thân vẫn là một hoàng đế mà không phải là tình lang của Uyển nhi năm đó nữa.

"Chúng ta nhanh chóng ăn cơm cho xong rồi bãi giá hồi cung đi." Bạch Yêu Nhiêu khẩn cấp muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này, bây giờ nàng đang phải tranh giành nam nhân của mình với một cái khách điểm sao?

"Ừ, được, nhưng có cơ hội ta sẽ đến đây, ta rất thích phòng VIP ở lầu cao nhất của khách điểm mà Tinh nha đầu đã chuẩn bị cho ta, ta nhất định sẽ đến đây ở thường xuyên, ta cũng tin tưởng khách điểm này không có quỷ." Lúc này Triệu Thiên Dương cũng để mọi người nhanh chóng ăn cho xong.

Tuy Triệu Thiên Dương lại khẳng định lại lần nữa là hần tin tưởng "Uyển Tinh Cư" không có quý, nhưng biểu hiện của hần lại khiến mọi người hoài nghi thái độ này.

"Bãi giá hồi cung." Một giọng hô cao vút của thái giám khi Hoàng đế và Hoàng hậu đều lên xe khởi hành hồi cung, mọi binh lính đều bắt đầu xếp dọc theo đường đi để bảo vệ Hoàng đế an toàn hồi cung.

Thái tử và Thành vương vì muốn tỏ vẻ hiếu thảo nên cũng đi theo phía sau, vốn dĩ Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tinh cũng muốn đi theo sau để đưa Hoàng đế trở về nhưng Triệu Thiên Dương lại kêu bọn họ không cần đi mà hãy ở lại xử lý chuyện khách điểm cho tốt.

"Người xem, Hoàng thượng vốn không nhìn thấy quý, nhất định là có người đùa dai, sao lại có quý được." Một đám người bị tiếng la hét dọa sợ thấy Hoàng đế bình yên vô sự đi ra thì lại cảm thấy bản thân đã suy nghĩ nhiều.

Nhưng vừa rồi quả thật có người kêu có quý, lúc ấy cũng không giống đang làm bộ, giống như thật sự nhìn thấy quý, nhưng lại không tìm được cái người nhìn thấy quý kia đâu.

"Các vị dân chúng, hôm nay Uyển Tinh Cư làm mọi người bị sợ hãi, cho nên để bồi thường bữa cơm hôm nay đều được miễn phí, mọi người cứ ăn thoải mái, coi như ta mời." Bạch Hiểu Tinh biết lúc này không có cách nào để cứu vãn danh dự nên đành phải chi ra chút tiền.

"Tinh Nhi, chuyện này nàng thấy thế nào, nàng nói xem tại sao trong khách điểm lại xuất hiện quý?" Vừa vào phòng thu chi Triệu Tử Tu đã rất nghiêm túc nhìn Bạch Hiểu Tinh, dienxdafnleequysdoon thuận tiện nói luôn suy nghĩ của mình ra.

"Chàng nghĩ giống ta nghĩ, ta cũng hoài nghi khách điểm của chúng ta có người giả quý, nhưng lại không biết là ai, tên thích khách kia cũng thật kỳ quái." Bạch Hiểu Tinh cảm thấy tất cả những thứ này đều rất quý dị.

"Nhưng trong khách điểm đều là người của chúng ta, phục vụ cũng đều do chúng ta tuyển chọn từ đám giặt cỏ, còn đầu bếp, thợ phụ đều do chúng ta tuyển chọn kỹ lưỡng mới tìm được một người nên vốn không thể có nội gian." Triệu Tử Tu đã tìm kiếm cả trong lẫn ngoài một lần.

"Nhưng hôm nay nhiều người đến ăn cơm như vậy, không biết có phải có người trà trộn vào hay không." Bạch Hiểu Tinh nghĩ hôm nay quả thật có rất nhiều người.

Có người do Hoàng đế mang đến, còn có người do nàng mang đến, còn có vài tên ăn xin, không biết ai mới là người kia.

"Quên đi, ta nghĩ hần đã sớm chạy xa rồi, hiện tại muốn tìm hần là rất khó, hôm nay nhiều người như vậy, rất dễ dàng để thừa dịp rối loạn mà bỏ chạy." Bỗng nhiên có chút nhụt chí Bạch Hiểu Tinh bắt đầu dĩ nhiên.

Ngần tính vạn tính, thật không ngờ lại xảy ra rối loạn như vậy.

"Nàng còn nhớ âm thanh kia vọng lại từ đâu không?" Triệu Tử Tu hỏi Bạch Hiểu Tinh, bởi vì hần nhớ được hình như là từ trên lầu vọng xuống.

"Ta nhớ từ một cái phòng nào đó ở trên lầu, hơn nữa âm thanh đó được dùng nội công." Sao Bạch Hiểu Tinh có thể quên được âm thanh kia, thật sự rất bén nhọn, hét lên cũng rất đáng sợ, thật ra lúc đông người ồn ào như vậy thì sao mọi người có thể nghe rõ ràng như vậy.

Nhưng âm thanh đó có lực xuyên thấu rất mạnh, tin chắc rằng mỗi một người ở đây đều nghe rất rõ ràng.

"Nàng cũng cảm thấy kỳ quái đúng không, ta cũng vậy, một người bình thường sao lại có được âm thanh kinh hách như vậy, nhất là nữ nhân lại càng không có khả năng sở hữu lực xuyên thấu mạnh đến mức khiến mọi người đều nghe rõ ràng như thế." Với nội công thâm hậu của bản thân, Triệu Tử Tu đã ở nghĩ đến vấn đề này.

"Nhưng chuyện kỳ lạ là ta vốn không cảm nhận được hơi thở của hần, giống như sau khi kêu một tiếng xong thì mọi thứ đều khôi phục lại bình thường, chỉ cần hần còn sống và vẫn còn ở trong phòng thì ta liền có thể cảm nhận được."

Bạn đang đọc truyện *Hần Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Sâu không lường được

Edit: susubluce

"Người có cảm nhận được trong căn phòng này có gì kỳ lạ hay không." Vốn còn đang thảo luận là ai giả quý nhưng Bạch Hiểu Tinh cảm nhận được trong phòng có một hơi thở khác lạ, là một hơi thở rất quen thuộc.

"Ta không có cảm giác gì cả." Thật ra Triệu Tử Tu sớm đã cảm nhận ra được điều kỳ lạ, nhưng là vì giấu diếm chuyện mình biết võ công cho nên hần mới

không nói.

"Phượng Nghiêu các chủ, ngài đến đây sao lại không ra ngoài, hay là người hô có quỷ chính là người." Rốt cục Bạch Hiểu Tinh đã nhớ ra đó là hơi thở người nào, vì thế nên an vị ngồi ở một bên kia hô lên, quả nhiên là ở sau bình phong có một bóng người bước ra, quả nhiên là các chủ Tiêu Dao các.

"Tiểu Tinh, bây giờ càng ngày càng lợi hại, chỉ một lát thôi đã biết ta đến đây." Phượng Nghiêu bước ra từ sau tấm bình phong cũng không hề có chút xấu hổ, ngược lại còn rất hào phóng thừa nhận mình đã ở đây từ sớm.

"Ta nói Phượng Nghiêu đại các chủ này, người không lo ở Thiên Ân các đi, cố tình đến cái nơi nhỏ này của chúng ta làm gì." Giờ phút này đã rất rối loạn mà tên Phượng Nghiêu đáng chết này còn đến đây, Bạch Hiểu Tinh đành phải dùng giọng điệu cường điệu ôn hòa để nói.

"Tiểu Tinh, tốt xấu gì chúng ta cũng đã quen biết lâu rồi, sao có thể đối xử lạnh nhạt với ta như thế, hôm nay là ngày lành khách điểm người khai trương, vì sao không mời ta." Phượng Nghiêu vừa mới tỏ vẻ lạnh như băng giống lúc trước lại trở lại thái độ bán manh.

"Phượng Nghiêu đại các chủ, người coi người làm phu quân như ta là không khí sao? Ai cho phép người gọi là tiểu Tinh, bây giờ tất cả nữ danh của nàng đều chỉ có mình ta được gọi, người khác đều chỉ được gọi là Bạch cô nương, hoặc là Lệ Vương phi." Giờ phút này Triệu Từ Tu chịu không nổi nên phải chạy đến trước mặt Phượng Nghiêu kêu gào.

"Không phải người gọi nàng là Tinh Nhi sao? Hiện tại ngay cả nữ danh này cũng không cho ta gọi. Tốt xấu gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của người." Phượng Nghiêu cảm thấy thật sự rất đáng thương, bản thân hấn vội vàng tới tặng lễ vật cho Bạch Hiểu Tinh, vậy mà lại bị đối xử như vậy.

"Dù sao cũng không được." Triệu Từ Tu giống như một tiểu hài tử, không cho Phượng Nghiêu gọi nữ nhân của mình thân thiết như vậy.

"Tu, tiểu Tinh là tên mà trước kia hấn gọi ta, cứ để cho hấn gọi đi, chàng xem hấn rất đáng thương." Thấy hai nam nhân đấu khí, Bạch Hiểu Tinh cảm thấy buồn cười.

"Ai da, ta đường đường là các chủ Thiên Ân các mà lại không đáng giá một đồng như vậy sao, ngay cả một cái tên gọi mà Lệ Vương điện hạ cũng không cho, người hãy thương yêu ta một chút đi." Phượng Nghiêu vuốt ngực tỏ vẻ đáng thương, nếu không thì sẽ giống lần trước đuổi một người sống sờ sờ như hấn đi.

"Nếu không có việc gì thì người đi đi, nơi này của chúng ta có rất nhiều chuyện phải xử lý." Bạch Hiểu Tinh đã lấy được lễ vật của Phượng Nghiêu nên muốn nhanh chóng đuổi hấn đi, tình huống hiện tại đã rất rối loạn rồi, nếu Phượng Nghiêu còn đến nhúng tay vào thì nhất định sẽ càng thêm loạn.

"Cũng không giữ người ta lại ăn lẩu hay gì sao, vừa rồi luôn trốn ở bên trong, ngại thấy hương vị đó ta còn chảy nước miếng nữa." Phượng Nghiêu là người thông minh, lúc vừa tới luôn âm thầm quan sát Bạch Hiểu Tinh, hôm nay rốt cục có được cơ hội để trò chuyện với nàng.

"Hiện tại chúng ta bề bộn nhiều việc, qua một khoảng thời gian nữa đi." Bạch Hiểu Tinh không phải là loại người không hiểu lễ phép, đạo lễ nghi, trong lòng nàng cũng hiểu nhưng tình huống hiện tại không cho phép.

"Các người muốn xem lễ vật ta đưa hay không, bây giờ nhất định người sẽ cần dùng." Phượng Nghiêu có chút đắc ý nói, bởi vì chuyện vừa rồi xảy ra hấn đều thấy được.

"Người sẽ không tặng cho chúng ta một cái đầu người chứ." Bạch Hiểu Tinh nhìn hộp quà vừa rồi Phượng Nghiêu đưa liền bắt đầu nghi vấn, một thủ lĩnh sát thủ có thể đưa loại lễ vật gì. Ngày thường hấn thích nhất chính là nhìn đầu người.

"Ta còn chưa có khát máu đến mức này, nhất định tốt hơn đầu người." Thật không ngờ ở trong suy nghĩ của Bạch Hiểu Tinh hấn lại là một người khát máu thành tánh như vậy, điển dafnê quysdôn có thể tặng món quà cả tính như đầu người.

"Người còn có thể khát máu hơn vậy nữa, à, là kính bát quái sao?" Lúc mở hộp quà ra thì nhìn thấy bên trong có một cái kính bát quái vĩ đại, Bạch Hiểu Tinh thật không ngờ Phượng Nghiêu lại đưa một món quà như vậy.

"Đúng vậy, nghe nói khách điểm các người có ma quái đến nỗi loạn, đêm qua ta còn gặp một tên, cho nên sáng hôm nay mới đặc biệt đến đạo quan xin cái này cho các người, nó có thể trừ quỷ trừ tà." Các chủ Thiên Ân các như hấn chưa từng đưa quà cho bất cứ kẻ nào đâu.

"Nói vậy, nơi này của chúng ta vốn không hề có chuyện ma quái, đều là bị người ta hăm dọa, giờ phút này người còn muốn xem náo nhiệt, người nhanh chóng trở về làm các chủ của người đi." Bạch Hiểu Tinh thu lễ vật rồi sau đó lại bắt đầu hạ lệnh đuổi khách với Phượng Nghiêu.

"Vì sao mỗi lần ta đến người đều đuổi ta đi, lần nào cũng đều hạ lệnh đuổi khách. Rốt cục ta đắc tội người ở chỗ nào, không thể giữ ta lại ăn bữa cơm sao?" Hiện tại hình như càng ngày Bạch Hiểu Tinh càng không thích nhìn thấy hấn.

"Lần sau đi, bây giờ chúng ta có chút chuyện muốn xử lý, cảm ơn kính bát quái của người, người nhanh đi đi, nếu không ta cũng sẽ kêu bảo vệ đến tổng cổ người ra ngoài." Mỗi lần Phượng Nghiêu đều muốn xem náo nhiệt, lúc trước thì không nói, bây giờ tình hình như vậy mà còn muốn xem.

"Có lẽ ta có thể giúp các người thì sao?" Phượng Nghiêu cười hi hi nói.

"Không cần, nghe nói sát thủ Thiên Ân các đều rất đắt, vậy các chủ còn có giá trên trời hơn nữa, chúng ta thật sự không thuê nổi, nếu không sau này khách điểm của ta sẽ phải bù lỗ." Bạch Hiểu Tinh biết nếu không có chuyện quan trọng thì hấn cũng sẽ không mò tới đây, nếu không thì sao có thể nói chuyện như vậy.

"Không cần nói ta xấu xa như vậy, nếu ngươi muốn trở lại Thiên Ân các thì ta sẽ giúp ngươi miễn phí một lần, bây giờ ta thật sự rất hối hận vì đã thả ngươi đi." Hiện tại Bạch Hiểu Tinh thật sự không giống với trước kia, nàng như một viên trân châu vậy, càng lau càng sáng.

"Ngươi cảm thấy có khả năng sao? Ta đường đường là Lệ Vương mà không nuôi nổi thể tử của mình sao? Còn muốn nàng ấy phải đi làm sát thủ, có phải ngươi quá coi thường ta rồi không." Triệu Tử Tu đứng giữa Bạch Hiểu Tinh và Phụng Nghiêu, tức giận nói.

"Lệ Vương điện hạ thứ tội, ta chỉ cảm thấy tiểu Tinh là nhân tài chính là nhờ Thiên Ân các của chúng ta, bây giờ chỉ muốn thu về, không biết có thể không?" Phụng Nghiêu cảm thấy quyết định buông bỏ Bạch Hiểu Tinh lúc trước của hắn đúng là một sai lầm.

"Dù ngươi muốn thu về thì cũng phải hỏi ý nàng xem nàng có nguyện ý hay không." Đây Triệu Tử Tu không biết rốt cuộc Phụng Nghiêu có gan lớn bao nhiêu mà dám đánh chủ ý lên nữ nhân của hắn.

"Lúc trước khi ta rời khỏi Thiên Ân các chưa hề nghĩ tới sẽ quay về, cái nơi khát máu thành tánh đó không thích hợp với ta, bây giờ ta chỉ muốn làm một dân chúng nhỏ bé an phận."

"Huống hồ ngươi có nghe nói cô Vương phi nào ra ngoài làm sát thủ chưa." Vất vả lắm Bạch Hiểu Tinh mới thoát khỏi tổ chức sát thủ, bây giờ lại kêu nàng đi tìm chết, nàng sẽ không đồng ý.

"Vậy tình cờ thì sao?" Phụng Nghiêu vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp.

"Cút." Rốt cuộc Bạch Hiểu Tinh cũng không còn nhẫn nại với Phụng Nghiêu nữa nên gầm rú lên.

"Hung dữ như vậy, nữ nhân phải dè dặt." Phụng Nghiêu vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn vẫn hi vọng có thể thuyết phục được Bạch Hiểu Tinh.

"Đối với thủ lĩnh của một tổ chức sát thủ, tế bào dịu dàng của ta đều chết hết sạch rồi, tốt nhất ngươi không nên chọc ta, nếu không ta sẽ ném ngươi vào kỹ viện." Bạch Hiểu Tinh vịn bàn đứng lên, thật sự không còn cách nào với tên này.

"Ta." Lúc trước Phụng Nghiêu đã từng thấy sự độc ác của nữ nhân này, nhưng thật không ngờ tài ăn nói của nàng cũng lợi hại như vậy, khiến hắn không thể phản bác được một câu nào.

"Ngươi cái gì, nếu không có chuyện gì nữa thì người nhanh chóng đi đi, hôm nay khách điểm chúng ta không buôn bán." Triệu Tử Tu nói xong đã muốn ném Phụng Nghiêu ra ngoài rồi.

"Các ngươi không muốn tìm nội gian sao, chính là cái kẻ lúc này nói nhìn thấy quý đó." Phụng Nghiêu xảo quyết nói, hắn biết vì sao hai người lại gấp gáp như vậy.

"Ừ, ngươi đã biết thì nhanh nói đi, bây giờ chúng ta thật sự bận rộn nhiều việc, không có thời gian đứng đây nói chuyện với ngươi." Đứng đây nhiều lời với Phụng Nghiêu như vậy, có khi nên nội gian kia đã sớm chạy mất rồi.

"Các ngươi xem." Giờ phút này Phụng Nghiêu lôi một nữ nhân đang bị trói chặt bằng vải trắng, hơn nữa còn đang không ngừng giãy dụa, nhưng một chút âm thanh cũng không có.

"Là chuyện gì xảy ra?" Bạch Hiểu Tinh thấy người phục vụ trong tiệm mình lại bị trói như vậy, chẳng lẽ nàng chính là nội gian.

Nhưng không đúng, nàng hiểu rất rõ nữ nhân này, gia thế trong sạch, là một nữ nhân cần cù, vốn không thể bán đứng khách sạn.

"Các ngươi tự nghe đi." Phụng Nghiêu bắt đầu gỡ miếng vải bó trong miệng nàng ra.

"A, có quý." Nàng vẫn hoảng sợ nhìn Phụng Nghiêu, rốt cuộc tên ác ma này muốn làm gì, vì sao lại đối xử với nàng như vậy.

"Thì ra là ngươi kêu?"

"Không đúng, ta nhớ âm thanh đó có nội công rất thâm sâu, nha đầu bình thường này kêu không được hiệu quả như vậy." Tuy rằng giọng nói giống nhau như đúc, nhưng lực xuyên thấu vẫn không đủ, không có nội công thâm hậu.

"Để ta giải thích một chút, đó là bởi vì lúc nàng kêu ta có rót thêm nội lực của mình vào." Phụng Nghiêu đắc ý nói xong, diện mạo của hắn thật không ngờ một trò đùa dai của hắn lại có tác dụng lớn như vậy.

"Thật ra ta không cố ý, nhưng lúc ta vừa nhảy vào thì bị nàng ta bắt gặp, vào lúc ấy ta đang đội mặt nạ. Chính là cái này." Phụng Nghiêu giơ cái mặt nạ giương nanh múa vuốt trong tay lên, nhìn qua quả thật rất đáng sợ, khó trách nữ hài tử kia lại hét lên.

"Thật sự chỉ đơn giản như vậy?" Bạch Hiểu Tinh luôn tưởng là do Thái tử và Thành vương ra tay, thật không ngờ là trò đùa dai của Phụng Nghiêu, đến bây giờ vẫn không thể tin được chuyện này lại đơn giản như vậy.

"Chuyện đơn giản như vậy mà vừa rồi đã tạo thành oanh động không nhỏ đâu." Phụng Nghiêu không thể tưởng được một trò đùa dai của bản thân lại có tác dụng lớn như vậy, trong lòng cũng bắt đầu mừng thầm, thì ra mình còn có khả năng trời phú này.

"Bây giờ thật muốn giết ngươi cho hả giận." Chính là tên khốn trước mắt này gây ra, làm hại lẽ khai trương khách điểm nàng một lòng kinh doanh bị quấy phá, chỉ vì một trò đùa dai mà bây giờ mọi người đều hoài nghi trong Uyển Tinh Cư có quỷ.

"Lúc đó ta cũng không ngờ sự xuất hiện của ta lại làm ngươi ta nhận lầm là quỷ, vừa khéo nhớ tới lời đồn ma quỷ trong khách điểm của các ngươi, nếu thật sự như vậy thì lẽ vật ta mang đến cũng có chỗ dùng, như vậy rất tốt." Bây giờ Phụng Nghiêu thật sự không hề tức giận, ai có thể ngờ một các chủ cao cao tại thượng lại có cái bộ dáng như vậy.

"Nhưng hôm nay ngươi đã phá hủy chuyện làm ăn của ta, bây giờ mọi người đều hoài nghi khách điểm của ta có quỷ, ban ngày ban mặt cũng không dám tiến vào, chính là vì ngươi, ngươi nói xem nên bồi thường ta thế nào."

"Nếu không ngươi đội mặt nạ vào theo ta đi dạo thị chúng, nói cho mọi người biết ngươi không phải là quỷ mà là người, là trò náo nhiệt mà khách điểm ta có ý gây ra để tạo hiệu ứng." Bạch Hiểu Tinh nghĩ như vậy có lẽ còn có thể cứu vãn được chút mặt mũi.

"Ta đường đường là các chủ Thiên Ân các lại bị ngươi dẫn đi dạo thị chúng, như vậy về sau ta còn có thể diện gì để thống lĩnh sát thủ Thiên Ân các nữa, truyền ra ngoài nhất định sẽ bị người trong giang hồ chê cười." Phụng Nghiêu cảm thấy chủ ý này của Bạch Hiểu Tinh không có gì tốt đẹp cả.

"Ta luôn cho rằng võ công các chủ Thiên Ân các rất tốt, thì ra một trò đùa dai cũng lợi hại như vậy, chỉ nhẹ nhàng ra tay mà đã làm hại khách điểm của ta tụt dốc không phanh. Xem ra ngươi thật sự là thâm tàng bất lộ." Chưa từng gặp qua người nào phạm sai lầm mà còn nói đến hợp tình hợp lý như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Đuổi quỷ

Edit: susublu

"Sao lời nói của ngươi nghe thế nào cũng thấy chói tai như vậy chứ, rốt cục ta đã làm gì đắc tội ngươi, sao ngươi cứ bố trí ta như vậy?" Phụng Nghiêu cảm thấy bản thân thật uất ức, chỉ là một trò đùa dai thôi, không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ.

"Hôm nay ngươi làm hỏng việc làm ăn của ta, ngươi nói xem ta nên làm cái gì bây giờ, hiện tại mọi người đều cho rằng khách điểm ta thật sự có quỷ, ban ngày ban mặt mà lại có quỷ, ngươi nói thử xem nên làm gì đây, nếu bây giờ giết ngươi mà có thể làm sáng tỏ sự thật thì nhất định ta sẽ không nương tay." Bạch Hiểu Tinh thật sự rất tức giận, tại sao có thể như vậy.

"Ta có thể bồi thường ngươi, chỉ cần ngươi tình nguyện trở lại Thiên Ân các thì ta có thể làm cho việc làm ăn của ngươi tăng lên gấp mấy chục lần trong nháy mắt mà còn không cần phải chịu những lời đồn này quấy nhiễu nữa." Phụng Nghiêu bỗng nhiên thu lại bộ dáng bất cần đời của mình rồi nghiêm trang nói với Bạch Hiểu Tinh.

"Xem ra hiện tại ngươi mới đi vào chủ đề, tất cả những thứ này chắc hẳn đã được ngươi tính toán từ trước rồi, ta nghĩ mục đích thật sự của ngươi vẫn là muốn kéo ta về Thiên Ân các đúng không?" Cuối cùng Bạch Hiểu Tinh cũng biết mục đích thật sự của Phụng Nghiêu.

"Thật ra ta luôn hi vọng ngươi có thể trở về Thiên Ân các, chỉ cần ngươi nguyện ý, điều kiện gì ta cũng có thể đồng ý với ngươi, nhưng hôm nay ta thật sự đến chúc mừng khách điểm mới của ngươi khai trương." Phụng Nghiêu cảm thấy giờ phút này mình bị Bạch Hiểu Tinh hiểu lầm.

Trước kia ở trong lòng Phụng Nghiêu nàng chính là một người nhất gan yếu đuối, sợ giết người, sợ ánh mặt trời, hơn nữa không hiểu cách đối nhân xử thế, toàn nghĩ đến những chuyện không thực tế, diễn dafnl quysdôn nhưng từ sau lần rơi xuống vách núi về sau thì lại như biến thành một người khác vậy.

Không chỉ có chủ kiến của bản thân mà lại có thể xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại lại còn có thể ở lại bên cạnh Triệu Tử Tu, quản lý tất cả mọi thứ Triệu Tử Tu ngăn nắp trật tự như vậy.

"Nếu ngươi thật lòng đến chúc mừng khách điểm của ta khai trương, ta sẽ rất hoan nghênh, nhưng nếu ngươi có dụng tâm khác thì đừng trách ta không khách sáo." Bạch Hiểu Tinh tức giận rút nhuyễn kiếm bên hông ra chỉ về phía Phụng Nghiêu.

"Ta là chủ tử của ngươi." Phụng Nghiêu không thể tin được bây giờ Bạch Hiểu Tinh lại chia kiếm về phía mình.

"Đó là quá khứ, hướng hồ ngươi cũng từng nói với ta nếu ai ngăn cản đường đi của ngươi, cho dù là ông trời cũng không trốn được, bây giờ ngươi đang gây trở ngại ta đi tìm hạnh phúc của mình cho nên ngươi phải chết.

"Ta không có cản trở ngươi cái gì cả, ta chỉ hối hận vì đã buông bỏ ngươi, ta hi vọng ngươi có thể trở lại Thiên Ân các một lần nữa." Phụng Nghiêu cũng không sợ hãi vì Bạch Hiểu Tinh cầm kiếm chỉ về phía mình, ngược lại còn cảm thấy thất vọng đau khổ vì Bạch Hiểu Tinh có địch ý với hắn, chẳng bao lâu nàng đã bắt đầu đi vào trong lòng hắn rồi.

"Ta đã nói rồi, cả đời này ta cũng sẽ không trở lại cái nơi giết người kia, hiện tại ta đã là thê tử của Tử Tu, ta sẽ sinh con dưỡng cái cho hắn, cả đời đều sẽ như vậy, sau này nếu ngươi còn tới tìm ta vì chuyện này thì ta khuyên ngươi không cần uổng phí công sức nữa."

Bạch Hiểu Tình nằm mơ cũng muốn rời khỏi tổ chức kia, bây giờ nếu kêu nàng trở về cái nơi đó thì có khác gì giết nàng đâu.

"Quên đi, chúng ta vẫn nói chuyện trước mắt đi, ta chưa hề nghĩ sẽ gây tổn thất cho việc làm ăn của ngươi, vừa rồi thật sự chỉ là nhất thời đùa dai thôi." Phụng Nghiêu nhìn ra Bạch Hiểu Tình thật sự muốn cách xa Thiên Ân các, nếu thật sự tiếp tục đề tài này thì sợ là sẽ chia tay trong không vui, vì thế nên vội vàng nói sang chuyện khác.

"Nếu người còn nói về đề tài kia thì đừng trách ta không khách sáo." Bạch Hiểu Tình thu nhuyển kiểm lại, nhưng vẫn còn đề phòng nhìn Phụng Nghiêu.

Bây giờ thậm chí Bạch Hiểu Tình còn hoài nghi có phải Phụng Nghiêu đã thiết lập vài cạm bẫy để mình nhảy vào không, có nhiều khi chuyện này rất khó phòng bị.

"Được, được, vốn dĩ hôm nay là một ngày cực tốt, vì sao cứ muốn rút kiểm ra vậy chứ, như vậy có rất nhiều điểm xấu." Phụng Nghiêu tìm một cái ghế dựa rồi ngồi xuống, ngày hôm nay thật là cực khổ.

"Ma quỷ cũng đã xuất hiện thì còn cái gì mà may mắn với xui xẻo, ngươi có biết vì hôm nay mà ta mất bao nhiêu sức lực mới đạt được hiệu quả như vậy không, bây giờ chỉ bởi vì một trò đùa dai của ngươi mà toàn bộ đều bị hủy."

"Nếu không phải bởi vì ngươi và ta từng là cộng sự thì bây giờ ta đã giết ngươi sau đó mang đi dạo thị chúng giống như nữ nhân buổi sáng vậy." Bạch Hiểu Tình hung tợn nói.

"Ngươi đều đã lập gia đình rồi sao còn không chịu ngoan ngoãn một chút vậy, về sau làm sao có thể ở nhà giúp chồng dạy con, ta nói Lệ Vương này, sao ngươi không chịu quản phu nhân của ngươi vậy." Thật ra Triệu Tử Tu luôn đứng bên cạnh không nói gì, chỉ luôn nghe Bạch Hiểu Tình và Phụng Nghiêu nói chuyện.

"Chuyện này không tới phiên Phụng đại các chủ lo lắng, Tình Nhi là thê tử của ta, ta thích nàng như vậy."

Triệu Tử Tu không đổi sắc nói, đối với nam nhân muốn tới gần Bạch Hiểu Tình thì hẳn đều không có hảo cảm.

"Không phải là ta đang lo lắng giữ ngươi sao?" Phụng Nghiêu cảm giác bản thân như bị sắc một cái, có chút thất lạc nói.

"Có phải bây giờ chúng ta nên vào thẳng vấn đề chính rồi không, nói đi, hiện tại khách điểm của ta làm sao bây giờ?"

"Ngươi có biết tử lâu của Thái tử ở ngay bên cạnh khách điểm của ta không, nếu khách điểm của ta chưa bắt đầu mà đã kết thúc như vậy rồi thì sau này chúng ta phải chống lại Thái tử thế nào đây."

Những lời Bạch Hiểu Tình nói trước mặt Phụng Nghiêu đều không hề dịu dàng, hiện tại mục đích của nàng chính là hi vọng khách điểm dừng rồi loạn vì chuyện ma quỷ, lúc trước âm mưu của Thái tử đã được giải quyết rồi.

"Ta hiểu ý ngươi, thật ra này chuyện ma quỷ cũng rất đơn giản, ta đã có thể cầu cho ngươi một cái kính bát quái thì cũng có thể mời giữ ngươi một đạo sĩ trừ quỷ." Thật ra trong lòng Phụng Nghiêu đã sớm có chủ ý rồi.

"Thì ra ngươi đã sớm nghĩ xong biện pháp giải quyết, vậy vì sao còn đứng ở đây vòng vo nửa ngày với ta, ta ghét nhất là người nói quanh co lòng vòng."

"Ta không có quanh co lòng vòng, đó là bởi vì ngươi không hỏi ta." Phụng Nghiêu nói cứ giống như mọi chuyện không liên quan đến mình vậy.

"Xem như ngươi lợi hại, vậy bây giờ ngươi nhanh chóng đi mời đạo sĩ cho ta, ta hi vọng chuyện này có thể kết thúc trong hôm nay." Đã có thể giải quyết chuyện này thì Bạch Hiểu Tình hi vọng có thể lập tức giải quyết cho xong.

"Sao ngươi lại nóng vội quá vậy, hiện tại đã rất trễ rồi, ngày khác đi, dù sao hôm nay khách điểm này của ngươi cũng không ai đến, nếu không thì các ngươi nhiệt tình khoản đãi ta một chút đi." Phụng Nghiêu nhìn sắc trời bên ngoài rồi nói với Bạch Hiểu Tình.

"Hiện tại rõ ràng mới là buổi chiều, sao lại xem như đã tối muộn, ngươi dốc lòng đi làm việc đi, nếu hôm nay ngươi không giải quyết chuyện này cho ta thì sau này ngươi đừng tới gặp ta nữa, dù sao bằng hữu như ngươi không có cũng được." Bạch Hiểu Tình thấy Phụng Nghiêu không thật lòng muốn giúp nàng.

Bạch Hiểu Tình mở cửa, tò vò về bây giờ không chào đón người vô dụng như Phụng Nghiêu, nếu chỉ muốn ăn uống thì nhanh chóng rút đi.

"Nhanh như vậy đã hạ lệnh đuổi khách, ta còn chưa được ăn cơm đâu, Uyển Tĩnh Cư của các ngươi đối xử với khách tới ăn cơm như vậy sao, chuyện này sợ là còn nghiêm trọng hơn chuyện ma quỷ nữa đó." Phụng Nghiêu cũng không cảm thấy không thoải mái vì bị Bạch Hiểu Tình xua đuổi.

"Đó là bởi vì ngươi không phải khách bình thường đến ăn cơm, ngươi đến đây để xem náo nhiệt thôi, chỗ này của ta không hoan nghênh ngươi." Bạch Hiểu Tình không vui nhìn Phụng Nghiêu, đã không đến giúp đỡ thì thứ bằng hữu này giữ lại cũng không hữu dụng.

"Ta không có nói không giúp các ngươi, nhưng ngươi cho ta ăn no đã, không cho người ta ăn no thì sao mà có sức lực đi làm việc chứ, hơn nữa yêu cầu của ta cũng không quá đáng." Phụng Nghiêu cảm thấy mình chỉ muốn ăn một chút cơm của Bạch Hiểu Tình mà thôi.

"Ngại quá, bây giờ ngươi đến đây quả thật không đúng lúc, hơn nữa hiện tại đầu bếp của ta đã nghỉ ngơi rồi, không còn ai có thể nấu cơm." Bạch Hiểu

Tình cảm thấy Phụng Nghiêu như một kẻ vô lại đòi ăn đòi uống ở đây vậy.

"Không phải ngươi có thể nấu cơm sao? Ngươi không thể làm cơm cho ta ăn sao? Một mình ta cũng không ăn bao nhiêu, chỉ cần làm vài món đơn giản là được rồi." Những điều Phụng Nghiêu nói về Bạch Hiểu Tình, mọi người đều biết rõ.

"Thật xin lỗi, thế từ của ta chỉ nấu cơm cho ta, nếu không có tình huống đặc biệt thì người khác không thể ăn, ngươi muốn làm gì thì làm đi." Triệu Tử Tu ôm bả vai Bạch Hiểu Tình, diendafnlcequysdoon nói cho Phụng Nghiêu rằng là nữ nhân của mình.

"Vậy làm sao bây giờ, hiện tại ta thật sự rất đói bụng." Phụng Nghiêu vẫn muốn vô lại ăn vạ trong phòng thu chi không chịu đi ra ngoài.

"Buồn cười, dù sao chúng ta không hầu hạ, bên ngoài có rất nhiều tiệm cơm, còn nữa không được đứng trước mặt nữ nhân của ta, nếu không ta gọi binh lính đến đây." Triệu Tử Tu thấy Phụng Nghiêu vẫn không muốn rời đi thì có chút tức giận.

"Nếu ngươi không đồng ý giúp ta mời đạo sĩ thì tự chúng ta đi mời hòa thượng, dù sao Tử Tu có chùa miếu hoàng gia, đại sư nơi đó cũng rất lợi hại." Đối với Bạch Hiểu Tình, mặc kệ là hòa thượng hay là đạo sĩ thì công năng đều giống nhau.

"Đương nhiên không giống, hòa thượng chỉ biết tụng kinh, vốn sẽ không trừ quỷ, chuyện trừ quỷ vẫn nên giao cho đạo trưởng thì sẽ thành thạo hơn." Bộ dáng Phụng Nghiêu trông rất chuyên nghiệp.

"Có vẻ như ngươi biết rất nhiều thứ, ở quê quán của chúng ta, hòa thượng và đạo sĩ đều giống nhau, nếu ngươi còn ở trong này không chịu đi thì ngươi chờ ăn cơm tù đi, một lát nữa ta kêu quan phủ cho ngươi một tội danh giả thần giả quỷ, như vậy khách điểm của ta không cần mời đạo sĩ trừ quỷ nữa." Trực tiếp bắt người khởi xướng lại thì không cần nghĩ nhiều chuyện như vậy rồi.

"Ngươi cảm thấy thuộc hạ của ngươi có bản lĩnh bắt được ta soa?" Phụng Nghiêu vốn không để binh lính của Triệu Tử Tu vào mắt, nếu những người đó đều có thể bắt được hắn thì sao hắn có thể làm các chủ Thiên Ân các.

"Bọn họ không có bản lĩnh này, nhưng nếu là ta thì sao?" Bạch Hiểu Tình biết Phụng Nghiêu vốn không để đám binh lính này vào mắt, nhưng nếu là nàng thì đánh một trận đến cuối cùng ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.

"Vậy thì khó mà nói, quên đi, ta vẫn nên tự đi một chuyến thì hơn, nói muốn mời khách điểm gì chứ, keo kiệt như vậy, cho dù là không ma quỷ thì cũng sẽ không làm ăn được." Lúc đi Phụng Nghiêu còn có chút không tình nguyện, hơn nữa còn lải nhải nửa ngày.

"Nếu ngươi không đi thì ta liền thả chó cắn ngươi, thật là, nếu Phụng Nghiêu các chủ để lộ cái đức hạnh này cho người khác biết thì nhất định sẽ bị cười đến chết." Cửa lớn thì không đi, tên Phụng Nghiêu này lại nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

"Hiện tại rốt cục chân tướng đã rõ ràng, chỉ cần một lát nữa Phụng Nghiêu đưa đạo sĩ trừ quỷ đến, sau đó diễn kịch là được rồi, như vậy mọi người sẽ tin tưởng Uyển Tình Cư không có ma quỷ." Triệu Tử Tu nghĩ hiện tại hắn là nên dẫn Bạch Hiểu Tình trở về nghỉ ngơi một chút.

"Tên đáng chết Phụng Nghiêu, chàng có cảm thấy gần đây có vẻ như tính tình hắn đã thay đổi rất nhiều hay không." Nhớ lại lần đầu tiên nàng gặp nam nhân này, trên người hắn luôn có khí thế âm lãnh và uy hiếp, nhưng bây giờ đã hoàn mất hết.

"Ta không cảm thấy vậy, ở trong ấn tượng của ta hắn luôn như vậy "

"Lần này nếu đổi lại là ta trước kia thì nhất định sẽ giết người này." Thật ra nếu muốn cảm khái thì Triệu Tử Tu mới là người thay đổi nhiều nhất.

"Ta biết bây giờ chàng không giống với trước kia, nhưng bất cứ lúc nào chàng cũng không được quá tin tưởng người bên cạnh mình, cho dù là ta." Bạch Hiểu Tình nhìn mặt Triệu Tử Tu, nếu tương lai có một ngày nàng không ở bên cạnh Triệu Tử Tu thì ai sẽ bảo hộ hắn đây.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Gặp lại bà vú

Edit: susublu

Ngày hôm sau Phụng Nghiêu dẫn theo một đồng đạo sĩ đến ngôi làm phép ở cửa khách điểm, có vẻ như rất có hiệu quả, ngày hôm sau người đến khách điểm để ăn ở trọ cũng rất nhiều, Phụng Nghiêu và Bạch Hiểu Tình ở lầu hai nhìn thấy vậy thì trong lòng cũng thoải mái.

"Thế nào, ta nói không sai chứ, thật ra ma quỷ gì đó vốn không thành vấn đề, muốn ăn cơm ngươi làm thật không dễ dàng, đến bây giờ vẫn không được ăn, thật là, khách nhân ở phía dưới còn có thể ăn cơm người làm bất cứ lúc nào." Ngày nào Phụng Nghiêu cũng đều đến khách điểm nhìn Bạch Hiểu Tình bận rộn.

Nhưng cho tới bây giờ Bạch Hiểu Tình vẫn không quan tâm đến Phụng Nghiêu, chỉ có một tiểu nhị bình thường đến tiếp đón hắn, hi vọng hắn có thể tự

mình hiểu ra, nhanh chóng rời đi, đừng có ngồi ở đây giết thời gian nữa, lần nào người ta thấy Phụng Nghiêu đến đây đều tưởng đây là một công tử nhà giàu đến chơi bởi lẽ ông.

"Đó là chuyện của người, tốt nhất người nhanh chóng biến mất khỏi khách điểm của ta đi, nếu không nhất định ta sẽ không khách sáo với người." Lần nào Bạch Hiểu Tinh đến phòng thu chi tính sổ sách thì Phụng Nghiêu luôn lượn qua lượn lại trước mặt nàng.

"Ta tới đây là vì có chuyện muốn nói với người, người cứ không chào đón ta như vậy, chẳng lẽ hiện tại người đang chuyên tâm làm ăn thì không muốn tìm huyết thi?" Giọng nói của Phụng Nghiêu khiến nàng bỗng nhiên ngừng tay lại rồi nhìn chằm chằm vào Phụng Nghiêu.

"Sao người cứ nhìn chằm chằm vào ta như vậy, không phải ta mang tin tốt đến cho người sao?" Phụng Nghiêu vốn đang nhìn Bạch Hiểu Tinh một cách không đúng đắn xem, kết quả bị Bạch Hiểu Tinh nhìn chằm chằm đến mức sợ hãi.

"Người có biết bà vú kia ở đâu không?" Lần trước Bạch Hiểu Tinh tra tới chỗ bà vú thì mọi manh mối đều bị cắt đứt, bây giờ chẳng lẽ đã có manh mối mới sao?

"Sao người lại biết được ta mang đến tin tức này?" Phụng Nghiêu kinh ngạc như vậy không biết có phải đang giả bộ hay không nữa.

"Tin tức này thật ra ta đã sớm biết rồi, lúc trước Hoàng đế đã tìm được tin tức về bà vú, vốn là tính gấp mặt để cho Từ Từ biết."

"Lần trước tra được tin tức này thì bị mất dấu, ta nghĩ lần này hẳn là người sẽ mang đến tin tức xấu, ta cũng chỉ đoán đại thôi, người không cần suy nghĩ nhiều." Bạch Hiểu Tinh tiếp tục cầm lấy bút ghi chép vào sổ sách.

"Như vậy thì ra các người đã sớm biết, ta còn hưng phấn vội vàng đến nói với người, đúng là uổng phí ý tốt của ta." Phụng Nghiêu làm như thật sự thất vọng.

"Ừ, chúng ta đã sớm biết chuyện này rồi, nếu người không còn việc gì để nói nữa thì mau đi nhanh đi." Bạch Hiểu Tinh vẫn ôn hòa với Phụng Nghiêu như trước.

"Ta không đi thì sao." Phụng Nghiêu vẫn muốn ăn cơm do Bạch Hiểu Tinh làm, nhưng Bạch Hiểu Tinh vốn không cho hắn cơ hội này.

"Nếu người không đi thì ta đi, hôm nay ta có chuyện muốn về Vương phủ sớm một chút, nếu người không muốn bị loạn tên bán chết thì mau đi đi, nếu không đến lúc đó ta sẽ không phụ trách tính mạng của người." Bạch Hiểu Tinh nói xong liền bắt đầu chuẩn bị ra ngoài xuống lầu.

"Được rồi, xem ra gần đây sẽ không được ăn cơm người làm rồi." Phụng Nghiêu thật sự rất thất vọng rồi, cảm thấy lần này nhất định sẽ toi công.

"Không phải là gần đây mà ngay cả sau này cũng sẽ không, ngoài trượng phu của ta ra thì ta sẽ không nấu cho bất cứ kẻ nào ăn." Bạch Hiểu Tinh vừa mới chuẩn bị xuống lầu thì liền nói chắc nịch như đinh đóng cột với Phụng Nghiêu.

"Được rồi, ta đi đây, sau này còn gặp lại." Nói xong Phụng Nghiêu xoay người rồi liền biến mất.

"Rất mệt, thật sự rất muốn nằm xuống nghỉ ngơi một chút." Luôn có một chiếc xe ngựa chờ ở bên ngoài, diễn daffinê quysdôn Bạch Hiểu Tinh lên xe xong thì không chú ý tới sự thay đổi trong xe.

"Nếu mệt thì nghỉ ngơi một chút." Bỗng nhiên nghe thấy có một giọng nam đầy từ tính vang lên, tiếp theo nàng liền ngã vào trong một vòng ôm ấm áp.

"Là người, sao hôm nay người lại về sớm như vậy?" Về dịu dàng ngay từ đầu đã trở nên có chút đề phòng, tưởng Phụng Nghiêu còn chưa chịu đi, nhưng cẩn thận nghe lại thì lại vui sướng phát hiện đây là giọng của Triệu Từ Từ.

"Ừ, hôm nay thân thể mẫu hậu có chút không thoải mái, phụ hoàng vội vàng đến thăm bà ta cho nên cho ta về trước." Triệu Từ Từ dịu dàng ôm Bạch Hiểu Tinh.

Từ sau khi khách điểm khai trương, hai người đều không có thời gian để đoàn tụ, ngày nào hoàng đế đều triệu Triệu Từ Từ tiến cung, không biết là muốn làm gì, hơn nữa bản thân cũng bề bộn nhiều việc.

"Hôm nay Phụng Nghiêu lại đến khách điểm của chúng ta." Bạch Hiểu Tinh phát hiện phía sau lưng mình là Triệu Từ Từ thì càng thả lỏng người hơn, tựa vào trong lòng Triệu Từ Từ như thật sự rất thoải mái.

"Hắn lại nghĩ đến ăn uống chứ gì, sau này nếu hắn còn đến Uyển Tinh Cư của chúng ta thì hãy thu gấp đôi tiền của hắn, còn nữa phải thu tiền đúng hạn, dù sao Thiên Ân các bọn họ cũng có rất nhiều tiền.

"Ừ, chủ ý này của chàng rất tốt, nhưng hôm nay hắn cũng mang đến một tin tức rất có ích." Bạch Hiểu Tinh tựa vào trong lòng Triệu Từ Từ chậm rãi nghịch tóc của mình giống như một tiểu nữ nhân bình thường.

"Hắn mang đến tin tức gì?" Triệu Từ Từ nghĩ nếu tên khốn Phụng Nghiêu này đòi ăn uống thì thôi vậy mà bây giờ lại đòi chiêu trò.

"Chính là tin của bà vú, nhưng tin tức này ta đã biết rồi cho nên ta liền từ chối hắn thẳng thừng." Bạch Hiểu Tinh có chút không an phận cử động thân thể của mình.

"Tin tức lúc trước ta từng nói với nàng rồi, sau đó hẳn không nói gì nữa sao?" Triệu Tử Tu cảm nhận được Bạch Hiểu Tình nằm trong lòng mình giật mình, trong lòng có cảm giác khác thường.

"Nàng có tin tưởng ta hay không?" Vốn dĩ nói đến chuyện của bà vú rất tốt, Triệu Tử Tu nói đến đây đột nhiên hỏi Bạch Hiểu Tình một câu như vậy.

"Ừ." Bạch Hiểu Tình nhanh chóng nói theo bản năng.

"Ta cũng vậy." Triệu Tử Tu nghe thấy lời của Bạch Hiểu Tình thì liền ôm nàng vào trong ngực.

"Đúng rồi, gần đây phụ hoàng luôn kêu chàng vào cung làm gì?" Bạch Hiểu Tình cảm thấy gần đây Triệu Tử Tu tiến cung có vẻ rất thường xuyên.

"Chỉ là gần đây chuyện có liên quan đến huyết thi, bởi vì gần đây phụ hoàng bắt đầu nhớ lại rất nhiều chuyện." Thật ra ngày nào Triệu Tử Tu tiến cung ngoại trừ nói chút công việc ra thì phần lớn thời gian đều nói chuyện về mẫu hậu Uyển nhi.

Từ lần trước đến Uyển Tình Cư trở về, Triệu Thiên Dương lại bắt đầu nhớ đến Hoàng hậu Uyển nhi, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.

"Vậy bây giờ có kết quả rồi sao?" Bạch Hiểu Tình như chơi chán tóc mình rồi nên lại kéo góc áo Triệu Tử Tu để chơi đùa.

"Có, phụ hoàng vốn muốn cho ta đi tìm bà vú, hơn nữa còn thu mua bà ta, sau đó tìm nơi ở của Thái tử phi, nhưng hiện tại gần đây Thái tử và Thành vương ở trong cung luôn không an phận, phụ hoàng hi vọng ta có thể ở lại Kinh thành" Thật ra Triệu Tử Tu rất không muốn rời khỏi Bạch Hiểu Tình.

"Ý của chàng ta đã hiểu, có phải chuyến này muốn ta đi không?" Bạch Hiểu Tình là một nữ nhân rất thông minh, biết Triệu Tử Tu muốn nói chuyện gì rồi.

"Ừ, vất vả cho nàng rồi." Triệu Tử Tu thật không ngờ Bạch Hiểu Tình lại đoán được.

"Không vất vả, chỉ cần vì chàng, kêu ta làm cái gì cũng được." Hiện tại tất cả của Bạch Hiểu Tình đều là Triệu Tử Tu.

"Ha ha." Hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Bạch Hiểu Tình, kiểu người không sợ chết này thu hút hết mọi sự chú ý của hắn, hắn cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có một nữ nhân khí thế như vậy.

"Người cười cái gì. " Bên tai vang lên tiếng cười của Triệu Tử Tu.

"Ta nhớ lại lần đầu gặp nàng, lúc ấy nàng như một con mèo nhỏ có móng vuốt dài, vậy mà hiện tại lại có thể dịu dàng như vậy."

"Tình Nhi, có nàng thật tốt." Triệu Tử Tu hôn lên trán Bạch Hiểu Tình một cái.

"Đương nhiên, chẳng lẽ chàng còn muốn nhớ nữ nhân khác sao?" Bạch Hiểu Tình hung tợn nói.

"Có nàng rồi thì những nữ nhân khác đều không lọt nổi vào mắt xanh của ta." Triệu Tử Tu ôm Bạch Hiểu Tình.

Khi thân thể hai người tiếp xúc càng lúc càng nhiều, Triệu Tử Tu cảm nhận được một luồng nhiệt nóng đánh úp về phía mình.

"Tình Nhi, ta muốn ngủ bây giờ, làm sao đây?" Triệu Tử Tu cảm nhận được thân thể của chính mình có gì đó rối loạn.

"Chàng muốn ngủ thì ngủ đi, trong xe ngựa có không gian rất lớn." Bạch Hiểu Tình nghĩ có thể trong khoảng thời gian này Triệu Tử Tu quá mệt, mỗi ngày trời vừa sáng liền tiến cung, đi xa đường dài thông thường lúc nàng ngủ dậy hẳn còn chưa trở về, hôm nay hắn đột nhiên thấy mệt chắc là vì vậy.

"Ta nói ngủ là hai chúng ta cùng ngủ." Triệu Tử Tu bỗng nhiên trở nên có chút ngượng ngùng, bởi vì bỗng nhiên có cảm giác vô cùng khát vọng Bạch Hiểu Tình.

"Vừa rồi đi chơi, hiện tại đang trên đường cái, chàng muốn ngủ thì ngủ đi." Bạch Hiểu Tình thấy Triệu Tử Tu nhìn chằm chằm vào mình thì bỗng nhiên hiểu rõ trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

"Không cần lo lắng, xe ngựa của ta là xe ngựa tốt nhất trong kinh thành, ở trong xe ngựa làm chuyện gì đều sẽ không có ai phát hiện." Triệu Tử Tu nói xong liền lấy ra một cái chăn lông trên ngựa ra đắp lên người cả hai rồi liền chuẩn bị nằm xuống.

Thấy Triệu Tử Tu chỉ đơn thuần muốn ngủ, Bạch Hiểu Tình bỗng nhiên cảm thấy mình có chút tà ác, nhưng động tác kế tiếp của Triệu Tử Tu khiến cho Bạch Hiểu Tình hận không thể đá chết hắn.

"Chàng đang làm gì, hiện tại là ban ngày, còn ở trên đường, bên ngoài có rất nhiều người, hơn nữa một lát nữa sẽ đến Vương phủ, nếu đến cửa bị người khác thấy chúng ta quần áo không chỉnh tề ở trong xe ngựa sẽ bị chê cười." Bạch Hiểu Tình nắm chặt tay Triệu Tử Tu đang muốn cởi quần áo nàng ra.

"Ta không có làm gì, ta thường xuyên ngủ ở trong xe ngựa." Triệu Tử Tu vẫn tiếp tục cởi quần áo Bạch Hiểu Tình, bởi vì cho tới nay hắn đều có bộ dạng này.

"Nhưng ta không thích ngủ trong xe ngựa, hơn nữa bây giờ trời còn chưa tối." Bạch Hiểu Tình giãy dụa, muốn ngồi dậy khỏi chăn lông, nếu không nàng cũng sẽ luân hãm, tuy rằng nàng rất thích mùi hương trên người Triệu Tử Tu.

Nhưng dù Bạch Hiểu Tinh giãy dụa thế nào cũng đều không thoát khỏi Triệu Tử Tu bởi vì lúc này Triệu Tử Tu lại đi dùng võ công của mình, Bạch Hiểu Tinh thậm chí chẳng lẽ muốn nâng trình diễn cảnh tượng xe rung động phiên bản cổ đại sao?

"Không có việc gì, ta thề là chỉ ngủ thôi, hơn nữa không phải lúc ngủ đều phải cởi sạch quần áo sao?" Ngay từ đầu Triệu Tử Tu cũng muốn đi ngủ, nhưng ôm ấp Bạch Hiểu Tinh trong ổ chăn như vậy hẳn thật sự không có cách nào chịu được.

"Thật sự chỉ là ngủ sao, vậy thì cũng có thể không cởi áo. Bây giờ cũng không phải đang nằm trên giường nhà mình, chỉ nghỉ ngơi một chút ở trên xe ngựa thôi, không cần thiết phải cởi áo, nếu không một hồi xuống xe ngựa thì làm sao bây giờ?" Bạch Hiểu Tinh cũng không muốn để người khắp kinh thành chê cười mình.

"Cởi hết quần áo ngủ sẽ thoải mái hơn, ta đã dặn dò hạ nhân đánh xe ngựa đi một vòng rồi, sẽ không hồi phu nhanh như thế đâu." Vừa rồi Triệu Tử Tu đã lặng lẽ dặn dò xong hết rồi.

"Nếu chàng thật sự nhân rồi như vậy thì chàng đi tìm bà vú đi, ta trở về nghỉ ngơi, ta thấy hiện tại tinh thần của chàng thật sự rất tốt." Bạch Hiểu Tinh vẫn không muốn mình sẽ thất thân trong xe ngựa.

"Nhiều ngày như vậy chúng ta không có thời gian ở với nhau một chút, hôm nay ta dẫn nàng ra ngoài đi dạo, thật vất vả lắm mới có thể trở về sớm, ta muốn gửi gắm tình cảm cho núi non với nàng." Triệu Tử Tu bỗng nhiên chỉ muốn ở cùng với Bạch Hiểu Tinh, đơn giản như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Dã ngoại gặp chuyện

Edit: susubluu

"Nói rồi đó, chỉ là đi dạo thôi, nếu chàng dám nghĩ đến việc khác thì sau này chàng phải ngủ ở bên ngoài." Bạch Hiểu Tinh cũng muốn đi dã ngoại giải sầu, mấy ngày nay luôn bận rộn trong kinh thành nên không có thời gian để hít thở không khí trong lành.

"Ừ, chỉ là giải sầu, bây giờ ta không muốn ngủ, nếu ra đến ngoại ô thì có thể đi chơi." Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tinh nói như vậy là đã đến giới hạn rồi, nếu hắn còn cưỡng cầu thì nhất định kết cục sẽ rất thảm.

"Có vẻ chàng thật sự mệt mỏi, thật ra ta cũng mệt, không cần thu dọn thảm lông, ta muốn ngủ một lát." Bạch Hiểu Tinh thấy ánh mắt chán thành của Triệu Tử Tu thì biết hẳn không còn xúc động như vừa rồi nữa.

Vì thế Bạch Hiểu Tinh liền ngoan ngoãn nằm ở trong lòng Triệu Tử Tu nhắm mắt lại, một lát sau liền thở đều đều.

"Vừa rồi còn tỏ vẻ háo thắng, bây giờ lại ngủ thiếp đi, xem ra là rất mệt." Triệu Tử Tu còn muốn nói thêm vài câu với Bạch Hiểu Tinh, nhưng thấy nàng ngủ trong nháy mắt thì liền dặn phu xe lái chậm lại, nhất định không được để xóc nảy.

Xe ngựa của Triệu Tử Tu cứ đi chậm rãi trên đường như vậy, vì không muốn làm cho người ta chú ý nên ngay cả binh lính đi theo bên cạnh cũng đều cho quay về trước.

"Ai da, ngủ một giấc thật sự rất thoải mái, Tử Tu, chàng nói xem có đúng không?" Bạch Hiểu Tinh tỉnh ngủ liền ngồi dậy, chuẩn bị nói chuyện với Triệu Tử Tu cũng đang ngồi ngáy người trong xe ngựa, nhưng khi quay người lại thì phát hiện phía sau vốn không có ai.

"Tử Tu, Tử Tu chàng đi đâu." Trong xe ngựa tối đen như mực, Bạch Hiểu Tinh đột nhiên cảm thấy bất an, nghĩ đến Triệu Tử Tu không cần nàng hay là đã bị người ta giết rồi, rất nhiều loại khả năng xuất hiện trong đầu Bạch Hiểu Tinh.

"Tĩnh Nhi, Tĩnh Nhi, ta ở đây." Ngay lúc Bạch Hiểu Tinh cảm thấy tuyệt vọng thì Triệu Tử Tu bỗng nhiên xóc màn xe lên đi vào.

"Vừa rồi chàng đi đâu, hù chết ta rồi. Vì sao lại tối như vậy?" Bạch Hiểu Tinh nắm chặt lấy tay Triệu Tử Tu, Triệu Tử Tu cảm nhận được móng tay của nàng đâm sâu vào lòng bàn tay mình, xem ra nàng thật sự sợ hãi.

"Vừa rồi ta xuống xe ngựa, ta thấy nàng ngủ say quá nên không nhẫn tâm đánh thức nàng." Lúc Triệu Tử Tu đến vùng ngoại ô thì thấy Bạch Hiểu Tinh vẫn còn đang ngủ nên không nhẫn tâm đánh thức nàng, vì không muốn nàng bị quấy rầy nên còn đặc biệt kéo chặt màn che.

"Bây giờ là giờ gì rồi, sao bên ngoài lại tối như vậy? Ta ngủ bao lâu?" Bạch Hiểu Tinh được Triệu Tử Tu nâng xuống xe ngựa.

Điều khiến Bạch Hiểu Tinh không thể tưởng tượng được là ngoài xe ngựa lại là một đồng cũi lừa, diễn*dafr~lee#quysdoon phía trên ngọn lửa còn có một con thỏ đang được nướng.

"Chàng chuẩn bị tất cả những thứ này từ lúc nào." Hẳn nhiên Bạch Hiểu Tinh đã tiếp nhận kinh hi này rồi.

"Lúc nàng ngủ ta chưa hề chuẩn bị, nhưng thấy nàng ngủ say quá cho nên liền một mình xuống xe ngựa, sau đó ta nghĩ khi nàng tỉnh ngủ thì nhất định sẽ đói bụng, hồi trước lúc thường xuyên đánh giấc ở bên ngoài cũng hay bắt một con thỏ hoang sau đó nướng trên than lửa."

"Lúc đó vừa há mồm ăn thịt, vừa mở miệng uống rượu, cảm giác này không gì sánh bằng." Thật ra Triệu Tử Tu không hề thích đầu đá trên triều đình.

"Tối nay chúng ta cùng nhau vừa ăn thịt vừa uống rượu được không. Thật ra cũng lâu rồi ta không ăn như vậy." Bạch Hiểu Tinh nhớ lại trước kia mỗi lần hoàn thành xong nhiệm vụ luôn dùng chất còn để tự gây tê bản thân.

"Được, hôm nay hai người chúng ta không say không về." Có câu ngàn vàng khó mua được tri kỷ, thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh lại là tri kỷ mà mình tìm kiếm.

"Nhưng mà chàng nướng thỏ như vậy nhất định không có hương vị gì?" Bạch Hiểu Tinh nghĩ không rắc chút gia vị nào lên con thỏ thì chắc hẳn ngay cả vị mặn cơ bản cũng không có rồi.

"Ta biết nàng nấu cơm rất giỏi, nàng nói xem con thỏ này nên làm như thế nào, trước kia ta đã ăn như vậy rồi, thật ra cũng rất ngon." Triệu Tử Tu cảm thấy ăn cái gì cũng phụ thuộc vào tâm trạng, những cái khác đều không quan trọng.

"Chàng chờ một chút, ở trên xe ngựa ta nấu vài thứ, một lát dùng nó là được rồi." Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên nhớ lại lúc trước có để vài thứ tốt trên xe ngựa.

Thật ra trước kia Bạch Hiểu Tinh thường xuyên ra ngoài nên luôn mang theo vài gói gia vị tùy thân, sau này nàng để gia vị trên xe ngựa là vì muốn thuận tiện lấy ra dùng khi có cơ hội dùng cơm ngoài trời với Triệu Tử Tu, thật không ngờ lại cần đến nhanh như vậy.

"Đây là cái gì, một hộp lớn như vậy." Triệu Tử Tu vốn không biết trên xe ngựa của mình lại còn có một thứ như vậy.

"Đây là gia vị, lúc chúng ta nấu cơm xào rau đều hay dùng đến nó." Bạch Hiểu Tinh lách lư chiếc hộp trước mặt Triệu Tử Tu giống như là hiến tặng vật quý vậy.

"Vi sao nàng lại để thứ này trên xe ngựa, trước kia ta chưa từng thấy nàng mang theo mà." Triệu Tử Tu thật sự không biết Bạch Hiểu Tinh để lên xe ngựa từ lúc nào, hơn nữa vì sao lại để trên xe ngựa này.

"Lúc trước không phải chúng ta từng ra ngoài một chuyến sao, dọc theo đường đi luôn phải dùng cơm ngoài trời, nếu ta chuẩn bị thứ này thì có thể ăn ngon được một chút, ở quốc gia của ta có thể dùng nó để ăn với thỏ hoang, hiện tại chúng ta cũng có thể ăn được." Bạch Hiểu Tinh cảm thấy bản thân thật sự quá thông minh,

"Tinh Nhi, vì sao nàng luôn chu đáo như vậy, bây giờ ở cùng với nàng ta luôn cảm thấy mấy năm trước kia ta sống thật uống phở." Triệu Tử Tu thấy cảnh tượng Bạch Hiểu Tinh bận rộn và cảnh vừa rồi hẳn ngồi nướng một mình hoàn toàn đối lập.

Thật ra trong lòng hai người đều hiểu rõ chung quanh còn có rất nhiều ám vệ đi theo, nhưng mấy năm nay Triệu Tử Tu đều thói quen xem nhẹ bọn họ, bản thân hẳn thích làm gì thì làm cái đó.

Nhưng hôm nay Triệu Tử Tu vẫn hi vọng bọn họ có thể ẩn nấp kỹ một chút, tuy rằng Triệu Tử Tu nghĩ vậy nhưng những người đó lại không dám khinh thường, bởi vì an toàn của chủ tử là sứ mệnh của bọn họ.

"Tốt lắm, có thể ăn rồi, chàng có nghĩ thấy mùi hương đặc biệt không." Một lát sau Bạch Hiểu Tinh liền bẻ một cái chân thỏ đã nướng chín rồi đưa cho Triệu Tử Tu, thuận tiện còn có rượu ấm.

"Thật sự ăn ngon lắm, tay nghề của Tinh Nhi thật sự quá giỏi, trước kia đã từng ăn qua đồ ăn nàng làm, thì ra chân thỏ nàng nướng lại ngon như vậy, kết hợp với rượu ngon quả thực là cực phẩm." Đã nhiều năm rồi Triệu Tử Tu không có được cảm giác như vậy.

"Đến đây, cụng ly, sáng nay có rượu sáng nay tụy." Bạch Hiểu Tinh nâng bình rượu về phía Triệu Tử Tu.

"Không phải nàng uống nhiều quá rồi chứ, dù sao ta cũng không để ý bị cường bạo một lần nữa đâu, thật đó." Triệu Tử Tu thấy Bạch Hiểu Tinh lại chuẩn bị uống rượu, nhất thời sợ Bạch Hiểu Tinh thật sự sẽ uống say, sau đó xử tử hình hấn ngay tại chỗ.

"Nếu chàng dám nói hai chữ cường bạo đó nữa thì ta sẽ giết chàng, chàng không thể dè dặt một chút được sao?" Bạch Hiểu Tinh vừa mới chuẩn bị mở miệng tranh cãi thì chợt nghe thấy trong bụi cỏ có tiếng cười vang lên, nàng lập tức cảm thấy mất thể diện, hôm nay mặt mũi của Bạch Hiểu Tinh nàng thật sự mất hết rồi.

"Được được, ta không nói nữa, nhưng ta còn rất tò mò." Triệu Tử Tu vẫn có chút kích động, trong đầu lại nhin không được nghĩ tới tình tiết tối hôm đó.

"Chờ một chút, hình như có gì đó không thích hợp." Bạch Hiểu Tinh vừa mới chuẩn bị nâng bình rượu đặt ở bên miệng thì cảm thấy có sát khí, nhưng còn chưa nói xong thì đã thấy có gì đó lóe sáng rồi hướng thẳng về phía Bạch Hiểu Tinh.

Cảm nhận được có sát khí nên Bạch Hiểu Tinh đưa bình rượu về hướng có thanh kiếm rồi lập tức có rất nhiều người xông ra từ trong bụi cỏ mặt bao vây lấy Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tinh.

Nhưng ám vệ của Triệu Tử Tu cũng không phải ngồi không, nhanh chóng xông vào đám hắc y nhân, Triệu Tử Tu bị Bạch Hiểu Tinh kéo lên ngựa xe thì liền vội vàng đánh xe ngựa chạy vào trong thành, ám vệ ở phía sau luôn theo sát bảo vệ bọn họ, Bạch Hiểu Tinh cũng không ngừng nhìn xung quanh.

"Tinh Nhi, Tinh Nhi" Giờ phút này Triệu Tử Tu càng lo lắng cho an toàn của Bạch Hiểu Tinh hơn.

"Tử Tu, Tử Tu, chàng nhanh chóng ngồi ổn định ở bên trong, lúc này chàng tuyệt đối không nên xuất hiện, còn nữa, không thể để cho người khác biết chàng có võ công." Lúc này Bạch Hiểu Tinh chỉ muốn bảo vệ tốt Triệu Tử Tu.

"A, các người đứng lại." Giờ phút này có một thích khách đâm kiếm vào trong xe ngựa.

"To gan, xe ngựa của Lệ Vương mà các người cũng dám tập kích, chẳng lẽ các người không biết như vậy là tội chết sao?" Thấy cây kiếm đâm thẳng vào trong xe ngựa thì Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên trầm xuống.

"Chúng ta muốn giết Lệ Vương và vương phi." Có vẻ như hắc y nhân không hề sợ Bạch Hiểu Tinh, vẫn tiếp tục tung chiêu trí mạng như cũ.

Thân thủ những người này vốn không phải là đối thủ của Bạch Hiểu Tinh, nhưng người càng lúc càng nhiều, thể lực của Bạch Hiểu Tinh đã dần dần cạn kiệt, Triệu Tử Tu nắm chặt hai tay đặt sau lưng Bạch Hiểu Tinh, muốn bảo vệ Bạch Hiểu Tinh, không muốn nằng bị thương.

"Tu, chàng không thể động thủ." Bạch Hiểu Tinh ngăn cản đồng thời cảm nhận được Triệu Tử Tu như muốn ra tay nên vội vàng lên tiếng ngăn lại.

"Không được, nhiều người như vậy, ta không thể để mặc nằng." Triệu Tử Tu thật sự rất lo lắng Bạch Hiểu Tinh sẽ bị thương, diẽnxdafineeqysdoon hẳn đi sát bên cạnh Bạch Hiểu Tinh chỉ cần gặp chuyện không thích hợp thì mặc kệ thể nào cũng nhất định phải ra tay.

"Chàng đứng sau lưng ta, tuyệt đối không nên ra tay, nếu không đừng trách ta trở mặt." Nhìn đám người trước mắt ngã xuống từng người một, Bạch Hiểu Tinh găt gao bảo vệ Triệu Tử Tu.

"Đám ám vệ kia làm gì vậy, vì sao không có ai xuất hiện, còn đám binh lính kia nữa, chuyện chúng ta đi đến ngoại ô những người khác có biết không?" Đang đánh nhau thì không hiểu sao Bạch Hiểu Tinh lại nảy ra nhiều nghi vấn như vậy, trong số những người này có vài người là có thân thủ tốt.

Cảm nhận được rõ ràng những người này đang lén tiêu hao thể lực của mình, hơn nữa vì sao ám vệ của Triệu Tử Tu lại không đến kịp, chẳng lẽ cũng đều bị những kẻ cản chân quẩn lầy giống nằng sao?

Bạch Hiểu Tinh rút nhuyễn kiếm bên hông ra và xé quần áo trên người mình để buộc thanh nhuyễn kiếm vào cánh tay, chuẩn bị liều chết đánh một trận.

Nhưng ngay khi Bạch Hiểu Tinh chuẩn bị liều mạng thì ám vệ của Triệu Tử Tu vọt ra từ phía sau, hơn nữa trong đó có một ám vệ phát ám hiệu, chỉ chốc lát sau liền thấy quân gia dẫn theo một đội nhân mã chạy từ trong thành đến đây.

"Bất sống hết cho ta, ta muốn nhìn xem là ai có gan lớn như vậy, dám đuổi giết Hoàng tử dưới chân Thiên tử." Lúc này Triệu Tử Tu thật sự rất tức giận, thấy viện quân của mình đến thì liền hận không thể bầm thây đám thích khách này ra thành vạn đoạn.

"Dạ, chủ tử." Ám vệ lập tức thay đổi đội hình, bởi vì võ công những người này vốn không cao lắm nên hình như đang muốn tự sát.

Nhưng đám thích khách này không dễ đối phó như Bạch Hiểu Tinh và Triệu Tử Tu nghĩ, ngay sau đó tất cả đều tự sát, chết còn nhanh hơn thích khách kia, không một ai sống sót.

"Khôi bầm chủ tử, thuộc hạ vô năng, không bắt được một người sống nào, có vẻ như bọn họ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh." Vài tên ám vệ quỳ trên mặt đất không cảm xúc nói.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Ai là chủ mưu

Edit: susublu

"Làm càn, dám ám sát Hoàng tử của trẫm ngay dưới chân Thiên tử, trẫm nhất định phải tra rõ xem rốt cục là người nào làm?" Triệu Tử Tu vốn tưởng chuyện mình bị ám sát sẽ trôi qua như vậy, nhưng cuối cùng chuyện này vẫn truyền đến tai Hoàng đế, khiến Hoàng đế tức giận không thôi.

Hắn luôn cho rằng Triệu Tử Tu vẫn luôn trong phạm vi bảo vệ của mình, chưa từng nghĩ là đứa bé này vẫn bị đuổi giết dưới mắt mình, lại còn huy động nhiều người đuổi giết như vậy.

"Phụ hoàng bớt giận, bây giờ chuyện này còn chưa tra được chân tướng, nhưng có thể xác định hiện tại Hoàng đế không hề gặp nguy hiểm." Giờ phút này Triệu Tử Hằng vội vàng đứng ra trấn an Hoàng đế.

"Hằng nhi, ngươi nói xem trên đời này ai hận Tu nhi nhất, hận đến mức muốn giết hân?" Nhìn thấy Triệu Từ Hằng thật sự lo lắng cho Triệu Từ Tu, Hoàng đế lại cảm thấy kỳ quái, tại sao bây giờ hân lại quan tâm tới đệ đệ của mình.

"Phụ hoàng, con hồ thẹn, con cũng không biết hiện tại ai có thành kiến với Hoàng đế, có lẽ Hoàng đế đã chọc giận người nào đó chăng?" Bề ngoài thì Triệu Từ Hằng nói như rất quan tâm Triệu Từ Tu, nhưng lọt vào tai Hoàng đế lại rất chói tai.

"Thái tử, sao ta nghe như ngươi có hàm ý khác vậy, nếu ngươi có gì muốn nói với phụ hoàng thì cứ nói thẳng đi, không cần giấu ở trong lòng, nếu không có một số người lại oán trách trăm bất công, ngay cả nói cũng không cho ngươi nói." Triệu Thiên Dương cảm thấy Triệu Từ Hằng nói chuyện quá kỳ quái.

"Phụ hoàng, ta không có ý khác, ta cũng hi vọng hoàng đế có thể sống tốt, sao nhi thần có thể trách phụ hoàng được." Tuy rằng ngoài miệng thì nói không có ý gì nhưng hiện tại Triệu Từ Hằng đã sớm hận Triệu Từ Tu thấu xương rồi, cái tên đáng chết này, vì sao cùng là hoàng tử mà hân lại được sủng ái như vậy.

"Vậy ngươi giúp trăm phân tích thử coi ai có khả năng đuổi giết Tu nhi nhất, bình thường hân đều ở trong Kinh thành, rất ít đi ra ngoài, hơn nữa lần ám sát này cũng không phải bình thường, thích khách rất nhiều, hơn nữa lại còn được huấn luyện." Triệu Thiên Dương nghe nói võ công thích khách không cao nhưng lại rất đông thì trong lòng có chút kinh ngạc.

Đó là loại tổ chức gì, sao lại có nhiều người tình nguyện nhận tiền đi chết như vậy, lúc nghe mật thám hồi báo là võ công thích khách không cao nhưng lại có thể tới gần trong khi ngay cả ám vệ của Lệ Vương cũng không phát hiện ra, hơn nữa lúc tiến hành ám sát thì thật sự giống như đã có âm mưu từ trước rồi.

"Khỏi bẩm phụ hoàng, nhi thần không hề biết gì về chuyện này, về phần phân tích cũng không biết nên nói thế nào." Thái tử Triệu Từ Hằng là người thông minh cỡ nào, đối với chuyện như vậy không phải hân nên trốn thật xa sao.

Triệu Thiên Dương ngồi bên trên nhìn thấy Triệu Từ Hằng tỏ vẻ xa cách thì nhất thời tức giận không có chỗ phát tiết, hân đã sớm hoài nghi có phải là do thái tử làm hay không, nhưng rồi hân lại xóa bỏ suy nghĩ này.

"Phụ hoàng, chuyện này cũng đã xảy ra, hơn nữa nhi thần cũng không bị thương, chuyện này tới đây coi như kết thúc đi." Triệu Từ Tu thấy hôm nay lúc vào triều Hoàng đế luôn nhắm vào Thái tử, diễn*ra;le~quyssdoon có vẻ như hoài nghi Thái tử chính là hung thủ.

Hơn nữa Thái tử cũng có khí thế bức người, luôn không chịu thua thiệt.

Triệu Từ Tu cảm thấy giờ phút này hân nên đứng ra làm sáng tỏ mọi chuyện, thật ra chuyện này chính hân cũng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng qua nhiều năm như vậy chuyện Thái tử và hân luôn đối chọi gay gắt mọi người đều biết.

Hơn nữa qua chuyện lần trước Triệu Thiên Dương luôn hoài nghi có phải Thái tử luôn nghĩ cách mưu hại Hoàng đế hay không.

"Không thể được, nếu người của ngươi đến trễ một chút thì có lẽ ngươi đã không còn mạng rồi, sao có thể nói không để ý là không để ý được, bây giờ nhất định phải tra ra chủ mưu phía sau là ai, nếu không sau này ngươi sẽ lại bị đuổi giết, như vậy thì làm sao bây giờ?"

"Cho dù có Tinh Nhi hộ vệ bên cạnh ngươi, có thể cam đoan an toàn cho ngươi nhưng nhiều người như vậy, nếu xảy ra một lại nữa thì trăm không dám tưởng tượng." Triệu Thiên Dương nghĩ là thiếu chút nữa mình đã mất đi con trai yêu dấu thì lại cảm thấy hoảng hốt không thôi.

"Phụ hoàng không cần lo lắng, nhi thần là Hoàng tử, hộ vệ cũng là người có võ công cao cường. Đương nhiên sẽ không có việc gì, hơn nữa chuyện như vậy cũng không phải một lần hai lần, nhi thần sẽ học cách đề phòng." Hiện tại Triệu Từ Tu cũng không biết thích khách đến vì thù riêng hay là thù chung.

"Chuyện này nhất định phải điều tra đến cùng, ta muốn xem coi chủ mưu phía sau là ai?" Triệu Thiên Dương thật sự tức giận, cũng không hy vọng chuyện như vậy đã xảy ra.

"Chuyện này xảy ra ở người nhi thần, vậy để nhi thần điều tra đi?" Triệu Từ Tu nghĩ hiện tại Bạch Hiểu Tinh đã bắt tay vào điều tra vụ ám sát lần này, vì thế nhất định muốn thỉnh cầu đảm nhiệm chuyện này.

"Nếu ngươi đã chủ động xin đảm nhiệm chuyện này thì cứ giao cho con làm đi, dù sao cũng xảy ra với ngươi, nhớ kỹ nhất định phải tra ra hung thủ."

"Dạ." Triệu Từ Tu đồng ý xong thì liền bắt đầu lui ra bên ngoài, bởi vì hân thấy bộ dáng Hoàng đế đã rất buồn ngủ rồi.

Giờ phút này Triệu Từ Hằng cũng đi theo Triệu Từ Tu lui ra khỏi thư phòng của Hoàng đế.

"Lệ Vương điện hạ, đi nhanh như vậy làm gì, không tán gẫu với ca ca như ta một chút sao? Chẳng lẽ ngươi sợ ta xuống tay với ngươi sao?" Đương nhiên Triệu Từ Hằng biết hân muốn làm gì.

Mỗi lần hạ triều xong, sau khi đi ra khỏi thư phòng phụ hoàng thì liền khẩn cấp muốn trở về, nhất định là muốn gặp nữ nhân đang ở nhà kia.

"Ta cảm thấy hai chúng ta không có gì để tán gẫu, tin rằng ngươi cũng chưa từng thật sự xem ta như đệ đệ cho nên không biết câu này là nói cho phụ hoàng nghe hay là tự nói cho bản thân nghe, nếu nói cho ta nghe thì ta thấy khỏi đi." Triệu Từ Tu nghe Triệu Từ Hằng quát to một tiếng thì tỏ vẻ không vui.

"Người nói xem nếu để phụ hoàng nghe được thì nhất định sẽ cho là ta không có đáng về của một người ca ca, để cho đệ đệ mình hiểu lầm như vậy." Triệu Tử Hằng tỏ vẻ oan uổng, nhưng trong mắt vẫn sung sướng khi thấy Triệu Tử Tu muốn đi lại không thể đi được.

"Bây giờ ta thật sự không có gì để nói với người, ta chỉ muốn về Lệ Vương phủ của ta cho nên nếu người không có việc gì nữa thì ta đi trước đây, người cũng sớm trở về đi." Triệu Tử Tu nói xong lại khẩn trương muốn rời đi.

"Ai da, sao lại vội vã như vậy, hay là chúng ta tìm một nơi yên tĩnh uống hai chén, ta thật sự muốn biết tiến triển của vụ án này." Triệu Tử Hằng vẫn giữ chặt Triệu Tử Tu.

"Rốt cục người muốn làm gì, có cái gì thì nói luôn ở đây đi, ta còn có chuyện phải về, phụ hoàng đã giao cho ta đi thăm dò chuyện ám sát kia rồi, hiện tại ta không có thời gian rảnh rồi, chờ chuyện này tra rõ xong ta sẽ uống hai chén với người."

"Ta cũng chỉ muốn quan tâm hoàng đệ một chút, cho tới nay phụ hoàng đều nói quan hệ huynh đệ chúng ta không tốt, nói ta làm Thái tử không coi các người là huynh đệ, hôm nay ta nhất định phải tỏ rõ lòng nhiệt thành của ta." Nói xong dĩ nhiên là Triệu Tử Hằng đi lên muốn kéo tay áo Triệu Tử Tu, những người đi theo bọn họ cũng cảm thấy khó hiểu.

"Lòng nhiệt tình của hoàng huynh ta nhận, nhưng hôm nay ta thật sự có việc gấp cần trở về, ta cần phải tra rõ chuyện này, nếu không buổi tối ta cũng không dám ngủ, lỡ như có người tới ám sát ta thì cuộc sống về sau của ta sẽ càng bất an.

Triệu Tử Tu cảm thấy mình không có gì để tán gẫu với Triệu Tử Hằng, sao hắn lại cứ luôn lôi kéo mình vậy, chẳng lẽ chủ mưu phía sau là hắn, nếu không vì sao hôm nay hắn bỗng nhiên nhiệt tình với mình như vậy.

"Ai da, ta đã chuẩn bị vài vò rượu và thức ăn ngon, hi vọng có thể bồi dưỡng tình cảm huynh đệ với người, hiện tại người lại không cảm kích, ai da, ta thật sự rất thất vọng, nếu để phụ hoàng biết thì nhất định sẽ lại trách ta không có quan hệ tốt với huynh đệ." Triệu Tử Hằng cố ý tỏ vẻ như mình thật sự bị ghét bỏ.

"Hoàng huynh, sao hôm nay người lại kỳ quái như thế, bình thường cũng không thấy người nhiệt tình với ta như vậy?" Hôm nay thái độ của Triệu Tử Hằng thật sự khiến Triệu Tử Tu cảm thấy rất kỳ quái.

"Ta không có, bình thường đều có người khác đi theo, hôm nay chỉ có hai chúng ta cho nên ta mới muốn nhiệt tình một chút, dù sao ta là Thái tử, cũng là ca ca của người, hiện tại người ở trong hoàng cung, ta giữ người lại ăn một bữa cơm hân là không có gì kỳ lạ đi." Triệu Tử Hằng vô tội nhìn Triệu Tử Tu.

"Nhưng hôm nay ta thật sự có chuyện muốn làm, hơn nữa hôm nay Uyển Tĩnh Cư có đồ ăn mới, cho nên ta muốn nhanh chóng trở về, hiện tại nàng vẫn còn đang chờ ta." Lúc này Triệu Tử Tu thấy Triệu Tử Hằng không muốn buông tay thì đành phải tùy tiện viện một lý do, hi vọng hắn có thể buông tha cho mình.

"Có đồ ăn mới, vậy ta đi cùng người, ta cũng muốn nếm thử đồ ăn mới của Uyển Tĩnh Cư có được không?" Uyển Tĩnh Cư lại muốn đổi món mới vậy mà đã lâu rồi Phượng Cơ vẫn không hề có động tĩnh gì, diexdafnleequysdoon chẳng lẽ từ lâu của hắn cứ bị suy sụp như vậy sao? Trong lòng Triệu Tử Hằng có chút tức giận.

Nhưng thân là người Hoàng gia nên cũng quen rồi, cho nên dù tâm trạng không vui nhưng trên mặt vẫn tươi cười như cũ.

"Không cần, hiện tại trong vương phủ đang bày biện, hơn nữa hoàng huynh thân là Thái tử, nếu hiện tại đi qua đó ta cũng chưa chuẩn bị gì cả, lần sau đi, hôm nay thật sự không tiện, hơn nữa lúc Tĩnh Nhi làm đồ ăn mới không thích có người ngoài ở bên cạnh." Triệu Tử Tu nói rõ ràng là mình không chào đón hắn.

Triệu Tử Hằng biết nếu hắn còn dây dưa với Triệu Tử Tu thì có thể hắn sẽ thật sự trở mặt.

"Được rồi, khi đồ ăn mới của các người chính thức đưa ra bán thì nhớ nói với ta một tiếng, ta sẽ trực tiếp đến cổ động." Bây giờ Triệu Tử Hằng đang nghĩ muốn nhanh chóng đến thương lượng với Phượng Cơ về chuyện này, rõ ràng sau khi Uyển Tĩnh Cư khai trương thì tình hình làm ăn của Phượng Lai Lâu càng lúc càng xuống dốc.

"Ta cáo từ trước." Triệu Tử Tu thấy Triệu Tử Hằng nói tay áo ra thì chạy trời chết rồi khỏi Hoàng cung, hi vọng có thể nhanh chóng trở về gặp nữ nhân của mình.

"Chàng đã trở lại, nhanh tới dùng cơm đi, ta làm đồ ăn rất ngon." Triệu Tử Tu còn chưa trở lại Vương phủ, lúc vào đến bên trong thì liền thấy Bạch Hiểu Tĩnh luôn đứng ở cửa ngóng trông hắn nhanh chóng trở về.

Sau chuyện đêm qua, Bạch Hiểu Tĩnh thật sự rất lo lắng Triệu Tử Tu bị người ta ám sát ở trên đường.

Nàng vốn kiên trì muốn đi theo Triệu Tử Tu tiến cung, nhưng Triệu Tử Tu sợ nàng quá mệt nên không cho nàng đi.

Nhưng thấy Triệu Tử Tu về trễ thì Bạch Hiểu Tĩnh lại không yên lòng, bây giờ nhìn thấy hắn bình an trở lại thì tảng đá đè nặng trong lòng cũng được buông xuống.

Triệu Tử Tu xuống xe liền thấy Bạch Hiểu Tĩnh, nàng mặc bạch y xinh đẹp như vậy, trong lòng nghĩ khi về đến nhà là có người đứng ở cửa chờ mình, loại cảm giác này thật sự rất hạnh phúc, hắn là không còn gì hạnh phúc hơn chuyện này.

"Hôm nay tiến cung nói cái gì, sao chàng lại về trễ như vậy, đồ ăn đều nguội cả rồi, một lát ta kêu bọn họ hâm nóng lại một chút." Bạch Hiểu Tinh vừa thay quần áo cho Triệu Tử Tu vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Phụng Lai Lâu và Uyển Tình Cư

Edit: susubluu

"Chỉ muốn tra rõ xem là ai ám sát ta thôi." Triệu Tử Tu thay xong quần áo liền xoay người ôm Bạch Hiểu Tinh vào trong ngực.

"Chỉ vì chuyện này thôi sao?" Bạch Hiểu Tinh cảm thấy nếu chỉ vì chuyện này thì nhất định sẽ không tốn nhiều thời gian như vậy, hẳn là gặp chuyện gì rồi.

"Còn có Thái tử cứ luôn lôi kéo ta, không cho ta đi, hẳn nói muốn bồi dưỡng tình cảm huynh đệ với ta." Triệu Tử Tu cảm thấy lúc này nói về tình cảm huynh đệ với Thái tử thì thật sự rất buồn cười.

"Rốt cục Thái tử đang có âm mưu gì?" Bạch Hiểu Tinh cũng cảm thấy chuyện này thật sự rất kỳ quái, vì sao lúc này Thái tử lại muốn hòa thuận với Triệu Tử Tu, nhất định là có mục đích gì rồi.

"Đúng rồi, vừa rồi ta còn nói với hân nàng ở nhà nghiên cứu đồ ăn mới cho Uyển Tình Cư, ta muốn nhanh chóng trở về ném thử món mới, vì vậy mà hẳn ta cảm thấy hứng thú, cứ nhất định muốn đi theo ta về phủ để cùng ném thử món mới." Triệu Tử Tu cũng cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ lần này lại giờ chiều trở mới, chẳng lẽ mục tiêu vẫn là Bạch Hiểu Tinh, vẫn chưa từ bỏ ý định với Bạch Hiểu Tinh.

"Chắc hẳn là có âm mưu gì rồi, đúng là hôm nay ta có làm món mới, chính là thỏ hoang nướng mà chúng ta ăn đêm qua." Bạch Hiểu Tinh nghĩ đến buổi hẹn hò tốt đẹp ngày hôm qua của hai người đã bị một đám thích khách quấy rầy thì trong lòng thật sự không thoải mái.

Vì thế sáng sớm hôm nay liền sai người đi ra ngoài săn thú, sau đó chế biến chờ Triệu Tử Tu trở về ném thử, chỉ quay đầu lại đã làm được một bàn đồ ăn.

"Ha ha, ta đoán sắp tới Phụng Cơ sẽ đến tìm ta, ta thấy hiện tại nàng ta đã không nhẫn nại được nữa rồi." Bạch Hiểu Tinh biết hiện tại Phụng Lai Lâu đã không còn năng lực để cạnh tranh nữa.

"Không phải nói là Phụng Lai Lâu đã hợp tác với Thái tử rồi sao?" Triệu Tử Tu không biết vì sao Bạch Hiểu Tinh lại nói những lời này.

"Hôm nay ta phái người đi ra ngoài điều tra chuyện đêm qua, tuy không tra được manh mối gì nhưng lại có kinh hi ngoài ý muốn, đó là Phụng Lai Lâu của Phụng Cơ không hề hợp tác với Thái tử, chỉ là có ý đồ hợp tác thôi." Bạch Hiểu Tinh lập tức nói cho Triệu Tử Tu biết tin tức mà mình tìm hiểu được.

"Thì ra là như vậy, xem ra gần đây Thái tử khác thường là đúng, nhưng ta nghe nói Bạch Diên Nhi thật sự phải gả cho Thái tử." Triệu Tử Tu thật không ngờ một câu nói đùa lúc trước lại trở thành sự thật.

"Thật ra ta cảm thấy lần ám sát này Thái tử không thoát được liên quan, bởi vì những người này không giống sát thủ bình thường, ngược lại giống như tử sĩ, một đám tử sĩ không muốn sống." Sau này Bạch Hiểu Tinh đi đến hiện trường quan sát thì vốn không còn người nào sống.

"Ta cũng cảm thấy rất kỳ quái, buổi sáng hôm nay lúc phụ hoàng hỏi chuyện này thì Thái tử luôn biểu hiện rất nhiệt tình, thậm chí còn muốn nhúng tay vào điều tra, nhưng lúc phụ hoàng kêu hẳn phân tích thì hẳn lại tỏ vẻ như mình không làm vậy, Thái tử như vậy thật là hiếm thấy."

"Mỗi ngày sau khi bãi triều, Thái tử còn muốn ta đến Đông cung uống một chén." Triệu Tử Tu cũng kể lại chuyện kỳ quái sáng nay cho Bạch Hiểu Tinh nghe, bởi vì có rất nhiều lúc Bạch Hiểu Tinh bình tĩnh hơn hẳn, nhìn mọi chuyện càng sâu sắc hơn.

"Nếu giống như chàng nói thì hẳn là có vấn đề, ngày hôm qua khi hai chúng ta ra ngoài ô cũng chỉ là quyết định nhất thời, những người này đi theo chúng ta, chẳng lẽ ám vệ của chúng ta không phát hiện được sao?" Bạch Hiểu Tinh cảm thấy chuyện này càng nghĩ càng kỳ quái, chẳng lẽ thật sự là Thái tử giờ trò quỷ.

"Quên đi, chúng ta không cần nghĩ mấy chuyện này, đi ăn cơm trước đi, bây giờ ta thật sự rất đói bụng." Triệu Tử Tu nghĩ chỉ cần lúc ở cùng với Bạch Hiểu Tinh thì liền không muốn nghĩ đến những chuyện không liên quan, điển hình là cảm thấy rất khó chịu, quấy nhiễu thời gian của hắn và Bạch Hiểu Tinh.

"Ừ, ngày hôm qua nhất định chàng không có ăn no, hôm nay ta nướng rất nhiều, có thể ăn đến no, ta cũng đã cho quân gia và ám vệ của chàng một chút, phần còn lại thì chờ chàng" Nhớ lại lúc mà bọn họ nhận lấy thỏ nướng mình đưa đều chảy nước miếng.

"Thì ra ta mới là người ăn cuối cùng, ta muốn kháng nghị, ở trong lòng nàng địa vị của ta còn không bằng bọn họ nữa." Triệu Tử Tu nghĩ bản thân là người cuối cùng được ăn thỏ hoang thì trong lòng có chút ê ẩm.

"Ai bảo chàng về trễ như vậy, ta muốn cho chàng là người đầu tiên ném thỏ, nhưng do chàng chậm chạp không chịu trở lại, ta chăm sóc cho người của chàng cũng chỉ vì chàng, sao ta lại nghe thấy mùi chua vậy, chàng có nghe hay không." Bạch Hiểu Tinh thật sự khoa trương người người trong không khí, giống như thật sự có mùi chua.

"Nào có mùi chua gì đâu, nàng nghĩ nhiều rồi." Triệu Tử Tu biết Bạch Hiểu Tinh cố ý ngửi hắn, vì thế nhẹ nhàng vuốt cái mũi của nàng một cái.

"Ta không nghĩ nhiều đâu, chàng tự ghen với chính mình thì có." Bây giờ Triệu Tử Tu giống như một tiểu hài tử vậy.

"Khỏi bẩm Vương gia, bên ngoài có một nữ nhân muốn gặp Vương gia và Vương phi?" Ngay lúc Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tinh đi đến trước nhà ăn chuẩn bị ăn cơm thì liền nghe thấy có hạ nhân báo lại, nói bên ngoài có nữ nhân muốn gặp Vương gia và Vương phi.

"Nữ nhân gì, bây giờ bốn vương muốn dùng thiện, chờ ta ăn cơm xong rồi nói tiếp, kêu nữ nhân kia trở về đi." Người mùi thịt nướng Bạch Hiểu Tinh làm, Triệu Tử Tu cảm giác được ngón trỏ của mình động đậy.

"Dạ." Người hầu cũng cảm thấy chủ tử không vui vì thế nên lĩnh mệnh rồi vội vàng đi ra ngoài, trong lòng nghĩ phải nhanh chóng kêu nữ nhân kia rời đi.

"Không biết có phải nợ phong lưu chàng trên chóc ở bên ngoài hay không, bây giờ đã tìm tới cửa rồi, chàng nói xem nên làm sao bây giờ?" Bạch Hiểu Tinh nghĩ giờ này sao có thể có nữ nhân tìm tới cửa, sẽ không phải thật sự là nữ nhân trước kia của Triệu Tử Tu ôm đứa nhỏ trở về chứ, những tình huống này cũng thường xuyên xuất hiện trên phim truyền hình ở hiện đại mà.

"Không thể nào, ta làm việc bên ngoài luôn sạch sẽ lưu loát, chưa bao giờ dong dài dây dưa, sao có thể có người tìm đến nhà được." Triệu Tử Tu thấy Bạch Hiểu Tinh thật sự không vui, biết Bạch Hiểu Tinh đang ăn dấm chua nên lại nổi ý đùa cợt, cố ý muốn chọc giận Bạch Hiểu Tinh.

Thấy nữ nhân mình yêu thương ghen vì mình thì trong lòng lại rất ngọt ngào.

"Thì ra chàng thật sự làm chuyện xấu ở bên ngoài, trả chân thỏ của ta lại đây, chàng đi ăn với đã nữ nhân của chàng đi, chỗ này của ta không chào đón chàng." Bạch Hiểu Tinh nói xong liền muốn cướp lại chân thỏ trong tay Triệu Tử Tu.

"Chân thỏ của ta, sao nàng có thể cướp lại được, ta còn chưa ăn mà nàng đã muốn cướp mất chân thỏ trong tay ta rồi, dù bên ngoài cho ăn cũng không bằng nàng cho ăn." Giờ phút này Triệu Tử Tu cảm thấy mặt Bạch Hiểu Tinh đã tức đến đỏ lên rồi, nhất thời phát hiện hình như mình đùa có chút quá đáng.

"Vậy nữ nhân bên ngoài có chuyện gì, đã tìm đến cửa rồi có phải là mầm tai họa do chàng để lại ở bên ngoài không." Bạch Hiểu Tinh vẫn che chở chân thỏ như cũ, không để cho Triệu Tử Tu cướp lại, nhưng lúc chỉ có hai người thì Triệu Tử Tu sẽ lo lắng để lộ võ công.

"Chàng là đồ vô lại, dám sử dụng võ công, chính chàng nói chàng không vô lại mà." Giờ phút này Bạch Hiểu Tinh bị Triệu Tử Tu đánh lên thành công, chân thỏ trong tay cứ như vậy chui vào miệng Triệu Tử Tu.

"Ta chính là vô lại, ai bảo nàng không cho ta ăn chân thỏ." Triệu Tử Tu ăn thấy ngon, nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh tức đỏ mặt vì đấu không lại mình thì nhất thời cảm thấy rất vui vẻ.

Bởi vì đã lâu rồi hai người bọn họ không ở chung với nhau hài hòa như vậy, dù chỉ là một chút.

"Khỏi bẩm Vương gia, nữ nhân kia luôn đứng ở cửa không chịu đi, nàng nói nàng là Phụng Cơ, chỉ cần người nghe được tên này thì sẽ ra gặp nàng, ta muốn hỏi xem người có muốn gặp hay không, hay là ta đuổi nàng ta đi?" Hạ nhân kia vào ngay lúc Bạch Hiểu Tinh muốn nổi bão với hắn.

Bạch Hiểu Tinh là một nữ nhân hiểu chuyện, thấy có người đi vào thì vội vàng che giấu biểu cảm của mình, đứng phía sau Triệu Tử Tu làm bộ như mình là một nữ nhân biết nghe lời.

"Được, ta đã biết." Nghe thấy là Phụng Cơ thì đầu Triệu Tử Tu như to ra gấp đôi, nữ nhân này muốn làm cái gì, chẳng lẽ lại uy hiếp bản thân thú nàng ta

sao?

"Tĩnh Nhi, nàng nói xem chúng ta có gặp hay không, ta không muốn gặp nàng ta, nàng ta đã muốn đầu quân cho Thái tử thì cứ để nàng ta đầu quân đi, chẳng lẽ còn muốn uy hiếp ta cưới nàng ta sao?" Từ lần trước gặp Phụng Cơ xong thì ấn tượng của Triệu Tử Tu về nàng ta cũng rất kém.

Nữ nhân này không có nam nhân nào muốn sao? Vì sao cứ muốn quần lấy hần vậy.

"Ta cũng không muốn gặp nàng ta, tuy rằng nàng ta và ta có cùng cố hương, nhưng ta cũng không thích nàng ta, dám mơ tưởng nam nhân của ta." Giờ phút này nhìn bề ngoài thì trông Bạch Hiểu Tĩnh rất khí phách nhưng Triệu Tử Tu thích nhất là nghe Bạch Hiểu Tĩnh nói mình là nam nhân của nàng, trong lòng hần cực kỳ vui vẻ.

"Nhưng nhất định lần này nàng ta có mục đích, nếu không thì sẽ không vội vàng đến mình chúng ta như thế, lần này là nàng ta chủ động tới tìm chúng ta." Bây giờ Bạch Hiểu Tĩnh là một người làm ăn nên rất nhiều thời điểm không thể xử trí mọi chuyện theo cảm tính, nàng ta đã chủ động tìm đến cửa rồi thì sao nàng không tiếp chiêu chứ.

"Chúng ta đi gặp một chút đi, tốt xấu gì cũng là đồng hương của nàng." Lúc đi Triệu Tử Tu vẫn không quên cầm một miếng đùi thỏ, bởi vì hần thật sự rất đói bụng.

"Như vậy đi, người mời nữ nhân kia đến đại sảnh trước đi, ta và Vương gia dùng thiện xong sẽ qua đó." Bạch Hiểu Tĩnh thấy Triệu Tử Tu giống như quý đối đầu thái thì thật sự rất muốn cười.

"Không phải đi bây giờ sao?" Vì vừa rồi Triệu Tử Tu rất đói bụng, nghĩ rằng mình phải lập tức đến gặp Phụng Cơ nên mới không có hình tượng như vậy.

"Để nàng ta chờ một chút đi, chàng ăn chân thỏ trước, đây là do ta làm riêng cho chàng, mặc kệ nàng ta một lát đi." Bạch Hiểu Tĩnh nghĩ lúc này mà hần còn muốn giữ chút mặt mũi, diexdafnleequysdoon cứ để nữ nhân kia chậm rãi chờ đi.

"Như vậy cũng tốt, chúng ta cũng không vội vàng gặp nàng ta, là nàng ta vội vàng muốn gặp chúng ta đúng không." Triệu Tử Tu nghe Bạch Hiểu Tĩnh phân tích rất đúng, hần tuyệt đối không thể bỏ qua mỹ thực trước mắt.

"Ừ." Bạch Hiểu Tĩnh cứ như vậy ngồi ăn cơm cùng Triệu Tử Tu, nhìn Triệu Tử Tu ăn thỏ nướng mình làm từng miếng một.

"Tốt lắm, hiện tại đã ăn no, hơn nữa cũng đã nghỉ ngơi tốt, chúng ta đi gặp nữ nhân kia đi." Triệu Tử Tu cảm thấy bản thân đã nghỉ ngơi tốt, hiện tại cũng đã qua vài canh giờ rồi, chắc hẳn nàng ta cũng đã không còn chút nhẫn nại nào nữa.

"Chúng ta đi thôi." Bây giờ Bạch Hiểu Tĩnh vẫn chưa nghĩ ra Phụng Cơ đến tìm mình vì chuyện gì.

"Đi thôi" Triệu Tử Tu ôn nhu ôm Bạch Hiểu Tĩnh chậm rãi đi ra ngoài.

"Tiểu Tĩnh, các người đến rồi? Ta đã đợi rất lâu. Tham kiến Vương gia." Phụng Cơ đã đợi ở đại sảnh vài canh giờ, trong lòng nghĩ chẳng lẽ Bạch Hiểu Tĩnh đang đùa giỡn nàng sao.

Phụng Cơ đến thời đại này liền cảm thấy bản thân mình tài trí hơn người, chưa từng có ai dám trêu đùa nàng ta như vậy, hôm nay nàng ta lại rơi vào trong tay Bạch Hiểu Tĩnh, trong lòng nhất thời có chút lửa giận dâng lên.

"Thật ngại quá, vừa rồi Vương gia ăn cơm ăn chậm một chút nên mới để người đợi lâu." Bạch Hiểu Tĩnh thấy Phụng Cơ đã sắp không còn kiên nhẫn nữa thì làm bộ trấn an, nhưng nhìn nữ nhân này gấp gáp như vậy thì trong lòng cũng rất hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 198: Ai mới là người thắng

Edit: susublu

"Chúng ta đều là người quen cũ, vốn không quan tâm đến lễ tiết này." Rõ ràng Phụng Cơ đang bốc lửa giận, nhưng nghĩ mình đang ở địa bàn của người ta nên dù có muốn phát hỏa cũng không phát ra được.

"Không có chuyện gì thì sẽ không tìm đến đây, hôm nay Phụng Cơ bản đại giá quang lâm đến Vương phủ của chúng ta, không kịp tiếp đón từ xa." Triệu

Từ Tu cũng không biết quy củ như Bạch Hiểu Tinh, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, muốn biết Phụngơ Cơ đến đây làm gì.

"Ta nghĩ là với trí thông minh của Vương gia và Vương phi thì hẳn đã có thể đoán được ta có ý gì, Vương gia đã trực tiếp như vậy thì ta cũng đi thẳng vào vấn đề, đó là chuyện hợp tác của chúng ta." Phụngơ Cơ không hề đỏ mặt vì chuyện lần trước muốn giành nam nhân của Bạch Hiểu Tinh.

"Nếu người vẫn hi vọng ta thu người làm tiểu thiếp thì không thể được, huống hồ hiện tại chúng ta đã có Uyển Tinh Cư, hợp tác với Phụngơ Lai Lâu của người đã không còn quan trọng cho nên người vẫn nên bớt si tâm vọng tưởng đi, hôm nay chúng ta không có chuyện gì đáng nói nên người về đi."

Triệu Từ Tu thấy ánh mắt Phụngơ Cơ nhìn mình có chút kỳ quái, giống như bản thân đã là nam nhân của nàng ta vậy.

"Ta biết nếu muốn Vương gia cưới một người khác thì không được, ta chỉ làm một thị thiếp, không cần danh phận gì." Thật không ngờ hiện tại Phụngơ Cơ lại có thể cam nguyện không cần danh phận đi theo bên người Triệu Từ Tu.

Phụngơ Cơ nghĩ có lẽ Triệu Từ Tu sợ Bạch Hiểu Tinh, hoặc là có nguyên nhân khác, hiện tại nàng ta đã không quan tâm danh phận, nghĩ là có thể ở bên người Triệu Từ Tu, nàng ta thấy Triệu Từ Tu là một nam nhân không tệ, cho dù không có danh phận cũng được.

"Chỉ sợ ta không thể đồng ý lời thỉnh cầu này của người, lòng và thân thể ta đều là thuộc về Tinh Nhi, những người khác ta vốn không có hứng thú." Triệu Từ Tu thật không ngờ hôm nay nàng ta lại nhắc lại chuyện cũ.

"Phụngơ Cơ, ta biết của người phụngơ đến lâu hiện tại kinh doanh phát lên, khoảng thời gian trước còn nghe nói người đã hợp tác với Thái tử, xem ra là đồn nhảm." Bạch Hiểu Tinh cũng không ngồi không, chuyện này nàng có thể không biết sao.

"Đồn nhảm ha ha, thật sự là đồn nhảm." Phụngơ Cơ cười có chút chột dạ, thật ra Thái tử đã thật sự đi tìm nàng, nàng cũng đưa ra yêu cầu giống vậy, chẳng qua là yêu cầu làm chính phi, nhưng Thái tử vốn không cảm kích mà còn từ chối thẳng thừng, hơn nữa còn lấy đi một đầu búp.

Hơn nữa Thái tử còn đồng dạng đồn ra bên ngoài, nói nàng đã hợp tác cùng hắn rồi, đây là điều Phụngơ Cơ cảm thấy ghê tởm nhất.

"Nam nhân của Bạch Hiểu Tinh ta kiếp này chỉ có thể có một mình ta là nữ nhân, cho nên người không cần đánh chủ ý lên nam nhân của ta nữa, nếu người thật sự thành tâm tới hợp tác thì ta có thể hợp tác với người, nhưng bây giờ người còn ôm ý tưởng này thì hãy mau chóng biến mất khỏi mắt ta, ta không muốn nhìn thấy người."

Nữ nhân này thật sự đến từ hiện đại giống nàng sao? Vì sao nàng ta có thể dễ dàng làm thị thiếp được, so với tiêu tam ở thời đại kia cũng không khác là bao.

"Chuyện này ta không hỏi người, ta hỏi Lê Vương gia, chỉ cần Vương gia đồng ý là được rồi." Phụngơ Cơ vẫn xem nhẹ tình yêu của Triệu Từ Tu và Bạch Hiểu Tinh, cũng như nam nhân thời đại này.

Lần trước là vì Bạch Hiểu Tinh luôn đứng bên cạnh cản trở, lần này nàng chỉ cần hỏi Triệu Từ Tu, dienxfafleequysdoon Bạch Hiểu Tinh vốn không là cái gì, nếu Bạch Hiểu Tinh tức giận rời khỏi nhà thì vừa vặn nàng có thể thuận thế nâng cao địa vị.

Nàng ta chỉ biết là Triệu Từ Tu mê luyến Bạch Hiểu Tinh, nhưng lại quên mất trước điều này, trong ánh mắt hắn khi nhìn Bạch Hiểu Tinh ngoại trừ tình yêu ra thì còn có cảm giác không muốn xa rời.

"Kéo nữ nhân này ra ngoài cho ta" Triệu Từ Tu thấy bộ mặt này của Phụngơ Cơ thật sự rất ghê tởm, hắn muốn dùng hành động để nói cho nàng ta biết hắn không có chút hứng thú nào với nàng ta, miễn cho nàng ta lại đến đây đưa với mình, hơn nữa lúc này sắc mặt của Bạch Hiểu Tinh cũng khá khó coi.

"Vì sao, chúng ta có thể cùng thắng lợi, tương lai nếu Vương gia đạt được mục đích thì Phụngơ Lai Lâu của ta nhất định có thể trợ giúp người, cái gì ta cũng không cần, chỉ muốn đứng ở bên cạnh người cũng không được sao?" Phụngơ Cơ cứ như vậy bị tha ra ngoài, đến chết nàng ta cũng không có cách nào hiểu nổi mình sai ở đâu.

Ở cổ đại, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nhất là đối với Hoàng gia mà nói thì Bạch Hiểu Tinh chỉ là hộ vệ của Triệu Từ Tu mà thôi, vốn không cho được sự dịu dàng mà một người nam nhân muốn, nhưng nàng thì có thể.

"Chàng đúng là mạnh tay, cứ như vậy mà quăng một mỹ nhân ra ngoài. Người ta đi theo chàng không cần gì cả, vậy mà chàng cũng không muốn sao? Có phải chàng đã đã thương tâm tư người ta rồi không?" Trong lúc Phụngơ Cơ bị tha ra ngoài thì Bạch Hiểu Tinh không hề nói một câu nào, thẳng đến khi không nhìn thấy Phụngơ Cơ nữa thì nàng mới mở miệng nói chuyện.

"Biết ta chán ghét nhất là dạng người gì không?" Tâm trạng tốt của Triệu Từ Tu đều đã bị nàng ta làm hỏng.

"Không biết, cho tới bây giờ ta cũng không biết trong lòng chàng nghĩ cái gì?" Thật ra Bạch Hiểu Tinh thật sự không biết.

"Nàng, được rồi, mặc kệ nàng có thật sự không biết hay không, ta sẽ nói cho nàng biết, thật ra ta chán ghét nhất chính là người không biết lượng sức mình, còn cả những nữ nhân có có ý đồ với ta nữa, nàng ta có cả hai điều này."

"Nếu không phải bởi vì nàng ta cùng quê với nàng thì lúc đó ta đã cho nàng ta một kiếm rồi." Triệu Từ Tu thật sự rất tức giận, cuộc đời này hắn chán ghét nhất là nữ nhân như vậy.

"Được rồi, hiện tại mọi chuyện đã qua rồi, không cần suy nghĩ nữa, sớm muộn gì ta cũng sẽ dạy dỗ Phụngơ Cơ, dám không đặt ta vào trong mắt, cho là

Bạch Hiểu Tinh ta dễ chọc như vậy sao?" Bạch Hiểu Tinh nhìn theo hướng Phụng Cơ biến mất.

Vốn cho rằng lần trước Phụng Cơ đã biết nàng không dễ chọc rồi, không ngờ nữ nhân này lại còn chạy đến cửa náo loạn, hiện tại lại còn đứng trước mặt nàng công khai muốn Triệu Tử Tu nhận nàng ta, thật sự không coi Bạch Hiểu Tinh ra gì.

Nhưng hiện tại nữ chủ nhân Lệ Vương phủ này vẫn là mình, đến cuối cùng ai là người thắng còn chưa biết đâu.

"Các người buông ta ra." Phụng Cơ thật không ngờ mình lại bị đuổi ra khỏi nhà như vậy, thật không còn mặt mũi nữa, lúc nàng bị quăng ra khỏi Lệ Vương phủ có rất nhiều người nhìn, có lẽ về sau thanh danh lão bản Phụng Lai Lâu của nàng sẽ mất hết.

Phụng Cơ lấy tay che mặt mình, chỉ sợ có người nhận ra mình, như vậy về sau nàng không có cách nào làm người nữa.

"Bạch Hiểu Tinh, người chờ đó, người đừng tưởng rằng hiện tại người thắng, tương lai sẽ có một ngày người quý xuống cầu xin ta." Phụng Cơ ngồi trong xe ngựa sửa sang lại quần áo của mình, nghĩ đến lúc này mình bị lôi ra ngoài, Bạch Hiểu Tinh đứng sau lưng Triệu Tử Tu lạnh lùng cười.

"Chờng quày, kể tiếp chúng ta đi đâu?" Ngay lúc Phụng Cơ còn đang ảo não thì hạ nhân bên ngoài hỏi vọng vào trong xe ngựa.

"Về từ lâu." Phụng Cơ nói xong một câu này thì không lên tiếng nữa.

"Chờ coi, tương lai ta muốn hai người các người đều quý gối xuống dưới chân ta." Giờ phút này nếu để cho người khác thấy được mặt Phụng Cơ thì nhất định sẽ bị dọa, bởi vì thật sự rất dữ tợn.

"Tu, kiếp này chàng thật sự chỉ có một nữ nhân là ta thôi sao?" Phụng Cơ cho rằng mình nguyên rủa Bạch Hiểu Tinh thì ngày tháng của nàng ta sẽ không dễ chịu, nhưng hiện tại người ta còn đang rúc trong lòng người yêu chậm rãi tâm tình, đây mới là người thắng lớn.

"Ừ, không có nữ nhân khác, nàng là thê tử duy nhất của ta." Triệu Tử Tu ôm chặt lấy Bạch Hiểu Tinh từ phía sau, hơn nữa còn ngửi mùi trên Bạch Hiểu Tinh một hơi thật sâu.

"Vậy nếu còn có nữ nhân khác đến cửa tìm, hoặc là tương lai lúc ta hoa tàn ít bướm(1) thì chàng còn đối xử với ta giống như bây giờ không?" Trải qua một kiếp làm sát thủ, Bạch Hiểu Tinh vốn không tin tưởng còn có chân tình thật sự, cho dù là tình bạn cũng sẽ phản bội.

(1) dùng để ví người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.

Nhưng hiện tại bản thân nàng thật sự yêu Triệu Tử Tu, mặc dù tương lai sẽ có một ngày hắt thay lòng với mình, nhưng nàng đã quyết định ở lại bên người hắt không oán không hối hận.

Trong lúc tranh đấu tình cảm, hắt là không ai là người thắng, có lẽ người thua là cả Bạch Hiểu Tinh và Phụng Cơ, dieenx~dafn;lê*quysdoon tương lai nếu hắt làm Hoàng đế thì nhất định nàng sẽ không phải là nữ nhân duy nhất của hắt.

"Nếu tương lai có một ngày chàng làm Hoàng đế thì sao, Hoàng đế đều có tam cung lục viện, cho dù Bạch Yêu Nhiều lợi hại như vậy thì cũng không có cách nào khiến Hoàng đế chuyên sủng một mình bà ta, ta lại càng không thể." Bạch Hiểu Tinh cố ý nói xong rồi quan sát phản ứng của Triệu Tử Tu.

"Ta sẽ không làm Hoàng đế, đó là do Bạch Yêu Nhiều tự tìm, bà ta biết rõ phụ hoàng không thương mình nhưng lại cố tình muốn đâm đầu vào, phụ hoàng chỉ yêu mẫu hậu của ta, giống như ta yêu nàng sâu đậm vậy." Triệu Tử Tu nghĩ đến mẫu hậu mình thì bỗng nhiên có chút bi thương.

"Phụ hoàng chàng yêu mẫu hậu chàng như vậy nhưng đến cuối cùng vẫn kết hôn với Bạch Yêu Nhiều." Trước kia Bạch Hiểu Tinh chỉ biết thân là người Hoàng gia đều có chút bất đắc dĩ, thể nhưng lại không hy vọng chuyện này sẽ xảy ra trên người mình.

"Đó là phụ hoàng ta, ta sẽ không để chuyện như vậy xảy ra." Triệu Tử Tu thề son sắt.

"Kiếp này nàng chính là thê tử duy nhất của ta, Vương phi duy nhất, người duy nhất ta yêu, trừ nàng ra ta sẽ để nữ nhân nào khác có cơ hội tiếp cận ta." Trong lòng Triệu Tử Tu cũng nghĩ sẽ không để bất cứ kẻ nào có cơ hội tiếp xúc với Bạch Hiểu Tinh.

"Ai da, thật ra ta cũng không biết chuyện sau này sẽ phát triển thế nào, nhưng hôm nay nghe thấy nàng nói những lời này thì ta thật sự rất vui vẻ, cho dù có một ngày chàng thật sự cưới nữ nhân khác thì ta cũng sẽ không trách chàng." Bạch Hiểu Tinh đổi một tư thế khác rúc vào trong lòng Triệu Tử Tu.

"Tinh Nhi, ta không thích nàng nói như vậy, Triệu Tử Tu ta đã nói thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, nàng là nữ nhân duy nhất của ta thì chính là duy nhất, cho dù tương lai ta mất thì ở bên kia nàng cũng là nữ nhân của ta."

"Nếu nhất định phải chọn giữa nàng với ngôi vị Hoàng đế thì ta nhất định không muốn ngôi vị Hoàng đế này mà sẽ chọn nàng." Triệu Tử Tu ôm chặt Bạch Hiểu Tinh, kiếp này nàng chính là người hắt không muốn mất nhất.

"Chàng khẩn trương như vậy làm gì, không phải bây giờ ta đang ở trước mắt chàng sao? Chàng còn lo được lo mất như vậy." Bạch Hiểu Tinh nhanh chóng rút tay mình đang bị Triệu Tử Tu cầm chặt ra, mồ hôi đã đổ đầy lòng bàn tay.

"Mặc kệ là bây giờ hay là tương lai thì nàng đều phải ở trước mắt ta, vừa rồi Phụng Cơ nói như vậy vì sao nàng không tức giận, ai da, ta cảm thấy có vẻ nàng không thật sự để ý ta, muốn nhìn thấy nữ nhân khác cướp ta đi như vậy sao?" Triệu Tử Tu nhớ tới bộ dáng vừa rồi của Bạch Hiểu Tinh có vẻ rất bình tĩnh.

"Vừa rồi ta đã rất tức giận, chẳng lẽ chàng không có phát hiện ta đã rất tức giận sao?" Thật ra trong lòng Bạch Hiểu Tinh rất tức, nếu ánh mắt có thể giết người thì Phượng Cơ đã sớm chết mấy trăm lần rồi.

Nhưng nhiều người nhìn như vậy nên nàng không thể quá tàn bạo, hơn nữa nàng tin tưởng Triệu Tử Tu sẽ không làm chuyện khiến mình thất vọng, nếu Triệu Tử Tu tiếp nhận lời yêu cầu của Phượng Cơ ở trước mặt nàng thì nhất định Bạch Hiểu Tinh sẽ chém đôi cậu nam nữ này ra ngay tại chỗ sau đó tự sát.

"Nếu vào lúc ấy ta thật sự tiếp nhận ý tốt của Phượng Cơ thì nàng sẽ thế nào?" Triệu Tử Tu còn không biết sống chết hỏi một câu, nhưng rất nhanh bị Bạch Hiểu Tinh liếc mắt xem thường nên không dám nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: củng cố uyển tình cư

Edit: susublu

"Chàng đoán ta sẽ thế nào?" Bạch Hiểu Tinh cười hi hi nhìn Triệu Tử Tu, biểu cảm này của nàng khiến Triệu Tử Tu bắt đầu bồn chồn, không biết mình đã sai ở đâu.

"Đoán không được, suy nghĩ của nàng đều vượt xa người thường, ta thật sự không thể đoán được trong đầu của nàng đang nghĩ cái gì?" Nụ cười của Bạch Hiểu Tinh khiến Triệu Tử Tu nổi da gà, bình thường thấy nữ nhân này lạnh lùng quen rồi, hôm nay đột nhiên lại cười với hắn, điều này thật sự rất khủng bố.

"Ta sẽ càng thương chàng hơn, sau đó cướp chàng lại từ trong tay nữ nhân khốn kiếp kia, chàng có tin không?" Bạch Hiểu Tinh vuốt trán Triệu Tử Tu rồi chậm rãi nói, khiến chớp mũi của Triệu Tử Tu đỏ mở hôi lạnh.

"Có phải nàng đã sớm đoán được ta sẽ không đồng ý nàng ta đúng không?" Triệu Tử Tu nghĩ rằng dù thế nào thì hắn cũng sẽ từ chối nàng ta, bây giờ bản thân hắn đã an toàn.

"Ta không có, ta luôn đánh cược với bản thân mình, ta vốn không biết chàng sẽ đồng ý với nàng ta cái gì, nhưng ta đã nghĩ rồi, nếu chàng đồng ý thì ta sẽ giết chết đôi cậu nam nữ các người?" Lúc này Bạch Hiểu Tinh hoàn toàn không cho Triệu Tử Tu chút mặt mũi nào mà trực tiếp kẻ thanh kiếm ở cổ hắn.

"Nàng đánh cược với bản thân mình nhưng nàng có biết là võ công của nàng không đánh lại ta không." Trong lòng Triệu Tử Tu chấn động, thật là đáng sợ, nhưng cũng lập tức thừa Bạch Hiểu Tinh một chút.

"Tuy rằng không thể giết chàng ngay lập tức được nhưng ta có thể tìm cơ hội khác để giết chàng."

"Ví dụ như lúc chàng ngủ, lúc chàng ăn cơm, còn cả lúc chàng ngủ chung với ta, chỉ cần chàng thay lòng thì ta sẽ xử lý chàng không chút mềm lòng." Bạch Hiểu Tinh hung hăng nhìn thẳng Triệu Tử Tu.

"Hoặc là ta có thể hạ độc." Vốn cho rằng Bạch Hiểu Tinh đã nói xong, nhưng sau đó Bạch Hiểu Tinh bổ sung một câu khiến Triệu Tử Tu thật sự muốn trợn trắng mắt.

"Đều nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, hôm nay ta thật sự được chứng kiến rồi, có phải là quá độc ác rồi không?" Lúc này không cần Bạch Hiểu Tinh sờ trán hắn mà chính hắn tự sờ trán mình, bởi vì thật sự rất khủng bố.

"Sau đó ta sẽ tự sát." Bạch Hiểu Tinh bình tĩnh nói xong câu cuối cùng mình muốn nói.

Tuy rằng chỉ một câu nói không có chút tình cảm gì, nhưng Triệu Tử Tu lại cảm thấy lòng mình ảm áp, thì ra tính chiếm hữu trong lòng nàng mạnh mẽ như vậy.

"Yên tâm đi, nha đầu ngốc, cho dù ta có chết cũng sẽ không để nàng tự sát." Giờ phút này Triệu Tử Tu đầu bỗng nhiên nóng lên, cảm giác thật ảm áp.

"May là ta không thu nhận nữ nhân kia, nếu không ta đã thật sự mất nàng rồi, hơn nữa ta chưa từng có ý nghĩ muốn nàng ta, trong lòng ta, không có nữ nhân nào quan trọng hơn nàng." Lúc này Triệu Tử Tu rất vui vẻ ôm Bạch Hiểu Tinh.

"Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, vậy mà chàng lại tưởng là thật, có phải nghe rất tốt không, nhưng mà câu cuối cùng ta nói cũng không nhất định sẽ tự sát." Thấy Triệu Tử Tu tỏ vẻ dửng dưng, Bạch Hiểu Tinh lại bắt đầu nhin không được đùa dai.

"Nàng còn muốn làm gì, bây giờ nàng đã là người của ta, nàng có muốn cái gì khác cũng không được, trong lòng nàng chỉ có thể có một mình ta." Trái tim

vốn yên bình của Triệu Tử Tu lại bị câu nói vừa rồi của Bạch Hiểu Tinh khơi dậy cảm giác bất an.

"Ta còn có thể đi tìm nam nhân khác, chàng nói xem có đúng không?" Lúc nghe đến điều này Triệu Tử Tu bỗng im bất đi, diện mạo bình thường của chàng chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Hiểu Tinh, trong mắt và trên mặt đầy lửa giận.

"Nàng... Dám..." Mắt Triệu Tử Tu nén lửa giận nhìn chằm chằm Bạch Hiểu Tinh, gần từng chữ.

"Chàng đã chết rồi còn quản ta có dám hay không sao?" Bạch Hiểu Tinh như rất sợ Triệu Tử Tu như bây giờ nên tránh né cái ôm của hắn rồi chạy về phía nhà ăn.

"Dù sao bây giờ ta vẫn chưa chết, hiện tại có thể cho nàng nhận thức sự lợi hại của ta." Nói xong Triệu Tử Tu hung ác đuổi theo Bạch Hiểu Tinh, sau khi bắt được nàng thì liền khiêng ở trên vai đi về phía phòng ngủ.

"Gần đây tâm trạng của Vương gia chúng ta càng ngày càng tốt?" Lúc Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tinh về phòng, vài ám vệ bỗng nhiên nhảy ra khỏi chỗ tối, bàn tán về chuyện của Triệu Tử Tu và Bạch Hiểu Tinh.

"Đúng vậy, ta thấy gần đây nụ cười của ngài ấy càng lúc càng nhiều, cũng nhờ Vương phi đến của chúng ta Vương phủ." Một ám vệ khác cũng rất vui mừng nhìn về phía đó.

"Mấy người các ngươi không lo bảo vệ an toàn cho Vương gia mà đứng đây nói chuyện phiếm, không sợ Vương gia trị tội các ngươi sao." Ngay lúc mấy ám vệ tán gẫu hăng say thì quản gia bỗng nhiên xuất hiện nói với mấy người nhân rồi này.

"Gần đây Vương gia tâm trạng tốt lắm, ngài ấy sẽ không nổi trị chúng ta đâu, cho dù ngài ấy mất hứng, Bạch cô nương cũng sẽ giúp chúng ta, nàng ấy vẫn rất thương chúng ta." Vài ám vệ không đặt lời nói của quản gia vào trong tai, bộ dáng không biết sợ.

Tuy bộ dáng quản gia nói chuyện thật sự rất hung dữ nhưng thật ra trên mặt của hắn vẫn luôn duy trì nụ cười. Bởi vì thấy Vương gia như vậy nên tâm trạng của hắn cũng tốt lắm, trong lòng thật sự hi vọng Bạch Hiểu Tinh ở cùng Vương gia cả đời như vậy.

"Lão gia này, ta thấy khỏe mặt của ngươi như đang cười đấy, có lẽ có người còn cảm thấy vui mừng hơn chúng ta nữa." Ám vệ thấy trên mặt lão quản gia đầy vẻ tươi cười thì cũng biết hắn và mình đều thật lòng quan tâm với Vương gia, trong lòng người nào cũng đều hi vọng nhìn thấy Vương gia vui vẻ.

"Được rồi, các ngươi nên làm gì thì làm đi, đừng ở đây tán dóc nữa, bảo vệ an toàn của Vương gia cho tốt, nhất là trong lúc này, nếu Vương gia và Vương phi xảy ra chuyện gì sơ xuất là chỉ có các ngươi bị hỏi tội." Quản gia cười hi hi ha ha với nhóm người này xong thì liền dặn dò bọn họ trấn giữ cho vững vàng cương vị của mình.

"Dạ" Bọn họ nghe thấy quản gia dặn dò xong thì liền thu lại vẻ mặt, nhanh chóng trốn vào trong bóng tối.

"Ai da, đứa nhỏ này, hi vọng Vương gia có thể nhanh chóng sinh hạ tiểu Vương tử, như vậy sau này Bạch cô nương sẽ mãi mãi ở lại đây không thể đi đâu được." Tin chắc rằng nếu trong Vương phủ có thêm một tiểu hài tử thì nhất định sẽ ngập tràn tiếng cười.

Bên này lão quản gia và ám vệ tha thiết hi vọng Bạch Hiểu Tinh có thể ở lại, bên kia trong phòng ngủ lại là cảnh xuân vô hạn.

"Triệu Tử Tu, rốt cục chàng muốn làm gì?" Sau khi Bạch Hiểu Tinh bị Triệu Tử Tu khiêng vào trong phòng, mới vừa được thả xuống giường đã bị Triệu Tử Tu cởi sạch quần áo, Bạch Hiểu Tinh thấy quần áo của mình bị cởi sạch liền chui vào trong chăn, ý muốn dùng chăn che người lại.

"Nàng nói xem ta muốn làm gì, đương nhiên là ngủ." Triệu Tử Tu thấy Bạch Hiểu Tinh đã chui vào trong chăn thì nhanh chóng cởi hết quần áo của mình ra rồi sau đó chui vào trong chăn ôm lấy Bạch Hiểu Tinh.

"Bây giờ là ban ngày, vì sao lại buồn ngủ, đầu óc chàng ứng nước sao, ta muốn đứng lên." Bạch Hiểu Tinh thấy Triệu Tử Tu cũng chui vào trong chăn thì trong lòng có một cảm giác bất an.

"Ban ngày cũng có thể ngủ trưa, vừa rồi chúng ta mới ăn cơm xong, bây giờ ngủ một chút thế nào?" Triệu Tử Tu sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, vì thế hắn liền tiến lên ôm lấy Bạch Hiểu Tinh, nhưng lại bị Bạch Hiểu Tinh vươn tay không ngừng ngăn cản.

"Không được, ta còn có chuyện phải làm, nếu buồn ngủ thì tự chàng ngủ đi." Bạch Hiểu Tinh luôn ngăn cản bàn tay của Triệu Tử Tu, hi vọng có thể thoát khỏi trận này.

"Ta không muốn, một mình ta không ngủ được, ta muốn nàng ngủ với ta." Nhưng Triệu Tử Tu lại khéo léo bắt được Bạch Hiểu Tinh, thậm chí còn làm nũng giống như một tiểu hài tử, khiến Bạch Hiểu Tinh nổi da gà.

"Chỉ ngủ một lát thôi, nhiều ngày qua ta đều nằm nhìn nàng lúc nàng đang ngủ, nàng có biết trong lòng ta phải chịu dày vò cỡ nào không." Lúc Triệu Tử Tu ôm Bạch Hiểu Tinh vào trong ngực, cảm nhận được làn da nhẵn nhụi trên người nàng, cái cảm giác da thịt ma sát này làm cho hắn vô cùng kiên định.

"Nếu thật sự chỉ là ngủ thì vì sao lại cởi hết quần áo như vậy." Bạch Hiểu Tinh không phải người ngu, chẳng lẽ trong lòng nàng không biết nam nhân này muốn làm gì sao? Nhưng mà biết rõ rồi còn cố hỏi.

"Lúc trước khi đi ngủ, không phải chúng ta đều cởi sạch sẽ sao?" Triệu Tử Tu cười hi hi nói xong liền lắc lắc Bạch Hiểu Tinh, lúc Bạch Hiểu Tinh còn chưa kịp phản ứng lại thì liền hôn lên môi của nàng.

"Ừm ừm, chàng khôn kiếp, chàng dám đánh lên ta." Bị Triệu Tử Tu đánh lên, Bạch Hiểu Tinh then quá thành giận, vội vàng đẩy hắn ra, trong lòng thầm nghĩ đá hắn rơi xuống đất, diễn*dafr~lle;quysdoon nhưng bắt đắ đi là người kia lại kẹp chặt hai chân nàng, hiện tại nàng nằm trong lòng hắn vốn không thể động đậy.

"Ta không đánh lên nàng, bây giờ hai chúng ta cùng ở trong chốn, sao nàng có thể nói thế được." Tuy rằng Bạch Hiểu Tinh ra sức giãy giụa nhưng lọt vào trong mắt Triệu Tử Tu lại là không ngừng ma sát, cảm giác này quả thực mê hoặc muốn đòi mạng.

Trong lúc Bạch Hiểu Tinh không ngừng giãy giụa, Triệu Tử Tu đã dịu dàng hôn xuống môi nàng, chậm rãi trở thành đón ý hòa theo, lúc Bạch Hiểu Tinh xấu hổ nhìn Triệu Tử Tu thì Triệu Tử Tu lại cảm thấy máu toàn thân đang sôi trào, bởi vì Bạch Hiểu Tinh quá mềm mại.

"Tinh Nhi, ta có thể chứ?" Lúc sắp tới cửa vào, Triệu Tử Tu bỗng nhiên dừng động tác lại, dịu dàng nhìn Bạch Hiểu Tinh, vào giờ phút này linh hồn hai người đều đan vào nhau.

"Ừm." Lúc này Bạch Hiểu Tinh rất tỉnh táo, cẩn thận nhìn Triệu Tử Tu, vật rắn chắc của hắn cứ như vậy bị nàng siết chặt, loại cảm giác khiến toàn thân cảm thấy trống rỗng khó hiểu, mỗi một tế bào đều hò hét, nàng muốn.

Lúc Triệu Tử Tu dùng sức, hai người đang cảm thấy trống rỗng liền được lấp đầy.

"Tinh Nhi, nàng yêu ta không?" Sau khi Triệu Tử Tu hoành hành mạnh mẽ xong thì hai người bình tĩnh nằm ở trên giường, Triệu Tử Tu đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"Ta không hiểu cái gì là yêu, nhưng ta nguyện ý chết vì chàng, chàng vui về ta cũng vui về, chàng không vui ta cũng sẽ không vui, đây chính là ta lúc này, chàng nói xem ta có yêu chàng không?" Bạch Hiểu Tinh cũng không nói thẳng đáp án cho Triệu Tử Tu nghe mà chỉ mơ hồ nói cho hắn biết điều nàng suy nghĩ trong lòng.

"Ta đã hiểu, ta yêu nàng." Triệu Tử Tu trở mình không nói gì cả, chỉ ôm chặt Bạch Hiểu Tinh vào trong ngực.

"Ai da, hiện tại Phượng Cơ đã hoàn toàn đắc tội với chúng ta rồi, kế tiếp ta muốn cùng cố Uyển Tinh Cư cho thật tốt, nếu hai người bọn họ mà hợp tác thì đó sẽ là một kẻ địch rất lợi hại." Triệu Tử Tu vốn đã nhắm mắt lại, bỗng nhiên lại nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói như vậy.

"Ai da, nếu không ta đi nói với Phượng Cơ, ta thu nhận nàng ta" Thật không ngờ lúc này Triệu Tử Tu lại bỗng nhiên đùa giỡn với nàng, còn thành tâm chọc tức Bạch Hiểu Tinh.

"Vậy chàng đi đi, nếu chàng thu nhận nữ nhân kia thì ta sẽ lập tức đi tìm nam nhân khác." Tính cách Bạch Hiểu Tinh cũng rất ngang bướng, nghe được Triệu Tử Tu nói mấy lời này nàng cũng không cam lòng yếu thế nói lại, cũng không phải không ai muốn nàng.

"Nàng dám" Nghe thấy câu sau Triệu Tử Tu liền bắt đầu không bình tĩnh được nữa, ôm chặt Bạch Hiểu Tinh ở trong lòng, tin chắc rằng như vậy thì nàng sẽ không đi đâu được nữa.

"Bây giờ biết sợ rồi sao, vậy chàng nhắm lại giùm ta xem làm thế nào mới có thể khiến việc làm ăn của Uyển Tinh Cư phát triển hơn đây." Lúc này Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên nghĩ tới chuyện này, Triệu Tử Tu thật sự rất muốn tròn trĩnh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Tìm kiếm bà vú

Edit: susublu

"Chuyện này nàng không cần lo lắng, thật ra nàng đã nghĩ ra rất nhiều thứ rồi, hơn nữa giai đoạn trước nàng làm công tác chuẩn bị rất khá, vốn là không cần lo lắng đến vấn đề này, bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm." Lúc này Triệu Tử Tu bỗng nhiên nhớ tới việc mà phụ hoàng dặn dò.

"Chuyện gì?" Hiện tại Bạch Hiểu Tinh thậm chí muốn xử lý cho xong chuyện của Uyển Tinh Cư, việc khác thì không cần phải vội.

"Chính là chuyện tìm kiếm bà vú, nàng không nhớ là lúc trước Phượng Nghiêu tới tìm nàng cũng vì chuyện này sao." Có chút đau lòng nhìn Bạch Hiểu Tinh, xem ra gần đây nữ nhân này quả bận rộn rồi, nếu không thì sao nàng có thể quên chuyện quan trọng như vậy được.

"Chuyện này ta có nhớ, nhưng không phải lúc trước nói không cần gấp sao? Có phải hôm nay phụ hoàng nói với nàng cái gì không?" Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên cảnh giác, chẳng lẽ chuyện này có gì thay đổi, hoặc là còn có điều gì đó quan trọng hơn.

"Hiện tại Phượng Nghiêu đã biết bà vú kia ở đâu rồi, vậy thì nhất định là những người khác cũng biết, bây giờ muốn tìm được bà vú trước khi người khác biết thì chúng ta mới có thể tìm được kho báu tiền triều." Triệu Tử Tu nói ra suy nghĩ của mình với Bạch Hiểu Tinh.

"Chàng nói rất có đạo lý, nhưng Uyển Tinh Cư mới vừa khai trương, bây giờ ta rồi đi có gây ra vấn đề gì không." Bạch Hiểu Tinh vẫn rất lo lắng về khách điểm mà mình mới khai trương, nếu lão bản không ở đó thì có xảy ra chuyện gì không.

"Yên tâm đi, khoảng thời gian trước đã chuẩn bị kế hoạch rất tốt rồi, hiện tại chỉ còn chưa đưa vào thực hiện thôi, chuyện này nàng giao cho Thẩm Vạn Xuân là được rồi, hẳn hoàn toàn có thể vận hành tốt." Triệu Tử Tu cảm thấy hiện tại khách điểm đã kinh doanh rất tốt rồi, chỉ cần duy trì nó là được.

Hơn nữa lúc trước khách điểm khai trương đã rất vang dội, hiệu quả đã đạt tới như vậy, nếu còn tiếp tục đưa ra cái mới và kinh hỉ thì chỉ sợ này dân chúng sẽ chịu không nổi.

"Ý của chàng ta đều hiểu, nhưng ta thật sự lo lắng đến việc làm ăn, hơn nữa Phượng Cơ quý kẻ đa đoan, hiện tại cũng lâu rồi ta không đến Vạn Xuân Các, sợ là Thẩm Vạn Xuân cũng có ý kiến với ta." Nghĩ đến sắc mặt yêu tiền của Thẩm Vạn Xuân, Bạch Hiểu Tinh không tin nam nhân kia sẽ giúp đỡ mình.

"Chuyện bên đó ta đã xử lý tốt rồi. Hơn nữa tứ đại hoa khôi nàng bồi dưỡng ra cũng có thể thay thế vị trí của nàng."

"Còn nàng chỉ là hoa khôi có tiếng không có miếng, mỗi lần xuất hiện đều không thể ra tiếp khách, hoa khôi như vậy ta nghĩ rằng Thẩm lão bản cũng không có hứng thú nhiều." Triệu Tử Tu nói.

"Làm sao có thể, nếu có thể tiếp khách thì ta đã tiếp rồi." Thẩm Vạn Xuân đáng chết lại dám cho rằng nàng không thể tiếp khách nên muốn buông tay, đây không phải là không có thiên lý sao.

"Nếu nàng dám tiếp khách, tối nào ta cũng sẽ tra tấn nàng." Nói xong Triệu Tử Tu dán sát thân thể của mình vào người Bạch Hiểu Tinh để nàng biết mình đang tức giận.

"Ta biết sai rồi, chàng hãy bỏ qua cho ta đi." Lúc này Bạch Hiểu Tinh thật sự cảm nhận được Triệu Tử Tu đang tức giận, bởi vì vật cứng rắn của hắn đang đặt thẳng tắp trên bụng mình.

Thật không ngờ người luôn sống trong hoàn cảnh cái chết cận kề như nàng lại có lúc xấu hổ như vậy.

"Biết là tốt rồi, nếu lần sau tái phạm thì ta nhất định sẽ dạy dỗ nàng cho tốt, bây giờ nàng là nữ nhân của ta, nam nhân khác đừng mơ tưởng nhúng chàm." Triệu Tử Tu giữ lấy bờ vai Bạch Hiểu Tinh rồi cắn một cái.

Nữ nhân đáng chết, nếu không kích thích mình thì trong lòng nàng sẽ khó chịu sao, diẽnxdafnlceqsydoon bây giờ Triệu Tử Tu hận không thể nuốt nàng vào trong bụng, như vậy sau này sẽ không cần lo lắng nàng đi đâu như vậy.

"Ừ, nhưng nếu sau này chàng còn nhảy lên giường của ta khi chưa được phép thì ta cam đoan ngay cả cửa chàng cũng không vào được." Bạch Hiểu Tinh cũng sẽ không bỏ qua cho Triệu Tử Tu.

"Ta cứ nhảy lên, ai bảo nàng không nghe lời, đúng là thiếu dạy dỗ mà." Triệu Tử Tu không giống như trước kia, ham muốn chiếm giữ Bạch Hiểu Tinh càng ngày càng mãnh liệt.

"Ngày mai ta xuất phát, chàng kêu Thẩm Vạn Xuân giúp ta giám sát việc làm ăn của Uyển Tinh Cư, nếu ta trở về thấy có gì sụt giảm thì chàng phải bù tiền cho ta." Bạch Hiểu Tinh cũng không muốn nghe được tin mình thua lỗ khi trở về.

"Ừ, yên tâm đi, nếu khách điểm của nàng lỗ bao nhiêu tiền thì ta sẽ tiếp tế cho nàng bấy nhiêu, bây giờ nàng đã biến thành kẻ tham tiền rồi." Triệu Tử Tu bóp mũi Bạch Hiểu Tinh.

"Nhưng mà tham tiền cũng rất tốt, mỗi ngày là có thể đếm tiền sống qua ngày, so với việc chém chém giết giết cũng tốt hơn." Nếu có thể, Bạch Hiểu Tinh tình nguyện ở nhà kiếm tiền.

"Được rồi, sau này tiền Vương phủ chúng ta đều để cho nàng đếm, như vậy nàng sẽ vui vẻ ngay thôi." Triệu Tử Tu vui vẻ nói.

"Rời giường đi, ta còn muốn đến khách điểm xem một chút, thuận tiện dặn dò vài chuyện quan trọng." Bạch Hiểu Tinh không muốn nằm trên giường với nam nhân này nữa.

"Ngủ thêm một lát nữa." Triệu Tử Tu sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Bạch Hiểu Tinh như thế.

"Không ngủ, tự chàng ngủ đi, ta không muốn ở lại nơi này cho chàng ăn sạch sành sanh nữa." Bạch Hiểu Tinh thừa dịp Triệu Tử Tu không chú ý liền vội vàng đứng dậy khỏi giường, nếu không một hồi sẽ lại bị Triệu Tử Tu tóm lấy.

"Được rồi, ta cũng đi với nàng, nếu nàng đi rồi thì một mình ta cũng không thấy buồn ngủ." Triệu Tử Tu cảm thấy trong lòng bỗng nhiên trống rỗng thì lập tức hết buồn ngủ, bởi vì không có Bạch Hiểu Tinh thì trong chăn lại trở nên lạnh lẽo.

"Chàng ngủ thêm một lát đi, buổi sáng dậy sớm như vậy, bây giờ nên ngủ thêm một lát, huống hồ chuyện buôn bán của khách điểm chàng cũng không hiểu, ta thấy chàng vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà ngủ đi, một mình ta đi là được rồi." Thấy Triệu Tử Tu thật sự mệt mỏi, Bạch Hiểu Tinh có chút không đành lòng.

"Nàng đi rồi thì lòng của ta liền trống rỗng, ngủ thế nào được." Triệu Tử Tu mặc xong quần áo liền đi lên ôm lấy Bạch Hiểu Tình, hi vọng có thể giữ được Bạch Hiểu Tình ở lại bên cạnh.

"Vậy chàng đi theo ta, dù sao bây giờ chàng cũng ngủ không được, ta thấy chàng cũng không tình nguyện ngồi ngây người ở nhà một mình." Bạch Hiểu Tình chỉ biết nhất định người này sẽ không thật sự muốn đi ngủ, hẳn là có âm mưu khác.

"Ta biết nàng sẽ không bỏ ta ở nhà một mình mà." Tâm tư của mình bỗng chốc bị Bạch Hiểu Tình đoán trúng nên có chút ngượng ngùng.

"Ta cũng không dám bỏ Vương gia ở nhà một mình, nếu không ta thật sự sẽ bị lăng trì xử tử." Bạch Hiểu Tình cố ý gần chữ lăng trì xử tử, Triệu Tử Tu vốn đang nghe không hiểu, cuối cùng cũng hiểu ý Bạch Hiểu Tình, nghĩ chắc là chuyện trên giường kia rồi.

"Được rồi, nàng còn tức giận chuyện này sao? Ta biết sai rồi còn không được sao?" Giờ phút này Triệu Tử Tu cũng biết dây dưa với nữ nhân lúc thức dậy là đáng sợ cỡ nào.

"Ta không có tức giận, có thể được Vương gia sủng hạnh là vinh hạnh của ta." Dọc theo đường đi Bạch Hiểu Tình luôn nói chuyện quái gở, khiến Triệu Tử Tu cảm thấy thật sự rất xấu hổ.

"Ai da, thật sự là chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi, bây giờ ta đã biết rồi, nàng nói chuyện như vậy tim ta thật sự rất đau đớn, không phải là chỉ ngủ trưa cùng nhau một lát thôi sao? Có cần tức giận như vậy không?" Triệu Tử Tu không biết rốt cục là Bạch Hiểu Tình giận mình vì cái gì, dù sao tự nói ra cũng không tốt lắm.

"Bây giờ cũng biết nữ tử và tiểu nhân khó nuôi rồi sao, nhưng hôm nay chàng thật không may, ta là sự kết hợp của cả tiểu nhân và nữ tử." Bị biểu cảm lung tung của Triệu Tử Tu chọc cười, dĩ nhiên Bạch Hiểu Tình bỗng nhiên không còn tức giận nữa.

"Nhưng không còn cách nào, ta cứ thích tiểu nhân như nàng thì làm sao bây giờ?" Thấy Bạch Hiểu Tình nở nụ cười, Triệu Tử Tu cũng biết mình lại bị đùa giỡn.

"Ha ha, chàng như vậy rất đáng yêu." Rốt cục Bạch Hiểu Tình nhịn không được nữa nên nở nụ cười.

"Khi nào thì lại cho ta một tiểu nhân nhỏ đây, ta muốn có một tiểu nhân nhỏ." Triệu Tử Tu đặt tay lên bụng Bạch Hiểu Tình, giống như bên trong thật sự có cái gì vậy.

"Chuyện này nói sau." Bạch Hiểu Tình bỗng chốc ngắt lời Triệu Tử Tu.

"Ai da, mỗi lần nói đến chuyện này là nàng liền bắt đầu lảng tránh ta." Triệu Tử Tu nghĩ có vẻ như Bạch Hiểu Tình rất bài xích chuyện này.

"Đến rồi, nhanh xuống xe đi." Một lát sau xe ngựa đã đến Uyển Tĩnh Cư, Bạch Hiểu Tình bỏ tay Triệu Tử Tu ra liền tự mình xuống xe, cũng không quan tâm Triệu Tử Tu ở phía sau.

"Ừ." Triệu Tử Tu chán nản với vấn đề này.

Bạch Hiểu Tình đi ở phía trước Triệu Tử Tu, trong lòng cũng thấy có chút kỳ lạ, thật ra không phải là nàng không đồng ý sinh con cho hắn, nhưng mà bây giờ không phải lúc, cho nên tất cả phải chờ tới khi đại cục đã định.

"Nàng có thể đi chậm một chút được hay không, ta đi theo không kịp." Lúc này Triệu Tử Tu đi theo phía sau Bạch Hiểu Tình hô lớn tiếng, giống như bản thân bị ngược đãi vậy.

"Chàng không thể đi nhanh một chút sao." Thật ra bước chân của Bạch Hiểu Tình vốn không quá nhanh, nhưng lọt vào mắt Triệu Tử Tu lại giống như bất cứ lúc nào hắn cũng có thể mất đi nàng.

Lúc Bạch Hiểu Tình đi đến cửa thì thấy người đến người đi rất nhiều, làm ăn rất tốt, cũng không suy giảm vì nàng không ở đây, hơn nữa chỉ có rất tốt, không có tốt nhất.

Lúc này Thẩm Vạn Xuân đi ra từ trong tiệm nhìn thấy Bạch Hiểu Tình thì mặt mày hớn hở nghiêng đón.

"Ai da, đây là khách hiếm thấy, sao hôm nay bà chủ lại canh giờ xuất hiện ở đây vậy." Thật ra Thẩm Vạn Xuân không gặp Bạch Hiểu Tình một khoảng thời gian, trong lòng cũng rất nhớ, hôm nay hắn không ngờ sẽ nhìn thấy Bạch Hiểu Tình nên tâm trạng kinh hi bỗng chốc trở lại.

"Thế nào, khách điểm của ta mà ta không thể tới xem sao, còn cần Thẩm lão bản đứng đây hoan nghênh ư?" Mỗi lần Bạch Hiểu Tình thấy Thẩm Vạn Xuân thì đều cảm thấy hắn có gì đó kỳ lạ, nhưng tra đến tra lui vẫn thấy bối cảnh người này rất đơn giản.

"Không không, là ta nghe Lục Vương gia nói lão bản muốn đi ra ngoài vài ngày, mấy ngày nay sẽ không đến tiệm nên ta đến làm quen trước, nếu đến lúc đó làm hư việc buôn bán của lão bản thì ta đắc tội quá lớn rồi." Nghĩ vậy, Thẩm Vạn Xuân cũng là một người khéo léo.

"Ừ, ta lo lắng người sẽ phá hư việc buôn bán của ta cho nên mới muốn đến xem." Bạch Hiểu Tình thấy Thẩm Vạn Xuân muốn quản lý khách điểm giùm nàng thì mới cảm thấy lời nói vừa rồi có chút nặng.

"Ha ha, xem ra lão bản vẫn rất dễ bụng." Thẩm Vạn Xuân đi theo phía sau Bạch Hiểu Tình và Triệu Tử Tu vào phòng thu chi, thấy dọc theo đường đi

Triệu Từ Tu đều không nói gì thì cũng đoán là có lẽ Vương gia lại bị Vương phi chọc giận rồi.

"Việc làm ăn của mình thì đương nhiên phải quan tâm một chút rồi, nơi này là tâm huyết của ta, hơn nữa Thẩm lão bản trông coi giùm ta vài ngày, ta cũng phải an ủi một chút." Bạch Hiểu Tinh nói xong liền tự mình rót cho Thẩm Vạn Xuân một chén nước.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Ta là ai

Edit: susublu

"Sao ta nghe lời người nói lại có cảm giác như đánh vào mặt mình vậy." Thẩm Vạn Xuân thấy Bạch Hiểu Tinh đột nhiên khách sáo với mình thì liền cảm thấy không quen, có phải bây giờ Bạch Hiểu Tinh đã bắt đầu không tin tưởng hắn không, trước kia Bạch Hiểu Tinh nói chuyện với hắn rất không nề mặt.

"Không có, lần này ta muốn ra ngoài làm việc, vừa rồi nghe thấy có người nói ai đó bắt đầu ghét bỏ hoa khôi như ta vì ta không thể tiếp khách." Bạch Hiểu Tinh thấy Thẩm Vạn Xuân luôn cười với mình thì lại nhớ tới lời nói của Triệu Từ Tu.

"Là ai nói, ngài là Lệ Vương phi, sao có thể tùy tiện tiếp khách được, hơn nữa từ trước tới giờ hoa khôi Vạn Xuân Các chúng ta chưa từng tiếp khách, không biết là kẻ đui mù nào nói." Hắn chưa từng nói về Bạch Hiểu Tinh như vậy, không biết là tên nào tùy tiện bịa chuyện như vậy.

Lúc Thẩm Vạn Xuân chửi bậy thì Bạch Hiểu Tinh buồn cười nhìn mặt Triệu Từ Tu hết trắng lại đỏ nên liền biết ngay là do Triệu Từ Tu bịa chuyện.

"Được rồi, nếu thật sự không phải Thẩm lão bản nói thì ta cũng không tính toán." Lúc này Triệu Từ Tu đứng trong góc cũng không dám nói nhiều.

Thật ra cho dù Bạch Hiểu Tinh nói ra tên của hắn thì Thẩm Vạn Xuân cũng không dám nói gì, nhưng chuyện này nghe ra thật sự dọa người.

"Người yên tâm, lúc người không ở đây ta nhất định sẽ trông coi cửa tiệm của người thật kỹ, chắc chắn sẽ đối xử với Triệu Từ Tu giống như Vạn Xuân Các vậy, nhưng ta có một điều kiện." Thẩm Vạn Xuân cũng không làm chuyện vô ích, hắn cũng có tính toán của mình.

"Điều kiện gì, chỉ cần không quá đáng thì ta đều có thể đồng ý với người." Bạch Hiểu Tinh thấy trông mặt Thẩm Vạn Xuân xoay chuyển không ngừng thì biết ngay trong lòng hắn đang tính toán gì đó, như vậy không cần nàng đưa ra điều kiện.

"Ta muốn có một phần mười cổ phần của Uyển Tinh Cư, không nhiều lắm, ta chỉ muốn giữ một ít là được, nếu không cho dù ta ra mặt quản lý thì cũng không có ai phục ta." Thẩm Vạn Xuân cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể đường hoàng đến chỗ này của Bạch Hiểu Tinh mỗi ngày.

Không biết vì sao bây giờ mỗi lần muốn làm chuyện đó hắn lại không thấy có hứng thú với nữ nhân, thường xuyên không thấy Bạch Hiểu Tinh đến Vạn Xuân Các nên trong lòng hắn cũng hơi mất mát, cho nên khi nghe thấy Lệ Vương gia muốn hắn quản lý Uyển Tinh Cư thì liền cho rằng có thể nhìn thấy Bạch Hiểu Tinh mỗi ngày, trong lòng hắn cũng vui vẻ.

"Như vậy không được, Uyển Tinh Cư là ta một tay tạo nên, chỉ có thể thuộc về một mình ta, đừng ai nghĩ nhúng chàm." Hiện tại Uyển Tinh Cư mới vừa bắt đầu hoạt động thôi.

"Vậy thì ta cũng phải lo lắng cho Vạn Xuân Các một chút, xem có nên thu hồi lại một ít cổ phần không." Nghe đến đây, Thẩm Vạn Xuân thật sự nghiêm túc suy nghĩ, bởi vì hắn cảm thấy Bạch Hiểu Tinh không coi trọng mình.

"Thẩm lão bản, nơi này không phải nơi cò kè mặc cả, bây giờ là người muốn làm việc cho Uyển Tinh Cư, còn chuyện Vạn Xuân Các thì giữa chúng ta đã thỏa thuận rồi, chắc không có gì mập mờ nữa." Bạch Hiểu Tinh nghe thấy Thẩm Vạn Xuân muốn đổi ý thì lập tức cảm thấy bối rối.

"Trước kia ta cảm thấy người là người hào sảng cho nên không so đo với người rất nhiều chuyện, nhưng bây giờ ta mới biết người hẹp hòi như vậy, bây giờ Uyển Tinh Cư của người mới khai trương được vài ngày, không biết tương lai thế nào, ta chỉ muốn một phần mười cổ phần ở đây, như vậy cho dù nơi này có chuyện gì xảy ra thì Vạn Xuân Các hoàn toàn có thể duy trì sự lớn mạnh."

Ngay từ đầu Thẩm Vạn Xuân đã phân tích rất nhiều lần mới cảm thấy lấy một phần mười cổ phần khách điểm của Bạch Hiểu Tinh cũng là chuyện đương nhiên, hơn nữa nghĩ rằng với tính cách của Bạch Hiểu Tinh thì chắc hẳn nàng sẽ đồng ý.

Nhưng bây giờ hắn cứ bị từ chối thẳng như vậy, trong lòng Thẩm Vạn Xuân thật sự rất mất mát, chẳng lẽ hắn ở trong lòng Bạch Hiểu Tinh không có chút địa vị nào sao?

"Ta không có ý đó, nhưng mà bây giờ Uyển Tinh Cư mới khai trương được vài ngày, ta cũng không biết sau này nó sẽ phát triển như thế nào, ta nghĩ chờ sau này kinh doanh tốt một chút thì cho người cổ phần cũng không muộn." Thật ra Bạch Hiểu Tinh chưa hề nghĩ sẽ chia sẻ Uyển Tinh Cư với bất cứ ai khác.

"Vậy chẳng phải ý ngươi vẫn là chúng ta có một cái Vạn Xuân Các nhỏ nhỏ thôi sao, vậy thì bây giờ hai chúng ta có coi như bằng hữu không?" Giờ phút này Thẩm Vạn Xuân có chút khó chịu, diễn*đan*fleequysdoon thì ra Bạch Hiểu Tinh chưa từng nghĩ sẽ coi mình là bạn tốt.

"Thẩm lão bản, ngài có ý gì, nói như thế chẳng phải muốn trở mặt sao, vậy ta cũng không còn gì để nói, ta không muốn cho ngươi có phần là vì muốn tốt cho ngươi, lỡ như tương lai thua lỗ thì sẽ không liên lụy đến ngươi." Bạch Hiểu Tinh cũng không muốn mất đối tượng hợp tác quan trọng như Thẩm Vạn Xuân.

"Vậy ngươi có ý gì, ta không có ý trở mặt, chỉ nhận rõ bộ mặt thật của ngươi mà thôi." Thẩm Vạn Xuân nghĩ thì ra luôn là hấn tự mình đa tình, trong lòng thật sự rất tức giận, cảm giác bản thân giống như bị lừa dối.

"Được rồi, được rồi, thật ra cũng không phải là không thể thương lượng, nhưng đây là tâm huyết của ta và Vương gia, cho dù ta muốn nhường thì cũng muốn phải hỏi qua Vương gia." Bạch Hiểu Tinh thấy Thẩm Vạn Xuân không muốn bỏ cuộc nên đành phải giao cho Triệu Tử Tu.

Nhưng từ lúc Triệu Tử Tu đi vào đã không nói gì rồi, giờ phút này hai người đều nhìn về phía hấn, chính hấn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhớ lại trước kia chỉ cần Bạch Hiểu Tinh nhìn về phía hấn thì đều máy móc gật đầu.

"Lê Vương gia đã gật đầu thì xem ra chuyện này hấn không có ý kiến, bây giờ chỉ còn ngươi, thật ra Lục Vương gia cũng không quan tâm đến chuyện làm ăn, chuyện này hấn là do ngươi quyết định." Thẩm Vạn Xuân thấy Triệu Tử Tu mờ mịt gật đầu thì lập tức mừng thầm.

"Triệu Tử Tu, chàng đang nghĩ cái gì vậy, bây giờ khác điểm của chàng sắp bị tan rã mà chàng còn gật đầu." Thấy Triệu Tử Tu lại gật đầu như không có chuyện gì xảy ra thì Bạch Hiểu Tinh cảm thấy tức muốn chết rồi, tên nam nhân đáng chết này lại dám gật đầu đồng ý, Bạch Hiểu Tinh nhìn chăm chăm vào Triệu Tử Tu.

"Được rồi, chuyện này Thẩm lão bản đã đề bụng như vậy thì chúng ta cũng lui một bước." Bạch Hiểu Tinh nghĩ nếu lúc này từ chối Thẩm Vạn Xuân, làm không tốt thì Thẩm Vạn Xuân sẽ thật sự trở mặt với nàng.

"Ừ, vậy ngươi nói xem nên làm cái gì bây giờ?" Thẩm Vạn Xuân thấy mọi chuyện còn có thể cứu vãn thì lập tức vui mừng.

"Trong khoảng thời gian này nhờ ngươi trông chừng khách điểm này giúp ta, lúc trở về chúng ta thương lượng sau, còn nữa, đây chính là khảo hạch xem ngươi có thích hợp làm cổ đông khách điểm hay không." Bạch Hiểu Tinh nghĩ Thẩm Vạn Xuân cũng là một trợ thủ đắc lực, nếu hấn thật sự hiểu được khái niệm kinh doanh thì thật ra cũng không tệ.

"Được, vậy một lời đã định, nói rồi thì đừng đổi ý." Thẩm Vạn Xuân cũng là một người rất sáng khoái, hiện tại phải thể hiện thật tốt.

Cứ như vậy mà hai người đạt thành hiệp nghị, ngày hôm sau Bạch Hiểu Tinh liền tạm biệt Triệu Tử Tu, một mình lẳng lặng ra khỏi cửa. Bởi vì chuyện tìm kiếm bà vú không thể để cho nhiều người biết.

"Tiểu Tinh, muốn đi đâu vậy?" Lúc này ở ngoài cửa thành ngoại trừ Bạch Hiểu Tinh còn có Phụng Nghiêu, các chủ Tiêu Dao các. Bạch Hiểu Tinh cũng rất bất ngờ.

"Ta đi đâu hình như không liên quan đến ngươi, ngươi lo đi chấp hành nhiệm vụ đi." Bạch Hiểu Tinh không muốn để cho Phụng Nghiêu quấy nhiễu chuyện của mình, cũng không muốn hấn đi theo mình nên liền tự đi về phía trước.

"Ta không đi đâu cả, chỉ đứng ở đây chờ ngươi." Phụng Nghiêu rất hào phóng thừa nhận mình đứng ở đây chờ nàng, điều này khiến Bạch Hiểu Tinh rất bất ngờ.

"Ngươi ở chỗ này chờ ta làm gì, ta và ngươi không có liên quan gì, hơn nữa làm sao ngươi biết ta sẽ xuất hiện ở đây." Bạch Hiểu Tinh không biết có phải mình bị người ta giám thị không, nếu không thì tại sao nhất cử nhất động của nàng lại bị người ta biết như vậy.

"Đương nhiên ta có cách của ta, cái này ngươi không cần phải hỏi nhiều, bây giờ người nói xem ngươi muốn đi đâu?" Phụng Nghiêu tỏ vẻ như là chuyện đương nhiên.

"Ta đã nói rồi, ta đi đâu không liên quan đến ngươi, nếu ngươi không có việc gì thì nhanh về nhà ngủ đi." Lúc này Bạch Hiểu Tinh thật sự hơi tức giận, rốt cục Phụng Nghiêu muốn làm gì, vì sao cứ phải đứng đây chờ nàng.

"Ta ở đây chờ ngươi, ta ở nhà cũng không ngủ được." Lúc này Phụng Nghiêu lại bắt đầu giở trò xấu xa.

"Ta hỏi ngươi rốt cục vì sao người lại chờ ta ở đây, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta." Bạch Hiểu Tinh thật sự nổi giận, nhìn bộ dáng của hấn có vẻ không tốt lành gì.

"Chờ ngươi cùng đi tìm bà vú." Phụng Nghiêu nói như là chuyện đương nhiên.

"Hình như ta không có nói muốn đi tìm người với ngươi?" Bạch Hiểu Tinh cảm thấy Phụng Nghiêu nói chuyện có chút là lạ, vì sao cứ giống như là nàng hẹn hấn vậy.

"Ngươi không hẹn ta nhưng là ta hẹn ngươi." Phụng Nghiêu không hề tức giận, giống như mọi thứ đều nằm trong sự sắp xếp của hấn, tất cả đều không cần nói.

"Ta không muốn đi với ngươi, tự ngươi muốn đi đâu thì đi đi, tốt nhất đừng đi theo ta, ta thật sự cảm thấy rất phiền." Bạch Hiểu Tinh cũng không muốn chuyện của mình bị nam nhân này phá đám.

"Nhưng nhiệm vụ hiện tại của ta chính là đi tìm bà vú với ngươi, thuận tiện bảo vệ ngươi." Có vẻ Phụng Nghiêu thật sự lo lắng cho Bạch Hiểu Tinh, nhưng nhìn qua thì lại giống như để giám thị nàng.

"Ngươi đi theo giúp ta hay là muốn giám thị ta?" Lúc này bỗng nhiên Bạch Hiểu Tinh đề cao cảnh giác, cảm thấy mục đích Phụng Nghiêu đi theo mình không đơn giản.

"Ta giúp ngươi." Phụng Nghiêu lại tỏ vẻ như heo không sợ nước sôi, dù sao Bạch Hiểu Tinh đi đâu hẳn liền đi theo đó.

"Ngươi nói xem rốt cục ta là ai?" Giờ phút này Bạch Hiểu Tinh cảm thấy mình có chút không hiểu chính mình.

"Ngươi là Bạch Hiểu Tinh, là nữ nhi của Bạch tướng quân, là Vương phi của Lệ Vương gia, cũng từng là sát thủ giỏi nhất của Tiêu Dao các chúng ta." Đối với vấn đề này, Phụng Nghiêu không chút áp lực, diễnxđafleequysdoon giống như trong lòng hẳn đã sớm có đáp án.

"Ngươi cũng nói là đã từng, hiện tại ta và ngươi không có chút quan hệ gì. Hiện tại đã không liên quan đến Tiêu Dao các nữa, vì sao ngươi còn tìm tới ta." Lúc này Bạch Hiểu Tinh thật sự không chịu nổi việc Phụng Nghiêu luôn đi theo phía sau mình, như vậy nàng sẽ không làm gì được.

"Không được, nhũ mẫu là do ta phát hiện trước, ngươi đã muốn đi tìm thì ta phải đi theo ngươi, hơn nữa hai chúng ta có mục đích giống nhau, ngươi nói xem đúng không?" Phụng Nghiêu nói rất có lý, nhưng Bạch Hiểu Tinh không muốn dính líu tới hẳn là vì không muốn hẳn đi theo.

"Ta mặc kệ ngươi nghĩ thế nào, bây giờ ngươi có thể đừng đi theo ta hay không, ta thật sự thấy ngươi rất phiền, bây giờ ta có chuyện riêng phải làm, nếu không ta đã giết ngươi rồi." Bạch Hiểu Tinh cũng không khách sáo với Phụng Nghiêu, rút kiếm ra chỉ vào người Phụng Nghiêu, hi vọng hẳn nhanh chóng rời đi.

"Ta không muốn gì cả, chỉ muốn đi tìm bà vú với ngươi thôi, những chuyện khác ta cũng không muốn làm, mặc kệ ngươi là ai, hiện tại ngươi là đối tượng hợp tác của ta, chỉ có hai người chúng ta mới có thể tìm được bà vú." Lúc này Phụng Nghiêu thu hồi nụ cười lại, nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Ba bà vú

Edit: susublu

"Ngươi có ý gì, ý của ngươi là nếu không có ngươi thì ta sẽ không tìm được bà vú sao." Bạch Hiểu Tinh cảm thấy Phụng Nghiêu nói chuyện bừa bãi, nhưng tình hình đã như vậy rồi thì cũng không dứt khoát được, đành phải lên đường cùng hẳn.

"Sao ngươi không nói chuyện nữa, nếu dọc theo đường đi mà ngươi không nói chuyện thì ta sẽ cảm thấy rất nhàm chán, chúng ta tán gẫu đi." Ngay từ đầu Phụng Nghiêu còn ngoan ngoãn im lặng đi theo phía sau Bạch Hiểu Tinh, nhưng dọc theo đường đi Bạch Hiểu Tinh vốn không muốn quan tâm đến Phụng Nghiêu, trên cơ bản là luôn duy trì một khoảng cách nhất định với hẳn.

"Ta với ngươi không có gì để nói." Bạch Hiểu Tinh cười ngửa luôn đi ở phía trước, vẫn duy trì khoảng cách với Phụng Nghiêu, không muốn hẳn quấy rầy mình.

"Có chứ, tốt xấu gì suốt một quãng thời gian dài trong cuộc đời ngươi đã trải qua cùng ta, sao có thể không có gì để nói chứ." Phụng Nghiêu cũng không bị thái độ lạnh lùng của Bạch Hiểu Tinh làm nhụt chí mà ngược lại còn rất vui vẻ trò chuyện với Bạch Hiểu Tinh nữa, không hề có chút ngưng ngừng.

"Đó là trước đây, những ngày quen biết ngươi là khoảng thời gian ta không muốn nhớ lại nhất, cho nên dù ngươi có chuyện gì cũng đừng nói với ta, ta không hề có chút hứng thú." Bạch Hiểu Tinh vốn không muốn nhớ lại những ngày đó, đó là những ngày tháng không tốt đẹp gì.

"Trước kia chúng ta cũng có những lúc vui vẻ, ngươi cứ tuyệt tình như vậy sao?" Ngoài miệng thì Phụng Nghiêu tỏ vẻ như rất thâm trầm, nhưng biểu cảm lại rất thích thú nhìn Bạch Hiểu Tinh sợ hãi.

"Ta có một câu muốn nói, nhưng chắc ngươi không thích nghe đâu." Thấy Phụng Nghiêu như vậy thật sự khiến Bạch Hiểu Tinh ghê tởm, thật sự nhìn không được muốn nói mấy lời này.

"Dù sao lời ta không thích nghe ngươi cũng nói không ít rồi, ngươi nói đi." Phụng Nghiêu thấy rốt cục Bạch Hiểu Tinh cũng nói chuyện với mình thì trong lòng bắt đầu vui vẻ, dù sao lời khó nghe hẳn đều đã nghe rồi, diễnxđafleequysdoon cũng không quan tâm một hai câu này, hơn nữa chỉ cần là Bạch Hiểu Tinh nói thì dù khó nghe thế nào hẳn cũng thấy không sao cả.

"Có phải ngươi ăn no không có chuyện gì làm nên mới tự coi khinh mình không." Bạch Hiểu Tình nói xong liền vỗ mông ngựa, bỏ chạy thật nhanh, nếu để Phụng Nghiêu đuổi kịp thì nhất định sẽ bị đánh chết.

"Ai da, ngươi nói vậy là có ý gì, ta không hiểu, coi khinh là có ý gì." Thấy Bạch Hiểu Tình nói xong liền chạy nhanh thì lập tức cảm thấy lời này có hàm ý, vì thế vội vàng thúc ngựa đuổi theo, muốn hỏi rõ ràng xem rốt cục nàng có ý gì.

Thật ra Phụng Nghiêu vốn không để ý Bạch Hiểu Tình nói về mình thế nào, bởi vì nó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến lợi ích của hắn, điều quan trọng nhất chính là Bạch Hiểu Tình tình nguyện nói chuyện với hắn.

"Lời hay không nói hai lần, tốt nhất ngươi cách xa ta một chút, nếu không ta thật sự sẽ giết ngươi." Đối với việc Phụng Nghiêu bám riết không buông, Bạch Hiểu Tình thật sự cảm thấy phiền.

"Ngươi cảm thấy ngươi có thể giết được ta sao? Võ công của ngươi đều do ta dạy, chỉ bằng điều này tôi ta đã rất tự tin rồi, nếu không ta cũng không có can đảm bám theo ngươi." Nghe thấy Bạch Hiểu Tình nói muốn giết mình thì Phụng Nghiêu cảm thấy đó là chuyện không thể xảy ra, cứ như vậy mà dọc đường đi cũng có đề tài thú vị để nói.

"Xem như ngươi lợi hại, nhưng ngươi cũng quá coi thường ta rồi, tuy rằng võ công là ngươi dạy, nhưng bản lĩnh là ta tự học cho nên nếu nói trắng ra thì chắc chắn ngươi không lợi hại bằng ta, có tin hay không?" Bạch Hiểu Tình cười âm hiểm nhìn Phụng Nghiêu.

Phụng Nghiêu thấy Bạch Hiểu Tình nở nụ cười với mình, nhưng nụ cười này lại khiến cho người ta thấy sợ nổi cả da gà, bởi vì hắn đã từng chứng kiến sự lợi hại của Bạch Hiểu Tình, đó không phải là chuyện mà một nữ nhân bình thường có thể làm.

"Biết là tốt rồi, tốt nhất ngươi cách xa ta một chút, nếu không ta thật sự sẽ không khách sáo với ngươi, ngươi không có việc gì làm thì hãy đi tìm việc đi, ngươi nói xem một đại nam nhân như ngươi sao cứ mãi bám đuôi theo một nữ nhân như ta vậy, ta thật sự thấy rất phiền." Lúc Bạch Hiểu Tình làm việc ghét nhất là có người ở bên cạnh mình.

Nếu Triệu Tử Tu đi theo nàng thì quá tốt rồi, nhưng nam nhân này cứ luôn bám theo sau lưng nàng, thật sự rất là phiền, nàng vốn không thể nào chuyên tâm làm việc được.

"Ngươi có biết chuyện về bà vú kia không?" Bạch Hiểu Tình còn đang dè dặt lựa lời thì Phụng Nghiêu vẫn cứ không biết sống chết bắt chuyện với nàng.

"Ta biết, không cần ngươi nói." Trong lòng Bạch Hiểu Tình cũng biết, vốn không cần Phụng Nghiêu tham gia vào, nếu không có hắn thì nàng đã sớm làm xong xuôi mọi chuyện rồi trở về gặp Triệu Tử Tu rồi.

"Thật ra có tới ba bà vú." Phụng Nghiêu cũng không quan tâm Bạch Hiểu Tình có muốn nghe hay không, hắn vẫn cứ nói chuyện một mình, thật ra lúc Phụng Nghiêu nói Bạch Hiểu Tình cũng có lắng nghe.

"Ba bà vú ở chung một chỗ sao?" Tuy rằng Bạch Hiểu Tình rất không muốn nói chuyện với Phụng Nghiêu, nhưng hắn nói tin tức có ích cho nên Bạch Hiểu Tình nghe rất chăm chú.

"Đương nhiên không ở cùng nhau, năm đó lúc Hoàng cung đại loạn, ba bà vú liền che chở Thái tử phi xuất cung, sau khi xuất cung thì vì sợ chết nên đem đi Thái tử phi ở lại bên ngoài, sau đó ba người bọn họ mỗi người một ngã." Phụng Nghiêu không chắc chắn thì sao có thể đi cùng với Bạch Hiểu Tình.

"Như vậy sao, thật ra những thứ này ta đều biết nên ngươi vốn không cần nói với ta, nếu ngươi đi theo ta chỉ vì muốn nói những lời này thì ngươi phí công rồi." Bạch Hiểu Tình nghe xong thì cũng biết Phụng Nghiêu cố ý nói cho nàng nghe nên liền giả bộ không quan tâm.

"Ta cũng không muốn nói cho ngươi nghe, là ta tự nói cho chính mình nghe, nếu ngươi không muốn nghe thì tự bịt lỗ tai lại đi." Phụng Nghiêu vẫn tự do tự tại nói, bởi vì hắn tin tưởng Bạch Hiểu Tình nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với lời nói của mình.

"Nếu ngươi muốn nói thì đi mà nói với cây cối, hoặc là nói với đám cỏ nhỏ cũng được, đừng nói với ta, bây giờ ta cảm thấy thật phiền." Tuy rằng Bạch Hiểu Tình rất muốn nghe lời tiếp theo của Phụng Nghiêu nhưng trong lòng lại thật sự cảm thấy hắn rất đáng ghét.

"Ta không muốn nói với chúng nó, ta muốn nói với ngươi, có một người sống sờ sờ ở đây thì ta không thể lãng phí." Phụng Nghiêu cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, hắn sẽ không cho Bạch Hiểu Tình cơ hội thoát thân.

"Vậy thì ngươi nói đi." Bạch Hiểu Tình bỏ đi một mình, mặc cho Phụng Nghiêu làm nhảm phía sau, thật ra nàng vẫn luôn lắng nghe lời của hắn nói.

"Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây? Ngươi đã thích nói chuyện, lại còn thích đi theo ta như vậy thì chuyện này giao cho ngươi làm." Vốn đang có chút manh mối, hiện tại biết có tới ba bà vú, vậy thì phải đi tìm từng người một, nhưng lại không biết nên tìm ở đâu.

"Thật ra ta được Vương gia phái tới bảo vệ ngươi, thuận tiện cung cấp một chút tin tức có ích cho ngươi." Phụng Nghiêu biết nếu hắn không nói một ít sự thật ra thì không chừng Bạch Hiểu Tình sẽ thật sự động thù với hắn.

"Vậy sao ngươi không nói sớm, thật không biết rốt cục chàng có bao nhiêu tiền mà có thể mời được các chủ Thiên Ân các, trở về ta nhất định phải mắng hắn, chỉ biết lãng phí tiền." Bạch Hiểu Tình vẫn không tin liếc nhìn Phụng Nghiêu, cảm thấy lý do như vậy giống như lúc trước vậy.

"Lục Vương gia biết ngươi cực kỳ thích tiền cho nên không hề tiêu tiền mời ta, như vậy ngươi vừa lòng chưa, một đồng cũng không có." Phụng Nghiêu

cũng biết Bạch Hiểu Tinh đang nghĩ gì, trước khi Bạch Hiểu Tinh tức giận thì hắn liền nói thật mọi chuyện.

"Thiệt thòi như vậy mà ngươi cũng chịu, có phải hắn đã đồng ý với ngươi điều kiện gì rồi không, hay là ngươi lại giờ trò bì ỏi gì đó." Bạch Hiểu Tinh biết giữa hai người bọn họ nhất định có giao dịch, nếu không Phụng Nghiêu sẽ không dễ dàng đồng ý đi cùng nàng như vậy.

"Với quan hệ của hai chúng ta mà còn quan tâm có chịu thiệt hay không sao? Đều là người một nhà, ha ha, giống như ta tặng ngươi cho hắn vậy." Phụng Nghiêu không sợ chết nói ra một câu.

"Có phải ngươi không muốn sống nữa không, sự tự do của ta không phải do ngươi làm chủ, nếu ta không đồng ý thì ngươi có đưa ta cho ai cũng đều không có tác dụng." Phụng Nghiêu nói chuyện giống như băng hữu tốt Triệu Tử Tu của hắn vậy, nhưng thật ra Bạch Hiểu Tinh cũng không tức giận khi hắn nói như vậy, điển*đafn~lle;quysdoon bởi vì Triệu Tử Tu rất ít khi nói những lời này với mình.

"Ta không muốn chết, ta còn rất nhiều chuyện chưa làm, ví dụ như thành thân chẳng hạn, tìm một nữ tử cùng nhau giục ngựa chạy khắp nơi, cho nên bây giờ ta chưa thể chết được." Phụng Nghiêu nhìn Bạch Hiểu Tinh đầy ẩn ý, thật sự giống như nàng chính là người mà hắn muốn tìm.

"Ánh mắt của ngươi như vậy là sao, bây giờ ngươi muốn chết ngay sao?" Thật ra Bạch Hiểu Tinh cũng không biết ánh mắt của Phụng Nghiêu có ý gì, nhưng nàng lại cảm thấy nó không có gì tốt đẹp.

"Ánh mắt ta làm sao, bây giờ ta thật sự hối hận vì đã buông tha cho ngươi, ở trong mắt ta ngươi quan trọng hơn bất kỳ nữ nhân nào khác, Bạch Hiểu Tinh, hay là ngươi trở lại Thiên Ân các đi." Vốn đang nói chuyện yên bình. Nhưng Phụng Nghiêu lại bắt đầu cái đề tài kia.

Bạch Hiểu Tinh nghe thấy vậy thì thật thấy rất phiền, bởi vì Phụng Nghiêu đã nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần rồi, giờ phút này Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên rút một thanh kiếm ra đặt trên cổ Phụng Nghiêu.

"Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi còn nói với ta về chuyện này nữa thì ta nhất định sẽ giết ngươi, mặc dù đánh không lại ngươi, nhưng ta cũng sẽ liều chết đánh một trận." Bạch Hiểu Tinh hung tợn nói.

"Ai da, ngươi cái gì cũng tốt, chỉ có điểm này là không tốt, thật sự rất hung ác." Phụng Nghiêu không hề sợ hãi khi Bạch Hiểu Tinh đặt kiếm lên cổ mình, cách nói chuyện vẫn ngọt xớt như vậy.

"Ngươi câm miệng lại cho ta" Tinh thần nạt của Bạch Hiểu Tinh đã lên đến cực điểm.

"Được được, vốn là do ngươi kêu ta nói chuyện này mà, bây giờ lại kêu ta câm miệng, ta thật sự cảm thấy rất oan uổng." Phụng Nghiêu luôn đứng im không động đậy, nói xong câu cuối cùng liền im miệng. Phụng Nghiêu dùng hai ngón tay kẹp lấy thanh kiếm của Bạch Hiểu Tinh rồi chậm rãi kéo xuống.

Bạch Hiểu Tinh cảm thấy tay mình đã không còn sức lực nên đành mặc cho Phụng Nghiêu kéo kiếm xuống, bởi vì nếu so võ công thì nội công của nàng nhất định không sâu bằng Phụng Nghiêu.

"Tốt nhất sau này ngươi đừng nói mấy lời này với ta, ta và Thiên Ân các không có chút quan hệ, ta thật sự hi vọng sau này ngươi đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, nếu không ta sẽ không khách sáo với ngươi." Mỗi lần thấy Phụng Nghiêu xuất hiện thì Bạch Hiểu Tinh đều cảm thấy đầu mình như lớn ra, vì sao lại xuất hiện tình huống này.

"Ai da, ta chỉ nhìn không được nên giúp một tay thôi, bây giờ Thiên Ân các không có nhiều người tài năng như ngươi, nếu ngươi muốn trở về thì ta cam đoan địa vị của ngươi vẫn sẽ là sát thủ dưới một người mà trên vạn người." Phụng Nghiêu nói rất thật lòng. Nhất là bây giờ nhìn thấy biểu hiện của Bạch Hiểu Tinh thì hắn lại càng hối hận.

"Ta lặp lại lần nữa, bây giờ ta không có chút liên quan đến Thiên Ân các, tốt nhất ngươi nên cách xa ta một chút, nếu không ta cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đâu." Bạch Hiểu Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Được rồi, chúng ta vẫn nên tiến vào đề tài chính đi, ta tin rằng sau này ngươi vẫn sẽ trở về bên cạnh ta." Phụng Nghiêu cũng biết chuyện này không có hồi kết, nếu hắn còn lặp lại thì nhất định sẽ bị đánh.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Bà vú thứ nhất

Edit: susublu

"Vừa rồi ngươi nói có ba bà vú, vậy ngươi có địa chỉ của ba bà vú đó hay không, hai người chúng ta nên tách ra tìm, như vậy có thể sẽ nhanh hơn một chút." Không ngờ lại có ba bà vú, vậy thì tốt rồi, không cần đi với Phụng Nghiêu, một mình nàng cũng có thể tìm được bà vú.

"Ta biết nơi bọn họ ở, nhưng địa chỉ cụ thể thì không biết, còn cần thời gian đi thăm dò, bây giờ cũng chỉ biết phương hướng đại khái thôi." Phụng

Nghiêu nói rất thành thật nhưng trong lòng có thành thật không thì không biết.

"Phương hướng đại khái là có ý gì, chẳng lẽ người cũng không biết chuyện gì đang xảy ra sao?" Bạch Hiểu Tinh sắp bị hấn chọc tức chết rồi, đã biết như vậy mà còn không biết xấu hổ đi theo nàng, thật là chán sống rồi mà.

"Nghĩa là biết thành trấn bọn họ đang ở, nhưng là ở chỗ nào trong thành thì ta không biết." Điều này cũng là nguyên nhân Phụng Nghiêu nhất định phải đi theo phía sau Bạch Hiểu Tinh, như vậy có thể biết nhiều manh mối hơn.

"Vậy người nói đi, bà vú đầu tiên ở đâu, bây giờ chúng ta đi về hướng nào?" Bạch Hiểu Tinh nhìn Phụng Nghiêu nói.

"Nếu ta không đi theo, một mình người sẽ điều tra thế nào, nhìn bộ dáng của người thì những thứ người biết còn không bằng những thứ ta biết, vậy người muốn tìm thế nào." Phụng Nghiêu phát hiện Bạch Hiểu Tinh biết rất ít chuyện về bà vú của thái tử phi, phải nói là cực kỳ ít, vậy nàng còn muốn điều ta cái gì.

"Chuyện này ta cũng không thể giấu giếm người, nếu người không xuất hiện thì ta sẽ đến nơi năm đó bọn họ vứt bỏ Thái tử phi để thăm dò, bắt đầu điều tra từ nơi đó." Ngay từ đầu Bạch Hiểu Tinh đã có ý nghĩ như vậy, như vậy có lẽ còn có thể thuận tiện tìm ra được thái tử phi.

"Thật không ngờ võ công của người không chỉ tăng lên mà ngay cả đầu óc cũng thông minh lanh lợi hơn." Phụng Nghiêu nhìn Bạch Hiểu Tinh, ngoại trừ khuôn mặt không có quá nhiều thay đổi thì những thứ khác đều biến hóa rất nhiều, đối với Phụng Nghiêu thì điều này không biết là kinh hi hay tiếc nuối nữa.

"Cám ơn khích lệ, vậy bây giờ nhanh chóng nói ra đáp án của người đi." Bạch Hiểu Tinh không hề thích thú với lời khích lệ của Phụng Nghiêu, bởi vì hàm ý của những lời khen này quan trọng hơn.

"Bà vú đầu tiên ở Điện thành, là cái thành trấn gần Thuận thành, năm đó kia bà vú kia vứt bỏ thái tử phi xong liền tách ra đi đến các thành trấn khác nhau, trong đó có một người đến Điện thành, ẩn cư ở đó." Phụng Nghiêu không nhanh không chậm nói.

"Vậy bây giờ chúng ta đến điện thành đi." Bạch Hiểu Tinh lấy bản đồ tùy thân ra rồi nói.

"Ừ, người còn mang theo mấy cái đồ phòng thân này nữa sao." Phụng Nghiêu cho rằng mấy thứ như bản đồ chỉ có nam nhân mới có thể hiểu được, nhưng thật không ngờ Bạch Hiểu Tinh cũng có.

"Đừng nghĩ rằng nam nhân các người không gì là không thể làm được, thật ra nam nhân đối với nữ nhân cũng chỉ là một công cụ để sinh con thôi, việc nam nhân các người làm được thì nữ nhân chúng ta cũng có thể làm được." Cát bản đồ đi, dienxxdafleeequysdoon Bạch Hiểu Tinh liền phóng ngựa theo hướng chỉ dẫn trên bản đồ.

"Công cụ để sinh con sao? Sao điều này lại có vẻ ngược ngược vậy?" Phụng Nghiêu lớn lên ở thời đại nam quyền thì sao có thể hiểu được lời của Bạch Hiểu Tinh, chỉ cảm thấy nàng nói cũng rất có đạo lý, nhưng ở trong lòng hấn lại cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

"Nhìn không ra trong nội tâm của tiểu nữ nhân này lại cường đại như thế." Hấn luôn đi theo phía sau Bạch Hiểu Tinh, cũng từ từ hiểu ra lời vừa rồi Bạch Hiểu Tinh nói, rồi cũng bắt đầu đồng ý với nàng.

"Phía trước chính là Điện thành." Hai người nhanh chóng chạy trên đường khoảng nửa ngày thì cũng tới được cửa Điện thành.

"Người từ đâu tới?" Thấy Bạch Hiểu Tinh và Phụng Nghiêu sắp tiếp vào cửa thành, binh lính canh cửa phát hiện diện mạo hai người khá xa lạ.

"Chúng ta được Lê Vương điện hạ phái tới đây làm việc." Bạch Hiểu Tinh lấy lệnh bài Triệu Từ Tu cho ở thắt lưng ra, vì thế nên thuận lợi vào thành.

"Bây giờ sắc trời quá muộn, hôm nay chúng ta vẫn nên đi tìm chỗ nghỉ chân trước đi, ngày mai lại bắt đầu đi tìm." Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Hiểu Tinh đã thu hút không ít nam nhân vây xem trên đường đi, điều này làm Phụng Nghiêu khó chịu bực bội.

"Bây giờ là lúc tốt nhất để đi tìm hiểu tin tức, sau khi chúng ta đến trạm dừng chân, ta sẽ ra ngoài để xem thử." Đối với việc đám nam nhân này vây xem, có vẻ như Bạch Hiểu Tinh đã quen nên vốn không thèm để ý.

Thật ra không chỉ có Bạch Hiểu Tinh thu hút ánh mắt của rất nhiều nam nhân, mà vóc dáng vạm vỡ của Phụng Nghiêu, gương mặt anh tuấn cũng thu hút rất nhiều thiếu nữ nghiêng cổ liếc nhìn, không ít ánh mắt yêu say đắm nhìn hấn, điều này làm cho Phụng Nghiêu cũng cảm thấy rất không được tự nhiên, có một xúc động muốn giết các nàng.

"Buổi tối có gì tốt mà hỏi thăm, mọi người đều về nhà ngủ rồi." Phụng Nghiêu chưa từng nghĩ tới sẽ đi hỏi thăm tin tức vào buổi tối, đám dân chúng này chỉ cần đến buổi tối thì đều sẽ đóng cửa ngủ, còn có ai để nói.

"Người sai rồi, lúc này mới là thời điểm nóng nhất và náo động nhất, là lúc người ta bắt đầu rảnh rỗi ngồi nói việc nhà, xem ra Phụng đại các chủ của chúng ta quả nhiên không biết khói lửa nhân gian, ngay cả điều đơn giản như vậy mà cũng không biết sao?" Rốt cục Bạch Hiểu Tinh cũng tìm được cơ hội châm biếm Phụng Nghiêu một chút.

"Bây giờ rốt cục ta cũng biết vì sao Lê Vương muốn ta đi theo người, thì ra người vẫn có rất nhiều điều đáng giá để ta học tập, hôm nay ta thật sự thụ giáo." Ngay từ đầu Phụng Nghiêu vẫn cảm thấy bối rối, nhưng vẫn cứ bình tĩnh đi theo nàng.

Thật ra cho dù bại bởi một nữ nhân như vậy thì hấn cũng không có gì tiếc nuối.

"Người làm trò gì vậy, ta không thích người khác vỗ mông ta, điều ta nói chỉ là một ít kiến thức thông thường, là do các người luôn đứng ở chỗ cao cao tại thượng, không tiếp xúc với khói lửa nhân gian thôi." Bạch Hiểu Tinh nghe thấy Phụng Nghiêu khích lệ thì cảm thấy rất ghê tởm, gần đây miệng hấn bị làm sao thế, sao có thể trở nên ngọt ngào như vậy.

"Điều ta nói đều là thật sự, phía trước chính là trạm dừng chân, chúng ta đi vào ăn gì đó rồi xin ở trọ trước." Phụng Nghiêu thấy trạm dừng chân ở phía trước, vì thế nhân lúc Bạch Hiểu Tinh vẫn chưa nói gì thì Phụng Nghiêu liền kéo ngựa đi qua đó trước.

"Lê Vương phi, ngài đã tới rồi, tiểu nhân ở đây đợi ngài đã lâu?" Vừa vào cửa, chủ trạm dừng chân đã biết nàng là người của Lê Vương phủ, hấn là đã chuẩn bị từ sáng sớm rồi.

"Chuẩn bị cho chúng ta chút điểm tâm, thêm hai gian phòng tốt nhất." Sau khi đi vào trong Bạch Hiểu Tinh không đợi Phụng Nghiêu mở miệng liền giành nói trước, bởi vì nàng không biết hấn sẽ nói những gì.

"Được, tiểu nhân đi làm ngay." Chủ trạm dừng chân nghe xong liền nhanh chân đi dặn dò tiểu nhị thu dọn phòng và chuẩn bị đồ ăn, bởi vì nhiều năm như vậy trong tiệm hấn rất ít xuất hiện khách quý như vậy, nếu hấn làm tốt thì sẽ không cần làm một chủ trạm dừng chân nhỏ nhoi này nữa.

"Ông chủ, người sống ở đây bao nhiêu năm rồi." Bạch Hiểu Tinh rành rồi đánh giá chung quanh rồi làm bộ lơ đãng tán gẫu với hấn.

"Khởi bẩm Vương phi, tiểu nhân sinh ra ở Diên thành, đời đời là người Diên thành, trong thành này chuyện lớn nhỏ gì ta đều biết." Chủ trạm dừng chân là một người rất khôn khéo, lúc Bạch Hiểu Tinh mở miệng thì liền đoán được nàng có chuyện muốn hỏi mình.

"A, người thật sự biết tất cả mọi chuyện trong thành này sao?" Nghe hấn ta nói như vậy, Bạch Hiểu Tinh bỗng nhiên cảm thấy hứng thú, xem ra chủ trạm dừng chân này cũng là một người thông minh, lại còn phối hợp ăn ý với nàng như vậy.

Phụng Nghiêu đứng bên cạnh lại cảm thấy rất không thoải mái, nữ nhân này luôn ôn hòa nói chuyện với người ngoài như vậy, còn đối với hấn thì luôn hung dữ.

"Vương phi muốn biết chuyện gì sao?" Hấn biết cơ hội thể hiện của mình đã tới, vội vàng đứng ở bên cạnh Bạch Hiểu Tinh.

"Ta có một số việc muốn hỏi thăm người, hi vọng ông chủ không ghét bỏ ta phiền phức." Bạch Hiểu Tinh vừa nhìn đã biết người này là một kẻ ham mê lợi ích, thích lấy lòng người phú quý, hiện tại cơ hội đã ở trước mắt, chẳng lẽ hấn còn bỏ qua sao?

"Vương phi, sao ta dám ghét bỏ người, có thể nói cho ngài biết là vinh hạnh của ta, ta vui mừng còn không kịp nữa." Hấn vừa nghe thấy mình sẽ được trọng dụng thì lập tức vui mừng như phát điên, cũng nghĩ là ngày mình được thăng chức sẽ nhanh đến thôi.

"Ta muốn biết bên trong thành của các người có người nào từ trong cung đến hay không." Bạch Hiểu Tinh hỏi thẳng.

"Hai người chính là người trong cung đầu tiên ta thấy, còn những người khác thì ta đều chưa từng thấy." Hấn còn cho rằng Bạch Hiểu Tinh sẽ hỏi mình rất nhiều chuyện, thật không ngờ lại chỉ là câu hỏi đơn giản này thôi, vấn đề này hấn là không có gì mới.

"Vậy trước kia thì sao, có người nào chạy từ trong cung ra hay không, ta nghe nói ở trong thành trấn của các người có người như vậy thì phải?" Bạch Hiểu Tinh không biết hấn nói thật hay nói dối.

"Đây là tin tức ta biết được từ những người bằng tuổi cha ta, ta cũng không rõ lắm." Truyện tiền triều làm sao hấn biết được, vốn đang muốn thể hiện bản thân, nhưng bây giờ mới phát hiện những thứ này đều không đáng tin.

"Chuyện này chính là chuyện của tiền triều hai mươi mấy năm trước, chắc người không biết rồi, nhưng vẫn cảm ơn người đã nói với ta nhiều như vậy?" Bạch Hiểu Tinh nghĩ hấn cũng chỉ mới hơn ba mươi tuổi, hấn là không hỏi ra được gì cả.

"Không cần, là tiểu nhân vô dụng, không thể cho ngài biết tin tức ngài cần." Giờ phút này hấn cảm thấy có chút mất mát, cơ hội thể hiện tốt như vậy, trở về hỏi cha mình cho rõ đã.

"Sẽ không, người đã giúp ta rất nhiều rồi, còn chuẩn bị cho chúng ta ăn uống no say nữa, chúng ta đã vô cùng cảm kích rồi." Bạch Hiểu Tinh thấy biểu cảm mất mát của hấn thì trong lòng vẫn cảm thấy có chút buồn cười, nhưng ngoài mặt vẫn rất lễ độ.

"Ngài thật sự quá khách sáo." Trước kia hấn đã nghe nói Vương phi có xuất thân sát thủ, là người hung ác đầy thủ đoạn, điển*đạo~lễ:quýdoon nhưng hôm nay tiếp xúc thì thấy Vương phi rất thân thiết, lễ độ, hoàn toàn không giống với lời đồn.

"Được rồi, trước khi cơm nước được nấu xong thì chúng ta muốn lên lầu dọn dẹp đồ trước." Bạch Hiểu Tinh nghĩ chắc phải một lúc nữa đồ ăn mới chuẩn bị xong, vì thế nên lên lầu trước, nếu không cứ bị Phụng Nghiêu nhìn chăm chăm như vậy, thật sự cảm thấy là lạ.

"Được." Thật ra chủ trạm dừng chân cũng cảm thấy không có gì để nói nữa, hơn nữa bên cạnh Vương phi còn có một nam nhân luôn đi theo, nam nhân này cứ nhìn chăm chăm vào mình, dù hấn có muốn nói thêm thì cũng không nói được.

"Ta đang nghĩ đến một chuyện?" Phụng Nghiêu đi theo sau lưng Bạch Hiểu Tinh, nhất thời cảm thấy trong lòng bất bình.

Nhưng Bạch Hiểu Tình vốn không quan tâm đến Phụng Nghiêu, bởi vì nàng cảm thấy Phụng Nghiêu đã nhàm chán đến không chịu nổi rồi, nàng cũng không rảnh quan tâm hắn, nếu không sao hắn lại cứ làm nhàm không ngưng.

"Ta nói với ngươi đó, vì sao ngươi không quan tâm ta?" Phụng Nghiêu thấy mình nói chuyện mà Bạch Hiểu Tình lại không có chút phản ứng nào, vì thế đành phải nói thẳng với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Tìm kiếm trong Điện thành

Edit: susubluu

"Ngươi đang nói chuyện với ta sao? Ta thật sự không nghe thấy, thật ngại quá, lần tới ta sẽ chú ý." Bạch Hiểu Tình giả bộ mình không nghe thấy Phụng Nghiêu đang nói chuyện.

"Ta không nói với ngươi chẳng lẽ nói với ma sao?" Phụng Nghiêu thật sự muốn trợn trắng mắt, giờ phút này ở đây, trên cả tầng lầu này chỉ có mình hắn và Bạch Hiểu Tình, không có người khác, hắn không nói chuyện với nàng thì nói chuyện với ma chắc.

"Vừa rồi ta cũng thật sự nghĩ rằng ngươi đang nói chuyện với ma, thật ngại quá." Nhưng Bạch Hiểu Tình diễn trò không hề có chút ngưng ngừng, thậm chí còn không thèm dừng bước, vẫn đi về phía trước.

"Nữ nhân nhà ngươi, tốt xấu gì trước kia ta cũng là ân nhân của ngươi, ngươi báo ân như vậy sao? Hoàn toàn không thèm để ý đến ta." Phụng Nghiêu bắt đầu than thở cho địa vị thấp tẻ hại của bản thân hiện tại.

"Nếu ngươi không chịu nổi thì trở về đi Thiên Ân các làm Các chủ của ngươi đi, không cần phải ở đây nghe ta khinh bỉ, cũng không có ai bắt ép ngươi." Bạch Hiểu Tình cảm thấy Phụng Nghiêu thật sự kỳ lạ.

"Cái nơi đó ta đã ở vài chục năm rồi, ngày nào cũng nhìn một đám người quý tới quý lui, không thú vị, hôm nay là lần đầu tiên ta nghe thấy những lời khinh bỉ như ngươi nói cho nên ta cảm thấy như vậy cũng rất tốt." Lúc Bạch Hiểu Tình nghe Phụng Nghiêu nói chuyện thì tự hỏi liệu có phải nam nhân có khuynh hướng tự ngược không.

"Vậy bây giờ ngươi muốn làm gì thì làm đi, ta không có hứng thú ngược đãi người khác." Bạch Hiểu Tình lạnh lùng nói.

"Câu hỏi vừa rồi của ta ngươi còn chưa trả lời đâu." Phụng Nghiêu lại trở lại vấn đề, hỏi Bạch Hiểu Tình.

"Vừa rồi ngươi nói cái gì, ta thật sự không để ý nghe." Bạch Hiểu Tình vẫn nghĩ không ra vừa rồi Phụng Nghiêu nói cái gì.

"Ta nói ta có chuyện muốn hỏi ngươi?" Phụng Nghiêu lại nhắc lại ý muốn của mình, lúc này thấy biểu cảm của Bạch Hiểu Tình có chút không đúng.

"Có phải ngươi cảm thấy chơi như vậy rất vui không?" Rốt cục là hắn muốn làm gì, có chuyện gì thì hỏi đại đi, vì sao còn dilly dally với nàng.

"Vì sao ngươi khách sáo với người khác, nhưng lại lạnh với ta như vậy." Phụng Nghiêu cảm thấy quan hệ giữa mình và Bạch Hiểu Tình hẳn cũng không đến mức ác liệt như vậy.

"Bởi vì ta và người khác không có thù, còn với ngươi thì có thù oán." Bây giờ Bạch Hiểu Tình cảm thấy chỉ số thông minh của Phụng Nghiêu cũng không cao lắm nên có chút thất vọng.

"Có thù oán gì với ta, trước kia chúng ta hợp tác rất tốt mà." Phụng Nghiêu cảm thấy mình và Bạch Hiểu Tình hẳn cũng có rất nhiều tiếng nói chung.

"Ai muốn ở cùng với một người suốt ngày quản thúc mình vài chục năm, ngươi cũng không phải cha mẹ ta, trước kia ngươi cũng chỉ coi ta là công cụ kiếm tiền, vào lúc ấy ngươi kêu ta đi chấp hành nhiệm vụ sinh tử kia ngươi có nghĩ tới điều này không." Người giống như Phụng Nghiêu thật sự không có gì để nói.

"Trước kia là ta có mắt như mù, thật sự không biết ngươi lợi hại như vậy cho nên bây giờ ta hối hận rồi." Bây giờ nghĩ lại lúc ấy, diexdafillequysdoon Phụng Nghiêu thật sự rất hối hận vì sao lại buông tay Bạch Hiểu Tình.

"Chuyện trước kia ta không muốn nói nhiều nữa." Thật ra đối với chuyện trước kia, Bạch Hiểu Tình vốn không hề có ấn tượng gì về những chuyện này.

"Vậy sau này hai chúng ta hợp tác vui vẻ, nếu người muốn thì ta tình nguyện nhường một nửa Thiên Ân các cho người, địa vị của người cũng giống với ta." Càng đến gần Bạch Hiểu Tinh thì hắn lại càng tiếc nuối vì lúc trước đã thả Bạch Hiểu Tinh đi.

"Cám ơn, nhưng những gì người nói ta đều không có hứng thú." Bạch Hiểu Tinh luôn xem nhẹ danh lợi, hơn nữa bên cạnh nàng còn có Triệu Từ Tu, nàng muốn cái gì thì sẽ có cái đó.

"Vậy người cảm thấy hứng thú với cái gì?" Phụng Nghiêu nghĩ chỉ cần Bạch Hiểu Tinh đề xuất thì hắn đều sẽ nghĩ cách thỏa mãn nàng.

"Ta không có hứng thú với cái gì cả, ta chỉ làm việc ta thích làm, người tuyệt đối không nên lãng phí tâm tư ở trên người ta?" Bạch Hiểu Tinh chắc chắn mình biết rõ Phụng Nghiêu đang nghĩ cái gì.

"Ai da, ta còn muốn lấy lòng người một chút, vậy mà bây giờ người lại trở thành một người không cầu danh lợi như vậy thật sự làm cho ta rất đau lòng, nếu ta muốn lôi kéo người thì thật không có cách nào." Phụng Nghiêu biết suy nghĩ của mình đã bị Bạch Hiểu Tinh nhìn thấu cho nên chỉ có thành thật nói hết ra.

"Bây giờ ta không có hứng thú với những chuyện của người, người nói người muốn lấy lòng ta là có ý gì?" Bạch Hiểu Tinh châm chọc nói, coi Phụng Nghiêu như một kẻ sùu nhi (trẻ trâu).

"Các vị, đồ ăn đã chuẩn bị xong, các người muốn ăn trong phòng hay xuống lầu ăn." Lúc hai người đi vào phòng mình chủ trạm dừng chân đứng ở dưới lầu hô lên.

"Ăn trong phòng."

"Ăn dưới lầu."

Lúc này nghe hai giọng nói vang lên từ hai phòng, nhưng lại không nghe rõ là ai nói, giờ phút này chủ trạm cảm thấy rất khó xử, nếu đưa lên thì nhất định hắn sẽ bị đuổi xuống.

"Tổ tông của ta ơi, rốt cuộc hai người muốn ăn ở đâu." Chủ trạm đứng ở dưới lầu cảm thấy sắp điên rồi.

"Người xuống dưới ăn đi được không, hai người cùng ăn một bàn sẽ hạnh phúc hơn." Lúc này Phụng Nghiêu đã đi ra khỏi phòng, đứng ở trước cửa phòng của Bạch Hiểu Tinh kêu to, cảm thấy bản thân mình rất uất ức.

"Nếu người không ra ngoài ăn thì ta vào phòng ăn với người." Phụng Nghiêu biết Bạch Hiểu Tinh sẽ không đi ra ngoài ăn cơm với mình vì thế liền muốn đi vào phòng Bạch Hiểu Tinh ăn cơm.

Lúc này Bạch Hiểu Tinh đột nhiên lao ra hét lên với Phụng Nghiêu, vậy mà hắn còn tỏ vẻ đầy đắc ý, giống như đã biết Bạch Hiểu Tinh sẽ lao ra vậy.

"Người ta gọi người đi ra ăn cơm thì có gì sai, người đối xử với ta như vậy thật sự rất hung dữ." Rốt cục cũng thấy Bạch Hiểu Tinh ra ngoài, Phụng Nghiêu có chút vui mừng, xem ra hiện tại hắn đã tìm được cách đối phó Bạch Hiểu Tinh rồi.

"Một mình người ăn đi, bây giờ ta không muốn ăn cơm." Bạch Hiểu Tinh không muốn nhìn thấy Phụng Nghiêu, Phụng Nghiêu này thật sự sắp khiến nàng phát điên rồi.

"Nếu người không ăn cơm thì ta làm sao đây? Nam nhân của người sẽ trách tội ta." Phụng Nghiêu nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói như vậy, trong lòng cũng chợt lạnh hẳn đi, nếu nàng không ăn cơm, bị đói thì làm sao bây giờ.

"Người đúng là phiền phức, ta đã nói là không ăn cơm, người còn đứng ở cửa phòng ta làm gì." Không chịu nổi Phụng Nghiêu đứng ở bên ngoài dây dưa, Bạch Hiểu Tinh đi thẳng vào phòng của mình.

"Đi thôi, nhanh đi ăn cơm thôi, không phải người nói lát nữa còn phải đi ra ngoài hỏi thăm tin tức sao?" Phụng Nghiêu thấy Bạch Hiểu Tinh thật sự tức giận thì vội vàng đổi sắc mặt, vì vậy nên dù Bạch Hiểu Tinh muốn phát hỏa cũng không phát nổi.

"Người đúng là." Bạch Hiểu Tinh thấy Phụng Nghiêu ngồi ở trước mặt nàng ăn cơm giống như không có việc gì, trong lòng thật sự không biết nói gì.

Mặc dù bây giờ Phụng Nghiêu đang ăn cơm nhưng mắt vẫn luôn không ngừng nhìn Bạch Hiểu Tinh, bởi vì lúc đi ra Bạch Hiểu Tinh đã thay đổi nam trang.

Tuy rằng là nữ nhi nhưng lúc mặc nam trang vào thì Bạch Hiểu Tinh vẫn rất xinh đẹp, nhưng là kiểu đẹp mang tư thế oai hùng.

"Ăn cơm thì ăn cơm đi, người nhìn chằm chằm ta như vậy làm gì?" Bạch Hiểu Tinh thấy lúc Phụng Nghiêu ăn cơm luôn không ngừng nhìn chằm chằm nàng, trong lòng có chút buồn bực.

"Không thể tin được người mặc nam trang cũng có tư vị như vậy, trông thật sự rất xinh đẹp." Phụng Nghiêu thấy có vẻ Bạch Hiểu Tinh không quá tức giận nên liền bắt đầu ba hoa.

"Ta mặc nam trang có liên quan gì đến người, tốt nhất người đừng chọc ta, nếu không ta sẽ chọc thủng hai mắt của người, cho người không nhìn được gì"

cả." Bạch Hiểu Tình cầm chiếc đĩa chỉ về phía Phụng Nghiêu, hần luôn lăm la lăm lét nhìn nàng, vừa nhìn liền biết là không có ý tốt gì rồi.

"Ai da, đều là hợp tác với nhau, chẳng lẽ liếc mắt nhìn một cái cũng không được sao?" Phụng Nghiêu vẫn cảm thấy liếc mắt nhìn một cái thì không đủ nên muốn nhìn lâu thêm chút nữa.

"Đi chết đi." Bạch Hiểu Tình lạnh lùng nói một câu.

"Một lát cơm nước xong chúng ta đi đâu." Phụng Nghiêu biết nhất định bây giờ Bạch Hiểu Tình sẽ không cho mình sắc mặt tốt.

"Là ta, không phải chúng ta. Ta và ngươi không có chút quan hệ, tốt nhất ngươi đừng đi theo ta." Bạch Hiểu Tình không muốn dẫn hần đến nơi đó, hần nhất định sẽ liên lụy đến nàng.

"Hiện tại hai người chúng ta đã đi với nhau, vậy nhất định phải cùng nhau hành động, có lẽ ta còn có thể bảo vệ ngươi." Phụng Nghiêu không muốn mình bị bỏ rơi lại phía sau.

"Vậy tự ngươi làm theo ý ngươi đi, không liên quan hệ đến ta." Bạch Hiểu Tình tỏ vẻ thờ ơ.

"Ta ăn xong rồi, đi trước đây, ngươi ngồi đây từ từ ăn đi." Bạch Hiểu Tình nhanh chóng ăn hết chén cơm của mình rồi chuẩn bị đi ra ngoài, giờ phút này Phụng Nghiêu thấy vậy cũng ăn đại khái vài miếng cơm rồi vội vàng đuổi theo ở phía sau.

"Đợi ta với, ta muốn đi theo ngươi, bây giờ không quen ai trong thành này, ta không thể để cho ngươi chịu thiệt." Phụng Nghiêu nói như chuyện đương nhiên, thật giống như nàng thật sự cần hần bảo vệ.

"Ngươi cảm thấy ta cần ngươi bảo vệ sao? Tuy rằng võ công của ngươi tốt hơn ta, nhưng cũng không đến mức ngay cả năng lực tự bảo vệ mình còn không có." Phụng Nghiêu luôn đi theo phía sau mình, cứ như vậy trên đường cái xuất hiện hai nam nhân có diện mạo xuất chúng dính lấy nhau, ven đường có rất nhiều ánh mắt tiếc nuối.

"Ngươi không cần nhưng vì đề ngừa biến cố, nếu ngươi thật sự xảy ra chuyện gì thì ta sẽ làm hậu thuẫn cho ngươi." Phụng Nghiêu biết Bạch Hiểu Tình vốn không cần hần bảo vệ cho nên mới tùy tiện tìm một lý do.

"Quên đi, ngươi đi theo ta nhưng phải đồng ý với ta một việc, dù ta làm bất cứ chuyện gì thì ngươi đều không được can thiệp cũng như không được có ý kiến." Bạch Hiểu Tình biết nhất định nàng không đẩy Phụng Nghiêu đi được nên đành phải nhận mệnh.

"Ta nhất định sẽ không can thiệp vào chuyện gì, ta sẽ phối hợp với ngươi." Nghe thấy Bạch Hiểu Tình đồng ý cho mình đi theo, diên*dafn~lle;quysdoon Phụng Nghiêu nghĩ rằng muốn hần làm cái gì cũng được.

Hai người đến Vạn Hoa lâu dưới ánh nhìn cầu mọi người.

Vạn Hoa lâu là kỹ viện lớn nhất Diên thành, là nơi nhiều người tụ tập nhất, hơn nữa bên trong còn có sông bạc, có chỗ để ăn cơm, Bạch Hiểu Tình đến đây chủ yếu để nghe ngóng tin tức.

"Chỗ này một nữ nhân như ngươi không nên đi vào đâu." Nhìn Bạch Hiểu Tình đứng cửa kỹ viện, Phụng Nghiêu nghĩ một nữ nhân ra vào kỹ viện có phải không được tốt không.

"Ta là hoa khôi của Vạn Xuân các, vì sao nơi này ta không thể tới?" Bạch Hiểu Tình thoải mái mở cây quạt ra rồi đi thẳng vào bên trong.

"Ai da, hai vị công tử, nhìn qua thật sự rất tuấn tú." Phụng Nghiêu thấy Bạch Hiểu Tình đi vào nên cũng đành miễn cưỡng đi theo, đi vào đã bị một tú bà đi đến đón tiếp, nhìn qua hần là bà chủ của kỹ viện này.

"Bà chủ, chúng ta đến đây lần đầu tiên, nghe nói nơi này là chỗ náo nhiệt nhất trong thành các ngươi. Bởi vậy chúng ta tới tham quan một chút." Bạch Hiểu Tình vốn đang che mặt, lúc đi vào kỹ viện thì lập tức tỏ vẻ phong lưu, vừa nói chuyện với bà chủ vừa liếc mắt đưa tình với mỹ nữ bên cạnh.

Bà chủ đã gặp rất nhiều con cháu nhà giàu giống như Bạch Hiểu Tình, bọn họ vừa đi vào là bà ta liền biết bọn họ muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Đạo kỹ viện

"Đây là lần đầu tiên ta đường đường chính chính dạo kỹ viện, trước kia đều là chấp hành nhiệm vụ hoặc là bàn chuyện làm ăn, chưa từng có cơ hội đi dạo kỹ viện, lần này đúng là nhờ phúc của ngươi." Phụng Nghiêu thấy những cô nương xinh đẹp trong sảnh, còn có những cảnh tượng mờ ảo trong phòng thì bỗng nhiên cảm thấy rất hưng phấn.

"Nếu ngươi không muốn về thì cũng không ai bắt buộc ngươi đi cùng, ta còn mong ngươi đừng đi theo nữa kia." Nghe Phụng Nghiêu đứng sau lưng mình nói lảm nhảm, sắc mặt Bạch Hiểu Tinh cũng không tốt lắm, nam nhân này đúng là vương chân vương tay.

"Ta thật sự tình nguyện đi theo ngươi, đây còn là lần đầu tiên ta tới kỹ viện với nữ nhân, thật là quá kích thích, dù ta làm các chủ Thiên Ân các thì cũng không thể được hưởng thụ được phúc lợi như vậy, nhất là đi cùng mỹ nữ đến đây, ta đã cho ngươi rất nhiều lần đầu tiên của ta nên ngươi phải có trách nhiệm với ta." Tất nhiên Phụng Nghiêu không hề bị lời nói của Bạch Hiểu Tinh làm mất hứng thú mà ngược lại còn hưng phấn hơn.

"Vậy cảm miệng lại cho ta, nếu ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của ta thì ta nhất định sẽ giết ngươi ngay tại chỗ." Bạch Hiểu Tinh vuốt nhuyễn kiểm bên hông, hung tợn nhìn Phụng Nghiêu.

"Ta đang khen ngươi mà, ta cảm thấy ngươi biết quá nhiều thứ, vậy mà có thể nghĩ đến việc dạo kỹ viện, chẳng lẽ ngươi muốn làm hoa khôi ở kỹ viện này sao?" Nghĩ lại lúc Bạch Hiểu Tinh làm hoa khôi trong Vạn Xuân Các ở kinh thành, trong lòng Phụng Nghiêu liền chua xót, chẳng lẽ nàng không thể ngồi yên một lát được sao?

"Ngươi đứng qua một bên cho ta, vừa rồi ngươi cũng nói thường xuyên đến kỹ viện là vì trong kỹ viện có tin tức ngươi cần, mục đích hôm nay của ta cũng vậy." Có đôi khi Bạch Hiểu Tinh nghĩ thật ra nam nhân rất sắc bén.

"Thì ra là vậy, nhưng ta thấy ngươi mặc nam trang thật sự rất đẹp, một hồi vào trong nhất định sẽ có rất nhiều mỹ nữ đều tranh nhau muốn hầu hạ ngươi." Nhìn Bạch Hiểu Tinh môi hồng răng trắng, Phụng Nghiêu cảm thấy nàng giống như một tiểu bạch kiểm mặt vàng mày ngọc vậy.

"Đó là chuyện của ta, không cần ngươi lo, ta chỉ muốn làm tốt chuyện của ta, còn về việc ta dùng biện pháp gì thì không cần ngươi xen vào, nếu ngươi thích nữ nhân xinh đẹp bên trong thì cứ tùy tiện chọn đi, ta mời khách, miễn cho ngươi lại tới làm phiền ta." Bạch Hiểu Tinh nghĩ đã là nam nhân thì đều háo sắc, để Phụng Nghiêu tùy tiện tìm một nữ nhân hầu hạ hần, như vậy nàng có thể chuyên tâm làm việc.

"Ta không cần, ở trong mắt ta không ai đẹp bằng ngươi, nếu ngươi hầu hạ ta thì ngược lại ta rất tình nguyện, còn nữ nhân khác thì ta không hề có hứng thú." Những nữ nhân vốn đang rất đẹp nhưng khi so sánh với Bạch Hiểu Tinh thì đều biến thành xoàng xĩnh.

"Chú ý lời nói của ngươi cho đúng mực, bây giờ ta là Lệ Vương phi, ngươi đang khinh thường Hoàng Tộc, cẩn thận bị chặt đầu đấy." Bạch Hiểu Tinh nhìn Phụng Nghiêu, cảm thấy lá gan của hần thật sự rất lớn, biết nàng là nữ nhân của Triệu Tử Tu mà cũng dám đùa giỡn.

"Ta biết, nhưng hiện tại chúng ta là hai nam nhân đang dạo kỹ viện, Lệ Vương lại không ở đây, ta tin tưởng ngươi cũng sẽ không truyền lời này ra ngoài." Ngoài miệng thì Phụng Nghiêu làm bộ dè dặt cẩn trọng, nhưng nhìn qua thì lại thấy hần không hề sợ hãi.

"Xem ra ngươi thật sự không sợ gì cả." Lúc này Bạch Hiểu Tinh cảm thấy Phụng Nghiêu thật sự là một kẻ bách độc bất xâm, đúng là cái gì cũng không sợ.

"Bây giờ ta là dân chúng bình thường, ta có gì để sợ?" Phụng Nghiêu cảm thấy hần và Bạch Hiểu Tinh chỉ đang nói chuyện phiếm, vốn không có gì đáng sợ.

"Hai vị gia, thật ngại quá, để các ngươi đợi lâu rồi, không biết hai vị gia thích dạng nữ nhân gì, ta đi chọn cho các ngươi được không?" Lão bản Vạn Hoa lâu cũng là một người khéo léo, dienxdafleequysdoon thấy diện mạo hai người bất phàm, nhưng theo kinh nghiệm của nàng thì vị bạch y thiếu niên này nhất định không phải nam nhân cho nên liền dè dặt cẩn trọng hỏi.

"Ngươi hỏi nàng là được rồi, nàng cứ la hét muốn tới kỹ viện lớn nhất Điện thành xem thử, bây giờ đã tới rồi, vừa rồi nàng còn nói với ta nơi này có quá nhiều mỹ nữ khiến nàng hoa cả mắt." Lúc này Phụng Nghiêu thấy lão bản nương đi đến thì liền đẩy Bạch Hiểu Tinh ra.

"Ta muốn nữ nhân lớn tuổi nhất, làm việc ở Điện thành lâu nhất, hoặc là nam nhân cũng được." Bạch Hiểu Tinh biết nếu muốn thăm dò tin tức, nhất là tin tức hai mươi năm trước thì chỉ có thể tìm người già nhất trong thành.

"Khách quan, nơi này của chúng ta chỉ có nữ nhân không có nam nhân, còn nữa, ở đây chỉ có tiểu cô nương non trẻ, không có nữ nhân lớn tuổi, có phải khẩu vị của ngài hơi đặc biệt rồi không." Nghe thấy Bạch Hiểu Tinh nói muốn lão nam nhân và lão bà thì lão bản nương cảm thấy nhất định hai người này tới gây sự với mình.

Trước kia thường xuyên có người đến đây phá quán, thường xuyên tìm lý do để cố tình gây sự, lão bản nương không thể không đề bụng.

Hôm nay hai người này vốn đã có chút kỳ quái rồi, bây giờ lại còn đưa ra yêu cầu kỳ quái như vậy, lão bản nương cảm thấy bọn họ đến để trêu đùa mình, nhất thời nổi lửa giận, lập tức nhẹ vẩy tay kêu vài tên tay chân cường tráng ra.

"Lão bản nương, bà có ý gì, chúng ta chỉ ra ngoài chơi, cho dù không có người chúng ta cần thì nói một tiếng, quy định tiếp đãi khách của thanh lâu các ngươi là như thế này sao?" Thấy tú bà không chỉ không sắp xếp người mà ngược lại còn gọi một đám tay chân tới, Phụng Nghiêu lập tức che chắn trước mặt Bạch Hiểu Tinh, hi vọng có thể bảo vệ Bạch Hiểu Tinh.

"Xem ra hai vị gia không giống như người đến để vui chơi mà là đến để phá tiệm, vốn không hề muốn đến tìm cô nương ở đây." Lão bản nương thấy tay Phụng Nghiêu thì cảm thấy hần có luyện võ, sợ đám tay chân của mình đánh không lại nhưng vẫn to gan nói.

"Lão bản nương, người nói vậy là sao, ở hai hướng của thanh lâu đều có người làm ăn buôn bán, không cần phải như vậy, ta biết người ta muốn nhất định người có, chúng ta chỉ muốn tìm một người để trò chuyện, tìm người lớn tuổi, biết nhiều chuyện cũng có thể tán gẫu được lâu hơn." Bạch Hiểu Tinh lấy một thỏi vàng trong vạt áo ra.

Lão bản và đám người trong kỹ viện thấy tiền đều sáng mắt, thấy Bạch Hiểu Tinh lấy vàng ra thì làm gì có ai muốn kết thù với tiền bạc bao giờ, lão bản nương lập tức giải tán đám tay chân, hơn nữa còn tươi cười cầm lấy tiền trong tay Bạch Hiểu Tinh.

"Đã thật lòng muốn đến vui chơi thì tất nhiên ta sẽ chiêu đãi tận tình, hai vị khách quan mời vào bên trong." Lão bản nương nói xong liền dẫn Bạch Hiểu Tinh và Phụng Nghiêu lên sương phòng trên lầu.

"Tiểu nhị. Mang đồ ăn ngon nhất lên sương phòng trên lầu." Lão bản nương đưa Bạch Hiểu Tinh và Phụng Nghiêu vào phòng xong liền nhanh chân đi dặn dò tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn và rượu ngon nhất.

"Thật không dám giấu diếm, hai vị khách quán, nữ nhân lớn tuổi nhất ở đây chính là ta, còn về nam nhân thì cũng không có mấy người, bởi vì nếu có nhiều nam nhân trong kỹ viện thì sẽ có nhiều thị phi; hơn nữa ta cũng không muốn tự châm lửa ở hậu viện của mình." Dặn dò xong mọi chuyện thì liền vào phòng ngồi đối diện với Bạch Hiểu Tinh.

"Vậy được rồi, chỉ cần người ngồi trò chuyện với ta thì ta sẽ cho người gấp hai lần tiền." Bạch Hiểu Tinh lấy một túi bạc trong ngực ra, lão bản nương lập tức hôn hờ mặt mày.

"Dù sao ta cũng còn lại chút tư sắc, nếu hai vị không ghét bỏ thì ta cũng rất tình nguyện." Lão bản của kỹ viện vui vẻ, nhiều năm như vậy rồi bà ta luôn cho rằng mình lớn tuổi nên xuống sắc, không có ai xem trọng mình, nhưng bây giờ mới phát hiện thì ra vẫn còn có người muốn thưởng thức bản thân.

"Chúng ta chỉ muốn trò chuyện, không liên quan đến nhan sắc của người." Thấy lão bản nương cợt nhả lên người mình thì Phụng Nghiêu liền cảm thấy muốn giết người, nhưng Bạch Hiểu Tinh cứ luôn nháy mắt với hắn, hi vọng hắn có thể duy trì một lát.

Thấy Phụng Nghiêu tuần tú lại còn hơi có nét yếu điệu xinh đẹp, ở trong mắt lão bản nương thì đây là nam tử rất hiếm thấy, không chỉ có thể kiếm tiền mà còn có thể chiếm được tiện nghi của soái ca, lão bản nương tính toán thế nào cũng đều cảm thấy mình có lời.

"Trò chuyện sao, ta thích nhất là trò chuyện, đến đây, ta kính hai vị một ly trước." Lão bản nương đã sớm nhìn ra Bạch Hiểu Tinh không phải nam nhân, hơn nữa nhìn qua hắn là người không dễ chọc cho nên liền chủ động tiếp cận Phụng Nghiêu, bởi vì nhìn Phụng Nghiêu có vẻ rất quen thuộc.

Nếu lão bản nương biết Phụng Nghiêu là các chủ Thiên Ân các, là thủ lĩnh sát thủ thì không biết có còn dám bình tĩnh ngồi bên cạnh hắn không, nhưng mà cảnh tượng này lại khiến Bạch Hiểu Tinh thấy thú vị.

"Hình như đây là lần đầu tiên hai vị đến kỹ viện, ta thấy vị gia này cứ xấu hổ mãi." Lão bản nương thấy Phụng Nghiêu luôn trốn tránh mình thì cũng biết hắn rất ít khi đến kỹ viện.

"Vừa rồi chính hắn cũng nói đây là lần đầu tiên đến kỹ viện cho nên lão bản nương nhất định phải chiêu đãi hắn thật nhiệt tình vào." Lúc trước luôn bị Phụng Nghiêu bả đánh, bây giờ rốt cục hắn cũng phải gánh chịu hậu quả.

"Thật ngại quá, ta cũng không thích, lão bản quá nhiệt tình rồi, ta thật sự không có cách nào chịu nổi cho nên lão bản nương vẫn nên tiếp đón bình thường là được rồi, chúng ta chỉ muốn trò chuyện giải buồn thôi." Phụng Nghiêu hung hăng đẩy lão bản nương một cái, rốt cục bà ta cũng lảo đảo xuống khỏi người mình, nếu không trở về hắn sẽ cảm thấy ghê tởm cả mấy ngày.

"Ta đã sớm nhìn ra người ngồi đối diện không phải là nam nhân, vốn ta nghĩ các người tới phá quán nhưng nhìn số tiền đưa ra thì ta liền không so đo nữa, các người cũng không phải loại người tiêu xài phung phí." Bị Phụng Nghiêu đẩy một cái, điên*đafn~lle;quysdoon lão bản nương nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường.

"Thật không hổ là lão bản nương của kỹ viện lớn nhất Điện thành, cái này cũng không thể qua khỏi mắt người, thật là lợi hại." Bạch Hiểu Tinh không hề biết thân phận nữ nhân của mình đã sớm bị lão bản nương nhìn thấu, xem ra lần sau phải dán râu lên mới được.

"Cũng không có gì, chúng ta mở kỹ viện, người ra vào kỹ viện nhiều vô số kể, rất nhiều lúc có vài tiểu thư nhà quan cũng tới kỹ viện tìm sự kích thích, chuyện như vậy ta nhìn thấy nhiều rồi." Thật ra lão bản nương chỉ cho rằng Bạch Hiểu Tinh là tiểu thư nhà quan bình thường, còn Phụng Nghiêu chính là một kẻ hầu cho nên đùa giỡn một chút chắc là không có gì.

"Chuyện này cũng bị người nhìn ra thì thật sự rất lợi hại." Bạch Hiểu Tinh cảm thấy may mắn vì không đến chỗ khác, nếu không nàng thật sự đã bị lộ thân phận, cũng may Phụng Nghiêu đã cản nàng lại.

"Đây là điều cơ bản để làm lão bản, nếu không nơi này đã thành đồng hồ loạn." Lúc này đã bắt đầu trò chuyện, hơn nữa vào lúc cảm thấy hai bên không còn bí mật gì nữa thì Bạch Hiểu Tinh cũng rất hào phóng thừa nhận thân phận nữ tử của mình, cho nên mọi người đều bắt đầu hòa thuận vui vẻ nói chuyện.

"Lão bản nương, dù sao ta cũng quen như vậy rồi. Ta muốn hỏi người vài chuyện, không biết bà biết được bao nhiêu chuyện trong Điện thành này?" Bạch Hiểu Tinh cảm thấy đã hâm nóng người đủ rồi nên liền hỏi thẳng vào vấn đề.

"Ta đã ở Điền thành này gần hai mươi, ba mươi năm rồi. Chỉ cần không phải chuyện quá lâu thì có lẽ ta đều biết được chút ít, có chuyện gì người cứ việc hỏi." Lão bản nương chuẩn bị sẵn tâm thế để nghe câu hỏi, dù sao người ta đến đây là muốn trò chuyện, chuyện gì bà ta cũng có thể nói.

"Nghe nói hai mươi năm trước Điền thành có Hoàng thân quốc thích tới đúng không, lúc ấy còn ồn ào huyên náo một trận." Bạch Hiểu Tình giả bộ mình là một người thích tán dóc và tò mò tọc mạch.

"Người nghe ai nói?" Chuyện xảy ra ở thành trấn kế bên vào hai mươi năm trước vẫn còn rõ ràng trước mắt, lão bản nương cũng là người rất cảnh giác, chỉ cần hỏi thăm đến người Hoàng gia là luôn cẩn thận phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Phi Giá Lâm: Vương Gia Thịnh Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.